

Valtorta Mária

Júdás

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Júdás

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Júdás

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-13) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	6
A fordítások listája – rövidítések	11
1. füzet – Követlek mindhalálig!	13
Júdás.....	13
Júdás találkozik Jézussal.....	14
Júdás tanítványává lesz.....	16
Jézus tanít a templomban	19
Jézus oktatja Júdást.....	23
Júdás, Simon és János	25
Betlehemben	28
2. füzet – Menj el, Júdás!	42
Megint nincs igazam!.....	42
Ne küldj el Jézus!.....	45
Én is felkészültem!.....	52
Tégy, amily jól csak tudsz!	58
Már sokban megváltoztam!.....	65
3. füzet – Órá is szükség van	67
Jóvá leszek-e valaha?	67
Csak egy sátán lenne képes megtagadni téged!	68
Legalább kérj bocsánatot!	69
Vért fogsz látni mindenütt... ..	71
Ne legyetek árulókká!	74
Törekvő, sóvár, gonosz... ..	76
Jobb lenne meghalnom!	78
Meg vagyok elégedve veled!	81
Tudom, hogy szeretsz engem.....	83
Jaj annak, aki elesik!	86
Ne bízzál magadban túlságosan!.....	88
Félelmet keltesz bennem!	89
Szentségeddel ejts bámulatba másokat!.....	90
De én egy apostol vagyok!.....	93
Én nem vagyok tudatlan!	95
Júdás féltékeny.....	98
4. füzet – Én a sötétség vagyok!	100
Mennyi fájdalmat okozol!.....	100
Én rossz vagyok... És te oly jó vagy!.....	102
Én valóban a sötétség vagyok!.....	104
Nem könnyű apostolnak lenni!	108
Júdás beteg.....	111
Mester, ezt ne feledd!.....	113
Ne haragítsd magadra a nagyokat!.....	115
Elhanyagoljuk Mózes törvényét!	118
A templomban sok a besúgó	121
Az öngyilkosság mindig tilos!	122

Júdás, engedelmeskedj!.....	124
Júdás csak „ember”	126
Júdás máris kérkedik.....	129
Csöknyösebb, mint egy szamár!	131
5. füzet – Egy közületek ördög	132
Júdás, a sötét lélek.....	132
Én szeretem őt!	133
Mit tettél a lelkeddel?!	136
A sátántól megrontott, bűzös test.....	142
Egy közületek ördög!	150
Távozz, ördög!	153
Képmutató vagy!.....	157
6. füzet – Boldog vagyok!.....	161
Én nem hagyom el Őt!	161
Te szereted a Názáretit... ..	165
Emlékezz erre, Júdás!	170
Nagyon szeretlek, Júdás!	177
Júdás okozta leányom halálát!	183
Ah! Én boldog vagyok!.....	188
7. füzet – Ments meg!	191
Órült álma küszöbén van... ..	191
Júdás ördöggé lett!	194
Szeme gonosz villámokat lövell	196
Komor dühe elcsúfítja.....	200
Ellenségeim a közelemben vannak	202
Miért változtál meg ennyire?	204
Gúnyosabb, mint bármikor!	207
A varázslás jelei!	213
Az akaraton múlik minden!	216
Bűnbánónak mindig meg kell bocsátani!.....	220
8. füzet – Imádkozz értem!	223
Júdás furcsa szeszélyei.....	223
Ne botránkoztass meg másokat!	231
Én megbocsátok a Keriótinak	234
Imádkozz értem!	236
Júdásnak igaza van!	239
Ne hazudj többé!	243
Sokféleképpen lehet gyilkolni!	246
Elég! Nem tudom hallgatni!.....	248
Most hallgass rám!	250
9. füzet – Tudod, hogy szeretlek!.....	254
Mester, tudod, hogy szeretlek!.....	254
Én nem követek el bűnt!	260
Nem érdemellek meg téged!	263
Tamás lelkiismeretfurdalása	269
Nem csókolsz meg?	276
10. füzet – Már túl késő!	284
Sátáni csodák	284
Már túl későn van!	286
Miért vagy oly szigorú hozzám?.....	289

Júdást bízzátok rám!	297
Én mindent és mindenkit megértek.....	305
Maradok! Inkább, mint bárki!	307
11. füzet – Tolvaj!.....	312
Beteg a szíve	312
Mi az Ő másai vagyunk!	318
Egy ördög vagy!.....	320
Ma tolvaj, holnap gyilkos!	326
Nem vagyok nagyon egészséges.....	338
12. füzet – Kígyó!	340
Féltem, hogy meghalok!	340
Jön a diadal!	347
A kígyó.....	351
Fogoly vagyok!	354
Az áruló.....	360
Még nem értük el a csúcst!	366
13. füzet – Csókkal árulsz el?	368
Készek vagyunk meghalni Érted!	368
Mindenkinél jobban szerettelek	370
Egyiktek elárul engem!	375
Csókkal árulsz el?	376
Áruló akart lenni!	377
Júdás az árulás után.....	379
Ha Júdás akarta volna	384
Keresd meg Júdást!	386
Egy ördög anyja vagyok!	389
Péter és Júdás	393
Kövessetek engem!	394

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy általa vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleiivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiából hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell'Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – Követlek mindhalálíg!

Júdás

A nagy Jézus életrajzban oly sokszor van szó a kerióti Júdásról, hogy ha minden részlet összegyűjtenénk, kb. 700 vagy még több oldalt tenne ki a róla szóló könyv. Mivel azonban Júdás élete egybefonódott az apostolokéval, Máriáéval és Jézus környezetével, ezeket ott említjük. Itt csak azokat az eseményeket ismertetjük, amelyek főleg Júdás és Jézus személyes kapcsolatára vonatkoznak.

Nagyon sokat tanulhatunk abból, ahogyan Jézus bánt Júdással. Noha előre tudta, hogy el fog kárhozni, mégis mindent megtett megmentése érdekében. Példát adott nekünk arra, hogyan kell bánnunk a bűnösökkel még akkor is, ha úgy tűnik számunkra, hogy kárba veszett fáradság minden törekvésünk megtérítésükre.

Láthatjuk Júdás esetében azt is, miként megy egy lélek lépésről-lépésre a kárhozat felé. Mennyire nem elég a „szeretnék” üdvözülni, ha a komoly akarat hiányzik a bűn elhagyását illetőleg.

A bűnre vezető alkalmak, rossz társak kerülésének fontosságát is felismerhetjük Júdás történetéből.

Júdás jól visszatükrözi korának hamis felfogását is a Messiás földi országát illetőleg. Még az apostolok sem voltak mentesek ettől a tévedéstől, s Jézus három év alatt sem tudta megváltoztatni gondolkozásmódjukat.

Főleg Péter történetéből azt is láthatjuk, hogy még a rosszból is hasznot húzhatunk, ha törekszünk rá. Péter ugyanis fokozatosan legyőzte ellenszenvét és bíráló kedvét, s az önuralom magas fokára jutott el Júdás hibáinak elviselése által. Mi is elérjük ezt, ha kellemetlen környezetünket hasonló szellemben fogadjuk el.

Rövidítések:

M: Mária élete,

P: Példabeszédek,

E: Evangéliumok,

Gy: Jézus és a gyermekek.

Júdás találkozik Jézussal

Jézus, nyilvános működésének elején kiűzi a kufárokat a Templomból. Júdás éppen akkor ott van, és nagy benyomást tesz rá Jézus fellépése. Utána felkeresi Őt abban a házban, ahol tartózkodik. Ugyanakkor egy sebekkel borított beteg is megjelenik. Leprásnak látszik.

Jézus először a beteghez fordul. Meggyógyítja; és megparancsolja neki, hogy mutassa meg magát a papnak, hogy az igazolja meggyógyulását, és visszatérhessen az emberek közé.

Utána Júdáshoz fordul, aki egy másik férfival együtt jött.

– Íme, itt vagyok. Kik vagytok? – kérdezi tőlük.

– Hallottunk téged egy este... a Templomban. Felkutattuk az egész várost érted. Egy rokonodtól tudtuk meg, hogy itt tartózkodsz.

– Miért kerestetek engem?

– Hogy kövessünk téged, ha elfogadsz minket; mert te az igazat mondod.

– Követni engem? De tudjátok, merre tartok?

– Nem, Mester, de biztosan a dicsőség felé.

– Igen. De nem földi dicsőség felé. Az égi dicsőség felé, amelyet az erénnyel és az áldozattal lehet elérni. Miért akartok követőim lenni? – kérdezi tőlük.

– Hogy részesedjünk dicsőségemben.

– Az égben?

– Igen, az égben.

– Nem mindnyájan tudnak eljutni oda. Mert a Mammon több cselet vet azok számára, akik vágyakoznak az égbe jutni, mint mások számára. Csak az tud ellenállni neki, aki erőteljesen akar. Miért kövessetek engem, ha követésem állandó harcot kíván a bennünk levő ellenséggel, az ellenséges világgal és az Ellenséggel, aki maga a Sátán?

– Mert így kívánja lelkünk, amelyet megnyertél. Te szent vagy és hatalmas. Mi barátaid akarunk lenni!

– Barátaim!!!... – Jézus elhallgat, és felsóhajt. Utána erőteljesen ránéz arra, aki eddig mindig beszélt, és aki most leveszi csuklyáját fejről. Júdás az.

– Ki vagy te, aki jobban tudsz beszélni, mint a közönséges emberek?

– Júdás vagytok, Simon fia. Keriótból. De a Templomhoz tartozom. Várom a zsidók Királyát, és róla álmodom. Beszédedből kicsengett, hogy te király vagy. Cselekedetedből is. Végy magadhoz engem!

– Magamhoz venni téged? Most? Azonnal? Nem!

– Miért, Mester?

– Mert jobb megfontolni, mielőtt valaki meredek útra vállalkozik.

– Nem bízol őszinteségemben?

– Nem. Hiszem, hogy szenvedélyes vagy. De nem bízom állhatatosságodban. Gondolkozz ezen, Júdás! Most elmegyek, de pünkösdre visszatérek. Ha a Templomban tartózkodol, látni fogsz. Fontolgasd kívánságodat.

Utána Jézus a másik férfihoz fordul, aki nem más, mint a későbbi Tamás apostol, és egyelőre öneki is várakozást ajánl. Miután mindkettő elmegy, János kérdésére Jézus kijelenti, hogy Tamás tökéletesebb Júdásnál, mert nem az emberi dicsőségre vágyakozik, hanem őszintén szereti Őt. Kijelenti azonban, hogy Júdás is el fog jönni ismét.

– Ki? A kerióti Júdás? Nem becsülöm semmire sem! Szép ficsúr, de... én többre becsülöm... az őszinte galileákat, a durva halászokat, akikben nincs csalárdság... mint a városiakat, akik... nem tudom... Íme, a Mester megérti, mit akarok mondani – jegyzi meg Péter.

Mindenki nevet megjegyzésén.

– Igen; megértem. De ne ítéld! A földön mind a kettőre szükség van, és a jók együtt vannak a rosszakkal, mint a mező virágai. A bürök a gyógyító mályva mellett.

(2-84)

Júdás tanítvánná lesz

Jézus a Getszemáni-kertben imádkozik. A teraszosan emelkedő hegyoldal egyik kis teraszán ül, térdére könyökölve tartja összekulcsolt kezét. Egyedül van. Sötétedik.

Egy férfi jön lefelé az olajfák között. Mintha keresne valakit, vagy valamit. Magas termetű. Ruhája rózsaszín és sárga vidám keveréke, köpenyét rojtok ékesítik. Amikor meglátja Jézust, olyan mozdulatot tesz, mintha azt mondaná magában: „Íme, ott van!” Feléje siet. Néhány méterről üdvözlí:

– Üdvözlégy, Mester!

Jézus hirtelen megfordul, és felnéz, mert a férfi a fölötte levő teraszon van. Komoly, mondhatnám szomorú, tekintettel néz rá. A másik megismétli:

– Üdvözöllek, Mester! Kerióti Júdás vagyok. Nem ismersz fel? Nem emlékszel rám?

– Emlékszem, és felismerlek. Te beszéltél velem, Tamással együtt a múlt húsvétkor.

– És azt mondtad nekem: „Fontold meg, és dönts visszatérésem előtt.” Döntöttem. Jövök.

– Miért jössz, Júdás? – Jézus igazán szomorú.

– Mert... megmondtam neked akkor, miért. Mert én Izrael Országáról álmodozom, és királynak láttalak téged.

– Ezért jössz?

– Ezért. Rendelkezésedre bocsátom magamat és mindazt, amim van: képességemet, ismereteimet, barátságaimat, fáradozásomat, hogy szolgáljalak téged és szolgáljam küldetésedet Izrael helyreállításában.

Most már egymás közelében állnak, s erősen nézik egymást. Jézus komolyan és szomorúan, a másik elragadtatva álmától, mosolyogva, szépen és fiatalon, könnyedén és törtetően.

– Én nem kerestelek téged, Júdás.

– Tudom. De én kerestelek téged. Napokon keresztül embereket küldtem a kapukhoz, hogy értesítsenek engem megérkezésedről. Azt gondoltam, követőid társaságában érkezel, és azért könnyen észrevesznek. Ehelyett... Felfogtam, hogy itt vagy, mert a zarándokok egy csoportja áldott téged egy beteg meggyógyításáért. De senki se tudta megmondani nekem, hol vagy. Akkor visszaemlékeztem erre a helyre. És eljöttem. Ha nem találtalak volna itt, beletörődtem volna, hogy már nem talállak meg.

– Azt hiszed, hogy javadra válik megtalálásom?

– Igen, mert kerestelek, vágyakoztam utánad, kívántalak.

– Miért? Miért kerestél?

– Megmondtam már, Mester! Nem értettél meg?

– Megértettelek. Igen. Megértettelek. De azt akarom, hogy te is megérts engem, mielőtt követnél. Jöjj! Beszéljessünk, miközben sétálunk. – És egymás mellett föl-le sétálnak egy ösvényen az olajfák között. – Te emberi elgondolásból követsz engem, Júdás. Meg kell, hogy győzzelek annak ellenkezőjéről. Én nem ezért jöttem.

– De nem te vagy a zsidók kijelölt Királya? Az, akiről a próféták beszéltek? Mások annak mondták magukat. De sok dologban fogyatékosak voltak, és lehullottak, mint a falevelek a szélben, és többé nem álltak talpra. Veled Isten van, annyira, hogy csodát művelsz. Ahol Isten van, ott biztos a küldetés sikere.

– Jól mondtad. Isten velem van. Én az Ő Igéje vagyok. Az vagyok, akiről a próféták jövendöltek, akit a pátriárkáknak megígérték, akit a tömeg várt. De Izrael, miért vakultál el annyira és süketültél meg, hogy többé nem tudsz olvasni, nem vagy képes látni, hallani és megérteni a tények igazi állását? Júdás, az én Királyságom nem e világból való! Tegyéle erről! Azért jövök Izraelhez, hogy a Világosságot és a Dicsőséget hozzam. De nem a földi világosságot és dicsőséget. Azért jövök, hogy meghívjam Izrael igazait az Országba. Mert Izraellel és Izraelből kell kialakulnia és eljönnie az örök élet fájának, amelynek éltető nedve az

Úr Vére lesz. Ez a fa kiterjeszti ágait az egész földre az idők végezetéig. Első követőim Izraelből jönnek. Első hitvallóim is. De üldözőim is. Hóhéraim is. Árulóm is Izraelből jön...

– Nem, Mester! Ez sose fog megtörténni! Ha mindenki elárulna is téged, én veled maradok és megvédelek!

– Te, Júdás? És mire alapozod magabiztosságodat?

– Férfibecsületemre!

– Az a pókhálónál is gyengébb, Júdás! Istentől kell kérnünk az erőt ahhoz, hogy becsületesek és hűségesek legyünk. Az ember!... Az ember emberi műveket visz végbe. Ahhoz, hogy a lélek műveit vigye végbe – és kövesse a Messiást igazságban és igazságosságban, mert ezt jelenti a lélek műveinek véghezvitele: meg kell ölnie az embert, és újra kell szülnie. Képes vagy erre?

– Igen, Mester. És aztán... nem fog az egész Izrael szeretni téged. De Messiásának gyilkosai és árulói nem Izraelből fognak származni. Hiszen évszázadok óta vár már téged!

– Belőle jönnek. Emlékezz a prófétákra! Szavaikra... és végükre. Én sokakat ki fogok ábrándítani. És ezek egyike te leszel. Júdás, egy szelíd, békés, szegény ember áll előtted, aki szegény akar maradni. Én nem azért jöttem, hogy ráerőszakoljam magamat másokra, és háborút indítsak. Én nem veszek el az erősektől és a hatalmasoktól semmiféle birodalmat, semmiféle hatalmat. Én csak a Sátánnal szállok szembe a lelkekért, és azért jövök, hogy széttörjem a Sátán bilincseit szeretetem tüzevel. Azért jövök, hogy az embereket megtanítsam az irgalmasságra, áldozatkésziségre, alázatosságra és önmegtágadásra. Azt mondom neked és mindenkinek: „Ne szomjazzátok az emberi gazdagságot, hanem az örök értékekért dolgozzatok!” Ábrándulj ki belőlem, Júdás, ha azt hiszed, hogy én diadalmaskodni fogok Róma és az uralkodó osztályok fölött! Heródes és a császár egyaránt nyugodtan alhatnak, míg én a tömegnek beszélek. Nem azért jöttem, hogy bárkitől is elragadjam a kormánypalcát... és az én örök kormánypalcám már készen áll. De azért senki sem harcolna, aki nem szeret úgy, mint én. Menj, Júdás, és gondolkodj ezeken!

– Visszautasítasz engem, Mester?

– Én senkit sem utasítok vissza, mert aki visszautasít, az nem szeret. De mondd nekem, Júdás: minek neveznéd annak cselekedetét, aki tudja, hogy ragályos betegségben szenved, és azt mondaná egy tudatlannak, aki odamegy hozzá, hogy poharából igyék: „Fontold meg, mit teszel!”? Gyűlöletnek neveznéd ezt, vagy szeretetnek?

– Szeretnek, mert nem akarja, hogy a tudatlan tönkretegye egészségét.

– Akkor nevezd így az én eljárásomat is.

– Tönkretehetem egészségemet azzal, hogy hozzád jövök? Nem, soha!

– Egészségednél többet tehetsz tönkre, mert, fontold meg jól, Júdás, csekély annak a vétke, aki gyilkol abban a hiszemben, hogy igazságosan jár el. Azért hiszi ezt, mert nem ismeri az Igazságot. De nagyon nagy lesz a vétke annak, aki miután megismerte az igazságot, nemcsak hogy nem követi, hanem ellenségévé válik.

– Én nem leszek az! Fogadj magadhoz, Mester! Nem utasíthatsz el! Ha az Üdvözítő vagy és látod, hogy én bűnös vagyok, eltévedt bárány, vak, aki letért az igaz útról, miért nem akarsz megmenteni? Végy magadhoz! Én követlek téged mindhalálig...

– Mindhalálig! Ez igaz! Ez az igazság, Utána...

– Utána, Mester?

– A jövő Isten keblében van. Menj! Holnap viszontlátjuk egymást a Halak-kapujánál.

– Köszönöm, Mester. Az Úr legyen veled.

– És az Ő irgalmassága mentsen meg téged.

Másnap Jézus a város kapujánál szét akar választani két párbajozásra készülő zsidót. Mikor azok nem hallgatnak rá, csodát művel: darabokra török rövid, széles pengéjű késük, amellyel egymásra akartak támadni. Ez lecsillapítja a két haragost, és csodálatba ejti a népet és az odasiető katonákat egyaránt. Jézus a felebaráti szeretetről beszél nekik, s kérdésükre kijelenti, hogy ő a várt Messiás.

Erre többen gyógyulásukat kérik tőle, s mikor ezt elnyerik a nép hozsannázásban tör ki örömeiben. Kérik Jézust, maradjon náluk, Júdeában. Ekkor érkezik meg Júdás.

– Mester! Mester, megelőztél engem. De mi történt?

– A Rabbi csodát művelt! Galliában nem, itt, itt akarjuk Őt, hogy velünk maradjon!

– Látod, Mester? Egész Izrael szeret téged! És igazságos, hogy nálunk is maradj. Miért mész el innen?

– Nem megyek el, Júdás. Azért jöttem ide egymagam, hogy a galileai tanítványok durvasága ne sértse meg a júdeaiak érzékenységét. Izraelnek minden juhát egyesíteni akarom Isten jogára alatt.

– Ezért mondtam neked: „Fogadj be engem”. Én júdeai vagyok, és tudom, hogy kell bánni a mieinkkel. Tehát Jeruzsálemben maradsz?

– Néhány napig. Hogy várjak egy tanítványra, aki szintén júdeai. Utána körülmegyek Júdeában...

– Ó, én veled megyek! Elkísérlek. Jöjj el az én vidékemre is! Elviszlek házamba. Eljössz, Mester?

– Eljövök... Te, aki júdeai vagy, és a hatalmasak közelében élsz, nem tudsz semmit a Keresztelőről?

– Tudom, hogy még fogoly, de szabadon akarják bocsátani, mert a nép lázadással fenyegetődzik, ha nem kapják vissza prófétájukat. Ismered őt?

– Ismerem.

– Szereted? Mit gondolsz róla?

– Azt gondolom, hogy senki sem hasonlóbb Illéshez, mint ő.

– Igazán az Előfutárnak tartod őt?

– Ő az. Ő a hajnalcsillag, aki bejelenti a napot. Boldogok, akik az ő prédikációja által felkészültek a Nap fogadására.

– János nagyon szigorú.

– Nem szigorúbb másokhoz, mint saját magához.

– Ez igaz. De nehéz követni vezeklését. Te jobb vagy, és téged könnyű szeretni.

– És mégis...

– És mégis, Mester?

– És mégis, amint őt gyűlölik szigorúságáért, engem gyűlölni fognak jóságomért, mert mindkettő Istent hirdeti, és a gonoszok nem szeretik Istent. De így van ez. Amint ő megelőz engem a prédikálásban, úgy meg fog előzni a halálban is. Jaj azonban azoknak, akik megölik a Vezeklőt és a Jóságosat!

– Mester, miért látod mindig ily szomorúnak a jövőt? Látod, hogy a tömeg szeret téged...

– Mert ez biztos. Igen, az egyszerű emberek szeretnek engem. De a tömegben nem mindenki egyszerű. De ez nem szomorít el engem. Nyugodtan nézek a jövő elé, és ragaszkodom az Atya akaratához, aki ezért küldött engem. Ezért jöttem. Íme itt a Templom. Bemegyek, hogy tanítsam a tömeget. Ha akarsz, maradj itt.

– Veled maradok. Nincs más célom, csak egy: szolgálni téged, és diadalra juttatni.

Jézus tanít a templomban

Jézus Júdással együtt bemegy a Templomba. Sokan vannak ott. Körülnéz, és lát egy helyet, ami tetszik neki. De mielőtt odamenne, azt mondja Júdásnak:

– Hívd ide a hely hivatalnokát. Be kell mutatkoznom neki, hogy ne mondhassa, nem tartom meg a szokásokat, és tiszteletlen vagyok.

– Mester, te a szokások felett állsz, és senkinek sincs több joga Isten házában beszélni, mint neked. Te az Ő Messiása vagy!

– Én tudom, és te tudod, de ők nem tudják. Nem azért jöttem, hogy bárkit is megbotránkoztassak, se azért, hogy törvényszegésre tanítsak, sőt még a szokásokat sem akarom megszegni. Éppen azért jöttem, hogy tiszteletre, alázatosságra és engedelmességre tanítsam az embereket, és megszüntessem a botrányokat. Azért engedélyt akarok kérni, hogy Isten nevében beszélhessek, és hogy a hely hivatalnok méltónak ítéljen erre.

– A másik alkalommal nem tetted ezt.

– A másik alkalommal (amikor kiűzte az árusokat) égtem a buzgóságtól Isten háza iránt, amelyet sok dolog megszenteltetett. Akkor az Atya Fia voltam, az Örökös, aki az Atya nevében és a házam iránti szeretetből cselekedtem, az Ő tekintélyével, amely felette áll a hivatalnokokénak és papokénak. De elvégre is, Júdás, hiszed, hogy a Mester több, mint a tanítvány?

– Igen, Jézus.

– És te, ki vagy? És ki vagyok én?

– Te vagy a Mester, én a tanítvány.

– Akkor, ha elismered, hogy így áll a dolog, miért akarod kioktatni a Mestert? Menj, és engedelmeskedj! Én engedelmeskedem Atyámnak. Te engedelmeskedsz Mesterednek. Isten Fiának első feltétele: engedelmeskedni vitatkozás nélkül, arra gondolva, hogy az Atya csak szent dolgokat parancsolhat. A tanítvány első feltétele: engedelmeskedni a Mesternek, arra gondolva, hogy a Mester csak helyes parancsokat adhat.

– Ez igaz. Bocsáss meg! Engedelmeskedem.

– Megbocsátok. Menj! És, Júdás, mondok még valamit: ne felejtsd el ezt! Emlékezz rá mindig a jövőben!

– Hogy engedelmeskedjek? Igen.

– Nem: ne felejtsd el, hogy a Templomban tiszteletteljes és alázatos voltam. A Templommal: azaz a hatalmon lévőkkel. Menj!

Júdás elgondolkozva, kérdő tekintetet vet rá... de nem mer mást kérdezni. Elgondolkozva megy el.

Visszatér egy előkelően öltözött egyénnel.

– Íme, Mester, a hivatalnok.

– Béke veled! Kérem, hogy taníthassak, Izrael rabbijai között beszélhessek Izraelhez.

– Rabbi vagy?

– Az vagyok.

– Ki volt a mestered?

– Isten Lelke, aki beszél hozzám bölcsességével és megvilágosítja számomra a Szentírás minden szavát.

– Több vagy Hillelnél te, aki azt mondod, hogy mester nélkül ismered az összes tanításokat? Hogyan lehet valaki képzett, ha nincs aki kiképezné?

– Úgy, amint Dávid képzetté vált, az ismeretlen pásztorgyermek, aki az Úr akaratából hatalmas és bölcs királlyá vált.

– Hogy hívnak?

– Jézusnak, József fiának, aki Jákob fia, Dávid törzséből, és Mária fia, aki Joákim leánya, Dávid törzséből és Annáé Áron törzséből. Ez a Mária a Templomban lett eljegyezve, mert árva. A Főpap tartotta az eljegyzést Izrael törvénye szerint.

– Ki tudja ezt bizonyítani?

– Még kell itt lenniük azokból a levitákból, akik emlékeznek a tényre, és kortársai voltak Zakariásnak, aki Ábia törzséből származott, s az én rokonom volt. Kérdezd meg őket, ha kételkedsz őszinteségemben.

– Elhiszem neked. De ki tudja bebizonyítani nekem, hogy képes vagy tanítani?

– Hallgass meg, s ítéld saját magad.

– Megteheted... De... nem nazarénus vagy?

– Júda Betlehemében születtem a császár által elrendelt népszámlálás idejében. Az igazságtalan rendelkezések következtében ma mindenütt fellelhetők Dávid fiai. De a család Júdeából származik.

– Tudod... a farizeusok... egész Júdeában... Galileában...

– Tudom. De biztosítlak téged. Betlehemben születtem, családom Efráta Betleheméből származik. Ha most Galileában élek, az azért van, hogy teljesedjék a jel...

A hivatalnok néhány méterrel odébb megy, mert hívják őt.

Júdás megkérdi:

– Miért nem mondtad meg, hogy a Messiás vagy?

– Szavaimból majd megértik.

– Mi az a jel, aminek be kell teljesednie?

– Izrael egyesülése Krisztus tanításának következtében. Én vagyok a Pásztor, akiről a próféták beszélnek, és jövök, hogy egybegyűjtssem a juhokat minden vidékről, jövök meggyógyítani a betegeket, és jó legelőre vezetem az eltévedteket. Számomra nincs Júdea vagy Galilea, Tízváros vagy Idumea. Csak egy dolog van: a Szeretet, amely egyformán néz mindenkire és átölel mindenkit, hogy üdvözítsen... – Jézus lelkesen beszél, mintha fénysugarak áradnának belőle, boldogan mosolyog álmára. Júdás elbűvölve nézi.

Kíváncsi emberek gyűlnek köréjük.

Jézus rámosolyog a kis seregére, és azt mondja:

– Jöjjetek, ha szeretnétek hallani. az örök ígéket!

Az oszlopcsarnok egy boltívéhez megy, és egy oszlopnak támaszkodva beszélni kezd.

– Ma reggel, amikor beléptem Sionba, láttam, hogy Ábrahámnak két fia néhány dénárért kész volt megölni egymást. Isten nevében megátkozhattam volna őket, mert Isten mondja: „Ne ölj”, és azt is mondja, hogy aki nem engedelmeskedik Törvényének, átkozott legyen. De megszántam tudatlanságukat a Törvény szellemét illetőleg, és csak a gyilkosságot akadályoztam meg, módot adva nekik a bánatra, Isten megismerésére, engedelmes szolgálatára, nemcsak azt szeretve, aki őket szereti, hanem ellenségeiket is.

Igen, Izrael. Új nap kél fel számodra, és ragyogóbbá válik a szeretet parancsa is. Talán az év a ködös novemberrel kezdődik, vagy a szomorú decemberrel, amelynek nappalai rövidebbek egy álomnál és éjszakái hosszúak, mint a szerencsétlenség? Nem, az év a virágos, napos, vidám áprilissal kezdődik, amelyben minden mosolyog, és a legszegényebb és szomorúbb ember szíve is megnyílik a remény számára, mert jön a nyár, terményeivel, napsugarával, gyümölcseivel. Kellemes még a virágzó réten való alvás is a csillagok lámpásai alatt, könnyű táplálkozni, mert minden barázda növényeket vagy gyümölcsöket terem az ember éhségének csillapítására.

Íme, Izrael, vége a télnek, a várakozás idejének. Az örvendetes ígéret most teljesül. A Kenyér és a Bor készen áll éhségetek csillapítására. A Nap, köztetek van. Minden könnyebben és kellemesebben lélegzik ez alatt a Nap alatt. Így Törvényünk első és legszentebb törvénye is: „Szeresd Istenedet és felebarátodat!”

A félhomályban, amelyben eddig éltetek nem tudtatok többet tenni, mert még rátok nehezedett Isten haragja Ádám bűne miatt, azért azt hallottátok: „Szeresd azokat, akik titeket

szeretnek, és gyűlöld ellenségedet”. És nemcsak azok voltak ellenségeitek, akik betörték hazátok határain, hanem azok is, akik személyesen ártottak nektek, vagy akikről azt hittétek, hogy ártottak. Azért gyűlölet lappangott minden szívben, mert hol van az az ember, aki akarva vagy akaratlanul nem bántja meg felebarátját? És ki jut el az öregkorba anélkül, hogy meg ne bántották volna

Én azt mondom nektek: szeressétek azokat is, akik megbántanak titeket. Tegyétek ezt arra gondolva, hogy Ádám, és rajta keresztül minden ember megbántotta Istent, és senki sem mondhatja: „Én nem bántottam meg Istent”. Ennek ellenére Isten megbocsát, nem egyszer, hanem tízszer és tízszer, ezerszer és ezerszer, s ennek bizonyítéka, hogy még létezik ember a földön. Bocsássatok azért meg ti is úgy, amint Isten megbocsát. És ha nem tudjátok megtenni ezt a felebarát iránti szeretetből, aki megbántott titeket, tegyétek meg Isten szeretetéből, aki kenyeret és életet ad nektek, ami megvéd titeket a földön szükség idején, és aki minden eseményt úgy rendezett el, hogy általa biztosítsa számotokra az örök békét az Ő keblén. Ez az új törvény, az Isten tavaszának törvénye, a kegyelem kivirágzásáé, amely eljött az emberek közé, amely páratlan gyümölcsöt hoz számotokra és megnyitja az ég kapuit.

Nem lehet többé hallani a pusztában kiáltó hangot. De nem némult el. Beszél még Istenhez Izraelért, és beszél még minden igaz izraelita szívében, és azt mondja – miután arra tanított titeket, hogy tartsatok bűnbánatot, készítsétek elő az Úr útját, aki eljön, és szeretettel adjatok bőségekből annak, akinek a szükséges is hiányzik, és legyetek becsületesek, nem zsarolva és nem háborgatva másokat – azt mondja nektek: „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit, aki tűzzel és Szentlélekkel keresztel meg titeket, köztetek van. Ő megtisztítja szérűjét és összegyűjti búzáját.”

Értsetek ahhoz, hogy felismeritek Azt, akire rámutatott az Előfutár. Az ő szenvedése kiesdi számotokra a fényt Istentől. Lássatok! Nyíljanak ki lelki szemeitek! Ismerjétek meg a Világosságot, aki jön! Én összegyűjtöm a Próféta szavait, aki hirdeti a Messiást, és az Atyától kapott hatalmammal kibővítem azokat, és egyesítem tekintélyemmel, és mindnyájatokat meghívlok a Törvény igazságának felismerésére. Készítsétek elő szíveteket a közelgő Megváltás kegyelmére. A Megváltó köztetek van. Boldogok azok, akik méltók lesznek a megváltásra jó akaratuk révén.

Béke veletek!

Valaki megkérdezi:

– Te tanítványa vagy a Keresztelőnek, akiről oly tisztelettel beszélsz?

– Megkeresztelt engem a Jordán partján, mielőtt fogságba esett. Tisztelem őt, mert szent Isten szemében. Igazán mondom nektek, hogy Ábrahám fiai között nincs senki, aki több kegyelemben részesült volna, mint ő. Megérkezésétől kezdve haláláig meglegedetten néz Isten erre az áldottra.

– Adott ő neked valami bizonyítékot, a Messiást illetőleg?

– Az ő szava, amely nem hazudik, jelezte a jelenlevőknek, hogy a Messiás már él.

– Hol? Mikor?

– Amikor eljött az ideje, hogy rámutasson.

Júdás kötelességének érzi, hogy közbeszóljon:

– Ő a Messiás, aki veletek beszél. Én tanúskodom erről, mert ismerem Őt, és első tanítványa vagyok.

– Ó!... Ó!... – Az emberek félelmükben hátrálni kezdenek. De Jézus oly kedves, hogy visszatérnek hozzá.

– Kérjétek tőle valami csodát. Ő hatalmas. Gyógyít. Olvas a szívekben. Megválaszol minden kérdésre.

– Mondd meg neki te, hogy beteg vagyok. Jobb szememmel nem látok, bal szemem már kiszárad...

– Mester!

- Júdás! – Jézus, aki egy kisleányt simogat, megfordul.
- Mester, ez az ember már majdnem teljesen vak, és látni szeretne. Mondtam neki, hogy te tudsz rajta segíteni.
- Tudok azon, aki hisz. Hiszel, ember?
- Hiszek Izrael Istenében. Azért jöttem ide, hogy meggyógyuljak a Beteszda vizénél. De valaki mindig megelőz.
- Tudsz hinni bennem?
- Ha hiszek a fürdő angyalában, nemde hinnem kell benned, akiről tanítványod azt mondja, hogy a Messiás vagy?
- Jézus elmosolyodik. Megnyálazza ujját, és gyengéden megérinti a beteg szemet.
- Mit látsz?
- Látom a dolgokat tisztán, nem ködösen, mint előbb. És a másikat nem gyógyítod meg?
- Jézus ismét mosolyog. Megismétli érintését a vak szemem.
- Mit látsz? – kérdi levéve róla kezét.
- Ó, Izrael Ura! Úgy látok, mint gyermekkoromban a réteken! Örökké áldott légy! – A férfi sírva Jézus lábaihoz borul.
- Menj! Légy most jó, hálaból Istennek.
- Egy levita, aki a csoda vége felé érkezett oda, megkérdezi:
- Milyen hatalommal teszed ezt?
- Te kérdezed? Megmondom neked, ha válaszolsz kérdéseimre. Szerinted ki nagyobb, egy próféta, aki a Messiásról jövendöl, vagy maga a Messiás?
- Milyen kérdés! A Messiás nagyobb! Ő a Magasságbeli által megígért Megváltó!
- Akkor, mivel a próféták csodákat műveltek, milyen hatalommal tették?
- Isten hatalmával, aki ezzel bizonyította a tömegnek, hogy velük volt.
- Rendben van: én ugyanazzal a hatalommal művelek csodákat: Isten velem van, én Ővele vagyok. Bizonyítom a tömegnek, hogy így van, és hogy a Messiás még inkább meg tudja tenni, azt, amit a próféták meg tudtak tenni.
- A levita elgondolkozva elmegy.

Jézus oktatja Júdást

Jézus a Templomban beszélt, Júdás jelenlétében, s most a Getszemáni-kertbe készül. Júdás vele akar maradni. Jézus viszont egyedül kíván imádkozni. Mielőtt azonban elmegy, válaszol Júdás néhány kérdésére. Ennek a beszélgetésnek első részét megtaláljuk az „ártalmas ételekről” szóló példabeszédben. (P 13-16) Miután Jézus hangsúlyozza a rossz szenvedélyek feletti uralom fontosságát, így folytatja:

– Válaszoltam neked, Júdás. Meggyőztelek? Elég neked a magyarázat? Légy mindig őszinte, és kérdezz, ha nem tudsz még eleget. Azért vagyok itt, hogy Mestered legyek.

– Megértettem, és elég volt számomra a magyarázat. De... nagyon nehéz megtenni azt, amit megértettem. Te meg tudod tenni, mert szent vagy. De én... Fiatalember vagyok, telve életerővel...

– Az emberekhez jöttem, Júdás. Nem az angyalokhoz. Nekik nincs szükségük mesterre. Látják Istent. Az Ő Országában élnek. Nem ismeretlenek előttük az emberek szenvedélyei, mert az Értelem, amely Életük, megismertet velük mindent, azokkal is, akik nem órangyalaik az embereknek. De mivel szellemi lények, csak egyfajta bűnük lehet, amint egyikük vétkezett is, és magával rántotta azokat, akik kevésbé voltak erősek a szeretetben. Ez a bűn a kevélység, a nyíl, amely eltorzította Lucifert, aki a legszebb főangyal volt, és a Mélység elrettentő szörnyetegévé változtatta. Nem az angyalok számára jöttem, akik Lucifer elbukása után borzadnak a kevély gondolatnak még árnyékától is. Az emberekért jöttem, hogy angyalokká tegyem őket.

Az ember a teremtett világ tökéletes lényé volt. Birtokában volt az angyali léleknek és a teremtett test szépségének, annak minden részében és erkölcsében. Nem volt hozzá hasonló teremtmény. Ő volt a föld királya, amint Isten az ég Királya, és egy napon, amelyen utoljára aludt volna el a földön, királlyá lett volna az Atyával az égben. A Sátán letépte az angyal-ember szárnyát, és állati karmokat tett helyébe. Elcsábította őt, erős tisztátalan vágyakat keltve benne, s elérte, hogy inkább emberördögnek lehet nevezni, mint embernek. Én meg akarom szüntetni a Sátán által okozott eltorzulást, meg akarom semmisíteni a megfertőzött test romlott sóvárgását. Vissza akarom adni az embernek a szárnyakat, ismét királlyá kívánom tenni, hogy az Atyával együtt örökösé legyen az égi birodalomnak. Tudom, hogy az ember, ha akarja, megteheti, amit mondok és ismét királlyá, és angyallá lehet. Nem mondanám neked, ha nem tudnád megtenni. Nem vagyok azoknak a szónokoknak egyike, akik lehetetlen tanításokat hirdetnek. Igazi testet öltöttem, hogy tapasztalatból is megismerjem, milyen kísértések érik az embert.

– És a bűnök?

– Kísértést mindenki szenvedhet. Bűnösök csak azok lesznek, akik akarnak.

– Jézus, te sose követtél el bűnöket?

– Sose akartam vétkezni. Nem azért, mert az Atya Fia vagyok. Hanem azért, hogy megmutassam az embereknek, az Emberfia azért nem vétkezett, mert nem akart vétkezni, és ha az ember nem akar, ő is képes elkerülni a bűnt.

– Voltak valaha is kísértéseid?

– Harminc éves vagyok, Júdás. És nem egy hegyen lévő barlangban éltem, hanem emberek között. De ha a föld legelhagyatottabb részén éltem volna is, azt gondolod, nem jöttek volna kísértések? Mindnyájunknak részünk van a jóban és a rosszban. Mindnyájan magunkkal hordjuk. Isten lehelete éleszti a jót, akárcsak egy illatos tömjénezőt. A Sátán fúj rá a rosszra, hogy az vadul égő tűzzé váljék. De az éber akarat és az állhatatos ima nedves homokként elfojtja a pokoli tüzet, és kioltja.

– De ha sose vétkeztél, hogyan tudod megítélni a bűnösöket?

– Ember vagyok, és Isten Fia vagyok. Amit nem ismerek, mint ember, s ezért helytelenül ítélném meg, azt ismerem és megítélem, mint Isten Fia. De elvégre is!... Júdás, válaszolj

nekem erre a kérdésre: Ha valaki éhezik, mi okoz neki nagyobb szenvedést: ha azt mondja: „Most asztalhoz ülök”, vagy: „Nincs mit ennem!”

– Jobban szenved a második esetben, mert az étel hiányának gondolata felidézi benne annak kellemes illatát és a gyötrő vágyat utána bensejében.

– Íme: a kísértés épp oly gyötrő, mint ez a vágy. A Sátán még élesebbé, kimondottabbá, csábítóbbá teszi, mint bármely cselekedet. Míg a cselekedet kielégít, és néha hányingert okoz, a kísértés nem szűnik meg, hanem mint a megnyesett fa, még erősebbé válik.

– És te sose buktál el?

– Sose.

– Hogyan tudtad elkerülni?

– Azt mondtam: „Atyám, ne vigy engem a kísértésbe!”

– Hogyan? Te, a Messiás, aki csodákat művelsz, az Atya segítségét kérted?

– Nemcsak segítségét. Azt kértem, hogy ne vigyen engem kísértésbe. Azt hiszed, hogy mivel az vagyok, aki vagyok, nem szorulok rá az Atyára? Ellenkezőleg! Igazán mondom neked, hogy az Atya mindent megad a Fiúnak, és a Fiú mindent az Atyától kap. És mondom neked, hogy mindazt, amit az én nevemben fognak kérni az Atyától, elnyerik. De íme, elérkeztünk a Getszemánihoz, ahol lakom. Holnap találkozom majd veled ugyanott. Isten veled! Béke veled!

– Béke veled is, Mester... De még szeretnék mondani neked valamit. Miért tartózkodsz oly szegényes helyen? Tudod, a nép sok dolgot megfigyel. Nem ismeresz senkit a városban, akinek szép háza van? Ha akarod, én elvihetlek barátaimhoz. Irántam való barátságból szállást adnak neked, és hozzád méltóbb lesz a lakásod.

– Azt hiszed? Én nem hiszem! Minden társadalmi rétegben vannak méltók és méltatlanok. És anélkül, hogy vétenék a szeretet ellen, megmondom az igazat, hogy a méltatlanok, a bűnösen méltatlanok gyakran a hatalmas emberek között vannak. Ahhoz, hogy valaki jó legyen, nem szükséges hatalmasnak lennie, és ez nem is segít hozzá, és Isten szeme elől nem rejti el a bűnöket. Az én jelem alatt minden megváltozik majd. Nem az lesz nagy, aki hatalmas, hanem az, aki alázatos és szent.

– De azért, hogy tiszteljenek, hogy hatással légy rájuk...

– És talán tisztelik Heródest? Tisztelik a császárt? Nem. Alávetik magukat nekik, de átkozzák őket ajkukkal és szívükkel. És hidd el nekem, Júdás, szerénységgel inkább hatással leszek a jókra, s azokra, akik jók akarnak lenni, mint méltóságteljes viselkedéssel lennék.

– De akkor... mindig meg fogod vetni a hatalmasokat? Ellenségeiddé teszed őket! Arra gondoltam, hogy beszélni fogok rólad sokaknak, akiket ismerek, és akik befolyásosak...

– Én nem vetek meg senkit sem. Elmegyek a szegényekhez éppúgy, mint a gazdagokhoz, a rabszolgákhoz, mint a királyokhoz, a tisztákhoz, mint a bűnösökhöz. De ha hálás leszek is annak, aki kenyeret és fedelet ad nekem, amikor elfáradtam, bármilyen legyen is a fedél és az étel, mindig előnyben részesítem az egyszerűeket. A nagyoknak már sok örömük van. A szegényeknek nincs másuk, csak jó lelkiismeretük, hűséges szeretetük, gyermekeik, és örülnek annak, ha meghallgatja őket valaki, aki felettük áll. Én mindig le fogok hajolni a szegényekhez, a lesújtottakhoz és a bűnösökhöz. Köszönöm neked jó akaratodat. De hagyj engem ezen a békés helyen, ahol imádkozni tudok. Menj! Sugallja neked Isten azt, ami jó!

Júdás, Simon és János

Jézus Júdással egyedül föl-alá sétál a Templom egyik kapujánál.

– Biztos vagy benne, hogy ő eljön? – kérdi Júdás.

– Biztos. Hajnalban eljött Betániából és a Getszemáninál találkoznia kell első tanítványommal...

Kis hallgatás után, Jézus megáll és erőteljesen nézi Júdást. Előtte áll. Tanulmányozza. Utána vállára teszi kezét és megkérdezi:

– Júdás, miért nem mondd meg nekem, mire gondolsz?

– Mire gondolok? Semmi különösre ebben a pillanatban. Talán túl sokat is kérdezek tőled. Nem panaszkodhatsz némaságomra.

– Sokat kérdezel tőlem, és sok részletet mondasz el nekem a városról és lakóiról. De nem tárod fel lelkedet. Azt hiszed, érdekel engem ennek vagy annak a családnak gazdagsága vagy tagja? Nem azért jöttem ide, hogy elfecséreljem időmet. Te tudod, miért jöttem. És jól meg tudod érteni, hogy elsősorban Mestere akarok lenni tanítványaimnak. Azért őszinteséget és bizalmat kívánok tőlük. Szeretted téged az atyád, Júdás?

– Nagyon szeretted. Büszkesége voltam. Amikor hazamentem az iskolából, és később is, amikor visszatértem Keriotta Jeruzsálemből, tudni akart mindent. Érdekelte őt mindaz, amit csináltam, és ha jó volt, örült neki, ha kevésbé volt jó, vigasztalt engem, ha – néha, tudod, mindenki téved – tévedtem, és megfeddtek érte, ő rámutatott arra, mennyire igazságos volt a feddés, vagy helytelen volt cselekvésmódom. De ezt oly kedvesen tette... hogy bátyámnak látszott. Mindig ezzel fejezte be: „Azért mondom neked ezt, mert azt akarom, hogy Júdásom derék ember legyen. Azt akarom, hogy áldjanak engem fiamban...” Atyám...

Jézus, aki figyelmesen nézte tanítványát, akit őszintén megindított atyjára való emlékezése, azt mondja:

– Íme, Júdás, légy biztos abban, amit mondok. Semmiféle dolgod nem teszi majd annyira boldoggá atyádat, mint az, ha hűséges tanítványom leszel. Atyád lelke örvideni fog ott, ahol a világoosságra vár – mert ha így nevelt téged, igaz embernek kellett lennie – ha tanítványomnak lát. De ahhoz, hogy az legyél, azt kell mondanod magadnak: „Újra megtaláltam elvesztett atyámat, az atyát, aki bátyámnak látszott. Megtaláltam őt Jézusomban, és neki, mint szeretett atyámnak, akit még siratok, mindent el fogok mondani, hogy irányítson, megáldjon, vagy kedvesen megfeddjén.” Adja meg az Örökkévaló, és te, főleg te akard azt, hogy Jézusnak ne kelljen mást mondania neked csak azt: „Jó vagy! Megáldalak!”

– Ó, igen, Jézus, igen! Ha te annyira szeretsz engem, jó tudok majd lenni, amint te akard, és amint atyám akarta. És anyámnak nem lesz többé az a tövis a szívében. Mindig azt mondta: „Nincs többé vezetőd, fiam, pedig még annyira szükséged van rá!” Amikor megtudja majd, hogy benned van vezetőm!

– Annyira szeretlek téged, amennyire senki más nem tudna szeretni az emberek közül. Nagyon, nagyon szeretlek. Ne ábrándíts ki!

– Nem, Mester, nem! Telve voltam ellentmondásokkal. Irigység, féltékenység, vágy, hogy első legyek, érzékiség, minden ellenkezett bennem lelkiismeretemmel. Még röviddel ezelőtt is, látod? Fájdalmat okoztál nekem. Azaz, nem te. Az én rossz természetem okozta... Azt hittem, én vagyok első tanítványod... és te azt mondtad, hogy van már egy másik.

– Te is láthattad. Nem emlékszel a Templomra? Húsvétkor sok galileával voltam ott.

– Azt hittem, barátaid voltak... Azt hittem, hogy én voltam az első kiválasztott tanítvány, akit, mindenkinél jobban szeretsz.

– Az én szívemben nincs különbség az utolsók és az elsők között. Ha az első tévútra lépne és az utolsó szentté lenne, akkor lenne különbség köztük Isten szemében. De én, én ugyanúgy szeretném őket: az egyiket, a szentet boldog szeretettel, a bűnöst szenvedő szeretettel. De íme,

itt van János, aki Simonnal jön. János az én első tanítványom. Simon az, akiről két napja beszéltem neked. Te már láttad Simont és Jánost, Az egyik beteg volt...

- Ó, a leprás! Emlékszem. Már tanítványod?
- Másnaptól kezdve...
- És nekem miért kellett annyit várakoznom?
- Júdás?!
- Igaz. Bocsánat!

János meglátja a Mestert, és szól Simonnak. Meggyorsítják lépteiket. János és a Mester kölcsönösen megcsókolják egymást üdvözlésként. Simon azonban leborul Jézus lábaihoz, és azokat csókolja meg, felkiáltva:

– Dicsőség Üdvözítőmnak! Áldd meg szolgádat, hogy Isten szemében szentek legyenek cselekedetei, és én megdicsőíthessem és áldhassam Őt azért, hogy Téged nekem adott!

Jézus fejére teszi kezét:

– Igen, megáldalak téged, hálából azért, amit tettél. Kelj fel, Simon! Íme, János; íme, Simon: ez a legújabb tanítványom. Ő is követni akarja az Igazságot. Azért testvére mindnyájatoknak.

Kölcsönösen üdvözlik egymást: a két júdeai vizsgálva egymást, János szívélyesen.

- Fáradt vagy, Simon? – kérdi Jézus.
- Nem, Mester. Olyan erősnek érzem magamat meggyógyulásom után, mint még soha.
- És tudom, hogy jól használod fel erődöt. Beszéltem sokakkal, és mindnyájan azt mondták nekem, hogy te oktattad ki őket a Messiás felől.

Simon meglepődötten mosolyog.

– Tegnap este is beszéltem rólad valakinek, aki becsületes zsidó. Remélem, hogy egy napon megismered. Szeretném, ha én vezethetnék téged hozzá. (Lázárról van szó.)

– Nem lehetetlen.

Júdás közbevág:

– Mester, megígérted nekem, hogy velem jössz Júdeába.
– És jövök. Simon tovább folytatja majd az emberek kioktatását eljövetelemről. Barátaim, kevés az idő, és sokan várnak. Most én Simonnal megyek. Este ti ketten találkozzatok velem az Olajfák-hegyére vezető úton, és pénzt osztunk ki a szegények között. Menjetek!

Amikor Jézus egyedül marad Simonnal, megkérdezi tőle:

– Az a betániai egyén igaz izraelita?
– Igaz izraelita. Felfogása azonos a mai időkével, de igazán vágyakozik a Messiás után. És amikor azt mondtam neki: „Ő köztünk van”, azonnal így válaszolt: „Örülök neki, hogy ebben az időben élék!”

– Egy napon elmegyünk majd hozzá, és áldásban részesítjük házáat. Láttad az új tanítványt?
– Láttam. Fiatal, és értelmesnek látszik.
– Az. Te, ki júdeai vagy, jobban el tudod majd viselni gondolkozásmódját.
– Ez vágy, vagy parancs?
– Egy kedves parancs. Te, aki szenvedtél, türelmesebb tudsz lenni. A szenvedés sok mindenre megtanít.

– Ha te parancsolod, nagyon türelmes leszek iránta.

– Igen. Így. Talán Péterem, és nemcsak ő, kissé megütközik, amikor látja, mennyit törődöm, foglalkozom ezzel a tanítvánnyal. De egy napon majd megértik... Minél helytelenebbül alakult ki valaki, annál több gondozást igényel. A többiek... ó, a többiek maguktól ki fognak alakulni, pusztán a velem való érintkezés által. Nem akarok mindent magam végezni. Ahhoz, hogy valakit kialakítsak, kérem az illető akaratát és mások segítségét. Kérlek titeket, segítsetek engem... és hálás vagyok nektek a segítségért.

– Mester, azt gondold, hogy ő ki fog ábrándítani téged?

– Nem. De fiatal, és Jeruzsálemben nőtt fel...

– Ó, a te közelléted helyesbíti benne ennek a városnak minden bűnét... Biztos vagyok benne. Én, aki már öreg vagyok, és megkeményített a gyűlölet, egészen megújultam, mióta téged láttalak.

– Úgy legyen! – mormolja Jézus.

(2-181)

Betlehemben

Jézus megkéri Jánost, Simont és Júdást:

– Barátaim, kérlek, jöjjetek velem körútra Júdeába! Ha nem lesz nagyon nehéz számotokra, főleg neked, Simon.

– Miért, Mester?

– Nehéz a járás a Júdeai hegyekben... és talán még nehezebb lesz számodra találkozni egyesekkel, akik rosszat tettek veled.

– Ami az utat illeti, ismét biztosítalak téged, hogy miután meggyógyítottál, erősebb vagyok, mint ifjúkoromban, és semmiféle fáradság sem esik nehezemre. Még könnyebbé teszi az, hogy érted és veled megyek. Ami azokat illeti, akik régen megbántottak, nincs többé bennem semmiféle neheztelés, mióta szívem a tiéd. A gyűlölet elmúlt a sebhelyekkel együtt. És hidd el, nem tudom, mi volt nagyobb csoda, meggyógyítanod beteg testemet, vagy a haragtól égő lelkemet. Azt hiszem, nem tévedek, ha úgy gondolom, az utóbbi volt a nagyobb csoda. A lelki sebeket mindig nehezebb begyógyítani. És te egy csapásra meggyógyítottad. Ez csoda. Mert egy csapásra nem gyógyul meg az ember még akkor sem, ha minden erejéből akarja. Nem gyógyul meg az ember egy erkölcsi szokásból, ha te nem semmisíted meg azt a szokást a te megszentelő akaratoddal.

– Helyesen gondolod.

– Miért nem teszel így mindenkivel? – kérdezi Júdás kissé neheztelve.

– De Ő megteszi, Júdás. Miért beszélsz így a Mesterrel? Nem érzed másnak magadat mióta vele vagy? Én már a Keresztelő János tanítványa voltam. De úgy találom, hogy minden megváltozott bennem, mióta Ő azt mondta nekem: „Jöjj!”

János, aki általában sose szól közbe, főleg nem akkor, amikor a Mester előtt van, most nem tud hallgatni. Kedvesen és érzelmesen egyik kezével megfogja Júdás karját, mintha meg akarná nyugtatni, és szomorkásan, de meggyőződéssel beszél hozzá. Utána felfogja, hogy Jézus előtt beszélt, elpirul, és azt mondja:

– Bocsáss meg, Mester. Helyetted beszéltem... de azt akartam... azt akartam, hogy Júdás ne szomorítson meg téged.

– Igen, János. De nem szomorított meg engem, mint tanítvány. Ha mint tanítványom kitart gondolkozásmódja mellett, akkor megszorít engem. Engem csak az szomorít el, hogy tapasztalom, mennyire megrontotta a Sátán az emberek gondolkozásmódját. Mindenkiét, tudjátok? Megzavarja mindnyájatok gondolkozását. De eljön majd, ó, eljön majd a nap, amikor bennetek lesz Isten Ereje, az Ő Lelke részesít titeket a Bölcsességben... Akkor mindenetek meg lesz a helyes ítéletoháshoz.

– És mindnyájan helyesen fogunk ítélni?

– Nem, Júdás.

– De rólunk, tanítványokról mondod ezt, vagy minden emberről?

– Elsősorban rólatok, de utána mindenki másról. Amikor eljön az ideje, a Mester kiválasztja munkatársait, és elküldi őket a világba...

– Nem teszed ezt máris?

– Most csak arra használlak titeket, hogy mondjátok: „Itt a Messiás! Jöjjetek hozzám!” Akkor pedig képessé teszek majd titeket arra, hogy az én nevemben tanítsatok, és csodákat műveljete.

– Ó, csodákat is?

– Igen, a testtel és a lélekkel.

– Ó, mennyire csodálni fognak akkor minket! – Júdás nagyon örül ennek a gondolatnak.

– Azonban nem leszünk többé a Mesterrel... és én mindig félek majd attól, hogy emberi képességgel tegyek olyant, ami Istentől jön – mondja János, és elgondolkozva s kissé szomorúan néz Jézusra.

– János; ha a Mester megengedi, szeretnék mondani neked valamit – szól közbe Simon.

– Mondd meg Jánosnak. Azt kívánom, hogy tanácsot adjatok egymásnak.

– Már tudod, hogy egy tanács lesz?

Jézus mosolyog és hallgat.

– Rendszerben van, akkor megmondom neked, János, hogy nem kell félned, nem kell félnünk. Hagyatkozzunk rá a szent Mester bölcsességére és ígéreterére. Ha Ő mondja: „El foglak küldeni titeket”, az annak a jele, hogy Ő tudja, elküldhet minket félelem nélkül, s nem fogunk ártani sem neki, sem magunknak, azaz Isten ügyének, ami oly kedves mindnyájunknak, mint egy újdonsült feleség. Ha Ő megígéri, hogy a mi nyomorúságos értelmi és lelki képességeinket felöltözteti azzal a tündöklő hatalommal, amit az Atya ad neki számunkra, akkor biztosak lehetünk, hogy azt úgy teszi, hogy mi sikeresen működünk, nem saját erőnkéből, hanem az Ő irgalmából. Mindez azonban csak akkor következik be biztosan, ha mi nem kevélységből és emberi vágyakat követve dolgozunk. Azaz, ha nem tesszük tönkre küldetésünket, amely teljesen lelki, a földi elemekkel, amelyek megsemmisítenék Krisztus ígéreteit. Nem rajta múlik, hogy nem tudjuk azokat teljesíteni, hanem mi fojtjuk el annak teljességét kevélységünkkel. Nem tudom, jól mondom-e'?

– Nagyon jól megmagyaráztad! Én beszéltem helytelenül. De, tudod... arra gondolok, hogy alapjában véve, ha arra vágyunk, hogy csodáljanak minket, mint a Mester tanítványait, akik kiérdemeltük, hogy azt tegyünk, amit Ő tesz, akkor ez a vágy növeli Krisztus hatalmas alakját a népnél. Dicsérik a Mestert, akinek ilyen tanítványai vannak, íme, ezt akartam mondani – válaszol Júdás.

– Nem egészen rossz, amit mondasz. De... látod, Júdás, én olyan társadalmi osztályból jövök, amelyet üldöztek, mert félreértették, milyennek kell lennie a Messiásnak. Igen. Ha mi helyesen láttuk volna az Ő kilétét, nem estünk volna bele azokba a tévedésekbe, amelyek káromlások az Igazság ellen; és lázadást jelentenek Róma törvényei ellen, s ezért mind Isten, mind Róma megbüntetett minket. Krisztusban egy győztes hadvezért, Izrael megszabadítóját akartuk látni, egy újabb Makkabeust, aki nagyobb a nagy Júdásnál... Csak ezt. És miért? Mert Isten érdekeinél jobban érdekelték minket saját érdekeink: a hazáé és a polgároké. Ő, a haza érdekei is szentek! De nem helyezhető az égiek elé!

Amikor – az első üldözés hosszú órái alatt, s utána az elkülönítésben, amikor elmenekültem és elrejtőztem a vadállatok barlangjaiban, megosztva velük ágyukat és eledelüket, hogy megmeneküljek a rómaiaktól, és főleg a hamis barátok feljelentéseitől; és amikor megízleltem már a sírgödört az én leprás barlangomban – akkor gondolkoztam, és megláttam: megláttam a Messiás igazi alakját... a tiédet, alázatos és jó Mester, a lélek Mestere és Királya, a tiédet, Krisztus, aki az Atya Fia vagy, és hozzá vezetsz minket, nem pedig a porból épült királyi palotákba, nem a szennyes istenekhez. Téged, ó, téged könnyű számomra követni... Mert, bocsásd meg merészségemet, amellyel azt állítom, helyesen gondolkoztam, mert olyannak látlak téged, amilyennek elgondoltalak, felismerlek, azonnal felismertelek. Igen, nem arról volt szó, hogy megismertelek téged, hanem felismertelek annak, akit lelkem már ismert...

– Ezért hívtalak téged... és ezért vislek magammal most, első utamra Júdeában. Azt akarom, hogy teljessé váljék felismerésed... és azt akarom, hogy ezek is, akik koruknál fogva kevésbé képesek eljutni az igazságra komoly elmélkedés által, megtudják, hogyan jutott el Mesterük idáig. Megértitek majd. Íme, látjuk már Dávid tornyát. Közel van a keleti kapu.

– Azon megyünk ki?

– Igen, Júdás. Először Betlehembe megyünk. Oda, ahol születtem... Jó, hogy megtudjátok... s elmondjátok másoknak. Ez is hozzátartozik a Messiásnak és a Szentírásnak

megértéséhez. Meglátjátok majd, miként valósultak meg a jövendölések. Kerüljök meg Heródes házáit...

– A gonosz és kéjelgő öreg rókaét.

– Ne ítéljete! Istené az ítélet. Menjünk azon az ösvényen ezek között a kertek között.

Megpihenünk egy fa árnyékában, valamelyik barátságos ház közelében, mert forrón süt a nap. Utána majd folytatjuk utunkat.

(2-186)

Jézus a három tanítvánnyal libasorban megy a nagy olajfák árnyékában. Megérkeznek Ráchel sírjához.

– Már Betlehem közelében vagyunk. Azonnal bemegyünk a városba? – kérdezi Júdás.

– Nem, Júdás. Előbb megmutatok nektek egy helyet... Utána bemegyünk a városba, és ha még világos van, tudunk beszélni az embereknek. Ha meg akarnak hallgatni...

– Azt akarod mondani, hogy nem hallgatnak majd meg?

Jézus megáll, hogy vizet igyék egy kútból. Egy asszony, aki odament vizet meríteni, felajánlja neki. Jézus megkérdezi:

– Betlehemből való vagy?

– Igen. De most, a termény betakarítás idején férjemmel együtt ezen a vidéken élek, hogy gondozzam a zöldségeskertet és a gyümölcsöst. Galileai vagy?

– Betlehemben születtem, de a galileai Názáretben lakom.

– Téged is elüldöztek?

– A családot. De miért mondd: „Téged is?” Sokakat elüldöztek a betlehemiek közül?

– Nem tudod? Hány éves vagy?

– Harminc.

– Akkor pontosan abban az időben születted, amikor... ó, mily szerencsétlenség! De miért születted itt ő?

– Kicsoda?

– Hát az, aki az Üdvözítőnek mondta magát. Átkozottak azok az ostoba részegesek, akik angyaloknak nézték a felhőket, és a bégetésben égből jövő hangot véltek hallani, és ködös részegségükben három nyomorúságos egyént a föld legszentebb embereinek láttak. Átkozottak legyenek! És azok is; akik hittek nekik!

– De nem magyarázod meg mindezzel az átkozódással, hogy mi történt? Miért átkozod őket?

– Mert... De ide hallgass: hová akarsz menni?

– Betlehembe, barátaimmal. Dolgom van ott. Üdvözölnöm kell a régi barátokat, és át kell adnom nekik Anyám üdvözlését. De előbb szeretnék tudni sok mindenről, mert a mi családunk hosszú ideig távol volt. Néhány hónapos voltam, amikor elhagytuk a várost...

– Akkor a szerencsétlenség előtt. Ide hallgass, ha nem veted meg egy földműves házáat, jöjj, oszd meg kenyérünket. Te és társaid. Beszélünk majd vacsora közben, és szállást adok nektek reggelig. Házam kicsiny. De az istálló fölött van sok széna, felhalmozva. Az éj meleg és nyugodt. Ha akarod, ott alhatsz.

– Izrael Ura jutalmazzon meg vendéglátásodért! Örömmel megyek házádba.

– A vándor, áldást hoz magával. Menjünk! De hat korsó vizet kell öntenem a most kikelt zöldségekre.

– És én segítelek majd ebben.

– Nem. Te úr vagy. Viselkedésed elárulja.

– Mesterember vagyok, asszony. És ez halász. Az a kettő júdeai, jómódúak és dolgoznak. Nem én. – És felvesz egy ott heverő korsót, kötelet köt rá; és leereszti a kútba. János segíti. A másik kettő se akar lemaradni. Azt mondják az asszonynak:

- Hol a zöldségeskert? Mutasd meg nekünk, és odavisszük a korsókat.
- Isten áldjon meg érte! Megszakad a derekam a fáradságtól. Jöjjetek...

Miközben Jézus kihúzza korsóját, a három eltűnik egy ösvényen... s utána visszatérnek két üres korsóval. Megtöltik és visszaviszik. És így tesznek nem háromszor, hanem tízszer. Júdás nevetve mondja:

– Rekedtre kiáltozza magát, áldva minket. Oly sok vizet adtunk salátájának, hogy a föld legalább két napig nedves marad, és az asszonynak nem kell megszakadnia a fáradságtól.

Amikor utoljára tér vissza, Júdás azt mondja:

- Mester, azt hiszem nincs szerencsénk.
- Miért, Júdás?

– Mert nem szívleli a Messiást. Azt mondtam neki: „Ne káromold! Nem tudod, hogy a Messiás a legnagyobb kegyelem a nép számára? Isten megígérte Őt Jákobnak, és utána minden prófétának és igaznak Izraelben. És te gyűlöled Őt?” Azt válaszolta: „Nem Őt! De azt, akiről a részeg pásztorok azt állították, hogy ő a Messiás, és hasonlóképpen az átkozott jósok Keletről.” És mivel te vagy az...

– Nem számít! Tudom, hogy sokak számára próbakő és ellentmondás tárgya leszek. Megmondtad neki, hogy én vagyok az?

– Nem. Nem vagyok ostoba! Meg akartam menteni a te és a mi hátunkat.

– Jól tetted. Nem a hátunk miatt. Hanem azért; mert akkor akarom kinyilvánítani ezt, amikor jónak tartom. Menjünk! Júdás elvezeti Őt a veteményes kertig. Az asszony kiönti az utolsó három korsó vizet, és utána egy falusi épület felé vezeti őket, ami a veteményeskert közepén áll.

– Lépjetek be! Férjem már otthon van. – mondja.

Bemennek egy alacsony, füstös konyhába.

– Béke ennek a háznak! – üdvözli őket Jézus.

– Bárki vagy is, áldás rád és a tiedre. Lépj be! – válaszolja a férfi. És mindjárt hoz egy tál vizet, hogy a négy felfrissítse és megtisztíthassa magát. Utána mindnyájan bemennek, és leülnek egy durván ácsolt asztalhoz.

– Köszönöm nektek, amit feleségemért tettetek. Elmondtá nekem. Sose találkoztam még galileaiakkal, és azt mondták nekem, hogy faragatlanok és veszekedősek. De ti kedvesek és jók vagytok. Már fáradtak... és mégis annyit dolgoztok. Messziről jöttök?

– Jeruzsálemből. Ezek, júdeaiak. Én és ez a másik Galileából valók vagyunk. De hidd el, ember, mindenütt vannak jók és rosszak.

– Igaz. Én, az első találkozásomkor a galileaiakkal, jóknak látom őket. Asszony! Hozz ennivalót! Csak kenyérem, zöldségem, olajbogyóm és sajtom van. Földműves vagyok.

– Én sem vagyok úr. Ács vagyok.

– Te? Ilyen úri modorral?

Az asszony közbeszól:

– Vendégünk Betlehemből való, mondtam neked, és ha üldözik rokonait, talán gazdagok voltak és tanultak, mint József, Ur fia, Máté, Izsák fia, Lévi, Ábrám fia... szegény emberek!...

– Nem kérdeztelek! Bocsássatok meg neki! Az asszonyok jobban csicseregnek, mint a verebek este.

– Ezek betlehemi családok voltak?

– Hogyan? Nem tudod, kik voltak, s te Betlehemből való vagy?

– Elmenekültünk, amikor még csak néhány hónapos voltam.

Az asszony, aki valóban beszédes, ismét megszólal:

– Elmentek a vérengzés előtt.

– Látom! Másképpen nem lenne többé a világon. Sose tértél vissza oda?

– Nem.

– Mily nagy szerencsétlenség volt! Nem találsz sokat azokból, akiket Sára említett, hogy meg akarod látogatni őket. Sokat megöltek, sokan elmenekültek, sokan... szétszóródtak, és sose tudtuk meg, ki halt meg közülük a pusztában, vagy börtönben, lázadásuk büntetéseként. De lázadás volt az? Ki hagyná tétlenül, hogy oly sok ártatlant megöljenek?! Nem igazságos, hogy Lévi és Illés még életben vannak, mikor oly sok ártatlan meghalt!

– Kik ezek, és mit tettek?

– De... legalább a vérengzésről hallottál! Amit Heródes rendezett... Több, mint ezer gyermek a városban, és egy másik ezer a vidéken. (Ez népies túlzás. Valójában harmincketten haltak meg, ezekből tizennyolc Betlehemben és tizennyégy a vidéken. A megölt gyermekek között hat leány volt, mert egyformán öltöztették a fiúkat és leányokat, és a sietségben, az éjszakai sötétségben fiúknak tartották őket. – Valtorta Mária fűzte hozzá ezeket az adatokat a földműves megjegyzéséhez.) És mindez miért? Mert a pásztorok egy csoportja, bizonyára az éjszakai hideg ellensúlyozására sok almabort ivott, és ittas állapotban azt mondta, hogy angyalokat látott, énekeket hallott, útmutatást kapott... és azt mondták nekünk, betlehemieknek: „Jöjjetek! Imádjátok! Megszületett a Messiás!” Képzeld: a Messiás egy barlangban!

Igazán, azt kell mondanom, hogy mindnyájan részegek voltunk, én is, aki akkor serdülő voltam, feleségem is, aki akkor néhány éves volt... mert mindnyájan elhittük, és egy szegény galileai asszonyban a szülő Szüzet láttuk, akiről a próféták beszéltek. De egy faragatlan galileai volt. Biztosan férjével. Ha felesége volt, hogyan lehetett a Szűz? Egyszóval: elhittük. Ajándékok, imádás... megnyíltak a házak, hogy befogadják őket... Ó, ők jól értették szerepük megjátszásához! Szegény Anna! Elvesztette vagyonát és életét, és legidősebb leányának gyermekeit is, az egyetlenét, aki megmaradt neki, mert férje jeruzsálemi kereskedő volt. Házát porrá égették Heródes rendeletére. Most műveletlenül áll földje, s legelőül szolgál.

– És mindez a pásztorok hibájából?

– Nem, a három jóséból is, akik a Sátán országából jöttek. Talán a három cinkosai voltak... És mi, ostobák, oly nagy tiszteletben részesítettük őket! Az a szegény zsinagógafőnök! Megöltük őt, mert esküdött arra, hogy a próféták megerősítették a pásztorok és a mágusok szavait...

– Szóval az egész a pásztorok és a mágusok hibája volt?

– Nem, galileai. A miénk is. A mi hiszékenységünké. Annyira vártuk a Messiást! Évszázadok óta. Sokat csalódtunk az utóbbi időkben, a hamis Messiásokban. Egyikük galileai volt, mint te, egy másikat Teudasnak hívtak. Hazugok! Messiások, ők? Nem voltak mások, csak, szerencsevadászok! A leckéknek éberekké kellett volna tenniük minket. Ahelyett...

– De akkor miért átkozzátok az összes pásztorokat és a mágusokat? Ha ti magatokat is ostobáknak tartjátok, akkor magatokat is el kellene átkoznotok. De a szeretet parancsa nem engedi meg az átkozódást. Biztosak vagytok abban, hogy igazatok van? Nem lehetett igaz az, hogy a pásztorok és a mágusok az igazat mondták, amit Isten nyilatkoztatott ki nekik? Miért akarjátok hazugoknak tartani őket?

– Azért, mert a megjövendölt évek még nem teltek el. Utána gondoltunk csak erre... miután a vér, amely vörössé tette a víztartályokat és a folyókat, megnyitotta szemünket.

– És nem tehetette meg a Magasságbeli, népe iránt érzett végtelen szeretetéből, hogy előbb elküldje az Üdvözítőt? Mire alapították a mágusok állításukat? Azt mondtad, hogy Keletről jöttek...

– Egy új csillagra vonatkozó számításukra.

– És nincs megírva: „Egy csillag születik Jákobból, és egy vessző kel fel Izraelből?” És Jákob nemde a nagy pátriárka, aki Betlehem földjén időzött, s az oly drága volt számára, mint szeme fénye, mert ott halt meg a neki kedves Ráchael?

És nem megmondták a próféták: „Egy hajtás sarjad Jessze gyökeréből, és ez a hajtás kivirágzik”? Dávid atyja, Izáj itt született. Az ő törzsén kisarjad hajtás nemde a „Szűz”, aki

megszüli Fiát, aki nem embertől származik, mert egyébként nem lenne többé szűz, de Isten akaratából az marad, s azért Őt „Emmánuelnek” nevezik, mert Isten Fia, Isten lesz, és azért, elhozza Istent Isten népe közé, amint neve mondja?

És nemde azt mondja a próféta, hogy „nagy világosság támad” a föld népeinek, azaz a pogányoknak? És a mágusok által látott csillag nem lehetett-e Jákob csillaga, a nagy világosság, amelyet Bálám és Izajás próféta megjövendölt?

És a Heródes által véghezvitt vérfürdő nem szerepel-e a jövendölésekben? „Kiáltást hallottak a magasságban... És Ráchael siratja gyermekeit”. Előre jelezték, hogy Ráchael csontjai könnyeket ontanak majd Efrátában levő sírjában, amikor az Üdvözítő által eljön a jutalom a szent nép számára. Könnyek, amelyek később égi mosolyra változnak, mint a szivárvány a vihar utolsó csöppjeiben, amely azt mondja: „Íme, az ég ismét kitisztult.”

– Nagyon képzett vagy. Rabbi vagy?

– Az vagyok.

– Érzem. Szavaidban világosság és igazság van. De... ó, még sok seb vérzik Betlehemnek ezen a földjén az igazi vagy hamis Messiás miatt... Nem ajánlanám neki, hogy ide jöjjön! A föld visszautasítaná őt, amint visszautasít egy mostohafiút, aki miatt az igazi gyermekek meghaltak. De ha... ha Ő volt... meghalt a többi kivégzettel együtt.

– Hol él most Lévi és Illés?

– Ismered őket? – A férfi gyanakodni kezd.

– Nem ismerem. Arcuk ismeretlen számomra. De szerencsétlenek, és én mindig szánakozom a szerencsétleneken. El akarok menni hozzájuk.

– Hm! Te leszel az első körülbelül harminc év után. Még pásztorok, egy gazdag herodiánusnak a szolgálatában, aki Jeruzsálemben lakik, s aki sok megöltnek a vagyonát elharácsolta... Mindig vannak, akik hasznot hajtanak! Megtalálok őket a Hebron felé menő nyájaknál. De adok egy tanácsot: a betlehemiek közül senki se lássa meg, hogy beszélsz velük! Bajod lenne belőle. Eltűrik őket, mert... mert a herodiánus szolgálói. Ha nem azok lennének...

– Ó, gyűlölet! Mire való a gyűlölet?

– Mert igazságos. Bajt okoztak nekik.

– Azt hitték, jót tesznek.

– De rosszat tettek. Ezért megérdemlik, hogy velük is rosszul bánjanak. Meg kellett volna ölnünk őket, mivel ostobaságuk miatt annyit megöltek. De részegek voltunk, és utána... ott volt a herodiánus.

– Ha ő nem lett volna ott, az első bosszúvágó után, ami még érthető, még mindig megöltétek volna őket?

– Még ma is megölnénk, ha nem félnénk uruktól.

– Ember, mondom neked: ne gyűlölj! Ne kívánj rosszat! Ne akarj rosszat tenni! Ők nem hibásak. De, még ha azok volnának, akkor is bocsáss meg nekik, Isten nevében, aki megbocsát! Mondd ezt a többi betlehemieknek is. Amikor eltűnik a gyűlölet szívetekből, eljön a Messiás. Akkor megismeritek őt, mert Ő él. Élt már a vérfürdő idejében is. Én mondom neked!! A vérfürdőt nem a pásztorok vagy a mágusok okozták, hanem a Sátán. A Messiás megszületett számotokra itt, és eljött, hogy elhozza a Világosságot atyáinak földjére. A Szűz anya Fia, Dávid törzséből, Dávid házának romjaiból, kiárasztotta a kegyelmet a világra, életet adva az embereknek...

– El! El! Ki innen! Te ennek a hamis Messiásnak vagy a követője! Csak hamis lehetett, mert szerencsétlenséget hozott ránk, betlehembeliekre! Te véded őt, tehát...

– Hallgass el, ember! Én júdeai vagyok, és magas rangú barátaim vannak! Ha akarom, nagyon megbánod ezt a sértegetést! – Júdás felugrik, s megragadja a földműves ruháját, és heves haragjában megrázza őt.

– Nem, nem, ki innen! Nem akarok bajt sem a betlehemiektől, sem Rómától, sem Heródestől! Távozzatok innen, átkozottak, ha nem akarjátok, hogy rajtatok maradjon jelem! El!

- Menjünk, Júdás! Ne izgasd fel magadat! Hagyjuk őt haragjában. Isten nem hatol be oda, ahol gyűlölet lakozik. Menjünk!
- Igen, menjünk! De meg fogtok fizetni ezért!
- Nem, Júdás! Nem! Ne beszélj így. Vakok... Oly sok ilyennel találkozunk majd utamon...
Kimennek, követve Simont és Jánost, akik már kint vannak, és az asszonnal beszélnek, az istálló sarka mögött.
- Bocsáss meg férjemnek, Uram! Nem gondoltam, hogy ily bajt okozok... Íme, fogadd! Reggel majd elfogyaszthatod. Frissek, maiak. Nincs más, amit adhatnék... Bocsáss meg! Hol fogsz aludni? – Átad nekik néhány tojást.
- Ne aggódj! Tudom, hová menjek. Menj békében, jóságodban. Isten veled!
Néhány métert csendben tesznek meg, utána azonban Júdás kirobban:
- De te... miért nem kényszerítetted, hogy imádjon?! Miért nem sújtottad porba ezt a piszkos káromlót? Mivel nem tisztelt téged... Ó, én megtettem volna! A szamaritánusokat porrá kell égetni egy csodával! Csak ez rázza meg őket!
- Ó, hányszor fogom ezt hallani! De ha nekem minden bűnöst porrá kellene égetnem!...
Nem, Júdás! Én megmenteni jöttem. Nem pusztítani!
- Igen! De közben ők elpusztítanak téged!
Jézus nem válaszol neki.
Simon megkérdezi:
- Hová megyünk most, Mester?
- Jöjjetek velem! Ismerek egy helyet.
- De ha sose voltál itt, mióta elmenekültél, hogyan ismerheted? – kérdi még dühösen Júdás.
- Ismerem. Nem szép. De egy más alkalommal voltam ott. Nem Betlehemben... kissé azon kívül... Menjünk errefelé!
- Jézus megy elől, utána Simon, majd Júdás, végül János... A csendben, amelyet csak szandáljaik zaja tör meg, valakinek a zokogása hallatszik.
- Ki sír? – kérdezi Jézus, megfordulva. Júdás válaszol:
- János. Megijedt.
- Nem. Nem félek. Már az övemben levő késen volt a kezem. De visszaemlékeztem a szavaidra: „Ne ölj, bocsáss meg!” Mindig ezeket ismétled...
- És akkor miért sírsz? – kérdezi Júdás.
- Mert szenvedek, amikor látom, hogy a világ nem akarja Jézust. Nem ismerik el Őt, és nem akarják megismerni. Ó, mily nagy fájdalom ez számomra! Mintha tüzes tuskék járnák át szívemet. Mintha látnám, hogy anyámat lábbal tapossák, és atyám arcába köpnek... Sőt még nagyobb... Mintha látnám a római lovakat a Szent Frigyszekrényből enni, és a Szentek Szentjében feküdni.
- Ne sírj, Jánosom. Mondd most és számtalan más alkalomkor: „Ő volt a Világosság, aki azért jött, hogy világítsa a sötétben, de a sötétség nem fogadta be Őt. A világra jött, amelyet Ő teremtett, de a világ nem ismerte meg Őt. Saját városába jött, saját házába, és övéi nem fogadták be.” Ó, ne sírj így!
- Ez nem történik meg Galileában! – sóhajt János.
- Júdeában sem – vág vissza Júdás. – Jeruzsálem annak fővárosa, és három napja hozsannával fogadott téged, Messiás! Itt... faragatlan pásztorok, földművesek és kertészek élnek... nem lehet ezekre alapítani az ítéletet. Ne felejtse el, hogy a galileaiak sem mind jók. Elvégre is, honnan jött a hamis Messiás, Júdás? Azt mondják...
- Elég, Júdás! Nem érdemes mérgeledni. Én nyugodt vagyok. Legyetek ti is azok. Júdás, jöjj ide! Beszélnem kell veled. – Júdás odamegy. – Vedd magadhoz ezt az erszényt. Holnap te fogsz bevásárolni.
- És jelenleg, hol szállunk meg?

Jézus mosolyog, és hallgat. Beesteledik. A hold, fényesen ragyog. A fülemülék énekelnek az olajfákon. Egy patak ezüstösen csörgedez. A lekaszált rétekről a széna illata árad. Néhány tehén bög, bárány béget. És csillagok, csillagok, csillagok... egy csillagösvény az ég függönyén, egy gyémántokból álló mennyezet feszül ki Betlehem dombjai fölött.

– De itt!... Romok vannak! Hová vezetsz minket? A város ott van, odébb!

– Tudom. Jöjj! Kövesd a patakot, mögöttem. Még néhány lépést, és utána... utána felajánlom neked Izrael Királyának szállását.

Júdás vállat von, és hallgat.

Még néhány lépést tesznek. Utána romba dőlt házak csoportja. Egy barlang egy nagy fal két repedése között.

Jézus azt mondja:

– Van taplótok? Gyűjtsátok meg!

Simon meggyújt egy kis lámpát, amit oldalzsákjából húzott ki, és odaadja Jézusnak.

– Lépjetek be! – mondja a Mester, felemelve a lámpást. – Lépjetek be! Ez Izrael Királyának születési kamrája.

– Tréfálsz Mester? Ez egy бүdös barlang. Én igazán nem fogok itt maradni! Utálok: nedves, hideg, бүdös, tele van skorpiókkal, talán kígyókkal...

– Mégis... Barátaim: a Fény Ünnepe 25. napjának éjszakáján a Szűztől itt született Jézus Krisztus, az Emmánuel, az emberek iránti szeretetből testté lett isteni Ige, én, aki veletek beszélek. Akkor is, mint most, a világ süket volt az ég szavára, amely a szívekhez szólt... és visszautasította az Anyát... és itt... Júdás, ne fordítsd el undorral szemedet azokról a röpködő macskabaglyokról, azokról a zöld gyíkokról, azokról a pókhálókról, ne emeld fel undorral szépen szegélyezett ruhádat, attól félve, hogy az állatok trágyája bepiszkolja. Ezek a macskabaglyok azok gyermekeinek a gyermekei, amelyek első játékaik voltak annak a Gyermekeknek, akiről az angyalok a pásztorok által hallott Glóriát énekelték. Nem részegek voltak a pásztorok, hanem az elragadtatás igazi öröme töltötte el őket. Ezek a gyíkok, smaragdzöld színükkel voltak az első színek, amelyeket szemem látott, anyám tekintete és fehér ruhája után. Ezek a pókhálók képezték az én királyi bölcsőm mennyezetét. Ez a talaj... ó, méltatlankodás nélkül ráléphetesz... trágyával van borítva... de megszentelte az ő lába, a Szenté, a Nagy Szenté, a Tisztáé, a Sértetlené, az Istenszüő Anyáé, azé, aki szült, mert szülnie kellett, szült, mivel Isten, nem ember mondta neki, és Tőle fogant. Ő, a Szeplőtelen járt rajta. Te is járhatasz hát rajta. Adná Isten, hogy talpadon keresztül felszállna szívedbe az a tisztaság, amely őbelőle áradt...

Simon letérdel. János egyenesen a jászolhoz megy, és fejét ráhajtván sír. Júdás megrémül... utána érzelmei felülkerekednek rajta, és többé nem gondol szép ruhájára, a piszkos talajra, megfogja Jézus köpenyének szélét, megcsókolja, és mellét verve mondja:

– Ó, irgalom, jó Mester! Könyörülj vak szolgádon! Kevélységem megszűnik... annak látlak, aki vagy. Nem a királynak, akit elképzelttem, hanem az Örök Uralkodónak, a jövő századok Atyjának, a béke Királyának. Könyörülj rajtam, Uram és Istenem! Könyörülj!

– Igen. Egész irgalmam a tiéd. Most aludni fogunk ott, ahol a Kisded és a Szűz aludt, ott, ahol János elfoglalta az imádó Anya helyét, itt, ahol Simon nevelőatyámhoz hasonlít. Vagy, ha inkább kívánjátok, beszélek nektek arról az éjszakáról...

– Ó, igen, Mester! Ismertesd meg velünk születésedet!

– Hogy ragyogó gyöngyként megvilágítsa szívünket! És hogy elmondhassuk azt a világnak.

– És hogy tiszteljük Anyádat, nemcsak azért, mert anyád, hanem azért, mert... ó, mert ő a Szűz!

Először Júdás beszélt, utána Simon, majd János, aki egyszerre sírt és nevetett a jászol mellett.

– Jöjjetek a szénára! Halljátok!... – és Jézus elmondja mi történt születésének éjszakáján. „... amikor az Anya már közel állt szülésének idejéhez, rendelet jött Augustus császártól,

amelyet a császári megbízott, Publius Sulpicius Quirinus hirdetett ki, amikor Sentius Saturninus volt Palesztina kormányzója. A rendelet ez volt: összeírni a birodalom minden lakóját. Azok, akik nem voltak rabszolgák, kötelesek voltak elmenni szülőhelyükre, hogy beírják őket a birodalom hivatalos jegyzékébe. József, az Anya Jegyese, Dávid törzséből származott, és Mária ugyancsak. Engedelmeskedtek a rendeletnek, elhagyták Názáretet, hogy Betlehembe jöjjenek, a királyi törzs bölcsőjébe. Az idő hideg volt...” Jézus folytatja az elbeszélést, s ezzel megszűnik ez a látomás.

(2-190)

* * *

Kora reggel Jézus már kint áll és karba tett kézzel, mosolyogva nézi a környék madárseregét.

- Már kész vagy, Mester? – kérdezi Simon a háta mögül.
- Már kész. A többiek még alszanak?
- Igen.
- Fiatalok... Megmosdottam abban a patakban... A friss víz kitisztítja az agyat...
- Most én megyek.

Miközben Simon, aki csak rövid tunikájában van, megmosdik, és felöltözik, kijön Júdás és János is.

- Üdvözlégy, Mester! Elkéstünk?
 - Nem. Még kora reggel van. De most gyorsan mosakodjatok, és megyünk!
- A kettő megmosdik, és felöltözik.

Jézus, mielőtt elindulna, leszedi a virágokat, amelyek két szikladarab között nőnek, és beleteszi azokat egy kis fadobozba, amelyben már egyéb dolgok is vannak. Megmagyarázza:

- Elviszem ezeket Anyámnak. Örülni fog nekik... Menjünk!
- Hová, Mester?
- Betlehembe.
- Megint? Nekem úgy tűnik, hogy nem lesz jó számunkra...
- Nem számít, Menjünk! Meg akarom mutatni nektek, hol látogattak meg a bölcsék, és hol voltam én.

– Akkor hallgass ide! Bocsáss meg, Mester, de engedj beszélni! Gondoljunk ki valamit! Betlehemben és a szállóban engedd, hogy én beszéljek és kérdezősködjek. Titeket, galileaiakat nem nagyon szeretnek Júdeában, és itt még kevésbé, mint másutt. Azért tegyünk így: Te és János galileaiak módjára vagytok öltözve. Nagyon egyszerű. És utána... a hajatok! Miért ragaszkodtok hozzá, hogy ily hosszú legyen? Én és Simon, nektek adjuk köpenyünket, és mi vesszük magunkra a titeket. Te, Simon, Jánosnak, én a Mesternek. Íme... így. Látod? Mindjárt kissé júdeaiaknak tűnök. Most ezt. – És leveszi fejről a fejfedőt, amelyen sárga, barna, vörös és zöld csíkok vannak, mint köpenyén, és amit egy sárga zsinór tart a fején. Ráteszi Jézus fejére, s elrejtí alatta hosszú haját. János veszi Simon sötétzöldjét. – Így! Most már jobb! Nekem van gyakorlati érzékem!

– Igen, Júdás. Neked van gyakorlati érzéked. Ez igaz. Vigyázz azonban, hogy ne nyomja el a másik érzéket.

- Melyiket, Mester?
- A lelkit.

– Neeem! De bizonyos helyzetekben jó politikusabbnak lenni a követeknél is. És idehallgass!... Légy még jó... saját érdekedben... Ne mondj ellen nekem, ha mondok valamit... valamit... ami nem igaz. Íme!

– Mit akarsz mondani? Miért hazudni? Én az Igazság vagyok, és nem akarok hazugságot sem magamban, sem körülöttem!

– Ó, csak félhazugságokat mondok. Azt mondom majd, hogy mindnyájan messziről jövünk vissza, például Egyiptomból; és kedves barátaink felől érdeklődünk. Azt mondom, hogy júdeaiak vagyunk, akik számkivetésből térnek haza... Mindezekben van valami igazság... és utána, én beszélek... többé, kevésbé hazudva...

– De Júdás! Miért csapjuk be őket?

– Ne törődj vele, Mester! A világot a hazugságok irányítják. És néha szükségesek. Rendben van! Hogy megelégedetté tegyelek, csak azt mondom, hogy messziről jövünk, és júdeaiak vagyunk. Ez igaz hármunkról a négy közül. És te, János, sose beszélj. Elárulnád magadat!

– Hallgatni fogok.

– Utána... ha minden jól megy... akkor megmondjuk a többit. De nem remélem... Éleseszű vagyok, és rögtön felfogom.

– Látom, Júdás. De jobban szeretném, ha egyszerű lennél.

– Nem sokat érne. A te csoportodban én intézem majd a nehéz küldetéseket. Engedd meg! Jézus kissé habozik. De enged.

Elindulnak. A romok mentén haladnak, utána egy ablaktalan fal mellett, amely mögül állatok bőgése, bégetése és a tevék furcsa hangja hallatszik. A fal szöveget alkotva megy tovább. Követik. Megérkeznek Betlehem terére. A tér közepén van a forrás, víztartályával. Ott, ahol a kis ház volt, amelyben Jézus lakott, most romok vannak. Csak a kis lépcső áll még, ami ajtajához vezetett. Jézus nézi, és felsóhajt.

A tér tele van árusokkal, akik ételeket, edényeket, anyagokat kínálnak a földre tett gyékényeken vagy kosarakban, közöttük guggolva, vagy állva és hadonászva kiáltoznak az alkudozókkal.

– Vásár napja van – mondja Simon.

A szálló nagykapuja is nyitva van, és árúval megrakott szamarak jönnek ki, egy sorban.

Elsőnek Júdás megy be. Körülnéz. Nagy kevélyen megragad egy kis lovászinast, és rákiált:

– Szolga! Az uradat! Azonnal! Siess, mert nem vagyok hozzászokva a várakozáshoz!

A gyerek elszalad, maga után húzva söprűjét.

– De Júdás! Milyen modortalanság!

– Hallgass, Mester! Engedj cselekedni! Azt kell hinnünk, hogy gazdagok vagyunk, a városból.

A tulajdonos kiszalad, és többször mélyen meghajol Júdás előtt, aki nagyon méltóságteljes Jézus sötétvörös köpenyében, amely aransárga, gazdagon rojtozott ruháját fedi.

– Messziről jöttünk, ember. Júdeaiak vagyunk, az ázsiai közösségből. Ezt a betlehemi születésűt üldözték, és most barátait keresi itt. És mi vele vagyunk. Jeruzsálemből jöttünk, ahol imádtuk a Magasságbelit a Házában. Tudsz felvilágosítást adni nekünk?

– Uram... szolgád vagyok... Mindent megteszek neked. Parancsolj!

– Sok mindenkiről akarunk tudni... főleg Annáról, akinek háza a szállóval szemben volt.

– Ó, a szerencsétlen! Annát nem találjátok meg itt többé, ő Ábrahám kebelén van. És fiai vele együtt.

– Meghalt? Miért?

– Nem tudtok Heródes vérengzéséről? Az egész világ arról beszélt, és még a császár is azt mondta róla: „disznó, amely vérrrel táplálkozik.” Ó, mit mondtam! Ne jelents fel! Igazán júdeai vagy?

– Íme, itt van törzsem jele. Nos, beszélj!

– Annát megölték Heródes katonái, minden fiával együtt, egy kivételével.

– De miért? Olyan jó volt!

– Ismerted?

– Nagyon jól! – Júdás szemérmetlenül hazudik.

– Megölték, mert befogadta azokat, akik a Messiás apjának és anyjának mondták magukat... Gyere ide, ebbe a szobába... A falnak is fülei vannak, és ezekről a dolgokról beszélni... veszélyes.

Bemennek egy sötét, alacsony szobába. Leülnek egy alacsony díványra.

– Íme... nekem jó orrom volt. Nemhiába vagyok szállodás! Itt születtem, apám és nagyapám is szállodás volt. Véremben van a körmönfonság. Nem akartam befogadni őket ide. Talán találtam volna egy lyukat számukra. De... galileaiak, szegények, ismeretlenek... eh, nem! Ezekias nem esik csapdába! És utána... hallottam... hallottam, hogy másfélék voltak... az az asszony... azokkal a szemekkel... mint aki... Nem! Nem! Az ördögnek kellett lakoznia benne s beszélni belőle! És ő idehozta őt... nem hozzám, hanem a városba. Anna ártatlanabb volt egy báránynál, és befogadta őket néhány nap múlva, a gyermekkel együtt. Azt mondták, hogy a Messiás volt... Ó, mily sok pénzt szereztem azokban a napokban! Nemcsak a népszámlálással! Idejöttek azok is, akiknek ide kellett jönniük a népszámlálás miatt! Jöttek a tenger mellékéről, egészen Egyiptomból, hogy lássák... és hónapokon keresztül! Mennyi hasznom volt belőle!... Végül jött a három király, a három hatalmas, a három mágus... ki tudja? Udvari kíséretükkel, vég nélkül! Kibérelték összes istállómat, és arannyal fizettek: annyi szénáért, ami egy hónapra elég lett volna, és utána másnap elmentek, mindent itt hagyva. És milyen ajándékokat adtak a lovászinásoknak és az asszonyoknak! És nekem! Ó... Én csak jót mondhatok a Messiásról, akár hamis volt, akár igazi. Zsákszámra kaptam a pénzt miatta. Engem nem ért szerencsétlenség. Senkim sem halt meg, mert épp előtte házasodtam meg. Azonban... azonban a többiek!

– Szeretnénk látni a vérengzés helyeit.

– Helyeit? De hiszen minden házban vérengzés folyt! Betlehem körül ezrével haltak meg! Jöjjetek velem!

Felmennek egy lépcsőn a tetőteraszra. A magasból látni lehet az egész Betlehemet és vidékét.

– Látjátok a romokat? Felgyújtották a házakat, mert az apák fegyverrel védték gyermekeiket. Látjátok ott azt a folyondárral borított kutat? Az maradt meg a zsinagógából. Felgyújtották a zsinagógafőnökkel együtt, aki azt állította; hogy az a Messiás volt. Felgyújtották azok, akik életben maradtak, s őrjöngtek gyermekeik halála miatt. Bajba kerültünk emiatt utána... És ott, és ott, és ott... látjátok azokat a sírokat? Az áldozatokéi... Olyanok, mint a juhok a zöld mezőben, ameddig csak a szem ellát. Mind az ártatlanok, és azok apja, anyja... Látjátok azt a víztartályt? Vize vörös volt, miután az öldöklők megmosták benne kezüket és fegyverüket. És láttátok ezt a patakot, itt mögöttünk?... Vörös volt a sok vértől, amely belefolyt a szennygödörből... És itt, íme, itt... előttünk. Ez maradt meg Anna házából.

Jézus sír.

– Jól ismerted?

Júdás válaszol neki:

– Olyan volt számára, mintha Anyjának nővére lett volna. Nemde, barátom?

Jézus csak ennyit mond:

– Igen.

– Értem – mondja a szállodás, és elgondolkozva hallgat.

Jézus Júdához hajol és mond neki valamit.

– Barátom szeretne ezekhez a romokhoz menni – mondja Júdás.

– Menjen! Bárki odamehet!

Leszállnak. Elbúcsúznak. Elmennek. A szállodás csalódott képet vág. Talán pénzt várt.

Átmennek a téren. Felmennek a megmaradt lépcsőkön.

– Innen – mondja Jézus – üdvözöltem Anyám kívánságára a mágusokat, és itt mentünk le, amikor elindultunk Egyiptomba. A nép nézi a négy férfit a romokon. Egyik megkérdezi:

– A megölt rokonai?

– Barátai.

Egy asszony kiáltja:

– Legalább ti ne ártsatok a halottnak, mint más barátai tették életében, és utána eltűntek sértetlenül.

Jézus egyenesen áll a lépcsők tetejénél levő kis teraszon, kb. két méter magasságban a nép fölött. Mögötte a romok. A napfényben még ragyogóbb az öltözete, mert köpenye lecsúszott válláról, és lábainál hever. Kitarja karjait. Júdás látja mozdulatát, és azt mondja neki:

– Ne beszélj! Nem lenne okos dolog!

Jézus azonban betölti a teret erős hangjával:

– Júda férfiai! Betlehem férfiai! Hallgassatok ide! Hallgassatok meg, ti asszonyok, Ráchel szent földjéről! Hallgassatok meg valakit, aki Dávidtól származik, akit üldöztek, és aki szenvedett, s aki méltó arra, hogy beszéljen, világosságot és vigasztalást adva nektek.

Halljátok!

A nép abbahagyja a beszédet, alkudozást, vásárlást, és oda gyűlik.

– Egy rabbi!

– Biztosan Jeruzsálemből jön.

– Ki ő?

– Milyen szép férfi!

– Milyen hang!

– Milyen úri modor!

– Eh, ha Dávidtól származik!

– Tehát a miénk!

– Halljuk, halljuk!

Az egész tér a lépcső előtt áll, amely szószéknek látszik.

– A Teremtés könyve mondja: „Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé... ő eltapossa fejedet, és te sarka után leselkedel.” És azt is mondja: „Megsokasítom terhességed kínjait... a föld tövist és bojtortjánt terem számodra.” Ez a férfi, a nő és a kígyó elítélése.

Messziről jöttem, hogy tiszteljem Ráchel sírját. Hallottam az esti szellőben, az éjjeli harmatban, a fülemüle reggeli énekében. a régi Ráchel sóhajtásainak megismétlését, a betlehemi anyák sóhajait sírjaikból és szívükből. És hallottam Jákob fájdalmas kiáltását az özvegyekké vált férjek ajkáról, akiknek felesége belehalt a fájdalomba... Veletek sírok. De hallgassatok meg, hazám testvérei, akik Betlehem áldott földjén éltek, amely a legkisebb Júdea városai közül, de a legnagyobb Isten és az emberiség szemében, mert az Üdvözítő bölcsője, amint Mikeás mondja. Éppen ezért haragudott reá a Sátán, mert Isten Dicsőségének, Tüzének, Megtestesült Szeretetének lakóhelyévé lett Isten rendeléséből.

„Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé. Ő lábbal tapos téged, és te sarka után leselkedel.” Lehet-e annál nagyobb ellenségeskedés, mint amely a gyermekek ellen irányul, akik az asszonyok szívének legdrágább kincsei? És kinek a sarka erősebb, mint az Üdvözítő Anyjáié? Íme, azért természetes volt a legyőzött Sátán bosszúvágya, aki nem az anyák sarkába harapott, hanem szívébe, az Anya miatt.

Ó, sokszoros volt a fájdalom, amikor elvesztették gyermekeiket, miután a világra szültkék őket! Ó, rettenetes volt az atyák gyötrelme, akik gyermekeikért vetettek és verítékeztek, és utána elvesztették azokat! De örvendezz, Betlehem! A te tiszta véred, az ártatlanok vére előkészítette az utat a Messiás lángoló bíbora számára...

A tömeg, amely mindinkább morajlani kezdett, miután Jézus az Üdvözítőt említette, és annak Anyját, most már világos jelét adja indulatainak.

– Hallgass, Mester – mondja Júdás. – És menjünk!

Jézus azonban nem hallgat rá. Folytatja:

– A Messiást az Atyaisten kegyelme megmentette a zsarnoktól, hogy megőrizze Őt népének üdvözítésére, és...

Egy asszony éles, metsző hangon kiáltja:

– Öt, öt gyermeket szültem, és többé senki sincs házamban! Én, nyomorult! – és hisztériás módon kiáltozik.

Ez a felhördülés kezdete.

Egy másik asszony a földön fetrengve ruháját tépdesi, és mutatja mellét, amelyről levágták a csecsbimbót, és kiáltja:

– Itt, itt, a mellemen ölték meg elsőszülöttemet! A kard egyszerre vágta le arcát és mellbimbómat. Ó, az én Elizeusom!

– És én? És én? Íme, itt az én királyi palotám! Három sír együtt, férjemé és gyermekeimé. Íme, íme!... Ha van Üdvözítő, adja vissza nekem gyermekeimet, adja vissza férjemet, mentsen meg engem a kétségbeeséstől, a Belzebubtól! – Mindnyájan kiáltoznak:

– Gyermekeinket, férjeinket, atyáinkat! Adja vissza, ha létezik!

Jézus csendre inti őket karjával.

– Hazám testvérei! Szeretném visszaadni nektek gyermekeiteket testileg is. De mondom nektek: legyetek jók, törődjetek bele, bocsássatok meg, reméljete, örvendezzete a reményben, ujjongjatek annak bizonyosságában, hogy hamarosan ismét a tieitek lesznek gyermekeitek, akik az ég angyalai, mert a Messiás hamarosan megnyitja az ég kapuit, és ha igazak lesztek, a halálból Élet lesz, a visszatérő Szeretet lesz...

– Ah, te vagy a Messiás? Isten nevében, mondd meg!

Jézus kedvesen kitarja karjait, mintha szelíden átölelné mindnyájukat, és azt mondja:

– Én vagyok!

– El! El! Akkor a te hibád!

Repül egy kő kifütyülés és sziszegés közepette.

Júdás hirtelenül Jézus elé ugrik, és köpenyét kitarva védi Jézust a kövektől. Arca vérzik, mikor odakiált Jánosnak és Simonnak:

– Vigyétek el Jézust! Oda, a mögé a fa mögé. Én követlek titeket. Menjetek, az ég nevében!

– És a tömegnek kiáltja: – Veszett kutyák! A Templomból való vagyok és feljelentelek titeket a Templomnak és Rómának!

A tömegen egy pillanatra erőt vesz a félelem. De utána ismét elindul a közápor. Szerencsére nem tudnak célozni. És Júdás félelem nélkül fogadja, átkokkal feelve a szidalmakra. Sőt, elkap egy feléje repülő követ, és visszadobja azt, fejen találva vele egy öreget, aki kiáltozik, mint egy szarka, amelyet elevenen fosztanak meg tollától. És mivel fel akarnak menni hozzá a lépcsőn, felkap egy ágat, és könyörtelenül veri vele hátukat, fejüket, karjukat.

Odafut a lándzsás katonaság, és áttörve a tömegen, megkérdezi tőle:

– Ki vagy? Miért ez a veszekedés?

– Egy júdeai, akit ezek a parasztok megtámadtak. Velem volt egy rabbi, akit a papok jól ismernek. Beszélt ezeknek a kutyáknak. Eltépték láncukat, és megtámadtak minket.

– Ki vagy?

– Júdás, Keriotból, előbb a Templomé, jelenleg a galileai Jézus rabbi tanítványa. Barátom: a farizeus Simon, a szaduceus Johanana, a Nagytanács tagja: Arimateai József, és végül, amit ellenőrizhettek, Eleazár, Anna fia, aki nagy barátja a helytartónak.

– Utána nézek majd. Hová mégy?

– Barátommal Keriotba, és utána Jeruzsálembe.

– Menj! Mi megvédünk.

Júdás pénzt nyújt át a katonának. Ez tilos dolog... de szokásos, mert a katona elveszi, gyorsan és óvatosan, üdvözli, és mosolyog. Júdás leugrik a lépcsőkről, keresztülmegy a megműveletlen földeken, amelyek Anna birtokát képezték, és csatlakozik társaihoz.

– Nagyon megsérültél?

– Semmiség, Mester! Elvégre is! Érted!... De én is adtam nekik. Vérral vagyok borítva...

– Igen, arcodon. Itt van egy vízér...

János megnedvesít egy kis rongyot, és megmossa vele Júdás arcát.

– Sajnálom, Júdás... De látod... még az is, hogy azt mondtad nekik – gyakorlatias érzéked szerint – hogy júdeaiak vagyunk...

– Állatok! Remélem, meggyőződted róla, Mester. És nem erőlteted többé.

– Ó, nem! Nem félelemből. De mert jelenleg hasztalan. Amikor nem akarnak minket, nem átkozódunk, hanem visszavonulunk, imádkozva a szegény tömegért, amely éhenhal, és nem látja a Kenyeret. Menjünk ezen az elhagyott úton. Remélem, rátalálunk a Hebron felé vezető útra... A pásztorok felé, ha ott találjuk őket.

– Hogy ismét kővel dobáljanak meg minket?

– Nem. Hogy azt mondjam nekik: „Én vagyok”.

– Eh, akkor biztosan megköveznek minket. Már harminc éve szenvednek miattad!...

– Majd meglátjuk!

(2-201)

2. füzet – Menj el, Júdás!

Megint nincs igazam!

Jézus Juttában meggyógyítja a beteg Izsákot, a volt betlehemi pásztor. Utána elbeszélget egy kisleánnyal, aki Izsák elbeszéléséből már jól ismeri Jézust és Máriát, akiről őt is elnevezték. Jézus megjegyzi:

– Ahhoz, hogy kövesd őt, oly jónak kell lenned, mint Isten angyalának, tisztábbnak, mint a hegy tetején virágzó liliomnak, és oly vallásosnak, mint a legszentebb levitának. Ilyen leszel?

– Igen, Jézus, ilyen akarok lenni!

– Mondd: Mester vagy Úr, kisleány!

– Engedd, hogy nevémen szólítson engem, Júdás. Csak amikor ártatlan ajkak ejtik ki azt, akkor nem veszi el azt a csengését, amellyel Anyám ajkáról hangzik. A századokon keresztül mindenki kiejti majd nevemet, egyik ilyen, a másik olyan érdekből, és sokan káromolva. Csak a számítás és gyűlölet nélküli ártatlanok mondják majd ahhoz hasonló szeretettel, mint ez a kisleány és Anyám. A bűnösök is hívnak majd engem, mert irgalmamra szorulnak. De Anyám és a kisgyermek! Miért nevezel engem Jézusnak? – kérdezi a kisleánytól, megsimogatva őt.

– Mert szeretlek... mint papámat, mamámat és kistestvéreimet – mondja az, átölelve Jézus térdét, és feléje emelve nevető arcát.

Jézus lehajol, és megcsókolja.

(2-225)

– Mikor érkezünk meg? – kérdezi Jézus a pásztoroktól, akikkel együtt megy a nyáj mögött, Hebron felé.

– Kilenc óra tájban. Majdnem tíz mérföldnyire van – válaszolja Illés.

– Utána Keriotba megyünk? – kérdezi Júdás.

– Igen, odamegyünk.

– Nem lett volna gyorsabb Juttából odamennünk? Nem lehet messze. Nemde, pásztor?

– Többé-kevésbé két mérföldre van ide.

– Így feleslegesen teszünk meg húsz mérföldet.

– Júdás, miért nyugtalankodsz?

– Nem nyugtalankodom, Mester. De megígérted, hogy eljössz házamba.

– És elmegyek. Mindig teljesítem ígéreteimet.

– Üzentem anyámnak... és elvégre is, azt mondtad, hogy az ember pusztán csak lelkével is egy halott közelében lehet.

– Azt mondtam. De, gondoldj arra, Júdás: te még nem szenvedtél értem. Ezek harminc éve szenvednek, és sose árultak el engem, sőt még emlékeket sem. Még emlékeket sem! Nem tudták, hogy élek-e még, vagy meghaltam... mégis hűségesek maradtak. Visszaemlékeztek rám, mint újszülöttre, a kisdedre, akinek könnyein kívül semmije sem volt, és tejjre szorult. Mégis mindig Istenként tiszteltek engem. Miattam sújtottak le rájuk, átkozták, üldözték őket: mint Júdea gyalázatát, hitük mégsem ingott meg a sok csapás alatt, nem száradt el, hanem még mélyebben gyökeret vert, még elevenebbé vált.

– Mellesleg... néhány napja ajkamon ég egy kérdés: Ezek a te barátaid és Istené, nemde? Az angyalok megáldották őket az ég békéjével, nemde? Ők igazak maradtak minden kísértésben, nemde? Magyarázd meg akkor nekem, miért boldogtalanok? És Anna? Megölték, mert szeretett téged...

– Te ebből arra következtetsz, hogy akiket én szeretek, és akik engem szeretnek, azok szerencsétlenné válnak.

– Nem... de...

– De így van. Sajnálom, hogy annyira elzárkózol a Világosságtól, és annyira megszállottja vagy az emberi gondolatoknak. Nem, hagyj békét neki, János, és te is, Simon! Jobb, ha beszél. Sose feddem meg ezért. Csak azt akarom, hogy a lelkek azért nyíljanak meg, hogy megvilágosíthassam őket. Jöjj ide, Júdás, és ide hallgass! Te úgy ítéled meg a dolgokat, mint ahogy ma sokan ítélkeznek, és a jövőben ítélkezni fognak. Azt mondtam: ítélj. Azt kellett volna mondanom: tévedsz. De ha rosszindulat nélkül teszed, mert nem ismered az igazságot, akkor nem tévedés az, hanem csak tökéletlen ítélet, amilyen egy gyermeké lenne. És ti gyermekek vagytok, szegény emberek! És én, a Mester, azért vagyok itt, hogy felnőttekké tegyelek titeket, akik képesek lesztek megkülönböztetni az igazat a hamistól, a jót a rossztól, a jobbat a jótól. Azért figyeljetelek ide!

Mi az élet? Egy várakozás ideje, azt mondhatnám a limbus limbusa, amelyet azért ad nektek az Atya Isten, hogy próbára tegyen titeket, jó gyermekei vagytok-e, vagy fattyak, és hogy cselekedeteitek alapján részesítsen benneteket egy jövőben, amelyben többé nem lesz sem várakozás, sem próbára tétel. Most mondjátok meg nekem: igazságos lenne-e, ha valakinek egész életében jó sora lenne azért, mert abban a ritka jobban részesült, hogy különleges módon szolgálhatja Istent? Nem gondoljátok, hogy már sokban részesült, és azért akkor is boldognak mondható, ha emberileg nem boldog? Nemde igazságtalanság lenne, ha az, aki már részesült szívében az isteni megnyilvánulás sugarában, és akinek mosolyog helyeslő lelkiismerete, az még földi megtiszteltetésben és javakban is részesüljön? És nem lenne ez oktalanság is?

– Mester, én azt mondom, ez még közönségessé is tenné. Miért részesíteni emberi örömeiben azt, aki már részesült benned? Amikor valaki részesült benned – és ezek részesültek, egyedül ők voltak gazdagok Izraelben, mivel harminc éven keresztül birtokoltak – akkor annak semmi másra nincs szüksége. Nem helyezünk emberi dolgokat az engesztelő oltárra... és a megszentelt edényeket csak szent célokra használjuk. Ezek meg vannak szentelve, attól a naptól kezdve, amikor mosolyodat látták... és rajtad kívül, semminek, semminek sem szabad belépnie szívükbe. Bárcsak én is olyan lettem volna, mint ők! – mondja Simon.

– Te mégis siettél újból birtokba venni javaidat, miután a Mester meggyógyított téged – válaszolja gúnyosan Júdás.

– Igaz. Ezt mondtam és ezt tettem. De tudod, miért? Hogyan ítélhetsz, ha nem ismered mindent? Pontos rendeleteket adtam annak, akit megbíztam ezzel. Most, miután a zelóta Simon meggyógyult – és többé nem árthatnak neki ellenségei azzal, hogy elkülönítik, se nem üldözhetik, mert csak Jézusé, nem szektás, elég neki az, hogy Jézust birtokolja – most Simon rendelkezhet javaival, amelyeket egy becsületes, hűséges ember megőrzött számára. És én, aki egy óráig, csak egy óráig rendelkezhettem vele, rendbe szedtettem, hogy nagyobb árat kapjak érte, és azt mondhassam... nem, ezt nem mondom meg.

– Megmondják helyetted az angyalok, Simon, akik felírják az örök könyvbe – mondja Jézus.

Simon Jézusra néz. Találkozik a két tekintet: az egyik csodálkozva, a másik áldva.

– Mint mindig, megint nincs igazam.

– Nem, Júdás. Gyakorlati érzéked van. Magad mondtad.

– Ó, de Jézussal!... Simon Péter is ragaszkodott gyakorlati érzékéhez, és most ahelyett...! Júdás, te is olyan leszel, mint ő. Kis ideje vagy csak a Mesterrel, mi régebben, és már megjavultunk – mondja János, aki mindig kedves és békítő.

– Nem akart engem. Különbben húsvét óta az övé lettem volna. – Júdás ma nagyon ideges.

Jézus véget vet a kérdésnek azzal, hogy Lévihez, a pásztorhoz fordul:

– Voltál már Galileában?

- Igen, Uram.
- Eljössz velem, hogy Jónáshoz vezess. Ismered?
- Igen. Húsvétkor mindig találkoztunk. Akkor el szoktam menni hozzá.
- Mi lesz velünk? Mi semmit sem teszünk?
- De igen Júdás, te is eljössz.

(2-227)

Mikor Jézus megérkezik Hebronba, Keresztelő János szüleinek házához, amelyet Heródes bordélyházzá alakított át, kijön onnan egy szemérmetlenül öltözött, szép nő.

- Uram, be akarsz jönni a házba? Lépj be! – mondja.

Jézus szigorúan néz rá, mint egy bíró, de semmit sem szól. Megszólal ellenben Júdás, akit ebben mindenki támogat:

- Tűnj el, te szégyentelen! Ne gyalázz meg minket leheleteddel, nőstény kutya!

A nő vérvörös lesz, és lehajtja fejét. Már éppen el akar tűnni, zavartan, mert gúnyolják az utcagyerekek és az arra járók.

– Ki olyan tiszta, hogy elmondhatja magáról: „Én sohasem kívántam meg az Évától fölkinált almát?” – mondja szigorúan Jézus, és hozzáteszi: Mutassátok meg nekem, és én szentként fogom tisztelni! Nincs ilyen köztetek? Akkor, ha nem megvetésből, hanem gyengeségből tartózkodtok tőle, húzódjatok vissza. Nem kényszerítem egyenlőtlen harcra a gyengéket. Asszony, szeretnék bemenni! Ez a ház egyik rokonomé volt. Számomra kedves.

- Lépj be, Uram, ha nem undorodsz tőlem!
- Hagyd nyitva az ajtót, hogy a világ belásson, és ne zúgolódjék...

(2-232)

Jézus csak a kertbe megy be, hogy tiszteletét tegye azon a helyen, ahol Zakariás és Erzsébet sírja volt, mielőtt eltávolították onnan. Amikor kijön, tanítványai zavartan néznek rá, a hebronbeliek pedig gúnyolódnak rajta. Jézus egyenesen a zsinagógához megy. Bekopogtat ajtaján.

Egy gyűlölettől eltelt öreg jelenik meg. Még csak időt sem ad Jézusnak, hogy szóljon valamit:

- A zsinagógába, erre a szent helyre, tilos belépnie annak, aki kéjnékkel tárgyal! Távozz!

Jézus szó nélkül sarkon fordul, és továbbmegy az úton. Végre Hebronon kívül vannak.

Akkor szólalnak meg:

- Dehát te akartad, Mester! – mondja Júdás. – Egy kéjnök!

– Júdás, bizony mondom neked, hogy ő felül fog múlni téged. Most pedig te, aki korholsz engem, mit mondasz nekem a júdeaiakról? Júdea legszentebb helyein kigúnyoltak és elűztek minket... De így van. Eljön majd az idő, amikor Szamaria és a pogányok imádni fogják az Igaz Istent, és az Úr népe vértől és egy büntettől lesz szennyes... egy olyan bünténytől, amely mellett eltöprel a kéjnök bűne, akik eladják testüket és lelküket. Nem tudtam imádkozni rokonaim és az igaz Sámuel csontjai mellett. De nem számít! Nyugodjatok, szent csontok, örvendjetelek lelkek, akik bennük lakoztatok! Közel van az első feltámadás. Eljön majd utána a nap, amelyen be lesztek mutatva az angyaloknak, mint az Úr szolgálói.

(Jézus Zakariás és Erzsébet csontjainál akart imádkozni, akiknek maradványait a zsinagóga mellett őrizték, miután sírjukat feldúlták. Sámuel az ő szolgálójuk volt.)

(2-234)

Ne küldj el Jézus!

Jézus, Júdással, Simonnal és Jánossal megérkezik Keriot külvárosába.

– Ez Keriot külvárosa. Kérlek, jöjj vidéki házamba! Anyám ott vár rád. Utána Keriotba megyünk – mondja izgatottan Júdás.

– Amint te akarsz, Júdás. De itt is maradhatunk, hogy megismerjük anyádat.

– Ó, nem! Ez csak egy tanya. Anyám ide jön az aratás idején. De utána Keriotban tartózkodik. És nem akarsz, hogy városom lásson téged? Nem akarsz elvinni neki világosságodat?

– De igen, akarom, Júdás. De tudod már, hogy nem vagyok tekintettel az engem vendégül-látó hely szegénységére.

– De ma az én vendégem vagy... és Júdás ért a vendégfogadáshoz.

Mennek még néhány métert a vidéken elszórt házak között. Kijönnek a férfiak és az asszonyok, gyermekeik hívására. Nyilvánvaló kíváncsiságuk. Júdás minden bizonnal értesítette őket.

– Íme, szegényes házam! Bocsásd meg szegénységét!

De a ház egyáltalán nem valami rozoga vityilló. Földszintes, négyzet alakú, tágas és jól karbantartott, virágzó gyümölcsös közepén. Az útról egy tiszta magánút vezet hozzá.

– Megengeded, hogy előre menjek, Mester?

– Menj csak!

Júdás elmegy.

– Mester, Júdás nagyvonalúan készített elő mindent – mondja Simon. – Gyanítottam. De most biztos vagyok benne. Te mondod, Mester, és jól mondod: lélek, lélek... De ő... nem érti meg. Sose fog megérteni... vagy nagyon későn – javítja ki, hogy ne szomorítsa meg Jézust.

Jézus felsóhajt, és hallgat.

Júdás kijön egy körülbelül ötvenéves asszonnal. Magas, de nem annyira, mint fia, aki tőle örökölte fekete szemét és dús haját. De az ő szemei szelídek, inkább szomorúak, míg Júdáséi parancsolók és ravaszok.

– Üdvözöllek, Izrael Királya! – mondja, leborulva előtte, mint ahogy az alattvalók teszik. – Engedd meg, hogy szolgáljalak, és vendégül lássalak!

– Béke veled, asszony! Isten legyen veled és gyermekeddel!

– Ó, igen! Gyermekemmel! – Inkább sóhaj ez, mint válasz.

– Kelj fel, anya! Nekem is van Anyám, és nem engedhetem meg, hogy te megcsókold lábamat. Anyám nevében megcsókollak téged, asszony. Ő a te nővéred... szeretetben és a megjelöltek anyjának fájdalmas sorsában.

– Mit akarsz mondani, Messiás? – kérdezi Júdás, kissé nyugtalanul.

De Jézus nem válaszol neki. Átöleli az asszonyt, aki jóságosan felállt, és akit arcon csókol. És utána, kezét tartva, a ház felé megy.

Belépnek egy hűs szobába, amelyet könnyed, csíkos függönyök árnyékolnak. Készen állnak a frissítő italok és a friss gyümölcs. De előbb Júdás anyja hív egy szolgálót, aki vizet és törülközőket hoz, és az anya le akarja venni Jézus saruit, hogy megmossa poros lábát. De Jézus ellenzi:

– Nem, anya. Az anya nagyon szent teremtmény, főleg, amikor becsületes és jó, mint te vagy, és nem viselkedhet rabszolganőként.

Az anya Júdásra néz... furcsálló tekintettel. Utána elmegy. Jézus maga mossa meg lábát. Amikor ismét fel akarja venni szandálját, az asszony visszatér egy pár új szandállal.

– Íme, Messiásom! Azt hiszem, jól tettem... amint Júdás akarta... Azt mondta nekem: „Egy kissé hosszabb az enyémnél, és ugyanolyan széles.”

– De miért, Júdás?

– Nem akarod megengedni nekem, hogy valami ajándékot ajánljak fel neked? Nemde Királyom és Istenem vagy?

– Igen, Júdás. De nem kellett volna kényelmetlenséget okoznod anyádnak. Tudod, milyen vagyok...

– Tudom. Szent vagy. De szent Királynak kell látszanod. Így keltesz jó benyomást. A világnak kilenczted része ostoba, és hatással kell lenni rá a megjelenéssel. Én tudom.

Jézus felköti az új szandálokat, amelyek piros bőrből készültek, és áttört fűzőjük bokájáig ér. Sokkal szebbek az Ő egyszerű, munkás szandáljánál, és hasonlók Júdáséhoz, amely inkább cipőhöz hasonlít, s nyílásain keresztül csak részben látszik lába.

– A ruhát is, Királyom. Júdásomnak készítettem... De ő neked ajándékozza. Vászón: friss és új. Engedd meg egy anyának, hogy felöltöztessen... mintha fia lennél.

Jézus megfordul, és Júdásra néz... de nem utasítja vissza. Megoldja tunikájának zsinórját nyakánál, és engedi, hogy a bő tunika lecsússzon válláról, s csak rövid tunikája maradjon rajta. Az asszony ráadja a szép, új öltözetet. Felajánl neki egy gazdagon hímzett díszes övet, amely dús rojtokban végződik. Jézus minden bizonnyal jól érzi magát a friss ruhában, amely nem poros. De nem látszik nagyon boldognak. Közben a többiek is elvégezték a tisztálkodást.

– Jöjj, Mester! Ezek az én szegényes gyümölcsösömből valók. És ez mézes víz, amit anyám készített. Te, Simon, talán jobban szereted ezt a fehér bort. Vedd! Szőlőmből van. És te, János? Mint a Mester? – Júdás örömmel önti az italokat a szép ezüst kelyhekbe, fitogtatva gazdagságát.

Az anya keveset beszél. Nézi... nézi... nézi Júdását... és még inkább nézi Jézust... és amikor Jézus, mielőtt enne, felajánlja neki a legszebb gyümölcsöt, és azt mondja: „Mindig az anya az első”, könny gyöngyözik szemében.

– Mama, készen van a többi? – kérdezi Júdás.

– Igen, fiam. Gondolom, mindent jól csináltam. De én mindig itt nőtem fel, és nem tudom... nem ismerem a királyok szokásait.

– Miféle szokásokat, asszony? Miféle királyokét? De mit csináltál, Júdás?

– De hát nem te vagy Izrael megígért Királya? Itt az ideje, hogy a világ ilyenként üdvözljön, és ez először itt forduljon elő, az én városomban, az én házamban. Én ilyenek tisztellek. Irántam való szeretetből és tiszteletből neved iránt, mint Messiás, Krisztus, Király, amit Isten rendeletéből a próféták neked adtak, ne hazudtolj meg engem.

– Asszony, barátaim! Kérlek titeket! Beszélnem kell Júdással. Pontos parancsokat kell adnom neki.

Az anya és a tanítványok visszavonulnak.

– Júdás, mit csináltál? Mindmáig ily kevéssé értettél meg engem? Miért alacsonyítasz le engem odáig, hogy csak egy földi hatalmassággá teszel meg, sőt, valakivé, aki fondorkodik azon, hogy hatalmassá legyen? Te nem érted meg, hogy ez sérti küldetésemet, sőt akadályozza annak? Igen. Ne tagadd! Akadályozza. Izrael alá van vetve Rómának. Tudod, mi történik, amikor valaki fel akar kelni Róma ellen, mint a nép feje, és gyanút kelt, hogy lázadást szít! Csak néhány napja hallottad, mily vadul rátámadtak egy Gyermekre, mert azt hitték, hogy a világ szerint király akar lenni. És te! És te!

Ó, Júdás! De mit remélsz egy testi királyságtól? Mit remélsz? Időt adtam neked a megfontolásra és döntésre. Elég világosan beszéltem veled, az első alkalommal. El is küldtelek téged, mert tudtam... mert tudom, igen, mert tudom, olvasom, látom, mi van benned. Miért akarsz követni, ha nem akarsz hozzám hasonlóvá válni? Menj el, Júdás! Ne árts magadnak és nekem... Menj! Jobb lesz neked. Nem vagy alkalmas munkás erre a munkára... Túlságosan felettébb áll. Benned kevélység, sóvárgás van, annak mindhárom ágában, te erőszakos vagy... még anyádnak is félnie kell tőled... Hajlamos vagy minden hazugságra... Nem! Nem ilyenek kell lennie az én követőimnek! Júdás: nem gyűlöllek téged. Nem átkozlak. Csak azt mondom neked, és fájdalommal, mert látom, hogy nem tudok megváltoztatni valakit, akit szeretek, csak

azt mondom neked: menj a te utadon, érvényesülj a világban, ha ezt kívánod, de ne maradj velem!

Az én utam!... Az én királyi palotám! Ó, milyen szűk az! Tudod, hol leszek Király? Mikor kiáltanak ki Királlyá?

Amikor felemelnek majd egy gyalázatos fán, és vérem lesz bíborom, tövisből fonják koronámat, egy gúnyos felirat a jelvényem, az egész nép káromlása lesz a trombitaszó, cimbalom, az orgona és a citera, amivel üdvözlik a kikiáltott Királyt: az én népem káromlása! És tudod, kinek a műve lesz mindez? Valakié, aki nem értett meg engem. Aki semmit se értett meg. Akinek üres bronzból van a szíve, amely megtelik a kevélységgel, érzékiséggel és fősvénységgel. Ezek kígyóinak gyűrűzése lesz a lánc számomra, és... átok az ő számára. A többiek nem ismerik ily világosan sorsomat. És kérlek, ne mondd el nekik! Ez maradjon köztem és közted. Ami a többit illeti... ez feddés... és te hallgass, és ne mondd meg: „Megfedtetted engem...” Megértetted, Júdás?

Júdás annyira elpirult, hogy egészen vörös. Jézus előtt áll. Megzavarodott, lehajtja fejét... Utána térdre veti magát, és fejét Jézus térdére hajtva, sír.

– Szeretlek, Mester! Ne vess el engem! Igen. Kevély vagyok, ostoba vagyok. De ne küldj el! Ne, Mester. Ez lesz az utolsó alkalom, amikor hibáztam. Igazad van. Nem fontoltam meg. De szeretet van ebben a tévedésben is. Annyira meg akartalak tisztelni... és azt akartam, hogy mások is megtiszteljenek... mert szeretlek. Három nappal ezelőtt azt mondtad: „Amikor rosszindulat nélkül tévedtek, tudatlanságból, az nem tévedés, hanem tökéletlen ítélet: gyermekeké, és Én azért vagyok itt, hogy felnőttekké tegyelek titeket.” Íme, Mester, itt vagyok térded előtt... Azt mondtad, hogy atya leszel számomra... Térded előtt vagyok, mint atyámé előtt, és bocsánatodat kérem, kérlek, tégy engem „felnőtté”, szent felnőtté... Ne küldj el engem, Jézus, Jézus, Jézus... Nem minden rossz bennem. Te látod: érted elhagytam mindent, és eljöttem. Te sokkal több vagy számomra, mint a megtiszteltetés és győzelmek, amelyeket elérhetek másokat szolgálva. Te, igen, te szereted a szegény, boldogtalan Júdást, aki csak örömet akar okozni neked, és ehelyett fájdalmat okoz...

– Elég, Júdás. Még egyszer megbocsátok neked... – Jézus fáradtnak látszik – Megbocsátok neked, remélve... remélve, hogy a jövőben megértesz engem.

– Igen, Mester. Igen. De most... most... ne hazudtolj meg engem, és ne tégy nevetségessé! Az egész Keriót tudja, hogy ide jöttem Dávid Leszármazottjával, Izrael Királyával... és városom felkészült fogadtatásodra... Azt hittem, jót teszek... hogy olyannak mutassalak be, akit félniük kell, és akinek engedelmeskedniük kell... és ezzel meg akartam mutatni Jánosnak és Simonnak is, és rajtuk keresztül a többieknek, akik szeretnek téged, de egyenrangúként kezelnek... Megvetnék anyámat is, mint egy hazug és bolond fiú anyját. Érte, Uram... És megesküszöm neked, hogy én...

– Ne esküdj nekem! Esküdj meg magadnak, ha tudsz, hogy többé nem követed el ezt a bűnt. Anyád és polgártársaid miatt nem szégyenítelek meg azzal, hogy elmenjek anélkül, hogy megállnék itt. Kelj fel!

– Mit mondasz a többieknek?

– Az igazságot...

– Neee!

– Az igazságot: hogy parancsokat adtam számodra mára. Mindig megvan a módja annak, hogy szeretettel, az igazságot mondjuk. Menjünk! Hívd anyádat és a többieket!

Jézus meglehetősen szigorú. Csak akkor mosolyog ismét, amikor Júdás visszatér anyjával és a tanítványokkal. Az asszony, fürkésző tekintettel néz Jézusra. De jóságosnak látja. Ez megnyugtató. Gyötrődő asszonynak látszik.

– Elindulunk Keriótba? Kipihentem magamat, és köszönöm neked, anya, minden jóságodat. Az ég jutalmazzon meg, és irántam tanúsított szeretetedért adjon békét és örömet férjednek, akit siratsz.

Az asszony igyekszik megcsókolni Jézus kezét, de ő nem engedi ezt, hanem megsimogatja fejét.

– A kocsi készen áll, Mester! Jöjj!

Valóban, épp megérkezik egy ökrök által húzott szép, kényelmes kocsi, amelynek üléseire párnákat tettek, föléje pedig piros anyagból sátrat készítettek.

– Szállj fel, Mester!

– Első az anya!

Az asszony felszáll, utána Jézus és a többiek.

– Ül ide Mester! (Júdás már nem hívja Őt királynak.)

Jézus helyet foglal az első ülésen, mellette Júdás. Mögöttük az asszony és a tanítványok. A kocsis az ökrök mellett gyalogolva ösztönzi őket.

Az út rövid, négyszáz méter, vagy talán kissé több. Már látszanak Keriot első házai. Keriot szerény kisvárosnak tűnik. Egy kisfiú figyeli őket a napsütötte úton, és rögtön elfut. Amikor a kocsi megérkezik az első házakhoz, az előkelőségek, és a nép üdvözli Őt. A házakat feldíszítették ágakkal és függönyökkel. Az emberek örvendezve kiáltoznak, és földig hajlanak. Jézus nem tehet mást, mint hogy megáldja őket a magasból, ingadozó trónjáról, és üdvözli őket.

A kocsi tovább megy, és utána befordul egy térre, egy utcára és megáll egy ház előtt; amelynek kapui már tárva-nyitva vannak. Két-három asszony áll a kapuban. Leszállnak a kocsiról.

– Az én házam, és a tiéd, Mester!

– Béke neki, Júdás. Béke és szentség!

Belépnek. A csarnok mögött egy nagy terem van, alacsony állványokkal és berakással díszített bútorokkal. Jézussal és a többiekkel belépnek a hely előkelőségei is. Hajlongások, kíváncsiság, ünnepélyes fogadtatás.

Egy jó benyomást keltő öregebb férfi mondja a beszédet:

– Nagy megtiszteltetés Keriot számára, hogy téged fogad, Urunk! Nagy szerencse! Boldog nap! Szerencse, hogy részesülhet benned, és szerencse, hogy egy fiát barátodként láthat! Áldott ő, aki mindenki más előtt felismert téged! És százszorosan áldott légy te, hogy kinyilvánítottad: Te vagy Az, akit nemzedékről nemzedékre vártak. Beszélj, Urunk és Királyunk! Szívünk úgy várja szavaidat, mint a nyári hőségtől szomjas föld várja a szeptemberi első, kedves esőt.

– Köszönöm neked, bárki légy is, köszönöm! És köszönöm ezeknek a polgároknak, akik meghajtották szívüket az Atya Igéje előtt, az Atya előtt, akinek Igéje vagyok. Mert tudjátok meg, hogy nem az Emberfiát illeti a hála és a megtiszteltetés, hanem a magasságbeli Urat, ezért a békés időért, amelyben Ő helyreállítja az emberek fiaival a megszakított atyaságot. Dicsérjük az Igazi Urat: Ábrahám Istenét, aki megkönyörült népén, és szeretetből megadta neki a megígért Megváltót. Nem Jézusnak, az Örök Akarat szolgájának, hanem ennek az Akaratnak jár ki a szeretet, dicsőség és dicséret.

– Szentül beszélsz... Én vagyok a zsinagógafőnök. Ma nincs szombat. De jöjj el házamba! Magyarázd a Törvényt, te, akin a királyi olajnál inkább rajta van a Bölcsesség kenete.

– Eljövök.

– Uram talán fáradt...

– Nem, Júdás. Sose fáraszt Istenről beszélni, és sose akarok csalódást okozni a szíveknek.

– Jöjj akkor, – kéri ismét a zsinagógafőnök. – Egész Keriot kinn van, és vár téged.

– Menjünk!

Kimennek. Jézus a zsinagógafőnök és Júdás között. Utánuk az előkelőségek és a tömeg, a tömeg, a tömeg. Jézus, áldást osztva halad.

A zsinagóga a téren van. Belépnek. Jézus az emelvényhez megy. Beszélni kezd, féhéren ragyogva pompás ruhájában, ihletett arccal, karját a szokásos módján kitérve.

– Keriot népe: Isten Igéje beszél. Hallgassátok! Aki hozzátok beszél, nem más, mint Isten Igéje. Az Ő felségjoga az Atyától származik, és visszatér az Atyához, miután hirdette a jó hírt

Izraelben. Nyíljon meg szívetek és értelmetek az igazság számára, hogy megszabadulhassatok a tévedéstől, és ne támadjon zavar a lelketekben.

Izajás azt mondta: „Minden lázadásban szerzett zsákmányt és vérben ázott ruhát elégetnek. Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk, s az ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: Csodálatos, Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme.” (Iz 9,4-5) Ez az én nevem. Hagyjuk meg a császárnak és a negyedes fejedelmeknek az ő zsákmányukat. Nekem is lesz zsákmányom. De nem olyan zsákmány, amely megérdemli, hogy elégessék. Sőt, megfosztom a Sátán tüzétől sok zsákmányát, és elviszem a béke Országába, amelynek én vagyok a Hercege, és az örök időbe, amelynek Atyja vagyok.

Dávid leszármazottja vagyok, amint azt megjövendölték azok, akik látták életszentségük miatt, ami tetszett Istennek, s ezért kiválasztotta őket hírnökeiként. Dávid azt mondta: „A fiam az egyetlen... akit az Úr kiválasztott... a vállalkozás azonban nagy, mert ez a palota nem embereknek készül, hanem az Úrnak.” (1 Krón 29,1) Így van, Isten, a királyok Királya, csak egyet választott ki, saját Fiát, hogy a szívekben felépítse házát. És már előkészítette annak anyagát. Ő, a szeretetnek mennyi aranyát, és rezet, ezüstöt, vasat, ritka fákat és drágaköveket! Mindent összegyűjtött Igéjében, és Ő felhasználja ezeket, hogy felépítse bennetek Isten tartózkodó helyét. De ha az ember nem segíti az Urat, az Úr hiába akarja felépíteni házát. Az aranyra arannyal kell válaszolni! Az ezüstre ezüsttel, a rézre rézzel, a vasra vassal. Azaz szeretetet kell adni szeretetért, megtartóztatással kell szolgálni a Tisztaságot, állhatatosság kell a hűséghez, erő ahhoz, hogy meg ne hajoljatok. És utána: ma hozni kell a követ, holnap a fát: ma az áldozatot, holnap a munkát, és építeni kell. Mindig építenetek kell magatokban Isten templomát.

A Mester, a Messiás, az örök Izrael Királya, Isten örök népének Királya hív titeket. De azt akarja, hogy tiszták legyetek a munkára. El a kevélységgel: Istené a dicséret! El az emberi gondolatokkal: Istené az Ország! Alázatosan mondjátok velem: „Tiéd minden dolog, Atyám. Tied mindaz, ami jó. Taníts meg minket arra, hogy megismerjünk, és igazságban szolgáljunk téged.” Mondjátok: „Ki vagyok én?” És ismerjétek fel, hogy csak akkor vagytok valakik, ha megtisztított lakóhelyek lesztek, amelyben Isten leszállhat és megpihenhet.

Ti mindnyájan, ennek a földnek zarándokai és idegenjei, tudjatok egyesülni, és a megígért Ország felé menni! Az út: a parancsolatok, amelyeket nem a büntetéstől való félelemből hajtanak végre, hanem irántad való szeretetből, Szent Atyám! A frigyszekrény: a tökéletes szív, amelyben ott van a bölcsesség tápláló mannája, és virágzik a tiszta akarat vesszeje. És hogy világos legyen a ház, jöjjetek a világ Világosságához! Én hozom azt el nektek. Elhozom nektek a Világosságot. Nem mást. Nincs vagyonom, és nem ígérek földi megtiszteltetést. De birtokomban van Atyámnak minden természetfeletti kincse, és azok, akik Isten és a felebarát szeretetében követik Istent, ígéretem szerint az ég örök megtiszteltetésében részesülnek. Béke veletek!

A nép, amely figyelmesen hallgatta, suttog és kissé nyugtalan. Jézus a zsinagógafőnökkel beszél. Mások, talán az előkelők, csatlakoznak a csoporthoz.

– Mester... de nem te vagy Izrael Királya? Azt mondták nekünk...

– Az vagyok.

– De te azt mondtad...

– Hogy nincs földi vagyonom, s nem ígérem azt. Nem mondhatok mást, csak az igazságot. Így van. Ismerem gondolataitokat. De a tévedés forrása egy téves magyarázat és a ti nagyon nagy tiszteletetek a Magasságbeli iránt. Azt mondták nektek: „Jön a Messiás”, és ti azt gondoltátok, mint sokan Izraelben, hogy a Messiás és a király ugyanaz. Emeljétek magasabbra lelketeket. Figyeljétek meg ezt a szép nyári eget. Úgy tűnik számotokra, hogy ott végződik, ahol a levegő zafirkék égboltnak látszik. Nem. Azon túl vannak még tisztább rétegek, még tisztább kékségek, egészen az elképzelhetetlen Paradicsomig, ahová a Messiás elvezeti majd az

Úrban elhunyt igazakat. Ugyanilyen különbség van az emberek által elképzelt messiási királyság és a valódi között: amely teljesen isteni.

- De mi, szegény emberek, felszállhatunk lélekben oda, ahová te mondd?
- Csak akkor, ha akarjátok. És ha akarjátok, íme, én segíteni foglak titeket.
- Hogy kell neveznünk téged, ha nem vagy király?
- Mesternek, Jézusnak, amint akarjátok. Mester vagyok, és Jézus, az Üdvözítő vagyok.

Most következik az öreg Saul látomása, amelyet megtalálunk a „Jézus és a gyászolók” című füzet 15-16. oldalán. Miután Saul meghal Jézus karjaiban, elhagyják a zsinagógát.

– Mester, Saul Isten lelkébe öltözve halt meg. Mi, akik megérintettük, tiszták vagyunk-e, vagy tisztátalanok?

– Tisztátalanok.

– És te?

– Én, mint mások. Nem változtatom meg a Törvényt. A Törvény, törvény, és az izraelita megtartja. Tisztátalanok vagyunk. A harmadik és hetedik nap között megtisztulunk. Addig tisztátalanok vagyunk. Júdás, nem térek vissza anyádhoz. Nem viszem be a tisztátalanságot házába. Üzenj neki valaki által, aki beléphet oda. Béke ennek a városnak. Menjünk!

(2-235)

Jézus ismét úton van tanítványaival. Saját ruháját és szandálját viseli, de úgy látszik Júdás anyja, kimosta Jézus ruháját, mert nem látszik rajta semmi gyűrődés. A tanítványok érdeklődnek Jézustól, hogy hová mennek. Megmondja nekik, hogy először a pásztorokat látogatják meg Hebron mellett, utána pedig meg akar mutatni nekik egy helyet.

– Egy várost?

– Nem!... Egy helyet... ami talán jobban segít megérteni a Mestert, mint szavai.

– Elvesztettünk néhány napot a miatt az ostoba esemény miatt. Elrontott mindent... és anyám, aki oly sok mindent előkészített, csalódott. Nem értem, miért akartad elkülöníteni magadat a megtisztulásig.

– Júdás, miért nevezel ostobaságnak egy eseményt, ami kegyelem volt egy igazi hívő számára? Nem szeretnél magadnak ilyen halált? Egész életében várta a Messiást, és jöllehet már idős volt, vállalkozott a nehéz útra, hogy imádja Őt, amikor azt mondták neki: „Ő itt van.” Szívében harminc éven keresztül megőrizte Anyám szavait. Életének utolsó órájában, megadta neki Isten, elragadtatta őt a szeretet és hit tüze. Szíve megszakadt az örömtől, Isten tüze elégette, mint neki kedves áldozatot. Van-e ennél jobb sors? Tönkretette az általad előkészített ünneplést? Lásd ebben Isten válaszát! Nem szabad összevegyíteni Isten dolgait az emberekével... Anyádnak még lesz része bennem. Ez az öreg nem láthatott volna ismét. Az egész Keriot eljőhet Krisztushoz, az öregnek nem volt már erre ereje. Örülök neki, hogy az öreg, haldokló atyát szívemre szoríthattam, és lelkét Istennek ajánlhattam. Ami pedig a többi illeti... Miért adjunk rossz példát, megvetve a Törvényt. Előttetek kell járnom, hogy követhessetek. Annak, aki másokat a tökéletesség útján akar vezetni, magának is azon kell járnia. Hogyan mondhattam, és mondhatom: „Legyetek hűségesek”, ha én magam hűtlen vagyok?

(2-246)

Amikor megtalálják a pásztorokat, azok aggódnak Jézus késése miatt, mert Jézusnak, ígérete szerint, már több nappal előbb meg kellett volna érkeznie.

– Csak nem történt valami baj? – kérdezi az egyik pásztor.

– Nem, semmi, barátom. Egy hívő a keblemen halt meg. Más nem történt.

– Mi történhetett volna, pásztor? Amikor jól előkészítik a dolgokat... Kétségtelenül érteni kell az előkészítéshez, és a szívek előkészítéséhez, a fogadtatáshoz. Városom minden tiszteletet megadott a Krisztusnak. Nemde, Mester?

– Igaz – feleli Jézus, és tovább beszélget a pásztorokkal. Azok elmondják, hogy a Keresztelő házában lakó asszony ékszereket küldött Jézus számára, és érdeklődött felőle, de ők óvatosan csak néhány szót váltottak vele.

– Jól tetted – mondja Jézus a beszélő pásztornak.

– Rosszul tetted! – vág közbe Júdás. – Miért nem mondtad meg neki, hogy Ő a Messiás, aki a világ Királya? A büszke római nőt le kell hengerelni Isten tündöklésével!

– Nem értette volna meg... És aztán? Biztos lehettem-e arról, hogy őszinte volt? Amikor láttad őt, megmondtad, kicsoda. Szájába vethettem-e a szent dolgokat; és Jézussal kapcsolatban minden szent, nemde? Veszélybe hozhattam-e Jézust azzal, hogy túl sokat beszélek róla? Én nem fogok azok közé tartozni, akik ártanak neki.

– Menjünk mi, János, s mondjuk meg neki, ki a Mester, és magyarázzuk meg neki a szent igazságot!

– Én nem megyek, hacsak Jézus meg nem parancsolja!

– Félsz? Mit tehet veled? Utálod őt? A Mester nem utálta!

– Se nem félek tőle, se nem utálok. Szánom. De úgy vélem, hogy ha Jézus akarta volna, megállhatott volna, hogy oktassa. Nem tette... nem szükséges, hogy mi tegyük.

– Akkor még nem adta jelét megtérésének... Most... Mutasd, Illés, az erszényt! – És Júdás, aki a fűvön ül, kiönti köpenyére az erszény tartalmát. Gyűrűk, karperecek és nyakláncok hullanak ki belőle. – Ékszerek!... Mit kezdjünk velük?

– Eladhatjuk – mondja Simon.

– Bajunk lehet belőle – veti ellen Júdás, de azért megcsodálja.

– Ezt mondtam én is neki, amikor átvettem tőle. Hozzátettem „Urad meg fog verni érte!” Ő azt válaszolta: „Nem az övé. Az enyém, s azt teszem vele, amit akarok. Tudom, bűn árán szerzett arany... de jóvá lesz, ha az használja fel, aki szegény és szent. Hogy megemlékezzék rólam.” – és elsírta magát.

– Menj, keresd fel őt, Mester!

– Nem!

– Küldd Simont!

– Nem!

– Akkor elmegyek én hozzá!

– Nem! – Jézus válasza éles és végleges.

– Helytelenül tettem, Mester, hogy beszéltem vele, és elfogadtam tőle ezt az aranyat? – kérdezi Illés, amikor komolynak látja Jézust.

– Nem tettél helytelenül. De nincs több tennivaló.

– De talán a nő üdvözülni akar, és oktatásra szorul – veti ellen ismét Júdás.

– Sok szikra van már benne, amely képes lánggra lobbantani azt a tüzet, amely elégeti bűneit és megtisztítja lelkét. A bűnbánat ismét ártatlanná teszi majd őt. Beszéltem nemrég nektek a kovásról, amelyet elvegyítenek a lisztbe, s az szent kenyérré változtatja. Hallgassatok meg erről egy rövid példabeszédet. (Lásd a kovásról szóló példabeszédet: P 1,17-18)

Én is felkészültem!

Miután Jézus elbúcsúzik a pásztoroktól, folytatja útját tanítványaival.

Megmutatom nektek az én előkészületemet. Én is felkészültem küldetésemre.

– A rabbikhoz mentél?

– Nem.

– Jánoshoz?

– Ő csak megkeresztelt engem.

– Akkor hát?

– Betlehem beszélt köveivel és szíveivel. Ahová én viszlek téged, Júdás, ott is a kövek, és egy szív, az enyém fog beszélni hozzád, és megadja neked a választ.

Jézus éjjel vezeti el tanítványait arra a helyre, ahol negyven napig böjtölt. Egy kopár hegy ez a Holt-tenger mellett; amely lent a mélyben feketén csillog a derengő hajnali napfényben. Kihalt vidék, a tó partján nincs egyetlen állat, madár sem, a hegyen is csak itt-ott nő egy maroknyi fű. Nem a hegy tetején áll meg Jézus, hanem oldalában, ahol barlangok vannak.

– Íme, megérkeztünk oda, ahová titeket vinni akartalak! Igen, ide akartalak hozni titeket.

Krisztus itt készült fel küldetésére.

– De itt nincs semmi!

– Nincs semmi, amint mondod.

– Kivel voltál?

– Szellemmel és az Atyával.

– Ah, néhány óráig tartózkodtál itt!

– Nem, Júdás. Nem néhány óráig. Sok napon keresztül...

– De ki szolgált neked? Hol aludtál?

– Szolgáim a vadszamarak voltak, amelyek éjjel eljöttek aludni barlangjaikban... ebben. Én is a barlangban laktam... Szolgáim voltak a sasok, amelyek azt mondták nekem: „Felvirradt!”, és éles kiáltásukkal zsákmány után néztek. Barátaim voltak a kis nyulak, amelyek szinte lábamig eljöttek a vad füveket rágcsálva... Ételem és italom az volt, amit a vadvirágok ettek és ittak: az éjszakai harmat és a nap fénye. Semmi más.

– De miért?

– Hogy, amint te mondod, jól felkészüljek küldetésemre. A jól előkészített dolgok jól sikerülnek. Te mondtad. És az én dolgom nem volt csekélység, haszontalan dolog, hogy csillogtasson engem, az Úr Szolgáját, hanem az, hogy megértessem az emberekkel, ki az Úr, és ez által a megértés által megszerettessem Őt az igazság szellemében. Nyomorúságos az Úrnak az a szolgálója, aki saját diadalára gondol és nem Istenére! Aki a hasznot keresi, aki azon álmodozik, hogy majd magas trónon fog ülni, amelyet Istennek a földig lealacsonyított érdekeiből készít magának, pedig azok égi érdekek. Nem szolgál többé az ilyen, még akkor sem, ha kívülről annak látszik. Kereskedő, árus, csaló, aki magát csapja be és az embereket, és szeretné becsapni Istent is... Hitvány alak, aki hercegnek képzelet magát, pedig rabszolga. Az ördöghöz tartozik, a hazugság királyához. Itt, ebben a barlangban készült Krisztus, sok napon keresztül böjtölve és imádkozva. És te, Júdás, mit szerettél volna, hogy hová menjek felkészíteni magamat?

Júdás meg van zavarodva, tanácstalan. Végül válaszol:

– Nem tudom... Azt gondoltam... valamelyik rabbihoz... az esszénusokhoz... nem tudom.

– És találhattam volna-e egy rabbit, aki többet mondott volna neked, mint amennyit Isten hatalma és bölcsessége mondott? Én az Atya Örök Igéje vagyok, aki jelen voltam, amikor az Atya megteremtette az embert. Tudom, hogy a Teremtő milyen halhatatlan lélekkel tette őt élővé, és milyen hatalmat adott szabad értelmének. Akkor én menjek tudásért és képességért azokhoz, akik tagadják a lélek halhatatlanságát, tagadják a végső feltámadást, tagadják az

ember szabad akaratát, akik az erényeket és a bűnöket, a szent és gonosz cselekedeteket egy elkerülhetetlen végzetnek tulajdonítanak? Ó, nem! Van végcélotok! Igen. Van! Isten értelmében, aki teremt titeket, van végcélotok! Atyátok akarja azt. Végcélotok a szeretet, a béke, a dicsőség: „a szentség, mint az Ő fiaié”. Ez a végcél, amely jelen volt az isteni értelemben attól a pillanattól kezdve, amikor a sárból megalkotta Ádámot, és jelen lesz egészen az utolsó ember lelkének megteremtéséig.

De az Atya nem erőszakolja rátok királyi állapototokat. Ha a király fogoly, akkor többé nem király, hanem megvetett egyén. Ti királyok vagytok, mert szabadok vagytok a ti kis, egyéni királyságtokban. Énetekben. Abban azt tehetitek, amit akartok, ahogy akarjátok. Kis királyságtok előtt, határánál van egy barátságos Király és két ellenséges hatalom. A Barát megmutatja szabályait, amelyeket azért adott, hogy boldogokká tegye övéit. Megmutatja nektek. Azt mondja: „Íme, itt vannak! Ezekkel biztos az örök győzelem.” Megmutatja nektek Ő, bölcs és Szent, hogy ha akarjátok, szerintük élhettek, és részetek legyen az örök dicsőségben. A két ellenséges hatalom: a Sátán és a test. A test magában foglalja a tieteket és a világot: azaz a világ pompáját és cselvetéseit, vagyis a vagyont, mulatozást, a megtiszteltetéseket, a hatalmat, amelyeket nem mindig becsületesen szereznek meg, és még kevésbé használnak becsületesen, ha birtokukba jutnak. A Sátán a test és a világ mestere, szintén beszél ezek által és a test által.

Neki is vannak szabályai... Ó, vannak! És mivel az ént elbűvöli a test, és a test úgy vonzódik a testhez, mint vas a mágneshez, és mivel a Csábító éneke édesebb a szerelmes fülemüle dalánál, amikor az a holdvilágnál énekel a rózsák illatában, azért sokkal könnyebb ezek szerint a szabályok szerint élni, e felé a hatalmasság felé hajolni, s azt mondani neki: „Barátomnak tekintelek. Lépj be!”

Lépj be!... Láttatok-e valaha is egy szövetségest, aki mindig becsületes maradt, és nem kért százannyit azért, amit adott? Így tesznek ezek. Belépnek... És átveszik az uralmat. Uralmat? Nem! Gályarabok őrzői. Megkötöznék titeket, emberek, a gálya padjához, odaláncolnak, nem engedik többé meg nektek, hogy levegyétek az igát nyakatokról, és ha megpróbáltok elmenekülni tőle, korbácsukkal véresre vernek titeket! Addig vernek, míg testetek cafatokká nem válik, s hasztalanná nem lesz, mint test, s kegyetlenül belétek rúgnak; vagy belehaltok.

Ha túlélitek ezt a gyötrelmet, akkor jön az Irgalmasság, az Egyetlen, aki még könyörölni tud ezen a visszataszító nyomorúságon, amelyet az egyik úr, a világ kigúnyol, és a másik, a Sátán bosszúállóan nyilaz. És az Irgalmasság, az Egyetlen, aki odamegy, lehajol, felemeli, kezeli, meggyógyítja, és azt mondja neki: „Jöjj, ne félj! Ne nézz magadra! Sebeid már csak forradások, de oly számosak, annyira elcsúfítanak, hogy borzalommal töltenek el. De én nem azokat nézem, hanem akaratodat. Jóakaratom miatt jel van rajtad. Azért azt mondom neked: szeretlek! Jöjj velem!” és elviszi az Ő Országába. Akkor felfogjátok, hogy az Irgalmasság azonos a barátságos Királlyal. Megtaláljátok ismét azokat a szabályokat, amelyeket Ő mutatott nektek, és amelyeket nem akartatok követni. Most akarjátok... és elértek először a lelkiismeret békéjét, utána pedig Istenét.

Mondjátok most meg nekem: ezt a végcélú Egyvalaki erőltette rá mindenkire, vagy pedig mindenki saját maga akarta?

– Mindenki saját maga akarta.

– Helyesen ítéltél, Simon. Mehettem volna-e kiképzésemért azokhoz, akik tagadják a boldog feltámadást és Isten ajándékát? Idejöttem. Megadtam az utolsó simításokat lelkemnek, mint az ember Fia, befejeztem harmincéves munkámat, amelyben alázatosan felkészültem arra, hogy megkezdjem működésemet. Most kérlek titeket, maradjatok velem néhány napig ebben a barlangban. Itt tartózkodásunk nem lesz annyira elhagyatott, mint az enyém volt, mert négyen vagyunk, barátok, akik közös erővel győzik le a szomorúságot, félelmet, kísértéseket, a test kívánságait. Én egyedül voltam. Kevésbé fájdalmas lesz azért is, mert most nyár van, és itt, a magasban a hegycsúcsokról jövő szél enyhíti a meleget. Én január végén jöttem ide, és a szél

rideg volt, amint leszállt a hóval fedett csúcsokról. Nem lesz olyan gyötrelmes, mert rövidebb lesz, és mert most van némi élelmünk, amivel csillapíthatjuk éhségünket, és van vizünk a bőrkulacsokban, amelyeket a pásztoroktól kértem számotokra, s ez elég lesz azokra a napokra, amelyeket itt töltünk. Nekem... nekem szükségem van arra, hogy két lelket elszakítsak a Sától. Ezt csak vezeklés által lehet elérni. Segítségüket kérem hozzá. Ez kiképzésekre is szolgál. Megtanuljátok, hogyan szakíthatók el a Mammontól áldozatai. Nem annyira beszéddel, mint inkább áldozattal... A szavak!... A sátáni zaj meggátolja őket abban, hogy meghallják... Minden lélek, aki az Ellenség zsákmányává lesz, pokoli hangok örvényébe kerül... Velem akartok maradni? Ha nem akartok, menjetek el! Én maradok. Találkozunk majd Tekuában, a vásártér mellett.

– Nem, Mester, én nem hagylak el téged – mondja János.

– Te felemelsz minket azzal, hogy magadhoz veszel minket ebben a megmentésben – kiált fel vele együtt Simon.

Júdásról lerí, hogy nem nagyon lelkesedik érte. De jó képet vág hozzá... és beletörődve végzetébe, azt mondja:

– Itt maradok.

– Vegyétek akkor a kulacsokat és a zsákokat, és vigyétek, mielőtt melegen tűzne a nap.

Törjétek ágakat, és gyűjtsétek össze a szakadék mellé. Nyáron is hideg az éjjel, és nem minden vadállat jóindulatú. Egy ágat azonnal gyűjtsatok meg. Azt, arról a gyantás akácról. Jól ég. Átkutatjuk a hasadékokat, hogy a tűzzel elűzzük a darazsakat és a skorpiókat. Menjétek!

A látomás az ott tartózkodás végével folytatódik. Jézus a barlang bejáratánál ül, éjjel, körben a három tanítvánnyal. A tűz maradványa megvilágítja arcukat.

– Igen, az itt tartózkodás véget ért. A jelenlegi. Az a másik negyven napig tartott... És ismét mondom: akkor tél volt, és nem volt eledelem. Kissé nehezebb volt a mostaninál, nemde? Tudom, hogy most is szenvedtetek. A kevés eledel, amink volt, s amit nektek adtam, semmi sem volt, főleg a fiatalok éhségének csillapítására. Csak arra volt elég, hogy össze ne essetek. A víz még kevesebb volt. Nappal rettenetes most a hőség. És ti azt mondjátok, akkor tél volt. De akkor száraz szél fúj, amely égette a tüdőt, amint leszállt azokról a csúcsokról, és felszállt a mélyen levő síkságokról, magával hozva a pusztaság porát; még jobban kiszárítva a torkot, mint ez a nyári hőség, amelyet lehet enyhíteni a már szinte érett savanykás gyümölcsök szopogatásával. Akkor a hegyen csak szél volt és a fagytól kiszárított fű a csupasz akácok körül. Nem adtam oda nektek mindent, mert megőriztem az utolsó kenyereket és sajtot az utolsó kulaccsal együtt a visszatérésre... Én tudom, mi volt a visszatérés, kimerülten, a pusztaság elhagyatottságában...

Szedjük össze dolgainkat, és menjünk! Az éjszaka még világosabb most, mint amikor idejöttünk. Nincs holdfény, de az éjszakai égbolt világít. Menjünk! Emlékezzetek vissza erre a helyre! Ne felejtsetek el, hogyan készült fel Krisztus, és hogyan készülnek fel az apostolok. Amint tanítom, úgy készüljenek fel.

Felkelnek. Simon eloltja a tüzet. Szótlanul mennek lefelé, egyik a másik mögött, a meredek ösvényen. Az út hosszú és kényelmetlen. Végre elérkeznek a síkságra. Azon sem kényelmes a járás, mert kavicsos és poros, és tele van tüskés bozóttal, ami beleakad ruhájukba. De azért gyorsabban haladnak

Az égen mind szebben ragyognak a csillagok.

Órákon keresztül gyalognak. A síkság mindinkább terméketlenné és szomorúbbá válik. Fehér foltok ragyognak rajta. János lehajol, hogy megfigyelje, mik azok.

– A föld alatt levő só. Tömítve van vele. A tavaszi vízzel a fölszínre jön, és utána kiszárad. Ezért nincs itt élet. A Holttengerből jön, és sok mérföldre körülötte terjeszti halálát. Csak ott lehet találni növényzetet, ahol édesvízű források vannak – magyarázza Jézus.

Tovább mennek. Végül Jézus megáll azon a helyen, ahol annak idején megkísértette Őt a Sától.

– Itt megpihenünk. Üljetek le! Hamarosan kukorékol a kakas. Jövünk. Bizonyára megéheztetek, szomjajtok, és fáradtak vagytok. Vegyétek! Egyetek és igyatok, itt, körülöttem ülve, miközben én elmondok nektek még valamit, amit ti elmondotok barátaitoknak és a világnak.

Jézus kinyitja zsákját és kiveszi belőle a kenyeret és a sajtot. Darabokra vágja és szétosztja. Kulacsából vizet önt egy edénybe, s körüladja.

– Te nem eszel, Mester?

– Nem. Én beszélek hozzátok. Hallgassátok! Volt egyszer egy ember, aki megkérdezett, volt-e valaha kísértésem. Megkérdezte vétkeztem-e valaha. Megkérdezte, nem estem-e el soha a kísértésben: És csodálkozott azon, hogy én, a Messiás, segítséget kértem az Atyától a kísértésnek való ellenálláshoz, azt mondva: „Atyám, ne vigyél engem a kísértésbe!”

Jézus csendesen, nyugodtan beszél, mintha mindnyájuk által ismeretlen dolgokról lenne szó. Júdás lehajtja fejét, mintha zavarban volna. De a többiek annyira Jézusra irányítják figyelmüket, hogy nem látják őt. Jézus folytatja:

– Most, ti, barátaim, megtudhatjátok azt, amit az a férfi csak kissé tudott. A keresztség után (tisztá voltam ugyan, de a Magasságbeli előtt senki se elég tiszta, és az alázatos vallomás: „Bűnös ember vagyok”, már keresztségként megtisztítja a szívet), ide jöttem. Isten Bárányának hívott az, aki szent és próféta, és látta az Igazságot, látta leszállani a Lelket az Igére, hogy felkenje őt a szeretet olajával, miközben az Atya hangja betöltötte az eget, mondván: „Íme az én kedves fiam, akiben kedvem telik”. Te, János, jelen voltál, amikor a Keresztelő megismételte a szavakat... A keresztség után, jóllehet tiszta voltam, mégis elő akartam készíteni magamat. Igen, Júdás. Nézz rám. Szemem megmondja neked azt, amiről ajkam még hallgat. Nézz rám, Júdás. Nézd Mesteredet, aki nem érezte magát felsőbbrendű embernek azért, mert a Messiás volt, sőt mivel tudta, hogy ember, mindenben az akart lenni, kivéve a bűnbe való leereszkedésben. Íme, így!

Most Júdás felemeli tekintetét, és nézi Jézust, aki előtte van. A csillagok fénye ragyog Jézus szemeiben, mintha azok is csillagok lennének sápadt arcán.

– Ha valaki fel akar készülni arra, hogy tanító legyen, előbb tanulónak kell lennie. Én, mint Isten, mindent tudtam. Értelmemmel fel tudtam fogni az ember sorsát, értelmi képességem által és értelmileg. De egy napon azt mondhatná nekem valamelyik szegény barátom, szegény fiam: „Te nem tudod, mit jelent embernek lenni, érzéki vágyakkal és szenvedélyekkel.” Igazságos megjegyzés lett volna. Azért ide jöttem, sőt oda, arra a hegyre, hogy felkészüljek, nemcsak küldetésemre, hanem a kísértésre is. Látjátok? Itt, ahol most ültök, ért a kísértés. Kitől? Egy halandótól? Nem! Annak hatalma nagyon csekély lett volna. Maga a Sátán kísértett meg.

Kimerült voltam. Negyven napja nem ettem... De míg elmerültem az imába, az Istennel való beszélgetés öröme mindent megsemmisített, sőt még több: elviselhetővé tett. Utána visszatértem a világba... a világ útjaira... és éreztem a világban levők igényeit. Megéheztem. Megszomjajtam. Fáztam a pusztá éjjelének csípős hidegében. Éreztem testemben a pihenés, az ágy hiányát, és a hosszú út annyira kimerített, hogy nem tudtam továbbmenni...

Mert nekem is van testem, barátaim. Igazi testem. És az alá van vetve ugyanazoknak a gyengeségeknek, amelyeket minden test érez. És a testemben van szív. Igen. Az ember három részből áll, s ebből magamra vettem az első és a második részt. Magamra vettem az anyagot, annak követelményeivel, és az erkölcsiséget, annak szenvedélyeivel. És ha akaratommal felébredésüktől kezdve uralkodtam minden rossz szenvedélyen, a szent szenvedélyeket azonban növekedni engedtem, mint a hatalmas cédrusokat: a gyermeki szeretet szenvedélyét, a hazaszeretetét, a barátságét, a munka szeretetét, mindazt, ami a legjobb, és ami szent. És itt elfogott a vágyakozás távollevő Mamám után, szükségét éreztem gondozásának emberi gyengeségemben. Felújult bennem a fájdalom, hogy el vagyok szakítva az Egyetlentől, aki tökéletesen szeret engem. Előre megéreztem itt a rám váró szenvedéseket, és szegény Anyám szenvedéseit, akinek elapad majd könnye, annyit sír Fia és az emberek cselekedetei miatt.

Éreztem itt a hősnek és az aszkétának a fáradságát, aki előre felfogja, hogy milyen hiábavaló az erőlködése... Sírtam... A szomorúság... odacsalja a Sátánt. Nem bűn, hogy szomorúak vagyunk a fájdalom órájában. De bűn, ha átengedjük magunkat a szomorúságnak, és tétlenekké válunk, vagy elcsüggedünk. És a Sátán azonnal jön, amikor látja, hogy valaki lelkileg elbágyadt.

Eljött. Jóságos utazónak öltözve. Mindig jóságos külsőt vesz fel... Éhes voltam... és harmincéves. Felajánlotta segítségét. Először azt mondta: „Mondd ezeknek a köveknek, hogy váljanak kenyérré!” De még előbb... igen... még előbb beszélt nekem az asszonyról... Ó, ő tud beszélni róla! Jól ismeri. Őt rontotta meg először, hogy szövetségesévé tegye a rontásban. Nemcsak Isten Fia vagyok. Jézus is vagyok, a názareti munkás. Mondtam annak az embernek, aki előzőleg megkérdezte tőlem, ismerem-e a kísértést, és mintegy azzal vádolt, hogy igazságtalanul boldog vagyok, mert nem vétkeztem: „A cselekedet által szerzett kielégülés elcsitítja a szenvedély követelődését. A visszautasított kísértés után azonban a szenvedély még inkább követelődik, mert a Sátán felizgatja.” Visszautasítottam mind az asszonyra, mind az ételre irányuló kísértést. Tudnotok kell, hogy a Sátán felajánlotta nekem az asszonyt, mint a legjobb szövetségest, hogy sikerem legyen a világban, és emberi szempontból meglehetősen igaza volt.

Megjegyzésem, hogy „Nemcsak kenyérral él az ember”, nem vetett véget a kísértésnek. Akkor küldetésemről beszélt. Félre akarta vezetni a Messiást, miután megkísértette az Ifjút. Arra ösztökélt, hogy semmisítsem meg egy csodával a Templom méltatlan szolgáit... A csodát, az égi tüzet, nem szabad felhasználnunk arra, hogy magunkat koronázzuk meg vele... És nem szabad kísértünk Istent azzal, hogy emberi célok érdekében kérünk tőle csodát. Ezt akarta a Sátán. Látszólagos, indítóoka csak ürügy volt, valójában arra ösztönzött: „Dicsőítsd meg magadat, mint Messiást”, s ezzel a másik helytelen vágyat, a kevélységet akarta felkelteni bennem.

Válaszom: „Ne kísértsd Uradat, Istenedet”, nem győzte le. Elővette harmadik erejét: az aranyat. Ó, az arany! Nagyon fontos a kenyér, és még nagyszerűbb az asszony azok számára, akik éheznek a kenyérré vagy az élvezetre. Ezeknél is nagyobb azonban a tömeg helyeslése az ember számára... Mily sok bűnt követnek el e három dolog miatt! De az arany!... De az arany!... Az kulcs, amely kinyit, kör, amely egyesít; az az emberi cselekedetek kilencvenkilenc százalékának alfája és omegája (indítóoka és végcélja). A kenyérért és az asszonyért az ember, rablóvá válik. A hatalomért gyilkossá is. De az arany bálványimádóvá teszi: Az arany királya: a Sátán, felajánlotta nekem aranyát, hogy imádjam őt... Átszúrtam őt az örök szavakkal: „Csak Uradat, Istenedet imádd!”

Itt. Itt történt ez.

Jézus feláll. Magasabbnak tűnik, mint máskor, a csillagok fényében. A tanítványok is felállnak. Jézus folytatja beszámolóját, erősen nézve Júdást.

– Akkor jöttek az Úr angyalai... Az Ember győzött a hármasharcban. Az Ember tudta, mit jelent embernek és győztesnek lenni. Kimerült. Ez a küzdelem kimerítőbb volt, mint a hosszú böjt... De a szellem diadalmaskodott... Azt hiszem az ég csodálkozott tökéletes teremtménnyé válásomon, felruházva ezzel az ismerettel. Hiszem, hogy ettől a pillanattól kezdve jött belém a csodatevés ereje. Isten voltam. Emberré lettem. Most, legyőzve az emberi természettel kapcsolatos állati részt, íme, az Istenember voltam. Az vagyok. És mint Isten, mindent meg tudok tenni. Mint Ember, mindent ismerek. Tegyetek ti is úgy, mint én, ha véghez akarjátok vinni azt, amit én véghez viszek. És tegyétek azt az én emlékezetemre.

Az a férfi csodálkozott, hogy én az Atya segítségét kértem. Kértem, hogy ne vigyen kísértésbe. Hogy ne engedjen erőmön felül kísértést szenvedni. Hiszem, hogy ez az ember, miután most tudja, többé nem csodálkozik. Tegyetek így ti is, rám emlékezve, és győzzetek, mint én, sose kételkedjétek, látva, hogy erős vagyok az élet minden kísértésében, győztes az öt

érzék feletti küzdelemben, az érzékiség és az érzelmek feletti küzdelemben. Sose kételkedjétek abban, hogy igazi ember vagyok azon kívül, hogy Isten is vagyok. Ne feledjétek el ezt!

Megígértem nektek, hogy elviszlek titeket oda, ahol megismerhetitek a Mestert, életének hajnalától, amely oly tiszta, mint ez, ami most kezdődik, életének deléig. Attól, amelytől elindultam, hogy emberi estém felé haladjak... Mondtam egyikőtöknek: „Én is felkészültem”; látjátok, hogy ez igaz. Köszönöm nektek, hogy társamul szegődtetek ebben a visszatérésben szülőhelyemre és vezeklésem helyére. A világgal való első érintkezésem undort keltett bennem és levertté tett. Nagyon romlott. Most az oroszlán erejével erősödik lelkem: egyesülök az Atyával az imában és a magányban. És vissza tudok térni a világba, hogy felvegyem ismét keresztmet, a Megváltó első keresztjét: a világgal való érintkezést. A világgal, amelyben nagyon kevés lelket neveznek Máriának és Jánosnak...

Most hallgassatok ide, főleg te, János! Visszatérünk az Anyához és a barátokhoz. Kérlek titeket: ne mondjátok el az Anyának a durvaságokat, amellyel ellenálltak Fia szeretetének! Nagyon szenvedne miatta. Végtelenül sokat kell szenvednie az emberek durvasága miatt... de ne nyújtsuk neki ezt e kelyhet most. Nagyon keserű lesz számára, amikor megkapja! Oly keserű, mint a méreg, amely kígyózva leszáll szent bensejébe és ereibe, és megmarja őt, megfagyasztja szívét. És, ne mondjátok meg Anyámnak, hogy Betlehem és Hebron elűzött engem, mint egy kutyát! Könyörüljétek rajta! Te, Simon, öreg vagy és jó, megfontolt, és tudom, nem beszélnél erről. Te, Júdás, júdeai vagy, és nem beszélnél, mert büszke vagy hazádra. De te, János, te galileai vagy és ifjú, ne ess bele a kevélység bűnébe, a bírálgatásba, a kegyetlenségbe. Hallgass arról, ami történt! Majd később... sokkal később, ha eljött az idő, a többieknek elmondod mindazt, amire vonatkozólag most hallgatásodat kérem. Már sok mondanivaló van arról, ami Krisztust érinti. Miért adnátok hozzá azt, amit a Sátán tesz Krisztus ellen? Barátaim: megígértek nekem mindezt?

– Ó, Mester! Igen, megígérjük! Biztos lehetsz felőle!

– Köszönöm. Menjünk most ahhoz a kis oázishoz. Ott van egy forrás, egy friss vízzel teli tartály, árnyék és növényzet. A folyó felé vezető út mellette megy el. Találhatunk élelmet, és megpihenhetünk estig. A csillagok fényénél elérjük a folyó gázlóját. Ott várjuk be Józsefet, vagy csatlakozunk hozzá, ha már visszatért. Menjünk!

És folytatják útjukat egészen addig, míg keleten pirkadni kezd az ég, jelezve az új nap kezdetét.

Tégy, amily jól csak tudsz!

A Jordán gázlójánál Jézus és három tanítványa találkozik három volt betlehemi pásztorral: Jánossal, Mátyással és Simeonnal. Ezek elmondják, hogy ki lehetne szabadítani a Keresztelőt fogságából, ha elég pénzük volna lefizetni valakit Heródes udvarában, aki megígérte, hogy bizonyos összegért kiengedi őt. Húsz ezüst talentumot kér, de eddig csak tizenkettő és felet sikerült összegyűjteniük, s attól félnek, hogy ha sokáig kell várniuk az összeg előteremtésére, közben megölik a Keresztelőt.

- Júdás, te azt mondtad, hogy azok az ékszerek nagyon szépek.
- Szépek és értékesek.
- Mennyit érhetnek? Számomra úgy tűnik, hogy te értesz hozzájuk.
- Igen, értek. Miért akarod tudni értéküket, Mester? El akarod adni? Miért?
- Talán... Mondd, mennyit érhetnek?
- Ha jól sikerül eladni, legalább hat talentumot.
- Biztos vagy benne?
- Igen, Mester. Csak a nyaklánc, oly vastag és nehéz, tiszta arany, legalább három talentumot ér. Jól megnéztem. És a karperecek is... Nem tudom, hogy Aglae karcsú csuklói hogyan tudták fenntartani.

- Az ő láncai voltak, Júdás.
- Igaz, Mester... De sokan szeretnék ezeket a láncokat.
- Gondolod? Kik?
- Hát... sokan!
- Igen, sokan, akik csak névleg emberek... Ismersz valakit, aki megvenné?
- Szóval el akarod adni? A Baptistaért? De vigyázz: ez átkozott arany!
- Ó, emberi következetlenség! Most mondtad, hogy sokan szeretnék birtokolni ezt az aranyat, és utána átkozottnak mondd?! Júdás, Júdás!... Átkozott, igen. Átkozott. De ő azt mondta: „Szentté válik, ha azt szolgálja, aki szegény és szent.” És azért adta, hogy akivel jót tesz, imádkozzék szegény lelkéért. Ki szentebb és szegényebb a Keresztelőnél? Küldetését tekintve egyenlő Illéssel, de szentsége nagyobb Illésénél. Ő nálam is szegényebb. Nekem van Anyám és házam... És amikor valaki rendelkezik ezekkel, és oly jóval és szenttel, mint én, akkor az illető sose elhagyatott. Őneki többé nincs háza, és még anyjának sírjával sem rendelkezik. Az emberi gonoszság mindent megsértett és megszenteltetett. Ki tehát a vevő?

- Van egy Jerikóban, és sokan vannak Jeruzsálemben. De a jerikói!!! Az egy ravasz keleti aranyműves, uzsorás, közvetítő, kerítő, biztosan tolvaj és talán gyilkos is... s kétségtelenül üldözi őt Róma. Izsáknak nevezeti magát, hogy zsidónak tűnjék. De igazi neve Diomédesz. Jól ismerem...

- Látjuk! – veti közbe a zelóta Simon, aki keveset beszél, de mindent megfigyel. És megkérdezi: – Honnan ismered oly jól?

- Hát... tudod... Azért, hogy kedvébe járjak tehetős barátaimnak, elmentem hozzá... és üzleteket kötöttem vele... Mi a Templomhoz tartozók... tudod...

- Tudom!... ti mindenhez értetek – fejezi be Simon hűvös gúnyjal. Júdás lánggra lobban, de hallgat.

- Meg tudja venni? – kérdezi Jézus.

- Azt hiszem. Mindig van pénze. Azonban biztosan érteni kell eladásához, mert a görög ravasz, és ha látja, hogy becsületes emberrel van dolga, egy... fészket készítő galambbal, akkor megkopasztja. De ha egy hozzá hasonló keselyűvel kell üzletet kötnie...

- Menj te, Júdás! Te rátermett vagy! Ravasz, mint egy róka, és ragadozó, mint egy keselyű. Ó, bocsáss meg, Mester! Előtted beszéltem!

– Nekem ugyanez a véleményem, és azért azt mondom, menj, Júdás! János, menj vele! Este találkozunk ismét a vásártér mellett. Menj! És tégy, amily jól csak tudsz!

Júdás azonnal felkel. János könyörgő szemmel néz Jézusra, mint egy megvert kiskutya. De Jézus ismét a pásztorokhoz fordul, és nem látja könyörgő tekintetét. És János elmegy Júdás mögött.

– Szeretnék kielégíteni titeket – mondja Jézus.

– Te mindig ezt teszed, Mester. Áldjon meg érte a Magasságbeli. Ez az ember a te barátod?

– Az. Nem tartjátok lehetségesnek?

János, a pásztor lehajtja fejét, és hallgat. Simon megjegyzi:

– Csak az tudja látni, aki jó. Én nem vagyok jó, és nem látom azt, amit a Jóság lát. A külsőt látom. Aki jó, behatol a belsőbe is. Te János, szintén úgy látsz, mint én. De a Mester jó... és látja...

– Mit látsz, Simon, Júdásban? Parancsolom, mondd meg!

– Íme, azokra a bizonyos, titokzatos helyekre gondolok, amelyek vadállatok barlangjainak és lázat okozó mocsaraknak látszanak. Csak egy nagy kuszaságot lát az ember, és félve elkerüli. Pedig... pedig mögötte galambok és fülemülék is vannak, és a talaj gazdag a jó vízben és gyógynövényekben. Szeretném hinni, hogy Júdás ilyen... Hiszem, mert te magadhoz vetted. Te, aki tudod...

– Igen. Tudom... Sok hibája van ennek az embernek... De van jó oldala is. Láttad Betlehemben és Keriotban is. Jó oldalát, amely teljesen emberi, fel kell emelni lelki jóságára. Akkor Júdás olyan lesz, amilyennek ti szeretnétek látni. Ifjú...

– János is fiatal...

– És szívedben befejezed: és jobb. De János, az János! Szeresd, Simon, ezt a szegény Júdást!... Kérlek. Ha szereted, jobbnak látszik majd neked.

– Erőltetem, hogy megtegyem... érted... De ő úgy kettétöri erőlködésemet, mintha parti nád lenne... De, Mester, nekem csak egy törvényem van: azt tenni, amit te kívánsz. Azért szeretem Júdást, annak ellenére, hogy valami mindig ellene szól, és nehezemre esik.

– Mi az, Simon?

– Nem tudom pontosan... Valami, ami úgy figyelmeztet, mint a katonai őrség kiáltása az éjszakában... és azt mondja nekem: „Ne aludj! Figyelj!” Nem tudom... Ennek nincs neve. De ott van... ott van bennem, ellene.

– Ne törődj többet vele, Simon! Ne erőlködj, hogy meghatározd! Jobb bizonyos dolgokat nem tudni... és tévesen ítélned meg. Bízd ezt Mesteredre! Te add nekem szeretetedet, és gondoldj arra, hogy ezzel boldoggá teszel...

(2-268)

Estefelé Jézus megérkezik Jerikó vásárterére, amely már üres, de bűzlik az ott hagyott szennyből. Vele van Simon, de Júdás és János még nem érkezett meg. Jézus elbeszélget az ott játszó gyerekekkel és a madarak iránti szeretetre buzdítja őket.

– Mester – szakítja félbe Őt Simon – Jön Júdás.

Jézus otthagyja a gyerekeket, és Júdás és János felé megy. Júdás sugárzik az örömtől. János rámosolyog Jézusra... de valójában nem látszik boldognak.

– Jöjj, jöjj, Mester. Azt hiszem jól sikerült. De jöjj velem! Az utcán nem tudok beszélni.

– Hová, Júdás?

– A szállóba. Már lefoglaltam négy szobát... ó, csekélység, ne félj! Csak hogy végre ágyban pihenhessünk oly sok kellemetlenség és izzadás után, és emberek módjára ehessünk, nem ágakon ülő madarak módjára, és nyugodtan beszélhessünk. Nagyon jól eladtam. Nemde, János?

János beleegyezően bólint, minden lelkesedés nélkül. De Júdás annyira meg van elégedve munkájával, hogy nem veszi észre sem ezt, sem azt, hogy Jézus sincs nagyon megelégedve a reá váró kellemes szállással. Folytatja:

– Többért adtam el, mint amire számítottam, és azt mondtam: „Igazságos, hogy elvegyek belőle egy kis összeget, száz dénárt, ágyunk és étkezésünk számára. Ha mi, akik mindig ettünk, ki vagyunk merülve, Jézus még inkább kimerült lehet.” Kötelességem arra ügyelni, hogy ne betegdjél meg, Mesterem! Szeretetteljes kötelességem ez, mert te szeretsz engem, és én szeretlek téged... Van hely számotokra és a juhok számára is mondja a pásztoroknak. – Mindenkire gondoltam.

Jézus egy szót sem szól. Követi, a többiekkel együtt.

Elérkeznek egy másik, kisebb térre. Júdás azt mondja:

– Látnod azt az ablaktalan házat abban az utcában, oly szűk ajtóval, hogy csak egy repedésnek látszik? Az Diomédesz, az aranyműves háza. Szegény háznak látszik, nemde? De belül annyi arany van, hogy meg lehetne venni vele Jerikót, és... ha... – Júdás gúnyosan nevet – a sok arany között lehet találni sok ékszert és edénykészletet és... és más dolgokat, Izraelnek legbefolyásosabb embereitől... Ó, mindnyájan tettetik, hogy nem ismerik őt, de mindenki ismeri, a heródiánusoktól kezdve... mindenkiig. Íme! Arra a sima, csupasz falra rá lehetne írni: „Titokzatosság és Titok”. Ha azok a falak beszélni tudnának! Akkor János, te nem botránkoznál meg azon a módon, ahogy én kötöttem az üzletet!... Te... te meghalnál, megfojtana a csodálkozás és az aggályoskodás. Mellesleg, hallgass ide, Mester! Többé ne küldd velem Jánost üzletkötésre! Kis híján elrontott mindent. Nem képes felfogni egy sugallatot, nem tud tagadni, és egy ilyen ravasz egyénnel, mint Diomédesz, gyorsnak és határozottnak kell lenni.

János mormolja:

– Bizonyos dolgokat mondtál! Annyira előreláthatatlanul, és annyira... és annyira... Igen, Mester, ne küldj engem többé. Én nem vagyok képes másra, csak a szeretetre, én...

– Aligha lesz még szükségünk hasonló eladásra – válaszolja Jézus, aki szigorú.

– Íme, a szálló! Jöjj, Mester! Majd én beszélek... mert mindent én rendeztem el.

Belépnek, és Júdás beszél a fogadóssal, aki egy istállóba vezeti az állatokat, és utána személyesen vezeti a vendégeket egy kis szobába, ahol van két ágy, székek és egy már megterített asztal. Utána visszavonul.

– Beszéljünk azonnal, Mester, míg a pásztorok el vannak foglalva a juhokkal.

– Hallgatlak.

– János megmondhatja, hogy őszinte vagyok.

– Nem kétlem. Becsületes emberek között nincs szükség az esküdözésre és tanúkra.

Beszélg!

– Délben érkezünk meg Jerikóba. Izzadtunk, mint a teherhordó állatok. Nem akartam azt a benyomást kelteni Diomédesznél, hogy sürgős a dolgunk. Először ide jöttem, felfrissítettem magamat, és tiszta ruhát vettem fel, és Jánossal is ezt tettem. Ő nem akart hallani arról, hogy kenőcsöt használjon, és rendbe hozza haját... De én idejövet elkészítettem a terveket... Amikor már közel volt az este, azt mondtam: „Menjünk!” Már kipihentük magunkat, és frissek voltunk, mint két gazdag, aki élvezetből utazik. Amikor már majdnem megérkeztem Diomédeszhez, azt mondtam Jánosnak: „Te mindig érts egyet velem, sose ellenkezz, és gyorsan érts meg.” De jobb lett volna kint hagyni őt! Semmiben sem segített nekem. Sőt... Jó, hogy én gyors vagyok kettő helyett is, és mindent helyrehoztam.

A vámos épp kijött a házból. „Jól van!” – mondtam- „ha ő kijön onnan, akkor találunk ott pénzt, és dolgokat, amiket felhasználhatok az összehasonlításra. Mert a vámos, uzorás és rabló, mint minden hozzá hasonló, mindig szerez ékszereket fenyegetéssel és zsarolással a szegényektől, akiket a megengedettnél jobban megvámol, hogy utána sok pénze legyen a mulatozásra és a nőkre. Nagyon jóban van Diomédeszszel, aki adja és veszi az aranyat és a

testeket... Bementünk, miután bejelentettem, ki vagyok. Mondom, bementünk. Mert más bemenni az előcsarnokba, ahol tettei, hogy becsületesen dolgozik az arannyal, és más lemenni az alagsorba, ahol igazi üzleteit köti. Nagyon jól kell ismernie neki azt, akit leenged oda. Amikor meglátott, azt mondta: „Megint aranyat akarsz eladni? Nehéz helyzetben vagyok, és kevés pénzem van csak.” Szokásos nótája! Azt válaszoltam: „Nem eladni jöttem, hanem venni. Vannak női ékszereid? De szépek, gazdagok, értékesek és súlyosak, tiszta aranyból?” Diomédész elképedt. Megkérdezte: „Házasodni készülsz?” „Ne törődj vele válaszoltam. – Nem nekem kell. Ennek a barátomnak, aki jegyes, és aranyat akar venni szeretettje számára.”

És itt János gyerekesen kezdett viselkedni. Diomédész, aki ránézett, látta, hogy elpirul, és a szennyes öregember megjegyezte: „A fiú lángra gyulladt, alighogy jegyesét említeni hallotta. Nagyon szép a nőd?” – kérdezte. Megrúgtam titokban Jánost, hogy felébresszem, és megértessem vele, ne viselkedjen ostobán. De oly fuldokolva mondta ki az „igen”-t, hogy Diomédész gyanút fogott. Akkor én vettem át a szót: „Ne érdekeljen téged, öreg, hogy szép-e vagy nem. Sose fog azok közé a nők közé tartozni, akik miatt te a pokolba mész! Becsületes szűz, és becsületes feleség lesz belőle. Ki aranyaiddal! Én vagyok a vőfély, és megbíztak, hogy segítsen az ifjút... én júdeai és városbeli vagyok. „Ő pedig galileai, nemde?” Az a haj mindig elárul titeket! "És gazdag?" „Nagyon!”

Akkor lementünk, és Diomédész kinyitotta ládáját és páncélszekrényeit. De mondd az igazat, János! Nemde úgy tűnt számunkra, hogy az égben vagyunk, a sok drágakő és arany között? Nyakláncok, koszorúk, karperecek, fülbevalók, hajhálók aranyból drágakövekkel, hajtűk, csatok, gyűrűk... ó mily gyönyörűség! Nagy fölényességgel kiválasztottam egy többé-kevésbé olyant, mint Aglaeé, és gyűrűket, csatokat, karpereceket, mindent, ami nálam volt, és számban is azonosakat. Diomédész csodálkozott, és megkérdezte: „Még? De ki ez? És ki a jegyese? Egy hercegnő?” Amikor volt minden, amit akartam, megkérdeztem: „Az ár?”

Ó, mily panaszkodó litániába kezdett az időkről, adóról, kockázatokról, rablókról! Ó, milyen újabb litániába, bizonyítva becsületességét! Végre válaszolt: „Csak azért, mert te vagy az, megmondom neked az igazat. Túlzás nélkül. De egy fillérrel sem fogadok el kevesebbet! Tizenkét ezüst talentumot kérek.” „Rabló!” – mondtam neki. Odaszóltam Jánosnak: „Menjünk, János! Jeruzsálemben találunk valakit, aki nem ilyen rabló!” És színleltem, hogy el akarok menni. Utánam futott. „Nagy barátom, drága barátom, jöjj, hallgasd meg szegény szolgálodat! Kevesebbert nem tudom. Igazán nem tudom. Nézd! Erőfeszítést teszek, még ha tönkre megyek is miatta! Azért teszem, mert te mindig barátom voltál, és jó üzleteket kötöttél velem. Tizenegy talentum, íme! Ennyit fizetnék érte, ha olyan valakitől venném, aki éhezik. Egy fillérrel sem kevesebbet. Olyan, mintha ereimet vágnák fel.”

Nemde ezt mondta? Nevetésre és hányásra volt kedvem ezt látva. Amikor láttam, hogy nem volt hajlandó többet engedni, elővettem ütőkártyámat. „Vén disznó, tudd meg, hogy nem venni, hanem eladni akarok. Ezt akarom eladni. Nézd: olyan szép, mint a tiéd. Római arany, a legújabb divat. Gyorsan el tudod adni. És a tiéd, tizenegy talentumért. Ennyit kértél ezért. Te magad értékelted fel, fizess!” Hallanod kellett volna!... „Árulás! Visszaéltél beléd helyezett bizalmammal! Tönkretesz engem! Nem tudok annyit adni!” – kiáltozta. „Te becsülted fel. Fizess!” „Nem tudok!” „Nézd, akkor máshoz viszem!” „Ne, barátom!” – és kinyújtotta horgas kezét Aglae aranya után. „Rendben van, akkor fizess! Tizenkét talentumot kellene kérnem érte. De megelégszem azzal, amit utoljára kértél.” „Nem tehetem!” „Uzsorás! Nézd tanúm van rá, és feljelenthetlek téged, mint rablót...” és említettem egyéb erényeit is, amelyeket nem akarok itt megismételni e miatt a gyermek miatt...

Végül, mivel nyélbe akartam ütni a vásárt, és pedig azonnal, fülébe súgtam valamit, amit nem fogok betartani... Mi értéke van egy rablónak tett ígéretnek? És lezártam az üzletet tíz és fél talentummal. Eljöttünk, miközben ő sírt, és felajánlotta barátságát és... a nőket. És János kis híján sírva fakadt. De mit számít, ha hitvány alaknak tartanak téged. Semmit, feltéve, hogy nem vagy az. Nem tudod, hogy a világ ilyen, és hogy te félresikerült vagy a világ szemében? Egy

fiatalember, aki nem tapasztalta meg a nő ízét? Ki fog hinni neked? Ó, ha hisznek neked... ó, nem szeretném, ha rólam is azt gondolnák, amit rólad, ha azt hinnék, hogy nem kívánom a nőket.

Íme, Mester! Számold meg te magad! Volt egy csomó dénárom. De elmentem a vámoshoz, és azt mondtam neki: „Vedd vissza ezt a szemetet, és add nekem a talentumokat, amiket Izsák adott neked.” Ez volt az utolsó értesülésem, amikor befejeztem az eladást. De az utolsó, amit Izsák-Diomédésznek mondtam, ez volt: „Ne felejtsd el, hogy a Templom Júdása többé nem létezik. Most egy szent tanítványa vagyok. Tettesd azért, hogy sose ismertél engem, ha kedves az életed!” És kis híján kitekertem a nyakát, mert élesen vágott vissza nekem.

– Mit mondott? – kérdezi közömbösen Simon.

– Azt mondta: „Te, egy szent tanítványa? Sose hiszem el, vagy hamarosan meglátom a te szent emberedet itt, hogy egy nőt kér.” Azt mondta nekem: „Diomédész egy öreg méltatlan embere a világnak. De te egy fiatal vagy. És én még megváltozhatok, mert öregkoromban lettem ilyené. De te nem változol meg. Te így születted.” Piszkos öreg! Tagadja a te hatalmadat, érted?

– És mivel egy jó görög, az igazat mondja.

– Mit akarsz mondani ezzel, Simon? Rólam beszélsz?

– Nem. Mindenkiről. Ő egyformán ismeri az aranyat és a szíveket. Rabló, a legpiszkosabb üzletember. De ki lehet érezni belőle a nagy görögök bölcsességét. Ismeri az embert, a hét bűnös állkapoccsal rendelkező bestiát; a polipot, amely megfojtja a jóságot, becsületet, szeretetet és sok mást, mind magában, mind másban.

– De nem ismeri Istent.

– És te szeretnéd megtanítani őt?

– Igen, én. Miért? A bűnösöknek szükségük van Isten ismeretére.

– De... a Mesternek ismernie kell Istent, hogy taníthassa az Ő ismeretét.

– És én nem ismerem?

– Béke, barátaim! Jönnek a pásztorok. Ne zavarjuk meg lelküket perlekedésünkkel! Te megszámloltad a pénzt. Ez elég! Teljesítsd minden megbízatásodat olyan jól, mint ezt, de ismétlem, a jövőben ne hazudj még egy jó cselekedet érdekében sem...

A pásztorok belépnek.

– Barátaim, itt van tíz és fél talentum. Csak száz dénár hiányzik belőle, amit Júdás megtartott a szállás kifizetésére. Vegyétek!

– Mindet nekik adod? – kérdezi Júdás.

– Mindet. Ebből a pénzből egy fillért sem akarok. Van alamizsnánk Istentől és azoktól, akik becsületesen keresik Istent. A szükséges sose fog hiányozni nekünk. Hidd el! Vegyétek, és legyetek boldogok, amint én vagyok, a Keresztelő miatt. Holnap menjete el börtönéhez. Ketten: azaz János és Mátyás. Simeon Józseffel elmegy Illéshez, hogy beszámoljon neki, és oktatásban részesüljön a jövőt illetően. Illés tudja. Utána József visszatér Lévivel. Tíz nap múlva találkozunk Jeruzsálemben a Halak-kapujánál, reggel hétkor. Most pedig együnk és térjünk nyugovóra! Holnap reggel én elmegyek enyéimmal. Most nem mondom mást nektek. Később majd hallotok felőlem.

(2-272)

Jézus, Jánossal, Simonnal és Júdással egy földműves kertjében ül, és a felkínált gyümölcsből eszik, miközben a szenvedés értékéről oktatja a földművest és családját. Utána Jánost Jeruzsálembé küldi, hogy ott valami megbízatást teljesítsen.

– Menj, János! Tudod, mit kell tenned. Négy nap múlva viszontlátjuk egymást. Békém legyen veled. – Jézus átöleli Jánost, és megcsókolja. Simon is ezt teszi.

– Mester – mondja Júdás – ha megengeded, Jánossal mennék. Látnom kell egy barátomat. Minden szombaton Jeruzsálemben van. Betfagéig Jánossal mennék, onnan pedig tovább saját ügyemet intézném... Családunk egy barátja... tudod... anyám mondta, hogy...

– Nem kérdeztem tőled semmit, barátom.

– Sír a szívem, hogy elhagylak téged! De négy nap múlva ismét veled leszek. És oly hűséges leszek, hogy unni fogod!

– Menj csak! Négy nap múlva reggel légy a Halak-kapujánál. Isten veled, s Ő őrizzen téged!

Júdás megcsókolja a Mestert, és elindul.

Leszáll az este, s elhallgat a vidék. Simon figyel a kertészek munkáját, akik öntözik földjüket.

Jézus egy ideig helyén marad. Utána feláll, a ház mögé megy, és bemegy a gyümölcsöskertbe. Egyedül akar lenni. Elmegy a gránátalmafákig, amelyek mellett sűrű bokrok vannak. Letérdel a bokrok mögött. Imádkozik... utána arccal a földre borul, a fűben, és sír. Időnként nagyokat sóhajt. Nagyon szomorú.

Így telik az idő. Már kezdődik a szürkület, de még lehet látni. Simon megjelenik a bokrok között, körülnéz, és meglátja földre borult Mesterét. Nézi egy ideig. Megérti sóhajaiból, hogy Jézus szomorú. Megszólítja:

– Mester!

Jézus felemeli arcát. '

– Sírsz, Mester? Miért? Megengeded, hogy odamenjek?

– Jöjj, Simon, barátom!

Jézus felül a fűben. Simon melléje ül.

– Miért vagy szomorú, Mesterem? Én nem vagyok János, és nem tudom megadni neked mindazt, amire ő képes. De szeretnék megvigasztalni. És csak az fáj, hogy nem vagyok képes rá. Mondd meg nekem: talán valamiben visszatetszettem neked ezekben az utóbbi napokban, úgy hogy lesújt téged a jelenlétem?

– Nem, jó barátom. Nem tetszettél vissza nekem attól a pillanattól kezdve, amikor megláttalak. És azt hiszem, te sose fogsz sírásra indítani engem.

– Akkor mi az, Mester? Nem vagyok méltó bizalmadra. De koromnál fogva apád lehetnék, és te tudod, hogy mindig vágyakoztam gyermek után... Engedd, hogy megsimogassalak, mintha fiam lennél, és hogy ebben a fájdalmas órában atyád és anyád lehessenek. Szükséged van Anyádra, hogy megfeledekezzél sok dolgról.

– Ó, Igen! Anyámra.

– Rendben van, addig, míg várnod kell, hogy ő megvigasztalhasson téged, engedd meg szolgádnak az örömet, hogy megvigasztaljon. Azért sírsz, Mester, mert valaki visszatetszést okozott neked. Napok óta olyan már arcod, mint a felhők által eltakart nap. Figyellek téged. Jóságosan leplezed sebedet, hogy mi ne gyűlöljük azt, aki megbánt téged. De ez a seb fáj, és undort kelt benned. De mondd meg nekem, Uram: miért nem távolítod el fájdalmad forrását?

– Mert emberileg hasztalan, és szeretetlenség lenne.

– Ah! Megértetted, hogy Júdásról beszélek! Miatta szenvedsz. Hogyan tudod te: az Igazság, eltérni azt a hazugságot? Ő szemrebbenés nélkül hazudik. Hamis, mint egy róka. Zárkózottabb egy kőnél. Most elment. Mit akar csinálni? Mennyi barátja van? „Fájdalmat okoz nekem elhagyni téged...” De szeretném követni, hogy lássam... Ó, Jézusom! Ezt az embert... távolítsd el, Uram!

– Hasztalan. Aminek meg kell lenni, meglesz.

– Mit akarsz mondani?

– Semmi különöset.

– Engedted, hogy önként elmenjen, mert... mert undorított eljárása Jerikóban.

– Ez igaz, Simon. Ismét mondom neked: aminek meg kell lennie, meglesz. És Júdás része ennek a jövőnek. Neki is ott kell lennie.

– De János azt mondta nekem, hogy Simon Péter teljesen őszinte, és maga a tűz... El tudja majd viselni őt?

– El kell viselnie. Péternek is szerepe van, és Júdás a vászon, amelyen neki ki kell szőnie saját részét, vagy, ha jobban tetszik neked, Júdás az iskola, amelyben Péter többet fog tanulni, mint bárki mástól. Jónak lenni Jánossal, megérteni a Jánoshoz hasonló lelkeket olyan erény, amelyre a féleszű is képes. De jónak lenni azzal, aki egy Júdás, és megérteni a Júdáshoz hasonló lelkeket, és számukra orvosnak és papnak lenni, az nehéz. Júdás a ti élő tanítástok.

– A mienk?

– Igen. A tiétek. A Mester nem lesz mindig a földön. Elmegy onnan, miután evett a legkeményebb kenyérből és ivott a legsavanyúbb borból. De ti itt maradtok, hogy folytassatok engem... és tudnotok kell! Mert a világnak nem lesz vége a Mesterrel. Hanem tovább tart, egészen Krisztus végső visszatéréséig az ember utolsó ítéletére. És igazán mondom neked, hogy minden Jánosra, Péterre, Simonra, Jakabra, Andrásra, Fülöpre, Bertalanra és Tamásra legalább hétszer annyi Júdás esik. És még több, több...

Simon elgondolkozik, és hallgat. Utána azt mondja

– A pásztorok jók. Júdás megveti őket. De én szeretem őket.

– Én is szeretem és dicsérem őket.

– Egyszerű lelkek, mint amelyeneket te szeretsz.

– Júdás városban élt.

– Egyetlen mentsége. De oly sokan éltek városban, és mégis...

(2-280)

Jézus ezzel kapcsolatban azt mondta a látnoknak:

– Mily sokszor sírtam, arccal a földre borulva, az emberek miatt! És ti szeretnétek kevesebbet szenvedni, mint én?

Köztetek is az az arány a jókat illetőleg, mint Júdás és a jók között volt. És minél jobb valaki, annál többet szenved. De nektek is azt mondom, és főleg azoknak, akiknek feladata a lelkek gondozása, hogy tanulnotok kell Júdás esetének tanulmányozásából. Ti, papok, mindnyájan „Péterek” vagytok. Kötnötök és oldoznotok kell. De mennyi megfigyelésre, Istennel való egyesülésre, élő tanulmányozásra, összehasonlításra van szükségetek, hogy Mesteretek módszeréből megtanuljátok azt tenni, azzá lenni, amivé lennetek kell!

Egyesek számára haszталannak, emberinek, lehetetlennek tűnik az, amit bemutatok. Ezek azok, akik rendszerint tagadják Jézus életének emberi oldalát, és belőlem olyasvalakit formálnak, aki teljesen távol állt az emberi élettől, és csak isteni volt. Mi lesz akkor a Legszentebb Emberséggel, a Második Személy áldozatával, testbe öltözésével? Ó, én igazán az Ember voltam az emberek között! Az Ember voltam. Azért szenvedtem, amikor láttam az árulót és a hálátlanokat. És azért örültem annak, aki szeretett engem, vagy megtért hozzám. És azért remegtem és sírtam Júdás lelki hullája előtt. Remegtem és sírtam halott barátom előtt. De tudtam, hogy őt vissza fogom hívni az életbe, és örültem, amikor a limbusban láttam már lelkét. Itt... itt a Sátán volt előttem. És nem mondok többet.

Boldogok azok, akik hallgatnak Isten Igéjére, és törekszenek megtenni azt, amit nekik mond. Boldogok, akik meg akarnak ismerni engem, hogy szeressenek. Bennük és számukra áldás leszek.

(2-284)

Már sokban megváltoztam!

A megbeszélte találkozás előtti napon Jézus felmegy a Templomba imádkozni, Simon kíséretében. Mikor elérkeznek a második udvarba, Simon észreveszi Júdást:

– Mester, nézd, ott van Júdás azok között az emberek között. És vannak ott farizeusok és a nagytanácsához tartozók is. Oda megyek, meghallgatom, mit mond. Megengeded?

– Menj! Megvárlak a nagy árkádnál.

Simon gyorsan odamegy, és úgy helyezkedik el, hogy ő hallja Júdást, de az ne lássa őt.

Júdás nagy meggyőződéssel beszél:

–... és vannak itt olyan személyek, akiket ti mindnyájan ismertek és nagyra becsültök, akik megmondhatják, ki voltam. Nos, mondom nektek, hogy Ő megváltoztatott engem. Én vagyok az első, akit megváltott. Közületek sokan tisztelik a Keresztelőt. Ő is tiszteli, és azt mondja: „a Szent egyenlő Illéssel küldetését illetőleg, de még nagyobb Illésnél.” Nos, ha a Keresztelő ilyen, Az, akit a Keresztelő „Isten Bárányának” nevez, és saját szentségére esküszik, hogy látta Őt megkoronázva Isten Lelkének tüzetől, miközben az égből egy szó hallatszott: „Istennek kedves Fia, Őt hallgassátok!”, akkor az csak a Messiás lehet! Ő az! Erre esküszöm! Nem vagyok sem tanulatlan, sem ostoba. Ő a Messiás. Láttam műveit, hallottam beszélni. Mondom nektek: Ő az, a Messiás. A csoda úgy áll szolgálatára, mint egy rabszolga urának. Betegségek és szerencsétlenségek eltűnnek, mint halott dolgok, és helyükbe öröm és jó egészség lép. És a szívek még a testeknél is jobban megváltoznak. Láthatjátok rajtam. Vannak betegeitek, szenvedések, amelyek enyhülésre várnak? Ha vannak, jöjjetek holnap reggel a Halakkapujához. Ő ott lesz, és boldoggá tesz titeket. Addig is, itt van, az Ő nevében ezt a szegényeknek adom.

És Júdás pénzt oszt ki két nyomoréknak és három vak férfinak, és végül kényszerít egy öregasszonyt, hogy fogadja el az utolsó összeget. Utána elbocsátja a tömeget, és arimateai Józseffel, Nikodémussal és három más egyénnel marad.

– Ah, most jól érzem magamat! – kiált fel. – Nincs semmim! Olyan vagyok, amilyenek Ő akar!

– Igazán, nem ismerek rád többé! Azt hittem, tréfálsz. De látom, komolyan beszélsz – kiált fel József.

– Komolyan! Ó, én vagyok az első, aki nem ismerek magamra! Egy tisztátalan állapot vagyok, hozzá hasonlítva. De már sokban megváltoztam!

– És többé nem tartozol a Templomhoz? – kérdezi a három másik közül az egyik.

– Ó, nem! Krisztusé vagyok. Aki Őt megközelíti, hacsak nem rosszindulatú, csak szeretheti Őt. És többé nem vágyakozik senkire, csak Őrá.

– Nem jön többé ide?

– Bizonyára eljön, De nem most.

– Szeretném meghallgatni.

– Már beszélt ezen a helyen, Nikodémus.

– Tudom. De Gamáliellel voltam... láttam Őt... de nem álltam meg.

– Mit mondott Gamáiel, Nikodémus?

– Azt mondta: „Valamilyen új próféta”... Nem mondott mást.

– És te nem mondtad meg neki azt, amit neked mondtam, József? Te barátja vagy...

– Megmondtam. De azt válaszolta: „Itt van már számunkra a Keresztelő, és az írástudók tanítása szerint legalább száz évnek kell eltelnie ő közte és az között, hogy előkészítse a népet a Király jövetelére. Én azt mondom, hogy kevesebbre van szükség – tette hozzá – mert az idő már beteljesedett.” És ezzel fejezte be: „De én nem tudom elfogadni, hogy a Messiás így nyilvánítja ki magát... Egy napon azt hittem, hogy már megkezdődött a messiási

megnyilvánulás, mert első fénysugara valóban égi villám volt. De utána... nagy csönd, és azt gondolom, tévedtem...”

– Próbálj ismét beszélni vele! Ha Gamáliel velünk lenne, és ti vele...

– Nem ajánlom nektek – veti ellen a három ismeretlen egyike. – A nagytanács hatalmas, és Annás ravaszul és féltékenyen vezeti. Ha a te Messiásod élni akar, azt tanácsolom neki, maradjon a sötétben! Hacsak erővel nem lép fel. De akkor ott van Róma...

– Ha a nagytanács meghallgatná, megtérne Krisztushoz!

– Ha ha, ha! – nevet a három ismeretlen, és azt mondják: – Júdás, azt hittük megváltoztál, de még értelmes vagy. Ha igaz, amit róla mondasz, hogyan gondolhatod, hogy a nagytanács követi Őt? Jöjj, jöjj, József! Jobb mindenki számára! Isten oltalmazzon, Júdás! Szükséged van rá! – És elmennek. Júdás egyedül marad Nikodémussal.

Simon eltűnik, és a Mesterhez megy:

– Mester, vádoló magamat, hogy rágalmaztam szavammal és szívemben. Ez az ember elképeszt! Szinte ellenségednek gondoltam, és hallottam, hogy olyan módon beszélt rólad, ahogy közülünk kevesen teszik, főleg ott, ahol a gyűlölet elfojthatja először a tanítványt, utána a Mestert. És láttam hogy, pénzt adott a szegényeknek, és igyekezett meggyőzni a nagytanács tagjait...

– Látod, Simon? Megelégedetté tesz, hogy ilyen pillanatban láttad őt. Mondd el majd a többieknek is, amikor vádolják őt. Áldjuk az Urat ezért az örömért, amit nekem okozol becsületességeddel, kijelentve: „Vétkeztem”, és áldjuk annak a tanítványnak tettéért, akit te rossznak gondoltál, és nem az.

Hosszasan imádkoznak, és utána kimennek.

– Nem látott meg téged?

– Nem. Ebben biztos vagyok.

– Ne mondj neki semmit! Nagyon beteg lélek. Egy dicséret hasonló lenne az ételhez, amit magas lázban szenvedő gyomor betegnek adna valaki. Rosszabbá tenné, mert dicsekedne azzal, hogy észrevették. És ahová belép a kevélység...

– Hallgatni fogok!

Később találkoznak Jánossal, akitől Jézus megkérdezi:

– Láttad ismét Júdást?

– Nem, Mester. De küldött nekem ennivalót és pénzt, amit a szegényeknek adtam. Azt üzenté, használjam fel, mert ez az övéből van.

– Ez igaz. Holnap elindulunk Galílea felé.

3. füzet – Órá is szükség van

Jóvá leszek-e valaha?

Jézus Jeruzsálem egyik kapujánál várakozik Júdásra. Végre megérkezik a pásztorokkal és az asszonyokkal. János és a zelóta Simon Jézus mellett van. Júdás mentegetődzik:

– Elkéstünk. De néhány asszony megostromolt minket. A Getszemániban voltak, és látni akartak téged. Nem tudva róluk oda mentünk, hogy veled találkozzunk, és együtt jöjjünk ide. De te már elmentél, s helyetted őket találtuk ott. Ott akartuk hagyni őket... De ők kitartóbbak voltak, mint a legyek. Sok dolgot akartak tudni... Meggyógyítottad a leányt? (Júdás látta, hogy Jézus egy római katonával beszélt a kapunál, és áldását adta egy leányra, aki lába elé vetette magát, és áldását kérte.)

– Igen.

– És beszéltél a rómaival?

– Igen. Egy őszinte szív. És keresi az Igazságot.

Júdás felsóhajt.

– Miért sóhajtasz, Júdás? – kérdezi Jézus.

– Sóhajtok, mert... mert szeretném, ha a mieink lennének azok, akik keresik az Igazságot. Ehelyett ők menekülnek előle. Vagy megvetik, vagy közömbösek maradnak. Elvesztettem bizalmamat. Úgy érzem, hogy nem akarok többé visszatérni ide (Júdeába), hanem csak téged akarlak hallgatni. Nem érek el semmit, mint tanítvány.

– És azt hiszed, hogy én sokat érek el? De ne csüggedj, Júdás! Ez az apostol sorsa. Több vereség, mint győzelem. Vereségek itt. De ott fenn, mindig győzelmek. Az Atya látja jó akaratodat, és akkor is megáld érte, ha nem érsz el semmit vele.

– Ó, te jó vagy. – Júdás megcsókolja Jézus kezét. – Én jóvá leszek-e valaha?

– Igen, ha akarsz.

– Azt hiszem, jó voltam ezekben a napokban... Szenvedtem, hogy az legyek... mert sok vágyam van... de mindig rád gondoltam.

– Tarts ki akkor! Nagy örömet okozol nekem.

(2-302)

Csak egy sátán lenne képes megtagadni téged!

Izsák, a pásztor, beszámol apostolkodásáról Jézusnak, és Júdás is részt vesz a társalgásban. A teljes szöveget lásd: Bp 23-26. Itt csak végét ismételjük meg:

– De akkor mikor fognak megismerni téged? – kérdezi Júdás Jézust.

– Kik, Júdás?

– A világ!

– Soha.

– Soha? Hát nem az Üdvözítő vagy?

– Az vagyok. De a világ nem akarja, hogy üdvözítsék. Ezer közül csak egy akar megismerni engem, és tízezerből egy követ igazán. És ezzel is sokat mondok. Még legbensőségesebb követőim sem fognak megismerni.

– De ha legbensőségesebbek, meg fognak ismerni téged!

– Igen, Júdás. Megismernek, mint Jézust, a zsidó Jézust. De nem ismernek meg, mint Azt, aki vagyok. Igazán mondom neked, hogy legbensőségesebb követőim sem fognak megismerni. Megismerni annyit tesz, mint hűségesen és erényesen szeretni... és lesznek, akik nem ismernek engem.

Jézus olyan mozdulatot tesz, amely mindig jövőbeli elárulására vonatkozik, amelybe kénytelen beletörődni: kitarja karjait, kifelé fordítva tenyerét, arcával sem az eget, sem az embereket nem nézi, hanem csak maga elé mered, látva jövőjét, mint az Elárult.

– Ne mondd ezt, Mester! – kéri János.

– Mi követünk téged, hogy mindig jobban megismerjünk – mondja Simon, és kórusban helyeslik őt a pásztorok.

– Úgy követünk téged, mint egy jegyest, és még annál is kedvesebb vagy számunkra! Féltékenyebbek leszünk rád, mint egy asszonyra. Ó, nem! Mi már annyira ismerünk téged, hogy nem tudunk később nem ismerni. Ő (és Júdás Izsákra mutat), azt mondja, hogy megtagadni a te emlékedet, mint újszülöttét, kegyetlenebb lett volna számára életének elvesztésénél. És te csak egy újszülött voltál! Mi férfiként és Mesterként ismerünk. Hallunk téged, látjuk műveidet. A veled való érintkezés, a te leheleted, a te csókod állandóan megszentelnek, megtisztítanak minket. Csak egy Sátán lenne képes megtagadni téged, miután bensőséges barátod volt!

– Ez igaz, Júdás. De meg fog történni.

– Jaj neki! Én fogom kivégezni!

– Nem. Hagyd Istenre az igazságszolgáltatást! Légy az ő megmentője! Megmentője annak a léleknek, amelyik a Sátán felé hajlik.

* * *

Amikor Jézus Názáretben bemutatja az apostolokat Máriának, a keriótihoz érve ezt mondja:

– És ez Júdás, Keriotból.

– Van egy anyám, de elenyészik iránta érzett szeretetem azzal a tisztelettel összehasonlítva, amit irántad érzek.

– Nem. Ne irántam. Iránta. Én azért vagyok, mert Ő létezik. Semmit sem akarok magamnak. Csak az Ő számára kérek. Tudom, mennyire megtisztelték Fiamat a te szülővárosodban. Mégis, azt mondom neked: szíved legyen az a hely, ahol Ő teljes tiszteletben részesül tőled. Akkor megáldalak téged az Anya szívével.

– Szívemet Fiaid lába elé helyezem. Boldog alárendeltség! Csak a halál vet majd véget hűségemnek! (M 5,207-208)

Legalább kérj bocsánatot!

Jézus a názáreti olajfaerdőben oktatja tanítványait a hangyákról szóló példabeszéddel (P 1,19-21) Utána megkérdezi őket, hogy van-e valami kérdezni valójuk. Júdás megszólal:

– Szeretnék megkérdezni: sose térünk vissza többé Júdeába?

– Honnan veszed ezt?

– Te mondtad, hogy felkészítéd Józsefet arra, hogy Júdeában oktasson másokat. Annyira megbántottak, hogy többé nem térsz vissza oda?

– Mit tettek veled Júdeában? – kérdezi kíváncsian Tamás. Ugyanakkor Péter hevesen kitör:

– Ah, akkor jól láttam, hogy kimerülten tértél vissza. Mit tettek veled Izrael „tökéletesei”?

– Semmit, barátaim. Semmivel sem többet, mint amit itt is találok. Bejárhatnám az egész földet, és mindenütt találnék barátokat, ellenségekkel együtt. De, Júdás, kértelek téged, hogy hallgass...

– Igaz, de... Nem hallgathatok, amikor látom, hogy előnyben részesítéd Galileát az én hazámnál. Igazságtalan vagy! Ott is részesültél megtiszteltetésekben...

– Júdás, Júdás!... Ó, Júdás! Te igazságtalanul teszel szemrehányást. A harag és a féltékenység mondatja ezt veled. És törekedtem arra, hogy csak a jót ismertessem meg, amiben a te Júdeádban részesültem, anélkül, hogy hazudtam volna. Örömmel említettem a jót, hogy szeressenek titeket, júdeaiakat. Mert Isten Igéje számára nincs különbség a vidékek között, nincs ellentét, ellenségeskedés. Én mindnyájatokat szeretlek, ó emberek! Mindnyájatokat. Hogyan mondhatod, hogy előnyben részesítem Galileát, amikor az első csodákat, és az első megnyilatkozásokat a Templom szent talaján és a Szent Városban műveltem, amely oly kedves minden izraelitának. Hogyan mondhatod, hogy részrehajló vagyok, amikor közületek, tizenegy tanítványom közül, négyen júdeaiak? És ha egyesítem veletek a pásztorokat, akik mind júdeaiak, látod, mennyi júdeai barátom van. Hogyan mondhatod, hogy nem szeretlek titeket, amikor úgy intéztem utamat, hogy saját nevemet adtam Izrael egy kisdédének, és magamhoz vettem egy haldokló lelkét, aki Izrael egyik igazi férfija volt? Hogyan mondhatod, hogy nem szeretlek titeket, júdeaiakat, ha születésem és küldetésemre való felkészülésem kinyilvánításánál két júdeait akartam az egyetlen galileaival szemben? Igazságtalansággal vádolsz engem. De vizsgálj meg magadat, Júdás, és lásd, hogy nem te vagy-e az igazságtalan!

Jézus fenségesen de kedvesen beszélt. De ha nem mondott volna többet, elég lett volna az a mód, ahogy háromszor kiejtette: „Júdás”. Az első alkalommal, amikor megkezdte a nagyszerű leckét, a méltóságteljes Isten hangja szólt belőle, aki tiszteletet követel magának. Másodszor a Mester hangja volt, aki atyailag tanít. A harmadik alkalommal egy barát fájdalommal csengett ki belőle. Júdás lehajtotta fejét, gyötrelmében, de még haragosan, s arcát eltorzították alacsonyrendű érzelmei.

Péter nem tud hallgatni.

– És legalább kérj bocsánatot, gyerek! Ha én lettem volna Jézus helyében, nem úszta meg pusztán szavakkal! Több vagy, mint csak igazságtalan! Tiszteletlen vagy, szép fiatalúr! Ki volt a mestered a Templomban? Vagy téged nem lehet megnevelni? Mert ha...

– Elég, Péter! Én megmondtam, amit meg kellett mondani. Erről majd holnap kioktatlak titeket. És most megismétlem mindnyájatoknak, amit a júdeaiaknak mondtam. Ne mondjátok meg Anyámnak, hogy a júdeaiak rosszul bántak Fiával. Már szomorkodik amiatt, hogy én szenvedek. Legyetek rá tekintettel. Elvonultan él és csendben. Csak erényeivel és imáival tevékenykedik értem, érettetek, mindenkiért. Hagyjátok, hogy a világ komor fényei és durva vitái távol maradjanak az ő menedékhelyétől, amit megvéd tartózkodása és tisztasága. Még a gyűlölet visszhangja se jusson el oda, ahol minden szeretet. Tiszteljétek őt. Ő bátrabb Juditnál, amint majd meglátjátok. De ne kényszerítsétek, hogy idő előtt megízlelje a világ gonosz embereinek érzelmeit. Azokét, akik még kezdetleges módon sem ismerik Istent és az Ő

Törvényét. Azokét, akiről a kezdetben beszéltem: a bálványimádókét, akik Isten bölcseinek képzelik magukat, és azért társítják a bálványimádást a kevelységgel.

(2-328)

Vért fogsz látni mindenütt...

Jézus a názáreti ház kertjének közelében lévő nagy tölgyfa alatt oktatja tanítványait. Mária a kertben jár, és valahányszor elmegy a fűben ülő Jézus közelében, mindig rámosolyog. Jézus azt mondja:

– Mondtam nektek tegnap, hogy ma egy leckét adok nektek, amit tegnap egy meggondolatlan szó tett időszerűvé. Íme, a lecke:

– Vegyétek biztosra, és ez legyen szabály cselekedeteitek számára, hogy semmi sem marad mindig titokban. Vagy Isten gondoskodik arról, hogy nyilvánvalóvá tegye egy fiának cselekedeteit, csodás jelei által, vagy az igazak szavai által, akik elismerik egy testvérük érdemeit. Vagy a Sátán, egy oktan szája által, nem akarok többet mondani, eléri annak nyilvánosságra hozatalát, amiről a jók szívesebben hallgattak volna, hogy ne indítsanak másokat szeretetlenségre; vagy elcsavarja az igazságot úgy, hogy megzavarja mások gondolatait. Tehát mindig eljön a pillanat, amelyben a titkos dolog ismertté válik. Mindig gondoljatok erre! Tartson ez vissza titeket attól, hogy rosszat tegyetek, de ne tartson vissza attól, hogy jót tegyetek. Milyen gyakran tesz valaki jót, igazi jót, ami azonban emberi! És mivel emberi, azaz nem tökéletes szándékból ered, vágyakozik arra, hogy az emberek megismerjék, és tajtézkzik dühében, ha látja, hogy nem figyelnek fel a jóra, amit tett. Nem barátaim! Ne tegyetek, így! Tegyetek jót, és adjátok azt az Örök Úrnak! Ó, Ó tudni fogja, hogy javatokra válik-e, ha az emberek is megtudják azt. Ha azonban az megsemmisíthetné a ti jó cselekedeteket, a kevély öntetszelgés felkeltése által, akkor Atyátok titokban tartja azt, s csak az égben fog megdicsőíteni titeket az egész mennyei udvar színe előtt.

Aki lát egy cselekedetet, sose ítéljen a látszat szerint! Sose vádoljatok, mert egy ember cselekedetei oly durvának látszhatnak, hogy eltitkolhatják igazi indítóokait. Például, egy atya azt mondhatja henyélő és dorbézoló fiának: „Menj el!”, és ez durvaságnak és az atyai kötelezettségek megtagadásának látszhat. De nem mindig az. Az ő „menj el”-je ugyancsak keserű könnyekkel van fűszerezve, az atya számára inkább, mint a fiú számára. Hozzáteszi szavait, remélve, hogy azok valóra válnak: „És térj majd vissza, amikor megbántad henyéléseidet!” Ez igazságos a többi gyermekek iránt is, mert meggátolja, hogy dorbézolásával nemcsak saját, hanem a többiek vagyonát is elfecsérelje. Rosszak azonban szavai, ha olyan atyától jönnek, aki hibát követett el mind Isten, mind fia iránt, mert önzésében Isten fölé helyezte magát, és azt hitte, hogy fiának lelke felett is uralkodhat. Nem. A lélek Istené, és még Isten sem sérti meg a lélek szabadságát, aki dönthet arról, hogy többé vagy kevésbé adja át magát Istennek. A világ szemében a két cselekedet „azonosnak” tűnik. Pedig mennyire más az egyik, mint a másik! Az első igazságos, a második bűnös ítékezés. Azért ne ítélezzetek senki fölött sem!

Tegnap Péter azt mondta Júdásnak: „Ki volt a mestered?” Sose kérdezze ezt ezután! Senki se vádolja a többieket a miatt, amit bennük lát. A mesterek ugyanazt mondják minden tanulójuknak. Hogyan történik akkor, hogy tíz tanuló jó lesz, és tíz rossz? Azért van ez, mert mindenki hozzáteszi azt, ami szívében van, és ez nyomja le a mérleget a jó vagy a rossz felé. Hogyan lehet akkor a mestert arról vádolni, hogy rosszul tanított, ha az általa hangoztatott jót megsemmisíti a szívben uralkodó túlságos rossz? A siker első tényezője bennetek van. A mester rajtatok dolgozik. De ha ti nem vagytok fogékonyak a jó iránt, mit tehet a mester? Ki vagyok én? Igazán mondom nektek, hogy nem lesz nálam bölcsőbb, türelmesebb és tökéletesebb Mesteretek. Mégis, egyesek majd azt mondják enyéim egyikéről is: „De ki volt a mestere?”

Ítéletekben sose uralkodjanak személyes indítóokaitok! Tegnap Júdás, jobban szeretve saját vidékét, mint az igazságos volt, igazságtalannak tartott engem iránta. A hazaszeretet, vagy egy eszménynek a szeretete gyakran befolyásolja és eltéríti céljától az embert. A cél az Isten.

Mindent Istenben kell látni, hogy valaki jól lásjon. Nem szabad sem magát, sem más dolgot Isten fölé helyezni. És ha valaki téved... ó, Péter, ó, mindnyájan, ne legyetek kérlelhetetlenek! Ti sose követtétek el azt a tévedést, ami annyira sért titeket egyikőtökben? Biztosak vagytok ebben? És feltételezve, hogy sose követtétek el, mi következik ebből? Adjatok hálát érte Istennek, és ez elég. És örködjétek! Nagyon örködjétek! Állandóan! Hogy holnap bele ne essetek abba a hibába, amit máig elkerültetek. Látjátok? Ma sötét az ég, a közelálló jégeső miatt. És mi, kutatva az eget, azt mondtuk: „Ne távolodjunk el a háztól!” Nos, ha így meg tudjuk ítélni a dolgokat, amelyek, jóllehet veszélyesek, semmiségek azokhoz a veszélyekhez mérve, amelyek Isten barátságának elvesztését jelentik a bűn által, akkor miért nem tudjuk megítélni, mi lehet veszélyes a lélek számára?

Nézzétek: íme ott van Anyám. El tudtok képzelni benne rosszra való hajlamot? Jóllehet szeretete sürgeti őt, hogy engem kövessen, csak akkor hagyja el házát, amikor az én szeretetem ösztönzi őt erre. Ő az én Tanítónóm. Ma reggel kért engem: „Tanítványaid között van Anyád is, Fiam. Meg akarom ismerni tanításodat.” Ő birtokában volt ennek a tanításnak méhében, és még előbb, lelkében. Isten ajándékba adta neki, mint Megtestesült Igéje jövődjé Anyjának. Miután kért engem, azt mondta: „Azonban... ítélj meg te, hogy jöhetnek-e én is anélkül, hogy elveszíteném Istennel való egyesülésemet. Anélkül, hogy a világ, amelyről te azt mondd, hogy bűze átható, megrontaná szívemet, amely teljesen Istené volt, most is az Övé, és az Övé akar maradni. Megvizsgálom magamat, és úgy találok, hogy meg tudom ezt tenni, mert... (és itt anélkül, hogy tudatában lenne, a legnagyobb dicséretben részesíti önmagát), mert nem találok másnak tiszta békémet, amelyet akkor élveztem, amikor a Templomnak egy virága voltam, és azt, aminek most vagyok a birtokában, miután több mint harminc éve a ház asszonya vagyok. Én azonban méltatlan szolgálóleány vagyok, aki rosszul ismeri, és még rosszabbul ítéli meg a lélek dolgait. Te vagy az Ige, a Bölcsesség és a Világosság. És világosság lehetsz szegény Mamád számára, aki inkább elfogadja, hogy nem lát többé, mintsem hogy ne legyen kedves az Úr előtt.” És nekem azt kellett mondanom neki, csodálattól remegő szívvel: „Mama: Mondom neked, téged nem ront meg a világ. Sőt, bebalzsamozod a világot.”

Halljátok? Anyám felfogta a világban élés veszélyeit, amelyek veszélyek az ő számára is, még neki is. És ti emberek, nem látjátok? Ó, a Sátán valóban lesben áll. És csak az éberek fognak győzni. A többiek? Azt kérdezitek: a többiek? A többiek számára az lesz, ami az Írásban áll.

– Mi van megírva, Mester?

– És Káin ráugrott Ábelre és megölte őt. És az Úr azt mondta Káinnak: „Hol van a testvéred? Mit csináltál vele? Vérének hangja hozzám kiált. Most tehát átkozott leszel a földön, amely megismerte az ember vérenek az ízét egy testvér által, aki megnyitotta testvérenek erét. Többé nem szűnik meg-a földnek ez a rettenetes éhsége az ember vére. És az ettől a vértől megmérgezett föld természetlenebb lesz számodra, mint az asszony, akit kora kiszárított. És te bolyongani fogsz, békét és kenyeret keresve. És nem találod meg. Lelkiismeret furdalásod miatt vért látsz majd minden virágon és fűvön, minden vízen és kenyéren. Az ég vérnek tűnik előtted, és vérnek a tenger. És az égből, földről és tengerből három szó jön feléd: Istené, az ártatlan és az ördögé. És hogy ne halld azokat, a halált adja majd neked.

– Nem így mondja a Teremtések könyve – jegyzi meg Péter.

– Nem. Nem a Teremtések könyve. Én mondom. És nem tévedek. Én mondom azt, az új Káinok és az új Ábelek számára. Azok számára, akik, mivel nem vigyáznak magukra és az Ellenségre, teljesen eggyé válnak vele.

– De nem közülünk lesznek, nemde, Mester?

– János, amikor a Templom függőnye kettészakad, egy nagy igazság fénylik majd felírva az egész Sionra.

– Mi, Uram?

– Az, hogy a sötétség fiai hiába voltak kapcsolatban a Világossággal. Emlékezzél erre, János!

– Én leszek, Mester, a sötétség egyik fia?

– Nem! Te nem. De emlékezzél rá, hogy megmagyarázd a Bűntényt a világnak.

– Milyen bűntényt, Uram? Káinét?

– Nem: Az a Sátán himnuszának első akkordja. Én a tökéletes Bűntényről beszélek. Arról, amelynek megértéséhez bele kell nézni az Isteni Szeretet napjába és a Sátán gondolataiba. Mert csak a Tökéletes Szeretet és a Tökéletes Gyűlölet, csak a Végtelen Jó és a Végtelen Rossz tudják megmagyarázni az ilyen Áldozatot és az ilyen Bűnt. Értitek? Úgy tűnik, hogy a Sátán hallja, és kikiáltja vágyát, hogy elkövesse.

(2-331)

Ne legyetek árulókká!

Miután Jézus egy megtért utcanőt meggyógyított leprájából, a kafarnaumi zsinagógában megmagyarázza eljárását. Amikor kijönnek a zsinagógából, a keriótit visszatartja két férfi, akik, úgy látszik, ismerik őt, és megkérdézik:

– Te is vele vagy? Valóban szent?
– Remélem, legalább képesek lesztek felfogni az Ő életszentségét! – válaszol Júdás gúnyosan.

– De szombaton gyógyított!
– Nem. Megbocsátott szombaton. És a szombat a legalkalmasabb nap a megbocsátásra, nemde? Nem adtok nekem semmi alamizsnát a megváltott számára?

– Mi nem adjuk pénzünket utcanőknek. A szent Templomnak ajánljuk fel.

Júdás tiszteletlenül kineveti őket, és sarkon fordul, hogy csatlakozzék Jézushoz.

(2-349)

* * *

Máté meghívása után a kerióti méltatlankodik:

– De, Mester, nekem úgy tűnik, hogy ez nem okos dolog. Már vádolnak téged az itteni farizeusok, és te... Egy vámos köztünk! Egy vámos egy kéjné után!... Elhatározad, hogy tönkreteszed magadat? Ha így van, azt mondom, hogy...

– Hogy mi megyünk saját utunkon, nemde? – fejezi be Péter gúnyosan.

– És ki beszél hozzád?

Péter erre dühbe gurul, és alaposan megmondja véleményét Júdásnak. Lásd részletesen E 5,173-174.

* * *

A tanítványok együtt vannak a Genezáreti-tavon, és egy római bárkában meglátják Mária Magdolnát. Júdás megjegyzéseket tesz rá, és szóváltás keletkezik a tanítványok között. Utána Jézus megleckézteti mindnyájukat, kifejtve, hogy mit vár el a tanítványoktól. Lásd ezt részletesen Pt 1,21, MM 4-5, Mt 20-26. Jézus többször burkoltan céloz Júdásra is. Itt megismételjük a lényeges pontokat.

– Ti vagytok a világ világossága, annak kell lennetek!... De áraszthattok-e fényt, ha kialudt, vagy füstölgő lámpások vagytok? Nem! Sőt, füstötökkel elsötétítitek azt a kis fényt is, ami még a szívekben lehet. A ködös füst rosszabb a világosság teljes kialvásánál. Ó, szerencsétlenek azok, akik Istent keresve az apostolokhoz fordulnak, és fény helyett füstöt találnak! Botrány és halál következik abból. De a méltatlan apostolok is elátkozásban és büntetésben részesülnek! Nagyszerű a ti sorsotok! De nagy, rettenetes a kötelezettség is!...

Szeretném, ha mindig elmélkednétek ezen a kiválasztottságotokon, és megvizsgálnátok, megfontolnátok, és ha valaki úgy érezné, hogy csak arra alkalmas, hogy egy hívő legyen – nem mondom: ha valaki csak bűnét bánó bűnösnek érzi magát, hanem azt: ha csak arra érzi alkalmasnak magát, hogy hívő legyen – de nem érez erőt magában arra, hogy apostol legyen, akkor lépjen vissza!...

Vizsgáljátok meg tehát magatokat, és utána ítéletek becsületesen és őszintén, és döntsetek! Döntsetek, nehogy kárhozottak legyetek. Mondjátok: „Mester, barátaim, én felismerem, hogy nem erre az életre vagyok teremtve. Búcsúcsókot adok nektek, és kérlek titeket, imádkozzatok értem!” Jobb így, mint árulóvá válni. Jobb így...

Mit mondotok? Kit árulni el? Kit? Engem. Az én ügyemet, azaz Isten ügyét, mert én egy vagyok az Atyával és veletek. Igen. Ti elárulnátok magatokat. Elárulnátok a lelket, a Sátánnak adva. Zsidók akartok maradni? Én nem kényszerítelek titeket, hogy megváltozzatok. De ne legyetek árulókká! Ne áruljátok el lelketeket, Krisztust és Istent! Megesküszöm néktek, hogy sem én, sem a hozzám hűek nem fognak bírálni titeket, se megvetni nem fog titeket a hívek tömege...

Hűségeseknek kell lennetek Uratokhoz; aki erre a szolgálatra szánt titeket...

Vigyázzatok, mert a lélek meghalhat a test előtt, és anélkül, hogy tudnátok, rothadó lelket hordoztok magatokban.... Utána, néha sokkal később, máskor azonnal észreveszi a test, hogy férges hullát hordoz magában, és megbolondul a félelemtől, és öngyilkos lesz, hogy meneküljön ettől a házasságtól... Ó, nem menekül meg! Férges lelkével együtt belezuhan a Gyehenna nyüzsgő kígyói közé.

Ne legyetek becstelének, mint az ügynökök vagy zugüggyvédek, akik két ellenkező ügyfél oldalára állnak. Ne legyetek hamisak, mint a politikusok, akik „barátjuknak” mondják ezt is, azt is, és utána ennek is, annak is ellenségeivé válnak. Ne gondoljatok arra, hogy kétszínűen cselekedjétek! Istent nem lehet sem kigúnyolni, sem becsapni!... Akarjátok, hogy Isten olyanak lásson titeket, mint amilyeneknek az emberek előtt akartok látszani!

Legyetek alázatosak...

Legyetek erősek, erőszakosak saját bűneitekkel szemben. Gyökeresen tépjétek ki azokat, még annak árán is, hogy kitépitek szívetek egy részét. Mondtam nektek egy napon, hogy őriztétek szemeteket. De nem értetek hozzá, hogy ezt tegyétek. Mondom nektek: jobb lenne vakokká válnotok, kitépve a sóvárgó szemeket, mint bujává válni!

Legyetek őszinték!... Miért akartok becsapni engem vagy testvéreiteket, felebarátotokat? Miért játszotok a csalárdsággal? Mit? Olyan kevélyek vagytok, és nem mondatja veletek kevélységetek: „Nem akarom, hogy hazugnak találjanak!” És legyetek őszinték Istennel! Azt hiszitek, félre tudjátok vezetni Őt a hosszú és feltűnő imával? Ó, szegény gyermekek! Isten a szívetekbe lát!

Legyetek szemérmesek, amikor jót tesztek... Ne fedjétek fel jóságotokat!... Legyetek szüzek a jót tevésben! És szűz a jó cselekedet, amikor nem társul a dicséret, nagyrabecsülés vagy a kevélység gondolatával.

Legyetek hűséges jegyesei Istennel való hivatástoknak! Nem szolgálhattok két úrnak!... Ne éheztek sem az aranyra, sem a testre, sem a hatalomra! A Sátán ezeket ajánlja fel nektek. Ó, hazug az ő gazdagsága! Megtiszteltetések, sikerek, hatalom, vagyon: szennyes árúk, amelyekért lelketekkel fizettek!...

Ne legyetek pogányok, csak névleg tartozva Istenhez! Pogányok azok, akik jobban szeretik az aranyat és a hatalmat, mint Istent, és félisteneknek kívánnak látszani. Legyetek szentek, és Istenhez hasonlókká váltok az örökkévalóságban.

Ne legyetek könyörtelenek. Mindnyájan bűnösök vagytok. Bánjatok úgy másokkal, amint szeretnétek, hogy mások bánjanak veletek: azaz legyetek részvételteljesek és megbocsátók!

Ne ítéljétek! Ó, ne ítéljétek!... Ne bántsatok meg, másokat, hogy titeket se bántsanak meg!

Óráról órára legyetek jobbakká a türelem, az állhatatosság és hősiesség által. Ki mondja nektek, hogy nem fájdalmas dolog jóvá lenni? Sőt, azt mondom: ez mindennél nagyobb fáradalommal jár. De jutalma az ég, és azért érdemes felemésztődni ebben a fáradalomban!

És szeressetek! Ó, milyen szavakkal győzhetlek meg titeket a szeretetről? Semmi sem alkalmas arra, hogy meggyőzzön titeket erről, ti szegény emberek, akiket a Sátán felizgat!

(Mindezek a buzdítások, noha minden tanítványnak szóltak, különösképpen vonatkoztak Júdásra, aki minden itt felsorolt bűnt elkövetett. Igazán nem mondhatta elkárhozásakor, hogy nem kapott elég figyelmeztetést. Még hányszor fogja figyelmeztetni és buzdítani őt Jézus, de hiába!)

Törekvő, sóvár, gonosz...

Amikor Jézus bemutatja tanítványait Máriának, és véleményét kéri felőlük, Mária megjegyzi:

– A Keriótból való ember... nem tetszik nekem, Fiam. Szeme nem tiszta, és szíve még kevésbé. Félelmet kelt bennem.

– Irántad nagyon tiszteletteljes – mondja Jézus.

– Túlságos tisztelet. Téged is nagyon tisztel. De nem számodra való, Mester: A jövő Királyt látja benned, s reméli, hogy hasznos lesz számodra, és tündökölni fog. Egy senki volt, alig valamivel több a keriótiaknál. Reméli, hogy oldalad mellett fontos szerepet kap, és... ó, Jézus, nem akarom megsérteni a szeretetet, de azt gondolom, akkor is, ha nem akarok rá gondolni, hogy ha csalódik benned, nem habozik majd magát tenni helyedbe, vagy legalábbis megkísérelni. Törekvő, sóvár és gonosz. Alkalmasabb arra, hogy a földi király udvaronca legyen, mintsem a te apostolod, Fiam. Félelmet kelt bennem! – És a Mama rémült szemmel és sápadt arccal néz Jézusára. (M 5,217-218)

Jézus felsóhajt. Gondolkodik. Anyjára néz. Rámosolyog, hogy felbátorítsa:

– Őrá is szükség van, Mama. Ha nem ő lenne, lenne valaki más. Apostolaim társaságának képviselnie kell a világot. A világon nem mindnyájan angyalok, és nem mindnyájan olyanok, mint Péter és András. Ha csak tökéleteseket választottam volna, hogyan mernének a szegény beteg lelkek remélni, hogy tanítványaimmá legyenek? Én azért jöttem, hogy megmentsem azt, ami elveszett, Mama. János önmagától is jó. De milyen sokan nem azok!

– Nem félek Lévitől. Őt megmentetted, mert azt akarta, hogy megmentsed. Elhagyta bűnét, vámos asztalával együtt, és új lélekké lett, hogy veled járjon. De a kerióti Júdás nem. Sőt, a kevelység mindinkább magáévá teszi az ő régi, ocsmányi lelkét. De te tudod ezeket a dolgokat, Fiam. Miért kérdezel engem? Én nem tudok mást tenni, csak imádkozni és sírni érted. Te vagy a Mester. A te szegény Mamád számára is. (M 5,217-218)

* * *

Jézus, később megjegyzte Valtorta Máriának:

– Tekintetem olvasott a kerióti Júdás szívében. Senkinek sem kell azt gondolnia, hogy Isten Bölcsessége nem volt képes felfogni, mi van abban a szívből. De, amint Anyám mondta, ő akarta ezeket. Jaj neki azért, hogy árulóvá lett. De árulóvá akart lenni. Kétszínű, ravasz, sóvár, buja, tolvaj, és értelmesebb, műveltebb a tömegnél. Értett ahhoz, hogy ráerőszakolja magát mindenkire. Merészen egyengette utamat akkor is, ha az nehéz volt. Neki mindennél inkább tetszett, hogy kiváljon, és bizalmas helyet foglaljon el mellettem. Nem a szeretet ösztönözte őt a szolgálatra, hanem egyedül az, hogy minden lében kanál volt, amint ti mondjátok. Ez megengedte, neki, hogy ő kezelje a pénzt, és megközelítse a nőt. Két dolog, amit a harmadikkal együtt: a megtiszteltető állással együtt szerfölött szeretett.

A Tiszta, az Alázatos, a földi vagyontól Elszakadott csak undorodhatott ettől a kígyótól. Én is undorodtam tőle. És csak én és az Atya és a Lélek tudunk felülkerekedni azon, hogy elviseljük az ilyen közellétét.

(2-399)

* * *

Az apostolok a názáreti házban beszélgetnek Jézussal, aki fel akarja keresni a Libanonon nyájukat legeltető, két hajdani betlehem-i pásztort.

– Valóban a Libanonra akarsz menni? – kérdezi a kerióti.

– Sosem teszek olyan ígéretet, amit nem tartok meg. És ezt kétszer is megígértem: a pásztoroknak és Johanna dajkájának. Vártam öt napig, amint megmondtam, és hozzáadtam óvatosságból még egy napot. De most megyek. Amint felkel a hold, elindulunk. Hosszú út lesz akkor is, ha bárkával megyünk Betszaidáig. De meg akarom örvendeztetni szívemet azzal, hogy üdvözljem Benjámint és Dánielt is. Te láttad, milyen lelkesek a pásztorok. Ó, megérdemlik, hogy oda menjek, megtisztelni őket, mert még Istenhez sem méltatlan, megtisztelnie egy szolgáját, sőt ez növeli igazságosságát.

– Ebben a melegben! Vigyázz, mit csinálsz! Én mondom neked.

– Az éjjelek már nem olyan fülledtek. A nap még egy kicsit az Oroszlán csillagképben van, és a zivatarok csökkentik a hőséget. És aztán, megismétlem... nektek: senkit sem kötelezek arra, hogy velem jöjjön. Ha más dolgok van, vagy ha fáradtának érzitek magatokat, maradjatok itt. Majd találkozunk utána.

– Íme, te mondd. Szeretnék gondoskodni házam dolgairól. Jön a szőlőszüret ideje, és anyám kért, hogy nézzem meg barátaimat... Tudod, én vagyok valójában a családfő. Akarom mondani: én vagyok a férfi családomban.

– Szerencse, hogy valaki nem felejt el, hogy az anya jön mindig az atya után.

Lásd a történet folytatását Pt 1,12-29. oldalán. Az apostolok, és úgy látszik Jézus is boldog, hogy Júdás egy időre eltávozik, bár Jézus átlát Júdás ürügyén, és később Péter is felfedezi ezt, amikor Jerikóban váratlanul találkoznak Júdással. Lásd Pt 1,39-41. Péter még később is jót nevet ezen, amikor visszaemlékezik rá: Pt 3,138, M 10,394-395.

* * *

Jézus Lázárhoz megy Betániába, és Júdás szívesen menne vele, Jézus azonban három apostollal együtt a Getszemániba küldi őt. Júdás kellenlenül engedelmeskedik.

Lázár megmondja Jézusnak Nikodémus véleményét egy tanítványáról:

– Azt mondta nekem: „Nem kifogásolom a tudatlanok, sem a vámosok jelenlétét Krisztus tanítványai között. De nem tartom méltónak, hogy köztük van az, akiről nem lehet tudni, hogy vele van-e, vagy ellene. Kaméleonnak látszik, amelyik környezetének színét és alakját veszi fel.”

– Ez a kerióti. Tudom. De higgyétek el mindnyájan: az ifjúság olyan, mint az erjedő bor, és utána megtisztul. Amikor erjed, felduzzad és habzik, és túlcseresznye minden oldalon túlságos életerejével. A tavaszi szél minden irányból fúj, és összeborzolja az ágakat. De annak köszönhetjük a virágok megtermékenyítését. Júdás bor és szél. De nem rossz. Viselkedése megzavar, bánt is, és szenvedést okoz. De nem teljesen rossz... egy tüzes számarcsikó.

– Te mondd... Én nem vagyok illetékes megítélésére. Még keserűséget érzek amiatt, hogy megmondta, te láttad őt... (Mária Magdolnát a tavon). (L 14-15.)

Jobb lenne meghalnom!

Jézus, mielőtt először beszélt volna a Templomban, engedélyt kért erre a templomi hatóságoktól, Júdás jelenlétében. Amikor később azzal vádolták, hogy engedély nélkül beszél, odahívta Júdást, és felszólította, hogy mondja el nekik, hogyan kért és kapott engedélyt. Lásd a teljes történetet Gy 1,22-23. oldalon.

– Csodálkozom rajta, hogy te megvéded Őt. Elárultad beléd vetett bizalmunkat – feddi meg az egyik pap Júdást, aki bátran kiállt Mestere mellett.

* * *

Júdás mindig okosabb akar lenni mindenkinél, és emiatt vitába ereszkedik Jánossal és a többi tanítvánnyal, de azok lehurrogják. Lásd Jn 17, Pt 1,41-44.

* * *

Amikor Jézus megcsókolja Pétert, hogy bocsánatáról biztosítsa, Júdás is vágyakozik erre:

– És nekem nem adsz egy csókot? Nekem is van néhány bűnöm.

Jézus erősen ránéz. Szeméből eltávozik az örvendetes fény, amely ragyogóvá tette, miközben Péterrel beszélt. Arca elsötétül, és szigorúan, mondhatnám, fáradtan mondja:

– Igen... neked is. Jöjj! Nem vagyok igazságtalan senkihez sem. Légy jó, Júdás. Bárcsak akarnád. Fiatal vagy. Előtted áll egy egész élet, hogy mind magasabbra hági a szentséghez vezető tökéletesség felé. – és megcsókolja őt.

Utána az imára terelődik a szó, s Jézus megígéri nekik, hogy amikor eléggé kialakulnak, megtaníttja őket a magasztos imára.

– Hogyan, Még nem vagyunk méltók az imára? Egész Izrael imádkozik... – mondja a kerióti.

– Igen, Júdás. De látod műveikből, hogyan imádkoznak. Én nem akarlak árulókká tenni titeket. Aki külsőleg imádkozik, de belsőleg a jó ellen van, az áruló.

– És mikor képesítesz minket arra, hogy csodákat műveljünk? – kérdi tovább Júdás.

– Igen... Csodákat fogtok művelni. De amíg nagyon testesek vagytok, nem tesztek csodákat.

– Böjtölni fogunk – mondja a kerióti.

– Nem elég. A testen a romlott szenvedélyeket értem, a hármasság éhséget, és az azokból származó bűnök sokaságát... Olyanok ezek, mint a piszkos kétnevelésből származó gyermekek, amelyek az értelem kevélységéből erednek, amely egyesül a test és a hatalom vágyával, s amelyből minden bűn származik az emberben és a világban.

– Mi mindent elhagytunk érted – veti ellen a kerióti.

– De önmagatokat nem hagytátok el.

– Meg kell akkor halnunk? Azt is megtesszük, csak hogy veled lehessünk. Legalábbis én...

– Nem. Nem kérem testi halálotokat. Azt kérem, hogy az, ami bennetek annyira testi, és az ördögiesség haljon meg bennetek, és ez nem hal meg addig, míg a testet átítatja a hazugság, a gőg, a harag, a kevélység, torkosság, fős vénység és a jóra való restség, ami bennetek van. (Pt 2,47-48)

* * *

Mikor Jézus Lázár tanyáján tartózkodik, megjelenik Mannaen, Heródes féltestvére, álruhában. Ez nagyon idegesíti az apostolokat, és éles szóváltás keletkezik köztük és a kerióti

között, Jézus távollétében. Lásd a teljes leírást Pt 2,49-51. Júdás végül belátja hibáját, és sírva fakad, épp akkor, amikor Jézus megérkezik. Bevallja:

– Én vagyok a hibás. Én okozok neked fájdalmat. Én nem vagyok jó. Én okozok zavart, viszálykodást, engedetlen vagyok... Péternek igaza van. De segítetek engem, hogy jó legyek! Mert van bennem valami, itt, a szívemben, ami olyasmit tetet velem, amit nem akarok tenni. És erősebb nálam... és fájdalmat okozok neked, neked, Mester, akinek csak örömet szeretnék okozni... Hidd el nekem! Ez az igazság...

– Igen, Júdás. Nem kételkedem benne. Te egészen őszinte szívvel jöttél hozzám, igazán lelkesedve. De fiatal vagy... Senki, még te magad sem, ismert téged úgy, mint ahogy én ismerlek. Kelj fel, és jöjj ide! Utána beszélgetünk majd kettesben.

Miután Jézus megnyugtatja a tanítványokat Mannaent illetően, elbocsátja őket: Menjetek. Én itt maradok Júdással.

A tanítványok elmennek.

Jézus nézi a még könnyező Júdást, és megkérdezi:

– Nos? Nincs semmi mondanivalód számomra? Én mindent tudok rólad. De tőled akarom hallani. Miért ez a sírás? És főleg: miért ez a kiegyensúlyozatlanság, ami olyan meglehetősen tesz téged?

– Ó, igen, Mester. Jól mondod. Természetemnél fogva féltékeny vagyok. Te biztosan tudod. És fáj oly sok... dolgot látnom. Ez tesz nyugtalaná és... igazágtalaná. És rosszá leszek, miközben nem szeretnék azzá lenni... nem!...

– És ne sírj ismét! Kire vagy féltékeny? Szokjál hozzá, hogy igazán kiöntsd szívedet! Te sokat beszélsz; sőt túl sokat. De mivel? Ösztönöddel, és nem értelmekkel. Állandóan azon fáradozol, hogy azt mondd, amit mondani akarsz: rólad beszélek, a te énedről, mert amikor másokról, vagy másoknak kell mondanod valamit, akkor nem fékezed és korlátozod magadat. Úgyszintén nem fékezed, nem korlátozod testedet sem. Az a te veszett lovad. Olyan kocsisnak látszol, aki két veszett lovat hajt. Az egyik az érzékiség, a másik... akarod hallani, melyik a másik? Igen? A tévedés, amit nem akarsz megfékezni. Te jó kocsis vagy, de oktan. Képességedben bízol, és azt hiszed, hogy az elég. Elsőnek akarsz célba érni... és nem vesztegeted idődet azzal, hogy leváltsd legalább egyik lovadat. Sőt, ösztökéled és ostorozod. Te akarsz lenni „a győztes”. A tapsot akarod... Nem tudod-e, hogy minden győzelemhez állandó, türelmes, bölcs munkára van szükség, hogy biztosan elnyerjed? Beszélj lelkeddel! Azt akarom, hogy onnan jöjjön vallomásod. Vagy nekem kell megmondanom neked, hogy mi van benned?

– Úgy találom, hogy te sem vagy igazságos, sem állhatatos, és szenvedek emiatt.

– Miért vádolsz engem? Miben hibáztam szerinted?

– Amikor én akartalak barátaimhoz vinni téged, te nem akartad, s azt mondtad: „Szívesebben tartózkodom az egyszerű emberek között.” Utána Simon és Lázár azt mondták neked, hogy jó lenne egy hatalmas védelme alá helyezned magadat, és te elfogadtad. Te előnyben részesítetted Pétert, Simont, Jánost... Te...

– Ki mást?

– Senki mást, Jézus.

– Képzeld!... Fájdalmat okozol nekem, mert nyomorúságosan gyötröd magadat, amikor örvendezhetnél. Fényűzőnek mondhatod ezt a helyet? Mondhatod-e, hogy nem nagy okom volt arra, hogy elfogadjam ezt a javaslatot? Ha Sion nem lenne olyan mostohaanya prófétáihoz, itt rejtőznék-e, mint valaki, aki fél az emberi igazságszolgáltatástól, és menedékhelyre menekül?

– Nem.

– Hát akkor? Mondhatod-e, hogy neked nem adtam megbízásokat, mint a többieknek? Mondhatod-e, hogy szigorú voltam veled szemben, amikor vétkeztél? Te nem voltál őszinte... A szőlők!... Ó, a szőlők! Hogy hívják azokat a szőlőket? Nem voltál részvétellel azok iránt, akik szenvedtek, és megmentették magukat. Te még tiszteletteljes sem voltál irántam. És a többiek

látták... Mégis csak egy valaki emelt szót védelmedre, én. A többieknek joguk lenne a féltékenységre, mert egyvalakit védelmeztem, téged.

Júdás sír, megszégyenülten és megindultan.

– Én elmegyek. Itt az ideje annak, amikor mindenkié vagyok. Te maradj itt! És elmélkedjél.

– Bocsáss meg nekem, Mester! Nem lesz békém, ha te nem bocsátasz meg. Ne légy szomorú miattam! Én egy rossz fiú vagyok... Szeretek és gyötrelmet okozok... mind anyámnak... mind neked. Így lenne jegyesemmel is, ha holnap megházasodnám... Jobb lenne, ha meghalnék!...

– Jobb lenne, ha megjavulnál. De megbocsátok. Isten veled!

(2-534)

* * *

Júdás időnként valóban meg akart javulni, de elhatározása nem tartott sokáig. Egy ilyen alkalom volt, amikor megkérte Jánost, hogy segítse őt figyelmeztetéseivel, amikor látja, hogy valami rosszat tesz. János először Jézus beleegyezését kéri ebbe, de amikor Ő is helyesli, vállalja ezt a segítséget. Lásd részletesen: J 19-21., és Pt 2,52-53.

* * *

Júdás kiáll Jézus mellett a farizeusok ellen: Lásd: Pt 2,56, akik ezért „hitvány féregnek” nevezik őt.

Meg vagyok elégedve veled!

Júdás bevallja Jézusnak, hogy megfigyelte, hol tartózkodik a fátyolos nő, Lázár tanyáján. Jézus megdicséri őt azért, hogy tiszteletben tartotta a nőt:

– Mondom neked, meg vagyok elégedve veled. Egy másik alkalommal már nem fog oly nehezedre esni, hogy jó légy. Minden az első lépéstől függ. Jól van, Júdás! – és megsimogatja őt. (Pt 2,60-61)

* * *

Jézus még Lázár tanyáján van, amikor megérkezik Mária második levele. (M 6,240-242) Mária figyelmezteti Jézust, hogy a nagytanács tagjai el akarják üzni Őt onnan.

– A hiénák hangja nem ijeszti meg az élőket – jegyzi meg Fülöp.

– Igen ám, de ezek nem hiénák, hanem tigrisek. Élő zsákmányra vadásznak – mondja a kerióti. És a Zelótához fordulva: – Mondd el, amit megtudtunk!

– Igen, Mester. Júdásnak igaza volt, hogy félt. Elmentünk Arimateai Józsefhez és Lázárhoz. Utána pedig Júdás és én, mintha régi barátok lettünk volna, elmentünk az ő sionbeli barátaihoz... És... József és Lázár azt mondják neked, jöjj el innen azonnal, az ünnepek alatt. Ne erőltesd, Mester! Javadat akarják. Utána Júdás barátai azt mondták: „Vigyázz, mert már elhatározták, hogy odamennek, hogy elfogják és vádolják. Pontosan az ünnep napjai alatt, amikor nincs ott a nép. Vonuljon vissza egy időre, hogy csalódást okozzon ezeknek a viperáknak! Dórás halála felfokozta mérgüket és félelmüket. Mert félnek is, azon kívül, hogy gyűlölik. És félelmükben olyasmit látnak, ami nem létezik, gyűlöletük pedig hazugságokra viszi rá őket.”

– Mindent, de mindent tudnak rólunk! Gyűlöletes dolog! És mindent kicsavarnak! És mindent eltúloznak! És ha úgy látják, hogy még nincs elég okuk kiátkozásodra, akkor kitalálnak dolgokat. Hányingert okoznak nekem, és kedvemet veszik. Legszívesebben számkivetésbe mennék... elmennék... nem tudom... messzire. De el ettől az Izraeltől, amely teljes egészében bűnös... – A kerióti csüggedt.

– Júdás, Júdás! Egy asszony kilenc hónapig fáradozik azon, hogy egy embert a világra hozzon. Te gyorsabban szeretnéd eljuttatni a világot Isten ismeretére? Nem kilenc hónap, hanem a hónapok ezrei kellene ehhez. És amint a hold megszületik és meghal minden hónapban, újszülöttnak, majd teljesnek, majd fogyatkozóznak látszik, úgy lesz mindig a világgal mindaddig, amíg létezik: a vallásnak is lesznek növekedő, teljes és fogyatkozó időszakai. De akkor is élni fog, amikor halottnak tűnik, mint ahogy a hold is létezik, akkor is, ha úgy tűnik, hogy megszűnt. És annak, aki ezen a valláson dolgozik, teljes lesz az érdeme akkor is, ha a földön a hűséges híveknek csak egy csekély kisebbsége marad meg. Fel, fel! Ne lelkesedj könnyen, amikor sikert aratsz, és ne veszítsd el kedvedet könnyen, amikor kudarcot vallasz!

– De... menj el! Mi még nem vagyunk erősek. És érezzük, hogy félünk a nagytanácstól. Legalábbis én... A többiekről nem tudom... De oktalanságnak tartom megkísérelni. Nem vagyunk olyan bátrak, mint Nabukodonozor udvarának három ifja.

– Igen, Mester. Jobb lesz.

– És okos.

– Júdásnak igaza van.

– Látod, hogy Anyád, és rokonaid is...

– És Lázár és József.

– Tegyük meg, hogy fölöslegesen jöjjenek ide!

Jézus kitarja karját, és azt mondja:

– Legyen, amint akarjátok. De utána visszatérünk ide. Látjátok, mily sokan jönnek. Én nem kényszerítlek és kísértelek titeket. Valóban érzem, hogy nem vagytok felkészülve erre...

(2-628)

* * *

Útközben Docóban Jézus meggyógyít egy beteg anyát, s kéri, hogy nála pihenessen meg tanítványaival. A családnak azonban nincs ennivalója. Jézus azért hívja a keriót:

– Vedd a pénzt, és szerezz be minden szükségeset. Enni és pihenni fogunk ennél a jó népnél, estig. Menj, és hallgass! Vásárolj be bőségesen, hogy az eljövendő napokra is legyen elég ennivalójuk. Nekünk semmink se fog hiányozni Lázárnál.

– Igen, Mester. És, ha megengeded... Van saját pénzem is. Megfogadtam, hogy felajánlom azért, hogy te megszabadulj ellenségeidről. Most átváltoztatom kenyérré. Jobb ezeknek, akik testvéreink Istenben, mint a Templom falánkjainak adni. Megengeded? Az arany mindig kígyó volt számomra. Nem akarom többé bővöletét. Mert oly jól érzem magamat most, hogy jó vagyok. Szabadnak érzem magamat. És boldog vagyok.

– Tégy., amint akarsz, Júdás! És az Úr adjon neked békét!

Jézus csatlakozik a tanítványokhoz, míg Júdás eltávozik.

(2-636)

* * *

Amikor Jézus visszatér Lázár tanyájára, megtudja, hogy a farizeusok elűzték a fátyolos nőt, és elküldték azokat, akik odamentek, hogy Jézust hallgassák, a zsinagógafőnököt pedig kiátkozással fenyegették. Amikor Júdás vásárolni megy, egyikük megtámadja, Júdás azonban alaposan elintézi őt. Lásd a teljes történetet Pt 2,70-71. Péter megdicséri Júdást, Jézus azonban megkorholja mindkettőjüket.

Amikor megjelenik két farizeus, és szemtelenül gyalázva Jézust, azt kívánják, hogy azonnal hagyja el Júdeát, Péter fenyegető arccal megkérdezi tőlük:

– A tietek ez a ház?

– Nem a mienk. De az egész Júdea és egész Izrael az izraeliták szent és tiszta kezében van.

– És ezek ti lennétek! – fejezi be a kerióti, aki szintén megjelent a küszöbön, és gúnyos nevetéssel fejezi be szavait. Utána megkérdezi: „Hol van a másik barátotok? Még mindig remeg? Ó, szégyenletes alakok, tűnjetek el! De azonnal! Különben megbánjátok, hogy...

– Hallgass, Júdás! És te, Péter, térj vissza helyedre!

Utána Jézus ismét szelíden igyekszik meggyőzni a farizeusokat irántuk érzett szeretetéről, de azok szemtelenül elátkozzák Őt.

Erre Jézus megígéri nekik, hogy el fog távozni. Utána leül az asztalhoz, és fejét az asztalra hajtva sír. Amikor vigasztalni akarják, megjegyzi:

– Nem magamért sírok. Hanem értük, akik öngyilkosságot követnek el azzal, hogy süketek minden hívásomra.

(2-667)

Tudom, hogy szeretsz engem.

Jézus kiterjedt hegyvidéken jár övéivel. Az út kellemetlen és nagyon fárasztó az öregebbek számára. A fiatalok azonban mind vidámak Jézus körül, fűgén mennek felfelé, és beszélgetnek egymással. Zebedeus két fia, Jézus unokatestvérei és András, örül annak, hogy visszatérnek Galileába, és örömük átragad még a keriótira is, aki egy ideje jó hangulatban van. Csak annyit mond:

– De, Mester, amikor húsvétra elmegyünk a Templomba, visszatérünk Keriótba? Anyám mindig reméli ezt. Mondta, hogy említsem meg neked. És ugyanígy az ottani lakosság is...

– Minden bizonnyal. Most, még ha akarnánk is, nagyon nehéz lenne az út ebben az évszakban. Láthatjátok, mily fáradalmas még itt is. És ha nem kényszerítettek volna rá, nem vágtam volna neki most... De nem maradhattam ott tovább... – Jézus, elgondolkozva, elhallgat.

– És utána, akarom mondani: húsvétkor elmehetünk? Szeretném megmutatni barlangodat Jakabnak és Andrásnak – mondja János.

– Elfelejtetted, mennyire szeretnek minket Betlehemben? – kérdezi a kerióti. – És a Mestert is.

– Nem. De én mennék, Jakabbal és Andrással. Jézus Juttában maradhatna, vagy a te házában...

– Ó, ez tetszik nekem. Megteszed, Mester? Ők elmennek Betlehembe. Te velem maradsz Keriótban. Sose voltál teljesen velem... és annyira vágyakozom arra, hogy egészen az enyém legyél...

– Féltékeny vagy? Nem tudod, hogy én mindnyájatokat egyformán szeretlek? Nem hiszed, hogy én akkor is mindnyájatokkal vagyok, amikor látszólag távol vagyok?

– Tudom, hogy szeretsz minket. Ha nem szeretnél, sokkal szigorúbb lennél, legalábbis velem. Hiszem, hogy lelked mindig őrködik felettünk. De nem csak lélekből állunk. Ott van az ember is, emberi szeretetével, vágyaival, bánataival. Jézusom, tudom, hogy én nem teszek nagyon boldoggá téged. De hiszem, hogy tudod, mennyire él bennem a vágy, hogy tetsszek neked, és siratom mindazokat az órákat, amikor nyomorúságom miatt elveszítelek téged.

– Nem Júdás. Én nem veszítelek el téged. Közelebb vagyok hozzád, mint a többiekhez, éppen azért, mert tudom, hogy mi vagy.

– Mi vagyok, Uram? Mondd meg! Segíts megértenem, hogy mi vagyok. Nem értem meg magamat. Úgy tűnik nekem, hogy egy asszony vagyok, akit zavarba hoz fogamzása által okozott szeszélyessége. Vannak szent vágyaim, és vannak elfajultak. Miért? Mi van velem?

Jézus meghatározhatatlan tekintettel nézi őt. Szomorúan, de részvétellel vegyes szomorúsággal. Nagyon nagy részvétellel. Orvosnak tűnik, aki megállapítja egy beteg állapotát, és tudja, hogy gyógyíthatatlan. De nem szól semmit.

– Mondd meg, Mesterem! A te ítéleted mindig kevésbé lesz szigorú, mint a többieké, szegény Júdást illetően. És aztán... a testvérek között vagyunk. Nem számít nekem, hogy megtudják, mi van bennem. Sőt, ha tőled tudják meg, kiigazítják ítéletüket, és segíteni fognak engem. Nemde?

A többiek zavarban vannak, és nem tudják, mit mondjanak. Társukra néznek, majd Jézusra.

Jézus maga mellé vonja a keriótit, arra a helyre, ahol előzőleg unokatestvére, Jakab volt, és azt mondja:

– Te egyszerűen rendezetlen vagy. Megvan benned a jónak minden eleme. De nem rögzítetted azokat jól. És a legkisebb szélfuvallat szétszórja őket.

Nemrég átmentünk azon a völgytorkon, ahol megmutatták nekünk a károkat, amiket a víz, a föld és a növényzet okozott a szegényes házakban. A víz, a föld és a növények hasznosak és áldottak, nemde? Mégis átkozottakká váltak. Miért? Azért, mert a hegyi patak vizének nem volt

rendes medre, és azért is, mert az emberi tétlenség miatt, szeszélyesen több medret ásott magának. Ez szép volt addig, míg viharok nem jöttek. Tiszta vize olyan volt, mint egy ékszerész műve. Apró patakjai öntözték a hegyet, gyémánthoz vagy smaragdhoz voltak hasonlók, aszerint, hogy a fény vagy az erdők árnyéka tükröződött vissza bennük. És az ember örült neki, mert hasznos volt a csobogó vízér a földjei számára. Az ott született növények is szépek voltak, amelyeket a szél játéka ültetett el szeszélyesen itt és ott, tisztásokat hagyva a napfénynek. És szép volt a puha föld, amelyet ki tudja, milyen régi áradás vitt oda, és amely oly termékeny volt! De elég volt a múlt havi vihar eljövetele ahhoz, hogy egyesüljenek a hegyi patak szeszélyes ágai, és rendezetlenül túlcsonduljanak, más utat véve, felforgatva a rendezetlen növényeket és lehordva a földet a völgybe. Ha megszabályozták volna a patak medrét, és szabályosan ültették volna el az erdőket, ha a földet rendszeresen művelték volna, akkor a három jó elem, a víz, a fa és a föld nem okozott volna pusztítást és halált ezen a vidéken.

Te rendelkezel értelemmel, buzgósággal, iskolázottsággal, készséggel, jó megjelenéssel és annyi sok egyéb dologgal. De azok rendezetlenül vannak benned, és te úgy hagyod őket. Látod: szükséged van arra, hogy türelmes és állhatatos munkával rendbe hozd magadat, és erőteljesen, amivel szintén rendelkezel, elérj, amikor jön a kísértés vihara, hogy a benned lévő jó ne váljék károdra se neked, se másokban ne okozzon kárt.

– Igazad van, Mester. Időnként jön egy szél, és az mindent felfordít, összeborzol. És azt mondod, hogy én megtehetném...

– Minden az akarattól függ, Júdás...

– De oly erős kísértések vannak... Elbújok, hogy a világ le ne olvassa arcomról.

– Íme, a tévedésed! Jobb lenne, ha abban a pillanatban nem rejtőznél el, hanem keresnéd a világon a jókat, akik segíteni tudnának rajtad. Már a jók békéjével való érintkezés is lecsillapítja a lázat. És keresni kell a világban azokat is, akik bírálják, mert a kevélység ösztönöz az elrejtőzésre, hogy ne lássanak bele a megkísértett lélekbe, és a bírálattól való félelem is ellenszere lenne az erkölcsi gyengeségnek. És nem bukna el.

– Te a pusztába mentél...

– Mert meg tudtam tenni. De jaj az egyedülállóknak, akik magányukban nem tudnak egy sokaságot állítani szembe a sokasággal.

– Mit mondasz? Nem értem.

– Az erények sokaságát a kísértések sokaságával. Amikor gyengék az erények, úgy kell tenni, mint ahogy ez a kúszó vadborostyán tesz: bele kell kapaszkodni az erős ágakba, hogy felemelkedhessen.

– Köszönöm, Mester. Beléd fogok kapaszkodni, és társaimba is. De segítsetek engem mindnyájan. Ti mindnyájan jobbak vagytok, mint én.

– A jobb környezet, amely szegény és becsületes volt, s amelyben felnevelkedtünk, tette ezt, barátom. De most velünk vagy és mi szeretünk téged. Meglátod majd... Nem akarom bírálni Júdeát, de hidd el, hogy Galileában, legalábbis a mi vidékünkön, kevesebb a gazdagság és a romlottság. Tibériás, Magdala és a gyönyörök más helyei közelünkben vannak. De mi, a mi egyszerű, fáragatlan – ha úgy akarod – de munkás lelkületünkkel szentül meg vagyunk elégedve azzal, amit Isten adott nekünk – mondja Jakab, Alfeus fia.

– De Júdás mamája szent asszony, tudod, Jakab? Jósága arcára van írva – veti ellen János.

A kerióti boldogan mosolyog, amikor a dicséretet hallja, és még inkább növekszik mosolya, amikor Jézus megerősíti:

– Jól mondtad, János. Ő szent asszony!

– Eh, igen! De apám arról álmodozott, hogy nagyvá tesz engem a világban, és nagyon hamar és gyökeresen elszakított engem mamámtól...

(A társalgás folytatását, amelyben Jézus Pétert is kioktatja a rend szükségességéről, lásd Pt 2,72-73.)

(2-673)

Jaj annak, aki elesik!

Amikor Jézust meghívják a szamariabeliek, hogy tanítsa őket Szikárban, a tanítványok arcán látszik a méltatlankodás. Júdás egy fa ágán ülve figyeli az embereket; hogy minél távolabb legyen tőlük.

(3-26)

* * *

A kétszínű kafarnaumi farizeus, akinek kígyómarta unokáját Jézus meggyógyította, vacsorára hívja Őt. Jézus csak a keriótit viszi magával. A vacsora végén Jézus azt ajánlja a farizeus Illésnek, hogy menjen vele a szegényekhez, s ő ossza ki a nekik szánt alamizsnát.

– Mester, én... öreg vagyok és fáradt. Menj te, az én nevemben. Veled van Júdás, Simon fia, és őt jól ismerjük... Csináld, csináld csak magad! Isten veled!

Jézus kimegy Júdással, aki amint a térre érnek, azt mondja:

– Öreg vipera. Mit akart mondani ezzel?

– Ne törődj vele! Vagy ami még jobb: tételezd fel, hogy meg akart dicsérni téged.

– Lehetetlen, Mester. Ezek a szájak sose dicsérik meg azokat, akik jót tesznek. Soha őszintén, akarom mondani. És hogy miért nem jött!... Azért, mert undorodik a szegényektől és fél átkuktól. Oly sokszor gyötörte az itteni szegényeket. Erre meg merek esküdni, félelem nélkül. És azért...

– Jól van, Júdás. Jól van. Hagyd az ítéletet Istenre!

(3-115)

* * *

Jézus egyhetes lelkigyakorlatot tart a jövődő apostolokkal azon a hegyen, amelynek oldalában utána elmondja a hegyi-beszédként ismert beszéd sorozatot. A lelkigyakorlat után kinevezi őket apostolainak, és kifejti előttük feladatukat. Ennek vége felé mondja, a különösen is Júdásra vonatkozó szavakat:

– Ennél szentebb feladat nincs a földön. Nincs nagyobb méltóság sem a tieteknél. De ezért mondtam nektek: „Vizsgáljátok meg magatokat!” Jaj annak az apostolnak, aki elesik! Sok tanítványt ránt magával, és ezek még több hívőt rántanak magukkal, és a pusztulás mindjobban növekszik, mint a lavina, amely elindul, vagy mint a hullámkör, amely kiterjed a tavon, amikor bele dobnak egy követ.

Mindnyájan tökéletesek vagytok? Nem. Tartós lesz mostani lelkületetek? Nem. A világ kinyújtja majd csápjait, hogy megfojtsa lelketeget. A világ győzelme kioltja a fényt a szentek szívében. Tíz közül öten a Sátán gyermekei lesznek, a másik három a Sátán szolgája, további kettő pedig közömbös Isten iránt. Védjétek meg magatokat önmagatoktól, magatok ellen, a világ, a test és az ördög ellen! De főleg önmagatok ellen. A kevélység, érzékiség, kétszínűség, lanyhaság, lelki tunyaság és a fősვნყნყნყნ ellen! Amikor alsóbbrendű énekek beszél és siránkozik, kegyetlenséget és károsodást emlegetve, hallgattassátok el, mondván: „A lemondás által örökre biztosítom számodra a gyönyörök lakomáját.” (Lásd a teljes szöveget: E 5,180-183)

* * *

Mária Magdolna, piperkőceivel megjelenik az egyik hegyi-beszéden és megzavarja azt. Ezért Jézus elhatározza, hogy befejezi beszédeit, s utasítást ad Péternek a sátor lebontására. (Pt 2,85)

Péter elmegy, és segítségül hívja társait.

A kerióti elgondolkozva egy sarokban marad. Jézus hívja őt. Háromszor, mert nem hallja. Végül megfordul.

– Engem akarsz, Mester? – kérdezi.

– Igen. Menj te is, egyél, és segítsd társaidat.

– Nem vagyok éhes. És te sem.

– Én sem. De ellenkező okokból. Zavart vagy, Júdás?

– Nem, Mester. Fáradt...

– Most elmegyünk a tóhoz, és utána Júdeába, Júdás. És anyádhoz. Megígértem neked...

Júdás felélénkül.

– Igazán eljössz, egyedül velem?

– Minden bizonnyal. Szeress engem, Júdás. Szeretném, ha az én szeretetem lenne benned, oly fokban, hogy megőrizne minden rossztól.

– Mester... férfi vagyok. Nem angyal. Vannak fáradt pillanataim. Bűn az, ha valaki szükségét érzi az alvásnak?

– Nem, ha az én keblemen aludsz. Nézd, milyen boldogok ott azok az emberek, és milyen szép ez a vidék. De tavasszal nagyon szépek kell lennie Júdeának is.

– Nagyon szép, Mester. Csak ott, a hegyeken, amelyek magasabbak, mint ezek, később érkezik meg. De nagyon szép virágok vannak ott. Az almafák pompáznak. Az én kertem, amelyet mamán különösen gondoz, egyike a legszebbeknek. És amikor ő sétál benne, utána futnak a galambok, hogy búzáat kapjanak. Hidd el, az olyan látvány, amely békét áraszt a szívbe.

– Elhiszem. Ha Mamám nem lenne túl fáradt, szívesen elvinném a tiédhez. Szeretnék egymást, mert mindketten jók.

Júdást elragadtatja ez a gondolat, visszatér nyugalma és megfeledkezik arról, hogy „nem éhes, hanem fáradt”, vidáman nevetve társaihoz fut, és mivel magas, nehézség nélkül kibontja a sátor felső csomóit, és mint egy gyermek, vidáman eszi kenyerét és olajbogyóit. Jézus részvétellel nézi, és utána apostolaihoz fordul.

Péter Őt is megkínálja, hogy egyék. Lásd folytatását Pt 2,85-86.

(3-226)

* * *

Amikor Keresztelő Jánost egyik tanítványa elárulja, és elfogják, az apostolok találgatják, hogy közülük ki lesz majd Jézus árulója. Júdás kijelenti:

– Én sose leszek az! De ha úgy érezném, hogy megszáll az ördög annyira, hogy az lehetnék, megölném magamat. Jobb az, mint Isten gyilkosává válni.

Jézus erősen megrázza a keriótit, s azt mondja:

– Ne káromold Istent! Senki sem képes megszállni téged, ha te nem akarod! És ha megtörténne, sirj miatta, de ne kövess el egy újabb bűnt is, ráadásul az istengyilkosságra! Az gyengül el, aki elszakad Istentől. (Lásd a teljes szöveget K 58-60. Jn 29-31)

Ne bízzál magadban túlságosan!

Jézus Magdala felé megy az apostolokkal. A teljes szöveget lásd Pt 3,91-92 és MM 10-12. oldalán. Itt csak a Júdásra vonatkozó részletet ismételjük meg, illetve egészítjük ki. Jézus megnyugtatja azokat az apostolokat, és főleg Pétert, akik félnek bemenni a rosszhírű városba:

– Attól félsz, hogy beszennyezed magadat? Nem! Még ez sem, látod? – és Jánosra mutat – még ez sem szenved tőle kárt. Azért nem, mert nem akarja. Amint te sem akarsz, sem testvéred, sem János testvére... amint jelenleg köztetek senki sem akarja. Addig, amíg valaki nem akarja, nem lesz baja. Aki őszinte szándékkal imádkozik az Atyához az erőért, az állhatatosságért, elnyeri azt. Nem mindnyájan tudtok majd a jövőben így imádkozni... Mit mondasz, Júdás? Ne bízzál magadban túlságosan! Én, aki a Krisztus vagyok, állandóan imádkozom, hogy erőm legyen a Sátán ellen. Légy éber és alázatos, Júdás!...

Jézus most útbaigazítást kér Mátétól, aki jól ismeri a helyet, hogy melyik út vezet a gazdagok városrészébe. Mikor Máté megjelöli az utat, Jézus megint megkérdezi:

– Mit mondtál, Júdás?

– Semmit, Mester. Már másodszor kérded ezt tőlem, rövid időn belül. De én semmit sem szóltam.

– Ajkaddal nem. De beszéltél, morgolódva, szívedben... Ahhoz, hogy beszéljünk, nincs szükségünk valakire. Sokszor magunkban beszélünk... De még magunkban sem szabad morgolódnunk vagy rágalmaznunk...

Amikor megérkeznek a városba, egy házból jajveszékelés hallatszik:

– Fiam! Fiam!

Jézus megfordul, és apostolaira néz. Júdás előre.

– Nem te – rendelkezik Jézus. – Máté, te menj be, és kérdezd meg. (A házban ledéren öltözve Mária Magdolna van, és egy haldokló férfi, akivel házasságtörést követett el, s akit egy római leszúrt. A férfi anyja jajveszékel, és az anyára és a gyermekekre való tekintettel Jézus meggyógyítja a haldokló házasságtörőt, bár előre látja, hogy nem fog megjavulni.)

(3-287)

Félelmet keltesz bennem!

A magdalai kis Benjámin véleményt mond minden apostolról, kivéve a keriótít.

– Hé, lurkó! Én is itt vagyok. Nem virág vagyok! Fialat vagyok és szép. Miért nem vizsgálsz meg engem is?

– Mert nem tetszel nekem. A mama azt mondja, hogy amikor nem tetszik nekünk valami, ne érintsük meg. Hagyjuk ott az asztalon, hogy az vegye el, akinek tetszik. És azt mondja, hogy ha valaki olyasmit ajánl nekünk, ami nem ízlik, ne mondjuk: „Nem ízlik!”, hanem mondjuk azt: „Köszönöm, nem vagyok éhes.” Én nem vagyok éhes rád.

– De hogyan? Nézd, ha azt mondom neked, hogy jó vagyok, ezt a pénzt neked adom.

– Mit kezdjek vele? Mit vegyek magamnak egy hazugsággal? A mama azt mondja, hogy a csalással szerzett pénz szalmává válik. Egyszer hazugság árán egy garast kaptam nagyanyámtól, hogy mézeskalácsot vegyek magamnak, és éjjel, reggelre szalmává vált. Oda tettem, abba a lyukba, az ajtó alá, hogy reggel kivegyem, és egy kis rakás szalmát találtam ott.

– De miért nem látsz engem jónak? Mi baj van velem? Dongalábú vagyok? Vagy csúnya?

– Nem. De félelmet keltesz bennem.

– De miért? – kérdi a kerióti, feléje közeledve.

– Nem tudom. Hagyj békén! Ne érints meg, különben megkarmollak!

– Milyen tüskédisznó! Bolond vagy! – Júdás kineveti.

– Nem vagyok bolond! Te rossz vagy! – És a gyermek Jézus ölébe menekül, aki szó nélkül simogatja. Az apostolok tréfálódznak az eseményen, ami nem hízelgő Júdásra. (Lásd a teljes történetet: Gy 2,51-58)

* * *

Júdást még sokáig bántja Benjámin véleménye. Amikor Jézus megígéri Jánosnak, hogy felmennek a Tábor-hegyre, hogy onnan láthassa a tengert, Júdás emlékezteti Jézust ígéreterére:

– Uram... azt mondtad, hogy utána elmegyünk Endorba. Elégíts ki engem is... hogy elmúljon a keserűség annak a gyermeknek az ítélete miatt...

– Ó, még mindig arra gondolsz? – kérdezi Jézus.-

– Mindig. Csökkent értékűnek érzem magamat a te szemedben és társaiméban. Arra gondolok, mit gondoltok...

– Mennyire fárasztod agyadat egy semmiség miatt! Én már nem is gondolok arra a semmiségre, és biztosan így vannak a többiek is. Te emlékeztetsz rá... Egy gyermek vagy, aki csak a simogatáshoz szokott, és egy gyermek szavai olyannak tűnnek előtted, mint egy bíró ítélete. De nem ezektől a szavaktól kell félned, hanem a cselekedeteidtől és Isten ítéletétől. De hogy meggyőztelek téged, hogy ugyanoly kedves vagy, mint előzőleg, és mint mindig mondom neked, hogy eleget teszek kívánságodnak. Mit akarsz látni Endorban? Szegényes fészek az a sziklák között...

– Vigyél oda engem... és megmondom majd neked.

– Rendben van. De ügyelj arra, hogy ne szenvedj tovább...

– Ha ennek nem okozhat szenvedést a tenger látása, nekem sem okozhat bajt, hogy látom Endort.

– Azt, hogy látod?... Nem. De az a vágy, ami miatt látni akarsz, káros lehet számodra. De elmegyünk oda...

(3-315)

Szentségeddel ejts bámulatba másokat!

- Az Endor – mondja Jézus, rámutatva egy szegény falura. – Igazán oda akarsz menni?
 - Ha megelégedetté akarsz tenni...
 - Akkor menjünk!
 - De sokat kell gyalogolnunk? – kérdezi Bertalan, aki kora miatt nem szívesen tesz kitérőket, pusztán a látványosság kedvéért.
 - Ó, nem! De ha itt akartok maradni... – mondja Jézus.
 - Igen, igen! Maradjatok csak itt. Nekem elég, ha a Mesterrel megyek – mondja sietve a Kerióti.
 - Nos, szeretném tudni, mi szépet akarsz látni, mielőtt elhatároznám... A Tábor csúcsán láttuk a tengert, és a gyerek (János apostol) szavai után meg kell vallanom, hogy igazából most láttam először: amint Jézus látta: szívemmel. Itt... szeretném tudni, hogy tanul-e az ember ebből valamit, és akkor én is megyek, még ha fáradságot jelent is...
 - Hallod? Még nem mondtad meg szándékomat. Társaidra való tekintettel, mondd meg most – ajánlja neki Jézus.
 - Nemde Endorba ment Saul, hogy tanácsot kérjen a jövőmondónőtől?
 - Igen. Na és?
 - Rendben van. Mester, szeretnék elmenni arra a helyre, és hallani téged Saulról beszélni.
 - Ó, akkor én is megyek! – kiált fel lelkesen Péter...
- Egy endori félszemű, volt filozófus, aki gyilkosságot követett el, de megszökött börtönéből, vezeti a barlanghoz a csoportot. Jézus szavainak hatására ez a bűnös megtér, és csatlakozik Jézushoz, aki, kérésére, Jánosra változtatja nevét. János később nagy tökéletességet ér el.
- Megérkeznek a barlanghoz, amely romokban áll a hegy oldalában. Jézus, társaival együtt átmászik a romokon, megzavarva a gyíkokat és egyéb ronda állatokat, és belép egy tágas, füstös barlangba, amelynek falain még az állatövek jelei és egyéb történetek rajzai láthatók. Az egyik füstös sarokban egy mélyedés van, alatta pedig nagy lyuk, amelybe talán a vizet gyűjtötték össze. A mennyezetet denevérek díszítik, amelyeket most megzavar a Jakab által meggyújtott ág fénye. Döglött egerek, madarak, és egyéb állatok bűze keveredik a nedves talajon rothadó trágya szagával.
- Ez valóban szép hely! – kiált fel Péter. – Jobb volt a te Táborod és tengered, gyerek! – És utána, Jézushoz, fordulva: – Mester, elégítsd ki gyorsan Júdást, mert ez... biztosan nem Antipás királyi palotája!
 - Azonnal. Pontosán mit akarsz tudni? – kérdezi a Keriótitól.
 - Nos... Szeretném tudni, miért vétkezett Saul azzal, hogy idejött... Szeretném tudni, hogy lehetséges-e egy asszonynak megidézni a holtakat. Szeretném tudni, hogy... Ó, elvégre is, beszélj te! Én majd kérdezlek.
 - Hosszú történet! Legalább menjünk ki, a napra, a sziklákhöz. Így megmenekülünk ettől a nedvességtől és bűztől! – kéri Péter.
 - Jézus helyesli. Leülnek, amint tudnak a romba dőlt falakra.
 - Saulnak nemcsak egy bűne volt. Azt sok bűn előzte meg, és sok követte. Mind súlyos volt. Kettős hálátlanság Sámuel iránt, aki királlyá kente őt, és aki később elment, hogy ne ossza meg a királlyal a nép csodálatát. Többszörösen hálátlan volt Dávid iránt, aki megszabadította őt Góliáttól, megkegyelmezett neki Engaddi és Achila barlangjában. Bűnt követett el többszörösen engedetlenségével és a nép megbotránkoztatásával. Bűnös volt abban, hogy megszorította Sámuel, az ő jótevőjét, szeretetlenségével. Bűnös féltékenységgel meg akarta ölni Dávidot, másik jótevőjét, és végül bűnt követett el itt.
 - Ki ellen? Itt nem ölt meg senkit sem.
 - Megölte saját lelkét, befejezte megölését, itt bent. Miért hajtod le fejedet?

– Gondolkozom, Mester.

– Gondolkozol. Látom. Mire gondolsz? Miért akartál idejönni? Nem pusztán tudományos kíváncsiságból, valld be!

– Mindig hall az ember beszélni a varázslókról, a bűbájosságról, szellemidézésről... Látni akartam, felfedezek-e valamit... Szeretném tudni, hogyan történik... Magunkra gondolok, akiknek feladatunk bámulatba ejteni az embereket, hogy ezzel vonzzuk őket, és ehhez kissé értenünk kell a bűbájossághoz. Te, Te vagy, és saját erődből teszed. De nekünk tőled kell kérnünk az erőt, a segítséget ahhoz, hogy rendkívüli dolgokat tegyünk, amelyek tiszteletet parancsolnak...

– Ó, hát megbolondultál? Miket beszélsz? – kiáltják többen.

– Hallgassatok! Hagyjátok beszélni! Nem beszél bolondokat.

– Igen, arra gondoltam, hogy ha ide jövök, részesülök kissé a múlt idők varázslatának tudományában, és ez nagyobbá tesz engem. A te érdekedben, hidd el nekem.

– Tudom, hogy jelenlegi vágyad őszinte. De az örök igéssel válaszolok neked, amelyek a Könyvben vannak, és a Könyv létezni fog egészen addig, amíg az emberiség létezik. Akár hisznek benne, akár megvetik, akár az igazság védelmében, vagy annak kigúnyolására használják fel, létezni fog, mindig létezni fog.

Írva van: „És Éva, látta, hogy a fá gyümölcse evésre jó és szép a szemnek, szedett belőle, és megette, és adott belőle férjének... És akkor megnyíltak szemeik, és észrevették, hogy mezítelenek, és kötényeket készítettek maguknak... És Isten azt mondta: Hogyan vettétek észre, hogy mezítelenek voltatok? Csak azért, hogy ettetek a tiltott gyümölcsből. És kivetette őket a gyönyörűség Paradicsomából.” (Lásd Ter 3,6-7. 11) És Sámuel könyvében meg van írva: „Azt mondta Sámuel, amikor megjelent: Miért zavarsz nyugalmamban, s miért idéztél meg? Miért kérdezel, miután az Úr visszavonult tőled? Azt fogja tenni veled az Úr, amit megmondtam neked... mert nem engedelmeskedtél az Úr szavának.” (1 Sám 28,15-17)

Fiam, sose nyújtsd ki kezedet a tiltott gyümölcs felé! Már pusztán megközelítése is oktalanság. Ne légy kíváncsi a földöntúli dolgok megismerésére, nehogy a sátáni méreg erőt vegyen rajtad. Menekülj a rejtett dolgoktól és attól, amit nem lehet megmagyarázni! Csak egyet fogadj el szent hittel: Istent. De menekülj, menekülj attól, ami nem Istennel kapcsolatos, és amit nem lehet megmagyarázni emberi ésszel, s aminek véghezvitelére az ember nem képes, nehogy megnyíljanak előtted a gonoszság forrásai, és felfogd, hogy „mezítelen” vagy. Meztelen: visszataszító, az ördögivel keveredett emberségedben.

Miért akarsz másokat ámulatba ejteni sötét csodákkal? Szentségeddel ejts bámulatba másokat, és tündökölj, mint az Istentől jövő dolgok! Ne vágyakozz arra, hogy széttépd a fátylakat, amelyek elválasztják az élőket az elköltözöttektől. Ne zavard meg az elhunytakat! Hallgass rájuk, ha bölcsek, míg a földön vannak, tiszteld őket és engedelmeskedj nekik haláluk után is! De ne zavard meg második életüket! Aki nem engedelmeskedik az Úr szavának, az elveszti az Urat. És az Úr megtiltotta a rejtett dolgok kutatását: a bűbájosságot és az ördögimádás minden módját. Mit akarsz tudni annál többet, amit az Ige már mond neked? Miért akarsz többet tenni annál, amit a te jószágod és az én hatalmam megenged neked? Ne vágyakozzál a bűnre, hanem az életszentségre, fiam! Ne gyötrődjél! Tetszik nekem, hogy kinyilvánítod emberi voltodat. Az, ami neked tetszik, sokaknak, nagyon sokaknak tetszik. A cél, amire ez a vágyad irányul: „hogy képes legyél másokat hozzám vonzani”, elveszi ennek az emberi voltodnak súlyát, és szárnyakat ad neki. De ezek az éjjeli madár szárnyai. Nem, Júdásom! Vedd fel magadra a napsugaras szárnyakat, adj angyalszárnyakat lelkednek! Azoknak pusztán szelével vonzani fogod a szíveket, és nyomodban, elviszed azokat Istenhez. Mehetünk?

– Igen, Mester! Tévedtem...

– Nem. Te kutattál... A világ mindig tele lesz kutatókkal. Jöjj, jöjj! Menjünk el erről a bűzös helyről! Menjünk a nap felé! Néhány nap múlva húsvét Igaz, és utána elmegyünk anyádhoz. Felidézem számodra a te becsületes házadat és szent anyádat. Ó, mily békés!

Mint mindig, az anyjára való emlékezés és a Mester dicsérete anyját illetőleg, megnyugtatja Júdást.

(3-317)

De én egy apostol vagyok!...

Zuhogó esőben mennek az apostolok a pocsolyás úton.

– Megkímélhetett volna minket ettől! – zúgolódik a Kerióti idegesen, mert ömlik az eső, és ruhája besározdódik.

– Eh, sok mindentől megkímélhetett volna minket – válaszol neki endori János, félszemét a szép Júdásra szegezve.

– Mit akarsz mondani?

– Azt, hogy hasztalan dolog elvárni, hogy az elemek tekintettel legyenek ránk, amikor mi magunk nem vagyunk tekintettel a hozzánk hasonlókra, és sokkal súlyosabb dolgokban, mint két csepp víz és egy ránk fröccsenő sár.

– Igaz. De én szeretek tiszta, rendes ruhában belépni a városba. Sok barátom van, és magas állásban.

– Vigyázz akkor, hogy el ne essél!

– Ugratsz engem?

– Neem! De én egy öreg tanító vagyok... és egy öreg tanuló. Mióta élek, tanulok. Először megtanultam élni, utána megfigyeltem az életet, majd pedig megismertem az élet keserűségeit, gyakoroltam a hasztalan igazságszolgáltatást, amelyben „egyedül” voltam Isten ellen és a társadalom ellen. Isten megbüntetett engem a lelkiismeret furdalással, a társadalom a bilincsekkel, úgy, hogy végül is én húztam a rövidebbet az igazságszolgáltatásban. Most pedig, végre, megtanulok „élni”. Most, tanító és tanuló lévén egyszerre, megértheted, hogy természetemé vált megismételni a leckéket.

– De én egy apostol vagyok!...

– Én, én egy kegyvesztett vagyok, tudom, és nem lenne szabad megengednem magamnak, hogy téged oktassalak. De, látod, sose lehet tudni, hogy az ember mivé válik. Azt gondoltam, hogy becsületes emberként halok meg, és tanítóként tisztelnek Ciprus szigetén, és gyilkossá és börtöntöltelékévé váltam. De, amikor felemeltem a kést, hogy bosszút álljak, és amikor vonszoltam a bilincseket, gyűlölve a világot, ha valaki azt mondta volna nekem, hogy a Szent tanítványa leszek, kételkedtem volna elméjének állapotában. És mégis... látod! Azért, ki tudja, nem tudnék-e néhány jó leckét adni még neked, az apostolnak is? Tapasztalatom révén. Nem életszentségem miatt. Azt én sem gondolom.

– Igaza volt annak a rómainak, aki Diogenésznek nevezett téged.

– Igen. De Diogenész embert keresett, és nem talált. Én, sokkal szerencsésebb, mint ő, egy kígyót találtam ott, ahol azt hittem, egy asszony van, egy kakukkot ott, ahol azt hittem barátomat látom, de, miután oly sok éven át bolyongtam, megőrijtve ettől a tapasztalattól, megtaláltam az Embert, a Szentet.

– Én nem ismerem el más bölcsességet, csak Izraelét.

– Ha így van, akkor már birtokodban van az, ami az üdvösséghez szükséges. De most részed van Isten ismeretében, sőt bölcsességében is.

– Az ugyanaz.

– Ó, nem! Olyan, mint egy ködös nap a teljes napfényhez hasonlítva.

– Ki akarsz oktatni engem? Ez nem tetszik nekem!

– Engedd kifejeznem magamat! Először a gyermekekhez beszéltem: elkalandozott figyelmük. Utána az árnyakhoz beszéltem: azok elátkoztak. Utána a tyúkokhoz: (tyúktenyésztéssel foglalkozott) azok jobbak voltak a két előzőnél, sokkal jobbak. Most magamhoz beszélek, mert még nem tudok Istennel beszélni. Miért akarsz meggátolni ebben? Fél szememre látok csak, a bányák összetörték derekamat, szívem évek óta beteg. Engedd, hogy legalább értelmem termékeny legyen!

– Jézus, Isten!

– Tudom, hiszem. Inkább, mint te. Mert én újjászülettem általa, te nem. De mivel Ő a Jóság, és Ő mindig Isten, én, a szegény szerencsétlen, aki vagyok, nem merem Őt olyan bizalmasan lekezelni, mint te, lelkem beszél hozzá... de ajkam nem mer. Lelkem teszi, és úgy gondolom, Ő hallja hálás siránkozását és bűnbánó szeretetét.

– Igaz, János. Hallom lelkedet. – Jézus bekapcsolódik kettejük társalgásába. Júdás elpirul szégyenében, az Endori pedig örömeiben. – Hallom lelkedet, igaz. És felfogom értelmek munkáját is. Jól mondtad. Amikor kialakulsz majd bennem, sokakat fogsz segíteni figyelmes tanítói és tanulói tapasztalatod által. Beszélj, beszélj, beszélj, magadban is!

– Egyszer, Mester, nem régen, azt mondtad nekem, hogy helytelen saját énemmel beszélgetnem – jegyzi meg szemtelenül Júdás.

– Igaz, azt mondtam. De azért, mert te morogtál saját éned ellen. Ez az ember nem zúgolódik: elmélkedik, és jó szándékkal. Nem tesz helytelenül.

– Egyszóval, nincs igazam! – mondja Júdás, támadó hangon.

– Nem, türelmetlen vagy szívedben. De nem lehet mindig derűs az ég. A földművesek esőt kívánnak. És szeretetet gyakorol, aki esőért imádkozik. Ez is szeretet. De nézd, íme egy szép szivárvány van Ataróttól Rámáig. Már elhagytuk Atarotot, a szomorú völgyet, és itt megművelik a földeket, és süt a nap, amely szétszaggatta a felhőket. Amikor Rámához érünk, már csak harminchat stádiumra (6,6 km) leszünk Jeruzsálemtől. Ismét meglátjuk azok után a dombok után, amelyek jelzik a helyet, ahol a gabaoniták elkövezték szörnyű buja vétküket. (Bír 19,22-28) Rettenetes dolog a test vágya, Júdás!...

Júdás nem válaszol, hanem lemarad, és dühösen lépked a sárban.

– De mi van ezzel ma? – kérdezi Bertalan.

– Hallgass, nehogy Péter meghallja. Kerüljük el a kérdéseket, és... ne mérgesítsük fel Pétert. Oly boldog gyermekével:

– Igen, Mester. De ez nincs rendjén. Megmondom neki.

– Ifjú, Bertalan. Te is voltál fiatal...

– Igen... de... Nem szabad tiszteletlennek lennie irántad. (Folytatását lásd Pt 3,95)

(3-360)

Én nem vagyok tudatlan!

Jézus a Getszemáni-kertben Anyjáról beszél az apostoloknak. (M 292-293) Ezzel fejezi be:

– Anyám, szeretetből, szüzességet fogadott. De mivel tökéletes lény, vérében és lelkében van az anyaság. Mert a nőt Isten azért teremtette, hogy anya legyen, és eltévelyedtség az, amikor nem hallgat erre az érzelmére, amely a szeretet második foka...

– Mit akarsz mondani, Mester azzal, hogy azt mondod, a szeretet második foka? – kérdezi Júdás Tádé.

– Testvérem, sokféle szeretet van, és különböző fokúak. Az első fokon lévő szeretet: az Istennek való önátadás. Utána a második fokon lévő szeretet: az anyai vagy atyai szeretet, mert ha az első teljesen lelki, ez két részben lelki és csak egy része testi. Ez egybevegyül, igen, az emberi érzelemben, de a magasabb rendű uralkodik rajta, mert az anya és az apa, aki egészségesen és szentül az, nemcsak táplálékot és simogatást nyújtanak a gyermek testének, hanem táplálják és szeretik gyermekük értelmét és lelkét is. Annyira igaz ez, hogy mondom nektek, aki kisdedkoruktól fogva a gyermekeknek szenteli magát – még ha egyedül csak azért is, hogy oktassa őket, végül úgy fogja szeretni őket, mintha saját gyermekei lennének.

– Valóban, én nagyon szerettem tanítványaimat – mondja endori János.

– Felfogtam, hogy jó tanítónak kellett lenned, amikor láttam, hogyan viselkedsz Jábé iránt (az árva gyermek iránt, akit Jézus magához fogadott.)

Az endori férfi meghajol, és megcsókolja Jézus kezét anélkül, hogy valamit is szólna.

– Folytasd, kérlek, a szeretet osztályozását – kéri a Zelóta.

– Ott van a társ szeretete: a szeretet harmadik foka, mert felerészben – mindig az egészséges, szent szeretetről beszélek – lelki, és felerészben testi. A férj jegyese számára mester és atya, azonkívül, hogy jegyes; és az asszony jegyese számára angyal és anya, azon kívül, hogy jegyese. Ez a szeretet három legmagasabb foka.

– És a felebarát szeretete? Nem tévedsz? Vagy megfélekezted róla? – kérdi a Kerióti. A többiek elképedve néznek rá... és dühösen, megjegyzése miatt.

De Jézus nyugodtan válaszol:

– Nem, Júdás. De idefigyelj! Istent szeretni kell azért, mert Isten, tehát semmiféle magyarázatra sem szorul, hogy meggyőzzek erről a szeretetről. Ő Az, aki van, azaz Minden; és az ember: a Semmi, aki részesül a Mindenben az Örökkévalótól kapott lélek által – ami nélkül az ember csak a sok vadállat egyike lenne, amelyek a földön vagy a vízben vagy a levegőben élnek. Az ember kötelessége, hogy imádja Őt, és kiérdemelje, hogy tovább éljen az Egészen, azaz, hogy megérdemelje, hogy az égben Isten szent Népeinek tagjává váljon, a Jeruzsálem polgárává, amely nem fog megszenteltségtelenítést és lerombolást elszenvedni az örökkévalóságban.

A férfi szeretete, és főleg az asszonyé, a gyermek iránt, már megtalálható Istennek Ádámhoz és Évához intézett szavaiban, miután megáldotta őket, látva, hogy jó dolgot hozott létre, egy távoli hatodik napon, a teremtés hatodik napján. Azt mondta nekik: „Növekedjétek és szaporodjatok, és töltsétek be a földet...”

Látom a te ki nem fejezett ellenvetésedet, és rögtön megválaszolólok rá, így: Mivel a bűn előtt az egész teremtett világot a szeretet szabályozta és arra alapult, a gyermekeknek ez a szaporodása szent, tiszta, erőteljes és tökéletes szeretet lett volna. És Isten ezt adta első parancsaként az embernek: „Növekedjétek, szaporodjatok!” Szeressétek azért, én utánam, gyermekeitek. A szerelemnek az a formája, ami ma fennáll a gyermeknemzéssel kapcsolatban, akkor nem létezett. Nem létezett a gonoszság, és azzal együtt nem létezett az érzékiség utálatos éhsége sem. A férfi szerette a nőt és a nő a férfit, természetesen, de nem a szerint a természet szerint, ahogy ma értjük, vagy helyesebben: ahogy ti, férfiak értitek, hanem Isten gyermekeinek természete szerint: természetfeletti módon. A szeretet édes első napjai a

kettő között, akik testvérek voltak, mert az egyetlen Atyától születtek, és akik mégis jegyesek voltak, és akik szeretetükben oly ártatlan szemmel néztek egymásra, mint az ikrek a bölcsőben. És a férfi atyaként szerette társát, a „csontot az ő csontjából, húst az ő húsából”, úgy, amint egy atya szereti gyermekét. És a nő örült, mint egy leány, aki egy nagy szeretet védelmét élvez, mert érezte, hogy van benne valami abból a pompás férfiből, akit szeret, ártatlanul és angyali hévvel, az Éden szép mezőin!

Miután Isten, rámosolyogva kedves gyermekeire, parancsot adott nekik, Ádám, aki a kegyelem révén olyan értelemben részesült, amely mindjárt Istené után következett, mintegy Isten gondolatát tükrözve, így határozott, – társához, és rajta keresztül minden asszonyhoz beszélve: „A férfi elhagyja majd atyját és anyját, és egyesül feleségével, és a ketten egyetlen testté lesznek.”

Ha nem lett volna meg a három előbb említett szeretet három oszlopa, lehetséges lett volna-e a felebaráti szeretet? Nem. Nem lehetett volna gyakorolni. Az istenszeretet barátta teszi Istent, és megtanít a szeretetre. Aki nem szereti Istent, aki jó, az biztosan nem tudja szeretni a felebarátot, aki nagy többségében fogyatékos. Ha nem lett volna hitvestársi szeretet és atyaság a világon, nem lett volna felebarát, mert a felebarát az emberektől született gyermekekből jön létre. Meggyőződöttél erről?

– Igen, Mester. Nem gondoltam erre.

– Valóban nehéz visszamenni a forrásokhoz. Az ember már évszázadok, évezredek óta a sárhoz tapadt, és ezek a források oly magasan vannak a csúcsokon! Az első tehát egy forrás, ami a magasságból ered: Isten... De én kézen foglak titeket, és elvezetlek a forrásokhoz. Tudom, hol vannak...

– És a többi szeretetek? – kérdik együtt a Zelóta Simon és az endori férfi.

– A második sorozatban az első a felebarát szeretete. Valójában az a negyedik. Utána jön a tudomány szeretete. Végül a munka szeretete.

– Ez mind?

– Ez mind.

– De sok más szeretet is van még! – kiált fel a Kerióti.

– Nem. Vannak más éhségek. De nincsenek szeretetek. Azok a szeretet tagadásai. Tagadják Istent, tagadják az embert. Azért nem lehetnek szeretetek, mert tagadások, és a Tagadás, az egyenlő a gyűlölettel.

– Ha én megtagadom a beleegyezést a rosszba, az gyűlölet? – kérdezi ismét a Kerióti.

– Uram, irgalmaz! Te még az írástudókat is felülmúlod a szórszálhasogatásban! Mondd meg nekem, mi a bajod? Júdea finom levegője ideges görcsöket okoz neked? – kiált fel Péter.

– Nem. Kedvemet lelem a tanulásban és abban, hogy sok és világos fogalmam legyen. Ez megkönnyíti, hogy pontosan fejezzem ki magamat az írástudók előtt. Nem akarok alulmaradni az érvelésben.

– És azt hiszed, hogy abban a pillanatban, amikor szükséges, ki tudod rántani a megfelelő színű rongyot zsakodból, ahol ezeket tartod? – kérdezi Péter.

– Rongyoknak nevezed a Mester szavait? Te káromkodsz!

– Ne add nekem a megbotráncozottat! Az Ő szájában nem rongyok azok, de amint mi helytelenül bánunk velük, azokká válnak. Próbáld meg egy értékes lenvásznat adni egy gyermek kezébe... Hamarosan bepiszkolja és széttepi. Ez történik velünk... Ha te a kellő pillanatban megpróbálsz kihalászni a megfelelő rongyot a rongyok és a piszok közül... hm, nem tudom, mi lesz.

– Ne törődj vele! Az az én dolgom.

– Ó, biztos lehetsz, hogy nem törődök vele! Nekem elég az én dolgom. És aztán!...

Megelégszem azzal, hogy nem okozol kárt a Mesternek. Mert, ha igen, akkor gondját viselném a te dolgaidnak is...

– Ha rosszat teszek, tedd meg. De az sose fog előfordulni, mert én értek hozzá, hogy mit tegyek... Én nem vagyok tudatlan...

– Én az vagyok, tudom. De éppen azért, mert tudom, én nem raktározok el semmit, hogy később, a megfelelő pillanatban lobogtassam. Hanem Istennek ajánlom magamat, és Isten segíteni fog engem Messiása szeretetéért, akinek legutolsó és leghűségesebb szolgája vagyok.

– Mindnyájan hűségesek vagyunk! – vág vissza Júdás szemtelenül.

– Ó, gonosz! Miért sérted meg atyámat? Ő öreg és jó. Nem szabad ezt tenned! Te gonosz ember vagy, és félelmet okozol bennem – mondja szigorúan Jabé, megtörve figyelmes hallgatását.

– Kettő! – mondja mély hangon Jakab, Zebedeus fia, és könnyökével meglöki Andrást.

Noha csendesen beszélt, a Kerióti meghallotta.

– Látod, Mester, annak az ostoba magdalai gyermeknek a szavai nyomot hagytak – mondja dühösen.

(3-367)

Júdás féltékeny

Jézus Betániában Máriával beszélget. Mária megemlíti a gyermekek és az idősek egyöntetű véleményét Júdásról, és egyetért velük:

– Ő egy állhatatlan teremtés... Minden állhatatlan benne... és én félek miatta, és ugyanazt mondom róla, amit a kis Benjámín mondott Magdalában és Jábé a Getszemáni-kertben, mert ugyanazt az undort érzem Júdás iránt, mint a gyermekek. (M 8,303-304)

Amikor elérkezik a kis Jábé férfitá avatásának vizsgája és ünnepe, a Kerióti nincs jelen. Péternek ugyan nem hiányzik, de Jézus nagyon neheztel rá emiatt, és másnap, amikor találkoznak vele a Templomban, alaposan megmondja neki véleményét. (Gy 6,241-247. T 11-12) Jézus kurtán elbocsátja őt, amikor Júdás kéri, hogy elmehessen barátaihoz. Mielőtt azonban elmenne, Júdás igyekszik kibékülni Jézussal:

– Mester... haragszol rám? Azt mondtad, hogy úgy bánsz velem, mintha atyám lennél... Én egy hanyag fiú vagyok, de egy atya megbocsát...

– Megbocsátok neked. De menj el! Ne várokoztasd meg atyád barátait, amint én sem várokoztatom meg a szent Jónás barátait. (Az elhunyt Jónás, volt betlehemi pásztor földműves barátai eljöttek Jézushoz.)

– Mikor hagyod el Betániát?

– A kovásztalan kenyér ünnepének végén. Isten veled!

(3-417)

Júdás nincs jelen, amikor Jézus megtanítja a 11 apostolt a Miatyánkra. (E 6,223) Előzőleg azonban Jézus megvigasztalja Pétert, aki szenvedett azért, mert Júdás nem volt jelen Jábé férfitá avatásánál.

– De téged, Uram, jobban megbántott, mint engem! – mondja Péter. – És ez nekem nagyobb fájdalmat okozott... Júdás megvetett engem, mint embert, de látni, hogy megszorított és megbántott téged, kétszeresen fájt nekem...

Péter ezt kevélységének tulajdonítja, Jézus azonban megmagyarázza neki, hogy ennek oka az, hogy a hegyi beszéd előtt tartott lelki gyakorlat alatt nagyon átváltoztak, átalakultak Jézusba.

– Mindnyájan, Uram? – kérdi Bertalan, kissé hitetlenkedve.

– Értem, mit akarsz mondani... De én rólatok, a tizenegyről beszélek. Nem másokról...

– De mi baja van Júdásnak, Simon fiának, Mester? Nem értem meg többé... Annyira megváltozottnak látszott, de most, mióta elhagytuk a tavat... – mondja lehangoltan András.

– Hallgass testvérem! Nálam van a titok kulcsa! Belekapaszkodott egy kis ördög... Gamalánál az ördögök a disznókba mentek. Endorban a Jánosból kijött ördögök beléje mentek... Tudjuk... tudjuk... Mester, engedd kimondanom! Annyira a torkomon van, hogy ha nem mondom ki, ha nem jön ki, megmérgez engem...

– Simon, légy jó!

– Igen, Mester... biztosítalak róla, hogy nem leszek durva iránta. De azt mondom és gondolom, hogy mivel Júdás bűnös – és mi mindnyájan tudjuk ezt – némiképpen hasonlít a disznókhoz... és tudjuk, hogy az ördögök szívesen választják a disznókat... amikor lakást változtatnak. Íme, megmondtam!

– Azt gondolod, hogy ez a helyzet? – kérdezi Jakab, Zebedeus fia.

– És mi más lehetne? Nincs semmi más ok arra, hogy ilyen elviselhetetlenné vált. Rosszabb, mint amilyen Lázár tanyáján volt! És ott azt hittem, hogy a rossz idő teszi őt idegessé. De most...

– Más oka van ennek, Simon...

– Mondd meg, Mester! Boldog leszek, ha ismét hihetek társamban.

- Júdás féltékeny. Ez teszi nyugtalanná.
- Féltékeny? Kire? Nincs felesége...
- Rám féltékeny. Fontold meg. Júdás megváltozott Endor és Ezdrelon után. Azaz akkor, amikor látta, hogy én Jánossal és Jábéval foglalkozom. De most, hogy János, főleg János elmegy, és Izsákkal lesz, meglátod, hogy ismét vidám és jó fiú lesz.
- Rendben van! De ne akard azt mondani nekem, hogy nem szállta meg egy kis ördög. Én is féltékeny voltam a kezdetben, de most kívánom, hogy minél több tanítványod legyen... Én megváltoztam. Őt azonban megszállta az ördög...
- Ne mondd ezt! Ne gondold ezt! Imádkozzál, hogy meggyógyuljon. A féltékenység betegség...

(3-421)

4. füzet – Én a sötétség vagyok!

Mennyi fájdalmat okozol!

Júdás nincs ott, amikor Betániában Jézus elmondja a tékozló fiúról szóló példabeszédet. Épp utána érkezik meg, és bevallja Máriának és az apostoloknak, hogy megint vétkezett:

– Vétkeztem... Nem merek a Mesterhez menni, sem a társak szeme elé kerülni... Segíts rajtam...

– Segítek. De nem gondolsz arra, hogy mennyi fájdalmat okozol? Fiam sírt miattad. És társai szenvedtek ezért. De jöjj! Senki sem fog semmit se szólani. És ha képes vagy rá, ne essél többé vissza ebbe a bűnbe. Méltatlan ez egy férfihez, és szentségtörés Isten Igéje ellen.

Bevezeti őt a konyhába, és azt mondja:

– Júdás visszatért. Tegyetek úgy, mint az elsőszülött tett, miután beszélt atyjával: János, menj, értesítsd Jézust:

János elmegy. Csend nehezedik a konyhára... Utána Júdás azt mondja:

– Bocsássatok meg, elsősorban te, Simon. Atyai szíved van. Én is egy árva vagyok.

– Igen, igen, megbocsátok neked. Kérlek, ne beszélj róla többet! (Lásd a teljes történetet P 2,57-61. és M 8,309-310)

* * *

Még mindig Betániában vannak, s most Júdás is hallja, amint Jézus elmondja a királyi menyegzőről szóló példabeszédet (2,68-73), amelynek végén Jézus ezt mondja, bizonyára Júdásra is gondolva:

– Sokan kaptak meghívást, de kevesen tudnak kitartani hivatásukban, s így kevesen érnek el a kiválasztottak sorsára. De az is be fog következni, hogy ezek a hiénák, akik a rothadó eledelt előnyben részesítik az élónél, elnyerik büntetésüket, és kivetik őket a vacsora terméből a sötétségbe és a sárba, az örök mocsárba, amelyben felhangzik a Sátán förtelmes kacaja, valahányszor diadalmaskodik egy lelken, és ahol örökké sírni fognak ezek a reményüket vesztett eszelősek, akik a Gonoszt követik ahelyett, hogy a Jóságosat követnék, aki hívta őket.

A példabeszéd után az apostolok Jézussal bemennek Simon házába, s körülveszik Őt. Júdás félrehúzódik egy félig sötét sarokba, és látszik rajta, hogy gyötrődik. Nem mer Jézus közelébe menni, mint többiek.

Csak amikor Lázár említi, hogy a pogányok is szomjaztak Jézus szavaira, és azért eljöttek, hogy hallhassák... szólal meg Júdás:

– Bizony, tőlem is kérdezősködtek... Mert én sokat tartózkodtam az Antónia közelében, remélve, hogy meglátlak.

– Tudtad, hol voltam – válaszol neki kurtán Jézus.

– Tudtam, de reméltem, hogy nem ábrándítod ki azokat, akik váraoztak rád. A rómaiak is csalódottak voltak. Nem tudom, miért tettél így...

– És te vagy, aki ezt kérded? Nem ismered, mit híresztel rólam a nagytanács, a farizeusok és mások?

– Talán féltél tőlük?

– Nem. Undorodtam tőlük. Tavaly, amikor egyedül voltam – egyedül az egész világ ellen, amely akkor még azt sem tudta, hogy próféta vagyok – megmutattam, hogy nem félek. (Jézus az árusok kiűzésére céloz.) És te ennek a bátorságomnak a hatására csatlakoztál hozzám.

Hallattam hangomat az egész kiabáló világ ellen. Meghallattam Isten hangját egy néppel, amely

elfeledkezett róla. Megtisztítottam Isten házát a benne levő anyagi pizsoktól, nem remélve, hogy meg tudom tisztítani a még nagyobb erkölcsi pizsoktól, amely fészket vett benne. Nem ismeretlen ugyanis előttem az emberek jövője. De az Örökkévaló Úr házáért érzett buzgóságom miatt meg kellett tennem kötelességemet. Az Úr házát egy piaccá változtatták át, amelyben a csalók, uzsorázók és rablók hangoskodtak. Fel kellett ráznom kábultságukból azokat, akik a papok hanyagsága miatt a századokon keresztül lelki közömbösségbe estek. Kiáltásommal Istenhez akartam vinni népemet... Idén visszatértem... És láttam, hogy a Templom még mindig ugyanaz... Sőt, még rosszabb. Már nem a rablók barlangja, hanem az összeesküvés helye, és később a Büntény székhelyévé válik majd, és utána bordélyházzá, végül pedig le fogja rombolni egy, a Sámsonénál is nagyobb erő, összezúzva azt a néposztályt, amely méltatlan arra, hogy szentnek nevezzék. Hasztalan azon a helyen beszélni, ahol, te emlékszel rá, megtiltották számomra a beszédet. Hitszegő nép! A vezetői által megmérgezett nép, amely meg meri tiltani Isten Igéjének, hogy beszéljen az Ő Házában! De megtiltották. Hallgattam, a legkisebbek iránti szeretetből. Még nincs itt az ideje, hogy megöljenek engem. Sokaknak szükségük van rám, és apostolaim még nem erősek ahhoz, hogy karjukba vegyék gyermekemet: a Világot. Ne sírj, Anyám, bocsáss meg, te jóságos, hogy Fiadnak ezt kellett mondania azoknak, akik be akarják vagy tudják csapni magukat, az igazságot, amit ismerek... Hallgatok... De jaj azoknak, akik miatt Isten hallgat!... Anyám, Marciam, ne sírjatok... Kérlek titeket. Senki se sírjon!

De mindnyájan sírnak, többé-kevésbé fájdalmasan.

Júdás halottsápadt, sárga ruhájában. De még mer beszélni, nevetségesen panaszos hangon:

– Hidd el, Mester, hogy csodálkozom, és fájjalom... Nem tudom, mit mondjak... Én semmit sem tudok... És igaz, hogy senkit sem láttam a templombeliek közül. Megszakítottam mindnyájukkal a kapcsolatot... De ha te mondod, igaz lesz...

– Júdás:... Szádokot sem láttad?

Júdás lehajtja fejét, dűnnyögve:

– Ő barátom... Mint olyant, láttam. Nem mint egyet a templombeliek közül...

Jézus nem válaszol neki. Izsákhöz és endori Jánoshoz fordul, akiknek tanácsot ad tennivalójukat illetőleg.

Közben az asszonyok vigasztalják Máriát, aki sír, és a gyermeket, aki azért sír, mert sírni látja Máriát.

Lázár és az apostolok is szomorúak. De Jézus hozzájuk megy. Ismét kedvesen mosolyog, miközben átkarolja Anyját és a gyermeket.

(3-456)

* * *

Röviddel az előzők után az apostolok a nótanítványokkal együtt elmennek Betlehembe, ahol Mária beszámol Jézus születéséről. Utána Júdás felteszi a kérdést, hogy miért kellett Jézusnak gyermekként jönnie a világra, amikor felnőttként is eljöhett volna. Jézus választát lásd: M 8,322-323.

Én rossz vagyok... És te oly jó vagy!

Jézus az apostolokkal és a nőtanítványokkal Hebron felé megy.

– Nem tételezem fel, hogy el akartok zarándokolni Izrael minden ismert helyére – mondja gúnyosan a Kerióti, aki egy csoporttal vitatkozik amelyben ott van Mária, Alfeus felesége, Szalóme, Tamás és András is.

– Miért ne? Ki tiltja meg nekünk? – kérdezi Mária, Alfeus felesége.

– Én. Anyám már oly régóta vár engem...

– Menj hát el anyádhoz! Később majd csatlakozunk hozzád – mondja Szalóme, és úgy látszik gondolatban hozzáteszi: „Senkit se fog távolléted elszomorítani.”

– Azt már nem! Én a Mesterrel megyek oda! Már nincs itt az Anya, amint megállapodtunk. És ezt igazán nem kellett volna tennie, mert megígérte nekem, hogy ő is eljön.

– Betszúrban egy jó cselekedet miatt állt meg. Az az asszony ugyancsak boldogtalan volt. (Mária egy volt barátnőjének ápolására maradt egy ideig ott. Lásd: M 8,328-338)

– Jézus azonnal meggyógyíthatta volna anélkül, hogy fokozatosan kelljen visszanyernie egészségét. Nem tudom, miért nem szereti többé a kiváló csodákat.

– Ha így tett, jó oka volt rá – mondja nyugodtan András.

– Ugyan! Így elveszti a megtérőket. Az a Jeruzsálemi tartózkodás. Milyen kiábrándító. Minél inkább szükség van feltűnő dolgokra, annál inkább a homályban gubbaszt. Oly sokat akartam látni és harcolni...

– Bocsásd meg kérdésemet... De mit akartál látni, és kikkel akartál harcolni? – kérdezi Tamás.

– Mit? Kikkel? Hát látni akartam csodatetteit, és utána harcolni akartam azokkal, akik azt mondják, hogy hamis próféta, vagy megszállott. Mert ezt mondják, érted? Azt mondják, hogy ha Belzebub nem támogatja őt, akkor csak egy szegény ember. És mivel Belzebub szeszélyessége jól ismert, és mi tudjuk, hogy ő kedvét leli abban, hogy megragadjon vagy elengedjen valakit, amint a leopárd teszi zsákmányával, és a tények igazolják ezt a feltevést, engem nyugtalanít, hogy ő nem tesz semmit. Jól nézünk ki! Egy Mester apostolai... aki csak tanít, ez tagadhatatlan, de nem tesz semmi mást.

Az asszonyok meghökkennek, és Mária, Alfeus felesége, mint Jézus rokona, világosan kijelenti:

– Én nem ezen csodálkozom, hanem azon, hogy megtúr téged, gyerek.

De András, a mindig szelíd András, elveszti türelmét, haragjában kivörösödik, ez egyszer nagyon hasonlítva testvéréhez, és ráordít:

– Menj el! Akkor nem járatod le magadat többé a Mester miatt! És ki hívott téged? Minket ő hívott. De téged nem. Többször erőltetned kellett, hogy elfogadjon téged. Te varrtad rá magadat az Ő nyakára. Nem tudom, mi tart vissza engem attól, hogy mindent elmondjak a többieknek...

– Veletek sose lehet beszélni. Igazuk van azoknak, akik veszekedő és tudatlan alakoknak mondanak titeket – vág vissza Júdás.

Erre Tamás veszi át a szót, és előbb humorosan, később pedig ugyancsak komolyan, alaposan megleckézteti Júdást. (Lásd részletesen: T 12-14.)

Jézus közben megérkezik, és folytatja Simon dicséretét, megismételve Tamás utolsó szavait. (Lásd S 18-19) Júdás megnyugszik, amikor Jézus is kijelenti, hogy Anyja is elmegy majd Keriótba, Simonnal együtt.

– Ó, igen, Mester... De azt hittem... de azt gondoltam...

– Mindenek előtt saját képzeleted miatt szenvedtél. Május második felében mindnyájan anyádnál leszünk. Mi, azaz Anyám is, Simonnal együtt. Jelenleg Anyám Betszúrban terjeszti a jó hírt, a júdeai városban, úgy, amint Johanna teszi Jeruzsálemben, és vele egy leány és egy pap

is, aki leprás volt, és az öreg Izmael Betániában prédikál, amint Sára teszi Juttában, és minden biztonnal Keriotban a te anyád beszél a Messiásról. Biztosan nem mondhatod, hogy Júdeát elhanyagolom. Ellenkezőleg, noha az szűkebb látókörű és makacsabb, mint más vidékek, a legkedvesebb hangok beszélnek hozzájuk: az asszonyoké, a szent Izsákon és Lázár barátomon kívül. Az asszonyok egyesítik szavaikkal tanítónői művészetüket, amellyel elvezetik a lelkeket oda, ahová kell. Nem mondasz többet? Miért állsz közel a síráshoz, te nagy, szeszélyes gyermek? Mi értelme annak, hogy megmérgezed magadat a sötét látással? Van még valami okod a nyugtalanságra? Ki vele! Beszélj!

– Rossz vagyok... és te oly jó vagy! A te jóságod mindig meglep engem, mert mindig oly friss, olyan új... Én... én sose tudom megmondani, mikor találkozom veled.

– Jól mondtad. Nem tudhatod. De azért, mert se nem friss, se nem új. Örök az, Júdás! És mindig jelen van, Júdás...

(3-490)

Én valóban a sötétség vagyok!

A kerioti zsinagógába belép Jézus és Júdás. Mindkettőjük arca ragyog: Az egyik szeretettől, a másik az örömtől, hogy látja; városa mindig hűséges a Mesterhez, és pompásan megtiszteli Őt. Ott vannak Keriot előkelőségei, és utána, kissé távolabb Jézustól, a város polgárai, oly zsúfoltan, mint a magok a zsákban. Annyira megtöltik a zsinagógát, hogy a nyitott ajtók ellenére is alig kapnak levegőt. És hogy kifejezzék tiszteletüket a Mester iránt, oly nagy zajt csapnak, hogy semmit sem lehet hallani.

Jézus türelmesen hallgat. De mások nyugtalanok, és hadonászás közben kiáltozzák: „Csend legyen!” De kiáltásuk elvész a zajban, akárcsak a viharba kiáltónak a hangja a parton.

Júdás nem teketóriázik. Felugrik egy magas padra, és meglöki a lámpákat, amelyek szőlőfürtökként függnek fölöttük. Az üreges fém dallamos egymáshoz verődése végre elhallgattatja a tömeget, és meghallják Jézus hangját. Azt mondja a zsinagógafőnöknek:

– Add ide nekem a tizedik tekereszt arról a polcról! – Miután megkapja, kinyitja, és odanyújtja a zsinagógafőnöknek:

– Olvasd fel a történetet a Makkabeusok második könyvének 4. fejezetéből.

A zsinagógafőnök engedelmesen olvas. Az emberek hallják Oniász, Jázon és Menelausz történetét. A fejezet véget ér. A zsinagógafőnök Jézusra néz, aki figyelmesen hallgatta őt. Jézus int, hogy elég, és utána a néphez fordul:

– Legkedvesebb tanítványom városában nem a szokásos szavakkal tanítok. itt tartózkodunk majd néhány napig, és azt akarom, hogy ő legyen az, aki beszél hozzátok. Mert mostantól fogva azt akarom, hogy elkezdjék a közvetlen kapcsolat, az állandó kapcsolat az apostolok és a nép között. Elhatároztam ezt fenn, Galileában, és ott volt első fényes sikere. De tanítványaim alázatossága arra készíti őket, hogy visszavonuljanak az árnyékba, mert attól tartanak, hogy nem tudják megtenni, és az én helyemet bitorolják. Nem. Meg kell tenniük, és jól fogják tenni, és ezzel segítik majd Mesterüket. Itt kell azért elkezdenie az igazi apostoli prédikációnak, ezen a vidéken, egy szeretetben összekötve a galileai-föníciai határokat Júdea területével, amely a legdélibb és határos a nap és a homok országaival. Mert a Mester többé nem elég a tömeg szükségleteinek kielégítésére. Azért igazságos, hogy a kis sasok elhagyják fészkeiket, és megtegyék első röptésüket addig, míg velük van a Nap, és annak erős szárnya fenn tudja tartani őket.

Azért ezekben a napokban én barátotok és vigasztok leszek. Ők lesznek a nektek adott Ige magjainak elvetői. Azért én nem tartok nyilvános oktatásokat, de adok nektek egy kiváltságos dolgot. Egy jövendölést. Kérlek titeket, emlékezzetek vissza rá a jövőben, amikor az emberiség legrettenetesebb eseménye elsötétíti majd a napot, és a sötétségben szíveteket téves ítéletre készíthetik. Nem akarom, hogy ti tévedésbe essetek, ti, akik az első pillanattól kezdve jók voltatok hozzám. Nem akarom, hogy a világ azt mondja: „Keriot Krisztus ellensége volt.” Én igazságos vagyok. Nem engedhetem meg, hogy az irántam érzett gyűlöletől vagy szeretettől ösztönözve, ellenem elkövetett bűnökről vádoljanak titeket. Amint nem lehet azt elvárni egy nagy családtól, hogy minden gyermeke egyformán szent legyen, ugyanúgy nem lehet ezt elvárni egy népes várostól sem. Szeretlenség lenne, ha egy gonosz gyermek vagy rossz polgár miatt azt mondanák: „A te egész családod vagy városod átkozott.”

Halljátok tehát, és emlékezzetek vissza rá később, legyetek mindig hűségesek, és amint én szeretlek titeket és meg akarok védeni titeket egy igazságtalan vádtól, úgy ti is tudjátok szeretni azokat, akik nem bűnösök. Mindig. Bárkik legyenek is. Bármiféle rokonságban álljanak is a bűnösökkel. Most idehallgassatok! Eljön majd az idő, amikor Izraelben a kincstár és az ország besúgója, remélve, hogy az idegenek barátaivá lesznek, rosszul beszélnek az igazi Főpapról, azzal vádolva őt, hogy Izrael ellenségeivel szövetkezett, és gonosztetteket követett el Isten gyermekei ellen. És, hogy céljukat elérjék, képesek lesznek bűntényeket elkövetni, és

értük az Ártatlanra hárítani a felelősséget. És eljön majd az idő, ugyancsak Izraelben, amelyben még inkább, mint Oniás idejében, egy hitvány ember, arra törekedve, hogy ő legyen a főpap, elmegy Izrael hatalmasaihoz, és megvesztegeti őket a hazug beszéd aranyával, és ami még gonoszabb: elferdíti a valódi tényeket. Nem a bűnt ítéli el, hanem méltatlan céljait igyekezik elérni, és felforgatja a szokásokat, hogy könnyebben elérje célját. Könnyen hatalmába veszi az Isten barátságától megfosztott lelkeket. És sikert ér el. Ó, biztosan! Mert ha a Moria-hegyen nincsenek is Jászon romlott gyakorlótereit, a valójában ott vannak azok a hegylakónak szívében, akik hajlandók eladni még saját lelkiismeretüket is, ami sokkal többet ér egy területnél. A régi tévedés gyümölcsei láthatók most, és akinek vannak szemei a látásra, látja, mi történik ott, ahol a szeretetnek, tisztaságnak, igazságosságnak, jóságnak, szent és mély vallásosságnak kellene lennie. De ha ezek a gyümölcsök már most rettegést okoznak, azok a gyümölcsök, amelyek ezekből a magvakból fognak kifejlődni, nemcsak rettegést, hanem isteni átkot váltanak majd ki.

Íme az igazi jövődőlés. Igazán mondom nektek, hogy aki ravasz és hosszadalmas fondorkodással beférkőzte magát a bizalmas helyre, pénzért ellenségei kezébe fogja adni a Főpapot, az Igazi Papot. Csalárdul szeretetet tette, a szeretetnek egy cselekedetével adja át Őt hóhérainak. Megölik Őt, az igazságosságra való tekintet nélkül. Milyen vádak fognak felhozni Krisztus ellen, mert magamról beszélek, hogy igazolják jogukat megölésére? Mi lesz azok sorsa, akik ezt teszik? Közvetlen sorsuk a rettenetes igazságszolgáltatás lesz. Nem egyéneként, hanem együttesen, az áruló cinkostársai felett. Távlabbi, és még rettenetesebb sors, mint azé, aki lelkiismeret furdalásában megkoronázza ördögi lelkét a saját maga ellen elkövetett végső bünténnyel. Mert ez egy pillanat alatt véget fog érni. De az az utolsó büntetés hosszú és rettenetes lesz. Megtaláljátok a kifejezésben: „Aztán haragra gerjedt, azon nyomban levétette Andronikoszról a bíborpalástot, és megölette azon a helyen, ahol elkövette a gonoszsgot Oniász ellen.” (2Mak 4,38) Igen, a papi osztály bűnhődni fog fiaiban is, a gyilkosokon kívül. És a tömeg sorsát, amely társult a bűnhöz, kiolvashatjátok ezekből a sorokból: „Ennek a vérnek a hangja hozzám kiált a földről. Azért átkozott leszel.” (Ter 4,9-12) Isten fogja kimondani ezt az egész népre, amely nem értett ahhoz, hogy megőrizze az Ég ajándékát. Mert, ha igaz, hogy én megváltani jöttem, jaj azoknak, akik gyilkosok lesznek és nem megváltottak, ennek a népnek tagjaiból, amely először részesült, megváltásként, Szavamban.

Megmondtam. Emlékezzetek vissza rá! És, amikor halljátok, hogy azt mondják: gonosztevő vagyok, ti mondjátok: „Nem. Ő megmondta. Ez annak a jele, hogy beteljesedik, és Ő a világ bűneiért megölt Áldozat.”...

A zsinagóga kiürül, és mindnyájan a jövődőlésről beszélnek, karmozgásokkal kísérve, és arról, hogy Jézus mily nagyra értékeli Júdást. A keriótiak örvendeznek, hogy Messiásuk megtisztelte őket azzal, hogy egyik apostolát közülük választotta, és hogy éppen a kerióti apostollal kezdte meg az apostoli tanítást. És örülnek a jövődőlés adományának is. Jóllehet az szomorú, nagy megtiszteltetés számukra, hogy ők részesültek ezekben a szeretetteljes szavakban...

A zsinagógában hátra marad Jézussal az apostolok csoportja. Kimennek a kis kertbe, ami a zsinagóga és a főnök háza között van. Júdás leül és sír.

– Miért sírsz? Nem látom semmi okát... – mondja a másik Júdás.

– De, íme. Én is szinte azt szeretném tenni. Hallottátok? Nekünk kell beszélünk... – mondja Péter.

– De kissé már megtettük a hegyen. Mindig jobban fogjuk végezni. Te és János azonnal képesek vagytok erre – mondja Jakab, Zebedeus fia, hogy felbátorítsa.

– Legrosszabb számomra... de Isten segíteni fog engem. Nemde, Mester? – kérdezi András.

Jézus, aki a magával hozott tekercsekben nézett valamit, megfordul, és megkérdezi:

– Mit mondtál?

- Azt, hogy Isten segíteni fog engem, amikor beszélnem kell. Igyekszem majd megismételni szavaidat, oly jól, amint tudom. De testvérem fél, és Júdás sír.
- Sírsz? Miért? – kérdezi Jézus.
- Mert én igazán vétkeztem. András és Tamás megmondhatják. Én rosszul beszéltem rólad, és te jót tettél velem „legkedvesebb tanítványodnak” nevezve, és azt akarva, hogy itt a mester legyek... Mily nagy szeretet.
- De nem tudtad, hogy szerettelek téged?
- De igen... Köszönöm, Mester. Többet nem fogok morgolódni, mert én igazán a sötétség vagyok, és te vagy a Világosság!
- Visszatér a zsinagógafőnök, és meghívja őket házába. Menet közben azt mondja:
- Gondolkozom szavaidon. Ha jól értettem, amint Keriótban találtál egy nagyon szeretettet, a mi Júdásunkat, Simon fiát, megjövendölted, hogy itt találsz egy méltatlant is. Ez elszomorít. Még jó, hogy Júdás kárpótol a másikért...
- Minden erőmből – mondja Júdás, aki magához tért.
- Jézus nem szól semmit, csak ránéz a hozzá beszélőkre, és egy kézmozdulatával fejezi ki:
- Így van.

(3-512)

* * *

Jézus előzőleg megígérte Júdásnak, hogy Anyja is eljön Keriótba, de egy ideig még beteg barátnőjét ápolja Betszúrban. Lásd M 8,339-340.

A zsinagógafőnök házából Jézus az apostolokkal együtt Júdás anyjának házába megy. Jézus azt mondja Júdás anyjának, aki fel akar szolgálni neki az asztalnál:

– Nem, anya, neked is velünk kell lenned. Itt olyanok vagyunk, mint egy család. Nem az alkalmi vendégek hideg és hivatalos lakomája ez. Én elvettem tőled a fiadat, és azt akarom, hogy te is fiadnak tekintsél engem, amint én anyámnak tekintelek, mert nagyon méltó vagy rá. Nemde, barátaim, így érzünk mindnyájan, és inkább otthon fogjuk érezni magunkat?

Az apostolok és a két Mária melegen helyeslik. És Júdás anyja, egy nagy ragyogó könnyecseppel a szemében, leül fia és a Mester közé, a két Mária pedig előttük foglal helyet, középen Marciammal. A szolgáló behozza az ételeket, és Jézus felajánlja, megáldja, majd szétosztja azt, mert Júdás anyja ragaszkodik ehhez. És Jézus mindig Júdás anyjával kezdi, ami még jobban meghatja őt, és büszkévé teszi Júdást, de egyben el is gondolkoztatja.

Különbféle dolgokról beszélnek, és Jézus igyekszik lekötöni Júdás anyjának figyelmét, és megismerteti vele a másik két Máriát. Marciam kijelenti, hogy ő is nagyon szereti Júdás anyját, „mert Máriának hívják, mint minden jó asszonyt.”

Péter erre közbeszól, saját feleségére terelve a szót. Lásd Pt 3,98-99.

Utána Júdás beszámol arról, hogy mit csinált aznap. Először értesítette anyját jövetelükről, utána pedig Andrással együtt Keriót környékén beszélt. Majd kijelenti:

– Holnap szeretném, ha mindnyájan jönnétek. Nem akarok egyedül tündökölni. Amennyire lehet egy júdeai egy galileaival megy. Például én Jánossal, Simon Tamással. Bárcsak megérkezne a másik Simon! De ti ketten (és Alfeus fiaira mutat) együtt mehetek. Megmondtam mindenkinek, azoknak is, akiket nem érdekelt, hogy ti a Mester unokatestvérei vagytok. És ti ketten (és Fülöpre és Bertalanra mutat) együtt mehetek. Megmondtam, hogy Bertalan egy rabbi, aki eljött, hogy kövesse a Mestert. Ez jó benyomást tesz az emberekre. És... itt maradtok, ti hárman. De amint megjön a Zelóta, ti is párokat alkothattok. És utána párokat változtatunk, mert azt akarom, hogy mindnyájatokat megismerjenek... – Júdás lángol. – A tízparancsolatról beszéltem, Mester, és különösen igyekeztem megvilágítani azokat a részeket, amelyek ellen ezen a vidéken vétének...

– Ne légy szigorú hozzánk, Júdás. Kérlek! Gondolj mindig arra: többet lehet elérni a kedvességgel, mint a kérlelhetetlenséggel, és hogy te is férfi vagy. Azért vizsgáld meg magadat, és gondolj vissza arra, milyen könnyen elbuksz te is, és mennyire felizgat, ha valaki túl őszintén megfedd téged, mondja Jézus. Júdás anyja elpirulva lehajtja fejét.

– Ne félj, Mester! Mindenben törekszem téged követni. De a városban, amelyet innen is látunk az ajtón keresztül, (nyitva van az ajtó étkezés közben, és a magasból látszik a szép vidék) van egy beteg, aki szeretne meggyógyulni. És nem tudom ide hozni őt. Eljönnél velem?

– Holnap, Júdás. Holnap reggel, határozottan. És ha vannak más betegek is, mondd meg nekem, vagy vigyél el engem hozzánk.

– Igazán jót akarsz tenni hazámmal, Mester?

– Igen. Nehogy azt mondják, igazságtalan voltam azokkal, akik nem tettek rosszat velem. Jót teszek a gonoszokkal is! Miért ne tenném akkor a jókkal, Kerióban? Kitörölhetetlen emléket akarok itt hagyni, rólam...

– De hogyan? Nem térünk többé vissza?

– Visszatérünk még, de...

Folytatását lásd: M 8,340-344.

Nem könnyű apostolnak lenni!

Az apostolok önbizalma nem növekedett meg a kerióti gyakorlat után. Egymással vetélkedve igyekeznek meggyőzni Jézust, hogy ők nem alkalmasak a prédikálásra. Még Júdás is kéri:

– Adj nekünk néhány ötletet! Egy gondolat sokféleképpen hasznos lehet, ha megfelelő módon adjuk elő. Azt gondolom, ezeken a helyeken nem hallottak tanításodról. Úgy látszik, senki sem ismer téged.

– Azért, mert a Moria-hegyről (Jeruzsálem ezen épült) erős szelek fújnak erre, s terméketlenné teszik ezt a vidéket – jegyzi meg Péter.

– Azért, mert itt még nem vetettek. De mi vetni fogunk! – mondja magabiztosan a kerióti, akit fellelkesítettek a kerióti sikerek.

Jézus egy hegy tetejéről megmutatja nekik a környéket, s utána, tiltakozásuk ellenére, szétküldi apostolait, hogy prédikáljanak.

(3-524)

* * *

A Zelóta, egy Jézussal való bizalmas beszélgetésben bevallja, hogy nem sikerül szeretnie Júdást. Megkérdezi Jézust, hogy neki őszintének tűnik-e Júdás viselkedésmódja.

Jézus látszólag elmerül két szitakötő figyelésében. Az egyik bekap egy legyet, de ugyanakkor egy béka bekapja a szitakötőt, amelynek még szájában van a légy. Jézus megjegyzi:

– Mindegyiknek megvan a saját módszere, és azt használja. (Lásd a teljes történetet S 22-23.)

A Zelóta még mindig Jézus válaszára vár, és megjegyzi:

– Nem válaszoltál nekem, Uram.

– De válaszoltam neked! Bölcs öregem, elmélkedjél, és megtalálod.

Simon hamarosan megérti Jézus válaszát, amikor Júdás ugyanezekkel a szavakkal próbálja igazolni magát. Jézus ugyanis a tengerparti Aszkalonban, ahol filiszteusok laknak, ismét prédikálni küldi apostolait. A történet több részletét már ismertettük más apostolokkal kapcsolatban. Lásd: Mt 30-31. 58-60. T 17-18. Itt kiegészítjük ezt azzal, amit Júdás mondott, s amivel magára haragította a filiszteusokat. (Előzményét lásd Mt 31 vége felé.)

– Elkezdtem beszélni én, Jeremiásra alapítva szavaimat: „Árad a víz észak felől, és folyammá dagad. Elborítja az országot...” (47,2-5) Annak zajára mondtam – mert Isten büntetése rajtatok, gonosztevő népség, nagy vizek zúgásához lesz hasonló, de ehelyett földi hadseregek és égi harcosok jönnek Isten népe vezéreinek parancsára, hogy megbüntessék makacsságotokat. Dübörgésük hallatára elveszítitek erőtöket, összetörök kevélységetek, szívetek, karotok, érzelmeitek, minden. Ki lesztek pusztítva, ti, akik a bűn szigeteinek maradványai, a pokol kapui vagytok! Szentelenné váltatok, mert Heródes újra felépítette otthonaitokat? De leborotválnak titeket, míg reménytelenül kopaszokká váltok. Városaitokban és falvaitokban mindenféle büntetés fog sújtani titeket, és a völgyekben és síkságokon is. A jövendölés még nem halt meg... És folytatni akartam, de ránk rontottak, és csak egy gondviselészerű karaván mentett meg minket, mert meg akartak kövezni. A kövek a tevéket és a tevehajcsárokat érték, és a zűrzavarban elillantunk. Utána egy udvarban húzódtunk meg a város szélén. Ah, én nem jövök többé ide... (Folytatása Mt 58.)

Mikor mindenki beszámolt, Jézus megvigasztalja őket:

– Rendben van, egy másik alkalommal Júdás jobban fog eljárni. Ő azt hitte, hogy jól teszi, amikor így beszélt. Mivel becsületes célja volt, semmiképpen sem vétkezett. És én vele is meg vagyok elégedve. Nem könnyű apostolnak lenni. De később majd belejön....

Miután Tamást megbízza, hogy vigyen pénzt egy szegény családnak, Jézus kijelenti, hogy Ő eleget akar tenni a meghívásnak, egy árus iránt, aki mindnyájukat vacsorára hívta. „Mert az udvariatlanság mindig szeretetlenség.”

Júdás még jobban lehajtja fejét, és elpirul, visszaemlékezve arra, hogy ő hányszor beleesett ebbe a hibába.

(3-554)

Júdás hamarosan újabb baklövéseket követ el a prédikációban, mert, amikor Máté meglepődötten megjegyzi:

– Azonban sikerünk volt. Kezdünk belejönni. – Fülöp hozzáteszi:

– Valójában... remegtem kétszer vagy háromszor. Az az áldott Júdás, Simon fia!... Sose tanulja meg türtőztetni magát?

– Megtanulja, mire megöregszik. De jó szándékkal teszi. Hallottad? A Mester is ezt mondta. A buzgóság viszi rá... – mentegeti őt András.

– Ugyan, ugyan! A Mester azért mondta ezt, mert Ő a Jóság és a Bölcsesség. De nem hiszem, hogy helyesli – mondja Péter.

– Ő nem hazudik. – vág vissza Júdás Tádé.

– Nem hazudik. De oly bölcsen tud válaszolni, amire mi nem vagyunk képesek, és úgy mondja meg az igazat, hogy senkinek a szíve se vérezzen miatta, ne váltson ki megvetést, korholást. Ah, Ó, Ó! – sóhajt fel Péter....

Amikor az apostolok találgatják, hogy Jézus miért csak Jánost vitte magával néhány napra, Jézus, kérésükre, elárulja ennek okát:

– Magammal vittem Jánost, mert ő volt a legalkalmasabb arra, amit tenni akartam. Ő segített engem, és tökéletesebbé vált.

Péter, Jakab, János testvére, Tamás és a Kerióti csalódottan egymásra néznek. És a Kerióti kifejezi csalódását:

– Miért tökéletesíteni őt, aki már a legjobb?

Jézus megválaszol neki:

– Te mondtad: „Mindenki a saját módja szerint cselekszik.” Én a magam módján. János az ő módján, ami nagyon hasonló az enyémhez. Az én módomat nem lehet tökéletesíteni. Az övét lehet. És ezt akarom, mert jó, hogy így legyen. Ezért vittem magammal. Mert szükségem volt valakire, aki azzal a móddal és lelkülettel rendelkezik. Azért ne morogjatok, és ne legyetek kíváncsiak!... Holnap a két Júdást el fogom vinni a Makkabeusok sírjához, akinek dicsőséges nevét viselik.

– Mi egyedül, veled! – mondja boldogan a Kerióti.

– Nem. Mindnyájan. De a Makkabeusok sírjának meglátogatása értetek van. Hogy tudjátok természetfeletti módon követni őket, teljesen lelki téren folytatva a küzdelmet és érve el a győzelmet. (3-578)

Beter felé haladva az apostolok arról beszélnek, hogy milyen jó vége lett több eseménynek, ami balul üthetett volna ki.

– Testvérem, mondd meg nekem az igazságot. Tudtad, hogy mindez bekövetkezik? – kérdi Júdás Tádé Jézustól.

– Már sokszor mondtam nektek, hogy olvasok a szívekben, és hogy – amikor az Atya nem határoz másként – tudom azt, aminek be kell következnie.

– Akkor néha mégis miért követsz el olyan tévedéseket, mint azt, hogy az ellenséges farizeusok felé mégy, vagy csupa ellenséges városokba? – kérdi a Kerióti.

Jézus erősen ránéz, majd, nyugodtan, lassan válaszol neki:

– Nem tévedések azok. Hanem küldetésem szükséges velejárói. A betegeknek orvosra, a tudatlanoknak tanítóra van szükségük. Olykor ezek is, azok is elutasítják az orvost vagy a tanítót. De ők, ha jó orvosok és jó tanítók, továbbra is elmennek ahhoz, aki őket elutasítja, mert kötelességük, hogy menjenek. Én megyek. Ti szeretnétek, hogy ahol én megjelenek, megszűnne minden ellenállás. Megtehetném. De erőszakkal senkit sem kényszeríték. Meggyőzők. A kényszerítést csak igen kivételes esetekben kell alkalmazni, csakis akkor, amikor az Istentől megvilágított lélek megérti, hogy a kényszerítés arra szolgálhat, hogy meggyőzzön Isten létezéséről és erejéről, vagy amikor többszörös megmentésről van szó.

– Mint tegnap este, ugye? – kérdi Péter.

– Tegnap este azok a rablók megijedtek, amikor látták, hogy éberén fogadjuk őket – mondja látható lekicsinyléssel a Kerióti.

– Nem. A szavak győzték meg őket – mondja Tamás.

Az apostolok egy ideig még vitatkoznak ezen. Végül Jézus elárulja titkát:

– Bizony mondom nektek, hogy nemcsak én, hanem bárki más, aki Istenbe olvad életszentségével, lelki tisztaságával, szilárd hitével, megteheti ezt, és még ennél is többet.

(3-589)

Júdás beteg

Jézus Jeruzsálemben tartózkodik, pontosan az Antonia torony közelében. Minden apostol vele van, kivéve a Keriótit.

Bertalan megkérdezi társaitól:

– Mit akart mondani az az írástudó, aki megjegyezte: „Egy csapat levágásra való, hitványkos.”

– Biztosan valami üzleti ügyét emlegette – feleli Tamás.

– Nem. Miránk mutatott. Jól láttam. Meg aztán, a második mondat megerősítette az elsőt. Gúnyosan mondta: „Nemsokára Ő is a nyírásra, és utána a megölésre szánt Bárány lesz.”

– Igen, én is hallottam – erősíti meg András.

– Nekem bizony kedvem volna visszamenni, és megkérdezni az írástudó társától, mit tud Júdásról, Simon fiáról? – mondja Péter.

– Semmit sem tud! Ez egyszer Júdás nincs itt, mert valóban beteg. Mi tudjuk. Talán sokat szenvedett a megtett utazástól. Mi erősebb szervezetűek vagyunk. Ő kényelemben élt itt. Fáradékony – válaszolja Jakab, Alfeus fia.

– Igen. Mi tudjuk. De az az írástudó azt mondta: „A csapatból hiányzik a kaméleon”. Nemde a kaméleon az az állat, amelyik annyiszor változtatja színét, ahányszor csak akarja? – kérdi Péter.

– De igen, Simon. Azonban biztosan mindig új öltözeteire céloztak. Erre ő sokat ad. Fiatal. El kell neki nézni... – simítja el a dolgot a Zelóta.

– Ez is igaz. De mégis!... Milyen furcsa mondatok! – teszi hozzá Péter.

– Mintha mindig fenyegetnének – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Így tűnik, mivel tudjuk, hogy fenyegetettek vagyunk, és fenyegetést hallunk ott is, ahol nincs – jegyzi meg Júdás Tádé.

– És bünt látunk ott is, ahol nincs – fejezi be Tamás.

– Eh, bizony, csúnya dolog a gyanúsítás... De ki tudja, hogy van ma Júdás? Közben élvezi a mennyországot azokkal az angyalokkal... (Júdást Mária és a nőtanítványok ápolják.) Én is szívesen megbetegednék, csak hogy azt a temérdek örömet élvezzem! – mondja Péter. Bertalan pedig így válaszol neki:

– Ó, ápolásban nincs hiánya, és utána... majd a Mester gondoskodik róla... – nyugtatja meg őket András.

– Magas láza volt, amikor elhagytuk. Nem tudom, mi okozta lázát... – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– A láz jön, ha jönnie kell – válaszol neki Máté. De nem lehet komoly. A Mester egy cseppet sem aggódik. Ha súlyos bajt látott volna, nem hagyta volna el Johanna kastélyát.

(4-613)

A következő fejezet végén Valtorta Mária megjegyzi:

Egy igen sápadt Júdás száll ki a kocsiból a Szűzanyával és a nőtanítványokkal együtt, vagyis a Máriákkal, Johannával és Elizával... Júdás kijelenti, hogy betegsége legnehezebb óráiban sem kívánczolt anyja után, mert „Édesanyád igazi anyám volt, gyöngéd és csupa szeretet, s ezt soha nem felejttem el” – mondja.

(4-628)

Jézus a Galileai-tavon van apostolaival együtt. Kora reggel van. Minden apostol jelen van, Júdás is, aki már tökéletesen felgyógyult, de arcát szelídebbé tette a kiállott szenvedés és a

kapott ápolás. Itt van Marciam is, aki egy kicsit megilletődött, mert most van először vízen. Az apostolok élcelődnek vele félelme miatt, amikor néha felsikít, mivel egy hullám oldalba kapja bárkát, s az hirtelen oldalra dől.

Marciam így védekezik:

– Mindenki fél attól, amit nem ismer. Én a víztől, Júdás a haláltól...

Júdás helyesli:

– Jól mondtad! Az ember fél attól, amit nem ismer. De lassan megérkezünk, Betsaida már csak néhány stádiumnyira van. És te biztos lehetsz, hogy ott szeretetet találsz. Ilyen közel szeretnék lenni én is az Atya házához, és ily biztos szeretnék lenni, hogy ott szeretetet találok! – Ezt fáradtan és búsan mondja.

– Nem bízol Istenben? – kérdi ámulva András.

– Dehogyan nem. Magamban nem bízom. Betegségem napjai alatt, amikor annyi tisztalelkű és jó asszony vett körül, lelkileg oly kicsinek éreztem magamat! Így szóltam: „Ha ezek még mindig azon fáradoznak, hogy jobbakká legyenek, és elnyerjék a mennyországot, akkor mit kell nekem tennem!” Mert ők – pedig előttem már mindegyik szentnek tűnt, még bünsőnek érzik magukat. És én?... Leszek-e valaha is szentté, Mester?

– Jóakarattal mindent el lehet érni.

– De az én akaratom nagyon is tökéletlen.

– Isten segítsége hozzáadja azt, ami belőle hiányzik, hogy hiánytalan legyen. Mostani alázatosságod a betegség alatt keletkezett. Látod tehát, hogy a jó Istennek gondja volt rá, hogy egy fájdalmas baleset révén olyasmit adjon neked, aminek híjával voltál.

– Igaz, Mester. De azok az asszonyok! Milyen tökéletes tanítványok! Nem Édesanyádról beszélek. Róla tudjuk ezt. A többiekre mondom. Ó, valóban felülmúltak minket! Én próbára tettem jövőd szolgálatukat. Bizony, hidd el, Mester, nyugodtan rájuk hagyatkozhatasz! Gondoztak engem, és Elizát is: Eliza megújult lélekkel tért vissza Betszúrba, én pedig... én pedig remélem, hogy lelkemet újjá formálom most, hogy ők megdolgozták... – Júdás; aki még gyenge, sír. Jézus mellette ül, kezét fejére teszi, és int a többieknek, hogy ne szóljanak semmit sem.

Pétert és Andrást lekötik a kikötést előkészítő műveletek, és szótlán dolgoznak. A Zelóta, Máté, Fülöp és Marciam pedig biztosan nem is akar szólni; mert a gyermeket leköti az érkezés izgalma, a többiek pedig természetüknél fogva bölcsek.

(4-630)

Amikor később szóba kerül Magdala, Jakab megjegyzi:

– Magdalában sokat beszélnek Máriáról, aki már nem jár ki, nem rendez ünnepeket. A múltkori asszonynál pihentünk meg. Benjámint azt mondta nekem, hogy amikor kedve támad a rosszalkodáshoz, terád gondol, és...

–... és énrám; mondd csak ki Jakab – szól közbe a Kerióti.

– Ezt nem mondta.

– De hozzágondolta, mert ezt is mondta: „Én nem akarok szép lenni, de egyúttal rossz is lenni”, és görbe szemmel nézett rám. Ki nem állhat engem...

– Jelentéktelen ellenszenv ez, Júdás. Ne is gondolj rá! – mondja Jézus.

– Igen, Mester. De bosszantó, hogy...

(4-653)

Mester, ezt ne feledd!

Miután Jézus a farizeus házában megbocsát Mária Magdolnának, az apostolok – akik nem voltak jelen, kérdőre vonják Őt:

– Uram, csakugyan igaz, hogy a magdalai Mária bocsánatot kért tőled a farizeus házában?

– Igaz, Tamás.

– És te megadtad neki? – kérdi Fülöp.

– Megadtam neki.

– Pedig rosszul tetted! – kiált fel Bertalan.

– Miért? Őszinte volt bánata, és bocsánatot érdemelt.

– De nem lett volna szabad megadnod neki abban a házban, nyilvánosan... – veti szemére a Kerióti.

– Nem látom, miben hibáztam.

– Ebben: Te tudod, kik a farizeusok, mennyi fölösleges akadémikuskodás van fejükben, mennyire szemmel tartanak, hogyan rágalmaznak, mennyire gyűlölnék. Közülük egy volt barátságos hozzád Kafarnaumban, és ez Simon volt. Te pedig a házába hívsz egy prostituáltat, hogy meggyalázd a házat, és megbotránkoztasd Simon barátait...

– Én nem hívtam őt. Oda jött. Nem prostituált volt, hanem egy bűnbánó nő. És ez egészen más. Ha nem irtóztak közeledni hozzá azelőtt, és kívánni őt mindig, még az én jelenlétemben, most is, amikor ő már nem test volt, hanem lélek, akkor nem szabad undort érezniük, amikor látják belépni, hogy lábaimhoz térdeljen és sírjon, vádolva, megalázva magát a nyilvános bűnvallomásban, ami egészen benne van abban a sírásban. Simon farizeus házat megszentelte egy nagy csoda: „egy lélek feltámadása”. Kafarnaum terén, öt nappal ezelőtt, azt kérdezte tőlem: „Csak azt az egy csodát művelted?” És ő maga felelt rá: „Biztosan nem”, minthogy nagyon kívánt egyet látni. Megadtam neki. Arra választottam ki, hogy tanúja, vőfélye legyen a léleknek a Kegyelemmel való eljegyzésénél. Erre büszke lehet.

– Ezzel szemben, megbotránkozott miatta. Talán elvesztettél egy barátot.

– Találtam egy lelket. Inkább veszítsünk el embert, barátságával, szegényes emberi barátságával együtt, csak hogy visszaadhassuk egy léleknek az Istennel való barátságot.

– Hiábavaló. Veled nem lehet emberi módon szót érteni! A földön vagyunk, Mester! Ezt ne feledd! És a földi törvények és fogalmak érvényesülnek. Te az ég módszerével cselekszel, te saját egedben mozogsz, ami a szívedben van, mindent mennyei fényen keresztül láatsz. Szegény Mesterem! Mennyire képtelen vagy, isteni módon, arra, hogy közöttünk, romlott emberek között élj! – A Kerióti átöleli; csodálattal, de elcsüggedve, majd így fejezi be: – És ez fáj nekem, mert te, túlzott tökéletességből, sok ellenséget szerzel magadnak.

– Ne fájjon ez neked, Júdás! Meg van írva, hogy így kell lennie. De honnan tudod, hogy Simon megsértődött?

– Nem mondta ki, de értésünkre adta, nekem és Tamásnak, hogy azt nem lett volna szabad megtenned. Az ő házába nem lett volna szabad meghívnod őt, hozzá, ahová csak tisztességes emberek járnak.

– Ugyan! Hagyjuk csak annak a becsületét, aki Simonhoz jár – mondja Péter. Máté pedig:

– Én beszélhetnék arról, hogy a prostituáltak verejtéke többször is rácsepegett Simon farizeus kőpadlóira, asztalaira, és máshová is.

– De nem nyilvánosan – vág vissza a Kerióti.

– Nem. Képmutatóan ügyelt arra, hogy eltitkolja.

– Látod, hogy ez változtat a dolgon!

– Megváltoztatja egy prostituált belépését is, aki azért megy be, hogy ezt mondja:

„Elhagyom gyalázatos bűnömet”, mert az más, mint aki azért lép be oda, hogy ezt mondja: „Itt vagyok, hogy együtt kövessük el a bűnt.”

- Máténak igaza van – jelenti ki mindenki.
- Igen. Igaza van. Csakhogy ők nem úgy gondolkoznak, mint mi. És egyességre kell jutnunk velük, alkalmazkodnunk kell hozzájuk, hogy barátaink legyenek.
- Ezt soha, Júdás! Az igazságban, a tisztességben, az erkölcsös viselkedésben nincsenek alkalmazkodások és egyezkedések – mennydörgi Jézus. Majd így fejezi be: – Különben is én tudom, hogy helyesen és jó célból cselekedtem. S ez elég.

(4-683)

Ne haragítsd magadra a nagyokat!

A Kerióti szigorú véleményét a bűnösökről, ami által öntudatlanul saját magát ítéli el, lásd MM 29-32.

(4-726)

Jézus egy példabeszédet mondott a megkövesedett erdőkről, miután megmentette a kivégzéstől a gyilkossággal vádolt ártatlan Ábelt, és leprával sújtotta a hamis tanúkat és igazi gyilkosokat:

Az Istentől adott Törvényt névleg nagyon megtartják Izraelben. De a valóságban nem. Megvan a Törvény, amelyet részletekbe menően elemeznek, kiveséznek, ízekre szednek, és végül elpusztítanak a kicsinyes, gyötrő szőrszálhasogatással. Megvan. De, miként egy múmiává aszott holttestben nincs élet, lélegzés, vérkeringés, noha úgy néz ki, mint aki csak az alvás miatt mozdulatlan, ugyanígy a Törvénynek sincs élete, légzése, vére, túlon túl sok szívben. Egy múmiára rá lehet ülni, mint egy zsámolyra. Egy múmiára rá lehet rakni tárgyakat, ruhákat, még szennyet is, ha valaki így akarja, s az nem tiltakozik, mert nincs benne élet. Ugyanígy sokan készítene a Törvényből zsámolyt, támasztékot, lerakó helyet saját szennyük számára, mivel biztosak abban, hogy a Törvény nem tiltakozik lelkiismeretük által, mivel a Törvény számukra halott.

Izrael nagy részét hasonlíthatnám a megkövesedett fákhoz, amelyek szétszórtan láthatók a Nílus völgyében és az egyiptomi sivatagban. Valamikor sok-sok erdőt alkotó, élő fák voltak ezek, amelyeket nedvek tápláltak, amelyek susogtak a napsütésben, szép volt a lombjuk, a virágjuk, a gyümölcük. Azt a helyet, ahol nőttek, kis földi paradicsommá tették, amely kedves volt az emberek és az állatok számára. Elfeledtették velük a sivatag sivar szárazságát és az égető szomjúságot, amelyet a homokszemek okoznak az embernek, amikor égető poruk behatol a torkába. Elfeledtették a könnyörtelen napot, amely rövid időn belül mésszé égeti a holttesteket, lefejtve csontjukról a húst, és porrá változtatva, ott hagyja heverni a homokban a rengeteg csontvázat, amelyek olyanok, mintha gondos munkások tisztogatták volna le. Mindent elfeledtettek e zöld, susogó árnyékban, ahol bőven volt víz és gyümölcs, amelyek tápláltak, vigaszt nyújtottak és bátorságot öntöttek az emberbe újabb útszakaszok megtételéhez.

Majd, ismeretlen okból, mint átokverte dolgok, nemcsak kiszáradtak, mint fák a kipusztulásakor, de amelyeknek anyaga még felhasználható arra, hogy az emberek tüzet gyújtsanak velük tűzhelyeikben, vagy máglyákat rakjanak, hogy világosságot gyújtsanak az éjszakában, távol tartsák a vadállatokat; és főljárítsák az éjszaka nedvességét a településektől távol járó vándoroknak. Ezek azonban nem voltak alkalmasak tüzelésre. Kővé váltak. Kővé. A talaj kovaanyaga, mintegy varázslat folytán, főlhúzódott a gyökerekből a fatörzsbe, az ágakba, lombokba. A szelek aztán letördelték a legvékonyabb ágacskákat, amelyek hasonlónak váltak az alabástromhoz, amely kemény, de ugyanakkor lágy is. Az erősebb ágak azonban ott maradtak a hatalmas törzseken, hogy becsapják a fáradt karavánokat, amelyek a vakító napfényben vagy a kísérteties holdvilágnál látják kirajzolódni a fatörzsek árnyékát, amelyek egyenesen állnak ott a fennsíkon vagy a völgyek mélyén. Ezek a völgyek vizet csak a termékenyítő áradások alkalmával látnak. S a karavánok, akár menedékhely, kút, vagy friss gyümölcs utáni áhítozásból, akár mert kifáradt a szemük a vakító napfénytől – amelynek semmi sem állja útját a homokon – rohannak a szellem-erdő felé. Valóban kísérteties! Élő testek csalóka látványa. Holt dolgok valóságos jelenléte.

Én láttam ezeket. Úgy maradtak belém vésődve, bár kisednél alig voltam több, – mint a föld legszomorúbb dolgainak egyike. Ennek tartottam ezeket mindaddig, amíg meg nem érintetem, meg nem mértem hossza és súlya szerint a föld teljesen szomorú dolgait, vagyis a

teljesen halott dolgokat. Ezeket az anyagtan dolgokat, vagyis a holt erényeket és lelkeket. Holtak az erények a lelkekben, holtak a lelkek, mivel önmagukat ölték meg.

Megvan a Törvény Izraelben. De úgy van ott, mint a sivatagban a megkövesedett fák: kovakővé válva. Holtak. Félrevezető tárgyak. Tárgyak, amelyek sorsa a pusztulás, mivel semmire sem jók. Sőt, inkább ártanak, mivel délibábokat teremtenek, amelyek odacsalogatják az embereket, eltávolítva őket az igazi oázisoktól, s így halálukat okozzák. Szomjúságtól, éhségtől, kétségbeeséstől halnak meg, amikor saját halálukhoz vonzzák őket. Halál, amely a halálba vonz másokat is, ahogyan a pogány mítoszok meséjében olvasható.

Ti ma példát kaptatok arról, mit jelent egy kővé merevedett Törvény az olyan léleekben, amely maga is kővé vált. Mindenféle bűnné és szerencsétlenség okozójává válik. Szolgáljon ez nektek arra, hogy tudjatok a Törvény szerint élni, és tudjátok élővé tenni a Törvényt magatokban, érintetlenségében, amelyet én világítok meg az irgalmasság fényeivel.

Késő éjszaka van. Letekintenek ránk a csillagok, és velük együtt Isten. Emeljétek szemeteket a csillagos égre, és emeljétek lelketeket Istenhez. És nem bírálgatva a szerencsétleneket, akiket Isten már megbüntetett, és nem gőgösködve azért, hogy ti nem követtétek el az ő bűnüket; ígérjétek meg Istennek és önmagatoknak, hogy nem száradtok ki, mint az egyiptomi sivatagok és völgyek átokverte fái.

Béke legyen veletek!

(4-772)

Másnap, Szikaminon felé haladva, az apostolok a tegnapi példabeszédről beszélgetnek.

– Nekem nagyon tetszett tegnapi beszéded – mondja a Zelóta.

– Nekem viszont nem. Nagyon szigorú volt sokak számára Izraelben – jelenti ki a Kerióti.

– Te köztük vagy?

– Nem, Mester.

– Akkor miért veszed zokon?

– Mert árthat neked.

– Akkor, hogy ne érjen ártalom, egyezzem ki a bűnösökkel, és legyek büntársuk?

– Ezt nem mondom. Nem tudnád megtenni. De hallgass! Ne haragítsd magadra a nagyokat...

– Hallgatni annyi, mint beleegyezni. Én nem adom beleegyezésemet a bűnökhöz. Sem a kis emberek vétkeihez, sem a nagyokéhoz.

– De látod, mi jutott ki a Keresztelőnek!

– A dicsősége.

– A dicsősége? Szerintem a pusztulása.

– A kötelességhez való hűségünkért érő üldözés és halál, dicsőség az ember számára: A vértanú mindig dicső.

– De a halállal önmagát akadályozza meg abban, hogy tanító legyen. Fájdalmat okoz tanítványainak és hozzátartozóinak. Az ő számára ugyan megszűnik a szenvedés, de annál többet szenvednek a többiek. A Keresztelőnek nincsenek rokonai, ez igaz. Vannak azonban kötelességei tanítványaival szemben.

– Ha volnának rokonai, az mitsem változtatna. A hivatás több, mint a vérségi kötelék.

– És a negyedik parancsolat?

– Az, az Istennek szentelt parancsolatok után következnek.

– Tegnap te is láttad, mennyire szenved egy anya a fia miatt...

– Anyám! Gyere ide.

Mária Jézushoz siet, és megkérdi:

– Mit akarsz, Fiam?

– Anyám, a kerióti Júdás a te véleményedet szeretné kérni, mivel szeret téged és engem is szeret.

– Az én véleményemet? Miben?

– Nagyobb óvatosságra akar engem rábeszélni, nehogy rám is úgy sújtsanak le, mint rokonunkra, a Keresztelőre. És azt mondja nekem, hogy részvétellel kell lennünk az anyák iránt, miattuk meg kell magunkat kímélnünk, mert így kívánja a negyedik parancsolat. Te mit szólsz ehhez? Átengedem neked a szót, Anyám, hogy szelíden oktasd a mi Júdásunkat.

Mária válaszát lásd: M 9,362-363.

(4-776)

Amikor Jézus Tíruszban jár, egy izraelita halász kéri Jézust, hogy küldje el hozzájuk egy tanítványát, aki ott a pogányok között apostolkodhatna.

– Küldd el neki endori Jánost, Mester. Ő nagyon alkalmas erre, és ahhoz is hozzá szokott, hogy a pogányok között éljen – súgja oda Jézusnak a Kerióti.

– Nem. János velünk marad – feleli Jézus határozottan.

De amikor egy fiatal aszkaloni halász, Hermaszteusz jelentkezik, Jézus meghívja őt.

– Őt fogjuk odaadni endori Jánosnak – mondja a Keriótinak. Utána elkezd példabeszédét a kitaró bányászról (P 3,107-108), amelyet Hermaszteuszra alkalmaz.

(4-794)

Júdás és az apostolok egy újabb vitatkozását lásd Pt 3,109-111. oldalán.

Elhanyagoljuk Mózes törvényét!

Miután Jézus útra bocsátotta Mária Magdolnát, Mártával és Szintikával, elindul az őket vivő kocsi. Mária, Alfeus felesége csendesén sír.

– Nagyon sajnálod, Mária, hogy elmentek?

– Igen. Oly jók voltak!

– Hamarosan találkozunk velük. És számban gyarapodva. Sok nőtestvéred lesz... vagy leányod, ha így jobban tetszik neked. Mindkettő szeretet, legyen az anyai vagy testvéri – bátorítja Jézus.

– Csak nehogy kellemetlenséget okozzon... – mormolja a Kerióti.

– Kellemetlenséget, az egymás szeretete?

– Nem. Kellemetlenséget az, hogy másfajú és máshoz tartozó személyek vannak velünk.

– Szintika, akarod mondani?

– Igen, Mester. Elvégre ő a római tulajdona volt, és helytelen eltulajdonítani. A római magunk ellen ingereljük, és magunkra haragítjuk Poncius Pilátust, minden szigorával.

– Ugyan, csak nem képzeld, hogy Pilátus törődik vele, hogy egy alárendeltje elveszíti egyik rabszolgáját! Tudja róla, mennyit ér! És ha kissé tisztességes – ilyenek mondják, legalábbis családja körében – azt fogja mondani, jól tette az a nő, hogy megszökött. Ha viszont becstelen, azt fogja mondani: „Úgy kell neked! Így talán majd megtalálom én.” A becstelenség nem érzékenyek mások fájdalmai iránt. Meg aztán! Ó, szegény Poncius! Éppen elég bosszúságot okozunk neki, mi, zsidók, és igazán más dolga is van, minthogy annak a panaszával törődjék, aki engedte, hogy egy rabszolganő megszökjék tőle! – mondja Péter. És sokan igazat adnak neki, és gúnyolódnak az erkölcstelen római dühöngésén.

Jézus azonban magasabb síkra tereli a kérdést:

– Júdás, ismered a Másodtörvényt?

– Természetesen, Mester! És nem habozom kijelenteni, hogy úgy, ahogy kevesen ismerik.

– Minek tartod?

– Isten szóvivőjének.

– Szóvivőnek. Tehát Isten Szava ismétlőjének?

– Pontosan annak.

– Helyesen ítéltél. De akkor miért gondolod, hogy helytelen megtenni, amit parancsol?

– Én ezt sose mondtam. Sőt! Úgy találom, hogy éppen mi hanyagoljuk el túlságosan, amikor az új Törvényt követjük.

– Az Új Törvény az ősi Törvény gyümölcse, vagyis tökéletesség, amelyet elért a hit fája.

De közülünk senki sem hanyagolja el a Mózesi Törvényt, amennyire én tudom, mert én vagyok az első, aki azt tiszteletben tartom, és megakadályozom, hogy mások elhanyagolják. – Jézus nagyon hangsúlyozva ejti ki ezeket a szavakat. Majd folytatja: – A Másodtörvény érinthetetlen. Amikor majd diadalra jut Országom, és Országommal az Új Törvény, új kódexeivel és cikkelyeivel, akkor is mindig alkalmazni fogják az új parancsoknál, ahogyan a régi építmények szögletköveit is felhasználják az újakhoz, mivel tökéletes kövek, amelyekből vaskos fal készíthető. De most még nincs itt az Országom, és én, mint hű izraelita, nem követek el se sértést, se mulasztást a Mózesi törvény ellen. Az képezi alapját cselekvésmódomnak és tanításomnak. Az Ember és Mester fölé, mint alapra, helyezi az Atya Fia, az Ő természetének és bölcsességének mennyei építményét.

A Másodtörvényben ez áll: „Ha egy rabszolga urától hozzád menekül, ne szolgáltatd ki urának. Maradjon körödben, azon a helyen, ahol neki tetszik, éljen nyugodtan egyik városodban, és te ne sanyargasd őt. (23,15-16) Ez arra az esetre vonatkozik, amikor valaki menekülni kényszerül egy embertelen rabszolgaságból. Az én esetemben, Szintika esetében, menekülésről van szó, de nem egy korlátozott szabadság felé, hanem Isten Fiának határtalan

szabadsága felé. És te azt akarod, hogy én, erre, a vadászok hálójából kimenekült pacsirtára újra rávessem a hurkot, és visszajuttassam börtönébe, hogy ezáltal a szabadság utáni reményt is elvegyem tőle? Nem, soha! Áldom Istent, hogy miként Endorba menetelünkkel elvezette ezt a fiát az Atyához, a Cezáreába való menetel pedig ezt a teremtést hozta hozzám, hogy én vezessem őt az Atyához. Szikaminonban a hit hatalmáról beszéltem nektek. Ma a remény világosságáról fogok beszélni. De most, ebben a sűrű gyümölcsösben, ülünk le enni és pihenni. Mert a nap úgy éget, mintha a pokol nyílt volna meg.

(4-826)

Jézus a Kármel-hegyén felkészíti unokatestvérét; Jakabot, jövőd hivatására. Lefelé jövet is erről beszélgetnek. Jakab megkérdezi:

– És nem lesznek többé ilyen vitatkozások... ilyen kellemetlenek, mint most? Még Júdás, Simon fia sem lesz többé a széthúzás oka?

– Nem lesz többé, ebben nyugodt lehetsz. De nézeteltérések még lesznek. (JJ 44)

(4-855)

Júdásnak az a gondolata támad, hogy ha Máriánál lakhatna egy ideig, sikerülne megjavulnia. El is nyeri ehhez Mária és Jézus beleegyezését, és néhány hetet Názáretben tölt, de maradandó eredmény nélkül. (M 9,372-390)

(4-876)

Júdás visszatérése után Jézus felkészíti a tizenkét apostolt párosával tervezett körútjaikra, és megadja nekik a csodatevés hatalmát is.

Az apostolok, Jakab, Alfeus fia és János kivételével, meglepetésükben talpra ugranak, kiabálnak, tiltakoznak, lelkesednek, mindegyik saját vérmérsékletének megfelelően.

Egyedül csak a Kerióti telik el büszkeséggel a csodatevés gondolatára, és felkiált:

– Ideje már, hogy mi is képesek legyünk erre, hogy némi tekintélyünk legyen a nép fölött!

Jézus ránéz, de nem szól semmit. Péter ellenben, és a Zelóta tiltakozik:

– Ne, Uram! Nem vagyunk ily sokra méltók! Ez a szenteket illeti csak meg!

Júdás kijelentésére a Zelóta válaszol:

– Hogy mersz szemrehányást tenni a Mesternek? Te balga, gőgös ember!

Péter hozzáteszi:

– „Némi?” Ugyan mi nagyobbat akarnál tenni a csodánál? Te is Isten akarsz lenni?

Viszketegséged van, mint Lucifernek?

– Csend legyen! – parancsol rájuk Jézus. És folytatja: – Van a csodánál is nagyobb dolog, ami ugyanúgy meggyőzi a tömegeket, de mélyrehatóbban, és tartósabban: a szent élet. Ettől azonban ti még nagyon messze vagytok, és te, Júdás, a többieknél is messzebb.

Jézus folytatja a hosszú oktatást, s később felteszi a kérdést:

– Szerintetek mi nagyobb gáztett: apát, testvért, gyermeket megölni, vagy magát az Istent?

– Istent nem lehet megölni – mondja ridegen a Kerióti.

– Ez igaz. Őt nem lehet kézzel megfogni – erősíti meg Bertalan. A többiek is ugyanezen a véleményen vannak, bár hallgatnak.

– Én Isten és Test vagyok – mondja nyugodtan Jézus.

– Senki sem gondol arra, hogy téged megöljön... – vág vissza a Kerióti.

– Kérlek titeket: feleljetek kérdésemmre!

– Hát, Istent megölni súlyosabb bűn. Magától értetődik!

– Nos hát: az ember megöli majd Istent, az Istenember testében és az Istenember gyilkosainak lelkében. Tehát, ahogyan eljutnak erre a gaztetre – és egyáltalán nem fog iszonyodni tőle az, aki elköveti, hasonlóképpen eljutnak az apák, testvérek, gyermekek, a gyermekek, testvérek és apák elleni gaztetre. Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek az én nevéért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözü.

(4-898)

Kafarnaumba egy ördögtől megszállottat hoztak. Jézus azonban nincs otthon. Péter észreveszi a ház körül ténfergő, rosszindulatú farizeusokat, és azt ajánlja, hogy menjenek Betszaidába, s vigyék oda a megszállottat is. Júdás azonban ezt hevesen ellenzi, és nem akar velük menni. Míg igyekeznek rávenni őt erre, megérkezik Jézus. Lásd a történetet Pt 3,112 113. Oldalán.

(4-934)

Az apostolok visszaérkeznek a körútról, és beszámolnak Jézusnak.

– És ti ketten? – kérdi Jézus Jakabtól, Zebedeus fiától és a Keriótitól, akik kissé távolabb állnak. Az első a Keresztelő három tanítványával beszélget, a második pedig egyedül van, és kedvetlen.

– Ó, én nem tettem semmit – mondja Jakab. De Júdás három nagy csodát is tett: egy vakon, egy bénán és egy ördögösön. Nekem holdkórosnak tűnt. – De az emberek ördögösnek mondták.

– És ilyen képpel állsz itt, amikor Isten annyira megsegített? – kérdezi tőle Péter.

– Én is tudok alázatos lenni – feleli a Kerióti.

– Meg aztán egy farizeus látott minket vendégül. Én kellemetlenül éreztem magamat. De Júdás az ilyenekhez jobban ért, és egészen megszelídítette. Az első napon kimérten viselkedett, de aztán... Nemde, Júdás?

Júdás bólint, de nem szól.

(4-955)

A templomban sok a besúgó

Egy napon István, Gamáliel tanítványa felkeresi Jézust, és titokban akar beszélni vele. Előre mennek néhány lépésnyire. István lángvörös arccal mondja:

– Tanácsot kell adnom neked, Mester. Bocsáss meg!...

– Ha jó, megfogadom. Beszélj hát!

– Mester, a főtanácsban előbb-utóbb mindent megtudnak. Olyan intézmény ez, amelynek ezer szeme és száz csápjája van. Mindenhová behatol, mindent lát, mindent hall. Több tájékoztatója van, mint ahány téglája van a Templom falaiban. Sokan élnek ebből...

– Hogy besúgók. Csak fejezd be. Ez igaz, és tudom. Nos, mit mondtak, mint többé-kevésbé igazat, a főtanácsnak?

– Elmondtak... mindent. Én nem tudom, hogyan tudnak meg bizonyos dolgokat. Azt sem tudom, igazak-e... De szó szerint megmondom neked, amit Gamáliel mondott nekem: „Mondd meg a Mesternek, metéltesse körül Hermaszteuszt, vagy távolítsa el, örökre. Mást nem kell mondanod.”

– Valóban nem szükséges mást mondani. Mindenekelőtt azért, mert pontosan ezért megyek Betániába, és ott fogok tartózkodni, amíg Hermaszteusz újra útra nem tud kelni. Másodsorban azért, mert semmiféle magyarázkodás nem tudná megszüntetni Gamáliel előítéletét... és tartózkodó viselkedését, akit felháborít az a tény, hogy olyan ember van velem, aki körülmetéletlen, testének egyik részén. Ő, ha körülnézne, és betekintene magába is. Mennyi körülmetéletlen van Izraelben.

Rövidesen ezután, Betániában, Jézus találkozik Arimateai Józseffel és Nikodémussal. Endori János Hermaszteusszal a Zelóta Simon házába megy.

– Az ifjú, aki a félszemű Jánossal ment, az a filiszteus, akit magadhoz fogadtál? – kérdi József.

– Igen, József. Honnan tudsz róla?

– Mester... én és Nikodémus is ezt kérdezzük magunktól, hogyan tudhatjuk, és hogyan tudhatja, sajnos, a többi templombeli is. De biztos, hogy tudjuk. A sátoros ünnepek előtt, azon az ülésen, amely mindig megelőzi az ünnepeket, néhány farizeus említette, hogy határozottan tudja, tanítványaid között – bocsáss meg Lázár – a közismert és ismeretlen bűnös nőkn és a vámosokon – bocsáss meg, Máté, Alfeus fia – és az egykori fegyencen kívül, csatlakozott hozzád egy körülmetéletlen filiszteus és egy pogány nő is. Ami a pogány nőt illeti, aki biztosan Szintika, érthető, ha tudnak róla, vagy sejtenek valamit. Nagy lármát csapott miatta a római, aki neveltség tárgya lett honfitársai és a júdeaiak előtt, mert keseregve, de ugyanakkor fenyegetőzve járt mindenfelé, keresve a szökevényt. Zaklatta Heródest is, mert azt gondolta, hogy Johanna házában rejtőzködik. Azt akarta, hogy a negyedes fejedelem parancsolja meg vagyonkezelőjének, adja vissza neki. De azt, hogy a sok téged követő férfi között van egy filiszteus, aki körülmetéletlen, és egy volt fegyenc, ezt hogyan tudhatták meg? Különös. Nagyon különös. Nem gondolod?

– Az is, meg nem is az. Gondom lesz Szintikára és a volt rabra.

– Igen, helyesen teszed, ha eltávolítod őket, főleg Jánost. Nem való a te sereggedbe.

– József, talán te is farizeus lettél? – kérdi szigorúan Jézus.

– Nem... de...

– Alázzak meg egy megújult lelket a leggonoszabb farizeizmus ostoba aggálya miatt? Nem, ezt nem teszem! Gondoskodni fogok nyugalmáról. Az övéről. Nem az enyémről.

A további társalgást lásd Pt 3,136-137. oldalán.

Az öngyilkosság mindig tilos!

Szintika Betániában van. Jézus kérésére beszámol gondolatairól a lelket és az örök életet illetően, amelyeket görög bölcseletről merített. Lázár, Nikodémus, Arimateai József és az apostolok ámulva hallgatják. (Szavait a „Jézus és a pogányok” című füzetben fogjuk részletezni.) Csak Júdás köt bele időnként, de alapos leckét kap tőle.

Amikor Szintika beszámol vágyáról, hogy találkozni akart Jézussal, hogy csatlakozzék az Igazsághoz, amiről már hallott, amikor mások idézték neki Jézus szavait, Júdás közbevág:

– Azt te nem tudtad, hogy találkozni fogsz velünk.

– Tudtam hinni, hogy Isten megjutalmazza az erényt. Én nem akartam se aranyat, se magas méltóságot, se fizikai szabadságot, még ezt sem. Hanem az Igazságot akartam. Ezt kértem Istentől, vagy azt, hogy haljak meg. Meg akartam kímélni magamat attól a megaláztatástól, hogy „tárgy”-gyá váljak, és még inkább attól, hogy beleegyezzem, hogy azzá legyek. Minderről lemondva, ami testi, amikor téged kerestelek, Uram, elfutottam, mert szemem félrevezetett engem, amikor megláttalak. Az érzékszervek útján történő kutatások mindig tökéletlenek. Istenre hagytam, aki fölöttünk és bennünk van, aki tájékoztatja a lelket Önmagáról. És megtaláltalak téged, mert lelkem elvezetett hozzád.

– A te lelked pogány – veti közbe ismét a Kerióti.

– De a lélekben mindig van valami az isteniből, főleg, ha erőkifejtés árán, megőrizte magát a tévedéstől... És ezért a saját természete szerinti dolgokra törekszik.

– Te Istenhez hasonlítod magadat?

– Nem.

– Akkor miért mondd ezt?

– Hogyan? Te, a Mester tanítványa kérded ezt tőlem? Tőlem, a görögtől, aki csak nemrég óta szabad? Amikor Ő beszél, nem hallasz? Vagy oly nagy benned a test gerjedelme, hogy eltompít? Nemde, Ő mindig azt mondja, hogy Isten gyermekei vagyunk? Tehát isteniek, ha az Atya gyermekei vagyunk, az Ő Atyjái és a miénk, akiről Ő mindig beszél. Te szememre vetheted, hogy nem vagyok alázatos, de azt nem, hogy hitetlen és figyelmetlen vagyok.

– Így hát többre tartod magadat nálam? Azt hiszed, hogy mindent megtanultál Görögországod könyveiből?

– Nem. Sem ezt, sem azt. De a bölcs emberek könyvei, bárhol is valók legyenek is, megadták nekem azt a keveset, hogy megálljak lábamon. Nem vonom kétségbe, hogy egy izraelita különb, mint én. De boldog vagyok sorsomban, amely számomra Istentől jön. Mi többet kívánhatok ennél? Mindent megtaláltam azzal, hogy megtaláltam a Mestert. És úgy gondolom, hogy ez sorsszerű volt, mert érzem, hogy egy hatalmas Erő örökös fölötte, amely magas sorsot jelölt ki számomra, s mivel én ezt jónak éreztem, nem tettem mást, csak engedelmeskedtem neki.

– Jónak? Rabszolganő voltál, még hozzá kegyetlen uraké... Ha az utolsó elfogott volna, hogyan engedelmeskedtél volna a sorsnak, te okos?

– Téged hívnak Júdásnak, nemde?

– Igen, no és?

– No és... semmi. Emlékezni akarok nevedre is, nemcsak gúnyolódásodra. Vigyázz, mert a gúnyolódás nem tanácsos, erényes embereknél sem... Hogy hogyan engedelmeskedtem volna a sorsnak? Talán megöltem volna magamat. Mert bizonyos esetekben jobb meghalni, mint élni, bár a filozófus azt mondja, hogy ez nem helyes, mert csak az isteneknek van joguk ahhoz, hogy magukhoz szólítsanak minket. Ez tartott vissza engem az öngyilkosságtól szomorú sorsom láncai között. De most, ha mocskos gazdám újra elfogott volna, ezt az istenektől jövő jelnek láttam volna, hogy hívnak. Inkább választottam volna a halált, mint az életet. Ember, én is önérzetes vagyok!

– És ha most fogna el? Ugyanolyan helyzetben lennél...

– Most már nem ölném meg magamat. Most már tudom, hogy a test elleni erőszak nem okoz kárt a lélekben, ha valaki nem egyezik bele. Most ellenállnék, míg erőszakkal el nem vennék életemet. Mert ezt is Isten jeladásának fogom fel, aki erőszak által szólítana magához. Nyugodtan halnék meg, abban a tudatban, hogy csak azt veszteném el, ami veszendő.

– Helyesen válaszoltál, asszony – mondja Lázár, és Nikodémus is helyesel.

– Az öngyilkosság mindig tilos – mondja a Kerióti.

– Sok tiltott dolog van, mégsem tartják tiszteletben a tilalmat. Neked azonban, Szintika, arra kell gondolnod, hogy Isten – aki mindig vezetett – megőrzött volna az önmagad elleni erőszaktól is. Most menj! – mondja kedvesen Jézus.

A nő meghajtja magát és távozik. Mindenki követi tekintetével. Lázár ezt suttogja:

– És mindig ilyen! Nem tudom megérteni, hogy lehet, hogy azok a dolgok, amelyek életet jelentettek számára, Izrael fiai halálát okozták. Ha lesz alkalmad meghallgatni még, meglátod, hogy pontosan az a hellénizmus, amely megrontott minket, akik már a Bölcsesség birtokosai voltunk, megmentette őt. Miért?

– Mert csodálatosak az Úr útjai. Ő azok előtt nyitja meg őket, akik megérdemlik. Most, barátaim, elbocsátlak titeket, mert közeleg az este. Örülök, hogy mindnyájan hallottátok beszélni a görög nőt. Annak tapasztalásából, hogy Isten miként nyilatkoztatja ki magát a legjobbaknak, vonjátok le a tanulságot, hogy gyűlöletes és veszedelmes kizárni Isten seregéből minden embert, aki nem tartozik Izraelhez. Ne mormogj, Júdás, Simon fia! És József, te se aggályoskodj! Egyáltalán nem szennyeztétek be magatokat azzal, hogy szóba álltatok egy görög nővel. Arra törekedjétek, hogy az ördöggel ne álljatok szóba, neki ne adjatok szállást!

(4-1049)

Júdás, engedelmeskedj!

Jézus egy Betánia környékén tett apostoli kirándulásról tér vissza az apostolokkal. Rövid kirándulás lehetett, mert még élelmiszeres tarisznya sincs náluk. Egymással beszélgetnek. Ezt mondják:

– Jó gondolat volt a ladikos Salamoné, nemde, Uram?

– Igen. Jó gondolat.

A Kerióti természetesen máshogy vélekedik, mint a többiek:

– Én nem sok jót látok benne. Azt adta nekünk, ami neki, mint tanítványnak, már nem kell. Nincs miért dicsérni őt...

– Egy ház mindig hasznos – mondja komolyan a Zelóta.

– Ha olyan lenne, mint a tied. De mi ez? Egy egészségtelen viskó.

– Ez mindene, amije Salamonnak volt – vág vissza Zelóta.

– És, ahogyan megöregedett benne betegek nélkül, úgy időnként mi is tartózkodhatunk benne. Mit akarsz? Hogy minden ház olyan legyen, mint Lázáré? – teszi hozzá Péter.

– Én nem akarok semmit. Csak nem látom szükségét ennek az adománynak. Amikor azon a helyen vagyunk, megszállhatunk Jerikóban is. Csak néhány stádium van köztük. És az olyan embereknek, mint mi, akik az üldözöttekhez hasonlítunk, örökösen róva az utakat, mit számít néhány stádium?

Jézus közbelép, mielőtt elfogyna a többiek türelme, amire már világos jelek utalnak.

– Salamon, vagyonához mérten, mindenki másnál többet adott. Mert mindent átadott.

Szeretetből adta. Azért, hogy menedéket nyújtson nekünk eső esetén, ha elkapna minket ezen a nem valami vendégszerető helyen, vagy áradás idején, és főleg olyan esetben, amikor a júdeaiak rosszindulata annyira felerősödik, hogy tanácsos közénk helyezni a folyót. Ennyit az adományról. Az pedig, hogy egy egyszerű és tanulatlan, de nagyon hűséges és készséges tanítvány el tudott jutni erre a nagylelkűségre – ami rámutat tiszta akaratára, hogy örökre az én tanítványom legyen – nagy örömet okoz nekem. Bizony, látom, hogy sok tanítvány, azzal a kevés oktatással, amit tőlem kapott, felülmúlt titeket, akik oly sokat kaptatok. Ti, és főleg te, még azt sem tudjátok feláldozni nekem, ami semmibe se kerül: személyes véleményeteket. Te megtartod mereven, ellenállva minden alakításnak.

– Te mondd, hogy az önmagunk elleni harc kerül a legtöbbe!

– És ezzel azt akarod mondani, hogy tévedek, amikor kijelentem, hogy nem kerül semmibe. Nemde? Pedig te nagyon is jól megértetted, amit mondani akarok! A férfi számára – és bizony te igazán férfi vagy – csak annak van értéke, amivel kereskedni lehet. Az énünk nem értékesíthető pénzért. Ha csak... hacsak valaki el nem adja magát valakinek, hasznot remélve belőle. Ez üzérkedés, és hasonló ahhoz, amit a lélek köt a Sátánnal, sőt annál is súlyosabb. Mert a lelken kívül felőleli az ember gondolkodását, vagy ítélőképességét, vagy szabadságát, nevezd, ahogy akarod. Ilyen szerencsétlenek is vannak... De pillanatnyilag nem rájuk gondolunk. Én nyilvánosan megdicsértem Salamont, mert látom mindazt a jót, ami tettében rejlik. És ez elég.

Csend áll be, majd Jézus újra megszólal:

– Néhány nap múlva Hermaszteusz olyan állapotban lesz, hogy baj nélkül gyalogolhat.

Visszatérek Galileába. Ti azonban nem mindnyájan jöttök velem. Közületek egyesek Júdeában maradnak, hogy feljöjjetek oda a júdeai tanítványokkal, úgy, hogy a Fény ünnepén mind együtt legyetek.

– Olyan sokáig? Ó, jaj! Vajon kik a sorosak? – kérdezzetik egymástól az apostolok. Jézus meghallja a suttogást, és válaszol nekik:

– Júdás, Simon fia, Tamás, Bertalan és Fülöp van soron. De nem azt mondtam, hogy a Fény ünnepéig tartózkodjanak Júdeában. Inkább azt akarom, hogy gyűjtsétek össze vagy értesítsétek a tanítványokat, hogy legyenek ott a Fény ünnepére. Ezért most menjetek, keressétek meg őket,

gyűjtsétek egybe, és értesítsétek őket. Közben ellenőrzitek és segítitek őket, s azután utánam jöttök, magatokkal hozva azokat, akiket megtaláltatok, és üzenetet hagyok hátra a többieknek mindenütt, hogy ők is jöjjenek. Immár vannak barátaink Júdea főbb helységeiben. Megteszik nekünk azt a szívességet, hogy értesítik a tanítványokat. És fölfelé jövet, Galilea felé, a Jordánon túli vidéken, nem feledve, hogy Gerazán, Boszrán és Arbelán keresztül fogok menni, egészen Aeráig, összegyűjtitek azokat is, akik áthaladtomkor nem mertek jelentkezni, hogy oktatást vagy csodát kérjenek, de utána majd szenvednek, hogy miért nem tették meg. Hozzám vezetitek őket. Aerában fogok tartózkodni, amíg meg nem érkeztek.

– Akkor jó volna azonnal indulni – mondja a Kerióti.

– Nem. Az elutazásom előtti estén fogtok elindulni, Jónáshoz menve, a Getszemániba, másnapig, és azután mentek el mindenfelé Júdeában. Így te fölkeresheted édesanyádat, és segíthetsz neki a mezőgazdasági szerződések idején.

– Megtanulta egyedül végezni, már évek óta.

– Hát nem emlékszel már, hogy tavaly nélkülözhetetlen voltál neki a szürethez? – kérdi Péter, kissé sunyin.

Júdás a pipacsnál is pirosabbá válik, és eltorzul arca dühében és szégyenében. Jézus azonban megelőzi válaszát:

– Egy jó fiú mindig segíti és támogatja anyját. Utána, húsvétig, és húsvét után, már nem találkozok veled. Ezért menj, és tedd, amit mondom.

Júdás most már nem Péternek vág vissza, hanem Jézusra önti ki haragját:

– Mester, tudod, mit kell mondanom neked? Az a benyomásom, hogy meg akarsz szabadulni tőlem, legalábbis el akarsz távolítani, mert gyanakodsz rám, mert igazságtalanul vétkesnek tartasz valamiben. Vétesz a szeretet ellen irántam, mert...

– Júdás! Elég! Sok mindent mondhatnék neked. De csak annyit mondom: Engedelmeskedj!

– Jézus fönségesen mondja ezt. Kiegyenesedik, szeme villog, arca szigorú... Megremegtet. Júdás reszket. Hátra megy, mindenki mögé. Jézus pedig a csoport élére megy, egyedül. Kettejük között halad az apostolok elnémult csoportja.

(4-1053)

Az apostolok örülnek Júdás távolléte miatt, és Péter ki is fejezi ezt, de Jézus megfeddi érte, és Mária is figyelmezteti szeretetlenségére: Pt 3,137-138

(4-1060)

Júdás csak „ember”

Júdás elárulja a farizeusoknak Jézus útitervét, és néhány farizeus már várja őt Bozrában, hogy belekössön. Amikor Jézus megemlíti előttük Júdást, elvörösödnek, elárulva ezzel, hogy ő értesítette őket.

(4-1112)

Útban Aera felé, András megjegyzi:

- Mester, Aerában ott lesz Júdás, Simon fia...
- Biztosan. És vele együtt Tamás, Bertalan és Fülöp.
- Mester... én visszasírom ezeket a békés napokat – sóhajtozik Jakab.
- Nem szabad így beszélned, Jakab!
- Tudom... De nem tehetek másként... – és még nagyobbat sóhajt.
- Ott lesz Simon Péter is, unokatestvéreimmel. Nem örülsz neki?
- Nagyon! Mester, Júdás, Simon fia, miért annyira más, mint mi?
- Miért váltakozik az eső a napsütéssel, a meleg a hideggel, a világosság a sötétséggel?
- Hát, mert nem lehet, hogy mindig ugyanaz legyen. Az élet kihalna a földön.
- Jól mondtad, Jakab.
- Igen, de ennek semmi köze sincs Júdáshoz.
- Válaszolj. A csillagok miért nem mind olyanok, mint a nap, olyan nagyok, melegek, szépek, nagy erejűek?
- Mert... a föld elégne akkora tűztől.
- Miért nem olyan minden fa, mint ezek a diófák? Fákon minden növényt értek.
- Mert... az állatok nem tudnának róluk enni.
- Akkor pedig miért nem olyan mind, mint a fű?
- Mert... nem volna fánk a tüzeléshez, házépítéshez, szerszámokhoz, szekerekhez, bárkákhoz, bútorokhoz.
- A madarak miért nem mind sasok, az állatok pedig elefántok vagy tevék?
- Jól nézne ki, ha így volna!
- Ezek a változatok tehát jók, szerinted?
- Kétség kívül.
- Úgy ítéled tehát, hogy... Szerinted, Isten miért alkotta mindezeket?
- Hogy minden lehető segítséget megadjon nekünk.
- Tehát helyes céllal? Biztos vagy ebben?
- Aminthogy élek ebben a pillanatban.
- Akkor pedig, ha helyesnek találod a változatosságot az állat-, növény- és csillagvilágban, miért várnád el, hogy minden ember egyforma legyen? Mindegyiknek van hivatása, alakja. A fajták végtelen különfélesége szerinted a Teremtő hatalmának, vagy tehetetlenségének a jele?
- A hatalmának. Az egyik arra szolgál, hogy szembetűnőbbé tegye a másikat.
- Nagyon jó. Júdás is ugyanezt a célt szolgálja, erre szolgálsz te is társaid mellett, és társaid melletted. A szánkban harminckét fog van, és – ha jól megnézed őket – nagyon különböznek egymástól. Nemcsak három osztályukban, hanem az egy osztályba tartozó egyedek is. És mégis – tekintve, hogy éppen eszel – figyelj meg szerepüket! Meg fogod látni, hogy azok is, amelyek kevésbé fontosnak tűnnek, úgy tűnik, alig tevékenykednek, pontosan azok, amelyek az első munkát végzik, mert átharapják a kenyeret, és továbbítják a többi foghoz. Azok összerágják, hogy eljuttassák a többihez, amelyek péppé teszik. Nem így van? Júdás neked úgy tűnik, hogy nem tesz semmit, vagy rosszul csinálja, amit tesz. Emlékeztetlek rá, hogy evangelizálta, mégpedig jól, Dél-Júdeát, és hogy – amint magad mondtad – jól tud bánni a farizeusokkal.

– Igaz.

Máté megjegyzi:

– Nagyon ért hozzá, hogyan lehet pénzt szerezni szegények számára. Kér, úgy tud kérni, ahogyan még én sem tudok... Talán azért, mert most már undorodom a pénztől.

A zelóta Simon lehajtja fejét, s arca egészen kármin pirossá válik. András, aki észreveszi, megkérdi:

– Rosszul érzed magadat?

– Nem, nem... A fáradtság... nem tudom.

Jézus erősen ránéz, ő pedig egyre pirosabb lesz. Jézus azonban nem szól semmit. Csak később, hátra maradva, magával viszi a Zelótát. Amikor egyedül vannak, megkérdi:

– Miért pirultál el, Simon?

Az újra tűzpiros lesz, de nem szól. Jézus megismétli a kérdést. Simon még vörösebb lesz, és még mélyebben hallgat. Jézus újra felteszi a kérdést.

– De Uram, hiszen te tudod! Miért akarod tőlem hallani? – mondja a Zelóta; olyan elgyötört hangon, mintha kínoznák.

– Megbizonyosodtál róla?

– Ő nem is tagadta előttem. Hanem ezt mondta:

– Előrelátásból teszek így. Nekem jó érzésem van. A Mester sohasem gondol a holnapra. Ha akarjuk, ez igaz is. Csakhogy ez mindig... mindig... Mester, te mondd ki a helyes szót.

– Ez mindig azt igazolja, hogy Júdás csak „ember”. Nem tud fölemelkedni, hogy lélek legyen. De, többé-kevésbé, mind ilyenek vagytok. Ostoba dolgoktól féltek. Fölösleges előrelátásból gyötritek magatokat. Nem tudjátok elhinni, hogy a Gondviselés hatalmas és jelenvaló. Nos, ez maradjon kettőnk között. Nemde?

– Igen, Mester.

Csend. Majd Jézus ezt mondja:

– Rövidesen visszatérünk a tóhoz... Jól fog esni egy kis magunkba mélyedés, annyi járkálás után. Mi ketten Názáretbe megyünk egy időre, a Fény ünnepe táján. Te egyedül vagy... A többiek családjukkal lesznek. Te velem leszel.

– Uram, Júdás, Tamás és Máté is magányos.

– Ne gondold. Mindegyikük családban fog ünnepelni. Máténak ott van a nővére. Te egyedül vagy. Hacsak nem akarsz Lázárhoz menni...

– Nem, Uram! – tör ki Simon. – Nem! Szeretem Lázárt, de veled lenni annyi, mint a Paradicsomban lenni. Köszönöm, Uram. – és megcsókolja kezét.

Alig jutottak túl a kis falun, amikor – újabb záporban – a vízzel elöntött úton feltűnik Timóneusz és Márk, és ezt kiáltják:

– Álljatok meg! Itt van Simon Péter, szamarakkal. Találkoztam vele, mikor már jött. Három nap óta jön e hely felé az állatokkal, szakadó esőben!

Meg is állnak a tölgyfák sűrűje alatt, amelyek kis védelmet nyújtanak a zuhogó esőtől. És lám, ott jön samárháton, egy sor kis samár élén, Péter, aki szerzetesbarátnak néz ki a takaró alatt, amit fejére és vállára húzott.

– Isten áldjon meg, Mester! Ugye megmondtam, hogy olyan vizes lesz, mint aki a tóba esett! Rajta, gyorsan, üljetek fel mind, mert Aera három nap óta lángol, annyira tüzelnek a tűzhelyekben, hogy megszárátsanak téged! Gyorsan, gyorsan!... Micsoda állapotban van. Ugyan, nézzetek ide! Hát nem voltatok képesek visszatartani Őt? Ah, ha én nem vagyok ott! Ide nézzetek! Olyan egyenes a haja, mint egy vízbefült emberé. Biztosan átfagyott. Ilyen záporban! Micsoda meggondolatlanság! És ti? És ti? Ó, szerencsétlenek! Először is te, ostoba testvérem, és utánad mind a többiek! Szép kis alakok vagytok! Úgy néztek ki, mint a vízárókba pottyant zsákok! Rajta! Igyekeztek! Ah, többé nem bízom Őt rátok! Már majdnem megfulladok a rémülettől...

– Meg a beszédőtől, Simon – mondja nyugodtan Jézus, mialatt számára Péteré mellett poroszkál, a számarkaraván élén. Jézus megismétli: – Meg a beszédőtől. A fölösleges beszédőtől. Azt nem mondtad, megérkeztek-e a többiek... Továbbindultak-e az asszonyok? Jól van-e feleséged? Semmit se mondtál nekem.

– Mindent elmondok. De miért indultál el ilyen esőben?

– És te miért jöttél?

– Mert siettem, hogy lássalak, Mesterem.

– Mert siettem, hogy csatlakozzam hozzád, Simonom.

– Ó, drága Mesterem! Mennyire szeretlek! Feleség, gyerek, ház? Semmi, semmi! Minden rútot, ha te nem vagy ott. Elhiszed, hogy ennyire szeretlek?

– Elhiszem. Tudom, ki vagy, Simon.

– Ki?

– Egy nagy gyerek, tele apró hibákkal, és ezek alá sok szép tulajdonság van eltemetve. Egy azonban nincs eltemetve. S ez: becsületesség mindenben. Nos, ki van Aerában?

– Júdás unokatestvéred, Jakabbal, ezen kívül a kerióti Júdás a többiekkel. Úgy látszik, Júdás valami nagy jót művelt, mindenki dicséri...

– Tett fel neked kérdéseket?

– Ó, sokat! Egyikre se válaszoltam, mondván, hogy semmit sem tudok. Valóban, tudok-e mást, mint hogy Gadara közeléig kísértem el az asszonyokat? Tudod, semmit se mondtam neki endori Jánosról. Ő azt hiszi, veled van. Szólnod kellene erről a többieknek.

– Nem. Mint te, ugyanúgy ők sem tudják, hol van János. Többet mondanom fölösleges. De ezek a szamarak... Három napon át!... Mennyi költség. És a szegények?

– A szegények... Júdás tele van pénzzel, és gondol rájuk. Ezek pedig egy fillérembe se kerülnek. Az aeraik emberek ezret is adtak volna – fizetség nélkül – számodra. Rájuk kellett szólnom annak megakadályozására, hogy számarcsereggel jöjjenek eléd. Timóneusnak igaza van. Itt mindenki hisz benned. Jobbak, mint mi... – és felsóhajt.

– Simon, Simon. A Jordánon túli részen megtiszteltetésben részesültünk: börtönviselt ember, pogány nők, bűnös nők, asszonyok adtak nektek leckét a tökéletességről. Emlékezz erre, Simon, Jónás fia! Mindig.

– Igyekezni fogok, Uram. Itt vannak, itt vannak Aerából az elsőik. Nézd, mennyi ember! Itt jön Timóneus anyja. Itt vannak a tömegben unokatestvéreid. Itt vannak azok a tanítványok, akiket előre küldtél, mielőtt a kerióti Júdással érkezők megjöttek.

(4-1133)

Júdás máris kérkedik

Az apostolok bárkával Magdalába mennek. Amikor kiszállnak, Jézus így szól:

– Júdás, Simon fia, és Tamás, jöjjetek ide hozzám.

A kettő odasiet.

– Úgy határoztam, hogy bizalmas megbízatást és egyben örömet adok nektek. A megbízatás az, hogy ti kísérjétek el Betániába Lázár nővéreit. S övelük Elízát. Eléggé becstüllek titeket, hogy rátok bízom a nőtanítványokat. Egyúttal elviszitek Lázárnak leveletem. Utána, a megbízatás teljesítése után, hazatértek otthonaitokba, a Fény ünnepére... Ne szakíts félbe, Júdás! Mindnyájan saját otthonunkban üljük meg a Fény ünnepét ebben az évben. Ez a tél túl esős ahhoz, hogy utazni lehessen. Látjátok, hogy a betegek is gyérülnek. Ezért kihasználjuk pihenésre ezt az időt, és örömet szerzünk családunknak. Kafarnaumban várlak benneteket február végén.

– Te Kafarnaumban leszel? – kérdi Tamás.

– Még nem vagyok biztos benne, hogy hol leszek. Itt, vagy ott, nekem mindegy. Elég, ha Édesanyám mellett van.

– Jobban szerettem volna veled tölteni a Fény ünnepét – mondja a Kerióti.

– Elhiszem. De ha szeretsz engem, engedelmeskedsz. Annál is inkább, mert engedelmesgetek módot ad nektek, hogy segítsétek a tanítványokat, akik újra szétszóródtak mindenfelé. Ebben kell, hogy nagyon segítsetek nekem. A családokban mindig az idősebb gyermekek segítenek a szülőknek a kisebb gyermekek nevelésében. Ti vagytok a tanítványok idősebb testvérei, és legyetek boldogok, hogy megbízom bennetek. Ez is mutatja, hogy legutóbbi működéseitekkel elégedett voltam.

Tamás egyszerűen csak ennyit mond:

– Túlságosan is, Mester. De, ami engem illet, most majd igyekszem még jobban csinálni. Sajnálom azonban, hogy téged el kell hagynom... De hamar eltelik majd... És idős apám örülni fog, hogy velem leszek az ünnepen... és nővéreim is... Ikernővérem pedig... Már biztosan megszületett a gyermeke, vagy mostanában várja... Az első unoka... Ha fiú, és akkor születik, amikor ott vagyok, milyen nevet adjak neki?

– József.

– És ha leány?

– Mária. Nincs ezeknél édesebb név.

Júdás azonban, megbízatására büszkén, máris kérkedik, és egyik tervet a másik után szövi... Arról teljesen megfeledkezik, hogy távol lesz Jézustól, holott nem is olyan régen úgy kapálódzott, mint egy szilaj csikó, Jézus parancsa ellen, hogy elváljon tőle egy időre. Teljesen megfeledkezik most akkori gyanújáról is, hogy Jézus így kívánja őt eltávolítani. Mindent elfelejt... és boldog, hogy olyan valakinek tartják, akit kényes feladatokkal lehet megbízni. Megígéri:

– Sok pénzt hozok majd szegényeidnek – s közben előhúzza az erszényt, és ezt mondja: – Tessék, vedd át. Ennyink van. Nincs több nálam. Te adj belőle utazásunkhoz – Betániától hazáig – szükséges kiadásainkra.

– De hiszen nem indulunk el ma este – veti ellen Tamás.

– Nem számít. Pénzre már nincs szükségünk Mária házában, és ezért... Örülök, hogy tovább nincs mit kezelnem... Amikor visszajövök, hozok Édesanyádnak virágmagokat. Kérek anyámtól. Marciamnak is akarok ajándékot hozni... – Csupa lelkendezés.

Jézus csak nézi...

Már a magdalai Mária házában vannak. Zörgetnek, és mind bemennek. Az asszonyok örvendezve sietnek a Mester elé, aki jött, hogy náluk szálljon meg.

Vacsora után, amikor a fáradt apostolok már nyugovóra tértek, Jézus, egy terem közepén ülve, nőtanítványaitól körülvéve, közli velük kívánságát, hogy utazzanak el minél előbb. Ellentétben az apostolokkal, közülük senki sem tiltakozik. Beleegyezésül meghajtják fejüket, s aztán kimennek, hogy elkészítsék úti csomagjaikat. Magdolnát azonban, aki már az ajtónál van, Jézus visszahívja.

– Nos, Mária? Miért súgtad nekem érkezésemkor: „Beszélnem kell veled titokban?”

– Mester, eladtam a drágaköveket. Tibériásban. Marcella adta el, Izsák segítségével. Az összeg a szobámban van. Nem akartam, hogy Júdás valamit is meglásson... – és igen erősen elpirul.

Jézus erősen ránéz, de nem szól semmit.

Magdolna kimegy, hogy aztán egy súlyos erszénnyel térjen vissza, amit átad Jézusnak:

– Tessék – mondja. – Jól megfizették.

– Köszönöm, Mária.

– Köszönöm, Rabboni, hogy kérted tőlem ezt a szívességet. Van még valami kérnivalód?

– Nincs, Mária. És neked van-e még valami mondanivalód?

– Nincs, Uram. Áldj meg, Mesterem!

– Igen, Megáldalak... Mária... örülsz, hogy visszamégy Lázárhoz? Gondold azt, hogy én már nem vagyok Palesztinában. Akkor szívesen térnél haza?

– Igen, Uram, de...

– Fejezd be, Mária! Sose félj elmondani nekem gondolatodat!

– De szívesebben tértem volna haza, ha a kerióti Júdás helyett a zelóta Simon jött volna, aki családunk jó barátja.

– Órá szükségem van egy komoly megbízatáshoz.

– Akkor testvéreid, vagy a galambszívű János. Nos, mindenki, csak ő ne... Uram, ne nézz rám szigorúan!... Aki paráznaságot evett, érzi annak közelségét... Nem ettől félek. Rendre tudok utasítani olyat is, aki jóval több, mint Júdás. Én attól rettegek, hogy nem nyerek bocsánatot, és itt van az énem, itt van a Sátán, aki biztosan, körülöttem ólálkodik, és itt van a világ... Mária, Teofil leánya, nem fél ugyan senkitől, de Mária, aki Jézusé, irtózik attól a bűntől, amely igában tartotta, és őt... Uram!... Az olyan férfi, aki érzékeiben fölgerjed, utálatot kelt bennem...

– Nem egyedül utazol, Mária. És ha teveled van, biztosan nem fordul vissza... Ne feledd, hogy útnak kell indítanom Szintikát és Jánost Antiochiába, és ezt nem szabad megtudnia olyannak, aki oktalan...

– Igaz. Akkor menni fogok... Mester, mikor látjuk viszont egymást?

– Nem tudom, Mária. Talán csak húsvétkor. Most menj békében! Megáldalak téged ma este, és minden este, és veled nővéredet és a jó Lázárt is.

Mária lehajol, hogy megcsókolja Jézus lábait, majd kimegy, egyedül hagyva Jézust a csendes szobában.

Csökönösebb, mint egy szamár!

Jézus, Názáretben Anyjával beszélget.

– Gyere ide, Mama, mellém, és mesélj még... Nem az akkori időkről... hanem a mostaniról. Mit csináltál?

– Dolgoztam...

– Tudom. De mit? Fogadok, hogy értem fáradoztál. Mutasd meg!...

Mária pirosabb lesz, mint a szövőszéken lévő anyag, amelyet Jézus, miután fölállt, megnéz.

– Bíbor? Ki adta neked?

– A kerióti Júdás. A szidoni halászoktól kérte, azt hiszem. Azt akarja, hogy királyhoz illő ruhát készíts nekem. Elkészítem a ruhát, igen. De neked nincs szükséged bíborra ahhoz, hogy király légy.

– Júdás csökönösebb, mint egy szamár – ez egyetlen megjegyzése az ajándékba adott bíborra... Majd Anyjához fordul: – És egy egész köntös kijön abból, amit adott?

– Ó, nem, Fiam. A köntös és a köpeny díszes szegélyére elég lesz. Többre nem.

– Jól van. Értem, miért csinálod keskeny csíkokban. Akkor... Mama: tetszik nekem elgondolásod. Féltreteszed nekem ezeket a sávokat, és egy napon majd szólok, hogy használd fel egy szép köntöshöz. De addig még van idő. Ne fáradj vele!

(4-1182)

5. füzet – Egy közületek ördög

Júdás, a sötét lélek

A Kerióti távollétében Jézus Antiochiába küldi endori Jánost, Szintikával együtt, azzal az ürüggyel, hogy ott majd a pogányok között apostolkodva, előkészíti Jézus Országát. Jézus elkíséri őt az út egy részén. János azonban átlát a szitán, és a társalgás közben ezt mondja:

– Ez az elutazás nem volt előre kitervezve, nem, és a döntés se magától adódott...

– Miért mondd ezt, János? – kérdezi szelíd szomorúsággal Jézus.

– Mert igaz. Én – és mások sem, még a nagy tanítványok sem – nem arra voltam kiválasztva, hogy messzire menjek.

– No és Szintika? – kérdi Jakab, Alfeus fia, elszomorodva az endori ember elméjében támadt világosságtól.

– Szintika azért jön, hogy engem ne egyedül küldjenek el... hogy előlem könyörületesen elrejtsek az igazságot...

– Nem, János!...

– De igen, Mester. És látod? Kínzóim nevét is meg tudnám neked mondani. Tudod, honnan olvasom ki? Csak rá kell néznem erre a nyolc jó emberre, (az őt kísérő apostolokra) és máris kiolvasom. Csak a többi négy távollétére gondolva is kiolvasom! Aki miatt te megtaláltál engem, ugyanaz, mint aki azt akarta volna, hogy a Belzebub találjon rám. És azért juttatott ehhez az órához – téged is ide juttatott, Mester, hisz te is szenvedsz, mint én, s talán nálam is jobban – azért juttatott ehhez az órához, hogy visszakergessen a kétségbeesésbe és a gyűlöletbe. Mert ő gonosz. Kegyetlen. Irigy. És még más is. A kerióti Júdás ő, a sötét lélek a te csupavilágosság szolgáid között...

– Ne beszélj így, János. Nemcsak ő nincs itt. Mindnyájan távol voltak a Fény ünnepén, a Zelóta kivételével, akinek nincs családja. Keriótból, főleg ebben az évszakban, nem lehet néhány pihenővel ide jönni. Majdnem 200 mérföldnyi az út. És úgy volt helyes, hogy elmenjen anyjához, mint Tamás is. Bertalant is megkíméltem, mert öreg, és vele Fülöpöt is, hogy társat adjak Bertalannak...

– Igen. Hárman nincsenek itt... De, ó, jó Jézus! Te ismered a szíveket, mert Szent vagy. De nem te vagy az egyetlen, aki ismered. Az alávaló emberek is ismerik az alávalókat, mert bennük önmagukra ismernek. Én gonosz voltam, és újra önmagamot láttam, legrosszabb ösztöneimmel, Júdásban. De megbocsátok neki. Egyetlen dolog miatt bocsátok meg neki, amiért oly messzire küld engem meghalni: mert pontosan ő általa jöttem hozzád. A többiért Isten bocsásson meg neki... az összes többiért.

– Jézus nem cáfolja meg... Hallgat. Az apostolok egymásra néznek, mialatt erős karjukkal tolják a kis szekeret a csúszós úton.

Én szeretem őt!

Jiftaelnél Jézus elbúcsúzik Jánostól és Szintikától, és étlen, szomjan az ottani hegy barlangjában húzódik meg, szinte megközelíthetetlen helyen, hogy imádkozzék és vezekeljen, míg apostolai vissza nem térnek Antiochiából.

A barlangban egy védett helyet keres, ahol aztán fölhalmozza a száraz faleveleket, amelyeket a szél hordott a barlangba. Igen nyomorúságos fekhely ez, száraz falevelekből, amelyet teste és a csupas, fagyos föld közé helyezett... Erre rogyik le, és úgy marad rajta erőtlenül, elnyúlva, két kezét feje alá téve, szemét a sziklás boltozatra szegezve, elmerülten, szinte kábultan, mint olyan valaki, aki erejét meghaladó megerőltetést vagy fájdalmat élt át. Majd lassan, hangtalanul, könnyek kezdenek folyni szeméből, és arca két oldalán lecsorogva belevesznek a hajába, fülei felé, onnan pedig biztosan a száraz falevelek közé hullanak.

Így sír, hosszú ideig, egyetlen szó nélkül, meg se moccanva. Majd felül, és fejét felhúzott térdjei közé hajtva, térdjeit pedig összekulcsolt kezével átfogva, távoli Édesanyját szólítja:

– Mama! Mama! Mamám. Örök édességem! Ó, Édesanyám! Ó, Édesanyám! Mennyire szeretném, ha mellettem volnál! Miért nem vagy velem mindig, Isten egyetlen vigasza?

Csak az üreges barlang válaszol – hiányos visszhang mormolásával – szavaira, zokogására, és mintha maga is sírna szegleteivel, sziklatömbjeivel és kevés és még csak kissé lelógó cseppköveivel, amelyek az egyik sarokban függenek, mivel talán ez van leginkább kitéve a belső vizek munkájának.

A Jézus sírása folytatódik, bár nyugodtabban, mintha Édesanyjának már pusztá szólítása is megvigasztalta volna, és csendes egymagában hangosan gondolkodik.

– Elmentek... És miért? És ki miatt? Miért kellett ezt a fájdalmat okoznom? És miért okoznom magamnak, amikor a világ már úgyis ezzel telíti napjaimat? Júdás...

Vajon hová repül most Jézus gondolata, amikor fölemeli fejét térdéről, és maga elé néz, tágra nyílt szemmel és olyan feszült arccal, mint aki elmerül a jövő lelkis események látomásába, vagy mélyen elmélkedik. Már nem sír. De láthatóan szenved. Majd olyan, mintha egy láthatatlan beszélőnek válaszolna. És hogy ezt tegye, föláll.

– Ember vagyok, Atyám. Az Ember vagyok. A bennem megsebzett és megtépázott barátság erőnye fájdalmasan vonaglik és jajgat...

Én tudom, hogy mindent el kell szenvednem. Tudom. Mint Isten tudom ezt, és mint Isten akarom is a világ javára. Mint ember is tudom, mert isteni lelkem közli ezt emberi természetemmel. És mint ember is akarom ezt, a világ javáért. De mekkora fájdalom, ó, Atyám!

Ez az óra sokkal kínosabb, mint az, amelyet a pusztában éltem át a te és az én lelkemmel... És jóval erősebb a mostani kísértés, hogy ne szeressem, és ne tűrjem meg magam mellett azt a nyálkás és alattomos lényt, akinek neve Júdás, sok, engem megítató és jóllakató fájdalom okozója, s aki gyöttri azokat a lelkeket, akiknek én békét adtam.

Atyám, én érzem, hogy kezdesz szigorúvá válni Fiadhoz, lassanként, ahogyan közeledem az emberi nemért való vezeklésem végéhez. Egyre jobban eltávolodik tőlem szelídséged, s arcod egyre szigorúbb a lelkemhez, amelyet mind mélyebbre juttatsz, oda, ahol az emberiség nyög – büntetésedtől sújtva évezredek óta.

Édes volt nekem a szenvedés, édes a gyaloglás emberi létem kezdetén, édes akkor is, amikor az ács fiából a világ Tanítója lettem, elszakadva egy Édesanyjától, hogy téged, Atyám, az elbukott embernek adjalak. A mostanihoz viszonyítva, még az Ellenséggel való küzdelem is édes volt a pusztában való megkísértéskor... Az érintetlen erejű hős vakmerőségével szálltam vele szembe... Ó, Atyám!... Most viszont teherként nehezedik erőmre túl sok ember szeretetlensége és túl sok dolog ismerete...

Én tudtam, hogy a Sátán, a megkísértés végeztével, el fog menni. El is ment, és angyalok jöttek megvigasztalni Fiadat, amiatt, hogy ember, aki az ördög kísértésének tárgya.

Most azonban nem fogja abbahagyni ennek az órának elmúltával, amelyben a Barát szenved messzire küldött barátai miatt, és a hitszegő barát miatt, aki árt neki közelben és távolban egyaránt. Nem hagyja abba. Nem jönnek majd angyalaid, hogy vigaszt nyújtsanak ezen óráért, és ezen óra után. De jön majd. a világ. Minden gyűlöletével, gúnyolódásával, meg-nem-értésével. De jön, és egyre jobban a közelemben lesz, álnokabbul és nyálkásabban, a hitszegő, az áruló, aki eladta magát a Sátánnak! Atyám!

(Valóban a gyötrellem, a rémület, az esdeklés kiáltása ez, és Jézus remeg. Emlékezetembe idézi a Getszemáni óráját.)

Atyám! Én tudom. Én látom. Mialatt én itt szenvedek, és fogok szenvedni, és szenvedésemet felajánlom neked az ő megtéréséért és azokért, akiket kitéptek karjaimból, és most átdöfött szívvel mennek sorsuk felé, ő eladja magát, hogy nagyobb legyen, mint én, az Emberfia!

Az Emberfia én vagyok, nemde? De igen. De nemcsak én vagyok az. Az emberiség, a termékeny Éva, világra hozta fiait, és ha én Ábel vagyok, az Ártatlan, az emberiség ivadékai között nem hiányzik Káin sem. És ha az Elsőszülött vagyok – mert olyan vagyok, amilyenek az ember fiainak kellett volna lenniük – szeplőtelen a te szemedben, ő, a bűnben fogant, az első azok között, amilyené váltak az ember fiai, miután beleharaptak a mérgezett gyümölcsbe. És most, minthogy még nem lakott jól azzal, hogy megvan benne a hazugság, a szeretetlenség, a vérszomj, a pénzvág, a gőg és a paráznság undorító és káromló taplója, sátánivá teszi magát, hogy ő, az az ember, aki angyallá válhatott volna, az az ember legyen, aki ördöggé válik... „Lucifer hasonló akart lenni Istenhez, és ezért kiűzetett a Paradicsomból, és, ördöggé változva, a pokol lett lakhelye.”

De Atyám! Ó, Atyám! Én szeretem őt... még mindig szeretem. Ember ő... Egyike azoknak, akikért otthagytalak téged... Megalázkodásomért mentsd meg őt... add meg nekem, hogy megváltsam őt, Fölséges Úr. Legyen ez a vezeklés inkább őerte, mint a többiekért! Ó, Én, aki mindent tudok, ami van, tudom, mennyire nem megfelelő az, amit kérek... De, Atyám, egy pillanatra ne Igédet lásd bennem! Csak Igaz-Ember voltomat szemléld... és engedd meg, hogy egy pillanatra csak a kegyelmedet élvező Ember lehessen, az Ember, aki nem ismeri a jövőt, aki áltathatja magát... az Ember, aki – nem ismerve az elkerülhetetlen végzetet – könyörögget, tökéletes reménykedéssel, hogy elnyerje tőled a csodát.

Egy csodát! Egy csodát a názáreti Jézusnak, a názáreti Mária – örök Szerelmünk-Jézusának. Egy csodát, amely megsemmisíti az elhatározott dolgot. Júdás üdvösségét kérem. Mellettem élt, szavaimat itta, megosztotta ételemet, keblemen aludt... Ne ő, ne ő legyen a sátánom!

Nem kérem tőled, hogy ne áruljanak el... Ennek meg kell lennie, és meg is történik... hogy elárultatásom fájdalma által legyen eltörölve minden hazugság, ahogyan eladatásom fájdalma által le legyen vezetve minden kapzsiság, a rám szórt káromlások okozta gyötrelmeim elégtételt adjanak minden káromlásért és azért a szenvedéseimért, hogy nem hittek nekem, nyerjenek hitet azok, akik nélkülözik a hitet most vagy a jövőben, megkínzatom által legyen lemosva a testiség minden bűne... De kérlek: ne ő, ne ő, Júdás, a barátom, az apostolom!

Nem szeretném, hogy bárki is eláruljon... Senki, még a legtávolabbi, az északi jeges tájakon vagy a forró égöv alatt élő ember sem... Azt szeretném, ha a Földről egyedül te lennél... ahogyan máskor is te voltál, aki tüzeddel meggyújtottad az égőáldozatokat... De tekintve, hogy az ember keze által kell meghalnom – és a valóságos hóhérnál is nagyobb hóhérom lesz az áruló barát, a romlott, akiben a Sátán bűze lesz, és aki magában máris arra áhítozik, hogy hasonló legyen hozzám hatalomban... így gondolja felfuvalkodottságában és kéjvágyában – tekintve, hogy az ember keze által kell meghalnom, Atyám, azt engedd meg, hogy ne az legyen az áruló, akit barátomnak hívtam és mint ilyent szerettem.

Sokszorozd meg, Atyám, kínjaimat, de add nekem Júdás lelkét... Ráhelyezem ezt a könyörgésemet áldozati Személyem oltárára... Atyám, fogadd el!...

Az ég be van zárva, és néma!... Ez tehát az a szörnyűség, amely velem lesz halálomig?

Az ég néma, és be van zárva.... Ez lesz tehát az a csend és az a börtön, amelyben elszáll a lelkem? Az ég be van zárva, és néma!... Ez lesz tehát a Vértanú legfőbb gyötrelme?...

Atyám, a te akaratod legyen meg és ne az enyém! De kínjaimért, ó, legalább ezt. Kínjaimért adj békét és reményt Júdás másik vértanújának, endori Jánosnak, Atyám!... Ő valóban jobb sokaknál. Olyan utat járt végig, amelyet kevesen tudnak és fognak megtenni. Számára a megváltásból már minden beteljesedett. Add meg tehát neki teljes, maradéktalan békédet, hogy enyém legyen dicsőségemben, amikor majd számomra is minden teljességbe ment, irántad való tiszteletből és engedelmességből... Atyám!...

Jézus lassan térdre ereszkedik, és most arcával a földre borulva sír, és imádkozik. Ezalatt a rövid téli nap világossága kialszik a sötét barlangban.

(5-38)

Péter nagyon szánja endori Jánost és Szintikát, és megígéri, hogy kifacsarja majd az örömet abból, aki mindennek az oka, ha sikerül ezt megtudnia. Pt 4,168-169

(5-65)

A jelenet után, amelyben az apostolok elbúcsúznak endori Jánostól és Szintikától, Jézus megjegyzi:

– S a gyötrelmem, amelyet egy ember okozott, amelyet nem akart más, csak az a gonosz ember, bevégeződött és megállt, mint a víz folyása, amely megáll a tóban, miután befejezte futását...

(5-80)

Amikor a visszatérő apostolok beszámolnak a történekről Jézusnak, Júdás Tádé kifakad a Kerióti ellen, nem törődve Jézus szigorú pillantásával, aki meg akarja fékezni kitörését. Lásd Pt 4,183

(5-101)

Mit tettél a lelkeddel?!

Júdás is visszaérkezik, Tamással együtt. Először Tamás számol be. Utána Júdás következik, aki türelmesen várakozott, és most nyílt tekintettel, magabiztosan, diadalmasan lép közelebb. Jézus átszúrja őt zafír szemével. De azért megcsókolja, mint Tamást, és Júdás is megcsókolja Őt. Majd nyájasan megkérdezi tőle:

– És édesanyád, Júdás, boldog volt, hogy veled voltál? Jól van az a szent asszony?

– Igen, Mester, és áld, amiért elküldted hozzá Júdását. Ajándékokat akart neked küldeni. De hogyan hozhattam volna magammal, amikor erre-arra jártam, hegyeken és völgyeken keresztül? Nyugodt lehetsz, Mester! A meglátogatott tanítványok minden csoportja, szentül dolgozik. Az eszme egyre jobban terjed. Én személyesen akartam ellenőrizni ennek visszhangját a leghatalmasabb írástudóknál és farizeusoknál. Közülük sokat már ismertem, másokat pedig – irántad való szeretetből – most ismertem meg. Szóba elegyedtem szadduceusokkal, heródespártiakkal... Ó, biztosítlak, hogy emberi méltóságomat alaposan megtépték!... De érted ezt, és még mást is megteszek! Volt részem megvető elutasításokban és átkokban. De egyesekben, akik veled szemben elfogultak voltak, sikerült rokonszenvet is felkeltenem irántad. Nem akarom a dicséretedet. Elég nekem az, hogy megtettem kötelességemet, és hálát adok az Örökkévalónak, hogy mindig megsegített. Bizonyos esetekben csodákat is kellett tennem. Pedig ez fájt nekem, mert villámokat érdemeltek volna és nem jótéteményeket. De te azt mondod, szeressünk, és legyünk türelmesek... Az voltam, Isten tiszteletére és dicsőségére, és a te örömdre. Remélem, sok akadály végleg ledőlt, annál is inkább, mert becsületesen biztosítottam őket afelelől, hogy az a kettő, aki akkora árnyat vetett rád, már nincs veled. Utána felmerült bennem a kétség, hogy olyasmit állítottam, amit nem tudtam biztosan. És akkor ellenőrizni akartam, hogy megbizonyosodhassam afelelől, nehogy hazugságon kapjanak, mert ez örökre gyanússá tett volna engem a megtérítendő előtt... Képzeld! Még Annást és Kaifást is felkerestem... Hamuvá akartak égetni korholásaikkal. De én olyan alázatos és meggyőző voltam, hogy végül is így szóltak: „Nos, jól van, ha a dolgok pontosan így állnak... Mi másként tudtuk. A főtanács vezetői, akik ezekről tudhattak, nekünk az ellenkezőjéről számoltak be, és...”

– Talán csak nem azt akarod mondani, hogy József és Nikodémus hazudtak – szakítja félbe a Zelóta, aki eddig türtöztette magát, de belekékült az erőfeszítésbe.

– És ki mondja ezt? Sőt! József látott engem, amikor kijöttem Annástól, és ezt mondta: „Miért vagy ennyire feldúlt állapotban?” Mindent elmondtam neki, és azt is, hogy te, Mester, az ő és Nikodémus tanácsára eltávolítottad a fegyencet és a görög lányt. Mert eltávolítottad őket, nemde?” – mondja Júdás, mereven nézve Jézust, fekete, borostyánkő szemével, amely a foszforeszkálásig csillog. Mintha át akarná fűrni tekintetével Jézust, hogy kiolvassa, mit tett.

Jézus, akivel továbbra is szemközt áll, igen közel, nyugodtan ezt mondja:

– Kérlek, folytasd elbeszéléseidet, ami nagyon érdekel. Pontos a beszámoló, amelynek nagy hasznát vehetjük.

– Ah! Tehát, amint mondtam, Annás és Kaifás megváltoztatta véleményét. Ez számunkra nagy szó! Nemde? Meg aztán... Ó, most megnevettetlek titeket. Képzeljétek, a rabbik közrefogtak, és újra levizsgáztattak, mintha kiskorú volnék, aki most válik nagykorúvá! De micsoda vizsgáztatás? Jól van. Meggyőztem őket, és hagytak távozni. Akkor felöltött bennem a gyanú és a félelem, hogy valótlan dolgot mondtam. És úgy gondoltam, magam mellé veszem Tamást, és újra elmegyek oda, ahol tanítványok vannak, vagy pedig ahol feltételezhető, hogy János és a görög lány meghúzódott. Voltam Lázárnál, Mannaennél, Kúza palotájában, a betszúri Elizánál, Béterben, Johanna kertjeiben, a Getszemániban, Salamon házikójában a Jordánon túl, Lázár tanyáján, Nikodémusnál, Józsefnél...

– De nem találkoztál velem?

– De igen. És biztosított, hogy soha többé nem látta azt a kettőt. De tudod... Én biztos akartam lenni... Röviden: ellenőriztem minden helyet, ahol gyaníthattam, hogy János ott van... És ne hidd, hogy szenvedtem, amiért nem találtam meg. Rosszul ítélnél meg. Ahányszor – és ezt Tamás igazolhatja, ahányszor távoztam egy helyről, ahol nem találtam meg őt, de még a nyomát sem, így szóltam: „Legyen dicséret az Úrnak!”, meg ezt is mondtam: „Ó, Örökkévaló, add, hogy sose találjam meg.” Pontosan így sóhajtott fel a lelkem... Az utolsó hely Ezdrelon volt... Ah! Erről jut eszembe. Izmael ben Fabi, aki Megiddo környéki nagy házában tartózkodik, szeretne vendégül látni... De én, ha a te helyedben volnék, nem mennék el...

– Miért? Feltétlenül elmegyek. Én is szeretnék veled találkozni. Sőt, máris indulunk! Ahelyett, hogy Szeforiba mennék, az Ezdrelonra megyünk, és utána, holnapután, amely a szombat előtti nap, Megiddóba, onnan pedig Izmael házába.

– De ne, Uram. Miért? Azt hiszed, szeret téged?

– De ha te jó viszonyban vagy veled, és megváltoztattad őt javamra, miért nem akarsz, hogy elmenjek?

– Nem vagyok jó viszonyban veled... A földjein volt, és felismert. De én – igaz, Tamás? – el akartam szaladni, amint megláttam. Nem tudtam, mert nevemen szólított. Én... Én csak azt tanácsolhatom neked, hogy soha többé ne menj el egyetlen farizeushoz, írástudóhoz vagy hozzájuk hasonlókhöz. Nem hasznos ez neked. Maradjunk magunk között, egyedül, a néppel, és kész. Lázár, Nikodémus, József is... áldozat lesz... De jobb ezt tenni, hogy ne támasszunk féltékenységet, gyűlölködést, és ne adjunk fegyvert kezükbe a bírálathoz... Az asztalnál az ember beszél... Ők pedig alattomosan boncolgatják szavaidat. De térjünk vissza Jánosra... Most Szikaminonba igyekeztem, jóllehet Izsák, akivel Szamaria határvidékén találkoztam, megesküdött nekem, hogy október óta nem látta.

– És Izsák az igazságra esküdött. De amit az írástudókkal és a farizeusokkal való érintkezéssel kapcsolatban tanácsolsz, ellentétben áll azzal, amit előbb mondtál. Te megvédted engem... Így tettél, nemde? Te mondtad: „Sok, veled kapcsolatos előítéletet ledöntöttem.” Így mondtad, nemde?

– Igen, Mester.

– Akkor pedig miért nem fejezhetem be saját védelmemet? Tehát elmegyünk Izmaelhez. Te pedig visszafordulsz most, és még őt értesíteni. Veled megy András, a zelóta Simon és Bertalan. Mi a béresekhez megyünk, és ott leszünk. Ami Szikaminont illeti, mi onnan jövünk. És tizenegyen voltunk. Tanúsítjuk előtted, hogy János nincs ott. És ugyanígy nincs Kafarnaumban vagy Betszaidában, Tibériásban, Magdalában, Názáretben, Korozaiban, a galileai Betlehemben, és így tovább, minden olyan helyen, ahová talán szándékos volt elmenni... hogy te magad bizonyosodj meg János jelenlétéről a tanítványok között vagy baráti házaknál.

Jézus nyugodtan, természetes hanghordozással beszél... De mégis kell, hogy legyen benne valami, ami Júdást megzavarja, mert egy pillanatra színét változtatja. Jézus átöleli, mintha meg akarná csókolni... De miközben így tartja, arc arc mellett, halkán ezt suttozza neki:

– Szerencsétlen! Mit tettél a lelkeddel?

– Mester... én...

– Menj! Fertőzöttebb vagy a pokoltól, mint maga a Sátán! Hallgass!... És bánd meg bűnödöt, ha tudod.

Júdás szemtelenül, hangosan ezt mondja:

– Köszönöm, Mester. De kérlek, mielőtt elmegyek: néhány szót négyszemközt.

Mindenki távolabb megy néhány méterrel.

– Miért mondtad nekem, Uram, azokat a szavakat? Fájdalmat okoztál...

– Mert az az igazság. Aki a Sátánnal fog össze, az magába szívja a Sátán bűzét.

– Ah! A szellemidézés miatt? Ó, hogy megijesztettél. Tréfa! Nem több, mint egy kíváncsi gyermek tréfája. És arra szolgált, hogy a szaduceusokhoz közeledjem, és hogy elmenjen tőle a

kedvem. Láthatod hát, hogy teljes nyugalommal feloldozhatsz. Haszontalan dolgok ezek, amikor valaki a te hatalmaddal rendelkezik. Igazad volt. Nosza, Mester. Olyan kicsi az én vétkem!... Nagy a te bölcsességed. De ki beszélt neked erről?

Jézus szigorúan néz rá, de nem felel.

– De igazán láttad a szívemben a bűnt? – kérdi Júdás, kissé megijedve.

– És undort keltettél bennem. Menj. És egy szót se szólj. – Ezzel hátat fordít neki, és visszamegy a tanítványokhoz, akiknek megparancsolja, hogy a másik úton induljanak el. De előbb még elbúcsúzik Bertalantól, Simontól és Andrástól. Ezek utoléri Júdást, és sietve mennek. Akik viszont maradnak, lassan mennek, mit sem tudva az igazságról, amelyet egyedül Jézus ismer.

Annyira nem tudnak semmiről, hogy dicsérik Júdást tevékenysége és talpraesettsége miatt. A becsületes Péter pedig őszintén vádolja magát a megfontolatlan gondolat miatt, amely a szívében volt tanítványtársa iránt...

Jézus mosolyog. Szelíd, kissé fáradt ez a mosoly, mintha gondolataiba merülne, és alig hallaná útítársai tereferéjét, akik a dolgokról csak annyit tudnak, amennyinek tudását emberi mivoltuk lehetővé teszi.

(5-155)

Jézus látogatását a farizeus Izmaelnél lásd Gy 3,103-105 és 97-98, P 5,184-186.

Utána Jézus Názáret felé megy az apostolokkal. Egy útkereszteződésnél megáll, és azt mondja:

– Most pedig váljunk el. Én Názáretbe megyek unokatestvéreimmal, Péterrel és Tamással. Ti, a Zelóta vezetésével menjetek el Debaretbe, Tibériásba, Magdalába, Kafarnaumba, és onnan induljatok a Meron-tó felé. Alljatok meg Jákobnál, hogy lássátok, megtért-e. Áldásomat pedig vigyétek el Júdásnak és Annának. Ott lakjatok, ahol jobban ragaszkodnak ahhoz, hogy vendégül lássanak titeket. De minden helyen csak egy éjszakát töltsétek, mert szombat este találkozunk a szefeti országúton. Én a szombatot Korozainban ülöm meg, az özvegyasszony házában. Menjetek, és értesítsétek. Ily módon végleg nyugalmat szerzünk Júdás lelkének, mert így meggyőződik, hogy e vendéglátó fészkekben sincs János.

– Mester! De én elhiszem!...

– Akkor is úgy jó, ha megbizonyosodsz felőle, hogy ne kelljen pirulnod Kaifás és Annás előtt, ahogyan én sem pirulok sem előtted, sem egyetlen más ember előtt, amikor azt állítom, hogy János már nincs velünk. Tamást magammal viszem Názáretbe. Így megbizonyosodhat azon a helyen is, ha saját szemével látja...

– De én, Mester! Ugyan, mit érdekel ez engem? Sőt, sajnálom, hogy már nincs velünk az az ember. Bármi volt is azelőtt. De mióta ismerjük, mindig jobb volt, mint sok előkelő farizeus. Nekem elég lenne azt tudnom, hogy téged nem tagadott meg, és nem okozott neked fájdalmat. De különben... hogy a földön van-e vagy Ábrahám ölében, engem nem érdekel. Hidd el. Ha az én házamban lenne... igazán nem irtóznék tőle. Remélem, nem gondolod, hogy Tamásod szívében több van, mint természetes kíváncsiság. Nincs benne semmilyen rosszindulat, semmilyen – többé-kevésbé tiszta – kutatási szándék, semmilyen törekvés az önszántamból, a nem önként vagy felhatalmazásra végzett kémkedésre, az ártani akarás semmilyen kívánsága...

– Te megsértesz! Te meggyanúsítasz! Te láttad, hogy ezen idő alatt csak szentül cselekedtem. Akkor viszont miért beszélsz így? Mit tudsz rám mondani? Beszélj – Júdás dühös, meg van vadulva.

– Csendet! Tamás nekem válaszolt. Egyedül nekem, aki vele beszéltem. Én hiszek Tamás szavainak. Így akarom, és így legyen, és köztetek senkinek sincs joga, hogy szememre vesse cselekvésmódomat.

– Én nem vetem a szemedre... Csak szíven talált a gyanúsítás, és...

– Tizenketten vagyunk. Miért csak téged talált szíven az, amit mindenkinek mondtam? – kérdi Tamás.

– Mert én kerestem Jánost.

Jézus így szól:

– Más társaid is azt tették, és más tanítványok is megteszik majd, de ettől még nem érzik sértve magukat Tamás szavaitól. Nem bűn becsületesen tudakozódni egy tanítványtárs után. Nem vesszük zokon az elhangzott szavakat, amikor bennünk csak szeretet és becsületesség van, amikor semmi sem mardossa szívünket, és nem teszi túl érzékennyé, mint azt, amelyet már megsebzett a lelkiismeret furdalás foga. Miért akarod – társaid jelenlétében – ezt igazolni? Azt akarod, hogy bűnnel gyanúsítsanak meg? A düh és a gőg két rossz útitárs, Júdás. Örületbe kergetnek, és a tébolyult ember olyat is lát, ami nincs, azt is mondja, amit nem kellene mondania, ahogyan a kapzsiság és a paráznaság is vétkes cselekedetekbe hajszol, csak hogy kielégülést nyerjen... Tedd magadat szabaddá ettől a két gonosz szolgálótól... De addig is tudd meg, hogy mostani távolléted sok-sok napja alatt jó egyetértés volt köztünk, mindig, ezen kívül mindig engedelmesség és egymás iránti tisztelet. Szerettük egymást, érted?... Isten veletek, szeretett barátaim! Menjetez és szeressetek. Értitek? Szeressétek egymást, legyetek elnézők egymás iránt, beszéljetez keveset, és tegyetek jót! Béke veletek!

Megáldja őket, és míg ők jobbra térnek el, Jézus folytatja útját unokatestvéreivel, Péterrel és Tamással. Folytatja, mély hallgatással.

Péter egyetlen, dörgő „Mah!”-ban tör ki, amit egy – ki tudja milyen hosszú – elmélkedés folyományaként mondott. A többiek ránéznek....

Jézus nyomban eltereli a figyelmét, kérdéseivel.

Ugyanaznap este, Názáretben, miután Péter és Tamás már pihenni tért, meghitt beszélgetés folyik az Anya és Fia között.

– Minden rendben ment, Édesanyám. Ők most békében vannak. Imáid segítették a vándorokat, és most – mint harmat a megperzselt virágokat – gyógyítgatják fájdalmukat.

– A tiedet szeretném meggyógyítani, Fiam! Mennyit szenvedhetél! Itt, a halántékon, bemélyed a húsod, meg itt, az orcádnál; a homlokodat pedig úgy szeli át egy ránc, mint valami kardvágás. Ki sebzett meg így, szívem?

– Az a fájdalom, hogy fájdalmat kellett okoznom, Mama.

– Csak az, Jézusom? Tanítványaid nem okoztak szenvedést?

– Nem, Mama. Olyan jók voltak, mint a szentek.

– Azok, akik veled voltak... De én úgy értem: mind?...

– Látod, elhoztam Tamást, hogy megjutalmazzam, és szerettem volna elhozni azokat is, akik a múltkor nem voltak itt. De máshová kellett őket küldenem, előre...

– És a kerióti Júdás?

– Júdás velük van.

Mária átöleli Fiát, és sírva a vállára hajtja fejét.

– Miért sírsz, Mama? – kérdi Jézus, Mária haját simogatva.

Mária hallgat, és sír. Csak a harmadszori kérdésre suttogja

– A rémülettől... Mindig szeretném, ha elhagyna. Vétkezem, nemde, amikor ezt kívánom. De olyan erős, annyira erős a tőle való félelmem, miattad...

– A dolgok csak akkor változnának meg, ha eltűnne a halálban. De miért kellene meghalnia?

– Nem vagyok annyira rossz, hogy ezt kívánjam. Neki is van anyja! És van lelke... Lelke, amely még üdvözülhet. De... ó Fiam! Nem lenne talán jobb számára a halál?

Jézus felsóhajt, és ezt suttogja:
 – Sokak számára jó lenne a halál...

(5-178)

A Szeffetbe vezető úton, egy patak hídjánál várják az apostolok, hogy odaérkezzenek a többiek is. Nem kell sokáig várniuk. Pontosan, sietve érkeznek a találkozóra, és örömmel csatlakoznak a Mesterhez és társaikhoz. Beszámolnak útjukról, amelyet áldottá tett néhány csoda. A csodákat – mint mondják – felváltva tette „az összes apostol”. A kerióti Júdás helyesbít:

– Kivéve engem, akinek egyet se sikerült tennem. – És megalázottsága, amellyel ezt bevallja, kínos látvány.

– Mondtuk neked, ez azért van, mert nagy bűnössel van dolgunk – feleli neki Jakab, Zebedeus fia. És meg is magyarázza:

– Tudod, Mester? Jákobról van szó, aki nagyon beteg. S ezért hív téged segítségül, fél ugyanis a haláltól, és Isten ítéletétől. De most fősvényebb, mint valaha, mert előre látja az igazi csapást terméseiben, amelyeket teljesen elpusztított a fagy. Ott veszett minden vetőmagja. Újra vetni azért nem tud, mert beteg, szolgálója pedig, aki legyengült a munkától és az éhezéstől – mert Jakab takarékoskodik a kenyérliszttel is, mivel elfogta a félelem, hogy egy napon nem lesz mit ennie, – nem bírja felszántani a földet. Mi – talán vétkeztünk, mert egész pénteken dolgoztunk, napnyugta után is, amíg volt egy kis világosság, sőt fáklyákat és máglyákat is gyújtottunk, hogy ezek fényénél lássunk – és nagy területet szántottunk fel. Fülöp, János és András ért hozzá, meg én is. Görnyedeztünk... Simon, Máté és Bertalan mögöttünk jött, és megtisztogatta a rögöket a kikelt, de elhalt búzából. Júdás pedig elment Júdáshoz és Annához, hogy nevedben egy kevés vetőmagot kérjen tőlük, és megígérte, hogy ma meglátogatjuk őket. Kapott is, méghozzá válogatottat. Akkor így szóltunk: „Holnap elvetjük.” Ezért késtünk egy kicsit. Ugyanis naplemente után fogtunk hozzá. Az Örökkévaló bocsássá meg nekünk, azon ok miatt, amiért vétkeztünk. Júdás ezalatt Jákob ágyánál maradt, hogy megtérítse. Köztünk ő tud legjobban beszélni. Legalábbis ezt remélte Bertalan és a Zelóta is. De Jákob süket maradt minden érvelésre. Gyógyulást akart, mert sokba kerül neki a betegsége, és a szolgálót is sértegette, hogy lusta. Júdás, hogy megnyugtassa – látva, hogy így beszél: „Megtérek, ha meggyógyulok” – rátette a kezét. Jákob azonban ugyanolyan beteg maradt, mint előbb. Júdás ezt csüggedten mondta el nekünk. Mi is próbálkoztunk lefekvés előtt. De nem sikerült csodát tennünk. Most Júdás úgy állítja be, hogy ez azért van, mert ő kegyvesztett, mivel bánatot okozott neked, és ezért le van törve. Mi pedig azt mondjuk, azért van, mert makacs bűnössel volt dolgunk, aki követelődött, hogy elnyerjen mindent, amit akar, határt szabva, és parancsolgatva Istennek is. Kinek van igazsága?

– Nektek, a hétnek. Igazat beszéltek. És Júdás és az Anna? Az ő földjeik?

– Meglehetősen tönkrementek. De nekik módjukban állt mindent helyrehozni. Ők nagyon jó emberek. Tessék! Ezt az adományt és ezeket az ennyivalókat küldik. Remélik, hogy láthatnak néha. Ami elszomorító, az Jákob lelkiállapota. Én inkább lelkét szerettem volna meggyógyítani, mint a testét... – mondja András.

Az apostolok tovább folytatják beszámolóikat. Mikor befejezik, éppen megérkeznek egy faluhoz.

– Menjetek előre mind, és kérjetek szállást. Te, kerióti Júdás, maradj velem!

Egyedül maradnak, és az esti félhomályban mennek előre, egymás mellett, a legteltesebb csöndben. Végre megszólal Jézus, mintha magában beszélne:

– És mégis, ha valaki ki is esett Isten kegyelméből azáltal, hogy megszegte Törvényét, mindig újra olyanná válhat, amilyen volt, ha lemond a bűnről...

Júdás semmit sem válaszol. Jézus folytatja:

– És ha valaki megértette, hogy már azért nem rendelkezhet Isten hatalmával, mert Isten nincs ott, ahol a Sátán van, könnyű segíteni rajta azzal, hogy azt részesíti előnyben, amit Isten akar, és nem azt, amit kevélységünk kíván.

Júdás hallgat. Már a falu szélső házainál járnak. Jézus továbbra is, mintha magában beszélne, ezt mondja

– És ha meggondolom, hogy keservesen vezekeltem azért, hogy ő belássa hibáját, és visszatérjen Atyjához...

Júdás összerándul, fölemeli fejét, ránéz, de nem szól semmit. Jézus is ránéz... majd megkérdi:

– Júdás, kihez beszélek?

– Hozzám, Mester. Miattad nincs már hatalmam. Mert te elvetted tőlem, hogy növeld Jánosét, Simonét és Jakabét, mindenkiét, kivéve az enyémet. Nem szeretsz engem, erről van szó! És végül már én se foglak szeretni, és átkozni fogom az órát, amelyben szerettelek, mert lejáratom magamat a világ szemében egy erélytelen királyért, aki hagyja, hogy a nép alja is fölébe kerüljön. Nem ezt reméltem tőled!

– Én sem tőled. De soha nem csaptalak be. És soha nem kényszerítettelek. Akkor hát miért maradsz mellettem?

– Mert szeretlek. Már nem tudok tőled elszakadni. Vonzol, és irtózom tőled. Kívánlak, mint a levegőt a lélegzéshez, és... félek tőled. Ah! Átkozott vagyok! Kárhozott vagyok! Miért nem üzöd ki belőlem az ördögöt, te, aki megteheted? – Júdás arca kékes, feldúlt, örült, csupa félelem és gyűlölet... Már emlékeztet – noha csak halványan – a nagypénteki Júdás sátáni álarcára.

Jézus arca pedig a megostorozott Názáreti arcára emlékeztet, aki a helytartóság udvarában a felfordított dézsán ülve, teljes szerető könyörületével nézi csúfolóit. Ezt mondja – és mintha már zokogás lenne a hangjában:

– Mert nincs benned bánat, csak harag Isten ellen, mintha Ő lenne vétkes a te bűnöd miatt...

Júdás csúnya szitkot mond fogai között...

– Mester, találtunk. Ötöt egy helyen, hármát egy másik helyen, kettőt másutt, és egyet-egyét két másik helyen. Jobban nem lehetett csinálni – mondják a visszatérő tanítványok.

– Rendben van. Én a kerióti Júdással megyek – mondja Jézus.

– Nem. Szívesebben vagyok egyedül. Nyugtalan vagyok. Nem hagynálak pihenni...

– Ahogy akarod... Akkor Bertalannal megyek. Ti úgy tesztek, ahogy akartok. Addig is menjünk oda, ahol több a hely, hogy együtt vacsorázzunk.

A sától megrontott, bűzös test

Másnap reggel azt mondja János az apostoloknak, akik közül a Kerióti még hiányzik:

– Azt kérem tőletek, ne mutassátok magatokat bosszúsnak, kedvetlennek vagy másnak.

Jézus végtelenül szomorú... Tegnap este sírt. Sírva találtam, mialatt mi a vacsorát készítettük. Nem imádkozott, kinn a teraszon, ahogy mi gondoltuk. Hanem sírt.

– Miért? Megkérdezted tőle? – kérdik mindnyájan.

– Igen. De csak ennyit mondott: „Szeress engem, János!”

– Valószínűleg a korozainaiak miatt.

A Zelóta, aki éppen odaérkezik, ezt mondja:

– Ott jön a Mester, Bertalannal. Menjünk elébe.

Mennek is, de folytatják beszélgetésüket:

– Vagy Júdás miatt. Tegnap este egyedül maradtak... – mondja Máté.

– Csakugyan. És Júdás már előbb kijelentette, hogy nyugtalan, és senkit se akar magával – jegyzi meg Fülöp.

– Még a Mesterrel se akart lenni. Én pedig milyen szívesen lettem volna vele. – sóhajt fel János.

– Én is! – mondják a többiek.

– Az az ember nem tetszik nekem... Vagy beteg, vagy megbabonázták, vagy hülye, vagy ördögtől megszállott... Valami baja van! – mondja határozottan Tádé.

– Pedig higgyétek el, visszajövet az úton mintaszerű volt. Mindig úgy védelmezte a Mestert és a Mester érdekeit, ahogyan közlünk soha senki sem tette. Én láttam, és hallottam őt! És remélem, nem kételkedtek szavamban – állítja Tamás.

– Úgy gondolod, hogy nem hiszünk neked? Dehogy nem, Tamás. És örülünk, hogy Júdás ügyesebb, mint mi. De látod őt? Különös ember. Nemde? – kérdi András.

– Ó, különösnek különös. De talán belső okok miatt szenved. Talán azért is, mert nem tett csodát. Egy kicsit büszke. Ó, helyes célból. Mert sokat ad arra, hogy sokat tegyen, és megdicsérik...

– Hm. Legyen. Tény az, hogy a Mester szomorú. Nézzétek csak meg, már nem az az ember, akinek ismertük. De, úgy éljek! Ha sikerül megtudnom, ki az, aki szenvedést okoz a Mesternek... Elég! Tudom, mit teszek vele! – mondja Péter.

Jézus, aki elmélyülten beszélget Bertalannal, meglátja őket, és mosolyogva meggyorsítja lépteit.

– Békesség nektek. Mindnyájan itt vagytok?

– Júdás, Simon fia hiányzik... és azt hittem, nálad van, mert abban a házban, ahová aludni ment, azt mondták nekem, hogy a szobát üresen találták, és mindent rendben... – magyarázza András.

Jézus egy pillanatra összeráncolja homlokát, és fejét lehajtva, gondolkodik. Majd így szól:

– Nem számít. Akkor is induljunk el. A legszélső házban lakó embereknek mondjátok meg, hogy Meironba megyünk, utána pedig Giszkalába. Ha keres minket Júdás, oda küldjék. Menjünk!

Mindenki vihart érez a levegőben, és szó nélkül engedelmeskedik. Jézus tovább beszélget Bertalannal, néhány lépéssel a többiek előtt haladva. Beszélgetésükben nagy nevet emlegetnek: Hillel, Jael, Barak, és a haza dicső embereit, akik elvonulnak gondolataikban és beszédjükben. Csodálják megjegyzéseket tesznek a nagy tudósokra. Bertalan visszasírja őket:

– Ó, bárcsak élne még a Bölcs! Hillel nemcsak jó ember volt, hanem erős is. Nem hagyta volna magát megzavartatni. Magától mondott volna véleményt rólad.

– Ne bánkódj emiatt, Bertalan! És áldd a Fölségest, aki magához vette békéjébe. A Bölcs ember lelke így nem ismerte meg az irántam való gyűlöletet.

- Uram! Nemcsak gyűlölet van!...
- Több gyűlölet, mint szeretet, barátom. És mindig is így lesz.
- Ne légy szomorú! Mi meg fogunk védeni.
- Nem a halál aggaszt engem... Hanem látni az emberek bűnét.
- A halált ne... Ne emlegesd a halált. Arra nem fognak vetemedni... mert félnek...
- A gyűlölet erősebb lesz a félelemnél. Bertalan. amikor majd halott leszek, amikor majd messze leszek, a szent mennyországban, mondd meg az embereknek: „Gyűlöletetek miatt Ő jobban szenvedett, mint a halál miatt.”...
- Mester! Mester. Mester! Ne beszélj így! Annyira senki se fog gyűlölni, hogy halálra adjon! És te ezt mindig meg tudod akadályozni, mert nagy a hatalmad...
- Jézus mély szomorúsággal – fáradtan – mosolyog, mialatt megfontolt lépteivel halad fölfelé a Meionba vezető hegyi úton. Minél magasabbra visz az út, annál szélesebbre tárul a Genezáreti-tó körképe.
- Jézus hallja, hogy valaki szólítja őket. Megállnak egy facsoportnál. a gyalogút kanyarulatából felbukkannak a többiek, egy csoportban:
- Mester, Júdás lélekszakadva lohol utánunk...
- Akkor várjuk.
- Júdás valóban hamar feltűnik, mert fut...
- Mester... megkértem. Elaludtam, és...
- Hol, amikor a házban nem találtalak? – kérdi csodálkozva András.
- Júdás egy pillanatra megdöbben, de gyorsan így vágja ki magát
- Ó, sajnálom, hogy kitudódott a vezeklésem. Az erdőben voltam egész éjjel, hogy imádkozzam és vezekeljek... Hajnalban elnyomott az álom... gyenge ember vagyok, én... De a Fölséges Úr megszanja szegény szolgáját. Nem igaz, Mester? Későn ébredtem, és teljesen elzsibbadva.
- Tényleg, nagyon nyúzott a képed – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.
- Júdás felnevet:
- Eh! Hát igen. De vidámabb a lelkem. Jót tesz az imádkozás, a vezeklés vidám szívét ad. De ad alázatot és nagylelkűséget is. Mester, bocsáss meg balga Júdásodnak... – és Jézus lábához térdel.
- Igen. Állj fel, és induljunk!
- Egy csókkal add meg nekem a békét. Ez lesz a jele, hogy megbocsátottad tegnapi rossz hangulatomat. Nem akartalak téged, igaz. De csak azért, mert imádkozni akartam...
- Imádkozhattunk volna együtt...
- Júdás nevetve mondja:
- Nem, te nem imádkozhattál volna velem ma éjjel, nem tudtál volna ott lenni, ahol én voltam...
- Ó, szép dolog. Miért? Mindig velünk van, és Ő tanított meg minket imádkozni – mondja ámulva Péter.
- Mindenki nevet, kivéve Jézust. Merően néz Júdásra, aki megcsókolta, s aki gonoszkodó, vidám tekintettel, szúrósan néz rá, szinte kihívóan.
- Meg meri ismételni:
- Ugye, hogy nem tudtál volna velem lenni ma éjjel?
- Nem tudtam volna. Nem tudtam volna, és tényleg, soha se leszek képes megosztani lelkemnek Atyámmal való ölelkezését egy harmadikkal, aki csupa hús és vér, amilyen te vagy, és olyan helyeken, ahová te jársz. Szeretem az angyalokkal benépesített magányt, hogy így elfeledjem: az ember érzékiségétől, aranytól és a Sától megrontott bűzös test.
- Júdás már szemével sem nevet. Komolyan válaszol:
- Igazad van. Lelked az igazat látta. Akkor hová is megyünk?
- Leróni tiszteletünket a nagy rabbik és Izrael hőseinek sírjánál.

– Mit, hogyan? Hiszen Gamáriel nem szeret téged. A többiek meg gyűlölnék – mondják többen is.

– Nem számít. Én meghajtom magamat az igazak sírja előtt, akik várják a megváltást. Megyek, és megmondom csontjaiknak: „Az, aki lelketeket belétek lehelte, hamarosan a mennyek Országában lesz, készen, hogy leszálljon onnan a végső napon, hogy élővé tegyen titeket újra, örökre, a Paradicsomban.”

(5-195)

Meiront elhagyva a Kerióti elől halad Jézussal, és beszámol neki a Meironban kapott adományokról és kiosztott alamizsnáról. E szavakkal fejezi be:

– Most pedig itt van az én adományom is. Ma éjjel megesküdtem, hogy odaadom neked a szegények javára, vezeklésként. Nem sok. De nincs sok pénzem. Anyámat azonban rávettem, hogy küldjön gyakran, a sok barátom útján. Máskor sok pénzt hoztam magammal. De ez alkalommal, minthogy egyedül, vagy csak Tamással kellett a hegyek között járnom, csak az utazáshoz szükséges összeget vettem magamhoz. Jobban szeretem így. Csak... néha engedélyt kell kérnem tőled, hogy néhány órára távozzam mellőletek, és elmenjek barátaimhoz. Már mindent elterveztem... Mester, továbbra is nálam legyen a pénz? Még mindig nálam? Még megbízol bennem?

– Júdás, mindent te magad sorolsz el. Nem tudom, miért teszed ezt. Tudd meg, hogy nálam semmi sem változott meg... mert remélem, hogy ezáltal te változol meg, és újra az egykori tanítvány leszel, és igaz emberré válsz, s hogy ilyenné válj, imádkozom, és szenvedek.

– Igazad van, mester. És a te segítségével biztosan azzá leszek. Különb... az ifjúkor gyarlóságai ezek. Súlytalan dolgok. Sőt, arra jók, hogy megérthessük a hozzánk hasonlókat, és meggyógyítsuk őket.

– Igazán nagyon különös a te erkölcsöd, Júdás! És még erősebbnek kellene neveznem. Ki látott már olyat, hogy egy orvos szándékosan beteggé teszi magát, hogy aztán elmondhassa: „Most már jobban ki tudom gyógyítani a betegeket ebből a bajból.” Ezek szerint én tehetetlen ember vagyok?

– Ki mondja ezt, Mester?

– Te. Én nem követek el bűnöket, így hát nem tudom meggyógyítani a bűnösöket.

– Te, te vagy. Mi azonban nem vagyunk te, és szükségünk van tapasztalatra a megtételéhez...

– Ez a te régi rögeszméd. Ugyanaz, mint húsz hónappal ezelőtt. Csakhogy akkor még úgy vélekedtél, hogy nekem kell vétekezniem, hogy képes legyek megváltani. Igazán ámulok, hogy nem igyekeztél kijavítani ezt a... hibámat, a te felfogási módodnak megfelelően, hogy elláss engem azzal a képességgel, hogy meg tudjam érteni a bűnösöket.

– Te tréfálsz, Mester. És ennek örülök. Már nagyon aggódtam érted. Annyira szomorú voltál. És az, hogy éppen én késztetlek tréfálgatásra, kettős örömmel tölt el. De én arra sohase gondoltam, hogy oktatódnak toljam fel magamat. És, különben, láthatod. Annyira helyesbítettem gondolkozásom, hogy kijelentem, erre a tapasztalatra csak nekünk van szükségünk. Nekünk, szegény embereknek. Te az Isten Fia vagy, nemde? Megvan tehát a tudásod, amelynek nincs szüksége megtapasztalásra, hogy az légy.

– Nos, akkor tudd meg, hogy az ártatlanság is tudás, sokkal inkább tudás, mint a bűnös ember alantas és veszélyes ismerete. Ahol a gonoszság szent nem-tudása korlátozottá tenné az önmagunk és a mások irányításához szükséges képességünket, ott erről az angyali szolgálat gondoskodik, amely sohasem hiányzik a tiszta szív mellől. És hidd el, hogy az angyalok, akik végtelenül tiszták, mégis tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között, és – a tiszta embert, akit őriznek – tudják vezetni a helyes ösvényen és az igaz tettekre. A bűn nem jelenti a tudás növekedését. Nem világosság. Nem vezér. Soha! Romlás. Szellemi vakság. Zűrzavar. Úgy,

hogy aki elkövette, ismeri majd ízét, elveszíti viszont azt a képességét, hogy megtudjon sok más lelki dolgot. Ezenkívül, többé nem Isten egyik angyala – a rend és szeretet lelke – lesz mellette, hogy vezérelje, hanem a Sátán egyik angyala lesz vele, hogy mind nagyobb rendetlenségbe vezesse, kielégíthetetlen gyűlöletből, amely ezeket az ördögi szellemeket emészti...

– És... figyelj ide, Mester? Ha valaki újra olyanná akar lenni, hogy angyal legyen a vezetője? Elég-e a bűnbánat, vagy pedig a bűn mérge megmarad benne azután is, hogy az illető megbánta bűnét, és bocsánatot nyert?... Tudod? Ha egyszer valaki borivásra adta magát, például, ha megesküszik is rá, hogy többé nem issza le magát, és őszinte akarattal esküszik rá, hogy megtartja, akkor is mindig ösztönzést érez az ivásra. És szenved...

– Természetesen. Szened. Ezért soha nem lenne szabad, hogy az ember rabszolgájává váljék annak, ami rossz. De szenvedni nem annyi, mint vétkezni. Hanem vezekelni. Miként a vétkét megbánó nagyívó nem bünt követ el, hanem érdemet szerez, ha hősiesen ellenáll az ingernek, és többé nem iszik bort, ugyanúgy az is, aki vétkezett, de bűnét megbánja, és ellenáll minden ingernek, érdemet szerez, és ehhez az ellenálláshoz megkap minden természetfölötti segítséget. Kísértést szenvedni nem bűn. Sőt, győzelmet szerző csata. És, azt is hidd el, Istenben csak az az óhaj van, hogy megbocsásson, és segítse azt, aki hibázott, de utána bűnbánatot tart...

Júdás hallgat egy ideig... Majd megfogja Jézus kezét, megcsókolja, és a megcsókolt kéz fölé hajolva marad. Ezt mondja:

– De én tegnap este túlléptem a mértéket. Sértegettelek téged, Mester. Azt mondtam neked, hogy végül meg foglak gyűlölni... Mennyi gyalázkodó szót mondtam. Nyerhetek-e ezekre valaha is bocsánatot?

– A legnagyobb bűn az, ha valaki kétségbe esik az isteni irgalom felől... Júdás, én mondtam: „Az Emberfia ellen elkövetett minden bűn, bocsánatot nyer.” Az Emberfia azért jött, hogy megbocsásson, üdvözítsen, gyógyítson, az égbe vezessen. Te miért akarsz elveszíteni a mennyországot? Júdás! Júdás! Nézz rám! Mosd meg lelkedet a szememből kiáradó szeretetben...

– De nem keltek benned undort?

– De igen... Azonban szeretetem nagyobb, mint undorom. Júdás, szegény leprás, Izrael legnagyobb leprása, kérd az egészséget attól, aki meg tudja adni neked...

Júdás valóban meg van indulva, nemcsak színleli. Ajka remeg, hangját bizonytalanná teszi az, amitől megindult, sápadt. Így kérdi meg:

– De te valóban tudod, mit tettem?

– Mindent, Júdás. Akarod, hogy elsoroljam neked, vagy inkább azt akarod, hogy megkíméljelek ettől a megaláztatástól?

– De... nos, nem tudom elhinni...

– Akkor, kezdjük a végén, és mondjuk meg a hitetlennek az igazságot. Te ma reggel már többszörösen hazudtál. Mégpedig a pénz felől és arról, ahogyan az éjszakát töltötted. Tegnap este te a paráználkodással akartad elfojtani minden más érzésedet, minden gyűlöletedet, minden lelkifurdalásodat. Te...

– Elég! Elég! Könyörgöm, ne menj tovább! Vagy elfutok színed elől.

– Ellenkezőleg, a térdemet kellene szorosán átölelned, és bocsánatot kérned.

– Igen, igen! Bocsáss meg! Bocsáss meg, Mesterem! Bocsáss meg. Segíts rajtam. Segíts rajtam. Erősebb nálam! Minden erősebb nálam!

– Kivéve a szeretetet, amelyet Jézus iránt kellene érezned... De, gyere ide, hadd győzzem le benned a kísértést, és szabadítsalak meg tőle. – És karjai közé fogja Júdás barna fejét, és néma könnyeket hullat rá.

A többiek, akik – néhány méterrel hátrább – illedelmesen megálltak, így tárgyalják meg:

– Látjátok?! Talán csakugyan kellemetlenül érzi magát Júdás.

– És ma reggel feltárta a Mester előtt.
 – Milyen ostoba! Én azonnal megtettem volna!
 – Kínos dolgok lehetnek.
 – Ó, biztosan nem anyja gonosz viselkedése miatt vannak. Az szent asszony! Vajon, mi lehet az a kínos dolog?
 – Talán ügyei mennek rosszul...
 – Ó, dehogya! Költekeznek, és bőkezűen adakozik a magából.
 – Jól van. Az ő dolga. Az a fontos, hogy egyetértsen a Mesterrel, és – úgy látszik – így van. Már jó ideje beszélgetnek, és nyugodtan. Most átölelik egymást... Nagyon helyes.
 – Igen, mert jó a képessége, és sok ismerőse van: Jó dolog, ha egyetért velünk, és jóakarattal van hozzánk, főleg a Mesterhez.

– Jézus azt mondta Hebronban, hogy az igaz emberek sírjai csodatevő helyek, vagy körülbelül így mondta... Ezeken a helyeken sok ilyen sír van. Talán a meironi sírok műveltek csodát Júdással, és szüntették meg nyugtalanságát.

– Ó, akkor végül egészen szentté válik most Hillel sírjánál. Nem Giszkala az?

– De igen, Bertalan.

– A múlt évben nem erre jöttünk...

– Persze, hogy nem! A másik oldalról jöttünk.

Jézus megfordul, és hívja őket. Azok örömmel sietnek hozzá.

– Jöjjetek. Közel a város. Át kell mennünk rajta, hogy eljussunk Hillel sírjához. Egy csoportban menjünk. – mondja Jézus, de semmi magyarázatot sem fűz hozzá. A tizenegy apostol viszont Őt és Júdást nézi félszemmel. Ez utóbbinak arca megbékélt, de megalázott, Jézus arca mégsem sugárzik az örömtől. Ünnepléses, de komoly.

Bemennek Giszkalába, amely nagykiterjedésű, szép és jól gondozott. Bizonyára virágzó rabbi-központ van itt, mert sok törvénytudót látok csoportosan itt is, ott is, körülöttük tanítványok, akik hallgatják az oktatásukat. Az apostolok, de főleg a Mester átvonulása feltűnést kelt, és sokan csatlakoznak csoportjukhoz. Egyesek gúnyosan mosolyognak, mások a kerióti Júdást szólítják meg. Ő azonban a Mester mellett van, és meg sem fordul. Kérnek a városból, és ahhoz a házhoz mennek, amelynek közelében Hillel sírja van.

– Micsoda arcátlanság!

– Oktalan, és szégyentelen!

– Ingerel minket!

– Kegyeletsértő!

– Mondd meg ezt neki, Uziel!

– Én nem szennyezem be magamat. Te mondd meg neki, Saul, aki csak tanuló vagy!

– Nem. Júdásnak mondjuk meg! Menj, hívd ide.

A Saulnak szólított, soványka, sápadt, csupa szem és száj ifjú, Júdáshoz megy, és így szól hozzá:

– Gyere! A rabbik akarnak téged.

– Nem megyek! Ott maradok, ahol vagyok. Hagyjanak nekem békét!

Az ifjú visszamegy, és közli feletteseivel.

Közben Jézus, övétől körülvéve, tisztelettel imádkozik Hillel hófehérre meszelt sírboltja mellett.

A rabbik csendben közelednek – mint néma kígyók – és figyelnek. Két szakállas öreg meghúzza Júdás köntösét, aki mögött, minthogy imádkozni kezdett, már nincsenek védelmül tanítványtársai.

– Dehát mit akartok? – kérdi halkán, de bosszúsan. – Már imádkozni se lehet?

– Csak egy szóra. Utána békén hagyunk.

A Zelóta meg Tádé hátrafordul, és csendre inti a suttogókat. Júdás két vagy három lépésnyire eltávolodik, és megkérdezi:

– Mit akartok?

Nem hallom, mit mormol a fülébe az öregebbik. Jól látom azonban Júdás mozdulatát, aki hevesen félreáll, és ezt mondja:

– Nem. Hagyjatok nekem békét, mérgező lelkek. Nem ismerlek, többé nem akarlak ismerni titeket!

Gúnyos nevetés hangzik fel a kis rabbi-csoportból, meg egy fenyegetés:

– Vigyázz, mit művelsz, ostoba gyerek!

– Ti vigyázzatok Menjetek innen! Csak menjetek, és mondjátok meg a többieknek. Az összes többinek. Megértettétek? Forduljatok, akihez akartok. Ne hozzám, ti ördögök! – és faképnél hagyja őket.

Olyan erős hangon beszélt, hogy az apostolok csodálkozva fordulnak hátra. Jézus nem fordul meg. Még erre a gúnyos kacajra és ígéretre sem:

– Még találkozunk Júdás, Simon fia! Még találkozunk. – és az ígélet csak úgy visszhangzik a hely csendjében. Júdás visszatér helyére, sőt, odébb tolja Andrást, aki Jézus mellé ment, és – szinte, hogy meg legyen védve és oltalmazva – két kezével megfogja Jézus köpenyének csücskét.

Ekkor a düh Jézusra zúdul. (A történet folytatását lásd a „Jézus ellenségszeretete” című füzetsorozatban, amikor az majd elkészül.)

(5-201)

A Keriótit nagyon fölháborítja a rabbik viselkedése, és másnap, amikor erről beszélgetnek, kijelenti:

– De ezt elmondom. Ó, de mennyire elmondom. Semmi rosszat nem tettünk. Nem vágtunk vissza, Ő pedig csupa szeretettel beszélt az elején. És, mint kígyók, köveket dobáltak ránk. El fogom mondani!

– Ugyan kinek, amikor mindenki ellenünk van?

– Én tudom, kinek. Addig is, amint találkozom Istvánval, vagy Hermással, nekik mondom el. Gamáiel azonnal tudomást szerez róla. De húsvétkor majd elmondom, én tudom, kinek. Ezt mondom majd: „Nem helyes így cselekedni. Törvényellenesek vagytok dühötökben. Ti vagytok a vétkesek, nem Ő.”

– Jobban tennéd, ha nem mennél túl közel azokhoz az urakhoz... Úgy veszem észre, te is vétkes vagy az ő szemükben” – tanácsolja bölcsen Fülöp.

– Igaz. Jobb, ha soha többé nem állok szóba velük. Igen. Jobb. De Istvánval megmondom. Ő jó, és nem mérgez...

– Ne gondoldj vele! Semmit se fordítanál jóra. Én megbocsátottam. Többé ne is gondoljunk rá – mondja nyugodtan és meggyőzően Jézus.

(5-210)

Cédeszben, ami papi város, a zsinagógafőnök nagyon barátságosan fogadja Jézust, és megkéri, hogy beszéljen a zsinagógában. Egyes farizeusok azonban ott is beleszóznak.

– Én csak azt szeretném tudni, ki küldte őket utunkba? – mondja Péter.

A Kerióti sápadtan lép elő. Jézus lábához térdel.

– Mester, én vagyok a bűnös. Beszéltem abban a faluban... közülük eggyel, akinek vendége voltam.

– Hogyan? Nem bűnbánat kell ide! Te...

– Csendet, Simon, Jónás fia. Testvéred őszintén vádolja magát. Tiszteld ezért a megalázkodásáért. Ne bántsd, Júdás. Én megbocsátok neked. Te tudod, hogy megbocsátok. Máskor légy megfontoltabb... Most pedig menjünk! Addig megyünk, amíg fenn van a hold.

Hajnal előtt át kell kelniük a folyón. Menjünk! Itt mögöttünk kezdődik az erdő. Elvesztik nyomunkat a jók éppúgy, mint a gonoszok. Holnap a Páneászba vivő úton leszünk.

(5-224)

Útban Páneász felé, az apostolok megkérdezik Jézustól, aki addig egyedül ment, elmélkedésbe elmerülve, de megállt, hogy bevárja őket:

– A parton megyünk a hídig, vagy itt kelünk át a folyón?

– Nézzétek meg, van-e itt bárka az átkeléshez. Jobb itt átkelni...

– Igen. A hídnál, amely pontosan a Cezárea Páneászba vivő útnál van, megint találkozhatnánk valakivel, akit nyomunkba küldtek – jegyzi meg Bertalan elkomorodva, és Júdásra néz.

– Nem. Ne nézz rám ilyen csúnyán. Én nem tudtam, hogy ide jövünk, és nem mondtam semmit. Azt könnyű volt kitalálni, hogy Szeftből Jézus a rabbik sírjához és Cédeszbe megy. De azt soha nem gondoltam, hogy egész Fülöp fővárosáig akar eljutni. Ezért ők erről semmit sem tudnak. És nem is találkozunk velük, sem az én hibámból, sem az ő akaratukból. Hacsak Belzebub nincs velük, aki vezeti őket – mondja nyugodtan és alázatosan a Kerióti.

– Ez helyes. Mert bizonyos emberekkel... ügyelni kell, és mérlegelni a szavakat, nem szabad nyomát hagyni terveinknek. Mindenre vigyáznunk kell. Különben igehirdetésünk örökös meneküléssé változik – jegyzi meg Bertalan.

(5-226)

Jézus, tábor-hegyi színeváltozása után a hegy alján már várják őt az apostolok és néhány farizeus, egy ördögtől megszállott fiú körül, akin Júdás próbált segíteni, de az ördög kigúnyolta őt: „El. El! Kettőnk közül te inkább ördög vagy!” – és háta mögött kinevették Júdást az írástudók. (A teljes történetet lásd: Gy 3,111-114)

(5-285)

Amikor Jézus nem tudja kifizetni a templomadót, Júdás megint okoskodik, de Tamás letorkolja. (Pt 4,189)

A templomadó kifizetése után Jézus, apostolaival együtt egy Magdala közelében haldokló férfihez megy. Visszafelé jövet az apostolok azon vitatkoznak, hogy Jézus meggyógyít-e valakit bűnbocsánat nélkül. Jakab, Alfeus fia Jézushoz fordul:

– Testvérem, tégy eleget kérésünknek... Az az ember csak gyógyulást kért tőled, vagy bocsánatodat is?

– Micsoda értelmetlen kérdés! Az Úr ugyan mikor nem követeli meg a bűnbánatot, hogy kegyelmet adjon? – mondja a Kerióti, némi lesajnálással, Jakabnak.

– A testvérem nem mondott butaságot! Jézus meggyógyít, vagy megszabadít, és utána azt mondja: „Menj, és többé ne vétkezzél!” – feleli neki Tádé.

– Hát, mert már látja a bánatot a szívekben – vág vissza a Kerióti.

– Az ördögtől megszállottakban nincs bűnbánat, se akarat a szabaduláshoz. Mindezt nem is egy eset igazolta. Emlékezz csak vissza mindegyik esetre, és meglátod, hogy vagy elfutottak vagy ellenségesen rárohantak, vagy – legalábbis – megkísérelték az egyiket vagy a másikat, és ez csak azért nem sikerült nekik, mert megakadályozták hozzátartozói – feleli vissza Tádé.

– Meg Jézus hatalma – teszi hozzá a Zelóta.

– De olyankor Jézus a hozzátartozók akaratát veszi figyelembe, akik az ördögtől megszállottat képviselik, aki – ha az ördög nem gátolná – akarná a szabadulást.

– Ó! Mennyi szörszálhasogatás! No és a bűnösöknél? Szerintem Jézus ugyanazt mondja akkor is, ha nem ördögtől megszállottakról van szó – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

– Nekem azt mondta: „Kövess engem!”, holott én még egy szót sem szóltam neki állapotomat illetően – mondja Máté.

– De látta szívedet – mondja a Kerióti, aki mindenáron azt akarja, hogy mindig neki legyen igaza.

– Hát jól van! De ez az ember, aki – ahogy mindenki mondja – nagy kéjenc és nagy bűnös volt, és nem az ördög tartotta hatalmában. Ha bűneit nézzük, lehet, hogy egy ördög tanította rá, ha nem is szállta meg. Haldokolva, végül is, mit kért? Azt hiszem ott vagyunk megint az első kérdésnél – mondja Péter.

Jézus eleget tesz kérésének, és elmondja, hogy a férfi elsősorban bűneinek bocsánatát kérte, és azokat meg is vallotta. Volt büntársának, Mária Magdolnának egy buzdító levele bírta rá a bűnbánatra. (Lásd bővebben MM 47-48.)

(5-296)

Egy közületek ördög!

A második kenyérszaporítás után sokan keresik Jézust, hogy királlyá tegyék. Utána mennek Kafarnaumba, ahol a zsinagógában az égi kenyérről beszél nekik. Erre kiábrándulnak, és otthagyják. Végül a zsinagógában csak Jézus, Jáirus, a zsinagógafőnök és az apostolok maradnak...

Jézus a tizenkettőhöz fordul, akik megalázottan állnak az egyik sarokban, és megkérdezi őket:

– Ti is el akartok menni? – Ezt élesség és szomorúság nélkül mondja. De nagyon komolyan.

Péter, keserűen kifakadva, válaszol:

– Uram, ugyan hová menjünk? Kihez? Te vagy a mi életünk és szerelmünk. Egyedül neked vannak örök életet adó szavaid. Mi megismertük, hogy te vagy a Krisztus, Isten Fia. Ha akarsz, kergess el minket! De mi, magunktól, nem hagyunk el, még akkor sem... még akkor sem, ha te már nem szeretsz minket... – és Péter hangtalanul, hatalmas könnyecseppekkel sír... András, János, Alfeus két fia szintén sír, nyíltan. A többiek sápadtak, vagy vörösek a megindultságtól. Nem sírnak, de láthatóan szenvednek.

– Miért kergetnélek el titeket? Nem én választottalak-e ki tizenkettőtöket?...

Jáirus, okosan, visszavonul, hogy Jézus szabadon bátorítsa apostolait, vagy szemrehányással illesse őket. Jézus, aki észreveszi csendes távozását, leverten leül – mintha a kijelentés, amit tesz, erejét meghaladó erőfeszítésbe kerülne, mivel fáradt, megundorodott és szenved. Kijelenti:

– Azonban egy közületek ördög!

Szava lassan, félelmetesen hangzik a zsinagógában, és senki se mer megszólalni. Ijedt irtózáttal és aggodalmas kutatózással néznek egymásra, és még aggodóbb lélekkel vizsgálgatja magát mindegyikük...

Egy ideig senki sem mozdul. Jézus egyedül marad, ülőhelyén, térdén összekulcsolt kézzel, lehajtott fejjel. Végre fölemeli fejét, és ezt mondja:

– Jöjjetek. Hisz nem vagyok leprás! Vagy annak gondoltok?...

Akkor János gyorsan előre jön, a nyakába kapaszkodik, és ezt mondja:

– Akkor veled a leprában, egyetlen szerelmem. Veled az elítélésben, veled a halálban, ha úgy gondolsz, hogy ez vár rád...

Péter pedig a lábaihoz csúszik, megfogja, és ráteszi két vállára, és így zokog:

– Itt, nyomj, taposs. De ne engedd azt gondolnom, hogy nem bízol Simonodban!

A többiek, annak láttán, hogy Jézus simogatja az előbbi kettőt, szintén előjönnek, és megcsókolják Jézust ruháján, kezein, haján... Csak a Kerióti meri megcsókolni arcát.

Jézus hirtelenül feláll, és szinte nyersen tolja el, annyira váratlan a felpattanása, és ezt mondja:

– Menjünk haza. Holnap este, éjjel, a bárkával Hippóba megyünk.

(5-328)

Másnap Jézus a vendéglátó ház teraszán, egy alacsony lócán ül, elmerülve gondolataiban. Egyik könyökét térdére támasztja, homlokát kézfejeére hajtja, fáradt, szinte szenvedő mozdulattal. Elmélkedésében egy kisfiú jövelele zavarja meg, aki üdvözölni akarja, Jeruzsálembé indulása előtt. (Lásd Gy 3,114-115.) Miután a kisfiú megvigasztalja Jézust, és eltávozik, Jézus visszamegy helyére, az előbbi fájdalmas elmélkedésbe.

Utána Jáirus jelenik meg, és hívja Jézust, hogy menjen el a zsinagógába, beszélni. Jézus nem megy. Erre Jáirus feltámasztott leánya jelenik meg, s az ő kérésére, vele együtt, Jézus

mégis elmegy a zsinagógába, de ott a tegnap elpártoltaktól hideg fogadtatásra talál. Ő megbocsát nekik, és hangosan imádkozik értük Atyjához.

A zsinagóga kiürül, csak a Jézushoz hűségesek maradnak... Az egyik sarokban egy idegen férfi áll. Izmos ember, akit senki sem figyel, akihez senki sem szól. Ő sem szól senkihez sem. Csak Jézust nézi, olyan erősen, hogy a Mester abba az irányba fordítja tekintetét. Meglátja, és megkérdi Jáirustól, ki az.

– Nem tudom. Biztosan valami átutazó.

Jézus megszólítja:

– Ki vagy?

– Miklós, antiochiai újonnan áttért, aki Jeruzsálembe megy a húsvétra.

– Kit keresel?

– Téged, Uram, názareti Jézus. Beszélni kívánok veled.

– Jöjj. – És amikor mellette van az ember, kimegy vele a zsinagóga mögötti konyhakertbe, hogy meghallgassa.

– Beszéltem Antióchiában egy Félix nevű tanítványoddal. Hőn óhajtottalak megismerni. Nekem azt mondta, hogy tartózkodási helyed Kafarnaum, Édesanyád pedig Názáretben van. Azt is mondta, hogy elmész a Getszemániba vagy Betániába. Az Örökkévaló adta, hogy az első helyen megtaláltalak. Itt voltam tegnap... És ott voltam a közeledben, amikor sírva imádkoztál a forrásnál... Szeretlek, Uram! Mert szent és szelíd vagy. Hiszek benned. Cselekedeteid, szavaid már a tieddé tettek. De a bűnösök iránt az imént tanúsított végtelen irgalmad végleges elhatározásra juttattak. Uram, fogadj el engem annak helyére, aki elhagy téged. Mindenemmel jövök hozzád, amim van: étellemmel, javaimmal, mindennel. – Az utolsó szavaknál térdre ereszkedik.

Jézus erősen nézi... majd ezt mondja:

– Jöjj Mostantól fogva a Mesteré vagy. Menjünk társaidhoz.

Visszamennek a zsinagógába, ahol az apostolok és a tanítványok nagyban beszélgetnek Jáirussal.

– Itt egy új tanítvány. Az Atya megvigasztal engem. Úgy szeressétek, mint testvéreteket. Menjünk, hogy együtt étkezzünk vele. Ti majd éjszaka vele együtt indultok Jeruzsálembe, mi pedig a bárkákkal Hippóba megyünk... Útirányomat senkinek se említsétek, nehogy feltartóztassanak.

Közben a szombat is véget ért, s azok, akik menekülni akarnak Jézus elől, egy tömegben vannak a lapos tóparton, hogy a Tibériásba jutáshoz szállítóeszközre alkudozzanak. Veszekszenek Zebedeussal, aki nem akarja átengedni nekik bárkáját, amely már készen áll Péteré mellett, hogy éjszaka kifusson Jézussal és a tizenkettővel.

– Megyek, segíték neki – mondja Péter, ingerülten.

Jézus – hogy elkerülje a túl erős összekoccanásokat – e szavakkal tartja vissza:

– Mindnyájan megyünk, nemcsak te.

Mennek... És megízlelik a keserűséget annak láttán, hogy a menekülők egyetlen köszöntés nélkül távoznak, nyomban félbeszakítva minden vitatkozást, csak hogy messze kerüljenek Jézustól... És hallanak néhány – a hűséges tanítványoknak szóló – megvető jelzöt és csípős tanácsot...

Jézus megfordul, hogy hazatérjen, az ellenséges tömeg távozása után, és így szól az új tanítványhoz:

– Hallod őket? Ez vár rád, ha hozzám jössz.

– Tudom. Ezért maradok. Láttalak egy napon dicsőségesen a tömegben, amely téged éljenzett, és „király”-ként üdvözölt. Akkor vállat vontam, és ezt mondtam: „Egy újabb, szegény önámító. Egy újabb seb Izrael számára!” és nem követtem, mert királynak néztél ki, és nem is gondoltam rád többé. Most követlek, mert szavaidban és jóságodban a megígért Messiást látom.

– Bizony, te sok más embernél igazabb vagy. De még egyszer mondom neked: aki bennem földi királyt remél, vonuljon vissza. Aki érzi, hogy szégyellni fog engem a vádaskodó világ előtt, vonuljon vissza! Aki majd megbotránkozik, amikor azt látja, hogy velem gonosztevéként bánnak, vonuljon vissza! Mondom nektek, addig tegyétek meg ezt, amíg megtehetitek anélkül, hogy hírbe hoznátok magatokat a világ előtt. Utánozzátok azokat, akik azokon a bárkákon menekülnek, ha nem érzitek, hogy képesek vagytok osztozni sorsomban, a gyalázatban, hogy majd osztozhassatok a dicsőségemben. Mert ez fog bekövetkezni: az Emberfiát bevádolják, majd az emberek kezére adják, akik Őt megölik, mint valami gonosztevőt, és azt hiszik, hogy legyőzték. De hiába követik el gaztettüket. Mert én három nap múlva feltámadok, és diadalmaskodom. Boldogok, akik velem tudnak maradni mindvégig!

Megérkeznek a házhoz, és Jézus a tanítványokra bizza az új jövevényt, majd egyedül megy föl oda, ahol előbb volt. Sőt, bemegy a fönti szobába, és leül, elgondolkozva.

Egy kis idő múlva fölmege a Kerióti, Péterrel:

– Mester, Júdás helyes gondolatokat ébresztett bennem.

– Mondd el.

– Te magadhoz veszed ezt a Miklóst, egy újonnan áttértet, akinek nem ismerjük a múltját. Már annyi kellemetlenségünk volt... van. És most? Mit tudunk róla? Bízhatunk benne? Júdás helyesen mondja, hogy lehet kém is, akit az ellenség küldött.

– Úgy bizony. Egy áruló! Miért nem akarja megmondani, honnan jön, és ki küldi? Én megkérdeztem tőle, de csak annyit mondott: „Miklós vagyok, Antióchiából, újonnan áttért.” Én kegyetlenül gyanakszom.

– Emlékeztetek, hogy ő azért jön, mert engem elárultnak lát.

– Ez lehet hazugság. Lehet árulás!

– Aki mindenütt hazugságot vagy árulást lát, az olyan lélek, aki képes ilyesmire, mert saját maga után ítél – mondja komolyan Jézus.

– Uram, te megsértesz engem! – kiáltja Júdás bosszúsan.

– Akkor hát hagyj el engem, és menj azokkal, akik elhagynak!

Júdás kimegy, és neveletlenül bevágja az ajtót.

– De azért, Uram, Júdás nem egészen téved... Meg aztán nem szeretném, ha... ha az az ember beszélne Jánosról. Csak az endori ember lehet az a Félix, aki ezt az embert küldi neked...

– Kétségtelenül így van. De az endori ember okos, és visszavette régi nevét. Légy nyugodt, Simon. Egy ember, aki azért lesz tanítvány, mert érzi, hogy emberileg ügyem már veszve van, csak egyenes lelkű valaki lehet. Egészen más, mint az, aki most ment ki, és aki azért jött hozzám, mert remélte, hogy egy hatalmas király hercege lehet... és képtelen elfogadni, hogy én a lelkek királya vagyok.

– Gyanakszol rá, Uram?

– Senkire. De bizony mondom neked, hogy ahová eljut majd Miklós, a tanítvány és az újonnan áttért, oda Júdás, Simon fia, az apostol, az izraelita és júdeai nem jut el.

– Uram, szeretnék érdeklődni Miklóstól... János felől.

– Ne tedd. János nem adott neki megbízatásokat, mert okos. Ne légy te oktalan.

– Nem, Uram. Csak megkérdeztem tőled...

– Menjünk le, hogy siettessük a vacsorát. Késő éjjel elutazunk... Simon... szeretsz engem?

– Ó, Mester! Még kérdezed?

– Simon, sötétebb a szívem, mint egy tó viharos éjjelen. és annyira feldúlt, mint az...

– Jó Mesterem... Mit mondjak neked, amikor én még... nálad is sötétebb és feldúltabb vagyok? Ezt mondom: „Itt van Simonod! És ha szívem vigaszt nyújthat neked, vedd el!” Nincs másom, csak ez, de az őszinte.

Távozz, ördög!

Jézus nem Hippóban száll ki, mert ott megelőzték Őt azok a bárkák, amelyek az ellenséges érzületű embereket szállították. Megkérdezi Pétertől:

– Te, ugye, ismered a Gadarába vezető legrövidebb utat? Emlékszel rá?

– De még mennyire! Amikor a Jármok mellett lévő melegforrásoknál leszünk, csak tovább kell mennünk az úton – feleli Péter.

– És a forrásokat hol találod meg? – kérdi Tamás.

– Ó, megtalálásukhoz elég az orrunk. Bűzlenek már néhány mérföldnyire, mielőtt oda érénk. – kiált fel Péter, és undorral elfintorítja orrát.

– Nem is tudtam, hogy fájdalomtól szenvedtél... – jegyzi meg a Kerióti.

– Fájdalmaktól, én? És ugyan mikor?

– Hát. Annyira ismered a Jármok melletti melegforrásokat, hogy bizonyára voltál ott.

– Nekem soha nem volt szükségem forrásokra ahhoz, hogy jól legyek. A csontjaimban lévő mérgek kimentek belőlem a becsületes munka verejtékével... és különben is, minthogy többet dolgoztam, mint szórakoztam, a méregből kevés, mindig igen kevés került belém...

– Ez nekem szól, nemde? Hát persze! Én mindenben vétkes vagyok.... – mondja nyugtalanul Júdás.

– Ugyan, ki mart beléd? Te kérdezel, és én úgy válaszolok neked, mintha a Mesternek vagy valamelyik társamnak feleltem volna. És azt hiszem közülünk senki – még Máté sem, aki... világfi volt nem vette volna rossz néven.

– Nos, én rossz néven veszem.

– Nem tudtam, hogy ilyen kényes vagy. De a feltételezett gyanúsításért bocsánatot kérek. A Mester iránti szeretetből, tudod? A Mesterre való tekintettel, akinek az idegenek már annyi bánatot okoztak, és igazán nincs szüksége, hogy újabbakban részesítsük mi is. Őrá nézz, ahelyett, hogy saját érzékenységed után futnál, és meglátod, hogy békére és szeretetre van szüksége.

Jézus nem szól. Csak Péterre néz, és hálasan mosolyog. Júdás válasza sem méltatja Péter jogos megjegyzését. Zárkózott és nyugtalan. Udvariasnak akar mutatkozni, de a szívében lévő düh, rosszkedv, csalódottság kiérzik nézéséből, hangjából, arckifejezéséből, sőt járásából is, mert erősen csapdossa saruját a földhöz, dühösen döngetve a talajt, és így igyekszik kiadni magából mindazt, ami belsejében forr.

Erőlködik, hogy nyugodtnak nézzen ki, és megpróbál udvarias lenni. Nem sikerül neki, de megkísérli... Ezt kérdi Pétertől:

– Akkor hogyan ismered ezeket a helyeket? Talán feleséged miatt voltál itt?

– Nem, akkor jártam ott, amikor novemberben Auranitiszből jöttünk vissza a Mesterrel. Az Anyát és a nőtanítványokat kísérem el Kúza földjeiig. És így, Bozrából jövet, elhaladtam itt – feleli őszintén és megfontoltan Péter.

– Csak te voltál? – kérdi gúnyosan Júdás.

– Miért? Azt hiszed, egyedül nem érek fel sok emberrel, amikor erősnek kell mutatkozni, és valami bizalmi munkáról van szó, amelyet – ráadásul – szeretettel kell elvégezni?

– Ó, mekkora fennhéjzás! Szerettelek volna látni!

– Egy komoly embert láttál volna, aki szent asszonyokat kísér.

– De csakugyan egyedül voltál? – kérdi Júdás, mint valami vizsgálóbíró.

– Az Úr unokatestvéreivel voltam.

– Ah. No lám! Kezdődnek a felsorolások!

– Kezdődik idegeim feszítése is! Szabad tudnom, mi a bajod?

– Úgy van. Ez szégyen! – mondja Tádé.

– És itt az ideje befejezni – teszi hozzá Jakab, Zebedeus fia.

- Nem szabad gúnyolnod Simont. – korholja Bertalan.
- Mert emlékezned kellene arra, hogy ő mindnyájunk feje – fejezi be a Zelóta.

Jézus nem szól.

– Ó, én senkit sem gúnyolok, igazán semmi bajom sincs veled. Csak szeretem kicsit csipkedni...

– Nem igaz! Hazudsz! Körmönfont kérdéseket teszel fel, mert ki akarsz húzni belőle valamit. Az álnok ember mindenkit álnoknak gondol. Itt nincsenek titkok. Mindnyájan ott voltunk, mindnyájan ugyanazt tettük: azt, amit a Mester megparancsolt. És nincs semmi más. Érted?! – kiáltja igazán dühösen a másik Júdás.

– Csend legyen. Olyanok vagytok, mint a veszekedő asszonyok! Mindnyájan tévedtek. És szégyenkezem miattatok! – mondja Jézus szigorúan.

Mély csend támad. Így mennek a dombon lévő város felé. Tamás töri meg a csendet a szavakkal:

– Milyen bűz.

– A hóforrások. Az ott a Jármok folyó, azok pedig a római fürdők épületei. Rajtuk túl van egy szép, teljesen kövezett út, amely Gadarába vezet. A rómaiak szeretnek jól utazni. Gadara szép ám! – mondja Péter.

– De még szebb lesz, mert itt nem fogunk találkozni bizonyos... személyekkel, legalábbis nem túl sokkal – mormolja Máté a fogai között.

Átmennek a folyó hídján, a kénes víz orrfacsaró bűzében. Elhaladnak a fürdők mellett, mennek a római járművek között, rátérnek egy szép útra, amely kövekkel van kirakva. Ez vezet a domb tetején lévő szép, fallal körülvett városba.

János a Mester mellé megy:

– Igaz az, hogy ahol ilyen víz van, ott valamikor egy elkárhozott lélek zuhant a föld belsejébe? Anyám mondta ezt nekünk, amikor kicsik voltunk. Így akarta megmagyarázni, hogy nem szabad büntetést követni, különben megnyílik a pokol az Istentől elátkozott ember lába alatt, és elnyeli. És utána emlékeztetőül és figyelmeztetőül megmaradnak a repedések, amelyekből pokoli bűz, meleg és víz tör fel. Én félnék benne megfürödni...

– Mitől, fiú? Nem rontana meg. Könnyebb megromolni olyan emberektől, akiknek belsejében van a pokol, és onnan árasztja a bűzt és a mérget. De csak azok válnak romlottakká, akikben már megvan a hajlandóság, hogy olyanokká váljanak.

– Engem is megromlathatnának?

– Nem. Ha egy sereg ördög között lennél, akkor sem.

– Miért? Őbenne mi olyan van, ami másoktól megkülönbözteti? – kérdi rögtön a Kerióti.

– Az, hogy minden tekintetben tiszta, és ezért látja Istent – feleli Jézus. Mire Júdás kajánul nevet. János tovább kérdezi:

– Akkor azok a hóforrások nem a pokol szájai?

– Nem. Ellenkezőleg, jó dolgok, amelyeket a Teremtő helyezett oda, gyermekei számára. A pokol nem a föld mélyében van, hanem a földön, János. Az emberek szívében. És ott tovább fejlődik.

– De csakugyan létezik a pokol? – kérdi a Kerióti.

– De miket beszélsz? – kérdik tőle társai, megütközve.

– Kérdem: igazán létezik? Én – és nemcsak én – nem hiszek benne.

– Pogány. – kiáltanak rá irtózáttal.

– Nem. Izraelita. Sokan vagyunk Izraelben, akik nem hiszünk bizonyos mesékben.

– Akkor hogy hiszel a Paradicsomban?

– Meg Isten igazságosságában?

– Hová teszed a bűnösöket?

– Hogyan magyarázod meg a Sátán létezését? – kiáltoznak többen.

– Azt mondom, amit gondolok. Az imént azt hányták a szememre, hogy hazug vagyok. Megmutatom, hogy őszinte vagyok akkor is, ha emiatt megütköztök rajtam, és gyűlöletessé válok előttetek. Különben sem vagyok egyedül Izraelben, aki így gondolkozik, amióta Izrael előre haladt a tudományban a görög tudósokkal és a rómaiakkal való érintkezés folytán. Nem tehet nekem szemrehányást sem a Mester – az egyetlen, akinek véleményét tisztellem – sem Izrael. Ő védelmezi a görögöket és a rómaiakat, és nyíltan barátjuk... Én ebből a filozófiai felfogásból indulok ki. Ha Isten mindent ellenőriz, akkor az Ő akaratából történik minden, amit teszünk. Ezért mindannyiunkat egyformán kell megjutalmaznia, mivel csak Ő általa mozgatott bábok vagyunk. Akarat nélküli lények vagyunk. A Mester is így mondja: „A Fölséges Úr akarata”, „Az Atya akarata”. Íme, az egyetlen Akarat. És ez oly végtelen, hogy összezúzza, és semmivé teszi a teremtmények korlátolt akaratát. Ezért a jót és a rosszat egyaránt Isten műveli, mivel Ő kényszeríti ránk, mi csak látszólag tesszük azt. Ezért nem fog megbüntetni minket a rosszért, így gyakorolja igazságosságát. Mert vétkeink nem akaratunkból fakadnak, hanem az kényszeríti ránk, aki azért akarja, hogy ezeket elkövessük, hogy legyen a földön jó is, rossz is. Aki rossz, az a kevésbé rosszak engesztelő eszköze. Azért szenved, mert nem tarthatják őt jónak, és ezzel vezekli le saját bűneit. Jézus mondta: a pokol a földön, az emberek szívében van. Én nem érzem a Sátánt! Nincs a szívében. Valamikor hittem benne. De egy idő óta biztos vagyok, hogy az egész csak mese. És ez a hitem eljuttat a békéhez.

Júdás ezeket az... elméleteket oly félelmetes nagyképűséggel adja elő, hogy a többieknek a lélegzetük is eláll... Jézus hallgat. Júdás pedig szólásra ingerli:

– Nincs igazam, Mester?

– Nincs. – Ez a „nincs” olyan éles, mint egy robbanás.

– Pedig én... a Sátánt nem érzem, és nem fogadom el a szabad akaratot és a Gonoszt. És velem vannak mind a szaduceusok, és velem vannak sokan mások, akár Izraelhez tartoznak, akár nem. Nem. A Sátán nem létezik!

Jézus ránéz. Tekintetét nem lehet kielemezni. Olyan, mint az ítélőbíróé, az orvosé, mint a szenvedő, elképedt emberé... minden benne van.

Júdás, aki most már nagyon belelendült, így fejezi be:

– Biztosan azért, mert jobb, tökéletesebb vagyok a többieknél, mert én legyőztem az emberek félelmét a Sátántól.

Jézus csak hallgat. Ő pedig tovább noszogatja:

– De szólj már! Miért nem rémüldözöm tőle?

Jézus hallgat.

– Nem felelsz, Mester? Miért? Félsz?

– Nem. A szánakozó Szeretet vagyok. A szánakozó Szeretet pedig visszatartja véleményét, amíg nem kényszerül kimondani... Hagyj engem, és menj innen. – mondja végül – mivel Júdás igyekszik átölelni – és, minthogy a káromló nagy erővel szorítja karjába, egy szempillantás alatt így fejezi be:

– Undorítás! A Sátánt azért nem látod és érzed, mert teljesen egy veled! Távozz, ördög!

Júdás szemtelenül megcsókolja, és úgy nevet, mintha a Mester valami dicséretet mondott volna neki titokban. Visszamegy a többiekhez, akik rémülten megálltak, és ezt mondja:

– Látjátok? Én meg tudom nyitni a Mester szívét. És boldoggá teszem, mert kimutatom neki bizalmamat, és oktatást kapok tőle. Ti ellenben... Soha nem mertek beszélni. Mert felfuvalkodottak vagytok. Ó, én leszek az, aki mindenkinél többet fogok róla tudni. És tudok majd beszélni...

A város kapujához érkeznek. Mind együtt mennek be, mert Jézus megvárta őket. De mialatt áthaladnak a bevezető úton, Jézus így rendelkezik:

– Unokatestvéreim és Simon menjenek előre, és gyűjtsék össze az embereket!

– Miért nem én, Mester? Már nem adsz több megbízatást? Már nincs erre szükség? Egymás után kettőt is adtál nekem, és hónapokig tartókat...

– Te pedig panaszkodtál miattuk, mondván, hogy el akarlak távolítani. Most azért panaszkodsz, mert magam mellett tartalak?

Júdás nem tud mit felelni, és hallgat. Megy előre Tamással, a Zelótával, Jakabbal és Andrással. Jézus megáll, hogy előre engedje Fülöpöt, Bertalant, Mátét és Jánost, mintha egyedül akarna maradni. Engedik is.

De Jánost, szerető szíve, megfordulásra ösztönzi, és látja, hogy Jézus két kezét a homlokához emeli, fájdalomra valló mozdulattal, és meggörnyed, mint aki nagyon szenved. Faképnél hagyja társait, és visszamegy Mesteréhez:

– Mi bajod, Uram? Megint annyira szenvedsz, mint amikor Aczibban megtaláltunk? Ó, Uram!

– Semmi, János semmi. Segíts nekem, szeretetteddel! A többiek előtt pedig hallgass! Imádkozz Júdásért!

– Igen, Mester. Nagyon szerencsétlen, nemde? Sötétben van, és nem fogja fel. Azt hiszi, hogy elérte a békét... Béke ez?

– Nagyon szerencsétlen – mondja Jézus leverten.

– Ne légy ilyen letört, Mester! Gondolj arra, hogy mennyi bűnben megrögződött bűnös tért újra jó útra. Így tesz majd Júdás is. Ó, te biztosan meg fogod menteni! A mai éjszakát imában fogom tölteni, ezért. Megmondom az Atyának, alakítson belőlem olyan embert, aki csak szeretni tud. Ezen kívül mást nem akarok. Arról álmodoztam, hogy érted áldozom életemet, vagy pedig hatalmadat csillogtatom műveimen keresztül. Most többé már nem kérem ezt. Mindenről lemondok, a legegyszerűbb, legköznapiabb életet választom, és arra kérem az Atyát, adja mindenemet Júdásnak... hogy elégedetté tegyem... és ezáltal az életszentség felé forduljon... Uram... mondanom kellene neked bizonyos dolgokat... Azt hiszem, tudom, miért ilyen Júdás.

– Jöjj ma éjjel! Majd együtt imádkozunk, és beszélgetünk.

– És meghallgat engem az Atya? Elfogadja áldozatomat?

– Az Atya megáld majd. De szenvedni fogsz miatta.

– Ó, nem. Elég, ha téged elégedettnek látlak... és hogy Júdás... meg hogy Júdás...

– Igen, János. Nézd, hívnak minket. Siessünk!

A szűk kis utca szép utcává válik. Árkádsorokkal és szökőkutakkal ékes fő közlekedési útvonallá lesz. Terek is díszítik, egyik szebb, mint a másik. Keresztez egy másik, ugyanilyen főutat, s a végében körszínház van. A különféle betegeket már összegyűjtötték az árkádsorok egyik szögletében, és a Megmentőre várakoznak.

Péter jön Jézus felé:

– Megőrizték hitüket abban, amit novemberben mondtunk rólad. Azonnal jöttek.

– Én pedig azonnal megjutalmazom hitüket. Menjünk.

És megy a késő alkonyatban, hogy meggyógyítsa azokat, akik bizalommal várakoznak rá.

(5-337)

János éjjel a teraszon imádkozik Jézussal, és utána beszámol neki arról, hogy Júdás tisztátalan, és őt is tisztátalanságra kísérti, állandóan a nőkről beszélve neki, amikor egyedül vannak. Megmondja azt is, hogy Júdás hazudik, amikor saját pénzének tünteti fel azt, amit ellop a közös kasszából. Végül pedig elmondja, hogy Júdás varázslattal és szellemidézéssel próbálja pótolni a csodák hiányát, s kéri Jézust, inkább adja át Júdásnak az ő (János) csodatevő hatalmát. Mindezt csak nagy lelki tusakodás árán mondja el, de a végén Jézus megnyugtatja őt, hogy Ő úgymint tudott minderről, csak János lelkiismeretén akart könnyíteni azzal, hogy meghallgatta. Lásd részletesen: P 5,200-204.

(5-343)

Képmutató vagy!

Pellában Jézus figyeli a koldusokat, és ezt mondja a zelóta Simonnak és Fülöpnek:

– Vigyetek nekik pénzt és kenyeret.

A pénz Júdásnál van, a kenyér Jánosnál.

Mikor pedig az egyik erőszakos koldus elveszi egy vak fiútól a pénzt és a kenyeret, sőt meg is sebzi őt, mert vérzik a feje és sír, Jézus odamegy hozzá és így szól:

– Neked adom, amim van. Ne sírj.

– De Uram: Miért? Hol szállunk meg? Mit teszünk? – kérdi nyugtalanul Júdás.

– Majd magasztaljuk Istent, aki egészségben megtart minket. Ez már nagy kegyelem.

Később Jézus meggyógyítja a vak fiút, és anyját is, aki szintén vak. (Lásd: Gy 3,115-124)

(5-355)

Az apostolok állandó esőben és nagy sárban mennek Jeruzsálem felé, a Jordán keleti partján. Mivel egy férfi, akiből Jézus előzőleg kiűzte az ördögöket, visszatért bűnéhez, és Jézus ellen fordult, sőt fellázította ellene a Tízváros környékét, a falvakban nem adnak sem szállást, sem élelmet az apostoloknak.

Az apostolok nagyon lehangolt állapotban vannak, és amikor Jézus azt javasolja, hogy János másszon fel egy magas fára, hátha meglát a környéken valami házat, Bertalan és Máté megjegyzi:

– Most már túl késő erről gondoskodni! Előbb kellett volna erre gondolni!

– Bizony, és nem azzal szeszélyeskedni, hogy induljunk el Pellából, holott már esett az eső. Csökönys és oktalan voltál, és most mindnyájan lakolunk! Most már miről akarsz gondoskodni? Ha jó tömött erszényünk volna, lásd be, minden ház megnyílt volna előttünk. De te!... Miért nem teszel csodát, legalább egy csodát, apostolaidért, te, aki az arra méltatlanokkal is csodákat teszel – mondja a kerióti Júdás, hadonászva, mint egy bolond, és oly támadó hangon, hogy a többiek – noha bensejükben hasonlóképpen gondolkoznak, mint ő – szükségét érzik, hogy tiszteletre intsék.

János felmászik egy fára, és felfedez egy karámot. Odamennek, s egy öreg ember, Mátyás, lakik benne, de az szívesen látja őket, és megosztja velük szűkös élelmét. Nem tudja, hogy Jézust fogadta be, de elmondja, mennyire szeretne találkozni a Messiással. Az eső miatt nem tudnak tovább indulni, s közben megérkezik Pellából és Jábeszből egy csoport ember, akik, a vak fiú és anyja meggyógyulása után felfogták, hogy a Messiást utasították ki, és most bocsánatot kérnek, élelmet hoznak számára, és hívják vissza. Jézus azonban nem tud visszamenni, mert Jeruzsálemben tart, és rövid az idő. Szekeret ajánlanak fel neki, azt nem fogadja el, csak az élelmet és a pénzt. Ennek egy részét azonban titokban Mátyásnál hagyja, amikor elbúcsúznak tőle.

(5-365)

Amikor tovább mennek, még mindig lehangolt állapotban vannak, és az időjárásra tesznek megjegyzéseket. A Kerióti gúnyosan közbeszól:

– A két bölcs megszólal, és megadja nekünk a hangot!

– Hallgass, légy szíves. Csak kritizálni tudsz! De a kellő pillanatban, amikor beszélni kellene valamelyik farizeussal vagy hasonlóval, akkor hallgatsz, mintha meg lenne kötve a nyelved – szól rá ingerülten a Tádé.

– Igen. Az utolsó faluban miért nem vágta vissza egyetlen szóval sem annak a három kígyónak? Te tudtad, hogy Giszkalában és Meieronban is tisztelettudók és engedékenyek

voltunk, és hogy Ő akart oda menni, pontosan Ő, aki tiszteli a nagy elhunyt rabbikat. De te meg se szólaltál! Te tudod, hogy Ő mennyire megköveteli tőlünk a Törvény és a papok iránt a tiszteletet. De nem beszéltél! Most beszélsz! Most, mert itt gúnyolhatod a köztünk lévő legjobbakat, és bírálghatod a Mestert – mondja rá nyomban András, aki rendszerint türelmes, de ma nagyon ideges.

– Júdásnak túl sok szamaritánus barátja van...

– Nekem? Kik azok? Mondj egyetlen nevet is, ha tudsz!

– Igen, kedves. A farizeusok, szadduceusok, főemberek, mind, akiknek barátságával kérkedsz, és akik – mint látszik – ismernek téged! Engem soha nem köszöntenek. De téged igen.

– Féltékeny vagy! Csakhogy én a Templom egyik embere vagyok, te pedig nem.

– Isten kegyelméből halászszer vagyok. Igen. És büszke vagyok rá.

– Egy olyan balga halász, aki még ezt az időjárást se tudta előrejelteni!

– Nem. Én megmondtam: Ha április esős, bőven hullat vizet – jelenti ki Péter.

– Ah! Helyben vagyunk! És te, Júdás, Alfeus fia, mit szólsz ehhez? Hát te, András? Péter, a fő is bírálja a Mestert!

– Én nem bírálok senkit. Egy közmondást idéztem.

– Amely – annak, aki megérti – bírálat és szemrehányás.

Később Jézus, egy arra járó tanácsát követve kijelenti:

– Menjünk a hegyek felé, ahogy tanácsolta. Veszítünk ugyan egy napot, de legalább kikerültök ebből a mocsárból.

– Te is – mondják neki.

– Ó, nekem nem számít. A holt lelkek mocsara az, ami engem kimerít – és két könnycsepp pereg le szeméből.

– Ne sírj, Mester. Mi morgunk, de téged szeretünk. Ha meg tudjuk találni rágalmazóidat, bosszút állunk!

– Ti is bocsássatok meg nekik, amint én megbocsátok! De engedjetelek sírni! Elvégre is az Ember vagyok! És az, hogy elárulnak, megtagadnak, elhagynak, fáj!

– Ránk nézz! Nézz miránk! Kevesen vagyunk, de jók. Közülünk senki se fog elárulni, se elhagyni. Hidd el, Mester!

– Ilyesmit ne is említs. Annak gondolata is sértés a lelkünknek, hogy elárulhatunk. – kiált fel a Kerióti.

Jézus azonban nagyon szomorú. Hallgat, s közben lassan peregnek könnyei fáradt, lesóványodott arcán.

Közelednek a hegyekhez. Júdás Tádé, akinek nagyon jó szeme van, a lejtőket vizsgálgatja. Jézus mellé megy. Azt mondja:

– Vannak hasadékok a hegyben. Látod, ott? Meghúzódhatunk szükség esetén azokban.

Mindenképpen jobb lesz, mint a sárban.

– Rakunk tüzet – vigasztalja András.

– Nedves fával? – kérdi gúnyosan a Kerióti.

Senki sem felel neki. Péter ezt suttogja:

– Áldom az Örökkévalót, hogy az asszonyok nincsenek velünk, se Marciam!

Találnak egy barlangot, amelyet akolnak használnak a pásztorok, s így van benne száraz haraszt és ág, amelyből tüzet raknak. Péter körülnéz:

– És innen hová lehet jutni? András, fogj egy meggyújtott ágat, mert meg akarom nézni. – András engedelmeskedik. Átbújnak egy szűk nyíláson, amely a barlang egyik falában van. Pár perc múlva Péter hangja hallatszik:

– Jöjjetek. Jöjjetek! Itt jobb hely van. Tisztaság, szárazság, meg vannak falócák és tűzre való fa. Ez nekünk királyi palota! Hozzatok égő ágakat, hogy azonnal tüzet csináljunk.

Miután tüzet raknak, és átázott köpenyeiket felaggatják, Péter rendelkezik:

– Most felváltva alszunk, és felváltva égve tartjuk a tüzet. Hogy lássuk egymást, és melegben legyünk. Micsoda áldása Istennek!

Júdás morog a foga között. Péter sértődötten fordul meg:

– A betlehemi barlanghoz viszonyítva, ahol az Úr született, ez királyi palota. Ha Ő ott született, mi is ellehetünk itt egy éjszaka!

– Az arbelai barlangoknál is szebb. Ott csak a mi szívünk volt szép, amely akkor jobb volt, mint most – mondja János, és misztikus emlékeibe merül.

– És sokkal jobb annál a barlangnál is, amely szállást adott a Mesternek, hogy felkészüljön az igehirdetésre – mondja szigorúan a Zelóta, a Keriótira nézve, mintha azt akarná mondani, hogy hagyja már abba a morgást.

Utoljára Jézus szólal meg:

– És mérhetetlenül melegebb és kényelmesebb annál, amelyben érted vezekeltem, Júdás, Simon fia, ebben a januárban.

– Vezekeltél értem? Miért? Nem volt rá szükség!

– Bizony, vezeklésben kellene eltöltenünk életünket, nekem és neked, hogy megszabadítsunk téged mindattól, ami rád nehezedik. És még az sem volna elég!

A kijelentés – amely pedig nyugodtan, de igen határozottan hangzott el – szinte villámcsapásként éri a megdöbbsent csoportot... Júdás lehajtja fejét, és behúzódik egy sarokba. Nem mert visszafelelni.

– Én ébren maradok. A tűzre is vigyázok. Ti aludjatok! – parancsolja Jézus egy idő múlva.

Az apostolok jól alszanak, és kora reggel továbbindulnak. András és Alfeus két fia megy legelől. Egy helyen lehajolnak, néznek, és visszasietnek.

– Egy asszony van itt. Halottnak látszik. Elzárja az ösvényt.

– Menjünk, és nézzük meg, halott-e – szól oda Tamás a Keriótinak.

– Én bizony nem megyek oda! – feleli az.

Tamás és a Zelóta mennek oda, lehajolnak, majd Tamás kiáltozva siet vissza:

– A leprások felfejtett ruháját viseli... – és úgy meg van zavarodva, mintha ördögöt látott volna.

– De halott?

– Ki tudja? Én elszaladtam.

A Zelóta feláll, és gyorsan Jézus felé siet.

– Mester, egy leprás nővérem. Nem tudom, halott-e. Nem hinném. Mintha még verne a szíve.

– Megérintetted?! – kiáltják sokan, és odébb húzódnak.

– Igen. Nem félek a leprától, amióta Jézusé vagyok. És szánalmat érzek, mert tudom, mit jelent leprásnak lenni. A szerencsétlent valószínűleg megverték, mert vérzik a feje. Talán ennivalóért jött le. Rettenetes ám, tudjátok, halálos éhséget érezni, és dacolni az emberekkel, hogy kenyérhez jussunk.

– Nagyon tönkre van menve?

– Nem. Sőt, nem is tudom, hogy került a leprások közé. Nincsenek rajta sem hámpikkelyek, sem sebek, sem fekélyek. Talán nem régóta leprás. Jöjj Mester! Kérlek. Ahogyan könyörültél rajtam, könyörülj leprás nővéremem is!

– Menjünk. Adjatok ide kenyeret, sajtot és egy keveset megmaradt borunkból.

– Csak nem itatod meg abból, amiből mi ittunk. – kiáltja rémulten a Kerióti.

– Ne félj! A kezemből fog inni. Gyere, Simon. Jézus és Simon életre keltik az elalélt nőt. A többiek a hegyoldalból figyelik. A Zelóta azt mondja:

– Át van fagyva a szerencsétlen! És csurom víz.

– Ha nem lenne leprás, felvihettük volna oda, ahol mi voltunk – mondja szánakozva András.

– Még mit nem! – csattan fel Júdás.

– De ha nem leprás. Nyoma sincs rajta a leprának.

– Mutatja a ruhája. Az elég.

Jézus megeteti az asszonyt, s az elmondja, hogy valóban nem leprás, csak férje mondta annak, aki így akart szabadulni tőle, hogy más asszonyt vehessen feleségül, miután megfertőzte őt nemibetegségével, ami miatt seb keletkezett a mellén. Elmondja, hogy azért jött erre, hogy figyelmeztesse Jézust: kerülje el ellenségeit.

Jézus meggyógyítja őt, az apostolok pedig ruhát és sarut adnak neki, meg ennivalóval látják el. Simon vállalkozik rá, hogy elkíséri őt a papokhoz, hogy azok gyógyulnak nyilvánítsák.

Miután elmennek, a Kerióti kijelenti:

– De most tisztulást kell végeznünk. Mindnyájan tisztátalanok vagyunk.

– Nem lepra volt, Júdás, Simon Fia. Én mondom neked.

– Én akkor is tisztulást végzek. Nem akarok magamon tisztátalanságot.

– Hófehér liliom! – kiált fel Péter. – Ha az Úr nem érzi magát beszennyezettnek, te miért akarod annak érezni magadat?

– És olyan valaki miatt, akiről Ő mondja, hogy nem leprás? De mi volt a baja, Mester? Láttad a sebhelyet?

– Igen. A férfiúi kéjvágy gyümölcse. De nem lepra. És ha tisztességes lett volna férje, nem kergette volna el, mivel ő betegebb volt, mint felesége. De a paráznák mindent felhasználnak, hogy kielégítsék saját éhségüket. Te, Júdás, csak menj, ha akarsz. Majd találkozunk a Getszemániban. És tisztítsd meg magadat! Tedd magadat tisztává. Azonban a legelső megtisztulás az őszinteség. Te képmutató vagy! Emlékezz erre. De csak menj!

– Nem. Inkább maradok. Ha te mondd, elhiszem. Így hát nem vagyok tisztátalan, és veled maradok. Te azt akarod mondani, hogy parázna vagyok, és hogy ki akarom használni ezt az esetet, hogy... Megmutatom neked, hogy te vagy az én szerelmem.

(5-374)

6. füzet – Boldog vagyok!

Én nem hagyom el Őt!

Júdás tiszteletlen megjegyzéseket tesz Jézusra, mivel Ő esőben akart tovább menni. Péter heves szóváltásba keveredik vele. Lásd Pt 5,195-198.

(5-388)

Amikor Mária Magdolna Jézus elé megy, hogy lebeszélje Őt a Jordánon való átkelésről, Jézus megfogadja tanácsát. Júdás morgolódik emiatt, de Jézus megmagyarázza indítóokát: MM 48-49.

(5-394)

Később, feljebb, átkelnek a Jordánon.

- Vajon hol lehetünk? – kérdi Máté, aki nehezen tájékozódik.
- Biztosan Siló és Bétel között. Felismerem a hegyeket – mondja Tamás. – Nemrég erre jártunk Júdással, aki Bételben néhány farizeus vendége volt.
- Te is lehettél volna. Nem akartál oda jönni. Pedig sem én, sem ők nem mondták, hogy ne gyere.
- Én nem is mondom, hogy ezt mondtátok nekem. Csak azt mondom, hogy szívesebben maradtam a tanítványokkal, akik itt evangelizáltak.
- Ezzel a szóváltás be van fejezve. Sőt, András felvidulva mondja:
- Ha Bételben baráti farizeusok vannak, nem támadnak meg minket.

(5-399)

Amint Jeruzsálembé érnek, Jézus rögtön a Templom felé tart, hogy ott beszélni tudjon, mielőtt észrevennék megérkezését, és elzavarnák. A Kerióti megkérdi:

- De előbb miért nem mégy el megnyugtatni Édesanyádat? Vár téged...
- Nem. Előbb a Templomba megyek, amely – az Örökkévalótól az új korszak számára kijelölt pillanatig – Isten Háza. Édesanyám kevésbé szenved a reám való várakozástól, mint szenvedne, ha tudná, hogy prédikálok a Templomban. S ilyen módon tisztelem az Atyát és az Anyát, mert megadom az előbbinek húsvéti óráim zsengeit, az utóbbinak pedig a nyugalmat. Menjünk, ne féljete! Különben, aki fél, menjen a Getszemániba, és melengesse félelmét az asszonyok között!

Az apostolok, akiket égetett ez az utóbbi megjegyzés, többet nem szólnak.

A Damaszkuszi-kapunál megpillantják Mannaent.

- Uram, úgy gondoltam, jobb, ha mutatkozom, hogy minden kétséget eloszlassak a helyzetet illetően. Biztosítlak, hogy – a farizeusok és írástudók rosszindulatát kivéve – semmi veszély sincs számodra. Biztonságban mehetsz.

– Tudtam ezt, Mannaen. De hálás vagyok neked. Jöjj velem a Templomba! Ha nincs terhedre...

- Terhemre? Hiszen érted az egész világgal is szembezállnék! Minden fáradságot elviselnék.

A Kerióti motyog valamit. Mannaen neheztelően fordul meg. Határozott hangon mondja:

- Nem, ember. Nem „szavak”. Kérlek, Mester, tedd próbára őszinteségemet!
- Nincs rá szükség, Mannaen. Menjünk!

Beérnek a Templomba. Ott vannak az első udvarok nem éppen szibongásában, ahol az árusok és a pénzváltók tartózkodnak. Jézus nézi őket, és remeg. Elsápad, és termete szinte magasabbá válik, annyira ünnepélyes, komoly a járása.

A Kerióti megkísérti:

– Miért nem ismétled meg szent tettetted? Látod? Már elfelejtették... és újra megszenteltelenítik Isten Házát. Nem szomorít el ez? Nem kelsz védelmére? – Júdás barna, szép arca – amely gúnyos és hamis, noha igyekszik ezt leplezni – szinte rókaszerű, amikor kissé meggörnyedve, mintegy hódoló tiszteletből, ezt mondja Jézusnak, s közben vizsgálhatja Őt.

– Nem jött el az ideje. De mindez meg lesz tisztítva. És örökre!... – mondja határozottan Jézus. Júdás felnevet és hozzáfűzi:

– Az emberek „örökre”-je!! Nagyon ideiglenes az, Mester. Te is látod!...

Jézus nem válaszol neki, mert éppen arimateai Józsefet készül üdvözölni, messziről, aki díszes palástjába burkolódzva halad, másoktól követve.

{5-418}

A Templomban Jézus először kibővítve, elmondja a Miatyánkot. Utána támadni próbálják Jézust, Gamáriel azonban az Őt védő tanítványának, Istvánnak védelmére kel. Erre a Keriótit kezdik gyalázni, amit ő szó nélkül nyel le, csak vállát rándítja rá, arcán azonban látszik, hogy elégedetlen. {5-422}

A Templomból Jézus Marciam társaságában a Getszemáni-kertbe megy, és közben beszélgetnek. Marciam célzást tesz arra, hogy Júdás tisztátalanságra akarta rávenni őt, de elszalad, amikor Jézus bővebb felvilágosítást kér tőle. (Gy 6,279-282. M 10,429-32)

(5-426)

Betániában Jézus Lázárral beszélget endori János elküldéséről, és Lázár helyesli, hogy a Kerióti előtt Jézus ezt titokban tartotta. Közben megérkezik Nikodémus, és beszámol arról, hogy füle hallatára Júdás miként védte meg Jézust a Templomban, Gamáriel tanítványaival vitatkozva.

– Íme, a maga módján szeret téged. – fejezi be Nikodémus. Jézus igyekszik megmagyarázni Júdás felfogását, ami sok izraelitáéval azonos. (L 46-49.)

(5-434)

Húsvétra a Kerióti anyja is megérkezik Jeruzsálembe. Jézus éppen a leprásokhoz készül a férfi- és nőtanítványokkal, amikor a Kerióti futva megérkezik a Getszemáni-kertbe.

– Megkértem, Mester? Anyám az oka. Megjött, a szokástól eltérően és annak ellenére, amit mondtam neki. Tegnap este ott találtam családunk egyik barátjánál. Ma reggel pedig feltartóztatott engem beszédével... Velem akart jönni. De nem engedtem.

– Miért? Mária, Simon felesége talán nem érdemli meg, hogy ott legyen, ahol te? Sőt, nálad sokkal jobban megérdemli Ezért sietve menj érte, és jöjj utánunk a Templomba, az Ékeskapuhoz.

Júdás ellenkezés nélkül távozik.

(5-454)

Jézus már a Templomban van, és Máriának, Júdás anyjának keresésére akar indulni, amikor megérkezik.

– Ó, Mária, Simon felesége, mikor érkeztl?

– Most. Ananiással, a rokonommal... Én is kerestelek, Uram.

– Tudom. Elküldtem Júdást, azzal az üzenettel, hogy gyere. Nem ment el?

Júdás anyja lehajtott fejjel suttoja:

– Rögtön utána jöttem el, hogy a Getszemániba menjek. De te akkorra már elmentél onnan!... Siettem a Templomba... Most megtaláltalak... Idejében, hogy halljam ezt a leányt, már anyát, aki oly boldog... (Dorka épp akkor mutatta be a templomban gyermekét, akit Jézus mentett meg a haláltól egy nehéz szülés után. Lásd Gy 3,107-109) Ó, hogy szeretném én is azt mondani, amit ő, Uram, egy újszülött Júdásról... aki olyan édes, aranyos... mint e kisbárányok közül egy... – és sírva mutat a bégető bárányokra, amelyek a feláldozás helye felé mennek. Köpenyébe burkolózik, hogy elrejtse könnyeit.

– Jöjj velem, anya. Johanna házában majd beszélgetünk. Ez a hely nem alkalmas erre.

A nőtanítványok közrefogják Máriát, Júdás anyját, rokona, Ananiás pedig a tanítványok közé vegyül. Dorka és anyósa szintén a nőtanítványok között halad.

Az Ékes-kapunál ott van egy hitszegő tanítvány, Márk, Joziás fia, akiből Jézus kiüzte az ördögök légióit, akik azután egy disznócsordát szálltak meg. és kergettek a tóba. Márk, később ismét ördögi megszállás alá került, de most már saját akaratából, és mindenütt Jézus ellen lázította az embereket. A Kerióti éppen őt hallgatja, amikor észreveszi, hogy jön a Mester. Szól Márknak. Az megfordul, amikor már a háta mögött van Jézus. Tekintetük keresztezi egymást. Milyen Krisztus tekintete! A másik azonban már érzéketlen minden szent erővel szemben. Hogy minél gyorsabban elmenekülhessen, szinte nekilöki Jézust egy oszlopnak. Jézus pedig ezt mondja:

– Márk! Állj meg. Saját és anyád lelke iránti száналomból! (Márk anyja ugyanis kérte Jézust, hogy térítse meg újból fiát.)

– Sátán! – kiált vissza a másik, és eltávozik.

– Borzalom. – kiáltják a tanítványok. – De átkozd meg őt, Uram! – És ezt elsőként a Kerióti mondja.

– Nem. Nem lennék tovább Jézus... Menjünk!

– De hogyan válhatott ilyené? Olyan jó volt. – mondja Izsák, akit mintha nyíl talált volna el, annyira bánatos Márk megváltozása miatt.

– Mély titok! Megmagyarázhatatlan! – mondják többen. A Kerióti pedig:

– Igen. Szólásra bírtam. Teljes eretnekség. De hogyan beszél! Szinte meggyőzi az embert.

Nem volt ennyire tudós, amikor igaz ember volt.

– Mondd úgy, hogy nem volt ennyire bolond, amikor ördögtől megszállott volt, Gamala közelében – mondja Jakab, Zebedeus fia.

János erre megkérdezi:

– Miért van az, Uram, hogy amikor ördögtől megszállott volt, kevésbé ártott neked, mint most? Nem tudnád meggyógyítani, hogy ne ártson neked?

– Mert most értelmes ördögöt fogadott be. Azelőtt az ördögök légiója erőszakkal vett nála szállást. De ottlétükhöz ő nem adta beleegyezését. Most az ő értelme akarta a Sátánt, és a Sátán értelmes ördögi erőt juttatott bele. Ez ellen a második megszállás ellen semmit sem tehetek. Erőszakot kellene tennem az ember szabad akaratán.

– Te szenvedsz, Mester?!

– Igen. Ezek okoznak nekem bánatot... kudarcaim... És lesújtanak, mert olyan lelkek ezek, amelyek elvesznek. Csak emiatt bánkódom. Nem a nekem okozott rossz miatt.

Mialatt állnak, arra várva, hogy az út felszabaduljon az emberek és háttas jószágok által alkotott torlódástól, mind egy csoportban vannak. Júdás anyja oly erősen néz fiára, hogy az megkérdi:

- De végre is? Mi a bajod? Most látsz először? Bizony beteg vagy te, és meg kell gyógyíttatnom téged...
- Nem vagyok beteg, fiam. És nem először látlak!
- És akkor?
- És akkor... semmi. Csak azt szeretném, hogy te sose érdemeld ki a Mestertől ezeket a szavakat.
- Én nem hagyom el Őt, és nem vádoló. Én az Ő apostola vagyok.

(5-463)

Jézus, Júdás távollétében példabeszédet mond a „leprás” házról, amelynek falait a beszivárgó víz tönkretette, s ezért a zsidók „leprásnak” nyilvánították, s nem engedték meg a benne lakást. Mikor Júdás, később hall erről, ósdinak nevezi ezt a felfogást. Jézus a lélek „házára” alkalmazza ezt, amit a beszivárgott rossz hasonlóképpen tönkretesz. Júdás nem fogja fel, hogy ő róla is szól ez a példabeszéd, és kéri Jézust, gyógyítsa meg „beteg” anyját, aki sötétben lát. Jézus azt ajánlja Júdásnak, hogy ő gyógyítsa meg, erényes viselkedésével. Lásd a tanulságos példabeszédet: P 6,216-222. Oldalán.

(5-466)

Te szereted a Názáretit...

A húsvétot megelőző csütörtök délutánján Johanna házában gyűlnek össze az apostolok, tanítványok és nőtanítványok, és ott – Jézus kérésére – Johanna megvendégel körülbelül száz szegényt. Ezeket megfürdetik, és új ruhákba öltöztetik, gyermekeikkel együtt. Zsidó ruhába öltözve – hogy fel ne ismerjék – megjelenik hét előkelő római hölgy is, köztük Pilátus felesége, Klaudia, és Jézussal együtt, ők is felszolgálnak az asztaloknál a szegényeknek.

Júdás előzőleg nagyon durván rárontott anyjára, Mária jelenlétében, aki szigorúan megfeddi őt ezért. Júdás sértődötten elrohan, hiába hívja vissza őt anyja. (M 11,444-445)

– Oda megyek, ahol hasznos vagyok, és ahol tisztelnék! – kiáltja rohanása közben.

A lakoma végén Johanna meghívja a szegényeket a másnapi húsvéti vacsorára is. Már csak a tanítványok, nőtanítványok, római nők és az apostolok vannak ott, s Jézus tőlük is elbúcsúzik, amikor a lépcső alján Júdásba ütközik:

– Mester, ne menj a Getszemániba! Ott keresnek ellenségeid. És te, anyám, most mit mondasz? Te, aki vádolsz engem? Ha nem mentem volna el, nem értesültem volna a Mester elleni cselszövről. Egy másik házba. Egy másik házba menjünk!

– Akkor a miénkbe. Lázár házába csak az lép be, aki Isten barátja – mondja a magdalai Mária.

– Igen. Akik tegnap a Getszemániban voltak, a nővérekkel együtt jöjjenek Lázár (jeruzsálemi) palotájába! Holnap intézkedünk.

(5-476)

Mindjárt át is vonulnak Lázár palotájába. Útközben Klaudia odaszól Jonatánhoz, aki Johanna és Kúza szolgálatában áll:

– Ember, kérlek, menj, szólj annak a tanítványnak, aki a hírt hozta. Mondd neki, jöjjön ide! De úgy tedd, hogy ne legyen feltűnő! Menj! – A ruha egyszerű, a viselkedés azonban akaratlanul is olyan határozott, mint azé, aki parancsoláshoz van szokva. Jonatán tágra nyitja szemét, és megpróbálja kivenni a leengedett fátylon át, hogy ki az, aki így beszél. De csak két parancsoló szem villanását látja. Azonban bizonyára megsejti, hogy a hozzá beszélő asszony nem szolgáló, és – mielőtt engedelmeskedne, meghajtja magát.

Utoléri Júdást, aki élénk beszélgetést folytat Istvánnal és Timóneusszal, és meghúzza ruháját.

– Mit akarsz?

– Mondanom kell valamit.

– Mondd!

– Nem. Gyere velem hátra. Azt hiszem, alamizsna miatt kérnek...

A kifogás jó, s ezt békével fogadják Júdás társai. Júdás pedig lelkesen és gyorsan hátra megy Jonatánnal.

Az utolsó sornál vannak.

– Asszony, íme az az ember, akit akartál – mondja Jonatás Klaudiának.

– Hálás vagyok, amiért szolgálatomra voltál – feleli ez, továbbra is lefátyolozva. Majd Júdáshoz fordul

– Szíveskedjél ittmaradni egy pillanatig, hogy meghallgass.

Júdás, aki igen kifinomult beszédet hall, és – a vékony fátylon át – két ragyogó szemet lát, és talán valami nagy kalandot sejt, nyomban beleegyeznek.

A római nők két csoportra válnak szét. Plautina és Valéria Klaudiával marad, a többiek folytatják az utat.

Klaudia körülnéz. Néptelennek látja a kis utcát, ahol megálltak, és gyönyörű kezével félrevonja fátylát, felfedve arcát.

Júdás felismeri, és – egy pillanatnyi döbbenet után – meghajlik, hogy a júdeai üdvözlési forma és a római szó keverékével köszöntse:

– Domina! (Úrnő!)

– Igen, én. Egyenesedj fel, és figyelj rám. Te szereted a Názáretit. Aggódsz a javáért. Helyesen teszed. Ő erényes ember, és meg kell őt védelmezni! Mi nagy és igaz embernek tiszteljük. A júdeaiak nem tisztelik, gyűlölik. Tudom. Hallgass ide! És jól értsd meg, jól emlékezz, és vedd komolyan. Én védelmembe akarom Őt venni. De nem úgy, mint az iménti parázna nő. (Szaloméra céloz, aki a lakoma közben felkereste Jézust, és felajánlotta neki segítségét.) Hanem tisztességgel és erénnyel. Amikor szereteted és éles eszed azt tudatja veled, hogy kelepécét állítanak neki, jöjj, vagy üzenj. Klaudia mindent elérhet Pilátusnál. Klaudia pártfogást fog biztosítani az Igaz számára. Érted?

– Tökéletesen, úrnő! Istenünk védelmezen meg téged! Jövök, ha csak tudok, személyesen jövök. De hogyan jutok be hozzád?

– Mindig Albula Domitillát keresd. Ő a jobb kezem, és senki se csodálkozik, ha a zsidókkal beszél, anyagi ügyeimet intézve. Azt hiszik majd, hogy egy ügyfél vagy. Talán megaláz ez téged?

– Nem, úrnő. A Mesternek szolgálni, és pártfogásodat elnyerni, kitüntetés.

– Igen. Oltalmazni foglak titeket. Nő vagyok. De a Klaudiuszok leszármazottja. Többet tehetek, mint Izrael összes főembere, mert mögöttem Róma van. Addig is, nesze! Krisztus szegényeinek. A mi adományunk. Azonban... ma este a nőtanítványok közt szeretnék maradni. Add meg nekem ezt a kitüntetést, és Klaudia védelmezni fog téged!

Az olyan fajta emberekre, mint a Kerióti, a főnemes asszony szavai csodás hatást gyakorolnak. A hetedik édig emelkedik... Meg meri kérdezni:

– De te valóban segíteni fogod Őt?

– Igen. Az Ő Országá megérdemli, hogy megalapítsák, mert az az erény országa. Hadd jöjjön el, ellentétéként az erkölcsileg szennyes hullámokkal elborított mostani országoknak, amelyek utálatot keltenek bennem. Róma nagy, a Rabbi azonban jóval nagyobb Rómánál. A mi zászlainkon sasok vannak és a büszke betűszó. Az Ő zászlain azonban a védőszellemek lesznek, meg az Ő szent neve. Nagy lesz, valóban nagy lesz Róma és a föld, amikor azt a nevet írják majd zászlaikra, és az Ő jele lesz a római lobogókon, Római templomain, diadalívein és oszlopain.

Júdás csak ámul, álmodozva, elragadtatottan. Dobálgatja a neki átnyújtott erszényt, s ezt gépiesen teszi, fejével pedig igent bólint mindenre...

– Nos, akkor menjünk, érzük utol őket. Szövetségesek vagyunk, nemde? Szövetségesek, hogy védelmezzük Mesteredet, a becsületes lelkű emberek Királyát.

Leengedi fátylát, majd gyorsan, karcsún, szinte futva megy, hogy utolérje a csoportot, amely őt megelőzte. Követi őt a többi nő és Júdás, aki nehezen lélegzik, de nem annyira a futástól, hanem inkább attól, amit hallott. Lázár palotája már éppen az utolsó két tanítványt nyeli el, amikor odaérkeznek. Gyorsan belépnek, a megvasalt kapu pedig bezárul, amikor az őr, nagy csörömpöléssel, rátolja a reteszeket.

Júdás Péterhez szegődik, és a fülébe súg valamit. Péter tágra nyitja szemét, és úgy rázza fél kezét, mintha megégette volna ujjait, miközben felkiált:

– Villámok és forgószelek. Mit beszélsz?

– Igen. Nézz! És gondolkozz! Többé ne félj! Ne aggódj többé annyira!

– Dehát ez túl szép! Túlságosan! De hogy is mondtad? Tényleg megoltalmaz minket? Áldja meg az Isten! De melyik ő?

– Az, aki vadgalamb színű ruhát visel, magas, karcsú. Lám, minket néz...

Péter nézi a magas termetű, szabályos, komoly arcú asszonyt, akinek szeme szelíd, de mégis parancsoló.

– És... hogy csináltad, hogy beszéltél vele? Nem volt benned...

– Nem, egyáltalán.

– Pedig te gyűlölted a velük való érintkezést. Mint én, mint mindenki...

– Igen. De túltettem magamat rajta a Mester iránti szeretetből. Ahogyan óhajomat is leküzdöttem, és szakítottam régi templombeli társaimmal... Ó, mindent a Mesterért! Ti mind, és veletek anyám is, azt hiszitek, hogy kétszínű vagyok. Te, legutóbb, szememre vetted, hogy kikkel barátkozom. De ha nem tartanám fenn ezeket a kapcsolatokat, még hozzá nagy kín árán, sok mindent nem tudnék. Nem helyes, ha szemünkre ellenzöt, fülünkbe pedig viaszt teszünk, attól való félelmünkben, hogy belénk hatol a világ a szemünkön és fülünkön át. Amikor valaki a miénkéhez hasonló vállalkozásban vesz részt, arra kell ügyelnie, hogy minél többet lásson és halljon. Ébernek kell lennünk őmiatta, az ő javáért, küldetéséért, ennek az áldott országnak megalapításáért...

Sok apostol és néhány tanítvány odament, hallgatta, és fejével helyeslőleg bólint. Mert azt tényleg nem lehet mondani, hogy Júdás nem tud beszélni!

Péter ezt el is ismeri, becsületesen és alázatosan. Ezt mondja:

– Csakugyan igazad van! Bocsdásd meg szemrehányásaimat! Te többet érsz, mint én, tudod, mit hogyan kell csinálni. Ó, menjünk, mondjuk meg a Mesternek, Édesanyjának és a tiédnek. Anyira nyugtalankodott.

– Mert gonosz nyelvek megrágalmaztak. De most ne szólj. Majd később. Látod, asztalhoz ülnek, és a Mester int, hogy menjünk...

Megvacsoráznak, és vacsora után Jézus beszél hozzájuk. Beszédje végén Jézus ezt mondja:

– A szegények nevében megáldalak titeket a nagylelkű adományért, és megáldalak benneteket, amiért jó szándékkal vagytok az Ember iránt, aki azért jött, hogy szeretetet és békét hozzon a földre.

Amikor a római nők elmentek, az ott maradtak zajongva kérdezzétek:

– De hát, kik ezek?

– Hogy kerülnek közénk?

– Mit csináltak?

De Júdás mindenkit túlharsog:

– Honnan tudsz, Uram, a gazdag adományról, amit nekem adtak át?

Jézus egy kézmozdulattal lecsendesíti a zajt, és ezt mondja:

– Klaudia és főúri hölgyei. És míg Izrael más magasrangú hölgyei – férjük haragjától tartva, vagy, mert gondolkozásuk és szívük ugyanolyan, mint férjüké – nem mernek követőimmé válni, addig a megvetett pogány nők, szent ravaszsággal, el tudnak jönni, hogy megtanulják a Tanítást, amely – ha most csak emberileg fogadják is el – mindenképpen fölemelő... Ami azt illeti, hogy tudok az adományról... Ó, Júdás! Rajtad kívül mindenki feltehetné nekem ezt a kérdést! Te tudod, hogy én a szívekbe látok.

– Akkor azt is látod, hogy igazat mondtam, amikor közöltem, hogy kelepécét állítottak, és ezt megghiúsítottam azzal, hogy elmentem, és szóra bírtam a vétkes embereket.

– Igen.

– Akkor mondd ezt jó hangosan, hogy anyám is hallja... Anyám, fiatal vagyok, de nem vagyok gazember... anyám, béküljünk ki! Értsük meg egymást, szeressük egymást, egyesülve Jézusunk szolgálatában.

És Júdás alázatosan és kedvesen megy, hogy megölelje anyját, aki ezt mondja:

– Igen, kisfiam! Igen, Júdásom! Jó! Jó! Mindig jó légy, ó, gyermekem! Magad miatt, az Úrért! Szegény mamád miatt!

Közben a teremben sokan helytelenítik a római nők befogadását, és szemrehányást tesznek Jézusnak. Júdás meghallja. Otthagya anyját, és a Mester védelmére siet. Elmondja beszélgetését Klaudiával, és ezzel fejezi be:

– Nem megvetendő segítség. Mielőtt őt magunk közé fogadtuk, addig sem voltunk híjával az üldözésnek. Bízunk ezt rá. És, ne feledjétek, erről jobb hallgatni mindenki előtt. Gondoljátok meg, ha a Mesterre veszélyes, mennyivel inkább miránk, hogy pogányok barátai vagyunk. A főtanácsnak, amelyet alapjában véve a félelem, valami Jézus iránti babonás félelem, tart vissza attól, hogy kezet emeljen Isten Fölkentjére, nem volna annyi aggálya, hogy, mint kutyákat, agyonüssön minket, akik közönséges, szegény emberek vagyunk. Ahelyett, hogy ilyen megbotránkozott arcot vágnátok, jusson eszetekbe, hogy nemrég olyanok voltatok, mint megannyi megrettent veréb, és áldjátok az Urat, hogy segítséget nyújt nekünk – váratlan, ha úgy tetszik törvénytelen, de hathatós eszközökkel – hogy megalapíthassuk a Messiás Országát. Mindent elérhetünk, ha Róma véd minket. Ó, én már nem félek. Nagy nap ez a mai: Minden más dolognál inkább, emiatt... Ah. Amikor te leszel a Vezér! Mily édes, erős, áldott hatalom! Micsoda béke! Mekkora igazságosság! Az Igaz, erős és jóindulatú Uralma! És a világ, amely lassanként eljut hozzá!... A jövődölések, amelyek beteljesednek! Seregek, nemzetek... a világ a lábaidnál! Ó, Mester! Mesterem! Te Király, mi a szolgálattelvőid... A földön békesség, a mennyben dicsőség... Názáreti Jézus Krisztus, a Dávid törzséből való Király, Szabadító Messiás, köszöntelek és imádlak! – és Júdás, mintha elragadtatásba esne, leborulva, így fejezi be: – A földön, a mennyben és még az alvilágban is ismert a neved, végtelen a hatalmad. Milyen erő képes ellenállni neked, ó Bárány és Oroszlán, pap és Király, Szent, Szent, Szent?! – és így marad, földig meghajolva, az ámulattól néma teremben...

(5-489)

Mária Magdolna felajánlja jeruzsálemi palotájukat a húsvéti vacsora elfogyasztására, és Jézus elfogadja, de azzal a feltétellel, hogy Ő maga megy el a Templomba, feláldozni a bárányt.

– És ha elfognak? – kérdik többen.

– Nem fognak el. Éjnek idején, a sötétben, gyáva emberek módjára, merészelnének megtenni. De az engem tisztelő tömegben nem. Ne legyetek már gyávák!...

– Ó, meg aztán most már itt van Klaudia. – kiáltja Júdás. – A Király és az Ország többé nincs veszélyben!...

– Júdás, kérlek! Ne akard, hogy benned omoljanak össze! Magadban ne törj ellenük. Az én Országom nem e világból való. És nem olyan király vagyok, mint azok, akik trónokon ülnek. Az én Országom a lélek Országá. Ha te lealázod nyomorúságos emberi országgá, akkor te, önmagadban, ellene törsz, és megdöntöd.

– De Klaudia!...

– Klaudia pogány nő. Így nem ismerheti a lélek értékét. Már az is nagy dolog, ha ösztönösen felismeri és támogatja azt, aki szerinte bölcs ember... Izraelben sokan engem még bölcsnek sem tartanak. Te azonban nem vagy pogány, barátom! A Klaudiával való gondviselészerű találkozásodat nehogy károdra fordítsd, s ugyanígy azt se engeddd, hogy Isten minden ajándéka, – amely arra való, hogy megszilárdítsa hitedet és akaratodat, hogy szolgálj az Urat – számodra lelki szerencsétlenségé váljék.

– Ez hogyan lenne lehetséges, Uram?

– Könnyen. Nemcsak tebenned. Ha egy adomány, amelyet azért adtak, hogy támogassa az embert gyengeségében, arra szolgálna, hogy emberi vágyakkal nehezítse el, és messzire vezesse a helyes úttól, lefelé vivő utakra, akkor az az adomány károssá válna, ahelyett, hogy megerősítené, és olyanná tenné, aki természetfeletti vagy egyszerűen csak erkölcsi javakra vágyakozik. Elég egy, valami lelkesítő dolog által kiváltott zavar – amely miatt az ember elvétí a legfőbb, jó célt – és az adományból kár származik. Meggyöztelek erről? Klaudia jövelele csak egy megfontolás erejét kell, hogy adja neked. Ezt: ha egy pogány nő megérezte tanításom kiválóságát, és annak szükségét, hogy az diadalra jusson, akkor te, és veled együtt az összes

tanítvány, még nagyobb erővel kell, hogy mindezt érezzétek, és következményként – mind ennek adjátok át magatokat. De mindig lelki értelemben. Mindig...

Most pedig határozzunk! Szerintetek hol lesz jó elfogyasztani a húsvétot? Azt akarom, hogy lelki békével vegyetek részt az előírt vacsorán, és így megérezzétek Istent, akit zavart állapotban nem lehet megérezni. Sokan vagyunk. De számomra kellemes volna, ha mind együtt lennénk, hogy majd elmondhassátok: „Vele fogyasztottunk el egy húsvétot.” Válasszatok tehát egy helyet, ahol, az előírás szerint csoportokat alkothatunk úgy, hogy mindegyik csoport elegendő számú legyen saját báránya elfogyasztására, és mégis azt mondhassuk: „Együtt voltunk, és mindegyik testvér hallotta a másik hangját.”

Ki ezt, ki azt a helyet említi. De Lázár nővérei győznek.

– Uram, itt! Ide hozatjuk testvérünket. Itt. Sok terem és szoba van itt. Együtt leszünk, az előírásnak megfelelően. Fogadd el, Uram! A palotának vannak, húszas csoportokra elosztva, legalább kétszáz személy számára alkalmas szobái. Tégy boldoggá minket, Uram! Lázárunkért kérünk, aki olyan szomorú... olyan beteg... – sír a két nővér, és így fejezi be:... hogy nem is gondolhatunk arra, hogy eszik még egy húsvétot...

– Mit mondotok? Mit gondoltok, engedjünk, a jó nővéreknek? – mondja Jézus, mindenkire intézve a kérdést.

– Én azt mondanám, hogy igen – mondja Péter.

– Én is – mondja a Kerióti és még sokan mások. Aki nem szól, az bólint.

– Akkor intézkedjétek! Mi pedig megyünk a Templomba, mutassuk meg, hogy aki biztos abban, hogy a Fölséges Úrnak engedelmeskedik, az nem ijed meg, és nem gyáva. Menjünk! Aki marad, annak békém.

(5-502)

Emlékezz erre, Júdás!

A Getszemáni-kertben levő ház gondnokának idegeire mentek a farizeusok, akik oda mentek, hogy Jézust zaklassák. Ezért Jézus megígérte neki, hogy többé nem veszi igénybe azt a házat. Péter megjegyzi:

- Így Jónás egészben nyeli majd le bárányát.
- Jó, jó! Ne csodálkozz, ha fél. Holnap te is félhetsz! – mondja neki Jézus.
- Én, Mester? Könnyebben változik borra a Galileai-tenger, mint hogy én féljek. –

bizonygatja magabiztosan Péter.

– És mégis... a múlt este... Ó, Simon. Nem valami bátornak látszottál Kúza palotájának lépcsőjén. – jegyzi meg csípősen a Kerióti, bár nem sok gúnnal, de... mégis eléggel ahhoz, hogy szúrjon egyet Péteren.

– Mert... az Urat féltettem, azért voltam izgatott. Nem magamért.

– Jól van. Rendben van! Kívánjuk magunknak, hogy sose féljünk... nehogy rossz benyomást keltsünk! – feleli a Kerióti, kezével pártfogón és gonoszkodva a vállára csapva... Más alkalommal ez a viselkedése ellenkezést váltott volna ki. De az előző este óta Péter csodálja Júdást, és mindent elvisel. Jézus így szól:

– Fülöp és Bertalan menjen Andrással és Mátéval Lázár palotájába, és jelentse be, hogy már jövünk.

Az utóbbiak elválnak, a többiek pedig Jézussal folytatják az utat. Később ismét mások elmennek a Getszemáni-kertben hagyott holmijaikért. Jézus pedig folytatja az utat Lázár palotája felé, a Templomban feláldozott báránnyal és a két Júdással, a két Jakabbal, Péterrel és Istvánval.

– Az ott Sámuel, Annalia vőlegénye – mondja Jakab, Alfeus fia. A fiatalember éppen készül belépni egy házba a báránnyal és egyéb ennivalókkal.

– Most ide költözött? – kérdi Péter.

– Igen. Ide. Úgy beszélnek, a sarukészítő Kleofás lányának udvarolgat, aki gazdag.

– Ah. Akkor miért mondja, hogy Annalia hagyta el? – kérdi a Kerióti. – Ez hazugság!

– Az ember könnyen hazudik. És nem is tudja, hogy ha így tesz, a gonoszság útjára lép. Elég megtenni az első lépést, egy lépést, hogy többé ne tudjon szabadulni... Mert ragadós... csapda. Lefelé vivő út... – mondja Jézus a Keriótinak.

– Kár. Olyan jónak látszott az a férfi tavaly – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Igen, határozottan azt hittem, hogy követni fogja menyasszonyát abban, hogy teljesen neked adja magát, és angyali házastársakként élnek majd, és a te szolgálid lesznek. Erre megesküdtem volna... – mondja Péter.

– Simonom! Soha ne esküdj egy ember jövőjére! Ez a legbizonytalanabb. Vannak bűnözők, akikből szentek lesznek, és vannak igazak, vagy látszólag igazak, akik bűnözőkké válnak – feleli neki Jézus.

Közben Sámuel, miután bement a házba, újra kijön, hogy a kúthoz menjen vizet meríteni... Ekkor látja meg Jézust. Megvetéssel néz rá, és valami sértő kifejezést tesz, de héberül, s így nem értem.

A Kerióti hirtelenül ráveti magát, megragadja egyik karjánál fogva, és úgy megrázza, mint egy fát, amikor azt akarják, hogy lehulljon róla az érett gyümölcs:

– Így beszélsz a Mesterrel, te bűnös? Le, térdre! Vagy összetörlek! – Hirtelen haragjában rettenetes a szép Júdás! Arca félelmetesen megváltozik. Jézus hiába próbálja lecsillapítani. Amíg azt nem látja, hogy a gyalázkodó ott nem térdel a kút körül, a sáros földön, nem lazít a szorításán.

– Bocsáss meg! – motyogja fogai között a szerencsétlen, akit bizonyára gyötör Júdás szorítása. De nehezen mondja ki. És csak azért, mert erre kényszerítik.

Jézus így válaszol:

– Nem haragszom. Te viszont igen, a kiejtett szó ellenére is. A szó semmit sem ér, ha nem kíséri a szív érzelve. Te, szívedben most is káromolsz engem. Így bűnöd kétszeres, mert vádolsz és gyűlölsz engem olyan ok miatt, amit lelked mélyén te magad se tartasz igaznak. És mert te, egyedül te vagy az, aki vétettél, nem Annalia, sem én. De mindent megbocsátok neked. Menj, és válj újra tisztességesé, Isten előtt pedig kedvessé. Engedd el, Júdás!

– Megyek. De gyűlöllek. Elcsábítottad tőlem Annaliát, és gyűlöllek...

– De azért vigasztalódsz Rebekával, a szandálkészítő leányával. És már akkor vigasztalódtál, amikor Annalia még menyasszonyod volt, és, mint beteg, egyedül terád gondolt...

– Özvegy voltam... már annak tartottam magamat. És feleség után néztem. Most visszatértem Rebekához, mert... mert... Annalia nem akar engem – mentegeti magát Sámuel, aki látja, hogy kitudódott a csalása.

A Kerióti így fejezi be a mondatot:

–... és mert Rebeka nagyon gazdag. Csúnya, mint egy kitaposott szandál... és öreg, mint az a levált talp, ott az ösvényen... de gazdag, ó, gazdag!... – és gúnyosan kacag, mialatt a másik elfut.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdi Péter.

– Ó... könnyű megtudni, hol vannak hajadonok, meg sok pénz!

(5-513)

Már befejeződött a húsvéti vacsora, és utána Jézus beszélget az egybegyűltekkkel, amikor hirtelenül dörömbölés hallatszik a kapun.

Izgatottan találgatják, hogy ki dörömbölhet: a farizeusok, vagy Heródes katonái, római katonák? Bejön Lévi, a palota őre:

– Bocsáss meg, Rabbi! – mondja. – Egy ember van itt, aki téged akar. A bejáratnál van. Nagyon szomorúnak látszik. Öreg, és úgy látom, a népből való. Téged akar. De gyorsan.

– Ó, ugyan már. Ez nem csodatevére való este! Jöjjön vissza holnap... – mondja Péter.

– Nem. Minden este a csodatevések és az irgalmasság ideje – mondja Jézus, föllállva, és az előcsarnok felé megy.

– Egyedül mégy? Én is megyek! – mondja Péter.

– Nem. Te maradj ott, ahol vagy!

Kimegy Lévível.

A súlyos kapunál egy nagyon izgatott öregember áll. Jézus odamegy hozzá.

– Állj meg, Mester. Lehet, hogy halottat érintettem meg, és nem akarlak beszennyezni. Annalia jegyesének, Sámuelnek rokona vagyok. Éppen a vacsorát fogyasztottuk, és Sámuel ivott, ivott... ahogyan nem szabad. De a fiatalember nekem egy idő óta bolondnak tűnt. A lelkiismeret furdalása ez, Uram. Félrészen azt mondta, s közben újra ivott: „Így tovább nem emlékszem arra, hogy azt mondtam neki, hogy gyűlölöm. Mert én, tudjátok meg, megátkoztam a Rabbit.” És olyannak tűnt, mint Káin, mert ezt mondta: „Túl nagy az én gonoszságom. Nem érdelek bocsánatot! Innom kell! Innom, hogy ne emlékezzem. Mert az mondatott, hogy aki Istenét átkozza, viselje bűnének büntetését és haljon meg!” Már így őrvöngött, amikor belépett a házba Annalia anyjának egyik rokona, hogy megtudakolja az eltaszítás okát. Sámuel, félrészen, csúnya szavakkal válaszolt, mire az ember megfenyegette, hogy bíróhoz viszi a család becsületében okozott kár miatt. Sámuel először arcul ütötte. Összeverekedtek... Én öreg vagyok, és öreg a nőtestvérem, öreg a szolgám és a szolgálóm is. Mit tehattünk mi négyen, és mit a két lány, Sámuel két nőtestvére? Kialtozni tudtunk. Megpróbálkoztunk szétválasztásukkal! Ennél többet nem... Sámuel pedig felkapta a baltát – amellyel a fát aprítottuk a bárányhoz – és azzal sújtott a másik fejére... Nem hasította szét a fejét, mert a

tompa részével ütött rá, nem az élével. De a másik megtántorodott, hörögve, és elvágódott... Nem kiáltoztunk tovább, nehogy... nehogy odacsődítsük az embereket... Elreteszteltük magunkat a házban... Megrémülve... Azt reméltük, magához tér az ember, ha vizet locsolunk a fejére. De csak hörög, hörög. Biztosan meghal. Egy-egy pillanatra már halottnak látszott. Egy ilyen pillanatban elsöktem, hogy hívjalak. Holnap... talán még előbb is, rokonai keresni fogják az embert. Mégpedig, nálunk, mert biztosan tudják, hogy hozzánk jött. És holtan fogják találni. Sámuel pedig, a Törvény szerint, meg fogják ölni... Uram! Uram. A gyalázat már rajtunk van... De ezt ne! A nővérem miatt, könyörülj meg rajtunk, Uram! Ő megátkozott téged... De anyja szeret téged... Mit tegyünk?

– Várj meg itt! Veled megyek. – Jézus visszamegy a terembe, és az ajtótól beszél: – Kerióti Júdás, Jöjj velem!

– Hová, Uram? – kérdi Júdás, nyomban engedelmeskedve.

– Majd megtudod. Ti mindnyájan legyetek békében és szeretetben. Hamarosan visszajövünk.

Kimennek a teremből, az előcsarnokból, a házból. Gyorsan haladnak végig a kihalt, sötét utcákon. Megérkeznek a végzetes házhoz.

– Sámuel háza?! Miért...

– Hallgass, Júdás! Téged hoztalak, mert bízom jó ítéletedben.

Az öreg beszél. Bemennek. Fölmennek a vacsoraszobába, ahová behúzták a leütött embert.

– Egy halott?! De Mester! Beszennyezzük magunkat!

– Nem halott. Látod, hogy lélegzik, és hallod, hogy hörög. Én most meggyógyítom...

– De fejbe vágta! Itt bűntény történt. Ki tette? Méghozzá a bárány ünnepén! – Júdás megrémül.

– Ő volt – mondja Jézus, Sámuelre mutatva, aki az egyik sarokba vetette magát, összekuporodva, jobban haldokolva, mint a haldokló. Ő ugyanúgy hörög a rémülettől, mint a másik, aki a halállal viaskodik. Köpenye sarkát fejére húzta, hogy ne lásson, és hogy őt se lássák. Mindenki iszonyattal néz rá, csak anyja nem, aki a gyilkos iránti iszonyatát egyesíti fia iránti gyötrelmével, akit már eleve elítélt Izrael vastörvénye.

– Látod, mire visz az első bűn? Erre, Júdás. Azzal kezdte, hogy hitszegő lett a nőhöz, utána pedig Istenhez. Azután rágalmazó, hazudozó, káromló lett, majd a bornak adta magát. És most gyilkos. Így válik valaki a Sátán tulajdonává, Júdás. Ez mindig álljon előtted... – Jézus rettenetes, ahogyan előre nyújtott karjával Sámuelre mutat.

De aztán az anyára néz, aki egy ablaktáblába kapaszkodva is alig áll a lábán, rázza a reszketés, és olyan, mint aki közel van halálához, és mély szomorúsággal mondja:

– És, Júdás Így ölik meg a szegény anyákat! Nem fegyverrel, csak a fiú gáztettével. Őt szánom. Az anyákat szánom, én, én a Fiú, aki saját Anyja iránt nem tapasztal majd könyörületet...

Jézus sír... Júdás megdöbbenően nézi...

Jézus a haldokló fölé hajol, és kezét a fejére teszi. Imádkozik. Az ember felnyitja szemét. Kicsit kábultnak látszik... de hamar magához tér. Ökleit a földre támasztva, felül. Jézusra néz. Megkérdi:

– Ki vagy?

– A názáreti Jézus.

– A Szent! Miért vagy mellettem? Hol vagyok? Hol van nővérem és leánya? Mi történt? – Próbál visszaemlékezni.

– Ember, te engem szentnek szólítasz. Tehát annak tartasz?

– Igen, Uram. Te az Úr Messiása vagy.

– Szavam tehát szent előtted?

– Igen, ó Uram!

– Akkor... – Jézus föláll, tiszteletet parancsolva: – Akkor én, mint Mester és Messiás, parancsolom neked, bocsáss meg! Idejöttél, és megsértettek.

– Ah, Sámuel! Igen... A balta. Fel fogom je... – mondja, talpra állva.

– Nem. Bocsáss meg, Isten nevében! Ezért gyógyítottalak meg. Fáj a szíved Annalia anyja miatt. És Sámuel anyja még többet szenvedne. Bocsáss meg!

Az ember valami kibúvót keres. Nyílt haraggal tekint megsebesítőjére. Ránéz az aggódó anyára. Ránéz Jézusra, aki föléje magaslik... Nem tudja elszánni magát.

Jézus kitarja feléje két karját, és keblére vonja, e szavakkal:

– Irántam való szeretetből.

Az ember elsírja magát... Így, a Messiás karjai közt lenni, érezni leheletét a haján, és egy csókot, amelyet oda ad neki, ahol az ütés érte!... Sír, csak sír...

Jézus így szól:

– Igen, nemde? Te megbocsátasz irántam való szeretetből? Ó, boldogok az irgalmasok! Sírj, sírj a Szívemen! Távozzék el minden harag a könnyekkel! Légy egészen új! Egészen tiszta! Látod, így! Szelíd, ó, szelíd, amilyen Isten gyermekének kell lennie...

Az ember fölemeli az arcát, és könnyek között mondja:

– Igen, igen. Oly édes a szereteted! Igaza van Annaliának! Most már megértem őt...

Asszony! Ne sírj tovább. A múlt elmúlt. Az én számból senki sem tud meg semmit sem.

Örvendj fiadnak, ha ugyan képes neked örömet szerezni! Isten veled, asszony! Megyek haza – és indul kifelé.

Jézus így szól hozzá:

– Veled megyek, ember. Isten veled, anya! Isten veled, Ábrahám. Isten veletek, lányok! – Egyetlen szót sem szól Sámuelhez, aki szintén nem talál szavakat.

Anyja lerántja a köpenyt a fejéről, és – az átélt események hatásaként – rászól a fiára:

– Mondj köszönetet Megmentődnek, te kemény lélek! Mondj köszönetet, te méltatlan ember!...

– Hagyd, hagyd őt, asszony! Szavának nem volna értéke. A bor korlátolttá teszi, lelke pedig bezárult. Imádkozz érte!... Isten veled!

Lemegy a lépcsőn, utoléri az utcán Júdást és a másik embert, megszabadítja magát az öreg Ábrahámtól, aki kezet akar neki csókolni, és gyors léptekkel elindul a hold első sugaránál.

– Messzire laksz? – kérdi az embertől.

– A Mória tövében.

– Akkor el kell válnunk.

– Uram, te megtartottál engem gyermekeimnek, hitvesemnek, az életnek. Mit tegyek érted?

– Légy jó, bocsáss meg, és hallgass! Soha, semmi okból se beszélj arról, ami történt!

Megígéred?

– A szent Templomra esküszöm! Bár fájlalom, amiért nem beszélhetem el, hogy te megmentettél engem...

– Légy igaz ember, és én megmentem lelkedet! És ezt majd elmondhatod. Isten veled, ember! Béke veled!

Az ember letérdel, elköszön. Elválnak.

– Micsoda dolgok! Micsoda dolgok. – mondja Júdás most, hogy egyedül vannak.

– Igen. Iszonyúak. Júdás, te se beszélj!

– Nem, Uram. De miért akartad, hogy én legyek veled?

– Nem örülsz bizalmamnak?

– Ó, nagyon! De...

– Mert azt akartam, hogy gondolkozz el azon, hová vezethet a hazugság, a pénzvág, a mértéktelen evés-ivás és egy, lelkileg már nem érzett és nem gyakorolt vallás erőtlenség gyakorlatai. Mert a jelképes lakoma mi volt Sámuel számára? Semmi! Mértéktelen evés-ivás. Istengyalázás. És ez alatt lett gyilkos. A jövőben sokan lesznek majd olyanok, mint ő, és

nyelvükön a Bárány ízével – de nem az anyajuhtól származó bárányéval, hanem az isteni Bárányéval – indulnak a gaztett elkövetésére. Miért van ez? Hogyan lehet ez? Nem kérdezed magadtól? De én akkor is megmondom neked: mert azt az órát sok, azelőtt elkövetett tettel készítették elő, kezdetben meggondolatlanságból, majd konokságból. Emlékezz erre, Júdás!

– Igen, Mester. És a többieknek mit mondunk?

– Hogy egy nagyon súlyos eset volt. Ez igaz.

(5-519)

(Júdás elkövette mindazokat a bűnöket, amelyeket Jézus említett, és pontosan egy év múlva, ebben az órában, az isteni Bárány ízével a szájában, szentségtörő áldozása után, ment, hogy elárulja Jézust.)

Sámuel pedig, amikor az elfogott Jézust arra vezették, egy doronggal meg akarta ütni, s mikor anyja megpróbálta visszatartani őt ebben, felhasította annak hasát, megölve őt. Anyja utolsó szavai: „Istengyilkos és anyagyilkos. Légy átkozott a méhért, amelyet másodszor szakítasz fel, és a Messiásra mért ütésekért!”

(9-257, 10-114)

Amikor Jézus visszatér Lázár palotájába, elbeszélget vele, s feltárja előtte, hogy Mária Magdolna az ő imájának és szenvedései felajánlásának köszönheti megtérését. Júdás anyja is hallgatja ezt a beszélgetést, és megkérdezi Jézust, mi lesz a sorsa annak, akinek nem sikerül megmentenie azt, akit szeretne. Jézus biztosítja őt, hogy a mennyben Isten látása boldoggá teszi az ilyent is, és nem fog fájdalmat érezni az elkárhozott hozzátartozója miatt. Lásd részletesen: L 53-54.

(5-530)

Húsvét után Jézus Betániába megy, és ott beszél az összegyűlt tömegnek, amelyben vannak ellenséges farizeusok és lefátyolozott római nők is.

A Kerióti, aki diadalittas pár nap óta, és egyik szerencsés időszakában van, nézdegél mindenfelé, bogárfekete, csillogó szemével, és Jézus fülébe mondja, amit felfedez:

– Ó, nézd! Papok is vannak itt!... Nézd, nézd csak! Itt van a főtanácsbeli Simon is. Meg itt van Helkiás. Nézd, milyen hazug! Csak pár hónapja is kígyót-békát kiáltott Lázárra, most pedig úgy hódol előtte, mintha isten volna!... Amott meg az idős Doró és Triszon van. Látod, hogy köszön József? És az írástudó Sámuel, Saullal... Meg Gamáliel fia. És amott van egy csoport Heródes embereiből... S az a csoport nő, akik annyira le vannak fátyolozva, biztosan római nők. Külön állnak, de látod, mennyire figyelik, hová tartasz, hogy ők is oda menjenek, és hallhassanak? Felismerem személyüket, a nagy köpenyek ellenére is. Látod? Kettő magas, egynek szélessége és magassága egyforma, a többiek középterműek, de arányos testűek. Menjek üdvözölni őket?

– Ne. Ők úgy jönnek, mint ismeretlenek. Mint névtelenek, akik a Rabbi szavát kívánják. Ilyeneknek tekintjük őket!

– Ahogy akarod, Mester. Csak azért gondoltam, hogy emlékeztessem Klaudiát ígéretére...

– Nincs rá szükség. És ha lenne is, soha nem leszünk kéregetők, Júdás. Nemde? A hitbeli hősiességnek nehézségek között kell kialakulnia.

– De ezt csak... csak miattad tettem volna, Mester.

– Meg a te örökös, emberi diadalra vágyó rögeszméd miatt. Júdás, ne teremts magadnak álmképeket. Se az én jövőbeni cselekvésmódom miatt, se a kapott ígéretetek miatt. Te abban hiszel, amit bebeszélsz magadnak. Isten elgondolását azonban semmi sem tudja megmásítani, ez pedig az, hogy én Megváltó, és egy lelki Ország Királya legyek.

Júdás nem felel vissza semmit.

(5-546)

Amikor Jézus beszéde után néhány farizeus szemtelenkedik, Klaudia felfedi kilétét, és megfélemlíti őket. A Kerióti erre emlékszik vissza, amikor Jézus fel akar menni az Adomin-hegyre imádkozni, az apostolok azonban lebeszélik róla, mert veszélyesnek tartják. Júdás azt mondja:

– Ó, nem olyan könnyen támadnak meg minket. Most a Klaudia szavaitól elszenvedett égető fájdalmat gyógyítgatják, és... ravaszok, nagyon, túlságosan is. Nem mulasztják el annak megfontolását, hogy Poncius tudná, kire sújtson le halálod miatt. Túlságosan is elárulták magukat, méghozzá Klaudia jelenlétében, és ezen elgondolkoznak. Egy durvább támadás biztosabb cselfogásait fogják tanulmányozni. Talán ostoba a mi félelmünk. Már nem olyan szegény ismeretlenek vagyunk, mint azelőtt. Most itt van Klaudia.

– Jó, jó... De ne tegyük ki magunkat kockázatnak – mondja Jakab, Zebedeus fia.

(5-556)

Jézus az apostolokkal átkel a Jordán gázlójánál, ahol azelőtt a Keresztelő prédikált. Most utcanők vegyülnek a zarándokok közé, és árulgatják magukat. A Kerióti nem szégyelli bámulni a szép, de szemérmetlen nőket.

Jézus rájuk sem néz. Nem akarja látni őket.

(5-582)

A Jordán túlsó partján van egy kis ház, amit tulajdonosa, Salamon, Jézusnak adott, miután tanítványává vált. Most oda mennek, hogy rendbe hozzák. Munka közben Péter megemlíti Szintikát. Erre a Kerióti rögtön megjegyzi:

– Semmit sem lehetett már megtudni felőle. Endori Jánosról sem. Vajon hová kerültek?

– Biztosan megfelelő helyre – feleli Péter.

– Tudod?

– Azt tudom, már nincsenek itt, hogy a rosszindulat céltáblái legyenek.

– Senkitől sem kérdezősködtél? Én igen.

– Én meg nem. Nem érdekel, hogy tudjam, hol vannak. Nekem elég arra gondolnom és azért imádkoznom, hogy maradjanak szentek.

Tamás így szól:

– Tőlem kérdezősködtek felőlük gazdag farizeusok, apám ügyfelei. De azt feleltem, hogy nem tudok semmit.

– És nem is vagy kíváncsi, hogy megtudd? – makacskodik Júdás.

– Én nem, és az igazat mondom.

Az apostolok közül néhányan a folyóhoz mennek nádért, és egy félvak öregemberrel térnek vissza, akinek a szeme fehér a hályogtól, ruhája pedig csupa rongy. Elmondja, hogy menyé magára hagyta, miután férje meghalt.

Jézus meggyógyítja szemét, és rábízta a kis ház gondozását, élelemmel is ellátja, és galambokat is vetet neki, hogy ne legyen egyedül.

Péter, Jézus jóságát látva nagyon meghatódik, és könnyezni kezd. Amikor a többiek sírásának okát tudakolják, azt feleli:

– Azért, mert... azért; mert jobban meghatják szívemet az ilyen leckék... az ilyen... egyszóval az ilyenek, mint, amikor parancsoló hangon mennydörög...

– De hisz akkor mutatkozik meg benne a Király. – kiált fel Júdás.

– Itt pedig a Szent mutatkozik meg. Igaza van Péternek – mondja Bertalan.

– De az uralkodáshoz erősnek kell lennie!

– A megváltáshoz viszont szentnek kell lennie!

– A lelkek számára igen. De Izraelhez...

– Izrael soha nem lesz Izrael, ha a lelkek nem szentelődnek meg!
Egymást keresztezik az „igenek” és a „nemek”. Mindenki saját véleményéhez ragaszkodik.
A kis öreg újra kijön, kezében egy korsóval. Vízért megy a kútra. Már nem is az, aki előbb volt, annyira boldog.

– Öregapa, hallgass ide. Szerinted Izraelnek mire van szüksége ahhoz, hogy nagy legyen? – kérdi András. – Királyra vagy egy szentre?

– Istenre van szüksége. Arra az Istenre, aki odabenn imádkozik és elmélkedik. Ah. Fiaim, fiaim! Legyetek jók, ti, akik Őt követitek! Legyetek jók, jók, jók! Ah! Milyen ajándékot adott nektek az Úr! Milyen ajándékot! – és elmegy, karjait az ég felé tárva, és ezt mormolva: Milyen ajándékot. Milyen ajándékot!

(5-590)

Jézus beszél az embereknek egy útkereszteződésnél (P 6,237-240), miközben Péter bemegy a faluba Júdással bevásárolni. Mikor Jézus érdeklődik felőlük, a Zelóta mosolyogva megjegyzi:

– Júdás csodát tett, és boldog.

Éppen asztalhoz készülnek ülni, amikor – megrakodva, mint a szamarak – megérkezik a két hiányzó. Mögöttük kis szekér jön, amely tele van olyan vesszőfonadékkal, amilyeneket ágy gyanánt használnak Palesztina szegény emberei.

– Bocsáss meg, Mester! De ezekre szükség volt. Most majd rendben leszünk – mondja Péter.

– Nézd meg! – teszi hozzá Júdás – Csak a legszükségesebb, tiszta és szegényes holmikat vettük meg. Ahogyan te szereted. – És nekilátnak a lerakáshoz, majd elbocsátják a fuvarost.

– Tizenkét alacsony ágy és tizenkét gyékény. Néhány edény. Itt vannak a magvak. Emitt a galambok. Ott a pénz. És holnap jön a sok ember. Juj, milyen meleg van! De most már minden rendben van. Mit csináltál, Mester?...

És mialatt Jézus elbeszéli, asztalhoz ülnek, elégedetten.

(5-595)

Nagyon szeretlek, Júdás!

Jézus Engaddi felé megy az apostolokkal. Amikor eléri a Cedron patak völgyét, kijelenti:

– Elküldeném néhányatokat Betániába, hogy mondjátok meg a nővéreknek, vigyék el Eglát Nikéhez. (Egla, zsidó rabszolgaleány volt, akit Plautina felszabadított és Klaudia Jézusnak ajándékozott. Nike pedig azonos az általunk Veronikaként ismert nővel.) Nagyon kérte tőlem. És helyes a kérése. A gyermektelen özvegynek is lesz egy szentül szerető leánya, az árva leánynak pedig egy jó izraelita anyja, aki ősi hitünkben fogja őt felnevelni, meg az enyémben. Én is szeretnék menni... Békés pihenést jelentene szomorú lelkemnek... Lázár házában Krisztus szíve csak szeretetet talál... De hosszú az út, amelyet meg akarok tenni pünkösöd előtt!

– Engem küldj, Uram! És velem valamelyik jólábút. Elmegyünk Betániába, utána én fölmegegyek Keriotba, és ott majd találkozunk – mondja lelkendezve a Kerióti. A többiek viszont egy cseppet sem lelkesednek azért, hogy Jézus őket válassza erre az útra, ami elválasztaná őket a Mestertől. Jézus gondolkozik, és közben Júdást nézi. Tanácstalan, hogy teljesítse-e kívánságát. Júdás sürgeti:

– Igen, Mester! Mondj igent! Tégy boldoggá!...

– Mindnyájatok között te vagy a legkevésbé alkalmas arra, hogy Jeruzsálembe menj, Júdás.

– Miért, Uram? Mindenkinél jobban ismerem!

– Éppen emiatt!... Nemcsak jól ismered, hanem jobban átjárt téged, mint bárki mást.

– Mester, szavamat adom neked, hogy nem fogok Jeruzsálemben tartózkodni, és – önszántamból – nem találkozom egyetlen izraeli emberrel sem... Engedd, hogy menjek! Előtted érkezem majd Keriotba, és...

– És nem gyakorolsz majd nyomást senkire sem, hogy emberi kitüntetésekben részesítsenek?

– Nem, Mester. Megígérem!

Jézus még gondolkozik.

– Miért tétovázol annyit, Mester? Ennyire nem bízol bennem?

– Te gyenge ember vagy, Júdás. És amint eltávolodsz az Erőtől, elesel! Olyan jó vagy egy idő óta. Miért akarod magadat megzavarni, nekem pedig fájdalmat okozni?

– Dehogy, Mester, nem akarok én ilyeneket. Hiszen egy napon majd nélküled kell maradnom! És akkor? Mit teszek majd, ha nem készülök fel rá?

– Igaza van Júdásnak – mondják többen.

– Hát jó.... Menj. Menj Jakabbal, unokatestvéremmel.

A többiek megkönnyebbülten lélegzenek fel. Jakab szomorúan felsóhajt, de azért engedelmesen kijelenti:

– Igen, Uram! Áldj meg minket, és máris indulunk!

A zelóta Simon megszánja Jakabot, és így szól:

– Mester, az apák szívesen helyettesítik fiaikat, hogy örömet szerezzenek nekik. Őt én, Júdással együtt, fiamul fogadtam. Azóta sok idő telt el, de az én felfogásom ugyanaz. Fogadd e kérésemet... Küldj el engem Júdással, Simon fiával! Öreg vagyok, de bírom a fáradságot, mint egy fiatal, és Júdásnak nem kell majd panaszkodnia miattam.

– Nem helyes feláldoznod magadat, hogy helyettesíts engem. Neked is biztosan fájdalmat okoz, ha nem lehetsz a Mesterrel... – mondja Jakab, Alfeus fia.

– A fájdalmat mérsékli az az öröm, hogy téged hagylak a Mesterrel. Majd elmeséled nekem, mit csináltatok... Különben is... én szívesen megyek Betániába... – mondja végül a Zelóta, hogy kisebbítse áldozatának nagyságát.

– Rendben van! Menjete ti ketten! Közben folytassuk az utat addig a kis faluig. Ki megy föl oda, kenyeret kérni Isten nevében?

– Én. Én! – mindnyájan menni akarnak. Jézus azonban visszatartja a Keriótit.

Amikor mindenki elment, Jézus megfogja Júdás két kezét, és igazán négy szemközt beszél hozzá. Mintha saját gondolatait akarná beléje önteni, és őt úgy befolyásolni, hogy Júdás is csak azt gondolhassa, amit Jézus akar.

– Júdás... ne okozz magadnak bajt! Ne árts magadnak, Júdásom. Egy idő óta nem érzed-e magadat nyugodtabbnak és boldogabbnak, szabadnak rosszabbik éned piócáitól, attól az emberi énedtől, amely oly könnyen martalékává válik a Sátánnak és a világnak? Ugye, így érzed magadat!? Nos, hát óvd meg békédet, jó közérzetedet! Ne árts magadnak, Júdás! Én olvasok benned. Oly jó időszakod van most! Ó, bárcsak, utolsó csepp vérem árán is, megtarthatnák ilyenek, és szétrombolhatnám az utolsó bástyát is, ahová egy – számodra nagy – ellenség befészkelte magát, és teljesen lelkivé tehetnélek, lelki elmévé, lelki, lelki, lelki szeretetté.

Júdás arca nagyon közel van Jézuséhoz, egymás kezét fogják. Szinte megdöbbenve mormolja:

– Ártani magamnak? Utolsó bástya? Ugyan melyik?

– Melyik?! Te tudod. Tudod, mivel ártasz magadnak! Azzal, hogy emberi nagyságról álmodozol, és olyan baráti kapcsolatokat ápolasz, amelyeket hasznosaknak vélsz e nagyság megszerzéséhez. Hidd el, Izrael nem szeret téged. Gyűlöl, ahogy engem is gyűlöl, s ahogy mindenkit gyűlöl, aki győztesként jöhet számba. És gyűlölnek téged, mivel nem rejtéd véka alá, hogy győztes akarsz lenni. Ne dőlj be hazug szavaiknak, se kétszínű kérdéseiknek, amelyeket azzal az ürüggyel tesznek fel, hogy segítsenek, és tájékozódjanak felfogásod felől. Behálózna, hogy árthassanak, hogy megtudjanak valamit, és ártsanak. Nem magam miatt kérlek. Hanem kizárólag miattad. Én, ha megtettek is a gonoszság jelének, akkor is mindig az Úr leszek. Megkínóztatják testemet, megölhetik. Ennél többet nem tehetnek. De te, de te! Neked a lelket ölnék meg... Kerüld a kísértést, barátom! Mondd, hogy kerülni fogod! Mondd ki ezt a megnyugtató szót a te szegény, üldözött, igen szomorú Mesterednek!

Most kezei közé fogja Júdás fejét, és közvetlenül a fülébe beszél. Jézus sötét-aranyszínű haja összevegyül Júdás göndör, sötét, dús hajával.

– Én tudom, hogy szenvednem kell, és meg kell halnom. Tudom, hogy koronám a vértanú koronája lesz. Tudom, hogy bíborpalástom csak vérem bíbora lesz. Ezért jöttem. Mert e vértanúságom által váltom majd meg az emberiséget, és erre a cselekedetre időtlen idők óta sarkall engem a szeretet. De azt szeretném, ha enyéim közül senki se veszne el. Ó, nekem mindem ember kedves, hiszen Atyám képmása van bennük, hozzá hasonlítanak, az Ó általa teremtett halhatatlan lelkük van. De ti, a kedvesek, a kedvencek, ti véremnek vére, szememnek fénye, ne, ne, ne vesszettek el! Nem lesz ahhoz fogható kín, döfné bár belém a Sátán, pokoli kénztől izzó fegyvereit, és harapna belém, csavarodna rám, ő, a Bűn, az Iszonyat, az Undor, nem lesz számomra ahhoz hasonló kín, mint amit egy választottam okoz, aki elvész... Júdás, Júdás, Júdásom! Akarod-e, hogy kérjem az Atyától, hogy háromszor szenvedjem végig borzalmas kínszenvedésemet, és ebből a háromból kettőt a te megmentésedért? Mondd meg, barátom, s én megteszem! Megkérem, sokszorozza meg a végtelenségig szenvedésemet, ezért. Szeretlek Júdás, nagyon szeretlek! És szeretném Önmagamat neked adni, saját magammá tenni téged, hogy megszabadítsalak önmagadtól...

– Ne sírj, ne beszélj így, Mester. Én is szeretlek. Én is odaadnám önmagamat, hogy téged erősnek, tiszteltnek, féltnek, diadalmasnak lássalak. Nem foglak tökéletesen szeretni. De mindazzal, ami vagyok, élek, és talán vissza is élek, hogy téged szeretve lássalak. De esküszöm neked, Jahvéra esküszöm, hogy nem állok szóba se az írástudókkal, se a farizeusokkal, se a szaduceusokkal, se júdeaiakkal, se papokkal. Azt mondják majd, hogy örült vagyok. De nem számít. Nekem elég, hogy te ne gyötrődj miattam. Meg vagy elégedve? Egy csókot, Mester, egy csókot áldásodként és oltalmadként.

Megcsókolják és elengedik egymást. Közben a többiek futva jönnek le a dombról, nagy lépényeket és friss kis sajtokat lengetve.

Letelepszének a part zöld fűvére, szétosztják az enivalót, és közben elbeszélik, mily jó fogadtatásban részesültek. A néhány házban ugyanis olyanok laknak, akik ismerik a pásztor-tanítványokat, és jóindulattal viseltetnek a Messiás iránt.

– Nem mondtuk meg, hogy itt vagy, mert különben... – fejezi be Tamás.

– Megpróbálunk majd néha erre jönni. Senkit se szabad mellőznünk – mondja Jézus.

Befejezték az étkezést. Jézus feláll, és megáldja a két, Betániába indulót. Ezek be sem várják az estét az induláshoz, mivel a völgy árnyas, és a patak hűvösen tartja.

(6-630)

Jézus elmegy Engaddiba, ahol szívesen fogadják, és Maszadába, ahonnan viszont elúzik. Utána elmennek Keriotba, Júdás anyjának vidéki házába, és ott várják be Júdás és Simon megérkezését. Júdás anyja éppen a galambokat eteti, amikor Jézus üdvözlí:

– Békesség, Mária, neked és házadnak!

– A Mester! – kiált fel az asszony, földre ejtve a hóna alatt tartott kis zsákokat, és Jézushoz siet. A fölrebbentett galambok rögtön utána újra a földön vannak, és nagy igyekezettel próbálják kioldani a kis zsák madzagját, hogy kielégítsék falánk éhségüket. – Ó Uram. Milyen szent és boldog nap! – és készül letérdelni, hogy megcsókolja Jézus lábait.

Ő azonban meggátolja, e szavakkal:

– Apostolaim anyái és a szent izraelita asszonyok ne alázkodjanak meg előttem, mint rabszolgánők. Nekem adták hű lelküket és fiaikat. Én kitüntető szeretetet adok nekik.

Júdás anyja ekkor, meghatódottan, kezeit csókolja meg, és ezt suttogja:

– Köszönöm, Uram!

Majd fölemeli fejét, és az apostolok kis csoportjára néz, akik megálltak a szélső fáknál, és – csodálkozva, hogy fiát nem látja odajönni hozzá – jobban megnézi a csoportot. Arca elsápad az ijedtségtől. Majd kiáltva kérdezi:

– A fiam hol van? – és ijedten, szenvedő arccal néz Jézusra.

– Ne félj, Mária! Én küldtem el a zelóta Simonnal Lázár házába, egy megbízatással. Ha Maszadában maradhattam volna, ahogy terveztem, őt itt találtam volna. De nem maradhattam. Kiűzött az ellenséges város. Én pedig nyomban idejöttem, hogy vigaszt találjak egy anyánál, és én is megadom neki annak vigasztaló tudatát, hogy fia az Urat szolgálja – mondja Jézus, hangsúlyozva az utolsó szavakat, hogy azoknak tágabb értelmet adjon.

Mária olyan, mint egy hervadásából felélénkült virág. Orcáira visszatér a szín, szemébe a fény. Megkérdi:

– Valóban, Uram? Ó jó? Meg vagy elégedve vele? Igen? Ó, öröm! Micsoda öröm anyai szívemnek! Annyit imádkoztam! Annyit! Annyi alamiznát adtam! Annyit. Meg vezekeltem... sokat... És mit meg ne tennék, hogy szent embert faragjak fiamból! Köszönöm, Uram! Köszönöm, hogy annyira szereted. Mert a te szereteted menti meg őt, az én Júdásomat.

– Igen. A mi szeretetünk... segíti őt...

– A mi szeretetünk! Milyen jóságos vagy, Uram! Az én szegényes szeretetemet, a tieddel egyesítve, odateszed a te isteni szereteted mellé!... Ó, mit mondtál nekem! Mekkora bizonyosságot adtál. Mekkora vigaszt és békét nyújtasz nekem velem! Amíg magában volt az én szegényes szeretetem, abból kevés haszna volt Júdásnak. De te, a megbocsátásoddal... hiszen ismered vétkeid, te, végtelen szeretetteddel, amely mintha aszerint növekednék, minél nagyobb szüksége van rá egy véték után, ó! Te... Júdásom végül is legyőzi majd önmagát, örökre. Nemde, Mester? – Az asszony erősen néz rá, komoly, mély szemével, imára kulcsolt kézzel.

Jézus... ó. Jézus, aki nem mondhat neki igent, de ettől a félelmet eloszlató, békés órától sem akarja megfosztani, talál egy szót, ami nem hazugság, nem is ígéret, de mégis megkönnyebbüléssel fogadhatja az asszony. Ezt mondja:

– Az ő jóakarata, a mi szeretetünkkel összekapcsolva, igazi csodákat művelhet, Mária. Mindig béke legyen szívedben, és gondoldj arra, hogy Isten szeret téged! Nagyon. Megért téged. Nagyon. És mindig jóindulattal lesz hozzád.

Mária köszönésképpen újra megcsókolja kezeit. Majd így szól:

– Akkor lépj be házamba, és várd meg Júdást! Itt szeretet és béke van, áldott Mester!

Erre Jézus, övéit szólítva, bemegy a házba, hogy felfrissüljön, és megpihenjen.

Este van. Jézus leül a ház elé helyezett székek egyikére, Mária mellé. Békésen pihen övéi és a ház szolgaszemélyzete között. Az idő kellemes, nyugodt. Fölküldül tőle a test és a lélek. Jézus keveset beszél, hosszú szüneteket tart. Hagyja, hogy az apostolok beszéljenek Engaddiról, az öreg zsinagógafőnökről, a csodáról. Mária és a szolgák figyelemmel hallgatják.

Valami mozog az almafák törzse között. Azt gondolják, valami juh. Mária azt mondja:

– Hallod? Hát nem olyan, mint valami sírás? Ne nevezd balgának, Mester... Úgy szenvedek tőle, mintha egy asszony sírása volna, aki elvesztette a fiát...

– Te viszont megtaláltad a fiadat, ó anya! – mondja a Kerióti, föltűnve a bokrok mögül, Simonnal együtt. Mindenki összerezzen a meglepetéstől.

– Mester! Add áldásodat visszaérkezésünk, ahogyan elindulásunkkor adtad!

– Igen, Júdás! – És Jézus megöleli a két érkezőt.

– A tiedet, mama... – Mária is megcsókolja, és megöleli fiát.

– Nem gondoltuk, hogy már itt vagy, Mester. Fáradhatatlanul gyalogoltunk, szinte mindig rövidítő utakon, s ezzel elkerültük, hogy feltartóztassanak minket. De találkoztunk tanítványokkal, és értesítettük Johannát és Elizát, hogy hamarosan látnak minket – magyarázza Simon.

– Igen, Simon úgy gyalogolt, mint egy ifjú. Mester, átadtuk az üzenetet: Lázár nagyon rosszul van. A meleg miatt még jobban szenved. Kéri, mielőbb keresd fel... Mester, az Antónia-vár kivételével hogy eleget tegyünk Eglá kérésének, aki Jerikóba indulása előtt köszönetet akart mondani Klaudiának – sehová nem mentem. Nemde, Simon?

– Igaz. Az Antóniába pedig délben mentünk, egy fülledt napon, ami mindenkinek azt tanácsolta, hogy maradjon otthon. Mialatt Júdás Klaudiával beszélt, akit Albula Domitilla a kertbe hívott, engem a többi asszony kérdezgetett. Nem hiszem, hogy rosszat tettem, amikor elmagyaráztam – ahogy tudtam – azt, amit tudni akartak.

– Helyesen tetted. Őszinte akarat van bennük, hogy megismerjék az igazságot.

– Klaudia pedig őszintén segíteni akar neked. Elbocsátotta Eglát – aki ment, hogy elköszönjön Plautinától és a többi asszonytól – és nekem sok kérdést tett fel. Ha jól értettem, rá akarja bírni Ponciust, hogy ne higgyen a farizeusok, a szadduceusok és mások rágalmainak. Poncius bízik századosaiban egy bizonyos fokig, akik jók a csatákhoz, de kevésbé alkalmasak követi megbízatásokhoz. És jó hasznát veszi feleségének – aki bizonyára a ravaszságig értelmes – hogy biztosan megismerje a dolgokat. Valójában Klaudia a helytartó. A Helytartó egy senki lehet, aki csak azért van a helyén, mert ott van Klaudia, mint hatalom, és mint tanácsadó. Pénzt akartak adni szegényeid számára. Tessék!

– Mikor érkeztek? Nem látszotok fáradtaknak és porosaknak – kérdi Jakab, Zebedeus fia.

– Délelőtt kilenc és dél között. Keriótba mentünk megnézni, ott van-e anyám, meg hogy másokat is értesítsünk érkezéséről. De olyan voltam, amilyennek te akarod, Mester. Nem engedtem elcsábítani magamat emberi kívánságoktól. Nemde, Simon?

– Igaz.

– Jól tetted. Mindig engedelmeskedj, és üdvözlösz.

– Igen, Mester. Ó, most, hogy tudom, Klaudia mellettünk van, többé nem sietek ostoba módon! Holott ezt is csak szeretetből tettem. Ezt el kell ismerned. Helytelen szeretet...

Helytelen, mert pártfogás és segítség nélkül éreztem magamat céltól elterelve, ami nem más, csak az, hogy téged megszerettesselek, tisztelttesselek, ahogy megérdemled, ahogy annak lennie

kell. Most nyugodtabb vagyok. Már nem félek. És édes számomra a várakozás is... – Júdás nyitott szemmel álmodik.

– Ne add át magadat álmaidnak, Júdás! Élj a való világban! Én a világ világossága vagyok, a világosság pedig mindig gyűlöletes lesz a sötétség előtt... – inti Jézus.

(6-658)

Jézus elmegy a kerióti zsinagógába, és búcsúzásképpen elmondja nekik a két akaratról szóló példabeszédet (P 6,245-248), hogy felkészítse őket Júdás árulásnak kellőképpen való fogadására. Természetesen a példabeszéd célját csak az árulás megtörténte után fogják megérteni. A példabeszédben két fiúról van szó, és Júdásra ismerhetünk a kevély fiú leírásában: „Jóllehet fiatalabb, gyakran elégedetlenkedett. Vitatkozott apjával és önmagával. Mindig elmélkedett, és pedig nagyon emberi módon, a tanácsokról és rendelkezésekről, amiket kapott. Ahelyett, hogy végrehajtotta volna, úgy, amint kapta, megengedte magának, hogy részben vagy teljesen módosítsa, mintha csak egy ostoba parancsolt volna neki... A Sátán tanítványaként figyelt annak cselekvésmódjára és sugallataira, és kísértette az elsőszülöttet. Az azonban hűséges volt az Úrhoz, tisztelte a Törvényét... Azt mondta magában: Ó, elég volt! Tönkremegy a mi jó nevünk is! Ha senki se tesz semmit, majd én teszek valamit! És elkezdett tevékenykedni saját feje szerint, ráhagyatkozva kevélységére és a hazugságra, és aggályosság nélkül megtagadta az engedelmességet... Az atya figyelmeztette: Ne keresd ezeknek a segítségét! Hamis barátok azok, akik felizgatnak téged, és utána hátad mögött kinevetnek...”

A példabeszéd befejezése után Jézus így búcsúzik el a keriótiaktól:

– Isten veletek, Keriot férfiai, asszonyai, gyermekei! Isten veletek. Jól nézzünk egymás szemébe! Tegyük, hogy a szívek: az enyém és a tietek, olvadjanak egyé szeretet- és búcsúölelésben, s hogy a szeretet éljen tovább akkor is, amikor én már többé, soha többé nem leszek köztetek...

Itt, amikor első ízben jöttem, egy igaz ember hunyt el, Üdvözítőjének csókja közben, dicsőséges látomásban... Itt, minthogy utoljára jöttem ide, szeretettel megáldlak titeket...

Isten veletek. Az Úr adjon nektek hitet, reményt és szeretetet, tökéletes mértékben. Adjon nektek szeretetet, szeretetet, szeretetet! Óiránta, émirántam, a jók iránt, a szerencsétlenek iránt, a bűnösök iránt, azok iránt, akik viselik a terhét egy bűnnek, amelyet nem ők követtek el...

Emlékezzetek! Legyetek jók! Ne legyetek igazságtalanok! Emlékezzetek rá, hogy én mindig megbocsátottam, nemcsak a vétkeseknek, hanem egész Izraelt szeretettel burkoltam be. Egész Izraelt, amely ugyanúgy jókból és rosszakból áll, ahogyan egy családban is vannak jók és rosszak, és igazságtalanság lenne azt mondani, hogy gonosz az egész család, mivel közüle egy az.

Én elmegyek... Ha közületek valaki még beszélni akar velem, este jöjjön el Máriának, Simon feleségének tanyai házába.

Jézus fölemeli kezét, és áldást ad, majd gyorsan távozik a kis mellékajton át, s övéi követik.

Az emberek összesúgnak:

– Nem jön vissza többé!

– Mit akart mondani?

– Búcsúzáskor könnyezett...

– Hallottátok? Azt mondja, hogy majd fölemelik.

– Akkor csakugyan igaza van Júdásnak! Az biztos, hogy utána, mint király, nem úgy lesz köztünk, mint most...

– De én beszéltem unokatestvéreivel. Ők azt mondják, nem olyan király lesz, amilyennek mi képzeljük. Hanem megváltó Király lesz, ahogy a próféták mondják. Egyszóval: a Messiás lesz!

- A Messiás Király, természetesen!
- Dehogy! A Megváltó Király. A fájdalmak embere.

(6-663)

Júdás okozta leányom halálát!

– Uram, nem jönnél el velem, csak velem, egy boldogtalan anyához? Ezt minden egyébnél inkább óhajtom – mondja Mária, Simon felesége. Tiszteletteljesen áll Jézus előtt. A déli étkezés után az apostolok szétszéledtek pihenésre, mielőtt majd este tovább indulnának. Jézus ellenben az érésnek induló, apró, zöld almákkal megrakott almafák árnyékában hűsöl. Úgy tűnik, Mária egy előbbi beszélgetésre utal.

– Igen, asszony. Én is óhajtottam veled lenni. egyedül, ezekben az utolsó órákban, éppúgy, mint az első órákban, amikor itt voltam. Menjünk! – bemennek a házba, hogy Jézus a köpenyét, Mária pedig a fátylát és a köpenyét vegye magára.

Szántóföldek, almáskertek és magas törzsű fák között vezető úton mennek. Még meleg van. Az érett búzamezők felől perzselő szellő árad. A hegység felől fúvó szél azonban mérsékli a hőséget, amely a sík vidéken elviselhetetlen volna.

– Sajnálom, hogy ebben a melegben gyalogoltatlak. De később... már nem tehetnék meg. És annyira óhajtottam ezt a dolgot, de soha nem mertem kérni tőled. Az imént azt mondtad nekem: „Mária, hogy megmutassam, úgy szeretlek, mintha anyám volnál, ezt mondom neked: Kérd tőlem azt, amit óhajtasz, és megteszem neked”, és akkor mertem. Uram, tudod hová megyünk?

– Nem, asszony.

– Annak az asszonynak a házába, akinek Júdás anyósának kellett volna lennie... – Mária fájdalommal sóhajt egyet. – Kellott volna. Nem az. Soha nem is lesz, mert Júdás elhagyta a leányt, s az fájdalmában meghalt... s anyja haragszik rám és fiamra. Állandóan átkoz minket... Pedig Júdás úgyis annyira... annyira... hajlik a rosszra, hogy csak áldásokra van szüksége!... Azt szeretném, ha te beszélnél vele... Te meg tudod győzni... meg tudod neki mondani, hogy kegyelem volt az, hogy nem házasodtak össze... Meg tudod neki mondani, hogy én ebben nem vagyok hibás... megmondani neki, hogy harag nélkül haljon meg. Mert az asszony lassan közeleg a halálhoz, és lelkén ezzel a köteléssel. Azt szeretném, ha helyreállna a béke köztünk... mert én szenvedtem a történetek miatt, és fájdalommal látom, hogy megszakad a barátságom olyan valakivel, aki társnóm volt, attól fogva, hogy ide jöttem férjhez. Hiszen te tudod, Uram...

– Igen. Ne gyötörd magadat! Kérésed jogos, én pedig teljesítem a megbízatást, minthogy jó.

Miután túljutottak egy kis völgyön, mennek fölfelé egy másik magaslatra. Azon egy kis település van.

– Anna itt lakik, leánya halála óta. Saját birtokán. Azelőtt Keriotban lakott. De amíg ott élt, és találkoztunk, szemrehányásai szaggatták szívemet.

Kevéssel a falucska előtt bekanyarodnak egy ösvényre, és megérkeznek egy alacsony házhoz, amely a szántóföldön épült.

– Itt van! Ó, remeg a szívem most, hogy itt vagyok. Látni se akar majd... elzavar... felizgatja magát, és szegény szíve még inkább fog szenvedni. Mester...

– Igen. Én megyek be. Te maradj itt, amíg nem hívlak. És imádkozz, hogy segíts nekem! Jézus egyedül megy a ház kitárt ajtajáig. Szelíd köszöntésével lép be.

Egy asszony siet elő:

– Mit akarsz? Ki vagy?

– Jövök, hogy enyhületet adjak úrnődnek. Vezess hozzá!

– Orvos? Mit sem használ! Már nincs remény. A szíve halódik.

– Még van gyógyításra szoruló lelke. A Rabbi vagyok.

– Mint ilyen sem használj már. Ő haragszik az Örökkévalóra, és nem akar prédikálást hallani. Hagyd békén!

– Éppen azért jöttem, mert ilyen állapotban van. Engedj bemennem, és nem lesz annyira boldogtalan utolsó napjaiban!

Az asszony vállat von, és ezt mondja:

– Lépj be!

Félhomályos, hűvös folyosó, ajtók. Az utolsó ajtó félig nyitva van, s onnan jajgatás hallatszik ki. Az asszony odamegy, belép, és így szól:

– Úrnóm, egy rabbi van itt, veled akar beszélni.

– Miért?... Hogy megmondja, átkozott vagyok? Hogy nem lesz nyugalom a másik életben sem? – mondja a beteg, zihálva, izgatottan.

– Nem. Hogy megmondjam neked, békéd teljes lesz, csak akarnod kell, és boldog leszel Johannáddal mindörökké – mondja Jézus, megállva a küszöbön.

A sárga, földagadt beteg zihál az alacsony ágyon. Sok párnával van föltámasztva. Így szól:

– Ó, milyen szavak. Az első eset, hogy egy rabbi nem dorgál engem... Mily reménység!... Az én Johannám... velem... boldogságban... nem lesz többé fájdalom, amelyet egy átkozott ember okozott... és nem akadályozott meg az, aki őt foganta... és aki elárult engem... miután hitegetett. Szerencsétlen leányom... – egyre erősebben zihál.

– Látod? Rosszul van miattad. Tudtam. Jöjj ki!

– Nem. Te menj ki! Hagyj engem egyedül...

Az asszony fejcsóválva megy ki. Jézus lassan közeledik az ágyhoz. Jóságosan letörli a beteg verítékét, aki ezt nem tudja megtenni, hihetetlenül feldagadt két kezével, majd legyezi egy pálmalegyezővel. Inni ad neki, mivel az asszony az asztalkán lévő italban keres felfrissülést. Olyan, mint egy fiú, beteg édesanyja mellett. Utána leül, szelíden, de határozottan eltökélve, hogy teljesíti küldetését.

Az asszony figyel, közben megnyugszik, és szenvedő mosollyal mondja:

– Szép vagy, és jó. Ki vagy, ó, Rabbi? Szeretett leányom gyöngédsége van benned, ahogyan vigaszt nyújtasz.

– A názáreti Jézus vagyok.

– Te?! Te?!... Nálam?... Miért?...

– Mert szeretlek. Nekem is van Édesanyám, és minden anyában őt látom, az anyák könnyeiben pedig saját Anyám könnyeit látom...

– Miért? Édesanyád sír? Miért? Meghalt egy másik fia?

– Még nem... Egyszülött fia vagyok, és még élek. De ő már sír, mert tudja, hogy meg kell halnom.

– Ó, ó! Szerencsétlen! Előre tudja, hogy fiának meg kell halnia! De honnan tudja?

Egészséges vagy. Erős vagy. Jó vagy. Én áltattam magamat, míg csak meg nem halt, pedig nagyon beteg volt!... Édesanyád hogyan tudhatja, hogy meg kell halnod?

– Mert én az Emberfia vagyok, akit megjövendöltek a próféták. A Fájdalmak Férfia vagyok, akit Izajás látott, a Messiás, akit Dávid megénekelt és leírt megváltói kínjaiban. A Szabadító, a Megváltó vagyok, ó asszony. És az iszonyú halál vár rám... és annál jelen lesz Édesanyám... És Édesanyám tudja, mióta megszülettem, hogy az ő szívét ugyanúgy megnyitja majd a fájdalom, mint az enyémet... Ne sírj... Halálommal nyitom meg a mennyország kapuit Johannádnak...

– Nekem is! Nekem is!

– Igen. A maga idején. De előbb meg kell tanulnod szeretni és megbocsátani. Újra szeretni. Igazságosnak lenni. És megbocsátani... Különben nem mehetsz be az égbe, Johannával, velem...

Az asszony levegő után kapkodva sír. Így nyög:

– Szeretni... Szeretni, amikor az emberek gyűlölni tanítottak meg minket... amikor Isten nem szeretett minket, mert nem könyörült rajtunk, nehéz... Hogyan szeressünk, amikor az emberek meggyötörtek, a barátnők megsebeztek, Isten pedig elhagyott minket?...

– Nem. Nem hagyott el. Én itt vagyok. Hogy mennyei ígéreteket tegyek neked. Hogy biztosítsalak, fájdalmad nagy örömben fog végződni, ha te is akarod. Anna, hallgass rám... Te egy meghiúsult házasság miatt sírsz, ezt tartod minden fájdalmad okának, emiatt vádolsz gyilkossággal egy embert, és cinkosának egy szerencsétlen anyát. Hallgass ide, Anna! Alig múlik el néhány hónap, és belátod, hogy az ég kegye volt, hogy Johannád nem lett Júdás felesége...

– Ne mondd ki a nevét. – kiáltja az asszony.

– De kimondom. Azért, hogy megmondjam neked: köszönetet kell mondanod az Úrnak, és köszönetet mondasz neki pár hónap múlva...

– Hamarosan meghalok...

– Nem. Élni fogsz, és emlékezni fogsz rám, és majd megérted, hogy vannak a tiednél is nagyobb fájdalmak...

– Nagyobbak? Lehetetlen!

– Hová sorolod Édesanyámét, aki engem kereszten lát majd meghalni? – Jézus feláll. Főnséges. És hová a Jézus Krisztus, Isten Fia árulója anyjának a fájdalmát? Gondolj, ó asszony, arra az anyára... Te... Téged egész Keriot, a környéke és rajta túl is sajnált fájdalmadban. Ezzel úgy büszkélkedhettél, mint valami vértanú-koronával. De az az anya! Mint Káin – noha ő nem Káin, hanem Ábel: áldozata fiának, aki áruló, Istengyilkos, gyalázatos és átkozott – de, mint Káin, ő sem bírja majd elviselni az emberek pillantását, mert minden pillantás olyan lesz, mint a megkövezéshez használt kő, és minden emberi hangban, minden szóban, mintha átkot, szitkot hallana, és soha nem talál majd menedéket a földön, haláláig, addig, amíg Isten, aki igazságos, magához nem veszi a vértanú asszonyt. Azt pedig, hogy ő Isten gyilkosának az anyja, Isten azzal törli majd ki az anya emlékezetéből, hogy megadja neki Isten bírását... Nem nagyobb-e ennek az anyának a fájdalma?

– Ó, végtelenül nagy fájdalom....

– Na látod... Légy jó, Anna! Ismerd be, hogy Isten jóságos volt tetteben...

– De a leányom halott. Júdás okozta halálát, hogy nagyobb hozományt keressen... Az anyja helyeselte.

– Nem. Ezt nem. Én mondom neked, én, aki a szívekbe látok. Júdás – az én apostolom, de kimondom – rosszul cselekedett, és megkapja érte büntetését. De anyja ártatlan. Szeret téged, és azt szeretné, ha te is szeretnéd őt... Anna, két szerencsétlen anya vagytok. Te azonban büszke lehetsz meghalt, ártatlan, tiszta leányodra, akit tisztelettel övez a világ... Mária, Simon felesége nem lehet büszke a fiára. Tetteiért gyalázzák az emberek.

– Ez igaz. De nem gyaláznák, ha feleségül vette volna Johannát.

– De hamarosan a fájdalomtól halna meg Johannád, mert Júdás erőszakos halállal fog elpusztulni.

– Mit mondasz? Ó, szerencsétlen Mária! Mikor? Hogyan? Hol?

– Hamarosan. És borzasztó módon... Anna, Anna! Te jó vagy! Te anya vagy! Te tudod, milyen egy anya fájdalma. Anna. Légy újra Mária barátnője! Úgy fűzzön össze titeket a fájdalom, ahogyan az öröm egyesített volna. Engedd, hogy elégedetten távozzam, annak tudatában, hogy lesz barátnője, egy, legalább egy...

– Uram... őt szeretni... Annyi, mint neki megbocsátani... Nagyon nehéz... Úgy érzem, mintha újra eltemetném leányomat... Megölném én is...

– A Sötétségtől származnak ezek a gondolatok! Ne hallgass rájuk! Rám hallgass, a világ Világosságára! A Világosság azt mondja neked, hogy kevésbé volt keserű Johanna sorsa, hogy szűzként halt meg, mintha Júdás özvegyeként halt volna meg. Higgy nekem, Anna! És gondolj arra, hogy Mária, Simon felesége szerencsétlenebb, mint te...

Az asszony gondolkodik, gondolkodik, küzd, sír, ezt mondja:

– De megátkoztam őt, és méhének gyümölcsét. Vétkeztem...

- Én pedig feloldozlak alóla. És minél jobban fogod őt szeretni, annál inkább feloldozást nyersz az égben.
- De ha barátnője leszek... találkozni fogok Júdással. Ezt nem tudom megtenni, Uram!...
- Többé nem találkozol velem. Én soha többé nem térek vissza Keriótba, és Júdás se. Már elköszöntünk a polgároktól...
- Ó, azt mondtad...
- Hogy többé nem térek vissza. Júdás azt mondta, hogy az én fölemeltetésem utánig nem térhet vissza. Ő azonban azt hiszi, hogy trónra lépésemet fogja látni. Holott énrám a kereszthalál vár. És azt hiszi, hogy egyik főemberem lesz. Holott a halál várja. De te erről ne beszélj! Soha! Ne tudjon erről az anyja, amíg minden be nem teljesedik. Te azt mondtad: „Szerencsétlen! Előre kell tudnia, hogy fiának meg kell halnia.” De ha Édesanyám szenvedései – emiatt is – máris növelik áldozatom érdemeit, Mária, Simon felesége előtt könyörületes dolog a hallgatás. Te nem fogsz beszélni!
- Nem, Uram. Esküszöm erre, Johannám nevében.
- Még egy ígéretet akarok! Nagyot! Szentet! Te jó vagy. Te már szeretsz engem...
- Igen. Nagyon. Békében vagyok, amióta itt vagy...
- Amikor Máriának, Simon feleségének már nem lesz fia, a világ pedig elhalmozza majd... gúnnyal, te, csak te, kitárod majd előtte házat és szívedet. Megígéred nekem? Isten és Johanna nevében? Ő ezt megtette volna, mert számára Mária mindig a szeretett férfi anyja volt – buzdítja Jézus.
- ...Igen! – és felsír.
- Isten áldjon meg, ó asszony, és adjon neked békét... és egészséget... Gyere, menjünk ki Máriához, hogy megadd neki a békecsókot...
- De... Uram... Én nem tudok járni. A lábam fel van dagadva, és mozdítani se tudom. Látod? Itt vagyok, felöltözve, de csak egy törzs vagyok...
- Voltál. Gyere! – és hívóan kezét nyújtja neki.
- Az asszony, szemét az övére szegezve, megmozdítja lábát, kidugja az ágyból, a földre teszi, föláll, jár... Mintegy elbűvölve. Bekövetkezett gyógyulását észre sem veszi... Kimegy – továbbra is Jézus kezét fogva – a félhomályos folyosóra... A kijárat felé megy. Már majdnem ott van, amikor találkozik a szolgálóval, aki örömteli ijedségében felkiált... Elősi a többi szolgáló is, attól félve, hogy ez a halál jele. Most azonban azt látják, hogy úrnőjük – aki az imént még halálán volt, és haragban volt Máriával, Simon feleségével – fürgén megy, előrenyújtott karral, mivel elengedte Jézust, az elcsüggedt Mária felé, nevéen szólítja, szívére öleli, és mindketten sírnak...
- Hazatérőben, a békés elköszönés után, Mária, Simon felesége köszönetet mond Urának, és megkérdi:
- Mikor jössz el újra, hogy más jót is tégy?
- Soha többé, ó asszony! Már megmondtam a polgároknak. De szívem mindig veled lesz. Emlékezz, mindig emlékezz arra, hogy szerettelek, és szeretlek! Emlékezz rá, hogy én tudom, te jó vagy, és Isten ezért szeret téged. Erre mindig emlékezz! Akkor is, amikor borzalmas órák jönnek. Eszedbe ne jusson soha, hogy Isten téged bűnösnek tart. Az Ő szemében a te lelked mindig az erény drágaköveivel és szenvedésed igazgyöngyeivel ékesnek tűnik, és fog tűnni. Mária, Simon felesége, Júdás anyja, meg akarlak áldani, meg akarlak ölelni és csókolni, hogy őszinte, hűséges anyai csókod minden más csókért kárpótoljon... Az én csókom pedig téged kárpótoljon minden fájdalomért. Jöjj, Júdás anyja! És köszönöm, köszönöm mindazt a szeretetet és tiszteletet, amit nekem adtál! – Átöleli és homlokodon csókolja, ahogy Máriát, Alfeus feleségét szokta.
- De még látjuk egymást! Fölmegegyek húsvétra...
- Ne! Ne gyere! Kérve kérlek! Akarsz örömet szerezni? Ne gyere! Az asszonyok a jövő húsvétkor, ne!

– De miért?...

– Mert... borzalmas zavargás lesz Jeruzsálemben a jövő húsvétkor. Nem asszonyoknak való hely! Sőt, Mária, rokonodnak megparancsolom, hogy jöjjön ide hozzád. Legyetek együtt! Erre szükséged van, mert... mostantól fogva Júdás már nem segíthet neked, nem is jöhet...

– Úgy teszek, ahogy te mondod... Tehát soha többé, soha többé nem fogom látni arcodat, amelyen a mennyország békéje tükröződik? Mennyi békét árasztottál szemedből, fájó szívembe.... – Mária sír.

– Ne sírj! Rövid az élet. Utána mindörökké látni fogsz Országomban.

– Akkor úgy gondolod, hogy alázatos szolgálód bejut oda?...

– Már látom a helyedet a vértanú asszonyok és a társmegváltó nők seregében. Ne félj, Mária! Az Úr lesz örök jutalmad. Menjünk! Esteledik, és itt az ideje, hogy útnak induljunk...

És mennek visszafelé az úton, a szántóföldek és az almáskertek között, a házig, ahol az apostolok várakoznak. Jézus rövidre fogja a búcsúzást, áldást ad, övéinek élére áll... Elmegy... Mária sír... térden állva...

(6-668)

Ah! Én boldog vagyok!

Jézus sorra járja az útjába eső városokat, ahol kedvezően fogadták Őt előzőleg, és elbűcsúzik tőlük, figyelmeztetve őket a hamarosan bekövetkező borzasztó eseményekre, és kérve őket, hogy ne változtassák meg a róla alkotott jó véleményüket, bármiféle rágalmatat terjesztenek is majd róla ellenségei.

Útközben az apostolok elmélyülten beszélgetnek.

– Milyen beszédek? Megrendítenek! – mondja Bertalan.

– De milyen szomorúak! Megríkatnak! – sóhajtja András.

– Eh! Ez az Ő végbűcsúja. Nekem van igazam! Ő csakugyan a trón felé megy! – kiált fel a Kerióti.

– Trón? Hm! Nekem úgy tetszik, beszédei üldöztetésről szólnak és nem magas tisztségekről! – jegyzi meg Péter.

– Ugyan, dehogy! Vége már az üldözések korának! Ah! Én boldog vagyok. – kiáltja a Kerióti.

– Jó neked! Én még azokban a napokban szeretnék lenni, amikor ismeretlenek voltunk, két éve... vagy Lázár tanyáján... Én rettegek az eljövendő napoktól. – mondja János.

– Mert olyan a szíved, mint egy szarvasborjúé... De én! Én már a jövőbe látok... Felvonulások!... Énekesek... Földre borult nép... Más nemzetek hódolata!... Ó! Itt az óra! Valóban, özönlének majd Mádián tevői és mindenfelől az emberseregek... és nem a három szegény Bölcs lesz... hanem tömeg... Izrael nagy lesz, mint Róma... Nagyobb, mint Róma... Felülmúlja a Makkabeusok dicsőségét, Salamonét... minden dicsőséget... Ő, a királyok Királya... Mi pedig az Ő barátai... Ó! Fölséges Isten! Ki ad nekem erőt arra az órára?... Ha még itt lenne az apám... – Júdás révületbe esik. Ragyog, ahogy elképzei a jövőt, amelyről azt álmodja, hogy átéli...

Jézus jóval előbbre van. De megáll a – Júdás szerinti – jövendő király, szomjasan, hogy összefogott két markával vizet merítsen egy kis patakból, és igyék, mint az erdő madara vagy a legelésző bárány, majd hátrafordul, és ezt mondja:

– Itt van vadgyümölcs. szedjünk belőle, és csillapítsuk éhségünket...

– Éhes vagy, Mester? – kérdi a Zelóta.

– Igen – vallja be alázatosan Jézus.

– Meghiszem azt. Tegnap este mindent odaadtál annak a kis nyomorultnak! – kiált fel Péter.

– De hát miért nem akartál Hebronban megszállni? – kérdi Fülöp.

– Mert Isten máshová hív. Ti nem tudjátok.

Az apostolok vállat vonnak, és nekilátnak apró, még fanyar gyümölcsöt szedni a vad fákról, amelyek szétszórtan állnak a hegyhátakon. Apró vadalmának néznek ki. S a királyok Királya ezzel táplálkozik, társaival együtt, akik elhúzzák szájukat, mert a vadgyümölcs savanyú és fanyar. Jézus – elmerülten – eszik és mosolyog.

– Szinte dühbe gurítász! – kiált fel Péter.

– Miért?

– Mert jól ellehettél volna Hebronban, és boldoggá tehetted volna a hebroniakat, s e helyett, rongárod gyomrod meg a fogadat ezzel a méreggel, amely keserűbb és savanyúbb, mint a falgyom!

– Ó! Nekem itt vagytok ti, akik szerettek! Amikor majd fölemeltetem, és szomjas és éhes leszek, vágyódással gondolok majd erre az órára, erre az ételre, rátok, akik most velem vagytok, s akik akkor...

– De hisz akkor nem leszel se szomjas, se éhes. Egy királynak mindene megvan! Mi pedig még közelebb leszünk hozzád. – kiált fel a Kerióti.

– Mondod te.
 – Te úgy gondolod, hogy nem így lesz, Mester? – kérdezi Bertalan.
 – Nem, Bertalan. Amikor téged a fügefá alatt láttalak, annak gyümölcse annyira éretlen volt, hogy ha valaki leszedte volna, égett volna tőle a nyelve és a torka... De a lépesméznél is édesebbek a fügefá és e fáknek fanyar gyümölcsei ahhoz képest, ami számomra fölemeltetésem lesz... Menjünk...

És elsőnek indul el, mindenkinek élén, gondolatokba merülten. Mögötte a tizenkettő egyre suttog, suttog.

(6-685)

Betszúrban beszédjének vége felé Jézus ezeket mondja:

– Ti vagytok a tanúim, az általam arra kiválasztott szolgálaim, hogy tudjátok, higgyétek és megértsétek: ki vagyok én igazában. Én vagyok az Úr, a Szabadító. Higgyétek el ezt saját érdeketekben! Rajtam kívül nincs más Szabadító. Tudjátok ezt elhinni, minden emberi vagy sátáni rágalom ellenére! Minden mást felejtsetek el, amit más száj és nem az enyém mondott nektek, és ami ellentétes az én szavammal! Utasítsatok el minden mást, amit a jövőben mondhatnak nektek. Mindannak, aki Krisztus megtagadására akar rábírní titeket, mondjátok: „Tettei beszélnek lelkükhöz”, és legyetek állhatatosak a hitben!

Sokat tettem, hogy rendíthetetlen hitet adjak nektek. Meggyógyítottam betegeiteket, és enyhítettem szenvedéseiteket. Mint jó tanító oktattalak, és mint egy barát, meghallgattalak titeket. Veletek törtem meg a kenyeret, és fogyasztottam el az italt. De ezek csak egy szent és próféta művei. Más tetteket is végbeviszek, hogy eloszlassak minden kételyt, amelyet a Sötétség úgy támaszthat, miként a forgósél támaszt viharfelhőket a derült, nyári égen. Figyelemre se méltassátok a felhőt, és maradjatok szilárdak Jézusotok iránti szeretetetekben Jézusotok iránt, aki odahagyta az Atyát, hogy eljőjön megmentésetekre, és aki majd elhagyja az életet, hogy megadja nektek az üdvösséget.

Ti, ti, akiket magamnál is jobban szerettem és szeretek – mert nincs nagyobb szeretet annál, mint áldozatul adni magunkat azokért, akiket szeretünk – ne legyetek alávalóbbak azoknál, akiket Izajás jövendölése vadállatoknak, sárkányoknak és struccoknak nevez, vagy azoknál, akik nem zsidók, hanem bálványimádók és tisztátalanok. Ezek, amikor majd magamtól bebizonyítottam szeretetem és természetem hatalmát, egyedül győzve le a halált is – s ezt mindenki megállapíthatja, és senki, hacsak nem hazug, le nem tagadhatja – ezt fogják mondani: „Ő Isten Fia volt!” És legyőzve a tisztátalan pogányság, a sötétség, a bűnös szenvedélyek sok-sok évszázadnyi – látszólag leküzdhetetlen – akadályait, eljönnek majd a Világosságához, a Forráshoz, az Élethez. Ne legyetek, ne legyetek olyanok, mint sokan Izraelből, amely nem mutat be nekem égőáldozatot, nem hódol nekem véres áldozattal. Ehelyett fájdalmat okoz nekem gonoszságával, és engem tesz kemény lelke véres áldozatává, megbocsátó szeretetemre pedig alattomos gyűlölettel válaszol, amely gödröt ás nekem, hogy beleessem, s aztán azt mondhassa: „Látjátok? Beleesett, mert Isten lesújtott rá!”

Betszúr lakói, legyetek erősek! Szeressétek Szavamat, mert igaz, és Jelemet, mert szent. Az Úr mindenkor legyen veletek, ti pedig legyetek az Úr szolgálival, mind egységben, hogy mindegyikötök ott legyen, ahová én megyek. Örök lakóhelyet készíték az égben mindazoknak, akik – miután kiállták a gyötrelmeket, és megnyerték a csatát – az Úrban hunytak el, és az Úrban támadnak fel, mindörökre!

– Uram, de hát mit akartál mondani? Győzelmi kiáltások és fájdalmas kiáltások voltak beszédedben! – mondja néhány polgár.

– Igen. Hasonlítasz az olyan emberhez, aki tudatában van, hogy az ellenség körülvette – mondják mások.

– És szinte nekünk is azt mondod, hogy mi is úgy teszünk – mondják ismét mások.

– Mi van a holnapodban, Urunk? – kérdik megint mások.

– A dicsőség! – kiáltja a Kerióti.

– A halál! – sóhajtja sírva Eliza.

– A megváltás. Küldetésem befejezése. Ne féljete! Ne sírjatok! Szeressetek engem. Én boldog vagyok, hogy a Megváltó vagyok. Jöjj, Eliza! Menjünk házádba... – és elsőnek indul el, kettéválasztva a tömeget, amelyet fölkaavartak az egymással ellentétes indulatok.

– De, Uram, mire valók mindig az efféle beszédek?! – morogja kérdően és szemrehányón Júdás. És hozzáteszi: – Nem királyhoz illők!

Jézus nem válaszol neki. Felel viszont unokatestvérének, Jakabnak, aki könnytől fényes szemmel kérdi, tőle:

– Ó, testvérem, miért idézed mindig a Könyv búcsú-részeit?

– Hogy – aki vádol engem – ne mondhasa, hogy félrebeszélek és káromkodom, meg azért, hogy aki nem akarja elfogadni a való tényeket, az is értse meg, hogy a kinyilatkoztatás engem minden időktől fogva egy nem földi ország Királyának mutatott. Ez az ország az önkéntes Áldozat feláldozásával rajzolódik meg, épül fel, és szilárdul meg, az egyetlen áldozatával, amely képes újjáteremteni a mennyek Országát, amelyet a Sátán és az öszülők pusztítottak el. Góg, gyűlölet, hazugság, paráznaság, engedetlenség pusztította el. Alázat, engedelmesség, szeretet, tisztaság, áldozatvállalás építi fel újra... Ne sírj, asszony! Akiket szeretsz, s akik várakoznak, sóvárognak feláldoztatásom órája után...

Bemennek a házba, és mialatt az apostolok tovább foglalkoznak tagjaik és gyomruk felüdítésével, Jézus kimegy a rendezett, virágpompás kertbe, egyedül Elizával, és hallgatja, mit mond:

– Mester, csak én tudom, hogy Johanna titokban akar veled beszélni. Jonatánt küldte el hozzám. Azt mondta: „Nagyon súlyos dolgok miatt”. Még a lányom, akit te adtál nekem, s légy érte áldott, se tudja. Johanna mindenfelé szétküldte szolgálait keresésedre, de nem találtak meg...

– Nagyon messze voltam, és még messzebbre is elmentem volna, ha a lélek nem ösztöngött volna a visszatérésre... Eliza, te eljössz velem és a Zelótával Johannához. A többiek itt maradnak két napig pihenni, és aztán jönnek Béterbe. Te majd Jonatánnal jössz haza.

– Igen, Uram... – Eliza anyai tekintettel néz rá, és fürkészi... Nem tud visszafojtani egy kérdést:

– Te szenvedsz?

Jézus a fejét rázza, de ez nem igazi tagadó mozdulat, hanem a levertség világos jele.

– Anya vagyok... Te Istenem vagy... de... ó! Uram! Mit gondolsz, mit akarhat Johanna? Halálról beszéltél, és én megértettem, mert a Templomban a hajadonok gyakran olvasták az Írásokat, amelyekben rólad, mint Szabadítóról beszélnek, és emlékszem azokra a szavakra. Halálról beszéltél, de arcod mennyei örömtől ragyogott... Most nem ragyog az arcod... Mária olyan volt, mint leányom... és te, az ő Fia vagy... Ezért, ha nem bűn ezt mondanom, egy kicsit fiannak tekintelek... Édesanyád messze van... De egy anya melletted van. Isten Áldottja, nem könnyíthetek szenvedéseden?

– Máris könnyítesz, mivel szeretsz engem. Mit gondolok, hogy mit akar nekem mondani Johanna? Az életem olyan, mint ez a rózsató. A rózsák ti vagytok, jó nőtanítványok. De ha leszedjük a rózsákat, mik maradnak? A tövissek...

– De mi megmaradunk neked a halálig.

– Igaz. A halálig! És az Atya megáld majd titeket a nekem nyújtott vigaszért. Menjünk be a házba! Pihenjünk! Napnyugtakor indulunk Béterbe.

7. füzet – Ments meg!

Őrült álma küszöbén van...

Jézus megérkezik Elizával Béterbe, Johanna birtokára, ahol annak pompás rózsakertjei vannak. Johanna leborul Jézus előtt, hogy megcsókolja lábát.

– Békesség neked, Johanna! Látni akartál engem? Eljöttem.

– Akartalak... Igen, Uram...

Johanna elsápad, és elkomolyodik. Jézus észreveszi:

– Állj fel, Johanna! Kúza jól van?

– Igen, Uram.

– És a kis Mária, akit nem látok itt?

– Ő is, Uram... Elment Eszterrel, orvossgot visznek egy beteg szolgának.

– És a szolga miatt hívtál?

– Nem, Uram... Miattad... – Johannán látni, hogy nem akar az összes köréje sereglett ember jelenlétében beszélni.

Jézus felfogja, és ezt mondja:

– Rendben van. Menjünk, nézzük meg rózsabokraidat...

– Fáradt lehetsz, Uram... Enned kell... Biztosan szomjas vagy...

– Nem. A perzselő órák alatt pásztor tanítványaim egyikének házában pihentünk. Nem vagyok fáradt...

– Akkor menjünk...

Eliza és a Zelóta bemennek a házba, Jézus pedig a kis Mátyással, akit ölében tart és Johannával bemennek a rózsakertbe. Egy ülőhelynél Johanna így szól:

– Ül le, Mester, beszélnem kell veled... hosszasan.

Jézus leül, Mátyás pedig ide-oda futkározik a rövid fűben, és eljátszik egy békával és egy tücsökkel.

– Johanna, azért vagyok itt, hogy meghallgassalak... Nem beszélsz? – mondja Jézus, hogy szólásra bírja a kínosan hallgató Johannát.

– Igen, Mester. De... nagyon nehéz... és azt hiszem, meghallgatni is kínos lesz...

– Beszélj őszintén, és bizalommal...

– Uram, mielőtt beszélnék... meg kell, hogy kérdezzek... meg kell ismernem gondolatodat... hogy megtudjam, mindig helytelenül értelmeztem-e szavaidat... Asszony vagyok, balga asszony... talán álmodtam... és csak most tudom valóban a dolgokat... a dolgokat, ahogyan elsoroltad, ahogyan előkészítetted, ahogyan azokat Országod számára akarod... Talán Kúzának van igaza, én pedig tévedek...

– Kúza megkorholt?

– Igen is, meg nem is, Uram. Csak azt mondta férji hatalmával, hogy ha úgy áll a dolog, ahogyan a legutóbbi események sejteni engedik, el kell hagynom téged, mert ő, Heródes főembere, nem engedheti meg, hogy felesége összeesküdjön Heródes ellen.

– És ugyan, mikor voltál összeesküvő? Ki gondol arra, hogy kárt okozzon Heródesnek? Az ő – oly piszkos – szegény trónja nem ér fel ezzel az ülőhellyel, itt a rózsabokrok között. Ide leülök, arra nem ülnék rá. Nyugodjon meg Kúza! Nemhogy Heródes trónja, de még a császáré sem ébreszt vágyat bennem. Ezek nem az én trónjaim, nem az én királyságom.

– Ó! Igen, Uram?! Te áldott! Mennyire megnyugtatsz! Napok óta szenvedek emiatt! Szent és isteni Mesterem, az én kedves Mesterem, az én Mesterem, aki olyan vagy, amilyennek mindig értettelek, láttalak, szerettelek, amilyennek hittelek, oly magasan, oly magasan a föld

fölött, olyan... olyan isteninek, ó Uram és mennyei Királyom! – És Johanna, megfogva Jézus kezét, megcsókolja kézfejét, térden állva, mintegy imádással, tisztelettel.

– De hát mi történt? Olyasmi, amiről nem tudok, s ami ennyire képes megzavarni téged, és elhomályosítani benned erkölcsi és lelki alakom kristálytisztaságát? Beszélj!

– Hogy mi? Mester, a tévedés, a gög, a kapzsiság, a nyakasság gőzei fölszálltak, mint bűz a kráterekből, és elhomályosítottak téged egyes emberek, egyes asszonyok szemében... és megpróbálták bennem is ugyanezt tenni. De én, a te Johannád, a te csodád vagyok, ó Istenem! És nem vesznek el. Legalábbis ezt remélem, mert tudom, milyen jóságos vagy. De aki csupán magzatnyi lélek, amely küzd a megmaradásért, könnyen elpusztulhat egy csalódás miatt. Aki viszont hasonló ahhoz, aki heves viharoktól felkorbácsolt, iszapos tengerből próbálja elérni a partot, a kikötőt, próbál megtisztulni, és megkísérli megismerni a béke, az igazság más helyeit is, azt bizony legyűrheti a fáradtság, ha elveszti bizalmát ebben a partban, ezekben a helyekben, és hagyja, hogy újra elkapja az ár, az iszap. És én azon lelkek romlása miatt szenvedtem, gyötrődtem, akik számára a te világosságodért esedezem. A lelkek, akiket az örök világosságnak alakítunk ki, sokkal kedvesebbek nekünk, mint a testek, amelyeket e világra hozunk. Most már megértem, mit jelent egy test anyjának lenni és egy lélek anyjának. Sírunk kicsi gyermekünk miatt, aki meghal. De ez csak a mi fájdalmunk. De amikor egy lélek hal meg, akit a te világosságodban igyekeztünk nevelni, sírunk, de nemcsak magunk miatt szenvedünk, hanem veled, Istennel szenvedünk... mert egy lélek lelki halála feletti fájdalmunkban benne van a te fájdalmad, a te, mint Isten, végtelen fájdalmad... Nem tudom, jól fejezem-e ki magamat...

– Nagyon jól! De beszélj el sorjában, ha azt akarod, hogy megvigasztaljalak.

– Igen, Mester. Te Betániába küldted a zelóta Simont és a kerióti Júdást, nemde? A kis héber lányért, akit a római nők neked adtak, és akit te Nikének küldtél el...

– Igen. Na és?

– Ő pedig el akart köszönni jó úrnőitől, ezért Simon és Júdás elkísérte az Antónia-erődbe. Tudod?

– Tudom. No és?

– Mester... szomorúságot kell okoznom neked... Mester, te igazán lelki értelemben vagy Király? Nem gondolsz földi királyságokra?

– Persze, hogy nem, Johanna! Hogyan gondolhatsz még mindig erre?

– Mester, vissza akarom nyerni örömeimet, hogy téged isteninek, csak isteninek lássalak. De neked, éppen mert ilyen vagy, fájdalmat kell okoznom... Mester, a kerióti ember nem ért meg téged De az sem ért meg, aki téged mint tudóst, mint nagy filozófust tisztelt, mint Erényt a földön, de csak emiatt csodál és vallja magát pártfogódnak. Különös, hogy a pogány nők megértik, amit egyik apostolod nem ért meg, noha oly régóta van veled...

– Vakká teszi emberies gondolkodása, emberi szeretete.

– Te menteted... Pedig árt neked! Mialatt Simon Plautinával, Lidiával és Valériával beszélgetted, Júdás Klaudiával beszélt, nevedben, mint követed. Ígéretet akart tőle kicsikarni Izrael királyságának visszaállításához. Klaudia alaposan kikérdezte... Ő pedig sokat beszélt. Biztosan úgy gondolja, hogy örült álma küszöbén van, ott, ahol az álom valósággá válik. Mester, Klaudia nagyon haragudott emiatt. Ő Róma leánya... A császárság a vérében van... Vajon azt akarod, hogy ő, éppen ő, a Klaudiuszok leánya, támadjon Róma ellen? Ezen annyira megütközött, hogy kétely merült fel benne veled és tanításod szentségével szemben. Ő még nem képes felfogni, megérteni származásod szentségét... De eljut majd oda, mert jóakarát van benne. Eljut oda, amikor megnyugszik felőled. Most előtte lázadónak, bitorlónak, kapzsinak, hamisnak tűnsz... Plautina és a többi asszony igyekezett őt megnyugtatni... Ő azonban tőled vár azonnali választ.

– Mondd meg neki, ne féljen! Én a királyok Királya vagyok, az, aki a királyokat teremtettem és megítélem, de más trónusom nem lesz, csak a Bárány trónja, akit előbb feláldoznak, és utána diadalt ül az égben. Ezt tudasd vele, azonnal!

– Igen, Mester. Magam megyek el, személyesen. Mielőtt elhagynák Jeruzsálemet, mert Klaudia annyira haragszik, hogy nem marad tovább az Antónia erődben... hogy ne... lássa Róma ellenségeit, így mondja.

– Ezt ki mondta el neked?

– Plautina és Lidia. Eljöttek... és Kúza jelen volt... és utána... válaszut elé állított. Vagy lelki Messiás vagy, vagy hagyjalak el örökre.

Fáradt mosoly jelenik meg Jézus arcán, amely elsápadt a fájdalomtól Johanna elbeszélése alatt, és megkérdi:

– Kúza nem jön ide?

– Holnap szombat van, és itt lesz.

– Én pedig megnyugtatom. Ne félj! Senki se féljen! Se Kúza ne féltse állását az udvarnál, se Heródes ne tartson esetleges bitorlástól, se Klaudia ne féltse Róma iránti szeretetét, te se félj attól tartva, hogy csalódtál, hogy elszakíthatnak... Senki se féljen. Egyedül nekem kell csak félnem... és szenvednem...

– Mester, nem akartam ezt a fájdalmat okozni neked. De ha hallgatok, az csalást jelentett volna... Mester, hogy viselkedsz ezek után Júdás iránt?... Én félek visszavágásaitól... Miattad, csak miattad...

– Igazságos leszek. Értésére adom, hogy tudom, és helytelenítem tetteit és konokságát.

– Engem gyűlölni fog, mert megérti, hogy tőlem tudod...

– Bánkódsz miatta?

– Fájna, ha te gyűlölnél. Nem, ha ő. Nő vagyok. De férfiasabban szolgálok neked.

Szolgállak, mert szeretlek, s nem azért, hogy kitüntetésekert kapjak tőled. Ha holnap, miattad, elveszíteném vagyonomat, férjem szeretetét, szabadságomat és életemet is, még jobban szeretnék. Mert akkor csak te lennél, akit szeressek, és csak te szeretnél engem. – mondja Johanna hévvel, fölállva.

Jézus is feláll, és így szól:

– Légy áldott, Johanna, e szavaidért. És élj békében. Júdásnak sem gyűlölete, sem szeretete nem változtathatja meg azt, ami az égben meg van írva. Küldetésem úgy fejeződik be, ahogy meg van határozva. Soha ne legyen lelkiismeret furdalásod! Légy olyan nyugodt, mint a kis Mátyás, aki elaludt, és mosolyog... Mert szép az élet, amikor valaki ártatlan. Én is mosolygok, akkor is, ha emberi életemnek nincsenek virágai, csak letépett, fonnyadt szirmai. Az égben azonban az enyém lesz az üdvözültek minden rózsája... Jöjj! Leszállóban az éjszaka. Nemsokára már nem látjuk az ösvényt.

Johanna a karjába akarja venni a gyermeket.

– Hagyd... Majd én. Nézd, hogy mosolyog! Biztosan a mennyországról álmodik. Mamájáról... és rólad... Mindennapos szenvedéseim között én is a mennyországról, Édesanyámról és a jó nőtanítványokról álmodom.

Júdás ördöggé lett!

Péter és Bertalan váratlanul megérkezik Johanna birtokára, Béterbe. Jézus éppen a kisdedeket babusgatja, amikor Péter megszólítja:

– Mester!

– Simon! Hogyhogy itt? És te, Bertalan? Holnap este, a szombat elmúltával kellett volna útra kelnetek...

– Mester, ne dorgálj meg minket... Előbb hallgass meg!

– Hallgatlak. És nem dorgállak meg, mert úgy gondolom, komoly ok miatt voltatok engedetlenek. Csak afelől biztosítsatok, hogy közületek senki sem beteg vagy sebesült.

– Nem, nem, Uram! Semmi baj nem ért minket – sieti megnyugtatni Őt Bertalan. Ám – a mindig őszinte és heves – Péter így szól:

– Hm! Én bizony amondó vagyok, inkább tört volna el mindegyikünk lába, vagy akár feje is, mintsem, hogy...

– Dehát mi történt?

– Mester, úgy gondoltuk, jobb eljőnnünk, hogy véget vessünk a... – kezdi beszédét Bertalan, de Péter közbevág:

– Mondd már gyorsabban! – és be is fejezi: – Júdás ördöggé lett, mióta eljöttél. Nem lehetett hozzá szólni, már nem gondolkozott. Mindenki veszekedett... Eliza minden szolgáját megbotránkoztatta, de még másokat is...

– Talán féltékeny lett, mivel te Simont vitted magaddal... – mentegeti Bertalan, látva, hogy Jézus arca nagyon elkomolyodott.

– Dehogyan féltékenységre! Hagyj már fel mentegetésével!... Vagy veled veszekszem, hogy kiadjam a mérgeket, amiért övele nem veszekedhettem... Mert, Mester, sikerült hallgatnom! Képzeld! Hallgatnom! Igazán csak irántad való engedelmségből és szeretetből... De mekkora erőfeszítésembe került! No, jó. Egy alkalommal, amikor Júdás – az ajtót bevágva maga után – elment, tanácsot tartottunk... és úgy gondoltuk, jobb, ha eltávoztunk, s ezzel véget vetünk a botránynak Betszúrban, és... elkerüljük, hogy... felpofozzuk... És én, Bertalannal, tüstént útnak is indultam. Megkértem a többieket, engedjenek azonnal elmennem, mielőtt visszajön... mert... mert igazán úgy éreztem, nem bírnám tovább türtöztetni magamat... No. Elmondtam. Most dorgálj meg, ha úgy látod, hogy hibáztam.

– Helyesen tettél. Mindnyájan helyesen cselekedtetek.

– Júdás is? Ó, nem, Uram! Ezt ne mondd! Méltatlan látványt nyújtott!

– Nem. Ő nem cselekedett helyesen. Te azonban ne ítélj el őt.

– Nem, Uram... – Péter a „nem”-et nagy erőfeszítés árán ejti ki. Csend. Majd megkérdi: – De legalább azt mondd meg nekem, miért lett egyszerre ilyen Júdás? Már olyan jónak látszott! Olyan jól éreztük magunkat! Imádkoztam, és áldozatokat hoztam, hogy tartós legyen... Mert nem bírom látni, ha szomorú vagy. Te pedig szomorkodsz, amikor bántjuk egymást... A Fény ünnepe óta pedig tudom, hogy egy kanál méznek is van értéke, ha áldozatul hozzuk... Erre az igazságra egy tanítvány, a legkisebb tanítvány, egy szegény gyermek tanított meg engem, ostoba apostolodat. De nem felejtettem el. Mert láttam eredményét. Mert én, a nehézfejű is, megértettem valamit a Bölcsesség megvilágosítása következtében. Mert a Bölcsesség jóságosan fölem hajolt, leszállt egészen hozzám, a tanulatlan halászhoz, a bűnös emberhez. Megértettem, hogy téged nemcsak szavakkal kell szeretnünk. Hanem azzal is, hogy áldozatunkkal lelkeket mentünk meg számodra. Hogy örömet okozunk neked. Hogy ne lássunk olyannak, amilyen most vagy, amilyen februárban voltál. Annyira sápadtnak és szomorúnak, Mesterem és Uram, akire nem vagyunk méltók, akit nem értünk meg, mi, akik csak férgek vagyunk melletted, Isten Fia, Csillag, aki mellett sár vagyunk, Világosság, aki mellett mi sötétség vagyunk. De semmit sem használt! Semmit! Igaz, az én szegény áldozataim... olyan szegényesek... olyan rosszul

végzem azokat... Mire is lettek volna jók? Kevélység volt azt hinnem, hogy használhatnak... Bocsáss meg nekem! De neked adtam, amim volt. Magamat ajánlottam föl, hogy mindenemet neked adjam. És azt hittem, igazzá váltam, azáltal, hogy szerettelek, ó Istenem, egész valómmal, teljes szívemmel, egész lelkemmel, minden erőmmel, ahogy írva van. És, most megértem ezt is, és azt mondom, amit János, a mi angyalunk mond mindig, és kérlek – és Jézus lábaihoz térdel – növeld szeretetedet szegény Simonodban, hogy növekedjék szeretetem irántad, Istenem! – Péter meghajol, hogy megcsókolja Jézus lábait, és leborulva marad. Bertalan, aki csodálattal és helyeslően hallgatta, utánozza.

– Álljatok fel, barátaim! Szeretetem mindig fokozódik bennetek, és egyre jobban növekedni fog. És legyetek áldottak, amiért ilyen szívetek van! A többiek mikor érkeznek?

– Napnyugta előtt.

– Jól van. Johanna is megjön napnyugta előtt Elizával és Kúzával. A szombatot itt töltjük, és utána eltávozzunk.

– Igen, Uram. De miért hivatott téged Johanna olyan sürgősen? Nem várhatott volna? Hiszen már leszögeztük, hogy ide jövünk! Oktalanságával szép kis bajt okozott!...

– Ne vess a szemére semmit sem, Simon, Jónás fia! Ő elővigyázatból és szeretetből cselekedett. Azért hívott, mert voltak lelkek, akiket meg kellett erősítenem a jóakarásban.

– Ah, akkor nem szólok egy szót sem... De, Uram, miért változott meg így Júdás?

– Ne gondold rá! Ne gondold rá! Élvezd ezt a csupa virág és béke Édent! Örülj Uradnak! És hagyd, és felejtse el az emberi mivolt legrosszabb megnyilvánulásait, és szegény társaid ellen történő támadásait. Csak imádkozni ne felejtse el érte, sokat! Sokat! Jöjjetek! Menjünk azokhoz a csöppségekhez, akik álmélkodva néznek minket. Az imént Istenről beszéltem nekik, mint lélek a lélekhez, szeretettel, a nagyobbacsokához pedig Isten szépségeivel... És átfogva két apostola derekát, egy gyermekcsoport felé megy, amely várja Őt.

(6-701)

Szeme gonosz villámokat lövell

Az apostolok mind Johanna kastélya előtt vannak, Jézussal. Júdás fesztelen, vidám, mintha mi sem történt volna. Olyannyira, hogy csupa nyájasság a legegyszerűbb szolgálkkal is, ami nála nem megy könnyen, és teljesen el is tűnik, amikor nyugtalan.

Itt van Kúza, aki csupa alázat, s kézen fogja Mátyást. Johanna Eliza mellett van, oldalán a kis Máriával. Jonatán pedig úrnője mögött áll.

Jézussal szemközt vannak Béter összes szolgálai és kertészei. Csendben várják Jézus áldását, aki – úgy tűnik – indulni készül, és csak arra vár, hogy a napnyugta jelezze a szombat végét.

Jézus most éppen Kúzával beszélget, kissé félrevonulva. Nem tudom, mit mond neki, mert halkan beszélgetnek. Csak azt látom, hogy Kúza mélyen hajlong, és – jobb kezét mellére téve – biztosítja Jézust, mintegy ezt mondva: „Szavamra, légy nyugodt, hogy részemről...”

Az apostolok, tapintatból, egy sarokban gyűltek össze. Abban azonban senki sem gátolhatja meg őket, hogy figyeljenek. S ha Péter és Bertalan arca egyszerűen csak annyit árul is el, hogy ők egy kicsit tudják, miről van szó, a többiek arcán – Júdásét kivéve – aggodás és mélabús kifejezés van, főleg Jakab, Alfeus fia, János, Simon és András arcán. Júdás, Alfeus fia, szinte nyugtalannak és mogorvának látszik. A Kerióti viszont, aki fesztelennek akar mutatkozni, mindenkinél erősebben néz, és mintha a kezek és ajkak mozgásából akarná kiolvasni, mit mond Jézus és Kúza.

A nőtanítványok szintén figyelnek, némán, tisztelettel, és Johanna önkéntelenül elmosolyodik, szomorúsága ellenére is, kissé gúnyosan, és mintha szánna férjét, amikor Kúza, a beszélgetés végén – hangját felemelve – kijelenti:

– Hálaadósságom akkora, hogy azt soha, semmiféle módon sem tudom majd letörleszteni. Ezért átengedem neked azt, aki a legdrágább nekem: Johannámat... De meg kell értened iránta érzett előrelátó szeretetemet... Heródes haragja... törvényes védekezése... vagyunk, hatalmunk elleni megtorló intézkedésekben fejeződött volna ki... Johanna pedig ezekhez hozzá van szokva, törekeny... ezekre szüksége van... Én az ő érdekeit védem. De esküszöm neked, mivel most már biztos vagyok afelől, hogy Heródesnek nem lesz miért haragudnia rám, mint olyan szolgájára, aki egyik ellenségének cinkosa, teljes örömmel foglak szolgálni, megadva Johannámnak minden szabadságot...

– Rendben van. De jusson eszedbe, hogy az örök javakat elcserélni ideig-óraig tartó emberi méltóságért annyi, mint az elsőszülöttséget elcserélni egy tál lencséért. Sőt annál is rosszabb...

Ezeket a szavakat hallották a nőtanítványok és az apostolok is. És míg legtöbbjükre nem volt hatással, a kerióti Júdás különös ízt fedez fel benne, amitől elváltozik arcszíne és arckifejezése, és félig ijedt, félig dühös pillantást vet Johannára... Ebből sejtem, hogy Jézus eddig nem hozta szóba a történet esetet, és Júdás csak most kezdi gyanítani, hogy játéka kitudódott.

Jézus Johannához fordul, és ezt mondja neki:

– Nos, akkor most tegyünk eleget a jó nőtanítvány kérésének. Ahogyan óhajtottad, beszélék elindulásom előtt szolgálidhoz.

– Szeretett barátaim, Kúza és Johanna, és ti, az ő jó szolgálai, akik már ismeritek az Urat tanítványom, Jonatán szavaiból, sok év óta, és Johanna szavai nyomán, amióta hűséges nőtanítványom, halljátok!

Búcsút vettem minden júdeai falutól, ahol első tanítványaim, a pásztorok munkálkodása révén nagyobb számú tanítványom van... Most tőletek is végső búcsút veszek, mert én soha többé nem térek vissza ebbe a nagyon szép Édenbe, amely nemcsak az itt uralkodó rózsabokrok és béke miatt, nemcsak a kitűnő gondozás miatt szép, hanem inkább azért, mert itt az emberek hisznek az Úrban, és szava szerint élnek. Egy Paradicsom! Igen. Mert mi volt Ádám és Éva

Paradicsoma? Egy gyönyörű kert, ahol büntelenül éltek, és ahol Isten hangja visszhangzott. S ezt a hangot Isten két gyermeke szerette, és örömmel fogadta...

Nos, arra intelk titeket, legyetek éberek, nehogy veletek is az történjék, ami az Édenben: vagyis becsússzék közéték a hazugság, a rágalom, a bűn kigyója, és szíveteket megmarva elválasszon titeket Istentől. Örökdjete, és legyetek szilárdak a hitben! Ne háborogjatok! Ne műveljete hitetlen cselekedete. Ez ugyanis megtörténhetne, mivel az Átkozott bejut, igyekszik majd bejutni mindenhová, ahogyan sok helyre már be is jutott, hogy elpusztítsa Isten művét. És addig, amíg csak bemegy a helyekre a Körmönfont, a Ravasz, a Fáradhatatlan, és leskelődik, fülel, cselet szó, benyálaz, elcsábítani próbál, ez csak a kisebbik baj. Ebben semmi és senki sem akadályozhatja meg. Ezt tette a földi Paradicsomban is... De sokkal nagyobb baj, ha ott hagyjátok, ahelyett, hogy elkergetnéte. Az el nem űzött ellenség végül is ura lesz annak a helynek, mert megtelepszik ott, kiépíti fedezékeit, és előkészíti támadásait. Azonnal zavarjátok el, futamítsátok meg a hit, a felebaráti szeretet, az Úrba vetett remény fegyverét használva. De a legnagyobb baj akkor következik be, amikor nemcsak azt engedik meg, hogy zavartalanul éljen az emberek között, hanem azt is, hogy kintről behatoljon az ember belsejébe, és hagyják, hogy fészket építsen magának az ember szívében. Ó, akkor! És mégis sok ember befogadta már szívébe, Krisztus ellen!

A Sátánt fogadták be gonosz szenvedélyeivel, amikor Krisztust elűzték. De ha még nem ismerték volna Krisztust valójában, ha ismeretük csak olyan felületes lett volna, mint a vándoroké, akik véletlenül találkoznak egy úton, és sokszor csak egy pillanatra néznek egymásra; az ilyen embereket még lehetne sajnálni, és velük, irgalommal bánni, mivel nem tudnak Krisztusról. De jaj azoknak, akik annak ismernek, aki valóban vagyok, akik szavammal és szeretetemmel táplálkoztak, de most elűznek engem, és a Sátánt fogadják be, aki emberi diadalok hazug ígéretével csábítja el őket, holott az örök kárhozat vár valójában rájuk.

Ti, ti, akik egyszerűek vagytok, és nem ábrándoztok trónokról és koronákról, ti, akik nem az emberi ünnepeletést keresite, hanem Isten békéjét és diadalát, az Ő Országát, az Ő szeretetét, az örök életet, és csak azt, soha ne utánozzátok őket! Virrasszatok! Legyetek éberek! Őrizzéte meg magatokat tisztán a megvesztegetéstől, erősnek a rágalommal, fenyegetésekkel szemben, mindennel szemben!

Júdás, aki megértette, hogy Jézus tud valamit, a méregtől hamuszínűvé vált. Szeme gonosz villámokat lövell a Mesterre és Johannára. Társai mögé húzódik, mintha a falnak akarna támaszkodni. Valójában azért teszi, hogy ne lássák csalódottságát.

Jézus folytatja, rövid megszakítás után, amelyet azért iktatott közbe, hogy elválassza a beszéd első részét a másodiktól. Ezt mondja:

– Egykor a jezaeli Nábotnak volt egy szőlőskertje, Áchábnak, Szamaria királyának palotája mellett. Atyái szőlőskertje volt, így szívének igen kedves, számára szinte szent, hiszen ezt az örökséget apja hagyta rá, miután ő is örökbe kapta apjától, s az meg az övétől, és így tovább. Hozzá tartozóinak nemzedékei verejtékeztek abban a szőlőskertben, hogy egyre termőbbé és szebbé tegyék. Nábot nagyon szerette. Ácháb így szólt hozzá: „Engedd át nekem szőlőskertedet, amely a házam mellett van, és ezért nagyon jó lesz arra, hogy belőle konyhakertet csináljak magamnak és annak, aki velem van. Adok érte cserébe egy jobb szőlőskertet vagy pénzt, ha jobbnak látod.” Nábot azonban így válaszolt: „Sajnálom, királyom, hogy csalódást kell okoznom neked. De kérésedet nem teljesíthetem. Azt a szőlőskertet atyáimtól örököltém, és szent az nekem. Isten óvjon engem attól, hogy neked adjam atyáim örökségét!”

Gondolkozzunk el ezen a válaszon. Alig-alig gondolkoznak el ezen néhányan Izraelben. A többiek – a többség, akiket előbb említettem, könnyen elűzik Krisztust, hogy befogadják a Sátánt – nemigen vigyáznak atyáik örökségére, és – hogy sok pénzhez vagy sok földhöz jussanak, vagyis magas állásokhoz és biztonsághoz, nehogy könnyen kiszorítsák őket helyükről – beleegyeznek atyáik örökségének átengedésébe. Vagyis a messiási eszmét nem őrzik meg

úgy, ahogy azt Isten kinyilatkoztatta Izrael szentjeinek. Ennek az eszmének szentnek kell lennie legparányibb részleteiben is, és nem szabad megcsonkítani, megmásítani, megalázni emberi korlátozásokkal! Hányan, hányan, de hányan cserélik fel a teljesen szent és lelki, világos messiási eszmét egy emberi báb-királysággal, amelyet rémületkeltésre, ártásra, gyalázkodásra használnak fel a hatóságok és az igazság ellen!

Én, az Irgalom, nem megyek odáig, hogy ezeket az embereket megátkozzam Mózesnek, a Törvény megszegőire szórt, rettenetes átkaival. Az Irgalom mögött azonban ott van az Igazságosság. Ezt senki se felejtse el!

Én, részemről, emlékeztetem ezeket – és ha van ilyen a jelenlévők között, szívlelje meg a figyelmeztetést – emlékeztetek Mózes más szavaira, amelyeket azokhoz intézett, akik nagyobbak akartak lenni annál, amit Isten meghatározott számukra. Mózes így szólt Korachhoz, Datanhoz és Abironhoz, akik oly szentnek mondták magukat, mint Mózes és Áron, és fölláztak az ellen, hogy ők csak Lévi fiai legyenek Izrael népében: „Holnap az Úr tudtotokra fogja adni, ki tartozik hozzá, és magához szólítja a szenteket, akiket arra fog kiválasztani, hogy közelítsenek hozzá. Tegyetek tüzet füstölő edényetekbe, a tűzre pedig tömjént az Úr előtt, és jöjjetek ti és a tieitek Áronnal. És majd meglátjuk, kit választ ki az Úr. Kissé túl magasra emelitek magatokat, Lévi fiai!

Ti, jó izraeliták, ismeritek Isten választ azoknak, akik kissé túl magasra akarták magukat emelni, elfeledve, hogy egyedül Isten az, aki kijelöli gyermekei helyét, és kiválaszt, igazságosan választ ki, és kifogástalanul. Nekem is ezt kell mondanom: „Vannak itt olyanok, akik kissé túl magasra akarnak emelkedni, de olyan büntetésben lesz részük, hogy a jók megértik: ezek az emberek az Urat káromolták.”

Azok, akik a messiási eszmét – ahogyan azt a Fölséges Úr kinyilatkoztatta – saját, szegényes, emberi, terhes, korlátolt, bosszúálló eszméjükkel akarják felcserélni, nem hasonlók-e azokhoz, akik a Mózesben és Áronban lévő szentséget akarták megítélni? Azok, akik – csakhogy elérjék céljukat, nyomorult elgondolásuk megvalósítását – saját kezükbe akarják venni a kezdeményezést, saját erejükből, és e kezdeményezést – fennhéjázóan – igazabbnak mondják, mint az Istenét, nem gondoljátok-e, hogy túlságosan fel akarnak emelkedni, és Lévi törzséből – törvényellenesen – Áron törzsvé akarnak válni? Akik egy szegény izraeli királyról álmodoznak, és ezt jobban szeretik, mint a királyok lelki Királyát, akiknek szemét beteggé teszi a keveltség és a kapzsiság, s ezért eltorzítva látják a szent könyvekben leírt örök igazságokat, s akik előtt kéjvágyó emberi mivoltuk láza érthetlenné teszi a kinyilatkoztatott igazság kristálytisza szavait, vajon nem azok-e, akik egy értéktelen semmivel cserélik fel az egész néptörzs örökségét? A legszentebb örökséget.

De ha ők megteszik is, én nem fogom elcserélni az Atya és az atyák örökségét, és ahhoz az ígérethez hűségesen fogok meghalni, amely attól fogva létezik, hogy szükség volt a megváltásra, hűségesen ahhoz az engedelmességhez, amely öröktől fogva létezik. Mert én soha nem okoztam csalódást Atyámnak, és soha nem fogok csalódást okozni neki, félve a haláltól, bármily iszonyú legyen is az. Állítson az ellenség hamis tanúkat, színleljen buzgóságot és tökéletes vallásgyakorlatot! Ez nem fog változtatni sem az ő gaztettükön, sem az én szentségemen! De az az ember és azok, akik – cinkosai, miután megrontói voltak – azt hiszik majd, hogy kinyújthatják kezüket az után, ami az enyém, a kutyákkal és a keselyűkkel találják szemben magukat, hogy ezek felnyalják vérüket, és testükön lakmározzanak a földön, a pokolban pedig az ördögökkel, akik istengyalázó és istengyilkos lelkükön fognak lakmározni.

Ezt azért mondtam el nektek, hogy tudjátok. Hogy tudja minden ember. És aki gonosz, még meg tudja banni bűnét, amíg még megteheti, utánozva Achábot, aki viszont jó, az ne zavarodjék meg a sötétség órájában.

Béter fiai, Isten veletek! Izrael Istene legyen veletek mindenkor, és a megváltás tiszta szántóföldre hullassa harmatát, hogy abban kicsírázzon a Mestertől szívetekbe hintett összes mag, aki mindhalálíig szeretett titeket.

Jézus megáldja őket, és nézi, hogyan távoznak el lassú léptekkel. Lement a nap. Véget ért a szombati pihenő. Jézus útra kelhet. Megcsókolja a kicsiket, elköszön a nőtanítványoktól és Kúzától. A kerítésajtóban még egyszer visszafordul, és hangosan, hogy mindenki hallja, mondja:

– Amikor alkalmam nyílik, beszélni fogok velük. Te azonban, Johanna, gondoskodj róla, hogy tudasd velük, bennem nincs más, csak a bűn ellensége és a lélek Királya. Te is emlékezz erre, Kúza, és ne rettegj! Tőlem senki se rettegjen! Még a bűnösök se, mert én az Üdvösség vagyok! Csak a mindhalálíg megátalkodottak rettegjenek Krisztustól, aki – miután a csupa Szeretet volt – Ítélobíró lesz... Béke legyen veletek!

(6-704)

Komor dühe elcsúfítja

Jézus legelöl halad. Fehér, néma alak. Méltósággal lépdél akkor is, amikor nehezen járható, omladékos ösvényen megy lefelé. Ezek azonban útrövidítő ösvények. Lefelé haladtában hosszú köntöse és bő köpenye súrolja a lejtőt, és Jézus úgy néz ki, mintha már királyi palást földné, amely uszályt képez mögötte.

Nyomában, kevesebb méltósággal, de ugyanolyan némán mennek apostolai. Leghátul van Júdás, kissé lemaradva, komor dühében, amely elcsúfítja. Egyszer-egyszer a leggyanútlanabbak: András és Tamás hátranéznek. András még szól is hozzá:

– Miért vagy úgy egyedül, annyira hátra maradván? Rosszul érzed magadat? – Erre nyersen válaszol:

– Magaddal törődj... – durva jelzőt is fűzve hozzá, amin András nagyon csodálkozik.

Az apostolok sorában Péter a második, Jakab, Alfeus fia mögött, aki viszont közvetlenül a Mester után halad. És Péter meghallja Júdás megjegyzését a hegyek között uralkodó nagy, esti csendben. Hirtelen megfordul. És tüstént készül hátramenni Júdáshoz. Majd állva marad. Egy pillanatig gondolkozik, utána Jézushoz siet. Keményen megragadja karját, megrázza, és izgatottan kérdi:

– Mester, biztosítasz engem, hogy csakugyan úgy van, ahogy tegnap este mondtad? Hogy az áldozatok és az imák soha nem eredménytelenek, akkor sem, ha látszólag semmit sem használnak?...

Jézus szelíden, szomorúan, sápadtan néz Simonjára, aki verejtékezik az erőlködéstől, hogy rögtön ne viszonzza Júdás sértő szavait. Arca lila, szinte remeg, s talán Jézusnak is fájdalmat okoz azzal, hogy oly erősen szorítja a karját. Jézus bús, nyugodt mosolyával válaszolja neki:

– Soha nem maradnak jutalom nélkül. Efelől légy biztos!

Péter elengedi, és megy, de nem vissza a helyére, hanem a hegyoldalra, a fák közé, és mérgének levezetésére töri, tördeli a bokrokat és a fiatal fákat. Hevességét másnak szánta, de így vezeti le, a fákon.

– De mit művelsz? Bolond vagy? – kérdezik tőle többen. Péter nem felel. Tör, tör, tördel. Hagyja, hogy elvonuljon az apostolok egész sora, Júdással együtt. Csak tör, tör, tör. Mintha fizetnék érte óraszámra, annyira sebesen végzi. Lábánál már akkora rőzseköteg van, hogy elég lenne egy borjú megsütéséhez. Nagy kínnal a hátára veszi, és igyekszik utolérni társait. Nagyon meggörnyedve megy, mintha jármot viselne...

Júdás felnevet, amikor jönni látja, és így szól:

– Úgy nézel ki, mint egy rabszolga!

Péter nehezen feléje fordítja fejét járma alól, és készül valamit mondani. De összeszorítja fogát, és hallgatva megy tovább.

– Segítek neked, testvérem – mondja András.

– Ne.

– Dehát egy báránnyhoz túl sok ez a fa – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

Péter nem felel. Így megy tovább. Már alig bírja. De nem enged.

Végre, majdnem a lejtő alján, megáll Jézus egy barlangnál.

– Itt maradunk, hogy pirkadatkor tovább induljunk – rendelkezik a Mester. – Készítsétek el a vacsorát!

Ekkor Péter a földre dobja terhét, és ráül. Senkinek se magyarázza meg, mi oka volt fáradozásának, mikor mindenütt van szárazfa.

De amikor ki erre, ki arra megy: ivóvízért, megtisztítani a barlang földjét, megmosni a sütnivaló báránnyt, és Péter egyedül marad Mesterével, Jézus, állva, Simonja összes fejére teszi kezét, és megsimogatja becsületes fejét... Péter ekkor megragadja kezét, és megcsókolja, arcához teszi, és újra megcsókolja, simogatja... Egy néma könnycsepp hull a fehér kézre, a

nyers de becsületes apostol szeretetének, szenvedésének és erőfeszítése utáni győzelmének néma könnycseppje. Jézus pedig lehajol, és megcsókolja őt, e szavakkal:

– Köszönöm, Simon!

Péter igazán nem szép ember. De amikor hátraveti fejét, hogy ránézzen Jézusára, aki megcsókolta őt, és köszönetet mondott neki – mert egyedül Ő értette meg – széppé teszi a hódoló tisztelet és öröm.

(6-711)

Ellenségeim a közelemben vannak

Másnap reggel, a hegyen végzett imájából visszatérve, Jézus üdvözli apostolait:

– Béke legyen veletek az új napon!

– Veled is, Mester, – felelik az apostolok. Mindnyájan, Júdás is, aki – nem tudom, az nyugtatta-e meg, hogy Jézus hallgatott, és nem dorgálta meg, és ugyanúgy bánik vele is, mint a többiekkel, vagy, mert az éjszaka folyamán valami tervet eszelt ki, most nem annyira dühös és elborult, sőt éppen ő kérdi meg a többiek nevében:

– Jeruzsálembe megyünk? Ha igen, akkor kissé visszafelé kell mennünk, és azon a hídon átkelnünk. Azon túl van egy út, az egyenesen Jeruzsálembe vezet.

– Nem. A síkságon lévő Emmauszba megyünk.

– De miért? És a pünkösöd?

– Addig még van idő. Nikodémushoz és Józsefhez akarok menni, a tenger felé eső síkságon át...

– De miért?

– Mert ott még nem voltam, és az ottani nép vár engem... És mert így kívánták a jó tanítványok. Mindenre jut idő.

– Ezt Johanna közölte veled? Ezért hivatott?

– Nem volt rá szükség. Nekem, közvetlenül nekem mondták a húsvét napjaiban. És megtartom ígéreteimet.

– Én nem mennék oda... Talán már Jeruzsálemben vannak... Az ünnep közel van... Meg aztán... Ellenségeiddel is találkozhatnál, és...

– Ellenséget mindenütt talállok, és mindig a közelemben vannak... – és Jézus éles pillantást vet az apostolra, aki fájdalmat okoz neki. Júdás nem szól többet. Túl veszélyes volna tovább mennie! Érzi ezt, és hallgat.

A szép földekről beszélgetve, Jakab, Zebedeus fia megjegyzi:

– Farizeusok földje, nemde?

– Az biztos, hogy júdeaiaké. Az első birtokosoktól elvették – és bitorolják – a legjobb földeket, ezernyi mesterkedéssel – feleli neki Tádé, aki valószínűleg atyjának júdeai birtokaira gondol, amelyekből kiűzték őket, sok jóléttől megfosztva.

A Kerióti rossz néven veszi ezt:

– Ha elvették tőletek, azért volt, mert ti, galileaiak, kevésbé szentek és alacsonyabb rendűek vagytok...

– Kérlek, emlékezz rá, hogy Alfeus és József Dávid családjából származott. Annyira, hogy a rendelet szerint Júda Betlehemébe kellett menniük feliratkozni. És Ő ezért született ott – feleli higgadtan Jakab, Alfeus fia, megelőzve heves testvére csípős válaszát, és az Úrra mutatva, aki éppen Mátéval és Fülöppel beszélget.

– Ó, jól van! Én a magam részéről azt mondom, hogy minden helyen van jó és rossz ember. Kereskedésünkben minden fajhoz tartozó emberrel kapcsolatba kerültünk, és biztosítlak titeket, hogy minden népfajban találtam becsületeseket és gazembereket. Meg aztán... Miért kell azzal kérkedni, hogy júdeaiak vagyunk? Talán mi akartuk? Hm! Tudtam is én, amikor anyám méhében voltam, mit jelent júdeainak vagy galileainak lenni! Ott voltam... és ott éltem. Születésem után pedig a jó, meleg pólóban voltam, és nem kérdeztem meg magamtól, hogy a beszívott levegő júdeai-e vagy galileai... Anyám mellbimbóján kívül mást nem ismertem... És mint én, ugyanígy mi mindnyájan. Most mire való így kötekedni, mivel az egyik ember északabbra, a másik délebbre született? Hát nem egyformán Izrael fiai vagyunk? – mondja jószágon és helyesen – Tamás.

– Igazad van, Tamás – feleli János. És még hozzáteszi: – És különben is, most egyetlen nemzetséghez tartozunk, Jézuséhoz.

– Igen, aki – és azt hiszem, a Fölséges Úr akarta így, hogy megtanítsa nekünk, hogy a felosztások ellenkeznek a felebaráti szeretettel, és Őt azért küldte, hogy mindenkit gyűjtsön egybe, mint a szent könyvek által említett szerető kotlóstyúk – aki Júda törzséből származik, de Galileában fogantatott, és ott lakik, miután Betlehemben megszületett. S szinte azt mondja nekünk a tények szavával, hogy Ő egész Izrael Megváltója, északról délig. Csupán csak azért is, mert Őt „a Galileai”-nak nevezik, nem lenne szabad megvetéssel illetni a galileaiakat – mondja szelíden, de határozottan Jakab, Alfeus fia.

Jézus, aki néhány méterrel a többiek előtt halad, Mátéval és Fülöppel beszélgetve, megfordul, és azt mondja:

– Jól mondtad, Jakab, Alfeus fia.

(6-716)

Miért változtál meg ennyire?

Jézus Joppében van egy vendéglátó asszony házában. Elmélkedésbe merül. Erőteljesen kopogtatnak az ajtón. Az asszony siet kinyitni. A tanítványok.

– Jöjjetek! – mondja Jézus. – Szétosztottátok a pénzt a szegények között?

– Igen, Mester.

– Az utolsó fillérig? Ne feledjétek el, hogy amit nekünk adnak, az nem a mienk, hanem alamizsna a szegények számára. Mi szegények vagyunk, és mások irgalmából élünk.

Nyomorult az az apostol, aki emberi célok elérésére használja fel küldetését!

– És ha egy napon nincs kenyérünk, és törvényszegéssel vádolnak minket, mivel – a verebeket utánozva – kalászokat szemezgetünk?

– Hiányzott valaha is valamid, Júdás? Valami lényeges, mióta velem vagy? Összeestél néha erőtlenül az úton?

– Nem, Mester.

– Amikor azt mondtam neked: „Jöjj”, ígértem-e kényelmet és vagyont? És hallgatóimnak mondtam-e valaha, hogy előnyökhöz juttatom „enyéimet” a földön?

– Nem, Mester.

– S akkor, Júdás? Miért változtál meg ennyire? Nem tudod, nem érzed, hogy elégedetlenség, elhidegülésed fájdalmat okoz nekem? Nem látod, hogy elégedetlenség átragad testvéreidre? Júdás, barátom, akit oly magasztos sorsra hívtalak, te, aki akkora lelkesedéssel jöttél szeretetemhez és világosságomhoz, most elhagysz?

– Mester, nem hagylak el. Én törődöm legjobban veled, érdekeiddel, sikerreddel. Mindenütt győztesnek szeretnék látni, hidd el!

– Tudom. Emberi értelemben akarod ezt. S ez már valami. De nem ezt akarom, Júdás, barátom... Egészen másért jöttem, mint emberi diadalért és emberi királyságért... Nem azért jöttem, hogy emberi diadal morzsáit juttassam barátaimnak. Hanem, hogy nagy, bőséges jutalmat adjak nektek, olyan fizetséget, amely már nem is fizetség, annyira teljes: részesedés örökkévaló Országomban, részesülés Isten gyermekeinek jogaiban... Ó, Júdás! Miért nem lelkesít téged ez a fölséges örökség, amelyhez ugyan csak lemondás árán lehet hozzájutni, de amely nem múlik el? Jöjj még közelebb hozzám, Júdás!

Látod? Magunk vagyunk. A többiek megértették, hogy veled akarok beszélni, aki szétosztója vagy az én... vagyonomnak, az alamizsnának. Az alamizsnát az Emberfia, az Isten Fia kapja, hogy azt Isten és az Ember nevében az embernek adja. A többiek bementek a házba. Magunkban vagyunk, Júdás, ebben az igen kellemes esti órában, amikor szívünk távoli otthonunkba repül, édesanyánkhoz. Ők is, magányos vacsorájuk készítése közben, biztosan ránk gondolnak, és kezükkel megsimogatják a helyet, amelyen Istennek azon órájában ültünk, mielőtt szentséges akarata szólított minket, hogy szeretessük meg Őt az emberekkel, lélekben és igazságban.

Édesanyáink! Az enyém, aki oly szent és tisztaságos, nagyon szeret titeket, és imádkozik értetek, Jézusának barátaiért... Az enyém, akinek – mint Krisztus Édesanyjának – anyai gyötrelmében csak annak tudata nyújt békét, hogy engem körülvesz a ti szeretetetek. Ne okozatok csalódást, ne sebezétek meg ezt az anyai szívet, barátaim! Ne törjétek össze egy gonosz cselekedetetekkel! A te édesanyád, Júdás! Édesanyád, amikor legutóbb áthaladtunk Kerióton, nem győzött engem áldani, és meg akarta csókolni lábamat örömeiben, hogy Júdása Isten világosságában van, és ezt mondta: „Ó, Mester! Tedd szentté az én Júdásomat! Mi mást akar egy anyai szív, ha nem gyermeke javát? És vannak-e nagyobb javak, mint az örök javak?” Valóban! Van-e nagyobb jó annál, Júdás, mint ahová el akarlak titeket vinni, s ahová az én utamon lehet eljutni? Szent asszony a te anyád, Júdás! Izrael igaz leánya. Én nem akartam, hogy megcsókolja lábamat. Mert ti barátaim vagytok, és mert mindegyiktek anyjában, minden

jó édesanyában, a magamét látom, Júdás. És azt szeretném, ha ti, a tietekében az enyémet látnátok, borzalmas sorsában, mint Társmegváltó, és nem akarnátok, nem akarnátok őt megölni, mert... mert úgy vélnétek, hogy saját anyátokat ölitek meg.

Júdás, ne sírj! Miért sírsz? Ha nincs a szívedben semmi, ami furdalna saját édesanyáddal és az enyémmel kapcsolatban, miért tör fel belőled ez a sírás? Jöjj ide, hajtsd fejedet vállamra, és mondd el barátodnak, mi bánt. Vétettél? Közel érzed magadat a vétkezéshez? Ó, ne maradj egyedül! Győzd le a Sátánt, annak segítségével, aki szeret téged! Jézus vagyok, Júdás. Az a Jézus, aki meggyógyítja a betegeket, és kiűzi az ördögöket. Az a Jézus, aki megszabadít... és aki nagyon szeret téged, aki bánkódik, amiért ennyire elgyengültnek lát. Az a Jézus vagyok, aki azt tanítja, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsátani. De én, személyemben, nem hetvenszer, hanem hétszázszor hétezerszer hétszer megbocsátok nektek... és nincs olyan bűn, Júdás, nincs olyan bűn, Júdás, amit én meg ne bocsátanék, ha a bűnös, bűneit megbánva, így szól hozzám: „Jézus, vétkeztem”. Még kevesebbet: ha csak azt mondja: „Jézus!” Még ennél is kevesebbet: ha csak rám néz, esdeklőn. És az első bűnöket, amelyeket megbocsátok, tudod-e barátom, kiknek bocsátom meg? A legbűnösebbeknek és azoknak, akik leginkább bánják bűnüket. És a bűnök között is legeslegelőször azokat bocsátom meg, te tudod, melyeket: amelyeket ellenem követtek el.

Júdás?... Mesterednek, válaszul, nem találsz egyetlen szót sem?... Olyan súlyos a gondod, hogy meggátolja beszédedet? Félsz, hogy elmondom másnak? Ettől ne tarts! Régóta akarok veled így beszélni, hogy szívemen tartsalak, mint két testvér, egy bölcsőben, akik egyetlen szülésből születtek, szinte egy test, két olyan, akik felváltva szopják a langyos mellbimbót, és a testvéri nyál ízét érzik az anyai tej édességével együtt. Most itt van, és nem engedlek el, amíg azt nem mondod, hogy meggyógyítottalak. Ne félj, Júdás! Bűnvallomást akarok. De társaid azt gondolják, hogy nyájas beszélgetést folytatunk, annyira ragyog majd arcunk a kölcsönös békétől, a kölcsönös szeretettől, a beszélgetés után. És én, hogy ezt minél jobban elhiggyék, ma este a vacsoránál keblemen tartalak, saját kenyeremet mártom be neked, és kitüntetően nyújtom át, és a kelyhet is legelőször neked adom oda, miután hálát adtam érte Istennek. A lakoma királya leszel, Júdás. És valóban az leszel. A Vőlegény menyasszonya leszel, ó lélek, akit szeretek, ha megtisztítod, és szabaddá teszed magadat, és porként, megtisztító ölembe teszed magadat.

Még mindig nem beszélsz, hogy elmondd, miért sírsz?

– Olyan gyöngéden beszéltél nekem... anyámról, otthonomról, szeretetedről... Egy pillanatnyi elgyengülés... Nagyon fáradt vagyok!... És úgy éreztem, egy idő óta már nem szeretsz úgy...

– Nem. Nem ez az. Szavaidban csak egyetlen igazság van. Az, hogy fáradt vagy. De nem az úttól, a portól, a napsütéstől, a sártól, a tömegetől. Önnön magadtól vagy fáradt. Testedtől és elmédől fáradt a lelked. Annyira fáradt, hogy végül halálos fáradtságtól múlik ki. Szegény lélek, akit én az örök tündöklésbe hívtam meg! Szegény lélek, amely tudja, hogy szeretlek, és azért korhollak, hogy szeretetem megindítson. Szegény lélek, amely hiába dorgál téged, ahogyan én is hiába simogatlak szeretetemmel, miután alattomosan viselkedtél Mestereddel. De nem te tetted. Hanem az, aki gyűlöl téged, és gyűlöl engem. Ezért mondtam: „Ne maradj egyedül!” Nos, hallgass ide! Te tudod, hogy éjszakáim nagy része imában telik el. Ha egy napon majd érzed magadban a bátorságot ahhoz, hogy ember légy, és az akaratot, hogy az enyém légy, jöjj oda hozzám, mialatt társaid alszanak. A csillagok, a virágok és a madarak okos és jóságos tanúk. Titoktartók. Könyörületesek. Rémület fogja el őket a világuknál történő gonosztett láttán, de nem szólalnak meg, hogy azt mondják: „Ez az ember Káinja testvérének!” Megértetted, Júdás?

– Igen, Mester. De hidd el: a fáradtságon és a megindultságon kívül nincs más bajom. Egész szívemmel szeretlek, és...

– Jól van. Ez elég!

- Adsz egy csókot, Mester?
- Igen, Júdás. Ezt, és még többet is adok majd neked.

Jézus nagyot sóhajt, kínosan. De megcsókolja Júdást az arcán. Majd fejét két tenyere közé fogja, és jó szoroson tartja kezeinek satujában, magával szemben, néhány deciméternyi távolságban, és erősen néz rá, tanulmányozza, átfúrja mágneses tekintetével. De Júdás, ez a szerencsétlen, össze se rezzen. Látszatra meg se retten a vizsgálat alatt. Csak elsápad egy kicsit, és egy pillanatra behunyja szemét.

Jézus pedig megcsókolja a lehunytt szemhéján, majd a száján, utána szíve fölött, ehhez lehajtva fejét, hogy megkeresse a tanítvány szívét... és ezt mondja:

- Íme, hogy eloszlassam a homályt, hogy megéreztessem veled Jézus édességét, hogy megerősítem szívedet. – Utána elengedi, és a ház felé indul, nyomában Júdással.
- Jó, hogy jössz, Mester! Minden készen van! Csak téged vártunk – mondja Péter.
- Jól van. Júdással beszélgettem sok mindenről... Nemde, Júdás? Gondoskodunk kell majd arról a szegény öregemberről is, akinek fiát megölték.
- Ah! – Júdás kap az alkalmon, hogy végre összeszedje magát, s hogy elhessegesse a többiek gyanakvását. – Ah! Tudod, Mester? Megállított ma minket egy csoport pogány, akik között voltak görögországi és római gyarmatokról való zsidók is. Sok mindent akartak tudni. Válaszoltunk, ahogy tudtunk. De nyilván nem győztük meg őket. Azonban jó emberek voltak, és sok pénzt adtak át nekünk. Tessék, Mester! Sok jót tehetünk. – Ezzel Júdás az asztalra tesz egy puha bőrből készült, nagy erszényt, amely ezüst-zörgéssel cseng, amint az asztalt éri. Akkora, mint egy gyermekfej.

– Jól van, Júdás. Egyenlő összegekben oszd szét a pénzt! Mit akartak tudni azok a pogányok?

– A halál utáni életre vonatkozó dolgokat... van-e az embernek lelke, s az halhatatlan-e? Emlegették tanítóik nevét. De mi... mit mondhattunk?

- Azt kellett volna mondanotok, hogy jöjjenek!
- Mondtuk. Valószínűleg eljönnek.

Folytatják az étkezést.

Júdás Jézus mellett van. Jézus átnyújtja neki a tányérján lévő, sült hús levébe mártott kenyeret. Már éppen az apró, fekete olajbogyókat eszik, amikor zörgetnek az ajtón. Nem sokra rá, bejön a háziasszony, és azt mondja:

- Mester, téged akarnak.
- Kik azok?
- Idegen férfiak.

– Hát ez lehetetlen! A Mester fáradt! Egész nap jön-megy és beszél! No meg! Pogányok a házban! Pfúj! – háborog mind a tizenkettő, mint egy megbolygatott méhkas.

– Csend! Nyugalom! Ti, pihenjétek! Nem kívánom, hogy velem jöjjetek... bár... azt mondom nektek, hogy éppen a pogányok közé kell majd elvinnetek zsidó vallásokat, amely akkor már krisztusi vallás lesz. Itt várjatok meg!

Gúnyosabb, mint bármikor!

– Már alig várom, hogy fönn legyek a hegyeken! – kiált fel Péter, lihegve és törölgetve arcán és nyakán a verejtéket.

– Hogyan? Te, aki gyűlölted a hegyeket, most utánuk áhítozol? – kérdi maró gúnnyal a Kerióti. Látva, hogy alaptalan volt félelme, tette kitudódását illetőleg, újra erőszakos és kihívó.

– Igen, bizony. Most áhítok utánuk. Ebben az évszakban kellemesek. De soha nem annyira, mint az én tengerem... Az, ah!... De azért... Nem tudom, aratás után miért melegebbek a földek. A nap ugyanúgy süt, és mégis...

– Nem melegebbek. Hanem csupaszabbak. És inkább elfárad az ember, amikor így látja őket, mint amikor áll rajtuk a búza – feleli józanul Máté.

– Nem. Simonnak van igaza. Elviselhetetlenül meleg az aratás után. Soha nem éreztem ilyen meleget...- mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Soha? Hát az, amit akkor éreztünk, amikor Nikéhez mentünk? – felel a Kerióti.

– Soha olyat, mint ez! – feleli neki András.

– Ellenkezem! A nyár negyven napot halad előre, és emiatt perzsel a nap – erősködik Júdás.

– Tény, hogy a tarlók több meleget árasztanak ki, mint a kalász-borította földek, és ez érthető is. A nap, amely előbb megrekedt a kalászos magasságában, most közvetlenül éri a kiszikkadt talajt, ez pedig visszasugározza fölfelé a forróságot, válaszként a napnak, amely föntről süt lefelé, és így az ember két tűz között van – idézi a szólást Bertalan.

A Kerióti gúnyosan nevet, és – társának nagyot köszönve – így szól:

– Bertalan rabbi, köszöntelek, és köszönöm a tudós oktatást! – Sértőbb, mint bármikor.

Bertalan ránéz... de hallgat. Fülöp azonban védelmébe veszi:

– Nincs miért gúnyolódnod! Helyesen beszélt! Csak nem akarsz olyan igazságot tagadni, amit sok millió józan agyvelő tartott igaznak, ésszerűnek, megállapíthatónak?

– Hát persze! Hát persze! Tudom, tudom, ti tanultak, tapasztaltak, eszesek, jók, tökéletesek vagytok... Minden vagytok! Minden! Csak én vagyok a fehér nyáj fekete birkája!... Én vagyok a fattyú bárány, a korcs, amely kiüt a többi közül, és szarvakat növeszt... Csak én vagyok a bűnös, a tökéletlen, minden baj oka köztünk, Izraelben, a világban... talán a csillagokban is... Nem bírom tovább! Tovább is azt látom, hogy az utolsó vagyok, látom, hogy olyan semmitérőket, – mint az a két ostoba, aki a Mesterrel beszélget – két szent tudósként csodálnak. Belefáradtam, hogy...

– Idehallgass, fiú! – kezdi mondanivalóját Péter, már vörösen, de inkább az önmaga fékezésétől kiváltott erőlködés, mint a meleg miatt.

Júdás Tádé azonban félbeszakítja:

– Saját mércéddel méred a többieket? Igyekezz te is olyan „semmisség” lenni, mint Jakab testvérem, meg János, Zebedeus fia, és nem lesz tovább tökéletlenség az apostolok csoportjában.

– Na, ugye, hogy igazam van? A tökéletlenség én vagyok! Ah, de ez már sok! De ez...

– Igen, azt hiszem, tényleg túl sok bort itatott meg velünk József... és ilyen melegben megártott neked... A vér tréfálgosásai... – mondja végtelen nyugalommal Tamás, hogy tréfára fordítsa a kezdődő éles vitát.

De Péter türelmének már vége, és – hogy még uralkodjék magán – összeszorított foggal, ökölbe szorított kézzel így szól:

– Idehallgass, fiú! Tanácsolok neked valamit. Menj külön egy kicsit!

– Én? Én menjek külön? A te parancsodra? Nekem csak a Mester parancsolhat, és csak neki engedelmeskedem. Ki vagy te? Egy szegény...

– Halász, tudatlan, műveletlen, semmire sem való. Igazad van... Ezt én előbb mondom magamnak, mint te. És a mindenütt jelenlévő és mindent látó Jahvénk előtt tanúsítom, hogy

szívesebben lennék az utolsó, mint az első. Kijelentem, hogy szívesebben látnálak téged, vagy bárki más a helyemen, de mindenki másnál inkább téged, hogy megszabadulj a féltékenységszörnyétől, mert ez tesz igazságtalanná, és csak engedelmeskednem kellene, neked, fiú... És hidd el, kevesebb fáradságomba kerülne, mint az, hogy mint „első” hozzád beszéljek... Ám elsősorban neki kell engedelmeskednem, s neki inkább, mint bárki másnak... S neked engedelmeskedned kell! És jó halász érzékemmel mondom neked, ne úgy különülj el, amint te értelmezted, tüzet látva a leghűvösebb szavakban is, hanem menj távolabb egy kis időre, légy egyedül, gondolkozz... Nem mindenki mögött voltál-e Bétértől a völgyig? Tégy így most is... A Mester az élen... te leghátul... középütt mi... a semmik... Hogy felfogd, és megnyugodj, nincs más, mint egyedül lenned... Hallgass rám... Jobb ez mindannyiunknak, elsősorban neked... – Ezzel megfogja a karját, és kihúzza a csoportból, e szavakkal:

– Ott, ott maradj, amíg mi utol nem érjük a Mestert. És azután... indulj el lassan, lassan... és meglátod, megszűnik benned a vihar. – És faképnél hagyja. Csatlakozik társaihoz, akik már előbbre vannak néhány méterrel.

– Juj! A vele való beszédben jobban megizzadtam, mint a járásban! Micsoda egy természet! De el lehet-e valaha is érni vele valamit?

– Soha, Simon. A testvérem makacsul kitart ebben. De... soha semmi jót nem fog tenni – feleli neki Júdás Tádé.

– Szép kis büntetés ez köztünk! – suttogja András, és még hozzáteszi: – Én, meg János szinte félünk tőle, és mindig hallgatunk, újabb szóváltástól tartva.

– Valóban ez a leghelyesebb viselkedés – mondja Bertalan.

– Én képtelen vagyok hallgatni – vallja be Máté.

– Én is csak nehezen tudok... De felfedeztem annak titkát, hogy meg tudjam tenni – mondja Péter.

– Mi az? Mi az? Taníts meg minket is rá... – mondják mindnyájan.

– Úgy kell dolgozni, mint az ekébe fogott ökör. Akkor is, ha fölösleges munka... De segít, hogy ami bennem forr, kiöntsem... valamire... ami nem Júdás.

– Ah, értem már! Ezért pusztítottad a fákat, amikor lefelé jöttünk a völgybe. Ugye ezért? – kérdi tőle Jakab, Zebedeus fia.

– Igen, ezért... De ma... itt... nem volt semmi, amit összetörjek anélkül, hogy kárt ne tennék. Errefelé csak gyümölcsfák vannak, azokat pedig vétek tönkretenni... Háromszor többet fáradtam, hogy magamat törjem össze, és ne legyenek... ne legyenek az egykori kafarnaumi Simon... Belefájdult a csontom...

Bertalan és a Zelóta egyszerre cselekszi és mondja ugyanazt: átölelik Pétert, és felkiáltanak:

– És még csodálkozol, hogy Ő téged tett meg köztünk elsőnek? Te tanítónk vagy...

– Én? Ezért?... Badarság!... Szegény ember vagyok... Ezért tőletek csak azt kérem, azzal szeressetek engem, hogy okos tanácsokat, jóindulatú és egyszerű tanácsokat adtok nekem. Szeretetet és egyszerűséget, hogy olyan legyenek, mint ti... És kizárólag Őmiatta, aki már amúgy is annyit szenved.

– Igazad van. Legalább mi ne okozzunk neki szenvedést! – kiált fel Máté.

– Én nagyon megijedtem, amikor Johanna hívatta Őt. Igazán nem tudtok semmit, ti ketten, akik előre mentetek? – kérdi Tamás.

– Nem, biztosan nem. De magunkban azt gondoltuk, hogy az ott hátul... tervelt ki valamit – feleli Péter.

– Nahát! Nekem is ugyanaz a gondolatom támadt, amikor szombaton a Mester beszédét hallgattam – vallja be Júdás Tádé.

– Nekem is – teszi hozzá Jakab, Zebedeus fia.

– Hű!... Erre nem gondoltam... még akkor sem, amikor olyan mogorvának láttam Júdást azon az estén, és – meg kell mondanom – olyan közönségesnek – mondja Tamás.

– Jól van. Erről ne beszéljünk tovább, hanem igyekezzünk őt... megjavítani, sok szeretettel, sok áldozattal, ahogy erre Marciam tanított minket... – mondja Péter.

– Vajon mit csinál Marciam? – kérdi mosolyogva András.

– Hát!... Hamarosan vele leszünk. Már alig várom... Igazán fájnak nekem ezek az elválások!

– Ki tudja, miért akarja a Mester. Hiszen már... velünk lehetne Marciam is. Már nem kisfiú, nem is vézna – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

– Meg aztán... Ha akkora utat tudott megtenni a múlt évben, amikor még olyan sovány volt, most sokkal inkább tudna gyalogolni – mondja Fülöp.

– Én úgy gondolom, azért, hogy ne legyen jelen bizonyos komiszságoknál... – mondja Máté.

– Vagy együtt bizonyos személyekkel... – suttogja Tádé, aki igazán nem szívleli a Keriótit.

– Talán mindkettőtöknek igaza van – mondja Péter.

– Ugyan már! Azért teszi, hogy jól megizmosodjék! Majd meglátjátok, hogy jövőre velünk lesz – állítja Tamás.

– Jövőre! Velünk lesz-e még a Mester a jövő évben? – kérdi töprengve Bertalan. – Nekem beszédei olyan... előrejelzéseknek tűnnek...

– Ne mondj ilyet! – kérlelik a többiek.

– Nem szívesen mondom. De ha nem mondjuk is, azzal nem hárítjuk el azt, ami el van határozva.

– Nos... Eggyel több ok, hogy nagyon megjavuljunk ezekben a hónapokban... Hogy ne okozzunk neki fájdalmat, és egészségesek legyünk. Meg akarom kérni, hogy most, amikor majd megpihenünk Galileában, nagyon, de nagyon sokat oktasson minket, csak tizenkettőnket... Igen hamar ott leszünk...

– Igen. Én már alig várom. Öreg vagyok, és ezek a gyaloglások ebben a melegben sok belső kellemetlenséget okoznak nekem – vallja be Bertalan.

– Nekem is. Bűnös életet éltem, és öregebb vagyok, mint éveim számából valaki gondolná. Kicsapongások... eh! Most a csontjaimban érzem mindet. Meg aztán mi, Lévi fiai, természeti adottság folytán is ki vagyunk téve a fájdalomnak...

– És én? Éveken át beteg voltam... és az az élet, barlangüregekben, kevés és nyomorúságos ennivalóval. Megérezem azok kihatásait!... – mondja a Zelóta.

– De hiszen mindig azt mondtad, hogy gyógyulásod óta mindig erősnek érezted magadat! – szólal meg a háta mögött, a hozzájuk csatlakozó Júdás. Talán elmúlt a csoda hatása?

A Zelóta csúnya, de kifejező arca jellegzetesen összerándul, mintha ezt mondaná: „Itt van! Uram, adj türelmet!” Azonban végtelenül udvariasan válaszol:

– Nem. Nem múlt el a csoda hatása. És ezt mindenki láthatja. Többé nem betegedtem meg. Erős vagyok. Ellenálló. De az évek mégis évek, a fátadalmak mégis fátadalmak. Meg ez a hőség, amelytől úgy elönt minket a verejték, mintha vizesárokba estünk volna! Meg ezek a – nappali hőséghez viszonyítva – fagyosnak, mondható éjszakák! Ránk fagyasztják a verejtéket, miközben a bő harmaat tovább nedvesíti a verejtékkal már úgylátott ruháinkat. Ezek nyilván nem tesznek jót nekem. És alig várom, hogy megpihenjek, és egy kicsit rendbe hozzam magamat. Reggelenként, főleg, ha szabad ég alatt alszunk, egészen megmerevedem. Ha teljesen megbetegszem, mire leszek jó?

– Hogy szenvedj. Ő azt mondja, a szenvedés felér a munkával és az imádsággal – feleli neki András.

– Rendben van. De én apostolként szeretnék neki szolgálni, és...

– És te is fáradt vagy. Valld be! Belefáradtál, hogy ezt az életet folytasd kellemes órák kilátása nélkül, sőt inkább üldözések és... kudarcok kilátásával. Kezdesz azon töprengeni, hogy annak teszed ki magadat, hogy újra száműzött leszel – mondja a Kerióti.

– Semmin sem töpregek. Csak azt mondom, érzem, hogy megbetegszem.

– Ó, ahogy egyszer már meggyógyított!... – és Júdás gúnyosan nevet.
 Bertalan igen közelinek érez egy újabb szóváltást, és hogy elkerülje azt, Jézushoz szól:
 – Mester! Számunkra semmi? Mindig elől vagy!...
 – Igazad van, Bertalan. De most megállunk. Látod azt a kis házat? Menjünk oda, mert túl erős a nap. Este majd továbbindulunk. Sietve kell mennünk Jeruzsálem felé, mert küszöbön a pütkösd.
 – Miről beszélgettetek egymással? – kérdi Tádé a fivérétől.
 – Képzeld csak! Arimateai Józsefről kezdtünk beszélgetni, de a végén már Joachim názáreti birtokáról beszélgettünk, meg arról a szokásáról, hogy amíg megtehetette – a termés felét megtartotta magának, a többit pedig a szegényeknek adta. Erre jól emlékeznek a názáreti öregek. Mennyi mértékletesség volt Annában és Joachimban, ebben a két igaz emberben! Erőnek erejével esdették ki, csodaként, lányukat, azt a Leányt!... És Jézussal felidéztem gyermekkorunkat...

(6-768)

Útközben, egy pihenőnél, Jézus megfigyeli a bogarakat és egy pókot, és ezekről példabeszédet mond apostolainak, ami több részében főleg Júdás felelősségére és a Sátánnal való viszonyára vonatkozik. Lásd: P 7,253-255.

(6-775)

Jeruzsálem felé haladva, egy virágos völgyben Júdás Tádé megcsodálja a mezők liliumát: a gyöngyvirágot. Júdás leszólja, Jézus azonban Anyjához hasonlítja. Lásd T 25-26 és M 11,446.

Mikor Jézus kijelenti, hogy neki nagyon tetszenek a gyöngyvirágok, és minden más is, amit Isten teremtett, Júdás szentelenül megkérdezi:

– A viperák is tetszenek neked? – és nevet.

– Azok is. Szükség van rájuk...

– Mire? – kérdik sokan.

– Hogy marjanak. Ha, ha, ha! – nevet gúnyosan Júdás.

– Akkor tetszeniük kellene neked – vág vissza Tádé, elvágva Júdás nevetését. Most viszont a többiek nevetnek a jól sikerült visszavágáson.

Jézus nem nevet. Sőt, sápadt, és szomorú. Övéit nézi, főleg a két ellenfelet, akik egymást nézik: az egyik dühösen, a másik szigorúan, és mindenkinek válaszol, de főleg a Keriótihoz intézi szavait:

– Ha Isten megalkotta a viperákat, az annak a jele, hogy szükség van rájuk. A teremtett világban nincs semmi fölösleges, semmi teljesen ártalmas. Egyedül a Rossz ártalmas kifejezetten és kizárólag, és jaj annak, aki hagyja megmarni magát tőle. Marásának egyik következménye, hogy az ember már nem képes megkülönböztetni a jót a rossztól, értelme és megromlott lelkiismerete a rossz dolgok felé hajlik, és a lelki vakság az, amely miatt, ó Júdás, Simon fia, az ember már nem látja ragyogni Isten hatalmát a legapróbb dolgokban is. Ebbe a virágba bele van írva a szépség, az illat, a minden más virágétól annyira különböző alak által, e harmatcsepp által, amely ott remeg és csillog a csöppnyi szírom viaszos peremén, fönnakadva, és olyan, mint egy könnycsepp, hálából a mindent jól, mindent hasznosnak, mindent változatosnak alkotó Teremtő iránt. De úgy van írva, hogy minden szép volt az összülők számára, amíg a bűn hályoga el nem homályosította szemüket... És minden Istenről beszélt nekik, amíg a dolgokra, vagy helyesebben, szemükbe nem cseppent az a nedv, amely megromtotta Istent látó képességüket. Most is annál jobban kinyilatkoztatja magát Isten, minél inkább a lélek uralkodik valakiben.

– Salamon megénekelte Isten csodás alkotásait, és ugyanúgy Dávid is... pedig igazán nem a lélek uralkodott bennük Mester, most tévedésen kaptalak?

– Hogy milyen szemtelen vagy! Hogy mered ezt mondani? – csattan fel Bertalan.

– Hagyd beszélni... Figyelembe se veszem. A szél elfújja a szavakat, és a füvek és fák nem ütköznek meg rajtuk. Egyedül mi halljuk, és annyira becsüljük őket, amennyit megérdemelnek, nemde: És tovább nem emlékezünk rájuk. A fiatalság gyakran meggondolatlan, Bertalan. Légy elnéző iránta...

Jézus visszatér a gyöngyvirágra, és Anyjával hasonlítja össze. (M 11,446)

Majd tovább mennek a forróság ellenére is, amit az árnyas völgyben nem éreznek annyira.

Egy idő múlva Péter meggyorsítja lépteit, és utoléri a Mestert. Halkan megszólítja:

– Mester!

– Péterem!

– Zavarlak, ha veled megyek?

– Nem, barátom. Mi sürgőset akarsz mondani, ami arra késztet, hogy Mestered mellé jöjj?

– Egy kérdés... Mester, én kíváncsi ember vagyok...

– No és? – Jézus mosolyogva néz rá.

– És sok mindent szeretnék tudni...

– Ez hiba, Péterem.

– Tudom... De azt hiszem, most nem hiba. Ha csúnya dolgokat, gazságokat akarnék megtudni, hogy bírálhassam elkövetőjüket, akkor hiba lenne. De láthatod, nem tudakolóztam tőled, volt-e köze Júdásnak Béterbe hívásodhoz, és mert...

– Pedig nagyon akartad...

– Igen. Igaz. De emiatt nagyobb az érdemem, nemde?

– Nagyobb. Ahogy az önuralom is nagy érdem. Aki ezt teszi, bebizonyítja, hogy lelkileg jól, komolyan fejlődik, a Mester oktatásait tettekre váltja és magába szívja.

– Igen, ugye? És te örülsz ennek?

– Ó, Péter, még kérdezed tőlem? Boldog vagyok miatta!

– Igen? Csakugyan? Ó, Mesterem, akkor a te szegény Pétered tesz ennyire boldoggá?

– Igen. Hát még nem tudtad?

– Nem mertem elhinni. De mivel tegnap olyan boldognak láttalak, mással kérdeztettem meg. Mert úgy gondoltam, lehet az Júdás is, aki javulóban van... bár erre nincs bizonyítékom... Tévedhetek is. János mondta, azért vagy boldog, mert van itt valaki, aki kezd szentté lenni... Az imént pedig te mondtad nekem, hogy elégedett vagy velem, mivel javulok. Most már tudom. Aki téged boldoggá és vidámmá tesz, az én vagyok, a te Simonod... De most azt szeretném, ha áldozataimmal meg tudnám változtatni Júdást. Nem vagyok irigy. Mindenkit tökéletesnek szeretnék, hogy tökéletesen boldoggá tegyelek. Sikerül ez nekem?

– Bízzál, Simon, bízzál, és légy állhatatos!

– Megteszem! Persze, hogy megteszem. Érted... meg őerte is. Mert biztosan nem élvezi, hogy ilyen. Alapjában véve... szinte a fiam lehetne... Hm! Valójában szívesebben vagyok Marciam apja! De... apja leszek munkálkodásommal, hogy hozzád méltó lelket adjak neki.

– Meg hozzád, Simon! – és Jézus, lehajolva, megcsókolja a haján.

Péter végtelenül boldog... Egy kis idő múlva megkérdi:

– És mást nem mondasz nekem? Nincs más jó, valami virág, az általad mindenfelé talált tövisek között?

– De igen. József egyik barátja, aki a világossághoz jön.

– Csakugyan? Egy főtanácsbeli?

– Igen. De nem kell róla beszélni! Imádkozni kell! És szenvedni ezért! Nem kérdezed, ki az? Nem vagy kíváncsi?

– Nagyon! De nem kérdezem meg. Egy áldozat ezért az ismeretlenért.

– Te áldott, Simon! Ma igazán boldoggá teszel. Így folytasd, és egyre jobban foglak szeretni, és Isten is egyre jobban fog szeretni. Most álljunk meg, és várjuk be a többiekét!...

(6-783)

A varázslás jelei!

Egy képmutató farizeus, Helkiás, meghívja Jézust és apostolait lakomára, hogy beleköthessen.

A szigorúan törvénytartó ember háza tekintélyes, de barátságtalan. Nincs egyetlen minta a szövött anyagokban, sem egyetlen vonaldísz a falakon, se egyetlen csecsebecse... semmi olyan apróság, ami megtalálható József és Nikodémus, sőt a kafarnaumi farizeusok házaiban is, a ház szépítésére. Ez a ház elárulja gazdája szellemét: rideg, kemény, sötét, visszataszító, súlyos, szögletes bútoraival.

Helkiás dicsekedve hívja fel erre a figyelmet:

– Látod, Messiás, milyen törvénytartó vagyok? Minden ezt tanúsítja. Nézd. nincs rajz a függönyökön, semmi dísz a bútorokon, semmi faragott díszítésű edény vagy virágot utánozó csillárok. Van itt minden. De minden az előírás szerint készült: „Ne készíts magadnak semmi faragott képet, se hasonmást arról, ami fent van az égben, vagy lent a földön, vagy a vizekben, a föld alatt.” Áll ez házamra, valamint az én és családom tagjainak ruháira. Én például nem helyeslem ezen a tanítványodon (a Keriótin) azokat a kézimunkákat a ruháján és a köpenyén. Te azt mondod majd: „Sokan viselnek ilyet”. Azt mondod majd: „Ez csak egy görög minta.” Rendben van. De azokkal a szögletes, azokkal a kanyargós vonalakkal túlságosan emlékeztet Egyiptom jeleire. Szörnyűség! Ördögi számjegyek! A varázslás jelei! Belzebub betűjelei! Nem válik becsületedre, Júdás, Simon fia, ha ezeket viseled! Neked se, Mester, ha megengeded neki.

Júdás egy rövid, marón gúnyos nevetéssel válaszol. Jézus alázatosan feleli:

– Én a ruhákon lévő jelek helyett inkább arra ügyelek, hogy a szíveken ne legyenek irtózatok jelek. De meg fogom kérni, sőt, már most megkérem tanítványomat, viseljen kevésbé díszített ruhákat, hogy ne botránkoztasson meg senkit sem!

Júdás jóindulattal feleli:

– Az igazat megvallva, Mesterem több ízben szólt, hogy több egyszerűséget szeretne ruháimon. De én azt tettem, amit akartam, mert szeretek így öltözködni.

– Helytelen, nagyon helytelen! Hogy egy galileai tanítson egy júdeait, főleg téged, aki a Templomhoz tartoztál... Ó! – Helkiás kimutatja egész megbotránkozását, barátai pedig utánozzák.

Júdás belefáradt abba, hogy jó legyen. És így vág vissza:

– Ó, akkor sok levenni való dísz lenne rólatok is, főtanácsbeliek! Ha le kellene szednetek magatokról az összes rajzokat, amelyeket lelketek arcának elfödésére raktatok magatokra, igen csúnyák lennétek!

– Hogy beszélsz?!

– Úgy, mint olyan valaki, aki ismer titeket.

– Mester! Hallod ezt?

– Hallom, és azt mondom, mindkét oldalról szükség van az alázatra és az igazságra. Meg a kölcsönös elnézésre. Egyedül Isten tökéletes!

– Jól mondod, Rabbi! – mondja a barátok egyike. – Jelentéktelen, magányos hang a farizeusok és a törvénytudók csoportjában.

– Inkább rosszul mondja – vág vissza Helkiás. A mózesi Törvény átkai világosak. Ezt mondják: „Átkozott az az ember, aki bálványt farag vagy önt. Utálat tárgya, mesteremberek kezének műve, és...”

– Dehát ezek ruhák, nem faragványok! – feleli Júdás.

– Hallgass el! A Mestered beszél. Helkiás, légy igaz ember, és tégy különbséget! Átkozott, aki bálványokat készít. De az nem, aki rajzokkal lemásolja azt a szépséget, amit a Teremtő helyezett a világba. A virágokat is leszedjük, hogy feldíszítsuk...

– Én bizony nem szedek, és nem akarom, hogy azokkal díszítsék a szobákat. Jaj családom nőtagjainak, ha elkövetik ezt a bűnt saját szobáikban is. Csak Istent szabad csodálni.

– Helyes gondolat. Csak Istent. De Istent egy virágban is lehet csodálni, elismerve, hogy Ő a virág Alkotó-művésze.

– Nem, nem! Ez pogányság! Pogányság!

– Judit felékesítette magát, és Eszter is felékesítette magát, szent célból...

– Nők! A nő pedig mindig megvetésre méltó lény. De kérlek, Mester, lépj be a lakomaterembe, mialatt én egy percre eltávozom, mert beszélnem kell barátaimmal.

Jézus vita nélkül beleegyeznek.

A farizeus a lakoma közben durván megtámadja Jézust, Ő pedig leleplezi kétszínűségét azokkal a korholásokkal, amelyeket Máté 23. fejezetében találhatunk meg, röviden összefoglalva. Ezzel fejezi be korholását:

– Hiába nincsenek házadban, Helkiás, rajzok. Hiába nincsenek házaitokban, nektek, mindnyájatoknak, faragott tárgyak. Szívetek belsejében van a bálvány, több bálvány. Mégpedig az, hogy magatokat isteneknek tartjátok, és bűnös vágyaitok bálványai. Jöjjetek, ti – mondja apostolainak. – Menjünk!

Mikor eltávoznak, a vendégek mind egyszerre kezdenek zajongani, ezt kiáltozva:

– Üldözni kell Őt, tetten kell érni, okokat kell találni bevádolásához! Meg kell Őt ölni!

Ketten, megundorodva a gyűlölettől, eltávoznak. Az ott maradottak ezt kérdezzetik egymástól:

– De hogyan?

Némi hallgatás után megszólal kotlósszerű hangján Helkiás:

– Meg kell dolgozni Júdást, Simon fiát...

– Persze! Jó ötlet! Csakhogy te megsértetted!

– Majd én elintézem! – mondja egyik vendége. – Én, meg Eleazár, Annás fia... Majd megkörnyékezzük...

– Egy kis ígéret...

– Egy kis megfélemlítés...

– Sok pénz...

– Nem. Sok nem... Sok pénznek az ígérete, csak az ígérete...

– S aztán?

– Mit: s aztán?

– Eh! Azután. Amikor megtette. Mit adunk neki?

– Hát semmit! A halált. Így... többé nem fog beszélni – mondja vontatottan és kegyetlenül Helkiás.

– Juj! A halál...

– Irtózol tőle? Ugyan menj már! Ha megöljük a Názáretit, aki... igaz ember... megölhetjük a Keriótit is, aki bűnös...

Bizonytalankodnak...

De Helkiás, felállva, ezt mondja:

– Annást is meghallgatjuk... És meglátjátok, hogy jó ötletet fog adni. És oda ti is eljöttök...

Ó! Mi az, hogy eljöttök...

Mindnyájan távoznak vendéglátójuk mögött, aki ismétlgeti: „Eljöttök... Eljöttök oda!”

(6-797)

Jézus útközben egy többszörösen megsebesített szamaritánus koldussal találkozik, aki megvallja hitét Krisztusban. Jézus erre apostolaihoz fordul, és azt mondja nekik:

– Halljátok barátaim? Ez az ember a Lélek által szól, aki megvilágosítja neki az igazságot. És ez az ember, igazán mondom nektek, felülmúlja az írástudókat, a farizeusokat és a kegyetlen

szadduceusokat, mindezeket a bálványozókat, akik hazugul a Törvény fiainak nevezik magukat. A Törvény azt mondja, hogy – Isten után – a felebarátot szeressük. Ők pedig a szenvedő és kenyeret kérő felebarátnak ütlegetek adnak, az esengő felebarátnak nekihajtják a lovakat, és ráuszítják a kutyákat. Arra a felebarátra, aki megalázza magát, mélyebbre, mint a gazdag ember kutyái, ráuszítják ezeket a kutyákat, hogy még szerencsétlenebbé tegyék, mint amilyenné már tette a betegség. Lenézők, kegyetlenek, képmutatók, akik nem akarják, hogy az emberek Istent megismerjék és szeressék. Ha akarnák ezt, saját műveiken keresztül ismertetnék meg Őt, ahogy ez az ember mondta. A művek mutatják meg, és nem a vallásgyakorlatok, az emberek szívében élő Istent, és vezetik el az embereket Istenhez.

És én, Júdás, aki dorgálsz engem, hogy oktalan vagyok, én ne sújtsak rájuk dorgálásommal? Hallgatni, helyeslést színlelni, annyit jelentene, mint helyeselnem viselkedésüket. Nem. Isten dicsőségéért én, a Fia, nem engedhetem meg, hogy az egyszerű, szerencsétlen, jó emberek azt higgyék, hogy én helyeslem bűneiket. Azért jöttem, hogy a pogányokat Isten gyermekeivé tegyem. De ezt nem tehetem meg, ha azt látják, hogy a Törvény fiai – ezeknek mondják magukat, holott fattyak – az ő pogány vallásuknál bűnösebb pogány vallást gyakorolnak, mert ezek a héberek ismerték Isten Törvényét, mégis ráköpöködik tisztátalan állatok módjára kielégített szenvedélyeik ocsmányságát. Azt higgyem-e, Júdás, hogy te olyan vagy, mint ők? Te, aki megdorgálsz engem az általam kimondott igazságok miatt? Vagy azt gondoljam, hogy aggódsz életedért? Aki engem követ, az ne aggódjék. Már megmondtam. Még nincs késő, Júdás, hogy válassz az én utam és a júdeaiak általad helyeselt útja között. Azonban gondold meg: az enyém Istenhez vezet. A másik Isten Ellenségéhez. Gondolkozz ezen, és dönts De légy őszinte!

(6-817)

Az akaraton múlik minden!

Kora hajnalban érkeznek meg Salamon vityillójához. Jézus azt tanácsolja az apostoloknak, várják meg a hajnalt, s ne ébresszék fel az öreg Ábrahámot, aki most annak gondját viseli, és még alszik.

– Itt minden nedves a harmattól, nem tudja az ember, hová álljon – morgolódik a Kerióti.

– Attól félsz, hogy tönkreteszed a ruhádat? Menj már! Ez után a poros és harmatos út után már nem páváskodhatsz többé vele! És aztán... így jobban tetszene a szeretetreméltó Helkiásnak. A te görög... ha, ha, azok a szegélyek ott maradtak Júdea sivatagjának tüskés bokrain, és a nyakadnál levőt tönkretette az izzadság... Most tökéletes júdeai vagy! – mondja a mindig vidám Tamás.

– Tökéletes mocsok, és undorodom tőle – vág vissza haragosan a Kerióti.

– Elég neked, ha szíved tiszta – mondja nyugodtan Jézus. – Az értékes...

– Értékes! Értékes! Ki vagyunk merülve a fáradtságtól... Elveszítjük egészségünket, és egyedül az értékes, – mondja modortalanul Júdás.

– Nem én tartalak vissza téged erőszakkal. Te vagy az, aki velem akarsz maradni.

– Most már!... Tetszik nekem, hogy ezt tegyem. Én...

– Mondd csak ki a szót, ami éget: „Lejártad magadat a nagytanács előtt”. De mindig helyrehozhatod... és ismét elnyerheted bizalmukat...

– Nem akarom helyrehozni... mert szeretlek téged, és veled akarok maradni.

– Igazán úgy mondod ezt, hogy inkább gyűlöletnek látszik – dörmögi fogai között Júdás, Alfeus fia.

– Jól van... mindenki a saját módján fejezi ki szeretetét.

– Ej, ha! Van olyan is, aki szereti a feleségét, de agyonüti... Nem tetszene nekem az ilyen szeretet – mondja Jakab, Zebedeus fia, tréfával igyekezve elütni a dolgot. De senki sem nevet. Hála Istennek, azonban vissza se vág senki.

Jézus azt tanácsolja:

– Menjünk, ülünk le a ház kiálló eresze alatt. Az megvéd minket a harmattól, és ott van az a kiugrás a ház alapjánál, amire ráülhetünk.

Szó nélkül engedelmeskednek, és egy sorban leülnek. De Tamás egyszerű megjegyzése:

– Éhes vagyok. Ezek az éjjeli gyaloglások éhessé tesznek – ismét elindítja a társalgást.

– De milyen gyaloglások! Már napok óta semmit se ettem! – mondja a Kerióti.

– Valójában Nikénél és Zakeusnál jól lakmározunk, és Nike annyi ennyivalót adott nekünk, hogy a szegényeknek kellett adnunk, mert megromlott volna. És a kenyér sose hiányzott. És a kenyér mellé adott húst és zöldséget is az útra... – jegyzi meg András.

Júdás ezt nem tagadhatja, azért hallgat.

(6-835)

Találkoznak egy ördögtől megszállottal, akin az ördögűző papok nem tudtak segíteni. Jézus ki akarja üzni az ördögöt, az azonban ellenáll. Végül Jézus ezt mondja:

– Menj ki! Utoljára mondom. Menj ki, Sátán! Én vagyok, aki parancsol!

– Aaaaah! (Egy elnyúlt, végtelen szenvedésről tanúskodó kiáltás. Mint akit lassan döfnek át egy karddal.) Utána megszólal az ördög:

– Igen, kimegyek. Legyőztél! De bosszút állok! Te kiűzöl engem, de van melletted egy ördög, és abba megyek, hogy megszálljam, és ráruházam minden hatalmammat. És semmiféle parancsoddal se tudod majd elszakítani őt tőlem. Minden időben, minden helyen fiakat szülök. Én vagyok a Gonoszság szerzője. És amint Isten is magától származik, én is magamtól szülöm magamat. Megfoganak az ember szívében, és az megszül engem, megszül egy új Sátánt, amely önmaga, és én örvendezem, örvendezem, hogy annyi gyermekem van! Te és az emberek mindig találkozni fogtok ezekkel a gyermekeimmel, amelyek mindmegannyi éneim. Megyek,

Krisztus, hogy birtokba vegyem új birodalmamat, amint te kívánod, és neked hagyom ezt az általam meggyötört embert. Érte, akit neked hagyok, a Sátán alamizsnájaként a te számodra, Isten, veszek magamnak most ezret és tízezret, és megtalálod majd azokat, amikor testedet szennyos rongyként, kigúnyolva a kutyáknak dobják majd, és a századokon keresztül tízezerrel és százezerrel veszem majd birtokba ezeket, hogy rajtuk keresztül gyötörjelek téged! Azt hiszed, hogy győzni fogsz, Jeled felállításával? Az enyéim leverik majd azt, és én fogok győzni... Ó, nem, téged nem foglak legyőzni! De gyötörni foglak téged és a tiedet!

Később Péter megkérdezi:

– Mester, a tisztátalan lélek miért állt ennyire ellen?

– Mert teljesen megszállta őt.

– Mit jelent ez?

– Idehallgassatok. Vannak, akik átadják magukat a Sátánnak, egy főbűn által ajtót nyitva neki. Vannak, akik két, három, hét főbűn által teszik ezt. Amikor valaki megnyitja lelkét a hét főbűn előtt, akkor teljesen megszállja őt a Sátán. Belép a Sátán, a fekete herceg.

– Ez a férfi még fiatal volt, hogy vehette őt birtokba a Sátán?

– Ó, barátaim! Tudjátok, milyen úton jön a Sátán? Három jól kitaposott útja van, de ezek egyike sose hiányzik. A három út: az érzékiség, a pénz és a kevélység. Az érzékiség az, amely sose hiányzik. Előfutára a többi vágynak, amerre jár, elveti mérges magvait, és minden kivirágzik, sátáni virágszönyegként. Ezért mondom nektek: „Uralkodjatok testetek vágyain!” Ez az uralom legyen minden más uralom kezdete, úgy, amint ennek rabszolgájává válva kezdődik el minden más rabszolgaság. Az érzékiség rabszolgája rablóvá és csalóvá válik, kegyetlenné és gyilkossá lesz, hogy szolgálja urát. A hatalomvágy szomja is rokonságban áll a testtel. Nem így tűnik számotokra? Így van. Gondolkozzatok el ezen, és meglátjátok, hogy nem tévedek. A Sátán a testen keresztül lépett be az emberbe, és boldog, amikor ezt ismét megteheti. Ő, aki egy és hétszeres, hogy megszaportsa a kisebb ördögökből álló légióit.

– Mária Magdolnáról azt mondtad, hogy hét ördöge volt. Te mondtad, és biztos, hogy a kéjvágy ördögei voltak. Mégis nagyon könnyen megszabadítottad őt.

– Igen, Júdás. Ez igaz.

– És akkor?

– Akkor, te azt mondd, hogy feltevésem összeomlik. Nem, barátom. Az a nő már szabaddá akart válni attól, aki megszállotta. Akart. Az akaraton múlik minden!

(6-851)

Jézus bejelenti apostolainak, hogy a tengerparti Cezareába fognak menni. A Kerióti mormog fogai között, amikor ezt hallja, és kitör:

– Mennyi haszontalan dolog Én semmi szükségét sem látom annak, hogy Cezareába menjünk! – ezt olyan hangon mondja, amely megérteti, mire gondol: „te, aki oda mégy, ostoba vagy!”

– Nem neked kell megítélned, hogy mi szükséges abból, amit teszünk, ez a Mesterre tartozik!- válaszolja neki Bertalan.

– Igen? Mintha Ő világosan látná azt, hogy mi szükséges!

– Héj! Bolond vagy, vagy pedig épeszű? Tudod, kiről beszélsz? – kérdezi Péter, megrázva őt karjánál fogva.

– Nem vagyok bolond. Én vagyok az egyetlen, aki épeszű. És tudom, mit mondok.

– Szép dolgokat mondasz! Kérd Istent, hogy ne kérje ezt számon tőled! A szerénység nem barátod! Azt mondhatná valaki, attól félsz, hogy annak ismernek ott, aki vagy, ha Cezareába mész! – mondja egymásután Jakab, Zebedus fia, a zelóta Simon, Tamás, és Júdás, Alfeus fia.

A Kerióti az utolsó felé fordul:

– Semmitől se kell félnem, és számotokra nincs semmi megismerni való. De belefáradtam abba, hogy látom, mint követi el az egyik tévedést a másik után, és tesz tönkre minket. Összeütközések a nagytanács tagjaival, vitatkozások a farizeusokkal. Most még a rómaiak hiányoznak...

– Hogyan? Két hónapja még örömtől ujjongtál, biztos voltál, minden voltál, mert Klaudia barátságát élvezted! – jegyzi meg gúnyosan Bertalan, aki a leghajthatatlanabb, és csak a Mester iránti engedelmesség tartja vissza attól, hogy fellázadjon a rómaiakkal való kapcsolatok miatt.

Júdás egy pillanatra elnémul, mert világos a gúnyos megjegyzés következetessége, és ezt nem tagadhatja anélkül, hogy következetlennek ne látszana előző megjegyzése után. De aztán feltalálja magát:

– Nem a rómaiak miatt mondom ezt. Akarom mondani, nem a rómaiak, mint ellenségeink miatt. Mert alapjában véve csak négy, öt, legfeljebb hat római nő ígérte meg nekünk segítségét. Hanem azért, mert ez növeli ellenségeinek gyűlöletét, és Ő nem fogja fel ezt, és...

– Az ő gyűlöletük már teljes, Júdás. És te ugyanúgy tudod ezt, mint én, sőt még jobban – mondja Jézus nyugodtan, kihangsúlyozva a jobban szót.

– Én? Én? Mit akarsz mondani. Ki ismeri a dolgokat jobban, mint te?

– Most mondtad, hogy csak te ismered, mire van szükség, és hogy azt miként használjuk fel... – vág vissza neki Jézus.

– De csak a természetes dolgokat illetőleg, igen. A lelki dolgokat te mindenkinél jobban tudod.

– Ez igaz. De éppen azért mondtam, hogy nálam jobban ismered a dolgokat, a ronda dolgokat, ha így akarsz, a lealázókat, a természeteseket, mint amilyen ellenségeim gyűlölete, az ő szándékuk...

– Én nem tudok semmit! Semmit se tudok. Esküszöm lelkemre, anyámra, Jahvéra...

– Elég! Mondtam, hogy ne esküdözzetek – mondja Jézus oly komolyan, hogy szinte megmerevedett arcvonásai szoborhoz teszik hasonlónak.

– Rendben van, nem esküszöm. De szabad kijelentem, mert nem vagyok rabszolga, hogy nincs szükség arra, és nem hasznos, sőt veszélyes Cezareába menni, és beszélni a római nőkkel.

– És ki mondja neked, hogy ez fog történni? – kérdezi Jézus.

– Ki? Hát minden! Te szükségét érzed annak, hogy megbizonyosodjál egy dolgról. Téged megfertőzött egy... – félbeszakítja, mert felfogja, hogy haragjában túl sokat mondott. Utána folytatja: – És mondom neked, hogy a mi javunkra is gondolnod kell. Te mindent elvettél tőlünk. Otthonunkat, jövedelmünket, érzelmeinket, nyugodt életünket. Üldöznek minket miattad, és a jövőben is üldözni fognak. Mert te mondd az, mindenféle módon, hogy egy szép pillanatban elmész. De mi itt maradunk. De mi tönkretéve maradunk itt, de mi...

– Téged nem fognak üldözni, miután én nem leszek többé köztetek. Én mondom ezt neked, aki az Igazság vagyok. És azt is mondom neked, hogy azt vettem el tőletek, amit ti önként, erősködve adtatok nekem. Azért nem vádolhatsz engem arról, hogy erőszakkal vettem el egy hajszálatokat is, ami kihull, amikor fésülködtek. Miért vádolsz engem? – Jézus már nem annyira szigorú, inkább szomorúan igyekszik visszavezetni őt a helyes érvelésre, s ez mindenkire hatna, de nincs hatással a bűnösre.

Júdás is érzi ezt, és azzal a hirtelen átmenettel, ami jele annak, hogy lelkét két ellentétes erő irányítja, a földre veti magát, mellét és fejét verve, és kiáltozva:

– Mert én egy ördög vagyok! Egy ördög vagyok! Ments meg engem, Mester, amint annyi megszállottat megmentesz! Ments meg! Ments meg!

– Ne legyen tétlen a te akaratod abban, hogy megmenekülj!

– Megvan. Te látod. Akarom, hogy megmeneküljek.

– Általam. Azt kívánod, hogy én tegyek mindent. De én Isten vagyok, és tiszteletben tartom a te akaratod szabadságát. Erőt adok neked, hogy társítsd azt „akaratodhoz”. De tőled kell jönnie az akaratnak, hogy ne legyél rabszolga.

– Akarom! Akarom! De ne menj Cezareába! Ne menj! Hallgass rám, amint hallgattál Jánosra, amikor Akorba akartál menni. Mindnyájunknak egyforma jogaink vannak. Egyaránt szolgálunk téged. Te köteles vagy beleegyezni abba, amit csinálunk... Bánj velem úgy, mint Jánossal. Akarom! Mi különbség van köztünk?

– A lelketek különböző! Az én testvérem sose beszélne úgy, mint te. Az én testvérem nem...

– Hallgass, Jakab! Én beszélek. És mindnyájatokhoz. És te kelj fel, és viselkedj férfi, nem pedig rabszolga módjára, aki ura lábainál nyög. Légy férfi, ha azt akard, hogy úgy bánjak veled, mint Jánossal, aki igazában véve inkább férfi, mert tiszta, és átítatja a szeretet.

Menjünk! Késő van. És hajnalban át akarok menni a folyón.

Idehallgassatok! Igazán mondom nektek, hogy senkinek sem szabad dicsekednie azzal, hogy teljesíti kötelességét, és azt kívánni, hogy emiatt rendkívüli kegyekben részesüljön.

Ekkor mondja el Jézus a szolgáról és az úrról szóló példabeszédét. Lásd P 7,265-267.

(6-868)

Bűnbánónak mindig meg kell bocsátani!

Már Megiddó felé járnak, mikor Júdás felkiált:

- Fáradt vagyok! Nem tudom, hogy képes leszek-e egész éjjel menni!
- Meghiszem azt! Ma körbejártál, mint egy döglégy, miközben mi aludtunk! – válaszolja neki Jakab, Zebedeus fia.
- Látni akartam, hogy találkozom-e a tanítványokkal.
- És ki kényszerített erre? A Mester nem mondta. Tehát...
- Jól van, én tettem. És ha a Mester megengedi nekem, én Megiddóban maradok. Azt hiszem, ott van egy barátunk, aki lemegy minden évben ebben az időben, miután betakarították a gabonát. Szeretnék beszélni vele anyámról, és...
- Tedd csak meg, amire gondolsz! Teendőd elvégzése után menj Názáretbe! Ott majd csatlakozunk hozzád. Így értesíteni fogod Anyámat és Máriát, Alfeus anyját, hogy hamarosan otthon leszünk.

– Köszönöm, Uram!

Jézus nem válaszol semmit, és megengedi, hogy a Kerióti megcsókolja a kezét. A város közelében Júdás megszólal:

- Én elhagynálak, mert barátom kissé Megiddón kívül tartózkodik. Oly fáradt vagyok...
- Menj csak! Az Úr örködjék lépteid felett!
- Köszönöm, Mester! Isten veletek, barátaim!
- Isten veled! Isten veled! – mondják a többiek, semmi jelentőséget sem tulajdonítva üdvözlésüknek. Jézus megismétli:

– Az Úr örködjék tetteid felett!

Júdás gyorsan elmegy.

- Hm! Már nem látszik oly fáradtnak – mondja Péter.
- Igen. Itt vonszolta a lábát. Ott fut, mint egy gazella... – mondja Bertalan.
- A te búcsúzásod szent volt, unokatestvérem – mondja Júdás Tádé. – De hacsak az Úr rá nem nehezedik saját akaratával, nem fogja segíteni őt Isten támogatása abban, hogy jól járjon és cselekedjék.

– Júdás, mivel unokatestvérem vagy, nem kivételezek veled, amikor meg kell rónom téged. Megrólak, mert könyörtelen vagy társad iránt. Neki vannak hibái. De neked is. És első hibád az, hogy nem tudsz segíteni engem ennek a léleknek a kialakításában. Elkésérted őt szavaiddal. Nem lehet erőszakkal meghajlítani a szíveket. Azt hiszed, jogod van elítélni minden cselekedetét? Oly tökéletesnek érzed magadat, hogy megteheted ezt? Emlékeztetek arra, hogy, én, a te Mestered, nem teszem ezt, mert szeretem ezt a ki nem alakult lelket. Ez minden más tényezőnél inkább irgalmassá tesz engem iránta... éppen az, hogy kialakításra szorul. Azt gondold, hogy ő örül állapotának? Hogyan lehetsz majd holnap a lelkek mestere, ha nem gyakorlod egy társaddal a végtelen szeretetet, amely megmenti a bűnösöket?

Júdás, Alfeus fia lehajtja fejét, már az első szavakra. De azok végén egészen a földre térdel, és azt mondja:

- Bocsáss meg! Bűnös vagyok. És feddj meg, amikor bünt követek el, mert a feddés szeretet, és csak egy ostoba nem fogja fel, hogy mily kegyelem, amikor egy bölcs megfeddi.
- Te látod, hogy javadra teszem ezt. De feddésemmel bocsánatot csatolok, mert meg tudom érteni szigorod okát, és mert a megfeddett alázatossága lefegyverezi azt, aki feddésben részesíti. Kelj fel, Júdás, és többé ne vétkezzél! – És maga mellett tartja őt, Jánossal együtt.

A többi apostol megjegyzéseket tesz egymás közt, először suttogva, utána hangosabban, mert megszokták már, hogy hangosan beszéljenek. Összehasonlítják a két Júdást.

– Ha a kerióti Júdás hallotta volna ezt a feddést, ki tudja, mennyire fellázadt volna! A te testvéred jó – mondja Tamás Jakabnak.

– Azonban... nos... Nem lehet azt mondani, hogy rosszul beszélt. Az igazságot mondta a kerióti Júdásról. Te elhiszed, hogy egy Júdeába menő barátjához megy? Én nem – mondja őszintén Máté.

– A szőlővel kapcsolatos ügyek lesznek... mint Jerikó terén – mondja Péter, visszaemlékezve a jelenetre, amit nem tud elfelejteni. Mindnyájan nevetnek.

– Biztos, hogy a Mester azt kívánja, legyünk néha részvétellel iránta – jegyzi meg Fülöp.

– Néha? Azt kellene mondanod: mindig – teszi hozzá Jakab, Zebedeus fia.

– Én nem lennék ilyen türelmes hozzá – mondja Bertalan.

– Én sem. A tegnapi jelenet, undorító volt – teszi hozzá Máté.

– Nincs minden rendben a fejében – mentegeti őt a Zelóta.

– De ahhoz ért, hogy saját ügyeit mindig jól végezze. Túl jól. Fogadnék bárkámra, hálómra, sőt még házamra is, biztosan abban, hogy egyiket sem veszteném el, hogy egy farizeushoz megy, hogy védelmét koldulja... – mondja Péter.

– Igaz! Izmael! Izmael Megiddóban van! Hogyhogy nem gondoltunk erre?! De meg kell mondani a Mesternek! – kiált fel Tamás, nagyot ütve homlokára.

– Nem segít. A Mester még mentegetné, és minket megfeddne – mondja a Zelóta.

– Mégis... próbáljuk meg. Menj te, Jakab! Téged szeret, és te rokona vagy.

– Nála mindnyájan egyenlők vagyunk. Itt Ő nem lát bennünk rokonokat vagy barátokat, hanem csak apostolokat, és nem részrehajló. De, hogy elégedetté tegyelek titeket, odamegyek – mondja Jakab, Alfeus fia. És meggyorsítva lépteit elszakad társaitól, és Jézushoz megy.

– Ti azt gondoljátok, hogy egy farizeushoz megy. Ehhez, vagy ahhoz, nem sokat számít... De én azt gondolom, hogy azért tette ezt, hogy ne kelljen Cezareába jönnie. Nem szívesen jön oda... – mondja András.

– Úgy látszik egy idő óta, undorodik a római nőktől – jegyzi meg Tamás.

– Azonban... míg ti Engaddiba mentetek, és én vele Lázárhoz, nagyon boldog volt, hogy beszélhet Klaudiával... – jegyzi meg a Zelóta.

– Igen... de... Azt hiszem, épen akkor rosszul tett valamit. És azt gondolom, Johanna tudja ezt, és ezért hívta Jézust, és... és... sok dolgon rágódom, mióta Júdás úgy dühbe gurult Betszúrban – mondja fogai között Péter.

– Azt mondod, hogy... – kérdezi kíváncsian Máté.

– De... Nem tudom... Gondolatok... Majd meglátjuk...

– Ó, ne gondoljunk rosszra! A Mester nem akarja. És semmi bizonyítékunk sincs arra, hogy valami rosszat tett – mondja András, kérve a többit.

– Csak nem akarod azt mondani, hogy jól tett, amikor megszomorította a Mestert, tiszteletlen volt iránta, elégedetlenséget keltett,....

– Jó, Simon! Biztosítlak róla, hogy kissé kerge... – mondja a Zelóta.

– Rendben van. Legyen úgy! De bünt követ el a mi Urunk jósága ellen. Még ha engem szemem köpne és arcul verne is, elviselném, és felajánlanám Istennek az ő üdvösségéért. Elhatároztam, hogy ezért minden áldozatot meghozok, és amikor feldühít, harapdálom nyelvemet, körmeimet tenyerembe vágom, hogy uralkodjam magamon. Azt azonban nem tudom megbocsátani neki, ha gonosz Mesterünk iránt. Amikor igazságtalan megjegyzéseket tesz Rá, az olyan, mintha velem, saját magammal tenné, és azt nem bocsátom meg neki. Ha legalább ritkán fordulna elő, de állandóan ez történik. Alig győzöm le a bennem forrongó mérget egy jelenete miatt, amikor egy újabba kezd! Egy, kettő, három... Mindennek van határa! – Péter beszéd közben kiabál, és hevesen gesztikulál.

Jézus, aki vagy tíz méterrel előttük megy, megfordul, és azt mondja:

– A szeretet és a megbocsátás határtalan. Nincs határa. Sem Istenben, sem Isten igazi fiaiban. Addig, míg valaki él, nincs határa. A bocsánat és szeretet egyetlen akadály a bűnös bűnbánat nélküli ellenállása. De ha megbánja bűnét, mindig meg kell bocsátani neki. Még akkor is, ha naponta nem csak egyszer, kétszer, háromszor, hanem sokkal többször vétkezne.

Ti is vétkeztek, és azt akarjátok, hogy Isten megbocsásson nektek, és hozzá mentek, azt mondva: „Vétkeztem! Bocsáss meg!” És számotokra ugyanolyan édes a bocsánat, mint Isten számára a megbocsátás. És nem istenek vagytok. Azért ha egy hozzátok hasonló ellenetek vétkezik, az nem olyan súlyos, mintha Isten ellen vétkezik, akihez hasonló nincs. Nem úgy látjátok? Mégis, Isten megbocsát. Tegyetek ti is hasonlóképpen! Vigyázzatok magatokra! Vigyázzatok, nehogy könnyörtelenségetek károtokra válják, s kiváltsa irántatok Isten könnyörtelenségét!

Jézus még tovább buzdítja őket a bocsánatra, és a „nagy koldus”-ról szóló példabeszéddel fejezi be oktatásukat. (P 7,268)

(6-875)

8. füzet – Imádkozz értem!

Júdás furcsa szeszélyei

Júdás nem akarta elkísérni Jézust és az apostolokat a tengermenti Cezareába. Jézust ott felkeresik az előkelő római nők, és rajtuk keresztül Klaudia segítségét kéri egy serdülő rabszolgalány megmentéséhez. A történet elejét lásd Pt 5 230. Amikor a többi apostol ismét nyugovóra tér, Péter félrehúzza Jézust, és megkérdezi tőle:

– Mi történt? Láttad a római nőket? Milyen hangulatban vannak? Megtérnek? Mondd meg nekem...

Jézus mosolyog:

– Ha szóhoz engedsz jutni, válaszolok neked, kíváncsi ember. Láttam a római nőket. Csak lassan haladnak az igazság felé. De nem esnek vissza. És ez már sok.

– És... azt illetőleg, amit Júdás mondott... Mi van?

– Az, hogy továbbra is tisztelnek engem, mint egy bölcsőt.

– De... Júdás miatt? Neki nincs szerepe ebben?

– Engem jöttek keresni... nem őt...

– De akkor ő miért félt a velük való találkozástól? Miért nem akarta, hogy te Cezareába jöjjél?

– Simon, ez nem az első alkalom, hogy Júdásnak furcsa szeszélyei vannak...

– Ez igaz. És... eljönnek ma este a római nők?

– Már eljöttek.

– Akkor miért várunk hajnalig?

– És te miért vagy oly kíváncsi?

– Mester, légy jó!... Mondj meg nekem mindent!

– Igen. Hogy megszüntessek minden kételkedést... Te is hallottad annak a három rómainak a beszélgetését...

– Igen. Tisztátalanok! Romlottak! Ördögök! De mi közünk van nekünk ehhez?... Ah! Értem! A római nők elmennek a lakomára, és utána eljönnek bocsánatodat kérni azért, hogy részt vettek rajta... Csodálkozom, hogy te megengeded ezt nekik.

– Én meg azon csodálkozom, hogy vakmerően ítélsz!

– Bocsáss meg nekem, Mester!

– Igen. De tudd meg, hogy a római nők nem mennek el a vacsorára, és hogy én kértem Klaudiát, járjon közben a leány érdekében...

– Ó, de Klaudia semmit sem tud tenni! A római megvette a leányt, és mindent megtehet vele!

– De Klaudiának nagy hatalma van a római felett. És Klaudia üzent nekem, hogy várjak hajnalig az elmenetellel. Semmi mást. Meg vagy elégedve?

– Igen, Mester. De közben nem pihentél... Jöjj most... Oly fáradt vagy! Én majd örködöm, hogy ne zavarjanak... Jöjj, jöjj... – és szeretetteljes zsarnokoskodással húzza, és kényszeríti arra, hogy lepihenjen. (A történet folytatását lásd Gy 4,13.)

(6-903)

Amikor a leány, Aranka megérkezik, elindulnak. Útközben azon tanakodnak, kire lehetne rábízni. A Zelóta megjegyzi:

– Nem szabad megtartanod! Gondolj Júdásra, aki hamarosan velünk lesz. És Júdás, engedd megmondanom, Mester, buja, és... könnyen beszél, ha hasznosnak látja... és túl sok barátja van a farizeusok között....

(6-914)

Útközben találkoznak néhány férfi- és nőtanítvánnyal, s Jézus az ő kocsijukon Názáretbe küldi Arankát, mielőtt Júdás még megérkezett volna.

Miután a kocsi elindult, valaki megjegyzi:

– Jó a leány számára, és jó Júdás miatt is... Jobb, ha ő nem tud semmiről.

– Igen, jobb. Annyira jobb, hogy egy áldozatot kérek szívetektől. Názáret előtt elválunk, és ti, tópartiak Júdással együtt Kafarnaumba mentek, míg én, unokatestvéreimmel, Tamással és Simonnal Názáretbe megyek.

(6-917)

Egy hídnál találkoznak Júdással, aki felkiált:

– Ó, Mesterem! Mennyire szenvedtem, hogy nélkülöztelek! Istennek dicséret, hogy megjutalmazta állhatatosságomat, amellyel itt várok rád! Hogy ment minden Cezareában?

– Béke veled, Júdás – válaszolja Jézus röviden, és hozzáteszi: – Majd beszélünk erről a házban. Jöjj, mert közeleg a vihar!

(6-924)

Másnap, útközben, míg a többiek énekelve magasztalják a természet szépségét, a Kerióti Jézushoz megy, és azt mondja:

– Amíg a többiek el vannak foglalva az énekléssel, és az leköti figyelmüket, mondd meg nekem: mit és hogyan tettél Cezareában? Még nem mondtad el nekem... És ez az első pillanat, hogy kettesben tudunk beszélgetni. Először a társak, tanítványok és a földművesek vettek körül, utána a társak és a tanítványok, most, hogy a tanítványok elhagytak minket és a társak előttünk vannak... Sose tudtalak megkérdezni téged...

– Nagyon érdekel téged... De Cezareában nem tettem mást, mint amit Johanana földjein teszek. Beszéltem a Törvényről és a mennyországról.

– Kinek?

– A polgároknak. A vásártér közelében.

– Ah! A rómaiaknak nem?! Nem láttad őket?

– Hogyan lehet valaki Cezareában, a kormányzó székhelyén anélkül, hogy rómaiakat ne látna?

– Tudom. De azt mondom... Nos... pont nekik nem beszéltél?

– Ismétlem: nagyon érdekel ez téged!

– Nem, Mester. Csak egyszerű kíváncsiság.

– Rendben van. Beszéltem a római nőekkel.

– Klaudiával is? Mit mondott neked?

– Semmit, mert Klaudia nem mutatkozott. Sőt, megértette velem, hogy nem kívánja, hogy megtudják, kapcsolatba lépett velünk.

Jézus nagyon kihangsúlyozza ezt a mondatot, és erősen figyel Júdást, aki jóllehet szemtelen, először elsápad, utána pedig kissé elpirul. De gyorsan magához tér, és azt mondja:

– Nem akar? Nincs többé rád tekintettel? Bolond.

– Nem. Nem bolond. Kiegyensúlyozott. Különbséget tud tenni, és el tudja választani a római nőre tartozó kötelességét az önmagát illetőtől. És ha, ami önmagát illeti, a lelkét, gondoskodik a világosságról és a nyugalomról, a Fény és a Tisztaság felé haladva, mert ösztönösen keresi az Igazságot, és nem elégitik ki a pogány hazugságok, hazájának azonban nem akar ártani, még annak gondolatával sem, hogy őt Róma vetélytársa lehetséges pártfogójának tekinthessék...

– Ó, de!... Te lelki Király vagy!...

– De magatok között mondva, noha tudjátok ezt, nem vagytok meggyőződve róla.

Tagadhatod ezt?

Júdás elpirul, s utána elsápad. Nem hazudhat, és azt mondja:

– Neeem! De a túlságos szeretet az, ami...

– Még inkább oka lehet annak, aki nem ismer engem, hogy féljen tőlem, mint vetélytárstól.

Ez Róma helyzete. Klaudia helyesen cselekszik, mind Isten, mind pedig hazája iránt, amikor tisztel engem, ha nem is Istenként, de lelki királyként és Mesterként, és hűséges hazája iránt. Én csodálom a hűséges lelkeket. És az igazakat. És azokat, akik nem megátalkodottak. És szeretném, ha apostolaim is megérdemelnék azt a dicséretet, amelyet a pogány nőnek adok.

Júdás nem tudja, mit mondjon. Már el akar válni Mesterétől. De utána kíváncsisága még ösztökéli. Kíváncsiságánál is inkább az a vágy, hogy megtudja, mennyit tudott meg a Mester... és megkérdezi:

– Kerestek engem?

– Se téged, se más apostolt.

– De akkor miről beszéltetek?

– A tiszta életről. És költőjükről, Vergiliusról. Látod, hogy ez nem érdekelte sem Pétert, sem Jánost, sem a többieket.

– De... mit érdekelte ez őket. Hasztalan társalgás...

– Nem. Megértettem velük, hogy a tiszta ember értelme világos, és szíve becsületes.

Nagyon érdekli az a pogány nőket... és nemcsak őket.

– Igazad van... Nem tartalak vissza tovább, Mester – és elmegy, szinte futva, hogy csatlakozzék azokhoz, akik befejezték az éneklést, és várják a két hátra maradtat...

(6-926)

Elérkeznek egy útelágazáshoz. Jakab, Zebedeus fia azt mondja:

– Ez az út vezet Mikeáshoz... De... még odamegyünk? (Előzőleg ugyanis a földbirtokos belekötött Jézusba.) Az az ember biztosan vár minket a birtokán, hogy ártson nekünk...

– És hogy meggátoljon téged a földművesekkel való beszédben. Jakabnak igaza van. Ne menj oda! – mondja a Kerióti.

– Várnak engem. Üzentem nekik, hogy jövök. Szívük ünnepel. Én a Barát vagyok, aki azért jön, hogy megvigasztalja őket...

– Odamész majd egy más alkalommal. Bele fognak nyugodni ebbe – mondja Júdás, vállat vonva.

– Te nem nyugodsz bele olyan könnyen, amikor nem teljesül, amiben reméltél.

– Az én ügyeim komolyak. Az övéké...

– És mi komolyabb, nagyobb egy szív kialakításánál, megvigasztalásánál? Az ő szívéből mindenki el akarja távolítani a békét és a reményt... És csak egyetlen reményük van: a jövő élet reménye. És csak egy segítségük van az oda jutáshoz: én. Nem. Elmegyek hozzájuk még akkor is, ha kövekké várnak.

– Ne, testvérem! Ne, Uram! – mondja egyszerre a Zelóta és Jakab, Alfeus fia. – Csak arra szolgálna, hogy megbüntessék ezeket a szegény szolgákat. Te nem hallottad. De Johanána azt mondta: „Eddig eltűrtem. De többé nem tűröm el. És, jaj annak a szolgának, aki hozzá megy,

vagy fogadja Őt! Ő egy gonosztevő, egy ördög. Nem akarok romlott egyéneket házamban”. És egy társának azt mondta: „Még ha meg kell ölnöm Őt, akkor is kigyógyítom ezt az átkozottat ördögi megszállásából.”

Jézus gondolkozva, és szenvedve, lehajtja fejét. Látni lehet rajta, hogy szenved... A többieknek fáj ez, de mit tehetnek? Tamás gyakorlatias nyugalma oldja meg a helyzetet:

– Tegyük így: Maradjunk itt napnyugtáig, hogy ne sértsük meg a szombatot. Közben egy közülünk odakúszik a házhoz, és azt mondja: „Az éjjel közepén, a forrásnál, Szeferin kívül.” És mi, napnyugta után, odamegyünk, és ott várjuk őket a kis erdőnél, a hegy lábánál. A Mester beszél ezekkel a szegényekkel, megvigasztalja őket, és hajnalban ők visszatérnek házukba, és mi pedig, a dombon keresztül, Názáretbe megyünk.

– Tamásnak igaza van! Bravó, Tamás! – mondják többen. De Fülöp megjegyzi:

– És ki megy értesíteni őket? Mindnyájukat ismernek, és megláthatnak...

– Mehetne Júdás, Simon fia. Ő jól ismeri a farizeusokat – mondja ártatlanul András.

– Mire célszol? – támad rá Júdás.

– Én? Semmire. Csak azt mondom, hogy te ismered őket, mert a Templomban tartózkodtál, és jól összebarátkoztál velük. Te mindig ezzel dicsekszel. Egy barátot nem fognak bántalmazni... – mondja a szelíd András.

– Ne gondold! Senki se gondolja. Ha még védene minket Klaudia, talán... megtehetném, de többé nem. Mert visszavonta szavát, nemde, Mester?

– Klaudia továbbra is csodálja a Bölcsét. Sose tett ennél többet. Ebből a csodálatból talán átmegy az igaz Istenbe vetett hitbe. De csak egy túlfűtött értelem csalódása hitethette el, hogy ő másfajta érzelmekkel viseltetik irántam. De, még ha az lenne is, én nem kívánnám. El tudom még fogadni pogányságát, mert remélem, hogy kereszténységgé tudom átváltoztatni. De nem fogadhatom el azt, ami bálványimádása lenne: vagyis ha egy szegény ember-bálványt imádna egy szegényes emberi trónon.

Jézus ezt nyugodtan mondja, mintha mindnyájukat tanítaná. De olyan határozottan mondja, hogy nem hagy kételyt szándéka felől, és elhatározása felől, hogy elnyom minden ettől eltérő értelmezést apostolaiban. Senki sem tesz ellenvetést, az emberi királyságot illetően, de megkérdezik:

– Akkor mi legyen a földművesekkel?

– Megyek én. Én ajánlottam, én megyek, ha a Mester beleegyezik. Biztosan nem esznek meg engem a farizeusok... – mondja Tamás.

– Menj csak! És legyen áldott a te felebaráti szereteted!

– Ó, oly csekélység ez, Mester!

– Nagyon nagy dolog ez, Tamás. Te megérzed testvéreid vágyát: Jézusét és a földművesekét, és irgalmas vagy. És testet öltött Testvéred megáld téged ezért – mondja Jézus, az előtte meghajoló Tamás fejére téve kezét, aki megindulva mormolja:

– Én... a te... testvéred?! Túl nagy megtiszteltetés ez, Uram. Én a te szolgád, te az én Istenem... Így igen... Megyek.

– Egyedül mész? Megyek én is! – mondja Tádé és Péter.

– Nem. Ti túlságosan lobbanékonyak vagytok. Én mindenkit megneveltetek... ez a legjobb eszköz, bizonyos... alakok lefegyverzésére. Ti azonnal füstölögtök... Egyedül megyek.

– Megyek én – mondja János és András.

– Ó, Igen! Egyiktek, és egy másik is, mint a zelóta Simon vagy Jakab, Alfeus fia.

– Nem, nem. Én. Én sose indulok föl. Hallgatok, és cselekszem – erősködik András.

– Jöjj! – És elmennek egy irányban, míg Jézus a többiekkel együtt folytatja útját a másik irányban.

Folytatását lásd: Pt 5,233.

Amikor a földművesekkel való találkozás után az apostolokat Jézus két csoportra osztja, Júdás engedélyt kér arra, hogy Tibériásba mehessen. Jézus megengedi neki, csak azt kívánja, hogy szombatoként legyen Kafarnaumban, társaival.

Júdás azonban két héten keresztül nem mutatkozik Kafarnaumban. Péter már nem tudja tovább nélkülözni Jézus társaságát, és a többi apostollal együtt Názáretbe megy, csak a beteg Bertalant hagyják Kafarnaumban. Péter beszámol arról, hogy Júdást egyesek látták Tibériásban, ők azonban szándékosan elkerülték Tibériást, hogy ne találkozzanak vele, mert Péter nagyon haragudott rá, viselkedése miatt. (Pt 5,233-235)

(6-960)

Jézus Názáretben Máriával beszélget, és szóba kerül a Kerióti is. Mária idézi Jakab, Zebedeus fiának megjegyzését: „De ki az, aki annyi pénzt ad Júdásnak?” Mert ez az életmód költséges! (M 11,462)

Mária vállalkozik arra, hogy Zebedeus feleségével elmegy Tibériásba, és Plautinától elkéri Arankát, hogy örökbe fogadtassák egy zsidó asszonnyal, és kellő vallásos nevelésben részesüljön. Tibériásban, éjjel véletlenül találkoznak a részegen, összekuszált hajjal, gyűrött ruhában, összevert arccal botorkáló Júdással. (M 11,466-471)

(6-973)

Péter ismét váratlanul megjelenik Názáretben, Izsák társaságában.

– Ide beléphetünk kopogtatás nélkül – mondja.

– Íme, Simon, Jónás fia! Ez alkalommal nem állt ellen a kísértésnek – üdvözli őt nevetve Tamás.

– Úgy van! Nem álltam ellen... Béke veled, Mester! – és megcsókolja Jézust, aki viszonozza csókját. – Ki tud ellenállni? – Meglátja Máriát, és meghajolva üdvözli, majd folytatja: – Azonban, aggályunk miatt, elmentünk Tibériásba, és kerestük Júdást. Mert... itt vagyunk mindnyájan, nemde?! A többiek jönnek. Marciam is... Tehát, amint mondtam, elmentünk Tibériásba. Hm! Keresni Júdást, ha véletlenül... azt gondolná, hogy legalább a negyedik szombaton elmegy Kafarnaumba... Csúnya dolog lett volna, ha senkit sem talál ott, mert mindnyájan elmentünk... És megtaláltuk... Ott találtuk Izsákot is, aki Jonatánt üdvözölni ment oda... Izsák is velünk jött, mert ő is belehal, ha nem láthat téged... És, szegény Izsák! Nem talált nagyon jó fogadtatásra Júdástól! De Izsák, hosszú betegsége alatt megsemmisítette a türelmetlenséget, sértődékenységet, haragot... Sose lobban fel! Még akkor is mosolyog, ha felpofozzák... Milyen békés ember! Jól van! Azt mondta nekünk: „Láttam Júdást. Nem jön. Ne erőltessétek!” Megértettem. Azt mondtam: „Durván válaszolt neked? Mondd meg. Én vagyok a fej, és tudnom kell...” „Ó, nem! – mondta. – Nem ő válaszolt durván, hanem a betegsége. Szánalomra méltó!” És szántuk... Íme, ez minden, röviden. És nagyon boldogok vagyunk, hogy... Íme, itt vannak a többiek.

Máté egy facsemetét hozott, s Mária megköszöni fáradozását, és megjegyzi:

– Mindnyájan szebbé teszitek kertemet! Porfirea kámfora, Johanna rózsái, és a te ritka fád, Máté, és a többi virágok, amelyeket a kerióti Júdás hozott! (Amikor Júdás egy ideig Máriánál tartózkodott)... Mennyi szép dolog, mily jók vagytok mindnyájan Jézus Anyjához!

Az apostolok mind meghatódnak, csak Júdás nevének említésére hunyorítanak egyet egymásra.

(6-988)

Mikor az apostolok már elmentek Jézussal Názáretből, megérkezik Júdás. Mária fogadja őt, leleplezi hazudozását, és alaposan megkorholja. (M 12,483-488)

(6-1002)

Júdás megint eltűnik. Jézus egy vihart megelőző, erősen szeles napon megérkezik Tibériásba az apostolokkal. Különbőféle megbízatással szétküldi az apostolokat, s Ő egyedül várja visszatérésüket, egy falhoz támaszkodva, erősen beburkolódzva köpenyébe.

Arra jön egy magas férfi, meghajolva, hogy jobban védve legyen az erős szélétől, szintén erősen beburkolódzva köpenyébe, egy sor szamarat vezetve, amelyek zöldségeket hoznak a kereskedők számára. Amikor lerakodtak, visszatérnek a kertekbe. Amikor a férfi, aki nem más, mint Júdás, elhalad Jézus előtt, meglátja Őt, és felkiált:

– Ó, Mester! Johannához jöttem, hogy téged keresselek. Kafarnaumban is kerestelek, de... nem volt ott senki sem. Napokig vártam, és utána visszatértem ide, és mindennap elmentem Józsefhez (egy Tibériásban lakó tanítványhoz) és Johannához, hogy téged keresselek...

Jézus lélekbe ható szemeivel ránéz, és megállítja ezt a szóáradatot, csak ennyit mondva:

– Béke veled!

– Igaz! Még csak nem is üdvözöltelek! Béke veled, Mester! De te mindig birtokolod ezt a békét!

– És te nem?

– Én csak ember vagyok, Mester.

– Az igaz ember békét élvez. Csak a bűnös ember zaklatott. Te az vagy?

– Én?... Nem, nem, Mester! Legalább... Biztosan, ha meg kell vallanom az igazat, nem tett boldoggá, hogy távol voltam tőled... de ez még nem fosztott meg a békétől. Vágyakoztam utánad, az érzélem miatt, amit irántad érzek... De a béke más dolog, nemde?...

– Igen. Más dolog. Az elválások nem sértik meg a szív békéjét, ha az elvált szív nem tesz olyasmit, amivel, lelkiismerete szerint, fájdalmat okozna annak, akit szeret, ha ő tudná.

– De a távollévők nem tudják... Ha csak valaki nem értesíti őket.

Jézus ránéz, és hallgat.

– Egyedül vagy, Mester? – kérdezi Júdás, igyekezve a társalgást közömbösebb tárgyakra terelni.

– Várom azokat, akiket Johannához küldtem, hogy megtudjam, megérkezett-e Anyám Názáretből.

– Anyád? Ide jön az Anyád?

– Igen. Vele leszek Kafarnaumban egy hónapig, elmenve a bárkákkal a parti városokba, de visszatérve mindennap Kafarnaumba. Sok tanítványnak kell ott lennie...

– Igen... Soknak... – Júdás elvesztette beszélő kedvét. Gondolataiba merül...

– Nincs semmi mondani valód nekem, Júdás? Csak mi ketten vagyunk itt... Semmi se történt veled, a távollétnek ezekben a hónapjaiban, semmi olyan, amiről érzed, hogy meg kell beszélned Jézussal? – mondja Jézus, kedvesen, mintegy segítve a tanítványt, hogy bevallja tetteit, és hogy megéreztesse vele irgalmas szeretetének teljességét.

– És te nem tudsz semmiről, ami szükségessé tette ezeket a hozzám intézett szavakat? Ha tudsz, beszélj, mert én nem tudok semmiről, amivel kiérdemeltem ezeket a szavakat. Nehéz az ember számára visszaemlékezni bűneire és hibáira, és megvallania azokat egy másiknak...

– Én, aki veled beszélek nem egy másik ember vagyok, hanem...

– Nem. Isten vagy. Tudom. Éppen ezért nincs szükség arra, hogy én legyek az, aki beszél. Te tudod.

– Én nem vagyok egy másik ember, mondtam, hanem szerető Barátod vagyok. Nem mondom: a Mester, az előljáró, hanem azt mondom neked: a Barát...

– Az mindig ugyanaz. És mindig terhes kutatni azt, amit a múltban tett az ember, és aminek bevállása miatt korholásban részesülhet. De a korholásnál is inkább kellemetlen az, hogy elveszíti barátjának nagyrabecsülését, akit megszorít...

– Názáretben, az utolsó szombat, amikor ott voltam, Simon Péter akaratlanul is megmondott valamit egyik társának, amiről hallgatnia kellett volna. Nem szándékos engedetlenség volt, nem mondott rosszat, sem olyant, amivel megbánhatta volna felebarátját. Simon Péter egy becsületes, komoly embernek mondta ezt, aki látva, hogy Péter akaratlanul árult el egy titkot, megesküdt neki, hogy azt nem fogja elmondani másoknak. Simon megnyugodhatott volna. De nem volt nyugta addig, míg nekem be nem vallotta vétkét. Azonnal... Szegény Simon! Ő bűnnek nevezte! De ha tanítványaim szívében nem lenne más bűn, csak egy ilyen, és ily nagy alázatosság, ily nagy szeretet, mint Péterében, ó, akkor a szentek egy seregének Mesterül kiálthatnám ki magamat!...

– És ezzel azt akarod mondani nekem, hogy Péter szent, és én nem vagyok az. Igaz. Nem vagyok szent. Dobj ki, akkor...

– Nem vagy alázatos, Júdás. A kevélység okozza romlásodat. És még nem ismeresz engem... – fejezi be Jézus, szomorúan.

Júdás érzi ezt a fájdalmat, és azt mormolja:

– Bocsáss meg nekem, Mester!...

– Mindig. De légy jó, fiam! Légy jó! Miért akarsz rosszat tenni magaddal?

Júdás, könnyes szemmel, Jézus karjaiban keres menedéket, annak vállán sírva. És Jézus simogatja haját, mormolva:

– Szegény Júdás! Szegény, szegény Júdás, aki megy, hogy másutt keresse békéjét, ahol nem találhatja meg, ahhoz, aki nem tudja megérteni őt...

– Igen. Igaz. Igazad van, Mester. A béke itt van... Karjaid között... Szerencsétlen vagyok... Egyedül te értesz meg és szeretsz... Egyedül te... Én vagyok az ostoba... Bocsáss meg, Mester!

– Igen, légy jó, légy alázatos! Ha elbuksz, jöjj hozzám, és felemellek. Ha kísértést szenvedsz, fuss hozzám. Megvédelek önmagadtól, attól, aki gyűlöl téged, mindenkitől... De állj fel! Jönnek a többiek.

– Egy csókot, Mester... Egy csókot...

Jézus megcsókolja... és Júdás összeszedi magát. Igen, de közben egyáltalán nem gyónta meg bűnét...

– Késlekedtünk kissé, mert Johanna már felkelt, és a kapus értesíteni akarta őt. Egy napon belül eljön Józsefhez, hogy tiszteletét tegye nálad – mondja Tádé.

– Józsefhez? Ha olyan eső lesz, amilyent a felhők ígérnek, ezek az utak pocsolyásak lesznek. Johanna biztosan nem jön el ebbe a vityillóba, ilyen utakon. Jobb lenne, ha mi mennénk el őhöz... – mondja Júdás, aki visszanyerte magabiztosságát.

Jézus nem válaszol neki, hanem unokatestvérét kérdezi meg:

– A mieink közül senki sem keresett minket Johannánál?

– Eddig még senki.

– Rendben van. Menjünk Józsefhez: A többiek ott csatlakoznak majd hozzánk...

Amikor Mária megérkezik Tibériásba, Jézus bocsánatát kéri egy fiú számára. Júdás azt hiszi, róla van szó, s biztosítja Máriát, hogy már elnyerte Jézus bocsánatát. Mária azonban egy Júdáshoz hasonló, züllött fiatalemberre gondol, aki viselkedésével sírba vitte anyját. Jézus Júdást küldi el Názáretbe, hogy vezesse ide azt a fiatalembert. Útközben Júdás el akarja rettenteni a fiatalembert Jézustól. Jézus igyekszik megvédeni Júdás helytelen viselkedését is. Lásd a tanulságos történetet részletesen M 12,489-494. oldalán.

(6-1031)

Ne botránkoztass meg másokat!

Jézus a kafarnaumi zsinagógában beszél. Előzőleg úgy látszik, a farizeusok ismét megtámadták Jézust, s ez felháborította a népet. Jézus ugyanis csitítja őket, és sürgeti a megbocsátást.

- Nem viselhetjük el, hogy téged sértessen valaki! – kiált fel egy férfi a tömegből.
- Bízátok ezt Atyámra és a ti Atyátokra, ti kövessetek engem! Viseljétek el őket, bocsássatok meg nekik! Nem azzal győzzük meg ellenségeinket, hogy sértésüket sértéssel viszonzozzuk.
- De az állandó szelídséggel sem! Lábbal taposnak téged! – kiáltja a Kerióti.
- Te, apostolom, ne botránkoztass meg másokat haragoddal és bírálatoddal!
- Apostolodnak azonban igaza van! Helyesen beszél!
- Nem igaz szívből ered ez, és az sem igaz, aki rá hallgat. Annak, aki apostolom akar lenni, engem kell követnie. Én elviselem a sértéseket és megbocsátok. Én szelíd, alázatos és békés vagyok. A harag fiai nem maradhatnak társaságomban. Ők a világ fiai, és szenvedélyeiket követik...

Jézus megemlíti Szancherib példáját, s utána folytatja:

- Én nem szeretem a kegyetleneket. Nem szeretem a kevélyeket. Nem szeretem a haragosakat, a fősvényeket, a paráznákat. Nem tanítottalak titeket erre, se példát nem adtam rá. Ellenkezőleg, mindig ezekkel a rossz szenvedélyekkel ellenkező erényekre tanítottalak titeket.

(6-1038)

Mikor el akarnak indulni Kafarnaumból, egy kisfiú, akit Jézus a térdei között tart, sírni kezd. Az apostolok, és a nőtanítványok igyekeznek kitalálni sírásának okát, de hiába, a gyermek nem árulja el. Kínálgatják gyümölcscsel, mézes vízzel, de nem akarja.

- Hát akkor mit akarsz? – kérdezi félig komolyan, félig bosszúsan Júdás Tádé.
- Két pofont, azt akar kapni! – mondja a Kerióti.
- Miért? Szegény gyermek! – mondja Máté.
- Mert zajos.
- Ó, ha minden zajt-okozót fel kellene pofozni... akkor az egész életet ezzel kellene tölteni – mondja nyugodtan Tamás.

Amikor már minden készen áll az indulásra, a kisgyermek sírása minden eddiginél erősebbé válik.

- De végül is!! Mit akarsz? Mi bajod? – kérdezi a Kerióti, durván elszakítva őt Jézus térdei közül.

– Veled! Veled! El... el... verés, verés, verés.

Ekkor jönnek rá, hogy a gyermek fél hazamenni, ahol újra férjhez ment anyja durván bánik vele, és mindig veri. Jézus elmegy hozzá Máriával, és engedélyét kéri, hogy néhány napra magával vihesse a kis Alfeust. A durva anya megengedi, és szívesen szabadulna másik két kisgyermekétől is.

Útközben egy gyermektelen özvegyasszony felajánlja Jézusnak, hogy szívesen örökre fogadja a kis Alfeust. És kéri Jézust, látogassa meg őt.

- Elmegyek házadba, hogy megvigasztaljalak, jóllehet nem tudom odaadni neked a gyermeket, mert van anyja. De megígérem, hogy ha Isten úgy ítél, hogy a nem szeretett ártatlan ismét szeretetre találjon, gondolni fogok rád.

– Köszönöm, Mester! Te jó vagy – mondja az özvegy, és úgy néz Júdásra, mintha azt akarná vele mondani: „És te rossz vagy!”

A kisfiú, aki hallotta beszédjüket, és legalább részben megértette, vonzódik az özvegyhez, aki simogatja őt, és jó falatokat ad neki. A gyermekek szokásos utánzásával megismétli, amit az özvegy tett, azzal a különbséggel, hogy nem borul Jézus lábai elé, hanem térdénél átöleli, felnéz rá, és azt mondja:

– Köszönöm, Mester! Te jó vagy! – De nem elégszik meg ezzel, világossá akarja tenni azt is, amit gondol, és megrúgja a Kerióti lábát: – Te pedig rossz vagy!

Tamás erre oly hangosan felnevet, hogy másokat is nevetésre indít, s közben azt mondja:

– Szegény Júdás! Igazán el lehet mondani, hogy a gyermekek nem szeretnek téged!

Időnként egyikük megítél, és mindig rossznak tart!

Júdás annyira haragszik, hogy megragadja a gyermeket, fellöki, és kiabálva mondja:

– Ez történik, amikor kigúnyolják a komoly dolgokat. Nem illik, és nem hasznos magunkkal vinni az asszonyokat és a fattyakat...

– Ez aztán nem az! Te is ismerted atyját! Törvényes férj volt, és jó ember – jegyzi meg szigorúan Bertalan.

– No és? Most ez nem egy kóborló, akiből rabló lesz? Nem hallottad, mit beszéltek hátunk mögött? Azt gondolták, hogy Anyád fia... És hol van már Anyád férje, hogy egy ilyen korú gyermeke legyen? Vagy azt gondolják, hogy közülünk valamelyiké, és...

– Elég! Te a világ nyelvét beszéled. De a világ a sárban élő békák, kígyók, gyíkok és más tisztátalan állatok módjára beszél... Jöjj, Alfeus! Ne sírj! Jöjj hozzám! Én viszlek téged a karomban.

A gyermek fájdalma nagy. Ismét kitör rajta az anyától visszautasított árvának a fájdalma, amelyet ezekben a békés napokban elfelejtett. Ez jobban fáj neki, mint a horzsolások, amelyet homlokán és kezein szenvedett el, amikor a köves talajra esett. Az asszonyok tisztogatják sebeit, csókolgatják, hogy megvigasztalják, de ő sír fájdalmában, mint a szeretetet nélkülöző gyermek. Hosszasan, szívettépően sír, miközben meghalt apját, anyját hívja... Szegény gyermek!

Jézus felveszi őt, megcsókolja, ringatja és vigasztalja, és mindenki előtt megy, karjában az ártatlannal, a holdvilágos éjjelen... Lassacskán elcsendesedik sírása, és az éjjel csendjében hallani lehet Jézus szavait:

– Itt vagyok én, Alfeus. Én, mindenki helyett. Én apád és anyád leszek. Ne sírj! Atyád közelemben van, és velem együtt csókol téged. Az angyalok úgy gondoskodnak rólad, mintha anyák lennének. Teljes szeretettel, teljes szeretettel, ha jó vagy és ártatlan, és veled...

A Hippóból a Mestert követő három férfi közül az egyik, érdes hangon, azt mondja:

– A Mester jó és vonzó. De tanítványai nem. Én elmegyek...

A Zelóta szigorúan odaszól Júdásnak:

– Látod, mit teszel?

A három hippói visszafordul. Jézus tovább megy az özvegyel és az asszonyokkal, míg egy barlanghoz nem érnek. Ott megállnak, hogy pihenjenek. (A kis Alfeus teljes történetét lásd: Gy 4,146-154)

(6-1056)

Mielőtt visszatérnének Kafarnaumba, Jézust egy beteghez hívják, akit egyszer már meggyógyított, de visszaesett bűneibe, és ismét súlyosan megbetegedett. Jézus választékot állítja: mit kíván, az egészséget, ami azonban kárhozáttal végződik, vagy bűneinek bocsánatát és a halált, amely után üdvözülni. A beteg a bocsánatot választja, és el is nyeri. Amikor Péter – Jánoson keresztül – megkérdezi, miért nem gyógyította meg a beteget, Jézus ezt válaszolja, oly hangosan, hogy mindnyájan hallhassák, mert főleg Júdásra vonatkozik, amit mond:

– Igazán mondom nektek, hogy még a kegyelem megadásánál is mindig számításba kell venni, hogy az hasznos lesz-e. Az élet nem mindig ajándék, az egészség nem mindig ajándék,

egy fiú nem mindig ajándék, sőt, még a kiválasztás sem mindig ajándék. Ajándékká válnak, s azok maradnak ezek, amikor valaki jóra használja fel őket, és természetfeletti célokra, megszentelődésre. De amikor az egészséget, a jólétet, az érzelmeket, a küldetést saját lelkének kárára használja fel, akkor jobb lett volna neki, ha sose részesült volna azokban. És néha Isten nem adja meg az embereknek azt, amit szeretnének, vagy amit igazságosnak; jónak tartanak, s ezzel oly nagy ajándékot ad nekik, amelynél nagyobbat nem adhatna. A családtya vagy a bölcs orvos tudja, mit adjon gyermekeinek vagy betegeinek, hogy ne tegye azokat még betegébbé, vagy hogy azok ne betegedjenek meg. Ugyanígy Isten is tudja, mi válik a lélek javára.

– Akkor hát ez az ember meg fog halni? Szerencsétlen család!

– Boldogabb lenne talán, ha egy kárhozott lakna benne? És ő boldogabb lenne, ha élve tovább vétkezne? Igazán mondom nektek, hogy a halál ajándék, amikor arra szolgál, hogy meggátolja az újabb bűnöket, és akkor viszi el az embert, amikor kibékült Urával.

(6-1136)

Amikor visszaérkeznek Kafarnaumba, már várják őket a názáretiek, Jézus unokatestvérei: Simon és József, néhány farizeus, egy Antichiából jött férfi, és több beteg.

Jézus kijelenti:

– Menjünk a názáretiekhez! Holnap elmegyünk a betegekhez.

A Kerióti Jézushoz fordul:

– Nem lehet. Szombat van. Azt akarod, hogy a farizeusok megkorholjanak? Ha te nem gondolsz rá, én törődök a neked kijáró tisztelettel. – Nagyon színészkedve mondja ezt. És így fejezi be: – Inkább, mivel felfogom, hogy a te szándékod azonnal meggyógyítani azokat, akik keresnek téged, íme, menjünk mi, és én rájuk teszem kezemet a te nevedben, és...

– Nem! – Ez a „nem” nagyon határozott, és nem tűr meg további vitatkozást.

– Nem akarod, hogy csodát tegyünk? Te akarod véghezvinni? Rendben van... elmegyünk, s megmondjuk nekik, hogy te megígérted meggyógyításukat. Már ez is boldoggá teszi őket...

– Nem szükséges. Látták a halászokat. Azért már tudják, hogy itt vagyok. És tudják, hogy én meggyógyítom azokat, akik hisznek bennem, és engem keresve jöttek ide.

Júdás kedvetlenül hallgat, sötét tekintettel. Kimegy, s csak annyit mond: „Hamarosan visszatérek!”

Nélküle ülnek le vacsorázni, s vacsora közben mondja el Jézus a kígyókról és a galambokról szóló példabeszédet, ami nagy részben Júdásra vonatkozik. (P 8,323-325) Néhány részlete:

„Amikor felebarátunkról látjuk, hogy nem jó, ne bízzunk benne. Bánjunk vele szeretetteljesen, mert szerencsétlen. A legnagyobb szerencsétlenség a beteg lélek. De ne kövessük cselekvésmódját, ne fogadjuk el igazaknak és bölcseneknek szavait, és még kevésbé kövessük tanácsait!”...

„A szenvedélyek és a rossz barátok segítenek a káros dolgok kifejlődésében és uralomra jutásában.”

„Ne bízzatok azokban, akik minden cselekedeteket dicsérik. Azért teszik ezt, hogy tönkretegyenek titeket, és pusztulástokkal szolgálják ravasz célkitűzéseiket.” (A nagytanács tagjai ilyen módon igyekeztek megnyerni Júdást terveiknek.)

„Amikor hűséget ígértetek valakinek, ne tárgyaljatok az ő ellenségeivel.”

„A nagy Kígyó körülöttetek sziszeg, és nagy veszélyben vagytok. Aki nem örködik éberen, elvész. Igen. A tanítványok közül lesznek, akik elvesznek, a Sátán nagy örömeire, és Krisztus végtelen fájdalmára.”

(6-1138)

Én megbocsátok a Keriótinak

Szintika levelet írt Jézusnak. Ebben írja:

János meghalt, miután befejezett minden megtisztulást, a végsőt is, megbocsátva azoknak, akik megölték őt viselkedésmódjukkal, és akik arra kényszerítettek, hogy eltávolítsd őt. Ismerem ezeknek a nevét, legalábbis a jelentősebbekét. János felfedte előttem, azt mondva: „Légy mindig bizalmatlan hozzá: Ő egy áruló. Elárult engem, el fogja árulni Őt és társait. De én megbocsátok a Keriótinak, amint Ő is megbocsát neki. Már nagyon mély szakadékban fekszik, és nem akarom azt még mélyebbé tenni azzal, hogy nem bocsátok meg neki azért, hogy megölt engem, elválasztva Jézustól. Az én bocsánatom nem menti meg őt. Semmi se menti meg őt, mert ő egy ördög. Nem kellene ezt mondanom nekem, aki gyilkos voltam, de engem legalább egy sértés tett bolonddá. Ő azonban olyant támad meg, aki nem tett vele rosszat, és azzal végzi majd, hogy elárulja Üdvözítőjét. De megbocsátok neki, mert Isten jósága javamra fordította irántam érzett haragját. Látod? Mindent kiengeszteltem. Ő, a Mester mondta nekem tegnap este. Mindent kiengeszteltem. Most elhagyom börtönömet. Most leszek igazán szabad, szabad még Júdás bűnének emlékétől is, amelyet egy szerencsétlen ellen követett el, aki megtalálta békéjét Uránál.”

Az ő példáját követve, én is megbocsátok neki azért, hogy elszakított tőled, az áldott Anyától, a nótanítvány nővérektől, attól, hogy téged hallhassalak, követhesselek mindhalálig, hogy jelen lehessen megváltói diadalodon. Ezt érted teszem, a te dicsőségedért, hogy enyhítsem szenvedésedet. Légy nyugodt, Uram: Nem veszem ajkamra annak a gyalázatosnak a nevét, aki követőid sorában van, és nem mondok el semmit abból, amit Jánostól hallottam, mikor beszélt a te láthatatlan, boldogító jelenlétéről. Gondoltam arra, hogy elmegyek hozzád, mielőtt berendezem új tartózkodási helyemet. De hallottam, hogy elárulna undorom a Kerióti iránt, és hogy ártanék neked ellenségeidnél. Azért feláldoztam ezt a vigasztalást is... biztos lévén abban, hogy áldozatom meghozza gyümölcsét és jutalmát.

– Íme, Anyám. Felolvashattam volna ezt Simonnak?

– Nem. Se neki, se a többieknek. Fájdalmamban örömet jelent János szent halála... Fiam, imádkozzunk, hogy ő megérezze szeretetünket... és hogy Júdás ne legyen a gyalázatos... Ó, rettenetes!... Mégis... mi megbocsátunk majd neki...

– Imádkozzunk... – Felállnak, és imádkoznak a mécses remegő fényénél...

(6-1172)

Ellenségei be akarják vonni Jézust egy összeesküvésbe Heródes ellen, hogy ő vegye át a királyságot. Megtévesztik még Jézus igazi barátait is, köztük Mannaent és Kúzá. Kúza Tarichea melletti palotájában tartják a megbeszélést, amelyre meghívják Jézust is, aki azonban leleplezi az összeesküvők szándékát, amellyel Jézus ellen áskálódtak, és utána faképnél hagyja őket. Mikor Jézus visszatér az apostolokhoz, és folytatja búcsúzó körútját, a Kerióti egyedül megy, az apostolok után, nagyon kedvetlen, elborult képpel.

Jézus mellett csak Jakab, Alfeus fia van. Jakab érdeklődik Jézustól, hogy mi bántja, mert nagyon megváltozott a viselkedése, mióta visszajött Kúzától.

– Jakab, szívemnek pihenésre van szüksége...

– És azért nem beszélsz arról, ami fájdalmat okoz neked. Megértem. Júdás okozza fájdalmadat?

– Júdás? A te testvéred?

– Nem. A másik.

– Miért kérdezed ezt?

– Nem tudom. Míg te távol voltál, Júdást többször felkereste egy hírnök, nem tudjuk kitől. Ő mindig visszautasította, de...

– Ti bűnt láttok Júdás minden cselekedetében. Miért vétetek a szeretet ellen?...

– Mert ő oly dühös és megzavarodott. Kerüli a társakat. Kedvetlen...

– Hagyjátok őt békén: Több mint két éve velünk van, és mindig ilyen volt...

Jézus másra tereli a beszédet. Mögöttük, egy csoportban mennek az apostolok, akik megvárták Júdást, hogy ne legyen egyedül, bár ő oly nyilvánvalóan kellemetlen társ, úgy, hogy nem kívánnak vele lenni.

(7-1247)

Imádkozz értem!

Jézus a vízelosztókról szóló példabeszéd után egy csókkal elbúcsúzik apostolaitól, s míg ők nyugovóra térnek, felmegy egy dombra imádkozni.

A Kerióti sírva csókolja meg Őt, utolsónak maradván, pedig máskor mindig az első akar lenni. Jézus füléhez hajolva azt suttogja:

– Imádkozz, imádkozz, imádkozz értem!

Jézus imába merülve ül egy sziklán, egy nagy fa alatt, szokása szerint, térdére könyökölve, s imára kulcsolva kezét. Miután egy ideig így imádkozik, mozgást hall. Valaki Őt keresi:

– Mester?

Jézus megfordul, mert hátulról jön a hang, s megszólal:

– Júdás? Mit akarsz?

– Hol vagy, Mester?

– A diófa alatt. Jöjj ide! – feleli Jézus, felkelve, és az ösvény felé menve, hogy Júdás láthassa Őt.

– Azért jöttél, Júdás, hogy egy kicsit Mestered társaságában légy? Vagy szükség van rám Korozainban?

– Nincs, Mester. Semmi szükség. Vágyakoztam hozzád jönni.

– Jöjj akkor! Van itt hely mindkettőnknek ezen a sziklán.

Leülnek egymás mellé. Csend. Júdás nem beszél. Nézi Jézust. Küzd magában.

Jézus segíteni akarja őt. Kedvesen, de figyelmesen ránéz.

– Milyen szép éjjel, Júdás! Nézd, milyen tiszta minden! Azt hiszem nem volt ennél tisztább az első éjjel sem, amely a földre borult, és Ádám álma felett örködött a földi paradicsomban. Szagold meg, hogy illatoznak ezek a virágok! De ne tépd le őket! Olyan szépek, és tiszták! Én sem téptem le, mert miért legyünk kegyetlenek velük szemben. Mindig helytelen az erőszak. A növények iránt éppúgy, mint az állatok iránt. Olyan szép az élet, amikor jól töltik! És ezek a virágok jól töltik, mert illatosak, felvidámítanak látásukkal és illatukkal, mézet adnak a méheknek és a pillangóknak, és átengedik bibéjük aranyát, hogy ágyat készítsenek belőle a madarak, fészükben... Ha kicsit előbb itt lettél volna, hallhattad volna egy fülemüle édes dalát, amellyel az Urat dicsérte örömeiben, hogy él. Kedves madarak! Milyen példát adnak az embereknek! Kevéssel beérik, és csak arra vágnak, ami megengedett és szent. Egy magocska és egy kis féreg, mert a Teremtő Atya adja nekik. És nemcsak hogy nem méltatlankodnak, és nem haragszanak, hanem becsapják testük éhségét szívük teljességével, amely énekre indítja őket, hogy dicsérjék az Urat, és amely eltölti őket a remény örömeivel. Boldogok, amikor elfáradnak a reggeltől estig tartó repülésben, hogy langyos, puha, biztos fészket készítsenek maguknak, nem önzésből, hanem fiókáik szeretetéből. És örvendezve énekelnek, becsületesen szeretve. A hím fülemüle a nőstény fülemüle számára énekel, s mindketten gyermekeiknek. Az állatok mindig boldogok, mert nincs lelkiismeret furdalásuk, és szívük nem korholja őket. Mi boldogtalanná tesszük őket, mert az ember gonosz, tiszteletlen, hatalmaskodó, kegyetlen. És nem elég neki, hogy csak a hozzá hasonlókkal ilyen. Gonoszsága túlcsoordul a nála alacsonyabbak iránt is. És minél nagyobb a lelkiismeret furdalása, annál kegyetlenebb másokkal. Biztos vagyok abban, például, hogy nem volt nyugodt a lelke annak a lovasnak, aki ma véresre verte kiizzadt és fáradt lovát. Vagy valami becstelenségre készült, vagy már elkövette azt.

Jézus elhallgat, és gondolataiba merül. Júdás is hallgat. Ő is gondolkodik. Utána megszólal:

– Milyen szép, Mester, hallani, hogy így beszélsz! Minden világossá válik a szem, az értelem, a szív számára... és minden könnyűvé lesz. Az is, hogy kimondjam: „Jó akarok lenni!” Az is, hogy megmondjam neked... megmondjam neked: „Mester, az én lelkem is zavaros! Ne undorodj tőlem, Mester! Te, aki annyira szereted azt, aki tiszta!”

– Ó, Júdásom! Én undorodjam? Barátom, fiam, mi zavar meg téged?

– Tarts magadnál engem, Mester! Tarts szorosan! Megesküdtem, hogy jó leszek, miután oly kedvesen beszéltél hozzám. Megesküdtem, hogy ismét olyan leszek, mint az első napokban voltam, hogy követlek, és szeretlek téged, mint ahogy a vőlegény szereti menyasszonyát, és nem vágyakozom másra, csak rád, te teljesen kielégítesz engem! Így szerettelek téged, Jézusom...

– Tudom... és szerettelek téged ezért... De még mindig szeretlek, szegény, megsebesült barátom...

– Honnan tudod, hogy az vagyok? Mít mondasz?

Csend. Jézus nagyon kedvesen néz Júdásra... Úgy tűnik, hogy egy könnycsepp még nagyobbá és kedvesebbé teszi szemét, és mérsékli ragyogását. Egy ártatlan gyermek szeme, aki teljesen átadja magát a szeretetnek.

Júdás Jézus lábához ereszkedik, arcát térdére teszi, és karját oldalára, és felsóhajt:

– Tarts engem magadnál, Mester... tarts... Testem ordítózik, mint egy ördög... és ha engedek, íme bekövetkezik minden rossz... Tudom, hogy te tudod, és mégis várod, hogy én mondjam meg... De nehéz, Mester, megmondani: „Vétkeztem”.

– Tudom, barátom. Ezért kell jól cselekedni. Hogy ne kelljen utána megalázkodni, és azt mondani: „Vétkeztem.” Azonban, Júdás, ebben is hatalmas gyógyszer van. A kötelezettség, hogy meg kell vallanunk bűnünket, visszatart attól. Ha pedig mégis elkövette valaki a bűnt, az önvádolás már megváltó vezeklés. Ha pedig valaki nemcsak kevélysége miatt szenved, vagy a büntetéstől való félelemből, hanem azért, mert tudja, hogy hibájával fájdalmat okozott, akkor, mondom neked, megsemmisül a bűn. A szeretet az, ami üdvözít.

– Én szeretlek téged, Mester. De annyira gyenge vagyok... Ó! Te nem vagy képes szeretni engem! Te tiszta vagy és a tisztákat szereted... Nem szerethetsz engem, mert én... én... Ó! Jézus, vedd el tőlem az érzékies éhséget! Tudod, hogy létezik az ördög?

– Tudom. Nem hallottam, de ismerem a hangját.

– Látod? Látod? Annyira undorodsz, hogy pusztán ennek kijelentése is eltorzítja arcodat... Ó! Nem bocsáthatsz meg nekem!

– Júdás! Nem emlékezel Mária Magdolnára? És Mátéra? És arra a vámosra, aki leprássá vált? És arra a római kéjnöre, akinek megjövendöltem az eget, mert miután megbocsátottam neki, szent életre törekszik?

– Mester... Mester... Mester... Ó! Milyen gonosz a szívem!... Ezen az estén elmenekültem... elmenekültem Korozainból... mert ha ott maradok... ha ott maradok... elveszek. Tudod... úgy van, mint amikor iszik valaki, és beteggé lesz... Az orvos elveszi tőle a bort és minden részegítő italt, és az illető meggyógyul, és egészséges marad egészen addig, míg ismét meg nem ízleli azt... De ha enged, akár csak egyetlen egyszer is, és ismét megízleli... szomjas lesz rá... szomjas lesz arra az italtra... s többé nem áll ellen... és iszik és iszik... és megbetegszik... végleg megbetegszik... megbolondul... megszállottá lesz... megszállja őt az érzékiség ördöge... Ó! Jézus, Jézus, Jézus!... Ne mondd el ezt másoknak, ne mondd el... Szégyellem magamat mindenki előtt.

– De nem előttem.

Júdás félreérti.

– Igaz! Bocsáss meg! Jobban kellene szégyellnem magamat előtted, mint bárki más előtt, mert te tökéletes vagy...

– Nem, fiam. Nem ezt mondtam. A te fájdalmad, a te aggodalmad, a te megaláztatásod nem burkol téged sötétbe. Azt mondtam, hogy mindenki előtt szégyenkezhetsz, de nem előttem. Egy gyermek nem fél, és nem szégyenkezik jó atyja előtt, és egy beteg a jó orvos előtt. Hanem félelem nélkül bevallja baját, mert az egyik szereti, és megbocsát neki, a másik pedig megérti, és meggyógyítja őt. Én szeretlek téged, és megértelek. Azért megbocsátok neked, és meggyógyítalak. De mondd meg nekem, Júdás: ki ad téged az ördög kezébe? Én? A testvérek?

A bűnös asszonyok? Nem. Hanem a te akaratod. Most megbocsátok neked, és meggyógyítalak... Mily nagy örömet adtál nekem, Júdásom! Már annyira élveztem ezt a csendes, illatos, madárdaltól vidám éjszakát, és dicsértem érte az Urat. De most az öröm, amiben te részesítettél engem, felülmúlja azt, amit a tiszta hold, ezek az illatok, ez a béke, ezek a madárdalok adtak. Hallod? A fülemüle mintha egyesülne velem, s azt mondaná neked, hogy boldog a te jóakaratom miatt. Ez a kis énekes, amely annyira telve van jóakarattal, hogy azt tegye, ami miatt Isten teremtette. És ez a reggeli szellő is, amely elhalad a virágok felett, és felébreszti őket, megrengetve kelyhükben a gyémántként csillogó harmatcseppet. Hamarosan felfedezik azt a pillangók és a napsugarak, és az egyik megpihen rajta, a másik pedig kis tükrökként visszatükröződik benne. Nézd: a hold lenyugszik. A hajnal bejelenti magát ezzel a kakaskukorékolással, amely messziről idehallatszik. Az éj sötétje és rémei eloszlanak. Látod, milyen gyorsan és kedvesen telt az idő, amely, ha nem jöttél volna hozzám, undor és lelkiismeret furdalás között telt volna el. Jöjj mindig, amikor félsz magadtól! Önmagadtól!!! Nagyszerű barát, nagy kísértő, nagy ellenség és nagy bíró az, Júdás! És, látod? Míg őszinte és hűséges jóbarát, ha jó voltál, ért ahhoz, hogy hazug barát legyen, ha nem vagy jó, és miután bűntársad volt, könnyörtelen bíróddá váljék, és gyötörjön téged szemrehányásaival... Vad tud lenni, amikor korhol... De nem én! Jól van, menjünk! Az éjszaka elmúlt.

– Jó Mester, nem hagytalak nyugodni... és ma annyit kell beszélned...

– Nyugalmat találtam az örömben, amiben részesítettél. Nincs jobb nyugalmam, mint amikor azt mondhatom: „Ma megmentettem egyet, aki elveszett.” Jöjj, jöjj... Leme gyünk Korozainba! Ó! Ha ez a város képes lenne követni téged, Júdás!

– Mester... mit mondasz majd társaimnak?

– Semmit, ha nem kérdeznek... Ha kérdeznek, azt mondom, hogy Isten irgalmasságáról beszélgettünk... Ez olyan igazi és végtelen beszélgetési tárgy, hogy a leghosszabb élet sem elég kimerítéséhez. Menjünk!...

* * *

Jézus a látnoknak a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

Sokan azt kérdik: Miért világítom meg Júdás alakját?

Válaszom: A századokon keresztül Júdás alakját túlságosan meghamisították. Végül teljesen természetellenessé vált. Egyes iskolákban mintegy évig magasztalták, mint a megváltás második és elengedhetetlen véghezvivőjét. Aztán sokan azt gondolják, hogy a Kísértő váratlan, dühös támadása verte le őt. Nem. Minden esésnek előzményei vannak. Minél súlyosabb az esés, annál nagyobb előkészítésre szorul. Az előzmények magyarázzák meg a tényt. Senki sem bukik el hirtelenül, és senki sem emelkedik a magasba hirtelenül. Sem a rosszban, sem a jóban. Minden bukást hosszú és alattomos tényezők előznek meg, és minden felemelkedést türelmes és szent tényezők.

Júdás szerencsétlen tragédiája nagyon tanulságos lehet Isten módszerének megismeréséhez az emberek üdvözítését és az Ő irgalmasságát és megbocsátását illetőleg azok esetében, akik a Mélység felé süllyednek.

Júdás sátáni örülete, amely elfogta őt bünténye után, nem következett volna be, ha éveken keresztül nem romlott volna meg a pokoli sugallatú rossz szokások által. Amikor valaki elkövet egy büntényt, amibe valami előre nem látott esemény rántotta őt bele, amely homályba borította értelmét, akkor szenved, de tud engesztelni, mert szívének egyes részei még egészségesek, nem hatolt beléjük a pokoli méreg. A világnak, amely tagadja a Sátán létezését, mert az már annyira áthatotta, hogy észre sem veszi, mert már részévé vált, és belélegezte, rámutatok arra, hogy a Sátán létezik. Örök és változhatatlan az ő módszere, amellyel meghódítja áldozatait.

(7-1265)

Júdásnak igaza van!

Az apostolok Engannimban várnak Jézus és János megérkezésére. Zuhog az eső. Amikor beérnek a városba, Jézus azt tanácsolja, hogy külön induljanak a többiek keresésére, így hamarabb rájuk találnak.

János fedezi fel őket.

– Hol van a Mester? – kérdezik tőle.

– Titeket keres. Aki először talál rátok, elmegy a kovácshoz.

– Akkor... Nézd! Abban a házban vagyunk. Egy jó asszonynál, akinek három gyermeke van. Menj rögtön a Mesterhez, és jöjjetek! – Jakab körülnéz, és suttogva hozzáteszi: – Sok farizeus van itt... és biztosan rossz szándékkal. Kérdezték tőlünk, hogy hol van Ő. Először azt mondtuk: „Nem tudjuk.” Nem hittek nekünk. Pedig az igazat mondtuk, mert honnan tudhattuk volna, hol van Ő?! Akkor a Kerióti, akinek nincsenek annyi aggályai, azt mondta: „Előre ment”, és mivel ez nem győzte meg őket, kérdezték, kivel, mikor, azt mondta nekik: „Ptolemaisban hajóra szállt, és azért előttünk van! Joppében fog partra szállni, és Jeruzsálemba megy a Damaszkuszi-kapun keresztül, hogy azonnal Arimateai Józsefhez menjen Bezetában levő házához.”

– De miért ennyi hazugság? – kérdezi botránkozva János.

– Mi is ezt mondtuk neki. Ő azonban nevetve válaszolta: „Szemet szemért, fogat fogért, hazugságot hazugságért. Elég, hogy megmentjük a Mestert. Azért keresik, hogy ártsanak neki. Tudom.” Péter megjegyezte, hogy Józsefnek kellemetlenséget okozhat ezzel. De Júdás azt válaszolta: „Oda fognak futni, és látják majd József csodálkozását, s akkor felfogják, hogy nem igaz.” „Akkor téged fognak gyűlölni érte, a pofonért, amit tőled kaptak” – vetették ellen. De ő nevetve mondta: „Ő, nevetek gyűlöletükön. Tudom, hogyan tehetem őket ártalmatlanokká.” De menj, János! Igyekezd megtalálni a Mestert, és jöjj ide velem! Az eső segítségünkre van. A farizeusok házaikban vannak, hogy ne áztassák el ruháikat...

János átadja testvérének a zsákját, és elsietne, de Jakab megfogja őt, s azt mondja neki:

– És ne mondd el a Mesternek Júdás hazugságait.

– Nem mondom el – és János elfut.

János megtalálja a Mestert egy kapu alatt a patkolókovács műhelye mellett. Azt mondja neki:

– Jöjj, hamar! Megtaláltam őket. Átöltözhettek száraz ruhákba.

Gyorsan elérik a házat. Belépnek a nyitva hagyott ajtón. A tizenegy apostol körülveszi Jézust, mintha már hosszú hónapok óta nem látták volna.

– Béke veletek! – mondja Jézus, mosolyogva, és ugyanolyan szeretettel megöleli mindegyiküket. Mindegyik egyszerre kezd beszélni, annyi dolgot akarnak mondani. De Péter rájuk kiált:

– Hallgassatok el! És hagyjátok Őt! Nem látjátok, mennyire átázott, és fáradt? – És a Mesterhez: – Elkészítettek számodra egy meleg fürdőt, és... add ide nekem azt az átázott köpenyt... és meleg ruhákat. A zsákodból vettem ki... – Utána a ház belseje felé kiált: – Hé, asszony! A Vendég megérkezett! Hozd a vizet, a többiről én gondoskodom.

Az asszony, három leányával a konyhába megy, és nagy fazekakban hozzák a forró vizet.

– Jöjj, Mester! És te is, János. Fagyosak vagytok, mint a vízbefűltak. De főzettem borókát, ecettel, hogy a vízbe tegyem. Jót tesz.

Jézus belép egy kis szobába, ahol két hatalmas dézsa áll, nézi az asszonyt, aki kimegy leányaival, és üdvözli őket:

– Béke veled és leányaiddal. Az Úr fizesse meg!

– Köszönöm, Uram... – mondja ő, és kimegy. Péter belép Jézussal és Jánossal. Bezárja az ajtót, és suttogva mondja:

– Vigyázz, hogy meg ne tudja, ki vagy... Vándorok vagyunk mindnyájan, és te egy rabbi vagy, mi pedig barátaid. Alapjában véve igaz... Nem... hm! Nem más, csak burkolt igazság... Túl sok farizeus és... túlságosan érdeklődtek felőled. Tartsd ehhez magadat!... Utána majd beszélünk. – És elmegy, magukra hagyva őket. Visszatér társaihoz, akik egy szobában ülnek.

– És most? Mit mondjunk a Mesternek? Ha megmondjuk, hogy hazudtunk, fájdalmat okozunk neki. De... nem hallgathatjuk el előtte – mondja Péter.

– De ne áldozzatok fel magatokat! Én hazudtam, és én mondom meg neki.

– És azzal még szomorúbbá teszed Őt. Nem láttad, milyen szomorú?

– Láttam. De azért, mert fáradt... Ami a többit illeti... Meg tudom mondani a farizeusoknak is: „Hazudtam nektek.” Ezek semmiségek! Fontos, hogy neki ne kelljen szenvednie.

– Én nem mondanék semmit sem. Senkinek sem. Ha vele beszélsz, nem tudod titokban tartani. Ha a farizeusokkal, nem éred el, hogy megmentsed Őt cselvetéseiktől... – jegyzi meg Fülöp.

– Majd meglátjuk – mondja magabiztosan Júdás.

Kisvártatva belép Jézus, száraz ruhákban, felfrissülve a fürdőtől. János követi.

Beszélnek arról, mi minden történt az apostolok csoportjával, a Mesterrel és Jánossal. De senki se szól semmit sem a farizeusokról, egészen addig, míg Júdás azt nem mondja:

– Mester, biztosan tudom, hogy keresnek téged azok, akik gyűlölnék. És hogy megmentselek, elterjesztettem, hogy nem mész a szokásos úton Jeruzsálembe, hanem a tengeren, egészen Joppéig... Ők visszafordulnak oda, ha, ha!

– De miért hazudni?

– És ők miért hazudnak?

– Ők ők, és te nem vagy, nem kell olyannak enned, mint ők!...

– Mester, én csak egy valaki vagyok, aki ismerem őket, és aki szeret téged. Azt akarod, hogy tönkre tegyenek? Én kész vagyok megakadályozni azt. Hallgass meg engem, és érezd szívemet szavaimban! Te holnap nem mész ki innen...

– Holnap szombat van...

– Rendben van. De nem mész ki innen. Te pihensz, te...

– Mindent, kivéve a bűnt, Júdás. Semmiféle megfontolás sem vesz rá engem arra, hogy szombaton elmulasszam annak megszentelését.

– Ők...

– Tegyenek, amit akarnak! Én nem fogok bűnt elkövetni. Ha azt tenném, azon kívül, hogy a bűn rám nehezedne, fegyvert adnék kezükbe tönkretételemhez. Nem emlékszel rá, hogy már azt mondják, megszenteltetem a szombatot?

– Igaza van a Mesternek – mondják a többiek.

– Rendben van... Tégy, amit akarsz, szombaton. De ami az utat illeti, nem. Ne menjünk azon az úton, amelyen mindenki megy, Mester. Hallgass rám! Veszítsék nyomodat!...

– De elvégre is! Pontosan mit akarsz mondani? – kiáltja Péter, hadonászva rövid karjaival. – Mester, parancsold meg neki, hogy beszéljen!

– Nyugalom, Péter! Ha testvéred tudomására jutott, hogy veszélyben vagyunk, s talán saját magát is veszélyeztette ennek megismerésével, és figyelmeztet minket erre, akkor nekünk nem szabad ellenségként kezelnünk őt, hanem hálásaknak kell lennünk iránta. Ha ő nem tud mindent elmondani, mert bajba hozhat egy harmadik személyt, aki nem elég bátor ahhoz, hogy maga beszéljen, de még elég becsületes ahhoz, hogy ne engedjen meg egy bűntényt, akkor miért akarjátok őt szólásra kényszeríteni? Engedjétek tehát beszélni, és én elfogadom javaslatát, amennyiben jó, és elvetem azt, ami nem lehet jó. Beszélj, Júdás!

– Köszönöm, Mester. Egyedül te ismeresz engem igazán úgy, amilyen vagyok. Mondtam. Szamaria határain belül biztonságban járhatunk. Mert Szamariát Róma jobban hatalmában tartja, mint Galileát vagy Júdeát. Azért, akik téged gyűlölnék, nem akarnak ujjat húzni

Rómával. Azonban azért, hogy a kémek mindig nyomodat veszítsék, azt mondom, ne kövesd a közvetlen utat, hanem menj Dotain felé, és utána, anélkül, hogy Szamaria városát érintened, vágj át Szichem felé, és utána le Efraimba, Kariton és Adominon keresztül juss el Betániába.

– Hosszú és nehéz út, főleg, ha esik.

– Adomin veszélyes!

– Úgy látszik, te keresed a veszélyt!

Az apostolok nem lelkesednek ezért a tervért. De Jézus azt mondja:

– Júdásnak igaza van. Ezt az utat fogjuk követni. Utána lesz időnk pihenni. Előbb még más tennivalóm is van, mielőtt elérkezne óráim teljessége, és ostoba módon nem szabad kezükbe adnom magamat addig, míg, minden be nem fejeződött. Így megyünk Lázárhoz. Ő bizonyára nagyon beteg, és vár engem. Ti egyetek! Én visszavonulok. Fáradt vagyok...

– De még egy falatot sem eszel? Csak nem vagy beteg?

– Nem, Péter. De már hét napja nem voltam ágyban. Isten veletek, barátaim! Béke veletek!... – És visszavonul.

Júdás örvendezik:

– Láttátok? Ő alázatos és igazságos, és nem veti el azt, amit jónak érez...

– Igen... de... Azt hiszed, hogy megelégedett? Igazán megelégedett?

– Nem hiszem... De felfogja, hogy igazam van...

– Szeretném tudni, honnan tudsz oly sokat. Hiszen... mindig velünk voltál!...

– Igen. És felügyeltek rám, mint valami veszélyes állatra. Tudom. De semmit se tesz.

Tartsátok eszetekben ezt: még egy koldus is, egy rabló is hozzásegíthet ahhoz, hogy megtudjunk valamit, és egy asszony is. Beszéltem egy koldussal, és jót tettem vele. Egy rablóval, és felfedeztem... Egy... nővel, és... mily sok dolgot tudhat egy asszony!

Az apostolok elámulva néznek egymásra. Kérdő tekintettel. Mikor? Hol tudta meg Júdás, hol közelítette meg őket?

Ő nevetve mondja:

– És egy katonával! Igen. Mert az asszony a katonához küldött engem. És az megerősítette. És értesített... Minden szabad, amikor szükséges. Még az alvilági nők és a katonák is!

– Te... te egy... – mondja Bertalan, de megfékezi magát, és nem folytatja.

– Igen. Én vagyok. Semmi több, mint én. Egy bűnös, a ti szemetekben. De én, minden bűnöm ellenére, jobban szolgálom a Mestert, mint ti. És ami a többit illeti... Ha egy alvilági nő tudja, mit akarnak ellenségei tenni Jézussal, akkor az annak a jele, hogy ők is ehhez a nőhöz mennek, és vele szórakoznak... És ha ők megközelíthetik őt... én is megtehetem. Jó szolgálatot tett nekem, látjátok? Gondoljátok meg, hogy Júdea határán elfoghatták volna Őt. És tartsatok bölcsnek, hogy elkerültük ezt...

Mindnyájan gondolataikba merülve, kedvetlenül esznek. Utána Bertalan felkel.

– Hová mész?

– Megtalálni Őt... Nem vagyok meggyőződve arról, hogy alszik. Viszek neki meleg tejet... és meglátom.

Kimegy, és egy ideig távol marad. Utána visszatér.

– Ágyán ült... és sírt... Júdás, te megszomorítottad őt. Gondoltam.

– Ő mondta neked? Megyek, hogy megmagyarázzam neki.

– Nem. Nem mondta. Sőt, azt mondta, hogy neked is vannak érdemeid. De én megértettem. És ne menj! Hagyd őt nyugodni!

– Mindnyájan ostobák vagytok. Ő szenved, mert üldözik, meggátolják küldetésében. Ezért. – Lázadozik Júdás.

És János megerősíti:

– Igaz. Sírt, mielőtt még ide jöttünk volna. Sokat szenved, Anyja miatt is, testvérei, a szerencsétlen földművesek miatt. Ó, mennyi fájdalma van!...

– Mondd csak el! Mondd el!

- Fájdalom számára elhagyni Anyját. Látni, hogy nem értik meg Őt, hogy senki sem érti meg, ez fájdalom. Látni, hogy Johanána szolgálai...
- Eh, igen: Azokat különösen fájdalmas látni!... Örülök neki, hogy Marciam nem látta őket. Szenvedett volna, és gyűlölte volna a farizeust... – mondja Péter.
- De az én testvéreim is fájdalmat okoztak még Jézusnak? – kérdezi szigorúan Júdás Tádé.
- Nem, sőt! Látták Őt, és szeretettel beszéltek vele, és ha békén hagynák őket... De Ő szeretné... amint mi... és még inkább, mint mi mindnyájan... Szeretné, ha mi mindnyájan meg lennénk győződve az Ő Országáról és annak természetéről. És mi... – János nem mond többet...
Az apostolok elgondolkoznak szavain.

(7-1357)

Ne hazudj többé!

A samariai hegyekben pásztorokkal találkoznak, s tőlük kérnek útmutatást a sokfelé ágazó ösvényeken. Az egyik pásztor felajánlja, hogy velük megy egy ideig, mert úgyis le kell szállnia a völgybe nyájával. Figyelmezteti az apostolokat, hogy sok rabló van a hegyekben, akik szívesen lecsapnak a zarándokokra.

– Sok rabló van köztetek, mi? – kérdezi mosolyogva Fülöp.

– Azt hiszed, hogy ezek samaritánusok, te galileai? – mondja rögtön, sértődötten a pásztor.

Júdás közbeszól, mivel ő ajánlotta ezt az útvonalat, és ezért kötelességének tartja, hogy kiküszöböljön minden sajnálatos dolgot.

– Nem, nem! Azért vannak itt ezek, mert tudják, hogy ti vendégszeretők vagytok, és aki valami rosszat tett másutt, ide menekül. Olyan, mintha minden hely menedékhely lenne. A gonosztevők mindenkinél jobban tudják, hogy sem galileai, sem júdeai nem üldöznék tovább őket itt, és hasznot hajtanak ebből. És a természet is segíti őket. Ezek a hegyek...

– Ah! Azt hittem, hogy azt gondoljátok... De a hegyek, igen, nagyon segítenek. A két legmagasabb, azután... Igen... de... mennyit vonz az Adomin és Efraim völgyszakadéka! Minden fajtából, és... a római katonák ravaszok... Nem mernék kifüstölni őket. Csak a kígyók és a sasok tudják megismerni tanyájukat, s behatolni azokba. És rettenetes dolgokat beszélnek. De üljetek le! Adok nektek tejet. Samaritánus vagyok, igen... de én is ismerem Mózes Öt könyvét! És nem bántom meg azt, aki nem sérteget. Ti... nem sértegettek, jöllehet galileaiak és júdeaiak vagytok. De azt mondják, egy próféta támadt, aki azt tanítja, hogy szeressük egymást. Ha nem gondolnák arra, hogy az írástudók és farizeusok szerint átkozottak vagyunk, így mondják, azt mondanám, hogy a nagy próféták, akik szerettek minket, tértek vissza benne, amint egyesek mondják, hogy újból éljenek. De én nem hiszem ezt... Itt a tej... De szeretnék találkozni ezzel a prófétával. Azt mondják, hogy a másik próféta, aki a mi határainkba menekült, és akit nem mi árultunk el – amit ne felejtessenek el azok, akik minket sértegetnek – azt mondta, hogy ez az Izraelben támadt próféta nagyobb Illésnél. Ő Isten Bárányának, a Krisztusnak nevezte Őt. És a szichemi samaritánusok, akik beszéltek velem, nagy dolgokat mondanak felőle, és várják Őt a fő útvonalakon, mert gondolják, hogy arra megy. Sőt – és ez először történik meg – még a zsidó farizeusok és írástudók is kérdezősködtek tőlünk minden városban, s azt mondták, hogy ha meglátjuk Őt, fussunk előre, és értesítsük őket, mert nagy ünnepet akarnak rendezni számára.

Az apostolok titokban egymásra néznek, de bölcsen hallgatnak. Júdás, ragyogó, fekete szemével, amely diadalmas fényben ragyog, mintha azt mondaná: „Hallottátok? Meg vagytok most győződve, hogy igazam volt?”

A pásztor folytatja:

– Ti biztosan ismeritek Őt. Honnan jöttök?

– Észak Galileából – válaszolja gyorsan Júdás.

– Ah, akkor... Nem. Te nem vagy galileai.

– Minden vidékről származunk. Elzarándokoltunk az írástudók sírjaihoz.

– Ah? Talán tanítványok vagytok... De ez az ember, nem egy rabbi? – és Jézusra mutat.

– Tanítványok vagyunk. Jól mondtad. Igen, ez az ember egy rabbi. De tudod, hogy különbség van rabbi és rabbi között...

– Tudom. Biztosan ez fiatal, és még tanulnia kell a ti írástudóitoktól a Templomban. – Világosan ki lehet érezni a megvetést szavaiból, amikor kiejti: a ti szót. De Júdás, aki mindig annyira kész a visszavágásra, most csodálatosan uralkodik magán.

A többiek nem beszélnek. Jézus, mintha gondolataiba mélyedne, nem is hallotta volna a szurkálódást. Júdás mosolyogva mondja:

– Valóban nagyon fiatal. De ő a legbölcsebb köztünk. – És hogy végét vesse a veszélyessé válható társalgásnak, megkérdezi:

– Sokáig kell még itt maradnod? Mert mi szeretnénk éjjelre lejutni a hegyről.

– Nem. Jövök. Összegyűjtöm a juhokat, és megyünk.

– Rendben van. Közben mi előre megyünk... – és azonnal elindul a többiekkel az ösvényen.

Amikor egy sűrű erdő eltakarja őket a pásztortól, nevet, nevet, és azt mondja:

– Milyen könnyű félrevezetni az embereket! Meg vagytok-e győződve, hogy nem hazudtam, és nem voltam ostoba?

– Nem. Nem hazudtál... de most hazudtál.

– Hazudtam? Nem. Hogyan mondhatod, Fülöp? Értettem ahhoz, hogy megmondjam az igazságot anélkül, hogy kárunk lett volna belőle. Talán nem Észak-Galileából jöttünk? Talán nem származunk különböző helyekről? Nem mentünk talán el tiszteletünket tenni az írástudók sírjánál, ahol kővel dobáltak meg minket? És még utolsó utunknál is nem Giszkala felé mentünk-e? Tagadtam talán, hogy Jézus egy rabbi? Azt mondtam talán, hogy nem bölcsebb mindnyájunknál?... Amikor ezt mondtam, arra gondoltam, nevetve szívemben, hogy amikor ezt mondtam: „köztünk”, megbántottam minden rabbit, akik alatta állnak a Mesternek, jóllehet azt képzelik, hogy fölülmúlják Őt, és félrevezettem a pásztort... Ha, ha, ha! Értetni kell ahhoz, hogy hogyan mondhat meg az ember mindent anélkül, hogy kárát vallaná.

Júdás, Alfeus fia, ajkát biggyeszi, és azt mondja:

– Számomra ez mindig hazugság!

– És aztán! Én mondtam! De hallottad, nemde? Már előre intézkedtek, s azt mondták a szamaria-belieknek, hogy jelezzék nekik a Mester útját, hogy ünnepelve fogadhassák Őt a határnál!

– Ünnepelve! Ők is tudtak úgy beszélni és gondolkodni, hogy hazudva az igazat mondják... A kerióti Júdásnak igaza van – mondja Tamás.

Jézus megfordul, és azt mondja:

– Igen. Az övéké: cselvetés. És gyűlöletes. De az is mindig megrovásra méltó, ha valaki jó célból más mond a valóság helyett. Azt hiszed, hogy az Úrnak szüksége van erre, hogy megvédje Messiását? Ne hazudj többé, még jó szándékkal sem! A lélek hozzászokik a hazugság elképzeléséhez, és az ajak annak kimondásához. Nem, Júdás. Kerüld a hazugságot!

– Kerülni fogom, Mester. De most hallgassunk el! A pásztor hamarosan utolér minket.

(7-1361)

Amikor Jézus megérkezik Betániába, találkoznak Izsákkal, aki elmondja, hogy ők is őrszemeket állítottak minden Jeruzsálembe vezető útra, hogy értesítsék Jézust a farizeusok ármánykodásáról.

– Mester, – mondja nevetve a Kerióti – ők mondják, hogy a nagytanács fele a Jaffai-kapunál volt, és kérdezősködtek tőlük, mert egyesek emlékeztek a Keriótinak Engannimban mondott szavaira, mások viszont esküdtek arra, hogy Jézus Dotainban volt, ismét mások látták Őt Efraim közelében, és dühöngtek, mert már nem tudják, hogy te hol voltál... – és nevet a tréfán, amit Jézus ellenségeivel üzött.

– Holnap majd meglátnak engem – mondja Jézus.

– Nem. Holnap mi megyünk. Már leszögeztük. Mindnyájan, egy csoportban, és úgy, hogy jól lássanak minket.

– Nem akarom. Te hazudnál.

– Esküszöm neked, hogy nem fogok hazudni. Ha nem mondanak nekem semmit, én se mondok semmit. Ha kérdeznek minket, hogy itt vagy-e, azt válaszolom majd nekik: „Hát nem látjátok, hogy nincs itt?” Ha tudni akarják, hogy hol vagy, azt mondom nekik: „Keressétek ti

Őt! Hogy kívánhatjátok, hogy tudjam, hol van a Mester ebben a pillanatban?” Valóban nem tudhatom biztosan, hogy a házban vagy-e vagy a gyümölcsösben, vagy mit tudom hol.

– Júdás, Júdás, mondtam neked...

– És én azt mondom neked, igazad van. De ez az én eljárásom nem a galamb egyszerűsége lesz, hanem a kígyó okossága. És együtt képezzük azt a tökéletességet, amit tanítottál. – Jézus hangját utánozva, amikor tanít, tökéletesen majmolva a Mestert: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek azért okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok... Ne aggódjatok, hogyan válaszoljatok, mert abban a pillanatban nem ti beszéltek, hanem a Lélek adja ajkatokra a szót... Amikor üldöznek titeket az egyik városban, meneküljétek egy másikba, míg el nem jön az Emberfiának az Országá...” Emlékezem rá, és most van az ideje annak, hogy alkalmazzuk.

– Nem így mondtam, és nemcsak ezt mondtam – veti ellen Jézus.

– Ó, jelenleg csak erre kell emlékezni, és így kell mondani. Tudom, mit akarsz mondani. De ha nem hisznek benned erős hittel, és ez a te Országod sziklája, akkor nem jó ellenségeid kezébe adnod magadat. Utána... majd a többi is megmondjuk és megtesszük...

Júdás oly ragyogó értelmességgel fejezi ki magát, és oly huncut, hogy megnyer mindenkit, Jézust kivéve, aki felsóhajt. Júdás igazán ért az emberek félrevezetéséhez, a rajtuk való győzedelmeskedéshez.

Jézus felsóhajt, és gondolkodik... De megadja magát, érezve, hogy Júdás előrelátása nem egészen rossz. Ő, diadalmasan kialakítja egész tervét.

– Holnap tehát, és holnapután, egészen a szombat utáni napig mi megyünk. És egy lombsátorban tartózkodunk majd a Cedron völgyében, mint tökéletes izraeliták. Ők belefáradnak a rád való várakozásba... és akkor eljössz. Addig pedig itt maradsz, békében, pihenve. Ki vagy merülve, Mesterem! És mi nem akarjuk ezt. Zárd be a kapukat, és közölünk valaki eljön majd, megmondani neked, hogy mit tesznek ők. Ó, szép lesz csalódottnak látni őket!

Mindnyájan beleegyeznek, és Jézus nem ellenkezik. Talán azért, mert valóban nagyon fáradt, vagy, mert Lázárt meg akarja vigasztalni, amennyire csak tudja, az utolsó küzdelem előtt. Talán azért is, mert valóban szükség van arra, hogy megőrizze szabadságát addig, míg be nem fejezte minden művét, amire szükség van ahhoz, hogy Izrael ne kételkedjék isteni természetében, mielőtt elítélné, mint bűnöst... Azt mondja nekik:

– Legyen így! De ne keressétek a vitatkozást, és kerüljétek el a hazugságokat! Inkább hallgassatok! De ne hazudjatok!

(7-1388)

Jeruzsálemben Jézus találkozik a kis Benjáminnal, aki megint kifejezi lesújtó véleményét a Keriótíróról. Jézus buzdítja őt, hogy imádkozzék érte. Később Júdás Tádé is igazat ad a kis Benjáminnak, s mikor Jézus megkorholja őt ezért:

– Júdás, Júdás! Miért okozol nekem fájdalmat?

– Azért, testvérem, mert szeretlek. És félek a Keriótítól, jobban félek tőle, mint egy kígyótól – válaszolja Tádé. (Gy 2,56-58)

(7-1724)

Sokféleképpen lehet gyilkolni!

Arimateai József figyelmezteti Jézust, aki Pereába akar menni, hogy csak a főutakon járjon és csak olyan városba térjen be, amelyben egy római százados ügyel a rendre. A többi nagyon bizonytalan, de még ezek sem biztonságosak. Ketten félnek Jézustól, és ketten ügyelnek fel rá. De a kettő közül a rómaiak a kevésbé veszélyesek.

– Ők elhagytak minket! – vág közbe a Kerióti.

– Azt hiszed? Nem. Azok között a pogányok között, akik a Mestert hallgatják, meg tudod talán különböztetni Klaudia vagy Poncius küldötteit? A Klaudia által felszabadított rabszolgák közül és barátai közül sokan magyarázhatnak a Szentírást a Templomban, ha zsidók lennének... Mester, ez a társalgás eszembe juttat valamit... Feltehetek egy kérdést?

– Beszélj!

– Az az asszony, az a nő, aki itt volt tavaly... és aki miatt téged különösen vádoltak, hol van? Sokan keresték, hogy megtudják... de nem jó szándékkal. De az én szándékom nem rossz... Csak... Nem tartom valószínűnek, hogy ő visszatért volna tévedéséhez. De nem látom többé...

– A pogány nő a földnek egyik helyén gyakorolni tudta egy izraelitával azt a szeretetet, amit az izraeliták nem tanúsítottak iránta.

– Endori Jánost akarod mondani? Vele van?

– Ő meghalt.

– Meghalt?

– Igen. És hagyhatták volna, hogy közelemben haljon meg... Nem sok ideje volt már hátra... Azok – és sokan voltak – akik eltávolításának kikényszerítésén fáradoztak, ugyanúgy gyilkosságot követtek el, mintha kezükben késsel támadtak volna rá. Szíven döfték. És noha tudják, hogy ez okozta halálát, mégsem tartják magukat gyilkosnak. Nem érznek lelkiismeret furdalást tettükért. Sokféleképpen meg lehet gyilkolni testvéreinket. Fegyverrel és szóval, vagy valamilyen gonosztettel. Így azzal, hogy elárulják, hol tartózkodik az, akit üldöznek, megfosztva egy szerencsétlent a kellemes menedékhelytől... Ó, sok módon gyilkolnak... De az az ember nem érez miatta lelkiismeret furdalást. Az az ember megölte lelkiismeretét. Ez lelki lehanyaglásának a jele.

Jézus oly szigorúan mondja ki ezeket a szavakat, hogy senkinek sincs ereje beszélni. A legártatlanabbak és a legjobbak is lopva tekintenek egymásra, lehajtott fejjel, megzavarodva.

Jézus kisvártatva folytatja:

– Nem szükséges, hogy bárki is jelentse halálát ellenségeinek, hogy azoknak sátáni örömet okozzon. De ha kérdeznek titeket, mondjátok csak meg, hogy János a békét élvezzi, testével egy távoli sírban, és lelkével engem várva.

– Uram, nagy szenvedést okozott ez neked? – kérdezi Nikodémus.

– Mi? Az ő halála?

– Igen.

– Nem. Halála békét adott nekem, mert az lett az ő békéje. Fájdalmat, nagy fájdalmat okoztak nekem azok, akik aljas érzelemtől vezettetve elárulták a nagytanácsnak az ő jelenlétét tanítványaim között, és ezzel előidéztek távozását. De mindenkinek megvan a sajátos eljárás módja, és csak nagy jóakarattal lehet megváltoztatni az ösztönöket és eljárás módokat. De mondom nektek: „Aki beárulta őt, még árulkodni fog. Aki meggyilkolta őt, még gyilkolni fog. Jaj azonban neki. Azt hiszi, hogy győz, de veszíteni fog. És vár rá az Isten ítélete.”

– Miért nézel rám így, Mester? – kérdezi János, Zebedeus fia, megzavarodva, és elpirulva, mintha ő lenne a hibás.

– Mert ha rád nézek, senki sem gondolja, még a legnagyobb gonosztevő sem, hogy te gyűlölheted testvéredet.

– Valamelyik farizeus vagy római lehetett... Ő nekik árusította a tojást... – mondja a Kerióti.

– Egy ördög volt. De jót tett vele, amikor ártani akart neki. Sietette teljes megtisztulását és békéjét.

– Hogyan tudtad meg? Ki hozott neked hírt róla? – kérdezi József.

– Szüksége van talán a Mesternek arra, hogy valaki hírt hozzon neki? Nem látja talán az emberek cselekedeteit? Nem ment, hogy elhívja Johannát: jöjjön hozzá, hogy meggyógyítsa? Mi lehetetlen Istennek? – mondja hevesen Mária Magdolna.

– Igazad van, asszony. De kevésnek van olyan hite, mint neked. Ezért tettem fel az ostoba kérdést.

(7-1441)

Elég! Nem tudom hallgatni!

Jézus a Salamontól kapott házikóban van az apostolokkal és Marciammal. Beszélgetnek a házat őrző öreg Ananiással, aki elmondja, hogy gyakran keresték ott a farizeusok Jézust és endori Jánost. Mikor az öreg felment Jeruzsálembe, hallotta, hogy többen gyűlölik, mint szeretik Jézust. Megkérdezi:

– Miért annyira romlott az ember?

– Mert megölte a lelkét. És lelkével a képességét, hogy lelkiismeret furdalása legyen azért mert igazságtalan.

– Igaz!... És téged azért keresnek, hogy ártsanak neked?

– Igen.

– Igen!! Izrael ártani akar Királyának? Rettenetes. Izrael magát ítéli el a megjövendölt büntetésekre!... Ó, most megelégedett vagyok azért, hogy fiam meghalt... és szeretnék én is meghalni, hogy ne lássam Izrael bűnét...

Nagy csönd követi szavait. Csak a fa pattog a tűzhelyen.

– De beszéljünk másról! Mindig a halálról, a gyűlöletről, az árulásról hallok! Elég! Elég! Nem tudom hallgatni! – mondja a Kerióti, feldúlt, eltorzult arccal, izgatottan, és idegesen sűrögvé a konyhában, lábával, kezével, egész mivoltával elárulva lelkiállapotát.

– Júdásnak igaza van – mondják többen.

– De az nem segít, ha valaki nem akarja hallani. Az segít, ha valaki nem egyezik bele – mondja Jézus, szokásos megadó mozdulatával kitérve karjait, felfelé fordított tenyérrel.

– Mit akarsz mondani? Beleegyezni! Ki egyezik bele ebbe? – Júdás idegesen hadonászik Jézus arca előtt, az asztal fölé hajolva, hogy közelebb legyen hozzá.

– Ki? Mindazok, akik már arról álmodnak, hogy engem véreemben elveszve lássanak. VÉR! A te Messiásod vére! VÉR rajtad, föld, aki nem akarod a te Uradat! VÉR, amely a lángoknál is jobban ragyog! VÉR, tűz a bűnös világ fagyos sötétségében! Remélik, hogy megölik a Fényt, vérét ontva. De a Fény lélek, a vér meg anyag. Az anyag ránehezedik a lélekre. A csillámlemezre kent vér gyengébbé teszi a fényt, nemde? Mégis, bizony, bizony mondom nektek, hogy amint ez a fa nem világított addig, míg lánggá nem vált, és gyantája, meggyulladva ragyogóvá nem vált, úgyhogy most izzó tündöklés, úgy, amikor minden beteljesedik majd, és a vért és a testet felemészti az áldozat, akkor, mint az a tűz ott, amely fénné változott, lelkem minden eddiginél jobban lángol majd a világ fölött, és minden eddiginél inkább a Világosság leszek. Olyan Fény, amely mindörökké megvakítja majd a Fény gyűlölöit, azokat, akik megölték Őt. Olyan Fény, amely megolvasztja az ég aranykapuit, amelyek be voltak zárva az emberiség előtt, oly sok évszázadon keresztül, és az ég megnyílik az igazak előtt. Olyan fény, amely áthatol a Mélység mennyezetét képező sziklákon, és a Pokol rettenetes tüze még rettenetesebbé válik az én tündöklésem sugarai alatt. És jaj, jaj, jaj azoknak, akik ármánykodtak a Fény ellen! VÉR és fény! Ez a kettő lesz előttük... míg meg nem örülnek, és el nem csüggednek. Ördögök!

Jézus, aki eddig állt, és félelmet keltett mindenkiben, a tűz fényében, most leül, és hallgat. Mindnyájan egymásra néznek. Mindnyájan, a Keriótit kivéve, aki mintha elbűvölve nézné az égő fahasábokat... Elbűvölve és megfélemlítve. A félelem rettenetessé teszi arcát, zöldes-lila sápadtsággal, amelyre az égő fa vörös foltokat vet. Emlékeztet engem nagypénteki rettenetes arcára. Utána hirtelen felugrik, és azt kiáltja:

– De hallgass! Hallgass! Miért gyötörsz minket?! – és kimegy, hevesen becsapva az ajtót...

– Az ő módja. Igaz. De nagyon szeret téged... és szenved, bizonyos szavakat hallva – mondja Tamás. És befejezi: – Nekünk is nagyon rosszul esnek! De mi nem vagyunk olyan... különösek, mondjuk: különösek...

Senki más nem beszél. Jézus is hallgat...

– A zöldség megfőtt, a tej meleg... – mondja halkán az öreg, aki még mindig fél, s szinte nem meri kimondani ezeket a közönséges szavakat ilyen esemény után...

– Hívjátok Júdást, és együnk... – rendelkezik Jézus.

János kimegy, hogy hívja társát. Belépnek... Júdás arcán látszik, hogy szenved. Nincs békéje.

(7-1466)

Most hallgass rám!

– De igazán arra akarsz menni? Nem tűnik számomra okosnak, és sok okom van, hogy ezt mondjam – tiltakozik a Kerióti.

– Miféle okok? Talán nem jöttek hozzám erről a vidékről az emberek, egészen Kafarnaumig, keresve az egészséget és a bölcsességet? Nemde ők is Isten teremtményei?

– Igen... De... De nem bölcs számodra túl közel menned Machaerushoz... Az szerencsétlen hely Heródes ellenségei számára.

– Machaerus távol van. És nincs időnk, hogy egészen addig menjünk. Szeretnék elmenni Petráig, sőt még azon túl is... De nem jutok el tovább, mint a fele útig, sőt, még addig sem. Mindenképpen, gyerünk!...

– József azt tanácsolta neked...

– Hogy maradjak ellenőrzött utakon. Ez pontosan az az út, a Jordánon túl, amelyet a rómaiak leginkább ellenőriznek. Nem vagyok gyáva, Júdás, és okatlan sem vagyok.

– Én nem bíznék magamban. Én nem távolodnék el Jeruzsálemtől. Én...

– De, hagyd a Mestert megtenni, amit akar! Ő a Mester, és mi az Ő tanítványai vagyunk. Ki látta már valaha is, hogy a tanítvány ad tanácsot a Mesternek? – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Ki látta? Még egy éve sincs annak, hogy testvéred azt mondta a Mesternek, hogy ne menjen fel az Akor-hegyre, és Ő hallgatott rá. Most hallgasson rám!

– Féltekeny vagy, és erőszakos. Ha testvérem beszélt, és meghallgatást nyert, az annak a jele, hogy helyesen beszélt, és meg kellett hallgatni. Elég volt ránézni Jánosra azon a napon, hogy felfogja valaki, helyes, ha hallgatnak rá!

– Ó! Minden bölcsességével se tudta soha sem megvédeni Őt, és a jövőben sem lesz képes erre. A közelmúltban viszont én tettem azt, amikor Jeruzsálembé jöttünk.

– Kötelességedet teljesítetted. Az én testvérem is megtette azt alkalomadtán, más módon, mert ő nem tud hazudni még jó szándékkal sem, és örülök ennek...

– Te megsértesz engem. Hazudozónak mondasz...

– Eh! Azt akarod, hogy őszintének mondjalak, ha oly ügyesen hazudtál, elpirulás nélkül?

– Azért tettem...

– Igen. Tudom. Tudom! Hogy megmentsd a Mestert. De ez nem megy nekem, sem bárkinek közülünk. Mi többre becsljük az öreg egyszerű válaszát. Inkább hallgatunk, még ha ostobáknak mondanak is miatta, vagy bántalmaznak érte, de nem hazudunk. A hazugság jó céllal kezdődik, és nem jó céllal fejeződik be.

– Annál, aki gonosz. Nem nálam. Annál, aki ostoba. Nem nálam.

– Elég! Jóllehet mindnyájatoknak igaza van, azzal végzitek, hogy egy más módon igazságtalanok vagytok, mert vétetek a szeretet ellen. Mindnyájan tudjátok, mi a véleményem az őszinteségről. Azt is, hogy megkívánom a szeretetet is. Menjünk! Ezek a vitatkozásaitok fájdalmasabbak számomra az ellenség támadásainál.

És Jézus, szemmel láthatóan nyugtalanul, gyorsan útnak indul, egyedül. Dél felé megy az út. Jézus mindig elől halad. Utána, két csoportra osztva, az apostolok, egymással beszélgetve. A galileaiak vannak elől. Hátul a júdeaiak, s velük megy János és András is, valamint két tanítvány, aki csatlakozott hozzájuk. Az első csoport igyekszik megvigasztalni Jakabot, aki lehangolt a Mester szigorú korholása miatt. A másik csoport Júdást igyekszik rávenni, hogy ne legyen mindig olyan makacs és erőszakos. És mindkét csoport azt tanácsolja, hogy menjenek a Mesterhez, és béküljenek ki vele.

– Én? Azonnal megyek! Tudom, hogy igazam van. Tudom, mit teszek. Nem én vagyok az, aki rosszra gondolt. És megyek – mondja a Kerióti. Kevély, és szemtelen. Meggyorsítja lépteit, hogy elérje Jézust.

Jakab azonban, aki alapjában véve kevésbé hibás, annyira levert, azért, mert megszomorította a Mestert, hogy nincs bátorsága előre menni. Nézi Mesterét, aki most Júdással beszél... Nézi, és arcán élénken látszik, mennyire kívánja bocsánatát. De úgy tűnik számára, hogy vétke megbocsáthatatlan, mert ő annyira szereti Mesterét, őszintén, állhatatosan, erősen.

Most a két csoport egyesül, és a zelóta Simon, András, Tamás és Jakab is azt mondják neki:

– Menj csak! Nem ismered őt! Ő már megbocsátott neked! – És a bölcs és öreg Bertalan, akinek nagyon éles az esze, azt mondja, Jakab vállára téve a kezét:

– Én mondom neked: azért, hogy ne támasszon egy újabb vihart, Ő személyválogatás nélkül megfeddett mindkettőtöket. De szívében azt csak Júdásnak szánta.

– Így van, Bertalan! Unokatestvérem felemésztí önmagát azáltal, hogy elviselje ezt az embert, akit állhatatosan vissza akar vezetni a jó útra, és fáradhatatlanul törekszik olyannak tüntetni fel őt... mint amilyenek mi vagyunk. Ő a Mester, és én... én vagyok... De ha Ő lennék, ő, a Kerióti nem lenne velünk! – mondja Tádé szikrázó szemekkel.

– Te azt hiszed? Te gyanítod? Mit? – mondják többen.

– Semmit. Semmit pontosan. De ez az ember nem tetszik nekem.

– Sose tetszett neked, testvérem. Ez esztelen ellenszenv, mert az első találkozáskor kezdődött. Te bevallottad nekem. És ellenkezik a szeretettel. Le kellene győznöd, ha másért nem, hát azért, hogy örömet szerezzél vele Jézusnak – mondja nyugodtan és meggyőződéssel Jakab, Alfeus fia.

– Igazad van, de... nem sikerül nekem. Jöjj Jakab, menjünk együtt unokatestvéremhez – mondja Júdás, Alfeus fia, és határozottan megfogja Jakabnak, Zebedeus fiának karját, és magával vonzolja.

Júdás meghallja, hogy jönnek, és megfordul. Utána mond valamit Jézusnak. Jézus megáll, és bevárja őket. Júdás, rosszindulatú tekintettel, figyeli a megalázott apostolt.

– Bocsáss meg! Vonulj vissza egy kissé! Beszélnem kell unokatestvéremmel – mondja Tádé. Kifejezése udvarias, de nagyon száraz hangon mondja.

A Kerióti kissé elmosolyodik, de utána vállat vonva, visszatér a többiekhez.

– Jézus, mi bűnösök vagyunk... – mondja Júdás Tádé.

– Én vagyok a bűnös, nem te – mormolja Jakab, lehajtott fejjel.

– Mi bűnösök vagyunk, Jakab, mert amit te tettél, azt gondoltam én is, és jóváhagytam szívemben. Azért én is vétkeztem. Mert szívemből jön ítéletem Júdást illetően, hogy megfertőztesse szeretetemet... Jézus, nem szólsz semmit tanítványaidnak, akik beismerik bűnüket?

– Mit kell mondanom, amit még nem tudtok? Megváltoztatok talán társatok iránt, szavaim hatására?

– Nem. Nem inkább, mint ahogy ő megváltozott azáltal, amit te neki mondtál – válaszolja őszintén, mindkettőjük nevében, unokatestvére.

– Hagyd el, Júdás! Hagyd el! Én hibáztam. Rám tartozik, és magammal kell törődnöm, nem másokkal. Mester, ne légy nyugtalan, miattam...

– Jakab, egy dolgot szeretnék tőled, és mindenkitől. Oly sokat szenvedek, a nagy megnemértés miatt, amivel találkozom... a nagy, makacs ellenállás miatt. Ti látjátok... Ha egy hely örömet ad nekem, három nem adja meg azt, hanem kidobnak, mint egy gonosztevőt. De szeretném legalább töletek megkapni azt a megértést, azt a hűséget, amelyet mások nem adnak meg nekem. Hogy a világ nem szeret engem, hogy ez a gyűlölet szinte megfojt engem, ez az ellenszenv, ellenségeskedés, gyanakvás körülvesz engem, minden ocsmánysággal, önzéssel, amit csak az ember iránti végtelen szeretetem miatt tudok elviselni, mindez fájdalmas számomra. De még elviselem, türelmesen. Azért jöttem, hogy elszenvedjem ezeket azoktól, akik gyűlölnek az Údvösséget. De ti! Nem, ezt nem viselem el! Azt, hogy ti nem vagytok képesek szeretni egymást, és azért nem értetek meg engem. Azt, hogy ti nem ragaszkodtok az én lelkületemhez, és nem kényszerítitek magatokat, hogy azt tegyétek, amit én teszek.

Azt hiszitek, azt hihetitek, ti mindnyájan, hogy én nem látom Júdás hibáit, hogy nem ismerek valamit benne? Ó, győződjetek meg arról, hogy nem így van. De ha lelkileg tökéleteseket akartam volna, akkor meg kellett volna testesítenem az angyalokat, és azokkal kellett volna körülvennem magamat. Meg tudtam volna tenni. Igazán jó lett volna? Nem. Részemről az önzés és a megvetés jele lett volna. Elkerültem volna a fájdalmat, amit a ti tökéletlenségetek okoz, és megvettem volna az Atya által teremtett embereket, akiket Ő annyira szeretett, hogy engem küldött el megváltásukra. És az ember részére ez káros lett volna a jövőben. Miután befejeztem volna küldetésemet, és ismét felszálltam volna az égbe, angyalaimmel, ki és mi maradt volna, hogy folytassa küldetésemet? Melyik ember lett volna képes arra kényszeríteni magát, hogy azt tegye, amit tanítok, ha egyedül csak egy Isten és az angyalok adtak volna példát egy új életmódra, amelyet a lélek irányít? Szükséges volt, hogy én testet öltsek, és így meggyőzzem az embert, hogy – ha akarja – az ember tiszta és szent lehet mindenféle módon. És szükséges volt, hogy én embereket vegyek magam köré, akiknek lelke válaszol az én lelkem felhívására, tekintet nélkül arra, hogy gazdagok vagy szegények, tanultak vagy tanulatlanok, városiak vagy falusiak voltak-e. Magamhoz veszem őket úgy, amilyeneknek találom őket, és az én és az ő akaratuk lassan átalakítja majd őket, hogy más emberek tanítói lehessenek.

Az ember tud hinni az embernek, akit lát. Nehéz az annyira elbukott embernek hinni Istennek, akit nem lát. Nem fejeződtek be még a villámok a Sinai hegyen, amikor a hegy lábánál már bálványimádás keletkezett... Nem halt meg még Mózes, akinek arcára nem tudtak ránézni, és máris vétkeztek a Törvény ellen. De amikor ti, akik tanítókká alakultatok át, szolgáltok majd példaképül, tanúságként, kovászként az emberek között, ők nem mondhatják majd: „Istenek, akik leszálltak az emberek közé, és akiket mi nem tudunk követni.” Azt kell majd mondaniuk: „Emberek, mint mi: Minden bizonnyal bennük is ugyanazok az ösztönök és indítókok működnek, mint bennünk, ugyanazok a megfontolások, és ők mégis ellen tudnak állni az ösztönöknek és indításoknak, és ugyancsak másként viselkednek, mint mi, vadságunkban.” És meggyőződnek majd arról, hogy az ember istenivé tud válni, csak akarnia kell, hogy rálépjen Isten útjára. Figyeljétek meg a pogányokat és a bálványimádókat. Minden Olimpuszukkal, minden bálványukkal talán jobbakká lettek? Nem. Mert ők, ha hitetlenek, azt mondják, hogy az ő isteneik kitalált mesék. Ha hisznek, azt gondolják: „Ők istenek, és én ember vagyok” és nem törekednek követni azokat. Ti tehát törekedjetek másimmá válni! És ne féljétek! Az ember lassan alakul át az értelmes állatból lelki lényé. Legyetek türelemmel egymás iránt, legyetek türelemmel! Senki sem tökéletes, csak Isten.

És most minden elmúlt, nemde? Alakultatok át, erős akarattal utánozva Simont, Jónás fiát, mert ő kevesebb, mint egy év alatt óriási haladást ért el. Pedig... Ki volt közületek emberibb Simonnál, aki minden hiányosságával egyike volt a földi dolgokhoz kötődött emberiségnek?

– Igaz Jézus. Állandóan tanulmányozom ezt az embert. És csodálom – vallja be Tádé.

– Igen. Én vele voltam. gyermekkorra óta. Úgy ismerem, mintha testvérem lenne. De ma egy új Simon van előttem. Megvallom neked, hogy amikor azt mondtad, hogy ő lesz a mi vezetőnk, én, és nemcsak én elképedtem. Számomra mindnyájunk között a legkevésbé alkalmasnak látszott erre. Simon, a másik Simonnal és Bertalannal összehasonlítva! Simon, az én testvéremmel és a te unokatestvéreiddel összevetve! Főleg ez az öt alkalmasabb vezetőnek látszott. Úgy tűnt nekem, tévesen választottál... Most azt mondom: neked volt igazad.

– És ti csak felületesen látjátok Simont! De én a lelke mélyébe látok. Még sokat kell tennie ahhoz, hogy tökéletessé váljék, és sokat kell szenvednie ehhez. De szeretném, ha mindnyájatokban meglenne az ő jóakarata, egyszerűsége, alázatossága és szeretete...

Jézus előre néz, és ki tudja, mit lát. Elmerül egy gondolatában, és mosolyogva nézi, amit lát. Utána Jakabra néz, és rámosolyog.

- Akkor... megbocsátottál?!
- Szeretném, ha mindnyájatoknak úgy tudnék megbocsátani, mint neked...

(7-1474)

Amikor Nebó-hegyének közelébe érnek, Júdás Tádé visszaemlékszik egy gyermekkori közös játékukra, amelyben Jézus Mózeszt játszotta, amint halála előtt megáldja Izraelt. (M 4,154-156)

- És Mamád felkiáltott, amikor halottnak tettetted magadat. Most valóban felmegyünk a Nebóra – mondja Jakab, Alfeus fia.
- És te megáldod Izraelt. Te vagy Isten Népének igazi Vezére – kiált fel Bertalan.
- De nem halsz meg ott. Te sose fogsz meghalni, nemde, Mester – kérdezi furcsa mosollyal a Kerióti.
- Én meg fogok halni, és feltámadok, amint megmondtam. Sok ember fog meghalni azokban a napokban anélkül, hogy halottakká válnának. És míg az igazak feltámadnak majd, akkor is, ha sok éve haltak meg, azok, akik testükben élnek, de lelkükben határozottan meghalnak azon a napon, nem fognak feltámadni. Vigyázz, hogy te ne tartozzál ezek közé!
- És te vigyázz, hogy meg ne hallják az emberek, amint feltámadásodat emlegeted. Káromlásnak mondják – vág vissza a Kerióti.
- Ez az igazság. És ezt mondom.

(7-1483)

Amikor lefelé jönnek egy meredek ösvényen Nebó hegyéről, Péter el van ragadtatva.

- De ha nem tudnál belekapaszkodni a fába és a bokrokba, nem tudnál lejönni a csúcsról – gúnyolódik a Kerióti.
 - Mégis szeretnék visszatérni ide – vág vissza Péter.
 - Különös ízlésed van. Ez még rosszabb, mint az első és a második hely.
 - De nem rosszabb, mint az a hely, ahol Mesterünk felkészült a prédikációra – veti ellen János.
 - Eh, neked minden szép...
 - Igen. Mesterem körül minden szép és jó, és azért szeretem.
 - Vigyázz, mert ebben én is benn vagyok... és gyakran ott vannak a farizeusok, szaduceusok, írástudók, heródiánusok... Ezekeket is szereted?
 - Ő szereti őket.
 - És te, ha, ha! Úgy teszel, mint Ő, mi? De Ő Ő, és te te vagy. Nem tudom, hogy tudnád-e mindig szeretni, te, aki elsápadsz, amikor hallod, hogy árulásról és halálról beszél, vagy látod azokat, akik ezt akarják.
 - Ez annak a jele, hogy még nagyon tökéletlen vagyok, s azért zavar meg engem, mert féltém Őt, és mert megvetem a bűnösöket.
 - Ah! Megzavar téged a megvetés is? Nem hittem volna... Akkor, ha, véletlenül, látnád egy napon, hogy valaki valóban árt a Mesternek, mit tennél?
 - Én?! Engem kérdezel? A Törvény azt mondja: „Szemet szemért, fogat fogért”.
- Megfojtanám saját kezemmel.
- Ó, ó! Ő azt mondja, hogy meg kell bocsátani! Ilyen jól elmélkedtél róla?
 - Hagyj békét nekem, te zavarkeltő! Miért kísérsz és zavarsz meg engem? Mi van a szívedben? Szeretném, ha el tudnám olvasni...
- Bertalan erre egy találó megjegyzést tesz Júdásra, aki dühösen lemarad.

(7-1484)

9. füzet – Tudod, hogy szeretlek!

Mester, tudod, hogy szeretlek!

Jézust sok támadás éri, és Péter ezért nagyon szomorú. Támadói nem látszanak ördögtől megszállottaknak, de Jézus megmagyarázza neki, hogy az ördög úgy is meg tud szállni valakit, hogy az nem jár feltűnő jelekkel. Lásd a teljes magyarázatot a „Virág a napfényben” című példabeszédben (P 9,356-358), amelynek néhány részlete Júdásra is vonatkozik:

– Vannak olyan ördögtől zaklatott, sőt megszállott egyének is, akiknél ez rejtettebben és erőteljesebben jelentkezik, s ez a legveszélyesebb eset, mert az ördög nem akadályozza, és nem gyengíti el értelmüket, nem gátolja meg őket abban, hogy jót is tegyenek, sőt, ki is fejleszti képességüket, hogy jobban tudják szolgálni azt, aki megszállja őket... A sátáni működés, amely a lélekben beleegyezésre talál, állandó, és fokozatosan elviszi őket a gonoszság teljes művelésére. Ezek a legrosszabb megszállások. Semmi sem tűnik fel kívülről, és ezért az emberek nem menekülnek ezektől a megszállottaktól. De azok, amint már többször megmondtam, az Emberfiát az ilyen módon megszállottak fogják megölni.

Jézus előzőleg meggyógyította egy karavántulajdonos két beteg gyermekét, és hálából gazdag ajándékot kapott tőle. Júdás alig várja már, hogy rátegye erre a kezét, és amikor egy szegény pásztor meghívja Jézust, hogy nála szálljon meg, Betagliában, ezt mondja neki:

– Mester, Betagliában biztosan nincs senki sem, aki meg tudná vásárolni annak az embernek az ajándékát.

– Amikor Jerikóba megyünk, hogy felkeressük Nikét, ott majd eladjuk.

– Ez a... szegény ember ellenszolgáltatásra szorul. És egy fillérem sincs.

– Sok ennivalónk van. Még néhány koldusnak is adhatunk belőle. Egyelőre másra nincs szükségünk.

– Amint akarod. De jobb lenne, ha előre küldenél engem. Eladhatnám...

– Nincs rá szükség.

– Mester, ez bizalmatlanság! Miért nem küldesz minket többé, kettesével, mint azelőtt?

– Azért, mert szeretek titeket és törődöm javatokkal.

– Nem jó, hogy nem tudatod ezt velünk. Azt hiszik, hogy... méltatlanok, képtelenek vagyunk... Egyszer megengedted, hogy elmenjünk. Prédikáltunk, csodákat tettünk, ismertek minket...

– Te szomorkodsz azért, hogy nem teszem ezt többé? Jót tett neked, hogy nélkülem mentél? Te vagy az egyetlen, aki azon siránkozik, hogy nem egyedül mentél... Júdás!...

– Mester, te tudod, hogy szeretlek! – mondja magabiztosan Júdás.

– Tudom. És hogy lelked meg ne romoljon, magam mellett tartalak. Már te vagy, aki összegyűjti és szétosztja az alamizsnát, aki elad vagy átcsereél a szegények számára. Elég így. És ez már nagyon sok. Figyeld meg társaidat. Egyikük sem kéri, amit te kérsz.

– De a tanítványoknak megengedted... És igazságtalanság ez a különbségtétel.

– Júdás, te vagy az egyetlen, aki igazságtalannak mondasz engem... De megbocsátok.

(7-1501)

Jézus Jerikó felé megy apostolaival. Tamás megkérdezi tőle:

– Mester, mondhatok neked valamit?

– Mit?

– Tegnapelőtt azt mondtad, hogy téged, a Megváltót, elárul majd valaki. Hogyan árulhat el egy ember téged, Isten Fiát?

– Egy ember, valóban, nem tudja elárulni Isten Fiát, aki Isten, mint az Atya. De az nem egy ember lesz. Egy ördög lesz, az ember testében. A leginkább birtokba vett, leginkább megszállott ember. Mária Magdolnában hét ördög volt, és azt az embert, akivel néhány napja találkoztunk, Belzebub szállta meg. De őbenne Belzebub és annak ördögi udvara lesz... Ó, valóban a pokol lesz abban a szívben, hogy lángoljon a vágytól, és eladja Isten Fiát ellenségeinek, mint egy bárányt a mészárosnak.

– Mester ezt az embert már most birtokolja a Sátán? – kérdezi a Kerióti.

– Nem, Júdás. De hajlik a Sátán felé, és a Sátán felé hajlani azt jelenti, hogy olyan állapotba helyezi magát, amelyben hirtelen a Sátán hatalmába kerülhet.

– És miért nem jön hozzád, hogy meggyógyítsad hajlamából? Tud erről, vagy nem tud róla? – kérdezi András.

– Ha nem tudna róla, nem lenne annyira bűnös miatta, mint amilyen, mert noha tudja a rosszra való hajlamosságát, nem áll ellen annak állhatatosan, hogy kikerüljön belőle. Ha ellen állna, hozzám jönne... de nem jön... A mérge átjárja, és közelétem nem tisztítja meg, mert nem kíván megtisztulni, hanem menekül ettől. Ez a ti hibátok, emberek. Menekültök tőlem, amikor leginkább rám szorultok.

– De eljött hozzád néhányszor? Ismered őt? És mi ismerjük? – kérdezi Máté.

– Máté, én ismerek minden embert, mielőtt ők megismernének engem. És te tudod ezt, és ők is tudják. Én hívtalak, mert ismertelek titeket.

– De mi ismerjük őt? – erőlteti Máté.

– Hogy ne ismernétek, ha Mesteretekhez jön? Ti barátaim vagytok, velem étkeztek, pihentek és fáradoztok. Megnyitottam számotokra házamat, szent Anyám házát. Elviszlek titeket hozzá, hogy a belőle kiáradó dicsfény képessé tegyen titeket az ég felfogására, hangjára, parancsaira. Hozzá viszlek titeket, mint ahogy egy orvos viszi betegeit, akik éppen kigyógyultak halálos betegségükből, az üdvös forráshoz, amely megerősíti őket, legyőzve a betegség maradványait, amelyek mindig újból ártalmasakká válhatnak. Azért ismertek mindenkit, aki hozzám jön.

– Melyik városban találkoztál vele?

– Péter, Péter!

– Igaz, Mester, rosszabb vagyok egy fecsegő asszonynál. Bocsáss meg! De mivel szeretlek, tudod...

– Tudom, és azért mondom neked, hogy nem undorodom hibád miatt. De távolítsd el ezt is!

– Igen, Uram.

Az út összeszűkül, és a csoport széteszlik. Jézus parancsokat ad a Keriótinak az alamizsnaosztásra. Mögötte, kettesével mennek a többiek. Hátul, egyedül, Péter. Gondolkodik. Lehajtott fejjel megy, annyira elmerülve gondolataiban, hogy nem is veszi észre, mennyire lemaradt a többiektől.

– Hé! Te, ember! – szólítja meg őt valaki, aki lóháton megy el mellette.

– A Názáretivel vagy?

– Igen. Miért?

– Jerikóba mentek?

– Szeretnéd tudni? Nem tudom. A Mester mögött megyek, és nem kérdezek semmit. Ahová Ő megy, rendben van. Ez a Jerikóba vezető út, de a Tízváros felé is kanyarodhatunk. Ki tudja! Ha többet akarsz tudni, ott van a Mester! – A férfi megsarkantyúzza lovát, és Péter elfintorítja arcát, és azt mormolja: – Nem bízom magamban, szép úr! Mindnyájan egyaránt kutyák vagytok! Nem akarok én lenni az áruló. Megesküszöm magamnak: „Ez az ajak le lesz pecsételve.” Íme – és olyan mozdulatot tesz, mintha lelakatolná ajkát.

A lovas eléri Jézust. Megkérdezi Őt. Ez módot ad Péternek arra, hogy utolérje a többieket. Amikor az ember eltávozik, üdvözlő mozdulatot tesz a Kerióti felé. Senki sem veszi észre, Péteren kívül, aki utolsóként megy. És úgy látszik, nem tetszik neki ez az üdvözlés. Megfogja Júdás köpenyének ujját, és megkérdezi tőle:

- Ki ez? Ismered? Honnan?
- Látásból. Egy jeruzsálemi gazdag férfi.
- Vannak barátaid ott fenn! Jól van... feltéve, hogy jól van. Mondj nekem valamit: ez a rókaképű mond neked annyi mindent?...

– Mi mindent?

– Ah! Azt, amiről mondd, hogy tudsz a Mestert illetőleg!

– Én?

– Igen. Te. Nem emlékszel arra az esős és sáros estére? Az áradás idején?

– Ah! Nem, nem! Még gondolkodsz azokon a rossz kedvből fakadó szavakon?

– Gondolok mindenre, ami bajt okozhat Jézusnak: a dolgokra, személyekre, barátokra, ellenségekre... És mindig készen állok megtartani ígéretemet azt illetőleg, aki ártani akar Jézusnak. Isten veled!

Júdás érdekes módon nézi őt, amikor elmegy. Van arckifejezésében csodálkozás, fájdalom, harag, vagy inkább gyűlölet.

Péter eléri Jézust, és megszólítja.

– Ó, Péter! Jöjj!

Jézus Péter vállára teszi kezét.

– Ki volt az a torzonborz zsidó?

– Torzonborz, Péter? Teljesen kikent és illatosított volt!

– Torzonborz volt a lelkiismerete. Ne bízzál benne, Jézus!

– Mondtam neked, hogy még nem jött el az én óráim. És amikor eljön, semmiféle bizalmatlanság sem fog megmenteni engem... ha meg akarnám menteni magamat. Még a kövek is kiáltanának, és láncot alkotnának, ha meg akarnám menteni magamat.

– Legyen... De ne bízz benne... Mester?

– Péter? Mi akarsz?

– Mester... van valami mondanivalóm neked, és egy súly a szívemen.

– Egy dolog? Egy súly?

– Igen. A súly egy bűn. A dolog egy tanács.

– Kezdd a bűnnel!

– Mester... én... én gyűlölöm... én undorodom, íme ha nem gyűlölöm, mert te nem akarod, hogy gyűlöljünk valakit, aki köztünk van. De úgy tűnik nekem, hogy egy barlang közelében vagyok, amelyből kígyók büze árad, amikor szaporodnak... és nem szeretném, hogy kijöjjenek és ártsanak neked. Az az ember egy kígyófészek, és ő maga az ördöggel közösül.

– Miből következtetsz erre?

– Nem tudom. Faragatlan vagyok, és tudatlan, de nem vagyok együgyű. Megszoktam, hogy olvassak a szelekből és a felhőkből... és belátok a szívekbe is. Jézus... félek.

– Ne ítélj, Péter. És ne gyanakodj! A gyanakvás, hatással van a képzelődésre. Olyasmit lát, ami nem létezik.

– Adná az örök Isten, hogy semmi se legyen. De én nem vagyok biztos ebben.

– Ki az, Péter?

– A kerióti Júdás. Hanceg azzal, hogy előkelő barátai vannak, és az imént az a ronda pofa úgy üdvözölte őt, mint akit jól ismer.

– Júdás kapja és osztja szét az alamizsnát. Ért ahhoz, hogyan közelítse meg a gazdagokat. Érti a dolgát.

– Igen! Érti a dolgát... Mester, mondd meg nekem az igazat. Te nem gyanakszol rá?

– Péter, te nagyon kedves vagy számomra, szíved miatt. De tökéletesnek akarlak látni téged. Nem tökéletes az, aki nem engedelmeskedik. Mondtam neked: ne ítélkezzél, és ne gyanakodjál!

– De ugyanakkor nem mondod meg nekem...

– Hamarosan Jerikó közelében leszünk, és ott megállunk majd, hogy megvárjunk egy asszonyt, aki nem tud befogadni minket házába.

– Miért? Egy bűnös nő?

– Nem. Egy szerencsétlen. Az a lovas, aki neked annyi kellemetlenséget okozott, azért jött, hogy kérjen engem: várjam meg őt. És megvárom, jóllehet tudja, hogy semmit sem tehetek érte. És tudod, ki küldte őt és a lovast nyomomba? Júdás. Látod, hogy becsületes okból ismeri ezt a zsidót.

Péter lehajtja fejét, és hallgat, megzavarodva. Talán nincs meggyőződve, és még kíváncsi. De hallgat.

(7-1504)

Az apostolok megint esőben gyalognak. Át akarnak kelni a Jordánon egy bárkával, de sehol sem találnak bárkát, mert visszautasítják kérésüket. Valaki már megelőzte őket, és ellenük hangolta az embereket.

– Ha sok pénzünk lenne, mindent találnánk. De Ő nem akarta, hogy elmenjek Jerikóba, s eladjam az ajándékot – mondja a Kerióti.

– Hallgass! Kérlek. A Mester olyan lesújtott! Hallgass! – kéri János.

– Hallgatók. Sőt, örülök rendelkezésének. Így nem mondhatják, hogy azokat a szaduceusokat, Jerikó mellett, én küldtem – mondja a Kerióti, és Péterre néz. Péter azonban elmerült gondolataiban, nem látja, és nem is válaszol neki.

(7-1517)

Ismét Jeruzsálemben vannak, egy hideg téli napon. A Templom felé mennek. Velük van Nikodémus és Arimateai József is, ők azonban később elköszönnek Jézustól, és elmennek.

– Nem akarják kimutatni a Mesterrel való barátságukat. Az veszélyes! – suttozja a Kerióti Andrásnak.

– Én azt hiszem, nem gyávaságból teszik, hanem valami helyes indítóokból – védi meg őket András.

– Ők amúgy sem tanítványok. És megtehetik. Sose voltak azok – mondja a Zelóta.

– Nem?! Nekem úgy tűnt...

– Még Lázár sem tanítvány, sem pedig...

– De ha kizárod ezt is, azt is, ki marad?

– Ki? Azok, akiknek küldetésük, hogy tanítványok legyenek.

– És akkor azok a többiek mik?

– Barátok. Nem többek, mint csak barátok. Elhagyják talán otthonukat, dolgukat, azért, hogy Jézust kövessék?

– Nem. De szívesen meghallgatják Őt, és segítik, és...

– Ha ez a helyzet! A pogányok is ezt teszik! Akkor... Te láttad, hogy Nikénél is találtunk olyant, aki reá gondolt. És azok az asszonyok biztosan nem tanítványok.

– Ne hevülj fel! Csak azért mondtam, hogy mondjak valamit. Talán nagyon nyomasztólag hat rád, hogy barátaidból nem lettek tanítványok? Nekem úgy tűnik, hogy ennek ellenkezőjét szeretted volna.

– Nem hevülök fel, és nem akarok semmit: Azt sem, hogy te árts nekik azzal, hogy az Ő tanítványainak mondod őket.

– De kinek mondanám? Mindig veletek vagyok...

A zelóta Simon oly szigorúan néz rá, hogy Júdás ajkáról eltűnik a mosoly, és időszerűnek tartja, hogy másra terelje a beszédet:

– Mit akartak mondani ti kettőtöknek ma?

– Találtak egy házat Nikének. A kertek felé. A Kapu közelében. József ismeri a tulajdonost, és tudja, hogy egy jó összegért eladná. Ezt tudatjuk majd Nikével.

– Milyen pénzkidobás!

– Az övé. Azt tehet vele, amit akar. Ő közel kíván lenni a Mesterhez. Engedelmeskedik ezzel férje akaratának és saját szívének.

– Csak az én anyám van távol... – sóhajt fel Jakab, Alfeus fia.

– És az enyém – mondja a másik Jakab.

Jézus megáll a Templom falánál. A szegények felállnak, és siránkozva Jézus felé mennek. Senki sem kéri, hogy gyógyítsa meg őt. Jézus rendelkezik, hogy Júdás adjon nekik pénzt. Utána belép a Templomba.

(7-1523)

Jézus bemegy a Templomba az apostolokkal és a tanítványokkal. Egyesek oktalanságnak tartják ezt, s főleg azt, hogy prédikálni akar. Jézus megnyugtatja őket:

– Ne féljetek! Még nincs itt az ő idejük. Amikor eljön az idejük, majd megmondom nektek, hogy megerősítetek szíveteket.

– Te nem fogod azt nekünk megmondani – válaszol a Kerióti.

– Miért?

– Mert te sem tudhatod. Semmiféle jel sem jelzi azt neked. Nincs jel. Már szinte három éve vagyok veled, és téged mindig fenyegettek és üldöztek. De akkor még egyedül voltál. Most mögötted van a nép, amely szeret téged, és amelytől a farizeusok félnek. Tehát erősebb vagy. Miből akarod megismerni a pillanatot?

– Abból, amit az emberek szívében látok.

Júdás egy pillanatig megdöbbenve elhallgat, de utána azt mondja:

– És ezt se mondod majd meg, mert... Meg fogsz kímélni minket, mert kételkedsz bátorságunkban.

– Azért fog hallgatni, hogy ne szomorítson el minket – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Azért is. De biztos nem fogod megmondani nekünk.

– Meg fogom mondani nektek. És amíg nem mondom, ne féljetek, bármily nagy legyen az erőszakosság és a gyűlölet ellenem. Ezt látva ne féljetek, jelentéktelenek.

(7-1536)

Jézus beszél a Templomban. Ekkor mondja el a rabszolgákról és a fattyakról szóló példabeszédet, (P 9,365-370), ami nagyon fölháborítja kétszínű ellenségeit, és rá akarnak rontani. Egy Jézushoz hűséges levita azonban előre számított erre, és lassan a falban levő titkos kijárat felé tolja Jézust, s a zűrzavarban kinyitja annak ajtaját, és betuszkolja Jézust, aki eltűnik ellenségei elől. Később a szefori József házában gyülekeznek össze az apostolok, s Jézus már ott várja őket. Egyszerre csak kopogtat valaki a kapun.

– Jaj, csak nem követtek minket ide?! Mondtam nekik, hogy egyenként jöjjenek... – kiált fel a Kerióti.

De nem ellenségei követték őket, hanem Arimateai József érkezett meg.

– Béke veled, Mester. Ott voltam, és láttam... Mannaen találkozott velem, amikor kijöttem a Templomból, és halálosan megundorodott. Nem tudott közbelépni, semmit se tenni,

hasznosabb lenni számodra, és... Ó, te is itt vagy, kerióti Júdás? Te megtehetted volna, te, akinek annyi barátja van! Nem érzed kötelességedet, te, aki apostola vagy?

– Te tanítványa vagy...

– Nem. Ha az lennék, követném Őt, mint a többiek. Egyik barátja vagyok.

– Az egyre megy!

– Nem. Lázár is barátja, de nem akarná, hogy tanítványának mondják...

– Lélekben, az.

– Azok, akik nem a Sátániéi, mind az Ő tanítványai, mert a Bölcsesség szavára hallgatnak.

A kis vitatkozás József és a Kerióti között végetér, mert a házigazda megkérdezi Józsefet, mivel lehet szolgálatára...

Annalia is megjelenik édesanyjával együtt, és nem tudja visszatartani sírását. Anyja mentegeti:

– Bocsáss meg neki, Mester. Neked köszönheti életét, és szeret téged. Nem tudott arra gondolni, hogy rosszul bánnak veled, és utána így maradt... egyedül, és így... szomorú, miután...

– Attól félt, hogy bosszút állnak rajta, mert nőtanítvány. Biztosan ezért. Sokan elmennek emiatt...

– Ó, nem! Még kevésbé emiatt! Te nem értesz meg semmit sem, ember, vagy saját gondolataidat vetíted bele másokba. De te tudod, Uram, miért sírok. Félttem, hogy meghaltál, és megfeledeztem ígéretedről... – fejezi be egy sóhajtással, miután nagy erőlködéssel kiejtette ezeket a szavakat, fellázadva Júdás célzása miatt.

Jézus válaszol neki:

– Én sose felejték el semmit sem. Ne félj! Menj haza! Nyugodtan. Várározzál diadalom és a te békéd órájára. Menj! (Annalia azt kérte, hogy Jézus előtt halhasson meg. A virágvasárnapi diadalmas bevonulás közben teljesedett kívánsága.)

(7-1558)

Lassan mindenki hazamegy, és Júdás is eltűnik. Amikor visszajön, magabízó, mosolyog, felszabadult.

– Mester, látni akartam... A vihar elült. És hazakísértem az asszonyokat... Milyen félnék az a szűz! Nem mondtam neked semmit, mert te meggátoltál volna, de látni akartam, hogy van-e még veszély számodra. De senki sem gondol többé ránk. A szombat kiürítette az utcákat.

– Rendben van. Most itt maradunk, és holnap...

– Csak nem akarsz a Templomba menni! – kiáltják az apostolok.

– Nem. A zsinagógánkba. Hűséges, jó, galileaiak módjára.

(7-1564)

Én nem követek el bűnt!

Jézus meggyógyít egy vakon születettet, a farizeusok... két kémje és Arimateai József jelenlétében. A teljes történetet lásd: E 2,45-58. Itt csak a Júdásra vonatkozó részletét ismételjük meg:

Visszaérkezik a farizeusok két kémje, egy írástudóval, egy pappal, és egy harmadikkal. Faggatják otthonában a meggyógyult vakot:

– De hogy találtad meg a Rabbit? Mindig azt mondtad, hogy szerencsétlen vagy, mert sose találkoztál vele, még akkor sem, amikor mindig itt járt, Jónástól a Getszemániba. És ma, amikor senki sem tudja, hogy merre van...

– Eh! Tegnap este egyik tanítványa eljött, adott nekem két pénzdarabot, s azt mondta: „Miért nem törekedsz látni?” Azt mondtam neki: „Törekedtem, de sose találtam meg azt a Jézust, aki csodákat tesz. Kerestem Őt, amikor meggyógyította Annaliát, aki itt lakik, ebben a városrészben...” és erre azt mondta: „Én egyik apostola vagyok, és Ő megteszi, amit akarok. Jöjj holnap Bezetába (Jeruzsálem északi városrésze), és keresd meg a galileai József házáat, aki a száraz halat árusítja, Szefori Józsefét, a Heródes-kapu mellett, és meglátod, hogy előbb-utóbb Ő arra jár, és akkor megismertelek vele.” Azt mondtam: „De holnap szombat van.” Az akartam mondani ezzel, hogy Ő semmit se fog cselekedni szombaton. Azt mondta nekem: „Ha meg akarsz gyógyulni, az lesz a nap, mert utána elhagyja a várost, és nem tudod, hogy találkozol-e ismét vele.” Akkor azt mondtam: „Tudom, hogy üldözik Őt. Hallottam ezt a Templom kapujánál, ahová koldulni járok. És azért azt mondom, hogy most, amikor így üldözik, nem akarja, hogy még jobban üldözzék, és nem gyógyít meg szombaton.” Erre ő: „Tedd, amit mondok, és szombaton meglátod a napot!” És én elmentem. Ki ne ment volna? Ha ezt mondja egyik apostola! Azt is mondta nekem: „Énrám hallgat leginkább, és azért jöttem ide, mert szánlak, és mert azt akarom, hogy tündöklővé hatalma, miután becsmérelték Őt. Te, aki vakon születél, tündöklővé teszed azt. Tudom, mit beszélek. Jöjj, és meglátod!”

(7-1570)

Jézus a Jeruzsálemtől északra, kis távolságra fekvő Nóbéban van apostolaival. Vele vannak a nőtanítványok is. Amikor Jézus megemlíti, hogy Nikének egy küldetést adott, a Kerióti kíváncsian megkérdezi:

– Milyen küldetést, Mester?

– Egy nagyon asszonyi küldetést. Hogy segítsen egy kisdeden. Csakhogy a kisdednek nem tejrre van szüksége, hanem hitre, mert lélekben kisded. De a nő mindig anya, és ért az ilyen dolgokhoz. És amikor megérti!... Felér egy férfivel. És ezt anyai kedvességgel teszi.

– Milyen jó vagy hozzánk, Mester! – mondja Eliza, megsimogatva Őt tekintetével.

– Az igazat mondom, Eliza. Mi, Izraeliták, és nemcsak mi, hozzászoktunk ahhoz, hogy a nőt alsóbbrendű lénynek lássuk és gondoljuk. Nem. Ha alá van is vetve a férfinak, ami igazságos, ha jobban sújtja is őt a büntetés, Éva bűne miatt, ha munkáját fátyol mögött, félárnyékban kell elvégeznie, csendesen és feltűnő cselekedetek nélkül, szinte megfulladva egy függöny mögött, mindazonáltal nem kevésbé erős és képes erre, mint a férfi. Anélkül, hogy emlékeztetnélek titeket Izrael nagy asszonyaira, mondom nektek, hogy nagy erő van a nő szívében. A szívében. Amint nekünk, férfiaknak, az értelmünkben. És mondom nektek, hogy hamarosan megváltozik a nő helyzete, mind a szokásokat, mind sok más dolgot illetőleg. És igazságos lesz, mert amint én minden férfi számára, úgy a Nő a nők számára különleges módon elnyeri majd a kegyelmet és a megváltást.

– Egy asszony? És hogyan akarod, hogy egy asszony megváltson? – nevet a Kerióti.

Júdás további ellenvetéseit és Jézusnak Máriára vonatkozó szavait lásd: M 12,519-520. oldalán. Ezt folytatjuk:

– De sose tudtam, hogy Máriát a próféták vértanúnak nevezik... Csak a Megváltóról beszélnek...

– És te azt hiszed, hogy csak a testet lehet kínozni? És nem tudod, hogy ez egy anya számára semmiség azzal összehasonlítva, amikor meghalni látja egy gyermekét? A te eszed – nem beszélek szívedről, nem tudom, hogyan dobog, – a te eszed, amivel annyira dicsekszel, nem mondja neked, hogy egy anya százszor is alávetné magát a kínzásnak és a halálnak, ha ezzel elkerülhetné, hogy ne hallja fiának egy nyögését? Ember, te férfi vagy, és jártas vagy a tudásban. Én nem értek máshoz, csak ahhoz, hogy asszony és anya legyek. De mondom neked, hogy tudatlanabb vagy nálam, mert még saját anyád szívét sem ismered... – mondja Eliza.

– Ó! Te megsértesz engem!

– Nem. Öreg vagyok, és tanácsot adok neked. Tedd szívedet bölcsé, és elkerülöd a sírást és a büntetést. Tedd meg ezt, ha képes vagy rá!

Az apostolok, főleg Júdás, Alfeus fia, Jakab, Zebedeus fia, Bertalan és a Zelóta suttognak egymás között, és lehajtják fejüket, hogy elrejtsek enyhe mosolyukat, amit Eliza őszinte szavai váltanak ki bennük, amelyeket, a magát tökéletesnek képzelő apostolhoz intéz. Jézus, mindig gondolataiba mélyed, és nem hall semmit.

Kopogtatnak az ajtón. Tamás van hozzá legközelebb, odamegy, kinyitja, és felkiált:

– Te, József?! Nikodémussal?! Lépjetek be! Lépjetek be!

– Béke neked, Mester, és azoknak, akik e házban vannak. Rámába megyünk, Mester; és Nikodémus hívott meg engem oda. Erre járva azt mondtuk: „Álljunk meg, hogy üdvözljük a Mestert!” Tudni akartuk, hogy... alkalmatlankodtak-e még, miután láttuk, hogy kerestek téged Józsefnél. Már minden helyen kerestek titeket, miután meggyógyítottad a vakot. Nem mentek azonban a falon túlra, az igaz. Nem mozdítottak el egy széket sem, nehogy megszentégtelenítsék a szombatot, és ezért tisztáknak képzelik magukat. De téged keresni, Bartolomeust (a meggyógyított vakot) követni, jóval a megengedett határon túl, azt megtették!

– És hogyan tudták azt, mikor a Mester semmit sem tett az úton? – kérdezi Máté.

– Igen, mi sem tudtuk, hogy ő meggyógyult – mondja Péter.

– Ti nem tudtátok. De a farizeusok küldöncei tudták. Ti nem láttátok. De én láttam. Ketten közülük jelen voltak, amikor a Mester megérintette a vak szemét. Órákon keresztül váraoztak ott.

– Honnan tudták? – kérdezi a Kerióti, játszva az ártatlant.

– Tőlem kérdezed?

– Furcsa dolog, azért kérdezem.

– Még furcsább, hogy egy ideje, ahol a Mester van, mindig kémek is vannak.

– A dögkeselyűk oda gyűlnek, ahol a zsákmány van, és a farkasok a nyáj mellé mennek.

– És a latrok oda, ahol egy büntársuk jelez egy karavánt. Jól mondtad.

– Mire célsz?

– Semmire. Csak befejeztem közmondásodat, az emberekre alkalmazva. Mert Jézus ember, és emberek azok, akik lesben állnak.

– Beszélj el, József, beszélj el... – mondják sokan.

– Beszélj! – mondja Jézus.

És József aprólékosan elmond mindent, amit észrevett, elhagyva azonban azt a részletet, amit Júdás mondott a vaknak Jézus lakásáról. Sok megjegyzést tesznek, gyűlölködve, fájlalva, a szívek szerit. És a Kerióti (látszólag) a leglehangoltabb és legnyugtalanabb. Mindenki ellen, és főleg; az okatlan vak ellen, aki szombati napon jött Jézushoz, bízva a Mester jószágában...

– Ó, ha te mutattad meg őt neki! Te a közelében voltál, és hallottad – mondja elámulva Fülöp.

– Megmutatni nem jelenti azt, hogy megparancsolni neki, mit tegyen.

– Ó! Elhiszem neked, hogy nem mertél parancsot adni a Mesternek, hogy mit tegyen – mondja Tádé.

– Én? Éppen ellenkezőleg. Én csak rámutattam, hogy magyarázatát kérjem.

– Igen. De rámutatni néha azt is jelenti, hogy megpróbálsz megtenni. És te ezt tetted. – vág vissza... Tádé.

– Te mondd ezt, de nem igaz – állítja szemtelenül a Kerióti.

– Nem igaz? Biztos vagy benne? Oly biztos, mint ahogy élsz, hogy sose beszéltél Jézusról a vaknak, hogy nem ösztönözted arra, hogy Jézushoz forduljon, és még inkább, hogy nem sürgetted, tegye meg azonnal, mielőtt Jézus elhagyja a várost? – kérdi Arimateai József.

– Egészen biztos! És ki beszélt valaha is azzal az emberrel? Én biztosan nem. Mindig a Mesterrel vagyok, éjjel-nappal, és ha nem vele, a társakkal...

– Azt hittem, tegnap tetted, amikor elmentél az asszonyokkal – mondja Bertalan.

– Tegnap! Kevesebb ideig tartott, mint egy fecske röpte, az oda és visszamenés. Hogyan kereshettem meg a vakot, s beszélhettem volna vele, ily rövid idő alatt?

– Találkozhattál vele...

– Sose láttam!

– Akkor az az ember hazug, mert azt állította, hogy te mondtad neki, jöjjön, és hová, és hogyan; és te kezesekedtél neki róla, hogy Jézus meg fog hallgatni téged, és... – mondja Arimateai József.

Júdás hevesen félbeszakítja:

– Elég! Elég! Megérdemli, hogy újból megvakuljon, mindazért a hazugságért, amit mond. Én meg tudok esküdni a Szentélyre, hogy nem ismerem őt, csak látásból, és sose beszéltem vele.

– Valóban elég így. A te lelked rendben van, kerióti Júdás, hogy nem félsz Istentől, mert tudod, hogy szentek a cselekedeteid. Te... Boldog, aki senkitől sem félsz – mondja József, szigorúan nézve rá, szúrós szemekkel.

– Nem félek, mert nincs bűnöm.

– Mi mindnyájan vétkezünk, Júdás. És az, csekélység, ha fel tudjuk indítani a bűnbánatot az első bűnök után, és nem növeljük azoknak sem számát, sem gonoszságát! – mondja Nikodémus, aki eddig nem beszélt. És Jézushoz fordulva, folytatja: – Fájdalmas dolog, hogy Szeferi Józsefet megfenyegették, kiűzik a zsinagógából, ha még egyszer befogad téged, és Bartolomeust már ki is dobták belőle. Visszament apjával és anyjával, de a farizeusok várták őt a zsinagógánál, és megtagadták tőle a belépést, hangosan kiátkozva őt.

(7-1580)

Nem érdemellek meg téged!

Jézus egy csodát tesz Beteronban, annak ellenére, hogy ott nem fogadják jól Őt. Búcsúzáskor őszintén megmondja nekik:

– Eljöttem, csodát tettem, és beszéltem nektek az igazságról, hogy meggyőzzek titeket, ki vagyok. Most elmegyek. És ha van köztetek csak egy igaz is, kövessen engem, mert szomorú ennek a helynek a jövője, ahol kígyók fészkelnek, hogy félrevezessenek és eláruljanak.

És Jézus megfordul, hogy elmenjen ugyanazon az úton, amelyen jött.

– Rabbi, miért beszéltél így hozzájuk? Gyűlölni fognak – mondják az apostolok.

– Nem igyekszem elnyerni a szeretetet megalkuvással és hazugsággal.

– De nem jobb lett volna, el se jönni?

– Nem. Szükség van arra, hogy ne hagyjunk valakit kételyekben.

– És kit győztél meg?

– Senkit. Eddig senkit. De hamarosan valaki azt fogja mondani: „Nem átkozhatunk el valakit, mert figyelmeztettek minket, és ezért nem fogjuk megtenni.” És ha szemrehányást tesznek Istennek azért, mert lesújt rájuk, szemrehányásuk olyan lesz, mint egy istenkáromlás.

– De kire akartál célozni, amikor azt mondtad...

– Kérdeztétek meg a kerióti Júdást. Ő nagyon ismeri ezt a helyet, és fondorkodásukat.

Az apostolok Júdásra néznek.

– Igen. Ez a hely mintegy szolgája Elchiásnak. De nem hiszem, hogy Elchiás... – a szavak elhalnak Júdás ajkán, és Jézusra néz, és találkozik annak annyira szikrázó és mélyreható pillantásával, hogy az szinte varázserejű. Lehajtja fejét, és befejezi mondanivalóját: – Biztos azonban, hogy ez kevély és ellenszenves város, méltó ahhoz, aki uralja. Mindenki abban részesül, amit megérdemel. Ők Elchiást. Mi Jézust. És a Mester jól tette, hogy tudatta velük, amit tud. Nagyon jól.

– Biztos, hogy romlottak. Láttátok? Még csak nem is üdvözölték a csoda után. Alamizsnát se adtak! Semmit – jegyzi meg Fülöp.

– Én azonban félek, amikor a Mester így leleplezi őket – sóhajt fel András.

– Akár teszi, akár nem, egyre megy. Ugyanúgy gyűlölik. Szeretnék visszatérni Galileába! – mondja János.

– Galileába! Igen! – sóhajt Péter, és elgondolkozva lehajtja fejét.

(7-1610)

Jézus Gabaon felé megy apostolaival. Júdás egyszerű embereket próbál oktatni, színésziiesen utánozva Jézust, de nincs sikere. Erre megvetően nyilatkozik róluk. Jézus egy példabeszéddel oktatja ki, saját hibáiról, amelyek eredménytelenségének okai. Lásd a nagyon tanulságos példabeszédet: P 10,380-382.

(7-1612)

Gabaonból Jézus visszatér, Nóbe felé.

– Hogyan? Nem térsz vissza Jeruzsálembe? – kérdezi a Kerióti.

– Nóbe és Jeruzsálem szinte egynek számít annak számára, aki hozzászólt a sok gyalogláshoz. Én szívesebben vagyok Nóbében. Neked nem tetszik ez?

– Ó, Mester! Nekem itt, vagy ott... Inkább az nem tetszik nekem, hogy oly keveset tettél egy neked annyira kedvező helyen. Többet beszéltél Beteronban, amely biztosan nem volt barátságos hozzád. Nekem úgy tűnik, ellenkezőleg kellene tenned. Mindinkább arra kellene törekedned, hogy magadhoz vonzzad azokat a városokat, amelyekről érzed, hogy kedvezők

számodra, megszerezni védelmüket... azok ellen a városok ellen, amelyek ellenségesek irántad. Tudod-e, milyen értékesek számodra a Jeruzsálem közelében lévő városok? Elvégre is Jeruzsálem nem minden. Más helyek is értékesek lehetnek, és bátorságukkal elnyomhatják Jeruzsálem akaratát. A királyokat, általában, az ilyen hűséges városok kiáltották ki, és ebbe a többiek is belenyugodtak...

– Amikor nem lázadtak fel, és nem indítottak testvérháborúkat. Nem hiszem, hogy a Messiás polgárháborúval akarná megalapítani uralmát – mondja Fülöp.

– Én csak egyet szeretnék: hogy az bennetek kezdődjék el, helyes felfogástok által. De ti még nem látjátok helyesen... Mikor fogjátok majd fel, végre?

A Kerióti érzi, hogy talán feddésben fog részesülni, azért visszatér a kérdéshez:

– Miért beszéltél oly keveset Gabaonban?

– Fontosabbnak tartottam, hogy másokat hallgassak meg, és pihenjek. Nem fogjátok fel, hogy nekem is szükségem van a pihenésre?

– Megállhattunk volna ott, és boldoggá tehattük volna őket. Ha oly fáradt vagy, miért indulsz megint útnak? – kérdezi szomorúan Bertalan.

– Nem testileg vagyok fáradt. Nincs szükségem a megállásra, hogy testileg pihenjek. Szívem fáradt el, annak van szüksége a pihenésre. És pihen ott, ahol szeretetet találok. Azt hiszitek talán, hogy én érzéketlen vagyok ily nagy gyűlölet iránt? Hogy nekem nem okoz fájdalmat a visszautasítás? Azt hiszitek, hogy az összeesküvés ellenem érzéketlenül hagy? Hogy annak árulásai, aki barátomnak tettei magát, pedig ellenségeim kémje, akit oldalam mellé tettek, hogy...

– Ez sose történjék meg, Uram! Erre sose kell gyanakodnod. Ha így beszélsz, megbántasz minket! – tiltakozik a Kerióti, oly szomorú méltatlankodással, ami felülmúlja az összes többiét, jóllehet mindnyájan tiltakozva mondják:

– Mester, te megszomorítasz minket ezekkel a szavakkal. Te kételkedsz bennünk! – És Jakab, Zebedeus fia, felindulva felkiált:

– Mester, üdvözöllek téged, és visszatérek Kafarnaumba. Megtört szívvel. De elmegyek. És ha Kafarnaum nem lesz elég messze, elmegyek a tiruszi és szidoni halászokhoz, elmegyek Cintiumba, elmegyek, nem tudom, hová. De oly messzire, hogy lehetetlenné váljék számodra azt gondolni, hogy én árulak el téged. Áldj meg, útravalóul!

Jézus átöleli őt, és azt mondja:

– Béke, apostolom! Oly sokan vannak, akik barátomnak mondják magukat, nem vagytok ti egyedül. Téged megszomorítanak, titeket megszomorítanak ezek a szavak. De kiknek kell kiöntenem szomorúságomat, és kiknél kell vigasztalást keresnem, ha nem az én kedves apostolaimnál és bizalmas tanítványaimnál? Keresem bennetek annak az egységnek egy töredékét, amit elhagytam azért, hogy egyesüljek az emberekkel: a mennyei Atyámmal való egységemét; és egy cseppjét annak a szeretetnek, amelyet elhagytam az emberek szeretetéért: Anyám szeretetét. Ott keresem a támaszt. Ó, keserű hullám, embertelen súly fedi el, nyomja szívemet, az Emberfiának szívét!... Segítetek nekem elviselni és véghezvinni... mert oly fájdalmas!

Az apostolok egymásra néznek, megindulva a mély fájdalomtól, ami a Mester szavaiból kiérződik, és nem tudnak mást tenni, mint hozzá simulni, kedveskedve, megcsókolva őt... Egyszerre csókolja meg Jézus arcát a Kerióti a jobb oldalán, és János a baloldalon, aki közben lehunyja szemét...

Tovább indulnak, és Jézus befejezheti félbeszakadt gondolatát:

– A nagy szomorúságban szívem keresi azokat a helyeket, ahol szeretetre és nyugalomra talál. Ahol, ahelyett, hogy száraz köveknek, alattomos kígyóknak, vagy csapongó pillangóknak beszélne, hallgathatja más szívek szavait, és megvigasztalódhat, mert érzi, hogy azok őszinték, szeretetteljesek, igazak. Gabaon ezeknek a helyeknek egyike. Sose mentem oda. Mégis, Isten legjobb munkásaitól felszántott és bevetett földet találtam ott! Az a zsinagógafőnök! Jött a Fény

felé, de már megvilágított lélek volt. Mit tud tenni Istennek egy jó szolgája! Gabaonban biztosan nem hiányzik a kisebbség, amely gyűlöl engem. Ott is megpróbálkoztak a gyanúsítgatásokkal és megrontással. De olyan zsinagógafőnöke van, aki egy igaz ember, és a Gonosz mérge elveszíti mérgező hatását nála. Azt hiszitek talán, hogy én kedvemet lelem abban, hogy mindig helyreigazítanom, elítélnem..., sőt megfeddenem kell? Sokkal kellemesebb számomra, ha azt mondhatom: „Te felfogtad a Bölcsességet. Haladj tovább utadon, és légy szent!” amint a gabaoni zsinagógafőnöknek mondtam.

– Akkor visszatérünk oda?

– Amikor Atyám megengedi, hogy egy békés helyet találjak, élvezem azt, és áldom érte Atyámat. De nem ezért jöttem. Azért jöttem, hogy az Úrhoz térítsem a bűnös és tőle távollévő helyeket. Látjátok, hogy Betániában maradhatnék, de nem teszem.

– Azért sem, hogy ne ártsál vele Lázárnak.

– Nem, Júdás, Simon fia. Még a kövek is tudják: Lázár az én barátom. Azért felesleges lenne megfélemlíteni vágyamat, a vigasztalást illetőleg. Hanem...

– Lázár nővérei, és főleg Mária miatt.

– Azért sem, Júdás, Simon fia. A kövek is tudják, hogy az én testemet nem zavarja meg a bujaság. Figyeld meg, hogy a sok vád között, amelyeket ellenem felhoztak, elsőnek ez esett el, mert még legkérelmezhetlenebb ellenségeim is felfogták, hogy ennek fenntartása elárulná megrögzött hazudozásukat. A becsületesek között senki sem hitte volna el, hogy én érzékies vagyok. Az érzékiség egyedül csak azok számára lehet vonzó, akik nem a természetfelettiből táplálkoznak, és akik irtóznak az áldozattól. De az, aki áldozatul ajánlotta fel magát, aki áldozat, az mi vonzót találna egy órának a gyönyörében? Az áldozati lélek öröme teljesen a lelkiekben van, és a test számára már csak egy ruhának számít. Azt gondolod, hogy a ruháknak, amelyeket magunkra öltünk, vannak érzelmei? Hasonlóképpen a test azok számára, akik a lélekből élnek: egy ruha, nem több. A lelki ember az igazán felsőbbrendű ember, mert nem rabszolgája az érzékiségnek, míg az anyagi ember értéktelen, az emberi igazi méltóságát tekintve, mert túl sok ízlése azonos az állatéival, sőt még az alatt marad, mert az állati ösztönt lealacsonyító bűnné teszi.

Júdás megzavarodva harapdálja ajkait, és utána azt mondja:

– Igen. És azután, nem tudnál többé ártani Lázárnak. A halál hamarosan eltávolítja őt a bosszúállás minden veszélyétől... És akkor miért nem mész gyakrabban Betániába?

– Mert nem azért jöttem, hogy örvendezzem, hanem azért, hogy megtérítsek. Már mondtam neked.

– De... Örvendesz annak, hogy unokatestvéreid veled vannak?

– Igen. De az is igaz, hogy nem vagyok részrehajló irányukban. Amikor szétoszlunk, hogy helyet találjunk a házakban, ők általában nem maradnak velem, hanem ti maradtok itt. És ezt azért teszem, hogy megmutassam nektek, hogy annak szemében és értelmében, aki a megváltásnak szentelte magát, a test és vér értéktelen, és csak a szív kialakulása és az ő megváltásuk értékes. Most Nóbéba megyünk, és ismét szétoszlunk éjszakára. És én téged veszek magamhoz, és Mátét, Fülöpöt és Bertalant.

– Talán mi vagyunk a kevésbé kialakultak? Főleg én, hogy te mindig magad mellett tartasz engem?

– Úgy van, amint mondod, Júdás, Simon fia.

– Köszönöm, Mester. Megértettem – mondja haragosan a Kerióti.

– És ha megérted, miért nem kényszeríted magadat, hogy kialakulj? Azt hiszed talán, hogy én hazudhatok azért, hogy ne okozzak neked kellemetlen érzést? Másrészt, testvérek között vagyunk, és nem szabad megvetni valakit fogyatékosága miatt. Senkinek se kell levertnek lennie azért, hogy mások előtt kap valaki figyelmeztetést, akik már tudják, milyen hibái vannak az egyes testvéreknek. Senki se tökéletes, én mondom neked. De a kölcsönös tökéletlenségeknek, amelyeket olyan fájdalmas belátni és elviselni, ösztönözniük kell a

javulásra, hogy ne növeljék a kölcsönös kellemetlenségeket. És, hidd el nekem, Júdás, jóllehet én annak látlak téged, aki vagy, senki, még anyád sem szeret téged úgy, mint ahogy én szeretlek, és senki se igyekszik inkább arra, hogy jóvá tegyen téged, úgy, mint a te Jézusod.

– De közben megfeddesz és megalázol még egy tanítvány jelenlétében is.

– Ez az első alkalom, hogy felszólítalak az igazságosagra? – Júdás hallgat. – Válaszolj, mondom! – szól Jézus, parancsoló hangon.

– Nem.

– És hányszor tettem ezt nyilvánosan? Mondhatod azt, hogy megszegyenyítettelek? Vagy azt kell mondanod, hogy takargattalak, és megvédtelek? Beszélj!

– Megvédtél, igaz. De most...

– De most ez szolgál javadra. Aki simogat egy bűnös gyermeket, annak utána kötözgetnie kell sebeit, mondja a közmondás. És egy másik közmondás azt mondja, hogy a meg nem fékezett ló kezelhetetlenné válik, és az elhanyagolt fiú féktelen emberré lesz.

– De én talán fiad vagyok? – kérdezi Júdás, miközben arcán elsimulnak a haragos vonások, a bánat hatására.

– Ha szültelek volna téged, sem lehetnél inkább az. És kitepném szívemet, hogy neked adjam, és olyanná tegyelek, amilyennek szeretnék...

Júdás részesül egyik pálfordulásában... és őszintén, igazán őszintén Jézus karjaiba veti magát, felkiáltva...:

– Ah! Nem érdemellek meg téged! Én egy ördög vagyok, és nem érdemellek meg téged! Te túlságosan jó vagy! Ments meg engem, Jézus! – és sír, igazán sír, a bűntől megzavart szív fullasztó sírásával, és lelkiismeret furdalást érez amiatt, hogy megszorította azt, aki szereti őt.

(7-1626)

Jézus belép a városba a Heródes-kapun keresztül.

– A Templomba megyünk? – kérdezi a Kerióti.

– Igen.

– Vigyázz, mit csinálsz! – figyelmeztetik sokan.

– Nem állok meg, csak az ima idejére.

– Vissza fognak tartani.

– Nem. Belépünk az északi kapun, és kimegyünk a délin. Nem lesz idejük arra, hogy megszervezzék, miként ártsanak nekem. Hacsak nincs valaki mindig mögöttem, hogy ellenőrizzen, és rám mutasson.

Valóban sikerül feltűnés nélkül keresztülmennie a Templomon. Az utcán azonban találkozik a meggyógyított vakkal, aki még nem ismeri Őt, de szeretne találkozni vele, és azzal az apostollal is, aki hozzá küldte. Míg Jézus beszél a meggyógyult vakkal, Júdás kerekét old. A hosszú beszélgetés lényegét... lásd: P 10,384-391. oldalán. A vak Jézushoz szegődik, mint tanítvány. Kettős neve van: Szidónia és Bartolomai.

Utána Jézus Betániába megy, de annak első házainál azt mondja:

– Betániában megvárjuk Júdást, Simon fiát.

– Ah! Te észrevetted, hogy elment? – mondják csodálkozva az apostolok. – Azt hittük, nem vetted észre. Oly sok ember vett körül, és te mindig beszéltél, először a fiatalemberrel, és a pásztorokkal, utána...

– Láttam az első pillanattól kezdve, amikor elment. Semmi sem kerüli el figyelmemet. Azért mentem be barátaink házaiba, hogy megmondjam nekik: küldjék Júdást Betániába, ha keres engem...

– Adja Isten, hogy ne... – mormolja fogai között a másik Júdás.

Jézus ránéz, de nem tesz megjegyzést rá, hanem folytatja, mindenkire beszélve, mert látja, hogy mindnyájan egyetértenek Tádéval – néha az arcok a szavaknál is világosabban beszélnek:

– Jó lesz ez a pihenés, az ő visszatérésére várakozva. Mindenkinek kellemes lesz. Utána Tekua felé megyünk. Az idő hideg, de ki fog derülni. Beszélni fogok abban a városban, és utána újra útnak indulunk, és Jerikón keresztül átmegegyek a túlsó partra. A pásztorok mondták nekem, hogy sok beteg keresett, és megüzentem nekik, hogy ne keljenek útra, hanem várakozzanak rám azokon a helyeken.

– Menjünk csak! – sóhajtja Péter.

– Nem vagy megegedve, hogy Lázárhoz megyünk? – kérdezi Tamás.

– Meg vagyok elégedve.

– Úgy mondod, mintha...

– Nem Lázár miatt mondom. Júdás miatt...

– Bűnös vagy, Péter – figyelmezteti Jézus.

– Az vagyok. De... ő, a kerióti Júdás, aki elmegy, aki arcátlan, aki egy gyötirelem, nem az? – vág vissza nyugtalanul Péter, aki nem tudja tovább türtőztetni magát.

– Az. De ha ő az, neked nem kell annak lenned. Közületek senkinek sem. Gondoljatok arra, hogy Isten számon kéri tőlünk, azt mondom: tőlünk fogja számon kérni – mert az Atyaisten előbb bízta rám, mint rátok ezt az embert – hogy mit tettünk megmentésére?

– És te reméled, hogy sikerülni fog neked, unokatestvérem? Én nem tudom elhinni. Te, ezt hiszem, ismered a múltat, a jelent és a jövőt. És azért nem tudod becsapni magadat ezt az embert illetőleg. És... De jobb, ha nem mondom ki a többbit.

– Valóban, nagy erény a hallgatni tudás. De tudd meg, hogy ha valaki többé-kevésbé világosan előre látja egy szív jövőjét, az senkit sem ment fel attól, hogy mindvégig kitartóan igyekezzen meggátolni egy szív pusztulását. Ne essél te is bele a farizeusok hitébe a végzetet illetőleg, akik azt tartják, hogy annak, ami el van határozva, be kell teljesednie, és semmi se gátolja meg annak beteljesedését, ami el van határozva, és ezzel a megokolással szemet hunynak saját bűnük felett, és szemet fognak hunyni irántam érzett gyűlöletük utolsó cselekedete felett is. Isten sokszor vár egy szív áldozatára, amellyel felülmúlja undorát és méltatlankodását, ellenszenvét, akkor is, ha az jogos, hogy megmentsen egy lelket a mocsárból, amelybe belesüllyed. Igen, én mondom nektek. Sokszor Isten, a Mindenható, a Minden, arra vár, hogy egy teremtmény, egy senki, meghoz, vagy nem hoz meg egy áldozatot, elmond-e egy imát, s attól teszi függővé, hogy egy lelket a kárhozatra jelöljön-e ki, vagy sem. Sosincs késő, soha sincs túl késő megkísérelni és remélni egy lélek megmentését. És bebizonyítom azt nektek. Még a halál küszöbén is, amikor a bűnös épp úgy, mint az igaz, a levegő után kapkod, mert hamarosan elhagyja a földet, hogy Isten előtt megjelenjék az első ítéletre, még mindig üdvözülhet, és még mindig megmenthetik őt mások. A pohár és az ajak között, mondja a közmondás, mindig helye van a halálnak. Én viszont azt mondom: a végső haláltusa és a halál között még mindig van idő a bocsánat elnyerésére, saját maga vagy azok számára, akik el akarják nyerni a bocsánatot.

Senki sem ellenkezik szavaival.

(7-1631,1642)

Jézussal beszélgetve, Lázár megkérdezi:

– Egyedül vagy?

– Nem. Mindenkivel, a kerióti Júdást kivéve, aki Jeruzsálemben maradt, és majd eljön... Ha már távol leszek is, küldjétek őt Betabarába. Ott leszek. Ott várjon rám.

(7-1647)

Mielőtt Jézus eltávozna Betániából, azt mondja a zelóta Simonnak és Bertalannak:

- Ti maradjatok itt! Csatlakozni fogtok majd hozzám Tekuában, vagy Nikénél, vagy Betabarában, a szerint, hogy ő mikor jön. és legyetek szeretetteljesek. Megértettetek?
- Menj nyugodtan, Mester! Nem sértjük meg semmi módon sem a felebaráti szeretetet – biztosítja Őt Bertalan.
- Bármelyik órában érkezik is meg, csatlakozzatok hozzá, és azonnal induljatok útnak!
- Azonnal, Mester. És... köszönöm belénk vetett bizalmadat – mondja a Zelóta.

(7-1649)

Tamás lelkiismeretfurdalása

A Betániát elhagyó apostolok hallgatagon mennek az úton. Tamás a csoport végén megy Júdás Tádéval, egy fűzfaágat tartva a kezében, amelyről egyenként tépdesi le a leveleket. Amikor már csak a csupasz ág van a kezében, Tádéra néz, és szomorúan azt mondja:

– Így van, barátom! Pontosan így!

– Igen. így van. És az én fájdalom ugyancsak nagy... Nálam hozzájárul rokonom szeretete...

– Megértem. De... Neked a szíved gyötrődik. De én? Engem egy lelkiismeret furdalás gyötör. És az még rosszabb.

– Lelkiismeret furdalás, neked? Neked nincs arra semmiféle okod se. Te jó vagy, és hűséges. Jézus meg van elégedve veled, és sose botránkoztat meg minket. Mi miatt érzel akkor lelkiismeret furdalást...?

– Egy emlékem miatt. Annak a napnak emléke miatt, amikor elhatároztam, hogy követem a Templomban feltűnt új Rabbít... Én és Júdás egymás mellett voltunk, és csodáltuk a Mestert azért, amit tett és mondott. És elhatároztuk, hogy felkeressük Őt. Én még határozottabb voltam, mint Júdás, és szinte magammal vonszoltam őt. Ő az ellenkezőjét mondja, de így van. Ezért érzek lelkiismeret furdalást. Mert sürgettem őt, hogy jöjjön... Egy állandó fájdalmat vittem Jézusnak. De Júdást sokan... nagyon szerették, és én tudtam erről, és azt gondoltam, hasznos lehet. Ostoba voltam, mint mindnyájan, akik nem tudunk másra gondolni, csak Izraelnek egy királyára, aki nagyobb Dávidnál és Salamonnál, de mindig csak egy király... egy olyan király, amiről Ő azt mondja, hogy soha sem lesz. Azt gondoltam, Júdás az Ő szolgálatára tudna lenni a tanítványok között! Ezt reméltem. És csak most értem meg, mindjobban megértem, milyen igaza volt Jézusnak, amikor nem fogadta el őt azonnal, sőt megtiltotta nekem, hogy keressem őt... Egy lelkiismeret furdalás, mondom neked! Egy lelkiismeret furdalás! Az az ember nem jó.

– Nem jó. De ne okozzon ez neked lelkiismeret furdalást. Nem rosszindulattal tetted, amit tettél, és ezért nem vétkeztél. Én mondom neked.

– Biztos vagy benne? Vagy csak azért mondod, hogy megvigasztalj?

– Azért mondom, mert ez az igazság. Ne gondoldj többé a múltra, Tamás. Ez nem segít megsemmisíteni azt...

– Jól mondod! De képzeld el! Ha én miattam baj érné a Mestert... Szívem tele van szomorúsággal és gyanakvással. Bűnös vagyok, mert elítélem egy társamat, és nem irgalmasan ítélem meg őt. És bűnös vagyok, mert hinnem kellene a Mester szavaiban... Ő mentetgeti Júdást... Te... hiszel ebben unokatestvérednek?

– Mindenben hiszek neki, ezt kivéve. De ne szomorkodj! Mindnyájan ugyanazt gondoljuk. Péter is, aki annyira emészti magát, kényszeríti magát, hogy minden jót gondoljon erről az emberről. András is, aki szelídebb egy báránynál. Máté is, az egyetlen köztünk, aki nem undorodik egy bűnös férfitől vagy nőtől sem. Az oly szerető, oly tiszta János is, akinek boldog sorsa, hogy nem kell félnie sem a rossztól, sem a büntől, mert annyira el van telve szeretettel és tisztasággal, hogy nincs benne hely semmi más számára. És így gondolkozik unokatestvérem, Jézus is. Biztos, hogy neki vannak más gondolatai is ezzel kapcsolatban, ami miatt szükségesnek látja megtartani Júdást... egészen addig, amíg ki nem merített minden kísérletet jóvá tételére.

– Igen. De... hogyan fogja bevégezni? Neki sok... Neki nincs... Elvégre is, te megérted anélkül, hogy kimondanám. Milyen pontra fog elérni?

– Nem tudom... Talán elszakad tőlünk... Talán megmarad, várakozva, hogy meglássa, ki az erősebb ebben a küzdelemben, ami Jézus és a zsidó világ között folyik...

– És más? Nem gondold, hogy ő már két úrnak szolgál?

– Ebben biztos vagyok.

– És te nem félsz attól, hogy azoknak szolgálhat, akik többen vannak, úgy, hogy teljesen ártson a Mesternek?!

– Nem. Nem szeretem őt. De nem tudok arra gondolni, hogy ő... Legalábbis most még nem. Biztos azonban, hogy félek ettől, ha eljön egy nap, amelyben a tömeg elhagyja a Mestert. Míg, ha a nép közfelkiáltással királyunknak és vezérünknek szentelné fel Őt, akkor biztos vagyok, hogy Júdás mindenkit elhagyna, Őérte. Haszonleső... Isten tartsa vissza őt, és védelmezze meg Jézust és minket, mindnyájunkat!

A társalgás közben a kettő annyira lelassította lépteit, hogy nagyon lemaradt társaitól. Azért elhallgatva, meggyorsítják lépteiket, hogy utolérjék őket.

– De mit csináltatok? – kérdezi Máté. – A Mester akart titeket...

Tamás és Tádé gyorsan Jézushoz mennek.

– Miről beszéltetek egymással? – kérdezi Jézus erősen arcukba nézve.

A kettő egymásra néz. Megmondják? Ne mondják meg? Győz az őszinteség.

– Júdásról – mondják mindketten.

– Tudtam. De próbára akartam tenni őszinteségeteket. Megszomorítottatok volna, ha hazudtatok volna. De ne beszéljetez többet erről, főleg ne ilyen módon! Oly sok jó dologról lehet beszélni. Miért mindig leszálni arra, és azt fontolgatni, ami nagyon, túlságosan is anyagiás? Azt mondom nektek, hagyjatok fel ennek az embernek az elemzésével, és törődjetez lelkével. Az állati, ami benne van, az ő szörnyetege, és nem kell magára vonnia tekinteteket és ítéleteket. De legyetek szeretettel, fájdalmas és tevékeny szeretettel, lelke iránt. Szabadítsátok meg őt attól a szörnyetegtől, amely fogságban tartja. Ti nem tudjátok...

Megfordul, és magához hívja a többi hetet:

– Jöjjetek ide mindnyájan, mert mindnyájatoknak javára válik, amit mondok, mert mindnyájan ugyanazt gondoljátok szívetekben... Nem tudjátok, hogy ti sokkal többet tanultok a kerióti Júdástól, mint minden más egyéntől? Sok Júdást fogtok majd találni apostoli munkátokban, és nagyon kevés Jézust. A Jézusok kedvesek, jók, tiszták, hűségesek, engedelmesek lesznek, fősvénység nélkül. Ugyancsak kevesen lesznek... De mennyi, mennyi kerióti Júdást találtok majd ti, és a ti követőitek és utódaitok a világ útjain! És ahhoz, hogy mesterekké váljatok, és tudással rendelkezetez, ki kell járnotez ezt az iskolát... Ő, hibáival, olyannak mutatja nektez az embert, amilyen. Én olyannak mutatom nektez az embert, amilyené kellene lennie. Mindkét példa egyformán szükséges. Nektez, jól megismerve az egyiket is, a másikat is, törekednetek kell átváltoztatni az elsőt a másodikba... És az én türelmemet vegyétez zsinórmértékül!

– Uram, én nagy bűnös voltam, és biztosan én is példakép leszek. De szeretném, ha Júdás, aki nem olyan bűnös, mint amilyen én voltam, úgy megtérne, mint ahogy én megtértem. Kevélység ezt mondanom?

– Nem, Máté, nem kevélység. Két igazságot tisztelsz meg, amikor ezt mondok. Az első az a mondas: „Az ember jóakarata isteni csodákat művel.” A második az, hogy Isten végtelenül szeretett téged, még mielőtt te a megtérésre gondoltál, és azért tette, mert ismerte képességedet a hősiességre. Te két erőnek vagy a gyümölcse: a te akaratodnak és Isten szeretetének. Első helyre teszem a te akaratodat, mert anélkül hiába szeretett volna téged az Isten. Hiába, hatástalanul...

– De Isten nem tudna megtérítenez minket saját akaratunk nélkül? – kérdezi Jakab, Alfeus fia.

– Biztosan meg tudná tenni. De akkor is mindig megkívánná az ember akaratát, hogy kitartszon a csodálatosan elnyert megtérésben.

– Akkor Júdásban nincs meg ez az akarat, nem volt meg benne, mielőtt megismert téged, és most sincs... – mondja hevesen Fülöp. Egyesek nevetnek, mások felsóhajtanak.

Egyedül Jézus védi meg a távollévő apostolt:

– Ne mondjátok. ezt! Megvolt benne, és most is megvan. De a test rossz törvénye időközönként uralkodik rajta. Egy beteg ember... Egy szegény, beteg testvér. Minden családban van gyenge, beteg, aki a család számára szomorúságot, fájdalmat okoz, terhet jelent. Mégis nem a törékeny gyermekek szereti legjobban az anya? Nemde őt szolgálják ki leginkább a testvérek, a szerencsétlen kistestvért? Nem neki adja-e az atya a legjobb falatot, kivéve a tálból, hogy örömmel nyújtsa neki, s így ne érezze, hogy teher a többiek számára, és ne válják azért nehezzé betegsége?

– Igaz. Pontosan így van. Az én ikernővérem kiskorától kezdve törékeny volt. Én kaptam meg minden testi erőt. De az egész család szeretete annyira segítette őt, hogy most virágzó feleség és anya – mondja Tamás.

– Íme. Tegyétek azt lelkileg gyenge testvéretekkel, amit egy testileg gyengével tennétek. Nekem nem lesz egy korholó szavam sem számára. Ti nem vagytok többek nálam. A ti türelmes szeretetetek a legerősebb szemrehányás, aminek nem tud ellenállni. Tekuában hagyom majd Mátét és Fülöpöt, hogy bevárják Júdást... Az első emlékezik arra, hogy bűnös volt, és a második, hogy atya...

– Igen, Mester. Emlékezni fogunk erre.

– Jerikóban, ha még nem lesz velünk, hátrahagyom majd Andrást és Jánost, és ők emlékeznek arra, hogy nem mindenki részesült Isten ingyenes kegyelmében, ugyanabban a mértékben... De menjetek ahhoz az öreg koldushoz, aki az úton reszket. A város már a látóhatáron van. Alamizsnával tud kenyeret venni magának.

– Uram, nem tudunk neki semmit sem adni. Júdás elment az erszénnyel... – mondja Péter.

– És a nővérek nem adtak nekünk semmit sem.

– Igazad van, Péter. Szinte el vannak kábulva a fájdalomtól, és mi is, velük együtt. Nem számít. Van egy kis kenyerünk. Mi fiatalok és erősek vagyunk. Adjuk oda az öregnek, hogy ne essék össze az úton.

Kutatnak táskájukban, összegyűjtik a kenyérdarabokat, és odaadják az öregnek, aki csodálkozva nézi őket.

– Egyél, egyél! – bátorítja őt Jézus. És inni ad neki kulacsából, miközben megkérdezi, hová megy.

– Tekuába. Holnap nagyvásár lesz ott. De tegnap óta nem ettem.

– Egyedül vagy?

– Több, mint egyedül... Fiam elűzött... – Szívet tépő hangon mondja ezt.

– Isten megnyitja majd számodra Országának kapuit, ha tudsz hinni irgalmasságában.

– És az Ő Messiásában. De fiam nem részesül majd a Messiásban, mert gyűlöli Őt, s azért gyűlöli apját, mert az szereti Őt.

– Ezért űzött el téged?

– Ezért. És azért, hogy ne veszítse el egyesek barátságát, akik üldözik a Messiást. Meg akarta mutatni nekik, hogy az ő gyűlölete felülmúlja az övékét, annyira, hogy még a vérségi köteléken is túlteszi magát.

– Rettenetes! – mondják mindnyájan.

– Rettenetesebb volna, ha én is ugyanígy gondolkodnék fiamról – mondja hevesen az öreg.

– De ki ő? Ha jól értettem, egyike a hatalmasoknak és a hangadóknak... – mondja Tamás.

– Ember, nem lenne apa az, aki megmondaná bűnös fiának a nevét, mert megvetnék.

Mondanom kell, hogy éhezem és fázom, én, aki sok munkámmal gyarapítottam házam jólétét, hogy boldoggá tegyem fiamat. De nem mondhatok ennél többet. Fontold meg, hogy én egy júdeai vagyok, és ő egy júdeai, és ezért egy törzshöz tartozunk, jóllehet gondolkozásmódunk különböző.

– És nem kérsz semmit Istentől, te, aki igaz ember vagy? – kérdezi kedvesen Jézus.

– Azt, hogy érintse meg fiam szívét, és vigye el őt arra, hogy abban higgyen, akiben én hiszek.

- De te magad számára nem kérsz semmit?
- Azt, hogy találkozzak azzal, aki számomra az Isten Fia. És tisztelhessem, és utána meghaljak.
- De ha meghalsz, többé nem látod Őt. A limbusban leszel...
- Rövid ideig. Te egy rabbi vagy, nemde? Én nagyon keveset látok... A kor... és a sok sírás... és az éhezés is... De látom öved rojtjait... Te egy jó rabbi vagy, és annak látszol. Tudnod kell neked is, hogy eljött az Izajás által megmondott idő. És hamarosan eljön az idő, amikor a Bárány magára veszi a világ minden bűnét, és hordozni fogja minden bajunkat és fájdalmunkat, és ezért átdöfik és feláldozzák, ami által mi meggyógyulunk és kibékülünk az Örökkévalóval. És akkor a lelkek számára is béke lesz... Remélek ebben, Isten irgalmasságára bízva magamat.
- Sose láttad a Mestert?
- Nem. Hallottam beszélni a Templomban az ünnepeken. De én alacsony termetű vagyok, és még inkább azzá tesz korom, és keveset látok, amint mondtam. Ezért ha tömegben megyek, nem látok amiatt, aki előttem van, ha távol állok, nem látok, mert messze vagyok. Ó, szeretném látni Őt. Legalább egyszer!
- Meg fogod látni Őt, atya. Isten kielégít téged. És Tekuában van hová menned?
- Nincs. Egy csarnokban vagy kapu alatt fogok tartózkodni. Már megszoktam.
- Jöjj velem! Ismerek egy jó izraelitát. Ő befogad téged Jézusnak, a galileai Mesternek a nevében.
- De te is galileai vagy. Érzem beszédedből.
- Igen... Fáradt vagy? Már az első házaknál vagyunk. Hamarosan megpihenhetsz és felüdülhetsz. – Jézus odahajol Péterhez, és mond neki valamit.
- Péter, Alfeus fiaival és Jánossal, meggyorsítja lépteit. Besietnek a városba, míg Jézus az öregéhez szabja lépteit, aki nem beszél többet, mert nagyon kimerült, úgyhogy lemaradt, és Andrással és Mátéval együtt megy...
- A város utcái üresek. Péter visszaérkezik:
- Megtettem, Uram. Simon magához fogadja őt, mert teveled jön, és hálás neked azért, hogy rá gondoltál.
- Áldjuk az Urat! Vannak még igazak Izraelben. Ez az öreg egyikük, és Simon egy másik. Igen, vannak még jók, irgalmasak, hűségesek az Úrhoz. És ez kárpótol sok keserűségért. És remélni engedi, hogy az isteni igazságosság megenyhül ezek miatt az igazak miatt.
- De!... Egy fiú kidobja az apját azért, hogy ne veszítse el valami hatalmas farizeus barátságát!
- Ily messzire vezethet az irántad érzett gyűlölet! Én méltatlankodom miatta! – mondja Fülöp.
- Ó, ennél sokkal többet fogtok látni! – válaszolja Jézus.
- Többet? Mi lehet több annál, hogy kidobnak egy apát azért, mert nem gyűlöl téged? Mérheterlenül nagy annak az embernek a vétke!...
- Még mérhetlenebb lesz egy nép bűne Istene ellen... De várjuk meg az öreget...
- Ki lehet a fia?
- Egy farizeus!
- A nagytanács egy tagja!
- Egy rabbi. – A vélemények eltérők.
- Egy szerencsétlen. Ne kutassátok! Ma megütötte atyját. Holnap engem fog megütni. Meglátjátok akkor, hogy Júdás bűne, az ő ilyen eltávolodása, mint egy haszontalan kisfiúé, semmiség, ezzel összehasonlítva.... Mégis én imádkozom ezért a hálátlan fiúért, ezért a zsidóért, aki megbántja Istent. Hogy észbe kapjon. Ti is tegyétek ugyanezt... Jöjj, atya! Mi a neved?

– Elianna. Sose voltam boldog! Atyám meghalt, mielőtt megszülettem volna, anyám pedig, belehalt a szülésbe. Anyai nagyanyám, aki magához fogadott, adta nekem a kettős nevet, atyám és anyám nevét egyesítve.

– Valóban egy Éli vagy, ember, és fiad párja Pinchásznak – mondja Fülöp. (1Sám 2,11-36)

– Ne adja Isten, ember! Pinchász bűnében halt meg, és akkor halt meg, amikor elvették tőlünk a szövetségládát. Szerencsétlenség lenne az mind az ő lelke, mind az egész Izrael számára – válaszolja az öreg.

– Idehallgass! Ez a ház barátságos hozzám, és azért, amit kérek tőle, elérem. Egy bizonyos Simoné, egy Isten és az emberek színe előtt igaz emberé. Ő befogad téged, irántam érzett szeretetéből, ha te elfogadod a helyet – mondja Jézus, mielőtt bekopogna a kapun.

– Nincs módomban válogatni. Lehívom rá az ég áldásait, ha szeretetből kenyeret és hajlékot ad nekem. De dolgozni akarok. Nem szégyen szolgának lenni. Szégyen, ha valaki vétkezik...

– Megmondjuk majd Simonnak – mondja részvevő mosollyal Jézus, nézve a kis öreget, akit a nélkülözés, a lelki fájdalom megsemmisített.

Kinyílik az ajtó:

– Jöjj be, Mester, és béke legyen veled és azzal, aki veled van. Hol van a testvérem, akit hozzám hozol? Hogy békecsókot adhassak neki, és üdvözölhessem – mondja az ötvenes éveiben lévő férfi.

– Íme, itt van. És az Úr jutalmazzon meg érte!

– Már megjutalmazott. Te vagy a vendégem. Akihez te mész, ahhoz Isten megy. Nem vártalak, és azért nem tudlak úgy megtisztelni, amint szeretném. De hallom, hogy néhány nap múlva ismét erre jössz, és akkor megfelelő módon foglak fogadni.

Simon a szobához vezeti őket, ahol már meleg víz vár rájuk, lábuk megmosásához. A kis öreg félénken az ajtóban áll, de a háziúr kezénél fogva egy székhez vezeti, és saját kezével akarja levenni szandálját, úgy kiszolgálva őt, mint egy királyt, és utána új szandált ad neki, miközben a kis öreg azt mondja:

– Miért? De miért? Én szolgálni jöttem, és te szolgálsz ki engem! Nem igazságos.

– Igazságos ez, ember. Nem követhetem a Rabbit, mert házam megkívánja jelenlételemet. De mint a szent Mester utolsó tanítványa, törekszem gyakorolni azt, amit tanít.

– Te jól ismered. Valóban ismered, mert jó. Sokan ismerik Őt Izraelben, de mivel? Szemükkel és gyűlöletükkel. Azért nem ismerik. Az asszony csak akkor ismeri férjét, ha már semmi sem ismeretlen felőle, és akkor teljesen birtokolja. Így van a názáreti Jézussal, akit az én szemeim nem ismernek, de sokaknál jobban ismerek, mert én hiszem, hogy Őbenne van a Bölcsesség. De te igazán ismered, mind látásból, mind pedig tanítását.

A férfi Jézusra néz, de nem mond semmit. A kis öreg folytatja:

– Én mondtam ennek a rabbinak, hogy dolgozni akarok...

– Igen, igen. Találok egy munkát számodra. De jelenleg jöjj az asztalhoz! Mester, tanítványaid hamarosan megjönnek. Leülhetünk azért az asztalhoz, vagy inkább várni akarsz rájuk?

– Várni szeretnék. De ha valami munkád van...

– Ó, Mester! Te tudod, hogy számomra öröm, ha engedelmeskedhetek a te legkisebb kívánságodnak is. A kis öreg ebben a pillanatban kezdi gyanítani, ki az az Ember, akivel találkozott az úton. Nézi, nézi Őt, utána társait nézi... figyelmesen vizsgálva... és körbe megy körülöttük... Belépnek Alfeus fiai, Jánossal, és Jézus nevükön szólítja őket.

– Óh! Magasságos Isten! De akkor... Te vagy Te! – kiált fel a kis öreg, és tiszteletből a földre veti magát.

A többiek nem kevésbé csodálkoznak. Olyan furcsa a Mester felismerésének ez a módja! Csak Péter kérdezi meg:

– Mi különös van ezekben a nevekben, amelyek oly gyakoriak Izraelben, hogy megértették veled, a Messiás előtt vagy?

– Mert ismerem Júdást. Mindig fiamhoz jön, és... – a kis öreg megzavarodva megáll, mivel fiát említette...

– De én sose láttalak téged, ember – mondja Tádé, lehajolva az öreg előtt, hogy jól láthassa.

– Én sem ismerlek téged. De egy Júdás, Krisztus tanítványa, gyakran jön fiamhoz, és hallottam beszélni őt egy Jánosról, egy Jakabról és egy Simonról, a betániai Lázár barátjáról, és sok más dologról... Hallani három ismert nevet, akik a Mester legbensőségesebb barátai! És Ő, oly jó!... Íme, megértettem: De hol van a másik Júdás?

– Nincs itt. De igaz. Megértetted. Én vagyok. Az Úr jó, atya. Vágyakoztál, hogy láss engem, és láttál. Áldjuk Isten irgalmasságát... Ne menekülj, Elianna! Mellettem voltál, amikor számodra csak egy Utas voltam, semmi több. Miért akarsz most eltávolodni tőlem, amikor tudod, hogy én vagyok a Cél? Te nem tudod, mennyire megvigasztalt engem a te szíved! Nem tudhatod. Én vagyok az, aki többet kapott, nem te... Amikor Izrael háromnegyed része, és még több, gyűlöl engem, noha nincs bűnöm, amikor a gyengék kitérnek utamból, amikor minden oldalról megsebesít engem a hálátlanság, a gyűlölet, a rágalmozás, amikor nem tudok vigaszt találni abban a gondolatban, hogy áldozatom üdvös lesz Izrael számára, akkor találok egy olyan valakit, mint te, ó atya, és ez ellensúlyozza fájdalomat... Te nem tudod... Senki sem ismeri az Emberfiának mindinkább elmélyülő szomorúságát! Szomjazom a szeretetet... és túl sok szív kiszáradt forrás, akiket hiába közelítek meg... De menjünk...

És maga mellett tartva a kis öreget, belép a szobába, ahol már elő vannak készítve az asztalok...

(7-1649)

Jézus beszél Tekua lakóihoz, akik nagy szeretettel marasztalják, de neki tovább kell mennie. Megáldja Mátét és Fülöpöt, akik Tekuában maradnak. Az öreg Elianna Jézus lábait csókolgatja, sírva, hálás szavak közben.

– Allj fel, Elianna, és jöjj, hogy megcsókoljalak! Egy fiú csókja az atyának, hogy kárpótoljon téged mindenért. Alkalmazom rád a próféta szavait: „Te, aki sírsz, nem fogsz többé sírni, mert az Irgalmas megkönyörült rajtad.” (Iz 30,19-20) Az Úr adni fog neked kenyeret és kis vizet. Többet nem tudott tenni. Ha téged csak egy űzött el, engem a nép minden hatalmasa elűz, és már az is sok, ha kenyeret és szállást találok magamnak és apostolaimnak. De a te szemeid látták azt, akire vágyakoztál, és füleid hallották szavaimat, és szíved érezte szeretetemet. Menj, és legyen békéd, mert te az igazság vértanúja vagy, egyike mindazoknak, akiket majd üldözni fognak miattam. Ne sírj, atya! – És megcsókolja az ősz fejet.

Az öreg viszonozza a csókot, arcon csókolva Őt, és ezt suttogja fülébe:

– Ne bízzál a másik Júdásban, Uram! Én nem akarom beszennyezni nyelvemet... De te ne bízzál benne! Nem jó gondolattal megy fiamhoz...

– Igen. De ne gondolj többé a múltra! Hamarosan mindennek vége lesz, és senki sem tud többé ártani neked. Isten veled, Elianna! Az Úr veled van!

Elválnak egymástól.

– Mester, mit mondott neked az öreg oly halk hangon? – kérdezi Péter, aki Jézus mellett megy.

– Szegény öreg! Mit akarsz, hogy neked mondjon, amit te még nem tudsz? – kérdezi Jézus, kitérve a pontos válasz elől.

– Fiáról beszélt, mi? Megmondta neked, ki az?

– Nem, Péter. Biztosítalak róla. Azt a nevet a szívébe zárta.

– De ismered őt?

– Ismerem. De nem mondom meg neked.

Hosszú ideig hallgatnak. Utána szomorúan kérdezi Péter, és megvall valamit:

– Mester, de miért megy a Kerióti egy oly gonosz ember házába, mint Elianna fia? Mester, én félek! Nincsenek neki jó barátai. Nem megy oda nyíltan. Nincs benne erő, hogy ellenálljon a rossznak. Félek, Mester! Miért? Miért megy Júdás ezekhez. És miért titokban? – Péter arcán visszatükröződik a szomorú kérdés.

Jézus ránéz, de nem válaszol. Valóban, mit is kellene válaszolnia? Hogy se ne hazudjon, se Pétert ne uszítsa rá a hűtlen Júdásra? Inkább hagyja, hogy Péter beszéljen.

– Nem válaszolsz? Nekem tegnap óta, amióta az öreg azt hitte, hogy felismeri köztünk Júdást, nincs békém. Akárcsak azon a napon, amikor te beszéltél a szadduceus feleségével. Emlékszel? Emlékszel gyanúmra?

– Emlékszem. És te emlékszel akkori szavaimra?

– Igen, Mester.

– Nincs más mondanivaló, Simon. Az ember cselekedetei másnak látszanak, mint ami a valóság. De én meg vagyok elégedve azzal, hogy gondoskodtam az öregről. Olyan, mintha Ananiás tért volna vissza. És valóban, ha a tekuai Simon nem fogadta volna be őt, elvezettem volna Salamon házacskájához, hogy legyen ott egy atya, aki mindig vár minket. De Éli számára jobb így. Simon jó, és sok unokája van. Éli szereti a gyermekeket... És a gyermekek elfeledtetnek vele oly sok fájdalmas dolgot.

Jézus így ügyesen eltereli Péter figyelmét saját gondolatáról. Tovább beszél a gyermekekről, s végül szóba hozza Marciamot, aki talán éppen nyugovóra tér most... halászat után. Péter már arról álmodozik, hogy húsvét után oda megy. És milyen szép lesz!

(7-1662)

Nem csókolsz meg?

A Jerikóban, Tekuában és Betániában hagyott apostolok ismét az Úrral vannak már, az Olajfák-hegyén. Júdás még mindig nincs köztük. Az apostolok halk hangon beszélgetnek egymással...

Jézus végtelenül szomorú.

Az apostolok észreveszik ezt, és megjegyzik maguk között:

– Biztosan Lázár miatt. Az az ember már valóban a végét járja...

Az apostolok tovább beszélgetnek. Majd elhallgatnak. Tamás töri meg a hallgatást, mintegy befejezve egy gondolatsorát:

– De az Ő nagy türelme nem mindig éri el valakinek a megváltását. Én is szenvedtem néha kivételes szeretete miatt, amit a kerióti Júdás iránt mutat...

– Kivételes? Nekem nem úgy tetszik. Őt éppúgy megfeddi, mint bármelyikünket... – mondja András.

– Igazságosan, igen. De fontold meg, mennyivel több szigorúságot érdemelne meg az az ember...

– Ez igaz.

– Nos, emiatt néha szenvedtem. De most megértem, hogy biztosan azért teszi, mert... ő a legkevésbé kialakult köztünk.

– A legszerencsétlenebb, kellene mondanod, Tamás! A legszerencsétlenebb. Ti azt hiszitek, Jézus Lázár betegsége és a nővérek könnyei miatt szomorkodik. Mondom nektek, hogy Júdás távolléte miatt. Remélte, hogy csatlakozik hozzá az úton, miközben Betabarába ment. Remélte, hogy ismét megtalálja őt legalább Jerikóban, Tekuában vagy Betániában, amikor visszatér. Most nem reméli többé. Biztos abban, hogy Júdás rosszat tesz. Én mindig megfigyeltem... és láttam arcán a teljes csüggedést, amikor te, Bertalan azt mondtad: „Júdás nem jött.” – mondja Tádé.

– De Ő tudja a dolgokat, mielőtt azok megtörténnek, ebben biztos vagyok! – kiált fel János.

– Sokat. Nem mindent. Én azt gondolom, hogy az Atya néhány dolgot titokban tart előtte, irgalomból – mondja a Zelóta.

A tizenegy véleménye megoszlik, két csoportban, és mindegyik ragaszkodik véleményéhez.

János felkiált:

– Ó, én nem akarok hallgatni sem az egyikre, sem a másikra, sőt még saját magamra sem: Mindnyájan szegény emberek vagyunk, és nem látunk helyesen. Megyek Jézushoz, és megkérdem Őt.

– Ne. Másra gondolhatna, és ez a kérdés emlékezetébe idézné Júdást, és még inkább szenvedne – mondja András.

– De nem. Biztosan nem mondom meg neki, hogy Júdásról beszéltünk. Így mondom... senkire sem vonatkoztatva.

– Menj, menj! Ez segíteni fogja Őt, hogy másra irányítsa gondolatait. Nem látjátok, milyen szomorú! – mondja Péter, ösztönözve Jánost.

– Megyek. Ki jön velem?

– Menj, menj egyedül! Veled szabadon beszél. És utána elmondod nekünk.

János elmegy.

– Mester!

– János! Mit akarsz? – kérdezi Jézus mosolyogva, fél karjával átölelve a szeretett tanítványt, s így mennek tovább.

– Beszélgettünk egymás között, és egy dologban bizonytalanok voltunk. Ebben: mindent ismersz a jövőt illetően, vagy az részben ismeretlen számodra? Ki az egyiket mondta, ki a másikat.

– És te mit mondtál?
 – Azt mondtam, hogy jobb lesz, megkérdezni téged.
 – És ezért jöttél. Jól tetted. Ez legalább segít engem és téged, hogy egy pillanatra örvendjünk a szeretetnek. Oly ritka mostanában, hogy egy kis békénk legyen!...
 – Igaz! Milyen szépek voltak az első idők!...
 – Igen. Az ember számára, amik vagyunk, szebbek voltak. De a lélek számára, ami bennünk van, ezek jobbak. Mert most jobban ismerik Isten szavát, és ezért többet szenvedünk. Minél többet szenved valaki, annál többet vált meg, János... Ezért, jóllehet visszaemlékezünk a nyugodt időkre, jobban kell szeretnünk ezeket, amelyek fájdalommal töltenek el minket, és a fájdalommal lelkeket adnak nekünk. De válaszolok kérdésedre. Idefigyelj! Mint Isten, mindent ismerek. És mint ember is, ismerek mindent. Ismerem a jövőt, az eseményeket, mert az idők kezdete óta az Atyával vagyok, és az időn túl látok. Mint ember, mentes vagyok a tökéletlenségektől és korlátoktól, amelyek a Bűnnel és a bűnökkel kapcsolatosak, belelátok a szívekbe. Ez az adomány nincs korlátozva Krisztusban. De megvan, különféle fokban, mindazokban, akik eljutottak az életszentségre, és úgy egyesülnek Istennel, hogy elmondhatják, nem maguktól működnek, hanem a Tökéletességgel, aki bennük van. Azért azt válaszolhatom neked, hogy mint Isten, nem ismeretlen előttem a jövő, és mint igaz ember, nem ismeretlen előttem a szívek állapota.

János elgondolkozva hallgat.

Jézus vár néhány pillanatig. Utána azt mondja:

– Például, most látom benned ezt a gondolatot „De akkor Mesterem pontosan ismeri kerióti Júdás állapotát!”

– Ó, Mester!

– Igen. Tudom. Ismerem, és továbbra is Mestere maradok, és szeretném, ha ti is, továbbra is testvérei lennétek.

– Szent Mester!... De igazán mindig mindent ismersz? Látod, néha mi azt mondjuk, hogy ez nem így van, mert olyan helyekre mész, ahol ellenségekre találsz. Mielőtt oda mennél, tudod, hogy ott találod őket, és oda mész, hogy szeretetteddel küzdj ellenük, szeretettel legyőzd őket, vagy... nem tudod ezt, és ellenségeidet csak akkor látod, amikor előttük vagy, és szívében olvasol? Egyszer te azt mondtad nekem – nagyon szomorú voltál akkor, és mindig ugyanazért – hogy olyan voltál, mint valaki, aki nem lát...
 – Megtapasztaltam az embernek ezt a szenvedését is: hogy előre kell mennie anélkül, hogy látna, teljesen ráhagyatkozva a Gondviselésre. Nekem meg kell ismernem minden emberit. Kivéve az elkövetett bűnt. És ezt nem azért, mintha Atyám korlátot állított volna a test, a világ és az ördög elé, hanem emberi akaratom miatt. Én olyan vagyok, mint ti. De jobban tudok akarni, mint ti. Azért alávetem magamat a kísértéseknek, de nem engedek nekik. És ebben áll érdemem, akárcsak nektek.

– Kísértéseknek, te!?!... Ez szinte lehetetlennek tűnik számomra...
 – Mert te kevés kísértésben részesülsz. Tiszta vagy, és azt gondold, hogy mivel én több vagyok nálad, nem kell megismernem a kísértést. Valóban, az érzéki kísértés olyan gyenge az én tisztaságommal szemben, hogy én sose érzem. Olyan, mintha egy virágszirom megütne egy gránitot. Nem repeszi szét. Lesiklik rajta... Még az ördög is belefárad abba, hogy ezzel a dárdával harcoljon ellenem. De, János, nem gondolsz arra, mennyi egyéb kísértés van körülöttem?

– Körülötted? Te nem sóvárogsz vagyonna, sem megtiszteltetésekre... Akkor milyenek?...
 – És nem gondolsz arra, hogy érzelmi életem van, és kötelességeim is vannak Anyám iránt, és hogy ezek a dolgok arra kísértenek, hogy kerüljem a veszélyt? Ó, a Kígyó, „veszélynek” nevezi. De igazi neve: „áldozat”. És nem gondold, hogy nekem is vannak érzelmeim? Az erkölcsi „én” nem hiányzik belőlem, és szenved ezek miatt a támadások, megvetések, álnokságok miatt. Ó, Jánosom! Nem kérdezed meg magadtól, milyen undort kelt bennem a

hazugság és az álnokság? Tudod, hányszor kísért engem az ördög, hogy válaszoljak ezekre, amelyek szenvedést okoznak nekem, letegyem szelídségemet, keménnyé, kérlelhetetlenné legyek? És végül, nem gondolsz arra, hányszor lehel rám égető lehetével a kevélység, és mondja: „Dicsekedjél ezzel vagy azzal! Nagy vagy! A világ csodál téged! Az elemek szolgálnak neked!” A kísértés, hogy tetszelegjek abban, hogy szent vagyok! Ez a legravaszabb kísértés! Sokan elvesztik a már elért életszentséget ez által a kevélység által! Mivel rontotta meg a Sátán Ádámot? Az érzéki, gondolatbeli, lelki kísértéssel. És én nem az Ember vagyok, akinek újjá kell teremtenem az embert? Tőlem származik az új Emberiség. És íme, a Sátán igyekszik ugyanazon az úton tönkretenni, és pedig mindörökre, az Isten gyermekeinek népét. Most menj társaidhoz, és ismételd el nekik szavaimat. És ne gondold arra, hogy én tudom-e vagy nem, mit csinál Júdás! Gondold arra, hogy szeretlek téged! Nem elég ez a gondolat arra, hogy kitöltsön egy szívet? – Megcsókolja, és elbocsátja.

És amikor ismét egyedül marad, az égre emeli szemét, és felsóhajt:

– Atyám! Tedd, hogy legalább az utolsó óráig titokban tudjam tartani a Bűntényt. Hogy meggátoljam ezeket a szeretteimet abban, hogy vérrel szennyezzék be magukat. Könyörülj rajtuk, Atyám! Túlságosan gyengék ahhoz, hogy ne válaszoljanak a sértésre! Hogy ne legyen gyűlölet szívükben a tökéletes szeretet órájában! – és felszárítja könnyeit, amelyeket csak Isten lát.

(7-1719)

– Igen, Mester! A kerióti Júdás már sok nappal ezelőtt megérkezett. Egy szombat este jött. Fáradtnak látszott, és erősen lihegett. Azt mondta, elvesztett téged Jeruzsálem utcáin, és futott, hogy megkeressen minden házban, ahová szokásod szerint elmész. Ide jött minden este. Hamarosan itt lesz. Reggel elmegy, és azt mondja, a környéken beszél rólad – számol be Eliza Jézusnak, Nóbéban.

– Rendben van, Eliza. És te elhitted neki?

– Mester, te tudod, hogy nem szeretem ezt az embert. Ha saját fiaim viselkedtek volna így, kértem volna a Magasságbelit, hogy vegye el őket. Nem hittem szavaiban. De irántad való szeretetből magamba fojtottam ítéletemet... És anyai vagyok iránta. Legalább így elértem, hogy minden este visszatért.

– Jól tetted. – Jézus erősen ránéz, és hirtelen megkérdezi:

– Hol van Anasztázika?

Eliza erősen elpirul, de őszintén válaszol:

– Betszúrban.

– Ezt is jól tetted. És kérlek, légy részvétellel ez iránt az ember iránt.

– És mivel részvétellel vagyok iránta, el akartam nyomni a tűzvészt, mielőtt botrány tört volna ki, vagy megfélemlítette volna a leányt.

– Isten megáld téged, jó asszony...

– Sokat szenvedsz, Mester?

– Szenvedek. Igaz. Egy anyának megmondhatom.

– Egy anyának megmondhatod... Ha nem Jézus, az Úr volnál, vállamra hajtánám fáradt fejedet, és szívemhez szorítanám szomorú szívedet. De te oly szent vagy, hogy nem érinthet meg egy asszony, aki nem a te Anyád...

– Eliza, Anyám jó barátnője, és jó anya, a te Uradat hamarosan sokkal kevésbé szent kezek fogják megérinteni, mint a tiéd, és megcsókolni... ó!... Eliza, ha megengednék neked, hogy megérintsd a Szentek Szentjét, milyen lelkülettel tennéd? Megrettennél talán, ha a tömjénfelhők közül, Isten hangja szeretetet kérne tőled, hogy végre részesüljön egy szeretetteljes simogatásban, miután oly sokan szeretet nélkül közelítették meg Őt?

– Uram! Ha Isten ezt kérné tőlem, térdenállva mennék, hogy csókjaimmal elborítsam a szent helyet, és kívánnám, bár Istent megelégedetté tehetné és megvigasztalna szeretetem!

– És akkor, Eliza, Anyám jó barátnője, és szomorú Megváltódnak hűséges és jó nőtanítványa, engedd, hogy fejemet szívedre hajtsam, mert szívem szomorú egészen addig, míg halálra nem ítélik.

És Jézus, aki egészen közel ül Elizához, valóban az öreg nőtanítvány mellére hajtja homlokát, és könnyei csendesen hullanak az asszony sötét ruhájára, aki nem tudja visszatartani magát, hogy ne tegye kezét a szívére hajtott fejre. És amikor érzi, hogy lábára hullanak a könnyek, lehajol és megcsókolja Jézus haját, és ő is csendesen sír, arcát az ég felé emelve, néma imában. Egy nagyon öreg Fájdalmas Anyának látszik. Nem próbálkozik meg más szavakkal, sem mozdulatokkal. De annyira „anya” ebben a cselekedetében, hogy jobban már nem is lehetne.

Jézus felemeli tekintetét, és reá néz. Sápadt mosollyal mondja:

– Isten áldjon meg téged kegyességedért. Ó, nagy szükség van egy anyára, amikor a fájdalom uralkodik az emberen!

Feláll. Ránéz még a nőtanítványra, és azt mondja:

– Ez az óra maradjon köztünk, minden részében. Ezért jöttem egyedül előre.

– Igen, Mester. De nem maradhatsz többé egyedül. Hívd el Anyádat!

– Két hónap múlva velem lesz... – és még valamit akar mondani, amikor lent, a konyhában, visszhangzik a kerióti Júdás erős hangja, amely mindig egy kissé szemtelen és gúnyos:

– Még mindig rejtkehelyeden vagy, öreg? Hideg van! És itt nincs tűz! Éhes vagyok! És semmi sincs elkészítve. Talán alszik Eliza? Maga akarta csinálni. De az öregek lassúak, és gyenge az emlékezetük. Hé! Nem beszélsz? Egészen süket vagy ma este?

– Nem. De hagylak beszélni, mert te apostol vagy, és nem illik, hogy én feddjelek meg – válaszolja az öreg.

– Megfeddeni? Miért?

– Kutass magadban, és megtalálod.

– Az én lelkiismeretem nem mond semmit...

– Az annak a jele, hogy torz vagy elkábult.

– Ha, ha, ha! – Júdás kimehetett a konyhából, mert először az ajtó becsapódása hallatszik, utána pedig léptei a lépcsőn.

– Lemegyek, hogy elkészítsem, Mester.

– Menj, Eliza!

Eliza lemegy a felső szobából, és ott találja Júdást a terasz alján.

– Fázom, és éhes vagyok!

– És más nem? Akkor nagyon kevesed van még, ember.

– És többnek kellene lennie?

– Eh! Sok mindennek! – és Eliza hangja eltávolodik.

– Minden öreg ostoba. Ah!... – Belöki az ajtót, és Jézus előtt találja magát. Megdöbbenve egy lépést tesz hátra. Magához térve azt mondja:

– Mester! Béke veled!

– Béke veled, Júdás! – Jézus fogadja az apostol csókját, de nem viszonozza.

– Mester. Te... Nem csókolsz meg?

Jézus ránéz, és hallgat.

– Igaz. Vétettem. És nem csókolni meg engem a legkevesebb, amit tehetsz velem. De ne ítéld el túl szigorúan! Azon a napon közrefogtak engem egyesek, akik... nem szeretnek téged, és vitatkoztam velük addig, míg be nem rekedtem. Utána... Azt mondtam: „Ki tudja, hova ment?!” És visszatértem ide, hogy rád várjak. Nemde ez most a te házad?

– Addig, amíg megengedik nekem.

– Nem neheztelsz rám emiatt?

– Nem. Csak fontold meg, milyen példát adtál másoknak.
 – Eh! Már hallom szavaikat. De igazolni tudom magamat náluk. Veled nem teszem, mert tudom, hogy már megbocsátottál.
 – Már megbocsátottam neked. Ez igaz.
 Júdás, ahelyett hogy alázatossá és szeretetteljessé tenné őt ez a nagy jóság, dühösen felkiált:
 – Hát sose látlak téged haragosan? Miféle ember vagy?
 Jézus hallgat. Júdás állva nézi Jézust, aki ül, és lehajtja fejét. Gúnyosan mosolyog rajta. Számára a dolog be van fejezve. Beszélni kezd erről, arról, mintha ő lenne a legfontosabb egyén.

Beesteledik. Az utca zaja megszűnt.
 – Menjünk le! – rendelkezik Jézus.
 Belépnek a konyhába, ahol lobog a tűz, és egy háromágú mécset ad világosságot.
 Jézus fáradt. Leül a tűz mellé, és úgy látszik, mintha elszenderedne a melegben.
 Kopogtatnak. Az öregember ajtót nyit. Az apostolok. Péter lép be elsőnek, meglátja Júdást, és ráront:

– Megtudhatom, hol voltál?
 – Itt. Egyszerűen itt. Ostobán ide-oda futkostam az eltűnt lények után. Ide jöttem, ahová biztosan visszatérték.
 – Szép eljárás!
 – A Mester nem feddett meg érte. És ami a többit illeti, tudd meg, hogy nem vesztegettem el időmet. Mindennap hirdetem a jó hírt, és csodákat is tettem. És ez jó.

– És ki hatalmazott fel téged erre? – kérdezi szigorúan Bertalan.
 – Senki. Sem te, sem senki más. De elég, ha valaki egy... Elvégre is: az emberek csodálkoznak, morognak és nevetnek rajtunk, apostolokon, akik semmit sem teszünk. És én, aki tudom ezt, megtettem, mindenki helyett. És még többet is tettem. Elmentem Elchiáshoz, és bebizonyítottam neki, hogy nem tesz rosszat az, aki szent. Sokan voltak nála. Meggyőztem őket. Meglátjátok, hogy itt többé nem zavarnak minket. És most megelégedett vagyok.

Az apostolok egymásra néznek. Jézusra tekintenek. Az Ő arca nem árul el semmit. Mintha a nagy testi fáradság elfátyolozná. Csak ezt lehet látni rajta.

– Ezt azonban a Mester engedélyével tehetted volna – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia. – Mindig aggódtunk miattad.

– Ó, rendben van! Most megnyugodhattok. Ő sose adott nekem engedélyt. Túlságosan gyámkodik felettünk. Annyira, hogy a nép azt suttogja, Ő féltékeny ránk, attól fél, hogy mi többet teszünk nála, és hogy megbüntet minket. Az emberek nyelve éles. Az igazság azonban éppen az ellenkezője: az Ő számára kedvesebbek vagyunk, mint a szeme fénye. Nemde, Mester? És attól fél, hogy veszélybe rohanunk, vagy hogy lejáratjuk magunkat. És mi is, magunkban azt gondoltuk, hogy büntet minket, és féltékeny ránk.

– Ezt aztán nem! Sose gondoltam erre! – szakítja félbe Tamás. És a többiek visszhangozzák. Kivéve Tádét, aki szép és őszinte szemét Júdás szintén szép, de a szembenézést kerülő szemekre szegezi, és megkérdezi tőle:

– És hogyan tudtál csodákat tenni, te? Kinek a nevében?
 – Hogyan? Kinek a nevében? Hát nem emlékszel rá, hogy Ő adta nekünk ezt a hatalmat. Talán visszavette...? Nem, amennyire én tudom. És azért...
 – És azért én sose engedném meg magamnak, hogy bármit is tegyek beleegyezése és parancsa nélkül.

– Rendben van, én akartam azt tenni. Attól félttem, hogy többé nem tudom megtenni. Megtettem. Boldog vagyok! – és félbeszakítja a vitatkozást azzal, hogy kimegy a sötét kertbe.

Az apostolok ismét egymásra néznek. Csodálkoznak ily nagy merészség láttán. De senkinek sincs szíve hozzá, hogy valamit is mondjon, amivel még inkább megsomoríthatnák Mesterüket, akinek arcán látszik, hogy még mindig szenved.

Letesznek zsákjaikat, amiket János, András és Tamás felvisznek. És Bertalan, lehajolva felvesz egy száraz ágat, és közben odasúgja Péternek:

– Ne adja Isten, hogy az ördög segítette őt!

Péter kezével olyan mozdulatot tesz, mintha azt mondaná:

– Irgalom! – de nem szól semmit. Jézushoz megy, kezét vállára teszi, és megkérdezi tőle:

– Nagyon fáradt vagy?

– Nagyon, Simon.

– Mester, készen vagyok. Jöjj az asztalhoz! Vagyis... ne. Maradj ott, a tűzhely mellett.

Hozok neked tejet és kenyeret – mondja Eliza. És valóban, odaviszi neki a gőzölgő tejet és a mézes kenyeret, és vár, míg Jézus felállva imádkozik, felajánlva az ételt. Utána leguggol a földre, a jó öregasszony, és anyai kedvességgel mosolyog Jézusra, aki jóságosan megfeddi őt a kenyérré tett mézért.

– Odaadnám neked véretem, hogy megerősítsek, Mesterem. Ez csak az én szegényes mézemen bészüri kertemből, és csak testileg tud megerősíteni. De az én szívem...

A többiek az asztalnál esznek, jó étvágygal, a sok gyaloglás után. Utána lepihennek.

(7-1725)

A napsugaras téli napon az apostolok munkálkodnak az öreg János nóbei kertjében. Van aki kapál, van aki a sövényt javítgatja, vagy a szerszámokat hozza rendbe. Jézus, unokatestvéreivel együtt egy ajtó megjavításán fáradozik. Eliza gyapjút fon, a napsugaras falnak támaszkodva.

Közben arról beszélgetnek, milyen kellemes lesz ez a hely nyáron. Eliza Jézusra néz, és megjegyzi:

– Ki tudja, itt leszünk-e a nyáron.

– Miért ne lennénk itt, asszony? – kérdezi András.

– Nem tudom... Én többé nem számítok a jövőre, mióta... Mióta láttam, hogy minden jövőre vonatkozó tervem egy sírban végződött...

– Eh, de meg kellene hálnia a Mesternek, hogy ne legyünk többet itt! Most a Mester ezt a helyet választotta lakóhelyéül. Nemde, Mester? – kérdi Tamás.

– Igaz. De az is igaz, amit Eliza mond... – válaszolja Jézus.

– De te fiatal vagy! És főleg, egészséges!

– Nemcsak betegségben hal meg az ember – mondja megint Jézus.

– Ki beszél a halálról? Te, Mester? Sajátodról?... Valóban egy ideje úgy látszik lecsillapodott a gyűlölet. Nézd, már senki se zavar itt minket. Tudják, hogy itt vagyunk. Tegnap is találkoztunk velük, miközben visszatértünk a városból a bevásárolt dolgokkal, és nem zavartak minket – mondja Bertalan.

– Igen. Mi is, miközben a szomszédos városokban jártunk, hogy értesítsük őket ittlétéről, sose zavart meg minket senki sem. Pedig találkoztunk Elchiással és Simonnal, és utána Szádokkal és Sámuellel, és még Náhummal és Dorással is. Sőt, üdvözöltek minket. Nemde, Jakab? – mondja János, testvérehez fordulva.

– Igen. Meg kell engednünk, hogy kerióti Júdás igazán jól dolgozott, miközben mi bírálhattuk őt szívünkben. Miután visszatértünk ide, többet nem háborgattak minket! A tények megerősítették szavait. Úgy tűnik, mintha a Lázár tanyáján töltött szép idők tértek volna vissza. Annak az időnek a kezdete... Ó, bárcsak igaz lenne! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Bárcsak igaz volna! – sóhajt fel Péter.

– Nincs mindig jó idő, amikor nem dörög az ég! – mondja Eliza, orsóját pörgetve.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezi Péter.

– Azt, hogy néha nagy nyugalom előzi meg a vihart. Neked, mint halásznak, tudnod kellene ezt.

– Eh! Tudom ezt, asszony! A tó néha egy hatalmas kádnak tűnik, amely tele van kék olajjal. De szinte mindig, amikor a víz ilyen nyugodt, közel van a legrosszabb vihar. A szélcsend a hajósok számára a sirt jelenti.

– Igen. Ezért én, helyzetekben, bizalmatlan lennék a nagy béke miatt. Túl nagy a béke!

– De akkor! Ha szenvedünk a háború miatt, amikor háború van, és szenvedünk a béke miatt, mert még kegyetlenebb háború jöhet, akkor mikor örülünk? – kérdezi Tamás.

– A másvilágon. Itt mindig szenvedés vár ránk.

– Ah! Milyen gyászos vagy, asszony! Akkor számomra nagyon távol van az öröm ideje. Egyike vagyok a legfiatalabbaknak. Örvendj te, Bertalan, te vagy legközelebb hozzá. Te és a Zelóta – tréfál Jakab, Zebedeus fia.

– Gyászos, de éleseszű asszony! Ó, az öregasszonyok...! De néha a jövőbe látnak. Anyám is, amikor azt mondja egyikünknek: „Vigyázz! Jó úton vagy ahhoz, hogy valami ostobaságot követsz el ez és ez miatt” – mindig a jövőbe lát – mondja Tamás.

– Az asszonyok rosszabbak vagy ravaszabbak a rókánál. Semmit sem érünk, velük összehasonlítva, hogy megértsünk bizonyos dolgokat, amiket ők nem akarnak, hogy megértsünk – jelenti ki Péter.

– Te hallgass! Te egy olyan asszony feje vagy, aki, ha mondanád neki, még azt is elhinné neked, hogy a Libanon hegye vajból van. Mindaz, amit te mondasz, törvény a számára. Figyel, hisz és hallgat – mondja András a testvérének.

– Igen... de az ő anyja helyettesíti őt, és akár még száz más asszonyt is. Milyen kígyó! Mindnyájan nevetnek, beleértve Elizát és az öreg Jánost is, aki együtt kapál a fiatalokkal. Megjön a Zelóta, Máté és a kerióti Júdás.

– Megcsináltunk mindent, Mester. Fáradtak vagyunk! Milyen hosszú körút! De holnap pihenek. Holnap ti vagytok a sorosak – szól oda a Kerióti a kapálókhoz.

Júdás megragad egy kapát, hogy dolgozzon.

– De ha fáradt vagy, miért dolgozol? – kérdezi Tamás.

– Mert el kell ültetnem ezeket a palántákat. Ez a terület olyan kopasz, mint egy öregember feje, és kár érte – mondja, és nagy erővel kapálni kezd.

– Nem volt ilyen a szép időkben! De aztán... Túl sok dolog elhalt, és nem volt erőm pótolni. Öreg vagyok, és elhagyatott – válaszolja az öreg János.

– De milyen gödröket ásol? Ezek fáknak valók, nem palántáknak – mondja Fülöp, aki befejezte a szőlőtőkék kötözését.

– Amíg egy fa fiatal, addig palánta. Az enyémeik ilyenek. És az idő éppen megfelelő a palántázáshoz.. Biztosított erről engem az, aki adta. Tudod ki, Mester?. Elchiás rokona, aki kertész. És ért hozzá. Van neki egy gyümölcsöskertje! Éppen az olajfák egy részének felújításán dolgozott. Azt mondtam neki: „Adj nekem ezekből a palántákból!” „Kinek?” – kérdezte. „Egy nóbei öregnek, akinél lakunk. Jó szolgálatot tesznek majd nekem, hogy megbocsásson a botrányokért, amiket okoztam.”

– „Nem, fiacskám. Nem palántákkal, hanem jó viselettel kell azt elérni. És Istennel. Én... én figyelek, imádkozom és megbocsátok. De az én bocsánatom... De a palántákat neked adom, ingyen... Jóllehet... Hiszed, hogy tud majd enni gyümölcsükből?”

– „Miért ne? Mindig remélni kell. És akarni kell a győzelmet... És akkor győzünk.”

– „Az öregkoron nem lehet diadalmaskodni! És nem is kívánok.”

– És sok más dolgot se lehet legyőzni. Még akarattal sem! Ha lehetne, én akarnám fiaimat – sóhajt fel Eliza.

Júdás szétszedi a palántacsomagot. Az öt facsemete között kettő olajfa.

– Íme. Ez Jézusé és ez Máriáé. Ők a világ békéje. Ezeket ültetem el először, mert én a béke embere vagyok. Ide... és ide. És ide egy almafát, amely fiatal, és jó, mint amelyik az Édenben volt, hogy rád emlékeztessen, János, aki szintén Ádámtól jöttél, és nem kell csodálkoznod,

ha... én bűnös lehetek. és oda, a fal mellé, ezt a fiatal fügefát. És abba a lyukba, a középén, egy mandulafát. Íme, szép lesz a kerted a jövőben... és amikor nézed, visszaemlékezel majd rám.

(7-1731)

10. füzet – Már túl késő!

Sátáni csodák

Nóbéban Máté felvet egy kérdést Jézusnak:

– Mester, egyesek körutunkon megkérdezték tőlem, hogy a csoda mindig a szentség bizonyítéka-e? Igennel válaszoltam. De ők tagadták ezt, mert azon a vidéken, Szamaria határában, rendkívüli dolgok történtek, amelyeket biztosan nem egy szentéletű egyén vitt végbe. Én elhallgattattam őket azzal, hogy az ember mindig helytelenül ítél, és azok, akiket rosszaknak ítél, talán jobbak, mint ő. Te mit mondasz?

– Azt, hogy mindnyájatoknak igazatok volt. Mindenkinek az őt illető részben. Te azt mondtad, hogy a csoda mindig az életszentség bizonyítéka. Általában így van. És igazad volt abban is, hogy nem szabad ítélkeznetek, nehogy tévedjete. De igazuk volt azoknak is, akik más forrásokra gyanakodtak az illető rendkívüli tetteit illetően.

– Milyen forrásokra? – kérdezi a Kerióti.

– Sötétekre. Vannak emberek, akik már a Sátánt imádják, mert a kevélységet ápolják, és azért, hogy mások felett hatalmuk legyen, eladják magukat a Sötétnek, hogy így megnyerjék barátjuknak – válaszolja Jézus.

– De hogyan lehetséges ez? Nemcsak a pogány vidékek legendája az, hogy az ember, szerződést köthet az ördöggel, vagy a pokolbeli szellemekkel? – kérdezi csodálkozva János.

– Ez lehetséges. Nem úgy, amint a pogány legendák elbeszélnek. Nem pénzzel és anyagi dolgokkal kötik a szerződést. Hanem azzal, hogy a Gonoszhoz tartoznak, őt választják azzal, hogy átadják magukat a Gonosznak azért, hogy egy óráig bármiféleképpen diadalmaskodjanak. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik eladják magukat az Átkozottnak azért, hogy elérjék céljukat, sokkal többen vannak, mint az emberek gondolnák.

– És elérik? Valóban megkapják azt, amit kérnek? – kérdezi András.

– Nem mindig és nem mindenben. De néhány dologban igen.

– És hogyan lehetséges ez? Olyan hatalma van az ördögnek, hogy utánózni tudja Istent?

– Olyan nagy... de semmi hatalma sincs azoknál, akik szentek. Azonban sokszor megesik, hogy az ember már magától is ördög. Mi küzdünk a nyilvánvaló megszállásokkal, amelyek szemmel láthatóak és füllel hallhatóak. Ezeket mindenki felismeri... Ezek kellemetlenek a családtagok vagy polgártársak számára, és külsőségekkel kapcsolatosak. Az emberre mindig nagy hatással van az, ami feltűnő és érzékelhető. Nem veszi azonban észre azt, ami külsőleg nem látszik, hanem csak az értelem és a lélek fogja fel. Vagy ha észreveszi, nem törődik vele, főleg, ha számára nem ártalmas. Ezek a rejtett megszállások azért elkerülik a mi ördögűző hatalmunkat is. És ezek a legkárosabbak, mert a legmagasabb képességben működnek, más magas képességek irányában: az értelemtől az értelemig, a lélektől a lélekig. Olyanok, mint a bomlasztó csírák, amelyeket nem tudunk megtapintani, nem veszünk észre, egészen addig, míg a betegség láza nem figyelmeztet arra, hogy megtámadtak valakit.

– És a Sátán segít? Igazán? Miért? És Isten miért engedi meg ezt neki? És mindig meg fogja engedni? Az után is, hogy te uralkodsz? – kérdezik mindnyájan.

– A Sátán segít, azért, hogy végül szolgájává tegyen valakit. Isten megengedi ezt neki, mert ez a küzdelem a Magasság és a Mélység, a Jó és a Rossz között, mutatja meg az ember értékét. Értékét és akaratát. Isten mindig meg fogja ezt engedni. Még az én felvételem után is. Akkor azonban a Sátánnak egy jóval nagyobb ellenséggel kell majd megküzdenie, és az embernek egy nagyon hatalmas barátja lesz.

– Ki? Ki?

- A kegyelem.
- Ó, jól van! Akkor azokat, akik a mi időkben élnek, a kegyelem nélkül, könnyebb lesz szolgájává tennie, de bukásuk sem lesz olyan súlyos – mondja a Kerióti.
- Nem Júdás. Az ítélet egyforma lesz.
- Igazágtalan dolog akkor, mert ha kevesebb segítségben részesülünk, akkor kevésbé érdemeljük meg az elítélést.
- Nem érvelsz teljesen tévesen – mondja Tamás.
- Tévesen érvel, Tamás. Mert mi, izraeliták már oly nagy fokban részesedünk a hitben, reményben és a szeretetben, oly sok megvilágosítást kapunk a Bölcsességtől, hogy nem mentegethetjük magunkat tudatlanságunkkal. Ti pedig, akik már mintegy három éve részesedtek a kegyelemben Mesteretektől, úgy lesztek megítélve, mint azok, akik az új időkben fognak élni – mondja Jézus, erősen hangsúlyozva szavait, és Júdásra tekintve, aki felemelt fejjel, elgondolkozva mered a semmibe.
- Utána a Kerióti fejét csóválja, mintegy belső gondolatmenetének befejezéseként, és megkérdezi:
 - És mi lesz abból, aki így átadja magát az ördögnek?
 - Egy ördög.
 - Egy ördög? Ha például én, annak bizonyítására, hogy a veled való kapcsolat természetfeletti hatalmat ad, olyan dolgokat művelnék amelyeket te elítélsz, egy ördög lennék...?
 - Amint mondod.
 - Remélem azonban, hogy te nem teszed ezt... – mondja András, szinte megijedve.
 - Én? Ha, ha! Én azzal foglalkozom, hogy fákat ültetek a mi öregünk számára.

(7-1734)

Már túl későn van!

Jézus éjjel a nóbei ház teraszán sétál fel és alá. Már hajnalodik, amikor sietős léptekeket hall az utca felől. Gyorsan lemegy a konyhába, és becsukja maga mögött az ajtót.

A léptek már közel vannak. Megállnak a konyha kijárata előtt. Egy kéz a zárral próbálkozik. Nincs bezárva. Óvatosan eltávolítja a láncot, s ugyanakkor azt mondja:

– Már felkelt valaki? – Lassan kinyitja az ajtót, hogy ne csikorogjon. A Kerióti feje megjelenik a nyílásban... Figyel... Tökéletes sötétség. Hideg. Csend.

– Elfelejtették bezárni az ajtót... Mégis... nekem úgy tűnt, hogy be volt zárva... Utóvégre is: nem számít!... A szegényektől nem lopnak a rablók. Nyomorúságosabb, mint mi... Eh!... De reméljük, hogy... nem tart így tovább. Hol van az az átkozott acél?... Nem találok... Ha sikerül meggyújtanom a tüzet... mert későn van... igen, igazán túl későn... De hol lehet? Túl sokan használják. A kályhán? Nem. Az asztalon? Nem... A padon? Nem... a kandallópárkányon?... Ott sincs... Ez a szúrágta ajtó csikorog, ha kinyitom... Szúette fa... rozsdás sarokvasak... minden öreg, penészes, rettenetes itt: Ah, szegény Júdás! És nincs... – Folytonosan beszélve és tapogatva itt és ott, és láthatatlanul a sötétben, mint egy tolvaj... egyszerre csak beleütközik egy testbe, és félelmében fojtott hangon felkiált.

– Ne félj! Én vagyok. És az acél a kezemben van. Íme, itt van. Gyújtsd meg – mondja Jézus nyugodtan.

– Te, Mester? Mit csinálsz itt egyedül, a sötétben, hidegben... Sok beteg jön majd bizonyára, ma, a szombat elmúltával, és két esős nap után, de nem lesznek itt ilyen korán. Csak most indulnak el a környező városokból, mert csak most fogják fel, hogy ma nem fog esni. Az éjjeli szél felszárította az utakat.

– Tudom. De gyújts meg egy mécses. Tisztességes emberek nem beszélgetnek így a sötétben, csak a tolvajok, a hazugok, a buják és a gyilkosok. A gonosztevő társak szeretik a sötétséget. Én nem vagyok senkinek sem a bűntársa.

– Én sem, Mester. Elő akartam készíteni egy jó tüzet... Azért keltem fel elsőnek... Mit mondasz, Mester? Mormoltál valamit, de nem értettem meg.

– Gyújtsd hát meg!

– Ah!... Láttam, hogy az ég tiszta. De hideg van. Mindenkinek tetszeni fog, ha egy jó tüzet talál... Te felkeltél, mert hallottál engem itt mozogni, vagy az öreg miatt, aki... Szenved még?... Íme! Végre! Nedvesnek látszott a tapló és az acél, olyannyira, hogy nem akart szikrázni... Egészen átázott.

Egy kis láng emelkedik fel az egyik mécsesből. Csak egy kis, remegő lángocska... de elég ahhoz, hogy látni lehessen a két arcot: Jézus sápadt arcát és Júdás barna és rendíthetetlen arcát.

– Most meggyújtom a tüzet... Sápadt vagy, mint egy halott. Nem aludtál! És azért az öregért! Túlságosan jó vagy!

– Igaz. Túlságosan jó vagyok. Mindenkire. Azokhoz is, akik nem érdemlik meg. De az öreg megérdemli. Becsületes, hűséges szív. Ennek ellenére, nem miatta virrasztottam, hanem valaki más miatt. Igaz. A tapló és a tűzszerszám nedves volt, de nem egy felborult csésze vagy más véletlenül kiöntött folyadék miatt, hanem mert könnyeim reá hulltak. Igaz. Az ég tiszta, de hideg van, és a szél felszárította az utcákat, hajnal felé azonban lehullott a harmat. Érzem a köpenyemen. Nedves... És utána eljött a hajnal, hogy megmutassa a tiszta eget, és eljött a fény, hogy megmutasson egy üres helyet, és eljött a hajnali napsugár, hogy megcsillogtassa a harmatot a leveleken és a könnyeket a szempillákon. Igaz. Ma sok beteg lesz, de nem rájuk várok. Téged vártalak. Miattad virrasztottam egész éjjel. Miattad mentem fel a teraszra, mert nem tudtam itt bezárva várakozni rád. Felmentem, hogy a szélbe belekiáltsam hívó szavamat, hogy megmutassam a csillagoknak fájdalmamat, a hajnalnak könnyeim: Nem a beteg öreg; hanem a kicsapongó fiatal, a Mesterétől menekülő tanítvány, Isten apostola, aki

jobban szereti a szennygödört az égnél és a hazugságot az Igazságnál, tartott engem talpon egész éjjel, téged várva. És amikor hallottam lépteidet, lejöttem ide,... hogy még várjalak téged. Már nem a te személyedet, aki már közelemben volt, és bolyongott, mint egy rabló a sötét konyhában, hanem a te érzelmeidre vártam... Egy szavadra vártam... És nem tudtam kimondani, amikor érezted, hogy előtted álltam. Az, akinek el akarod adni lelkedet, nem figyelmeztetted téged, hogy én tudom? De nem! Nem figyelmeztetted téged, se nem tudott egy szót sem sugallni neked, amit kimondhattál, amit ki kellett volna mondani, ha egy igaz ember lennél. És egy hazugságot sugallt neked, egy hasztalan és még bántóbb hazugságot, mint amilyen éjjeli kiszökésed volt. Vihogva sugallta neked, megelégedetten, hogy egy további fokkal lejjebb szállított, és újabb fájdalmat okoztál nekem. Igaz. Sok beteg fog jönni. De a legbetegebb egyén nem jön majd Orvosához. És maga az Orvos is beteg ennek a betegnek a fájdalmától, aki nem akar meggyógyulni. Igaz. Minden igaz. Az is, hogy mormoltam egy szót, amit nem értettél meg. Mindaz után, amit elmondtam, kitalálsz, mi volt az? – Jézus halkán beszélt, de olyan lélekbe vágó, fájdalmas, és ugyanakkor olyan szigorú hangon, hogy Júdás, aki az első szavaknál nevetett, felegyenesedve, szemtelenül, egészen közel Jézushoz, lassan hátrahúzódott, mintha minden szó egy ütést mért volna rá, míg Jézus mindinkább kiegyenesedett, igazán Bíróként és igazán tragikusan, fájdalmas alakjával.

Júdás egy kenyérdagasztó teknő és kiszögellő fal közé szorulva mormolja:

– De... Nem tudnám...

– Nem? Nos, megmondom neked, mert nem félek kimondani az igazságot. Hazug! Íme, ezt mondtam. És ha egy gyermek hazugságát még elviselik, mert nem fogja fel a hazugság jelentőségét, és megtanítják őt, hogy ne hazudjon többet, egy férfinél ezt nem viselik el, egy apostolnál, magának az Igazságnak a tanítványánál, ez undorító. Teljesen undorító. Íme, ezért vártalak téged egész éjjel, és áztattam könnyeimmel az asztalt ott, ahol a tűzszerszám volt, és utána sírtam, és egész lelkemmel hívtalak téged a csillagok fényénél, íme, ezért lettem nedves a harmattól, mint az Énekek Énekének a kedvese. (5,2) De hiába lett nedves fejem és hajam a harmattól, és hiába kopogok lelked kapuján, és mondom: „Nyiss ajtót, mert szeretlek téged, noha nem vagy szeplőtelen.” (5,2,5-6) Sőt, éppen azért, mert szennyes vagy, akarok belépni, és megtisztítani. És éppen azért, mert beteg vagy, akarok belépni és meggyógyítani. Figyelj ide, Júdás! Figyelj, hogy a Jegyes ne távolodjék el, és pedig örökre, úgy, hogy többé nem találhatod meg... Júdás, nem beszélsz?...

– Már késő van a beszédhez! Te megmondtad: undorító vagyok számodra. Űzz el engem...

– Nem. A leprásoktól is undorodom. De szánom őket. És ha hívnak engem, oda sietek és megtisztítom őket. Nem akarsz megtisztulni?

– Késő... és hasztalan. Nem tudok szent lenni. Űzz el engem, mondom neked!

– Én nem a farizeus barátaid egyike vagyok, akik sok mindent tisztátalannak mondanak, és menekülnek tőlük, vagy durván elküldik őket, jóllehet szeretettel megtisztíthatnák őket. Én az Üdvözítő vagyok, és senkit sem űzök el...

Hosszú hallgatás. Júdás a sarokban áll, Jézus az asztalnak támaszkodik hátával, mintha támaszra szorulna, fáradtan, és szenvedve... Júdás felemeli a fejét. Habozva ránéz, és azt mormolja:

– És ha én hagynálak el téged, mit csinálnál?

– Semmit. Tiszteletben tartanám akaratomat. Imádkozva érted. De a magam részéről azt mondom neked, hogyha el is hagynál engem, már túl késő.

– Miért, Mester?

– Miért? Te azt éppúgy tudod, mint én... Most gyűjtsd meg a tüzet! Fönt járkálnak. Fojtsuk el a botrányt itt, magunk között. Mindnyájuk számára: rövid ideig aludtunk... és itt egyesültünk, melegre vágyva... Atyám!...

És míg Júdás fújja a tüzet, hogy lángra lobbanjon, Jézus felemelt kézzel imádkozik, majd szeméhez nyomja kezét...

(7-1739)

Jézus meggyógyította a Nóbéba érkező betegeket, és utána beszélt a néphez. Lásd az „egyetemes Pásztor” példabeszédét P 10,400-402.

Az apostolok látják, hogy Jézus nagyon fáradt. Azt ajánlják neki, vonuljon vissza Tamás házába pihenni. Jézus azonban nem akar elmenni Nóbéból.

– Rendben van, akkor ne beszélj ezekben a napokban – ajánlja neki Péter. – Beszélhetünk mi. Nem lesznek kiváló beszédek, de megmaradunk annál, amit tudunk. És te csak a betegek gyógyításával foglalkozol.

– Mi meg tudjuk tenni ezt is – mondja a Kerióti.

– Hm! Én a magam részéről visszavonulok – szól Péter.

– Pedig te is tettél már csodát!

– Kétségtelenül. Amikor a Mester nem volt velünk, és nekünk kellett Őt képviselnünk és megszerettetnünk. De most, hogy Ő itt van, Ő tesz csodákat. Egyedül Ő méltó rá. Csodát, mi! Nekünk arra van szükségünk, hogy megújuljunk, mert magunktól, ha jól értettem, sose tudunk jót művelni. Mi nyomorult és tudatlan bűnösök vagyunk.

– Kérlek, beszélj a magad nevében! Én egyáltalán nem érzem magamat nyomorúságosnak! – vág közbe a Kerióti.

– A Mester fáradt. Az ő fáradtsága, inkább erkölcsi, mint testi. Ha igazán szeretjük Őt, kerüljük a vitatkozást. Ezek a dolgok fárasztják Őt leginkább – mondja komolyan a Zelóta.

Jézus felemeli szemeit, hogy ránézzen öreg apostolára, aki mindig ilyen bölcs, és kinyújtja kezét az asztal fölött, hogy megsimogassa őt. A Zelóta, kezei közé veszi Jézus fehér kezét, és megcsókolja.

– Igazad van. De én is azt mondom, hogy okvetlenül pihennie kell. Betegnek látszik!... mondja Péter.

Mindnyájan egyetértenek, beleértve az öreg Jánost és Elizát.

Ebben a pillanatban kopogtatnak. Egy nő jött, egy kisleánnyal, és okvetlenül látni akarja Jézust. A történet folytatását lásd: Gy 1,31-43.

Míg Jézus az asszonnyal beszél, Júdás kimegy az erdő szélére, hogy megtudja, ki a látogató. Ott áll ugyanis kocsija. Amikor a nő elmegy, Júdás azt mondja Jézusnak:

– Még ha akarnád, se tagadhatnád le, hogy ez az asszony azért jött, hogy... panaszkodjék valami miatt! Nincs más mondanivalójuk? Nincs más dolguk, mint kémkedni és feljelenteni, és...

– Nem vagyok köteles válaszolni neked. De megteszem, mindenki kedvéért. Simon Péter már tudja, ki az, és mindenkinek megmondom, miért jött. A látszólag legboldogabb embereknek is szükségük van a vigasztalásra és a tanácsra.

Jézus hallgat. Júdás is hallgat. Bizonytalan. Körülnéz, mert szeretné tudni, ki volt a látogató, és lelkiismerete nem hagyja őt békén. Félrehúzza Pétert, és megkérdezi. Miután beszélt vele, visszanyeri magabiztosságát.

(7-1748)

Miért vagy oly szigorú hozzám?

A nóbei házban a Fény ünnepének megülésére készülnek. A kerióti Júdás magának tartja fenn a díszítés munkáját.

Az apostolok munka közben beszélgetnek egymással.

– Hallgassatok! Valaki van kint... Hallom lépteit.

Figyelnek. Semmit sem hallanak.

– Talán a szél, Mester. Száraz levelek vannak a kertben...

– Nem. Léptek voltak...

– Valami éjjeli állat. Én nem hallok semmit.

– Én sem, én sem...

Jézus figyel. Utána felemeli tekintetét, és a Keriótira szögezi, aki szintén figyel, nagyon figyel. Jobban, mint a többiek. Jézus oly erősen nézi őt, hogy Júdás megkérdezi:

– Miért nézel így, Mester? – De nem kap választ, mert valaki kopogtat az ajtón.

A tizennégy arcból, amelyet a lámpa megvilágít, csak Jézusé marad változatlan. A többiek arcszíne elváltozik.

– Nyissátok ki! Nyisd ki, kerióti Júdás!

– Én nem, én nem nyitom ki! Lehet, hogy gonosztevő, aki szándékosan éjszaka jött. Nem leszek én az, aki neked árt!

– Nyisd ki te, Simon, Jónás fia!

– Soha! Inkább odatolom az asztalt az ajtó elé – mondja Péter, és már készül is megtenni.

– Nyisd ki, János, és ne félj!

– Ó, ha igazán be akarod engedni, én elmegyek oda, az öreghez. Nem akarok semmit sem látni – mondja a Kerióti, és négy nagy lépéssel eltűnik az öreg szobájában.

János az ajtóhoz megy, és keze már a kulcon van, de rémülten Jézusra néz, és azt mormolja:

– Uram!...

– Nyisd ki, és ne félj!

– Úgy van! Elvégre is tizenhárom erős ember van itt! Csak nem jön egy hadsereg! Négy ökölcsapással és sok kiabálással – kiabálj, Eliza, ha erre lesz szükség – futásnak indítjuk őket. Nem a pusztában vagyunk! – mondja Jakab, Zebedeus fia, és feltűri ruháját a karján, és felhajtja tunikáját, készen a védelemre. Péter utánozza őt.

János, még habozva, kinyitja az ajtót, és kinéz a szelelőnyíláson. Semmit sem lát. Kiáltja:

– Ki az, aki zavar?

Egy női hang válaszol, halkán, mintha szenvedne:

– Egy asszony. A Mestert akarom látni...

– Ez nem megfelelő óra, hogy a házba jöjj. Ha beteg vagy, hogyan járkálsz ebben az órában? Ha leprás vagy, hogyan merészsélz bejönni egy városba? Ha szomorkodsz, jöjj vissza holnap! Menj, menj azonnal vissza oda, ahonnan jöttél – mondja Péter, aki János mögé ment.

– Ó, legyetek irgalmasok: Egyedül vagyok az úton. Fázom. Éhezem. És boldogtalan vagyok. Hívjátok nekem a Mestert. Ő irgalmas...

Az apostolok Jézusra néznek, tanácstalanul. Jézus nagyon komoly, és hallgat. Ismét bezárják az ajtót.

– Mit csináljunk, Mester? Adjunk legalább neki egy darab kenyeret? Helyünk nincs. És egy más házba menni egy idegennel... – kérdezi Fülöp.

– Várj! Kimegyek én, hogy meglássam – mondja Bertalan, és vesz egy lámpást, hogy világítson vele.

– Nem szükséges kimenned. A nő se nem fázik, se nem éhes, és nagyon jól tudja, hová menjen. Nem fél a sötétől. De egy szerencsétlen, jóllehet se nem beteg, se nem leprás. Egy

kéjné. És azért jött, hogy engem megkísértsen. Ennyit mondok nektek, hogy tudjátok, mit ismerek, és meggyőződjetek róla, hogy tudom. És még azt is megmondom nektek, hogy nem saját szeszélyéből jött, hanem lefizették azért, hogy eljöjjön. – Jézus hangosan beszél, úgy, hogy Júdás is hallhassa a szobában, ahol van.

– És ki tette ezt? Milyen célból? – mondja maga a Kerióti, aki ismét megjelenik a konyhában. – A farizeusok biztosan nem, az írástudók sem, sem pedig a papok, ha egy kéjné. Nem hiszem, hogy a heródiánusok ilyen... gyűlölködők, hogy bajba keverjék magukat egy... Én sem tudom, miért.

– Én megmondom neked, miért. Azért, hogy elmondhassák, én egy bűnös vagyok, aki nyilvános bűnös nőekkel érintkezik. És te éppen oly jól tudod, mint én, hogy ez a helyzet. Azt is megmondom neked, hogy nem átkozom el sem őt, sem azt, aki küldötte. Én még mindig az Irgalmasság vagyok. És kimegyek hozzá. Ha velem akarsz jönni, gyere! Hozzá megyek, mert valóban szerencsétlen. Annak mondja magát, de ezt hazugságnak tartja, mert fiatal, szép, és jól lefizették, egészséges és megelégedett gyalázatos életével. De az, szerencsétlen. Ez az egyetlen igazság, amit mond a sok hazugság között. Menj előttem, és légy jelen a társalgásnál.

– Én nem! Én nem leszek ott! Miért kellene ezt tennem?

– Hogy tanúságot tegyél annak, aki kérdez téged.

– Kit akarsz, hogy engem kérdezzen? Közülünk nem kérdez senki, és a többiek... Én nem látok senkit.

– Engedelmeskedj! Menj előre!

– Nem. Ebben nem akarok engedelmeskedni, és nem kötelezhetsz arra, hogy megközelítsek egy kéjné!

– Ejha! Ki vagy? A főpap? Megyek én, Mester, és félelem nélkül, hogy beszennyezem magamat bármivel is – mondja Péter.

– Nem. Egyedül megyek. Nyisd ki!

– Jézus kimegy a kertbe. A holdfény nélküli tökéletes sötétségben nem lát semmit sem. A konyha ajtaja ismét kinyílik, és kijön Péter egy méccsessel.

– Vedd legalább ezt; Mester, ha igazán nem akarsz, hogy én jöjjek – mondja hangosan. És utána, halkán, hozzáteszi: – Tudd meg azonban, hogy az ajtó mögött vagyunk. Ha szükséged van ránk, hívj!

– Igen. Menj! És ne kérdezzétek egymást!

Jézus fogja a méccsét, és felemeli, hogy lásson. A diófa vastag törzse mögött van egy emberi alak. Jézus két lépést tesz feléje, ráparancsolva:

– Kövess engem! – És a ház keleti oldalán lévő kőpadhoz megy.

A nő előre jön, teljesen befátyolozva, és meghajolva. Jézus leteszi a lámpát a köre, maga mellé.

– Beszélj! – Parancsolja, oly szigorúan, mereven, oly istenien, hogy a nő ahelyett, hogy közelebb menne, és beszélne, meghátrál, és még inkább meggörnyed, és hallgat.

– Azt mondtam, beszélj! Látni akartál. Eljöttem. Beszélj! – mondja a kedvességnek egy árnyalatával hangjában.

Csend.

– Akkor majd én beszélek. Megkérdezek: miért gyűlölsz engem annyira, hogy bukásomat akarod előmozdítani, és arról álmodozol, minden módon, arra keresel minden lehető indítóokot? Válaszolj! Mi rosszat tettem neked, te szerencsétlen? Mi rosszat tett neked az Ember, aki még szívedet sem vetette meg a gyalázatos élet miatt, amelyet élsz? Miben rontott meg téged az Ember, aki még szívében sem kívánt meg téged, hogy inkább gyűlöld Őt, mint azokat, akik visszaélnek veled, és akik minden módon becsmérelnék, amikor hozzád mennek? Válaszolj! Mit tett neked a názáreti Jézus, az Emberfia, akit látásból is alig ismeresz, s akivel a városi utcákon találkoztál? Az a Jézus, aki nem ismeri arcodat, és nem törődik kegyeiddel, mert

csak szennyes lelkedet keresi, az eltorzult képmást, hogy megismerje és meggyógyítsa azt? Beszélj hát!

Nem tudod, ki vagyok? Igen, részben tudod. Két oldaláról is ismered. Tudod, hogy fiatalember vagyok, és személyem tetszik neked. Ezt mondta neked féktelen állatiasságod. És részeg nyelved azt mondta, hogy fegyverül használhatod fel arra, hogy árts nekem.

Tudod, hogy a názáreti Jézus vagyok, a Krisztus. Ezt megmondták neked azok, akik kihasználják a te testi vágyadat, és lefizettek azért, hogy ide gyere, megkísérteni engem. Azt mondták neked: „Ő a Krisztusnak mondja magát. A nép a Szentnek, a Messiásnak nevezi. Nem más, csak egy csaló. Szükségünk van arra, hogy be tudjuk bizonyítani emberi nyomorúságát. Add meg neki, és arannyal burkolunk be téged.” És mivel te, az igazságosság egy maradékával, nem akartál ártani nekem, mert saját módod szerint szeretted engem, ők azt mondták neked: „Nem okozunk neki rosszat. Sőt! Neked adjuk az embert, és módot adunk neked arra, hogy királyként éljen oldalad mellett. Nekünk elég lesz, hogy azt mondhatjuk magunknak, visszaszerezve lelkiismeretünk békéjét, hogy ő csak egy egyszerű ember. Egy bizonyíték, hogy igazunk van, amikor nem tartjuk Messiásnak.” Így mondták neked. És te eljöttél. De ha én engednék a te hízelgésednek, a pokol lenne felettem. Ők már készen állnak arra, hogy beszennyezzenek és elfogjanak. És te az ő eszközük vagy ebben.

Látod, hogy nem kérdezlek téged. Én beszélek, mert tudom, anélkül, hogy szükségem lenne a kérdésre. De ha tudod ezt a két dolgot, a harmadikat nem tudod. Nem tudod, ki vagyok, azon kívül, hogy ember és Jézus vagyok. Te az embert látod. A többiek azt mondják: „Ő a Názáreti.” De én megmondom neked, ki vagyok. Én vagyok a Megváltó. Ahhoz, hogy megváltsak, büntelennem kellennem. Az én lehetséges emberi érzékiségemet, nézd, hogyan tapostam el. Úgy, amint teszem ezzel, az undorító hernyóval, amely a sötétben kijött a szemétből, egy másik szeméthez, buja szeretkezés céljából. Így tapostam el, mindörökre. Így taposom el most is. És így kész vagyok megfosztani téged betegségedtől, és eltaposni azt, megszabadítva téged, hogy egészségessé és szentté tegyelek. Mert én a Megváltó vagyok. Csak ez. Emberi testet vettem fel, hogy megváltsalak titeket, hogy leromboljam a bűnt, nem pedig azért, hogy vétkezzem. Felvettem azt, hogy lemossam a ti bűneiteket, nem pedig azért, hogy vétkezzem veletek. Felvettem azt, hogy szeresselek titeket, de egy olyan szeretettel, amely odaadja saját életét és véréit, szavait, mindent, hogy elvigyen titeket az égbe, az Igazságosságra, nem pedig azért, hogy állat módjára szeressen titeket. És nemcsak emberi módon, mert én több vagyok, mint ember.

Tudod pontosan, ki vagyok? Nem tudod. Még azt sem tudod, mi az, amit végre akartál hajtani. És ezért megbocsátok neked anélkül, hogy te kérnéd azt. Nem tudtad. De a te kéjnői foglalkozásod! Hogyan vagy képes abban élni? Nem voltál ilyen. Jó voltál. Ó, szerencsétlen! Nem emlékszel gyermekkorodra? Nem emlékszel anyád csókjaira? Nem a szavaira? És az imákban töltött órákra? A Bölcsesség szavaira, amelyeket atyád esténként magyarázott neked, és szombatoként a zsinagógában... Ki tett téged gyengeelméjűvé és részeggé? Nem emlékszel rá? Nem sírsz miatta? Mondd meg nekem! Igazán boldog vagy? Nem válaszolsz? Beszélek én helyetted. Azt mondom: nem, nem vagy boldog. Amikor felkelsz, a párnán ott találsz szégyenedet, ami mindennap első gyötrelmedet okozza. És a lelkiismeret szava feléd kiáltja feddését, miközben te piperézed és illatosítod magadat, hogy tessél. És érzed a gyalázatos bűnt a legfinomabb illatszerekben is. És hányingert okoz neked a válogatott étel. És pénzed oly súlyos, mint egy lánc. Tudom. És miközben nevensz és csábítasz, valami nyög benned. És te lerészegedsz, hogy legyőzd életed unalmát és hányingerét. És gyűlölöd azokat, akiknek azt mondd, hogy szereted őket, hogy nyereszkedjél. És átkozod önmagadat. És álmaid terhesek a lidércnyomásoktól. És az anyádra való gondolás törként járja át szívedet. És atyád átka nem hagy neked nyugtot. És utána ott vannak a sértések azoktól, akikkel találkozol, azok kegyetlensége, akik kihasználják téged, mindig irgalmatlanul. Egy árucikk vagy. Eladtad magadat. A megvett árút úgy használják, amint akarják. Széttépik, felemészítik, lábbal tapossák,

leköpi. Ez a vevő joga. Te nem lázadozhatsz ellene... Boldoggá tesz téged ez a helyzet? Nem. Kétségbe vagy esve. Le vagy láncolva. Kínoznak. A földön te egy szennyes rongy vagy, amire bárki rátaposhat. Ha szenvedésed némelyik órájában vigasztalást keresel abban, hogy lelkedet Istenhez emeled, érzed fölötted, a kéjné fölött, Isten haragját, és az ég be van zárva, még jobban, mint Ádám előtt. Ha rosszul érzed magadat, félsz a haláltól, mert ismered sorsodat. A Mélység vár rád.

Ó, szerencsétlen! És még nem volt elég? Bűneid láncához még hozzá akartad adni azt, hogy az Emberfiának a bukását okozod? Azét, aki szeret téged? Az Egyetlenét, aki szeret téged. Mert a te lelkedért is öltött testet. Én üdvözíthetlek, ha akarod. A te elvetettséged mélysége fölé hajol az Irgalmas Szeretet Mélysége, és várja vágyadat az üdvösségre, hogy kihúzzon téged tisztátalanságod mélységéből. Szívedben azt gondolod, hogy lehetetlen Istennek megbocsátania neked. Ez a gondolatod azon alapul, hogy a világ nem bocsátja meg neked, hogy kéjné vagy. De Isten nem azonos a világgal. Isten a Jóság. Isten a Bocsánat. Isten a Szeretet.

Hozzám jöttél, lefizetve, hogy árts nekem. Igazán mondom neked, hogy a Teremtő, azért hogy megmentse egy teremtményét, még a rosszat is jóra tudja fordítani. És ha te akarod, jóra változtatja hozzám jöveteledet. Ne szégyelld magadat Üdvözítőd előtt. Ne szégyelld teljesen megmutatni szívedet. Még ha el akarnád is rejteni azt, Ő látja, és sír felette. Sír! Szeress! Ne szégyelld, hogy bánod bűneidet! Légy oly merész a bűnbánatban, mint amilyen voltál a bűnben. Nem te vagy az első kéjné, aki lábaimnál sír, és akit én visszavezetek az igaz életre... Sosem üttem el senkit sem azért, mert bűnös volt. Inkább kerestem, hogy magamhoz vonjam, és megmentsem. Ez az én küldetésem.

Nem borzadok el egy szív állapota miatt. Ismerem a Sátánt és az ő műveit. Ismerem az embereket és az ő gyengeségüket. Ismerem az asszony állapotát, aki keményebben törleszti, mint a férfi Éva bűnének következményét, amint az igazságos is. Tudok azért ítélni, és részvételt lenni. És mondom neked, hogy sokkal szigorúbb vagyok azok iránt, akik ráveszik a nőt az elbukásra, mint a bukott nők iránt. Ami téged illet, szerencsétlen, szigorúbb vagyok azok iránt, akik téged hozzám küldtek, mint te irántad, aki eljöttél, nem tudva pontosan, minek teszed ki magadat. Jobban szeretném, ha azért jöttél volna, mert vágyakozol a megváltás után, mint más nővéreid. De ha te követed Isten óhaját, és egy rossz cselekedetből új életet sarokkővé alakítod ki, akkor én békét adok neked...

Jézus, aki nagyon szigorú volt a kezdetben, mind kedvesebbé válik. Most elhallgat. Nézi az asszonyt, aki mintegy két méterre van tőle, és aki Jézus szavainak közepe táján arcához emelte kezét, és fátyolát arcához nyomta. Ha sírt, ezt teljesen hangtalanul, zokogás nélkül tette. Olyannak látszik, mint egy szobor, sötét ruhájában: Kezét és karját ékszerek díszítik. Utána hirtelen térdre esik, és a földre könyökölve igazán sír, és nem is igyekszik azt eltitkolni. Utána, ebben az állapotban mondja:

– Igaz! Valóban próféta vagy... Minden igaz... Lefizettek engem ezért... De azt mondták nekem, hogy ez egy fogadás... Ők tetten értek volna téged az én házamban...

– Asszony, én csak a te bűneidről való beszámolást hallgatom meg... – szakítja őt félbe Jézus.

– Igaz. Nincs jogom arra, hogy bárkit is vádoljak, mert én egy... egy tisztátalan szemétdomb vagyok. Minden igaz. Nem vagyok boldog... Nem örvelezem a vagyonnak, az estélyeknek, a szeretkezéseknek... Pirulva gondolok anyámra... Félek Istentől és a haláltól... Gyűlölöm a férfiakat, akik fizetnek nekem. Mindaz, amit mondtál, igaz. De ne űzz el engem, Uram! Anyámon kívül soha senki sem beszélt úgy hozzám, mint te. Sőt, te még anyámnál is kedvesebben beszéltél, mert az utóbbi időkben anyám szigorú volt hozzám, viselkedésem miatt... Hogy ne halljam őt, Jeruzsálemba menekültem... De te... A te kedvességed, mintha hó lett volna, az engem égető tűzre. Tűzem lecsillapodott, sőt másfajta tűzzé vált. Azelőtt szenvedélyes volt, de nem árasztott sem világosságot, sem meleget. Fagyos hidegben és sötétben éltem. Ó, mennyit szenvedtem, akaratom miatt! Mennyi hasztalan és átkozott

fájdalmat okoztam magamnak! Uram, azt mondtam a félig nyitott ajtón keresztül, hogy szerencsétlen vagyok, és részvétet kérek. Hazug szavak voltak, amikre kitanítottak, hogy mondjam neked, s velük csaljalak törbe téged. Azt mondták, hogy utána az én szépségem elvégzi a többi. Az én szépségem! Az én ruháim...!

A nő felemelkedik. Magastermetű. Letépi fátylát és köpenyét, és látható igazi szépsége, gesztenyebarna hajával és hófehér bőrével. Kifestett szemei nagyok és szépek, és olyan ártatlanságot sugároznak, ami furcsa egy ilyenfajta nőnél. Talán már megtisztították szemét könnyei. A nő lábbal tapos köpenyére, széttépi fátylát, letépi róluk az értékes csatokat, és a földre dobja, lehúzza gyűrűit és karpereceit, messzire dobja fejékét, kitépi drágakövektől tündöklő fésűit a hajából, és mesterien elrendezett haját oly vad dühvel borzolja össze, hogy szinte félelmetes. Letépi nyakáról nyakláncát, és a földre veti. Leveti drágakövekkel díszített szandáljait, és rájuk tapos. Értékes öve is erre a sorsra jut, és a ruháját a mellén összetartó csat is. S közben halk, szenvedő hangon ismétli: „El! El! Átkozott dolgok! El! Ti, és az, aki ezeket nekem ajándékozta. El, szépségem! El, hajam! El, jázmin testem!”

Hirtelenül megragad egy éles követ, amit a földön lát, és véresre veri vele arcát, ajkát, összekarmolja magát kifestett körmeivel. Vér csöpög sebeiből, feldagadnak sebei az ütésektől... Végül lecsillapodik dühe, és lihegve, kimerülve, eltorzítva, borzasan, szakadozott, vértől és földtől szennyes ruhában Jézus lábai elé veti magát, nyögve:

– És most megbocsáthatsz nekem, ha látod szívemet, mert nincs több semmi múltamból, semmi a... Te győztél, Uram, ellenségeid és testem felett... Bocsásd meg bűneimet...!

– Már megbocsátottam neked, amikor hozzád jöttem. Kelj fel, és többé ne vétkezzél!

– Mondd meg, mit kell tennem, hogy ezt tegyem!

– Távozz el bűnöd helyeiről, azoktól, akik tudják, ki vagy. Anyád...

– Ó, Uram! Ó többé nem fogad magához engem! Gyűlöl apám miatt, aki miattam, engem átkozva halt meg!

– Ha visszafogad téged Isten, aki Isten, és visszafogad, mert Atya, nem tudna visszafogadni téged anyád, aki szült téged, és aki asszony, mint te? Menj alázatosan hozzá! Sírj lábainál, amint az enyémnél sirtál. Gyónd meg bűneidet neki, amint nálam tetted! Mondd el neki szenvedésedet! Kérd irgalmasságát! Anyád már évek óta vár erre a pillanatra. Vár rá, hogy békében halhasson meg. Viseld el szeretetteljes, feddő szavait, amint elviselted az enyéimet! Én számodra idegen voltam, mégis meghallgattalak. Ő a te anyád. Kétszeresen kötelességed, hogy tisztelettel meghallgasd őt.

– Te a Messiás vagy. Több vagy anyámnál.

– Most mondd ezt. De amikor megkísérteni jöttél engem, nem tudad, hogy én a Messiás vagyok, mégis meghallgattad szavaimat.

– Annyira más voltál, mint a többi ember, annyira... Te Szent vagy, ó názáreti Jézus!

– A te anyád szent, mint anya, és mint ember. Az ő imáinak köszönheted, hogy irgalmat találtál Istennél. Az anya mindig szent! És Isten azt akarja, hogy tiszteljük őt.

– Én nem tiszteltem. Az egész város tudja.

– Eggyel több ok arra, hogy hozzá menj, és azt mondd neki: „Anyám, bocsásd meg!” És azért, hogy neki szenteld életedet, hogy ezáltal kárpótoljad őt a fájdalomért, amit miattad viselt el.

– Megteszem... De... Uram, ne küldj vissza engem Jeruzsálembe! Ők várnak rám... és én nem tudok majd ellenállni fenyegetéseiknek... Engedd, hogy itt maradjak hajnalig, és utána...

– Várj egy pillanatig!

Jézus feláll, a konyhaajtóhoz megy, bekopog. Az kinyílik. Azt mondja:

– Eliza, jöjj ki!

Eliza engedelmeskedik. Jézus a nő felé vezeti, aki, látva, hogy egy másik asszony jön, és idős, szegyenkezve igyekszik elfödni arcát és szemérmetlen ruháját a köpeny és a széttépett fátyol maradékával.

– Idefigyelj, Eliza! Én azonnal elhagyom ezt a házat. Mondd meg apostolaimnak, hogy csatlakozzanak hozzám hajnalban a Heródes-kapunál. Mindnyájan, kivéve a kerióti Júdást, akinek velem kell jönnie. Vidd ezt az asszonyt, hogy veled aludjon. Te az én ágyamat foglalhatod el, mert hosszú ideig nem térek vissza Nóbéba. Holnap, miután János felkel, ti ketten kíséritek el őt oda, ahová majd mondja. Adj neki egy közönséges ruhát, és egyik köpenyedet! És segítsétek őt mindenben.

– Rendben van, Uram. Úgy lesz, amint te akard. Sajnálom, János miatt...

– Én is. Megelégedetté akartam őt tenni, de az emberek gyűlölete megtiltja az Emberfiának, hogy egy órányi ünneplést adjon egy igaznak...

– És utána, Uram?

– Utána? Visszatérhetsz Betszúrba, várakozva... Isten veled, Eliza! Áldásom és békém legyen veled. Isten veled, asszony! Egy anyára és egy igaz férfire bízlak téged. De, ha gondolod, vissza kell térned, hogy elvidd dolgaidat...

– Nem. Többé semmit sem akarok a múltból.

– De asszony! Nem hagyatsz mindent magára! Nincsenek szolgálód, se szüleid? – mondja Eliza.

– Nincs másom, csak egy szolgálóm... és...

– El kell bocsátanod, el kell...

– Kérlek, tedd meg te, amikor visszatérsz! Segíts engem meggyógyulni mindenből, asszony! – Hangjából igazán ki lehet érezni aggodalmát.

– Igen, leányom! Igen. Ne aggódj. Holnap gondoskodunk mindenről. Most jöjj fel velem – és Eliza kézen fogva vezeti őt, fel a lépcsőn, az egyik felső szobába. Utána gyorsan lejön:

– Arra gondoltam, jó lenne, ha mindnyájan önélküle látnának téged, Uram. Anélkül, hogy tudnák, hol van ő. Ezek az ékszerek... – Lehajol, hogy összeszedje a gyűrűket, karpereceket, csatokat, fésűket, övet és a nyaklánc széttépett darabjaiból, amennyit tud. – Mit csináljunk, Uram, ezekkel?

– Jöjj velem! Igazad van. Jó, ha látnak engem.

Belépnek a konyhába. Mindnyájan kérdő tekintettel néznek Jézusra. Még az öreg is felkelt, talán valami vitatkozás ébresztette fel.

– Eliza, add Tamásnak a díszes holmikat. És te, Tamás, holnap eladod valamelyik aranyművesnek. A szegényeket fogjuk segíteni vele. Igen. Női ékszerek, azé a nőé. És ez a válasz annak, aki azt gondolja, hogy egy test meg tudja kísértetni az Emberfiát, és el tudja téríteni Őt küldetésétől. És ez tanács is, azoknak, akik gyűlölnék engem: hasztalan minden fondorkodás arra, hogy anyagot találjanak vádolásomra. János, Eliza megmondja majd neked, mit kell tenned. Megáldlak téged...

– Elhagysz engem, Uram? – az öreg szomorú.

– El kell. Isten veled! Béke legyen veled! – Az apostolokhoz fordul: – Térjetek nyugalomra! Mindnyájan, a kerióti Júdást kivéve, aki velem jön.

– De hova? Éjjel van – veti ellen Júdás.

– Imádkozni. Nem tesz rosszat neked. Vagy félsz az éjjeli levegőtől, ha velem együtt szívódbé?

Júdás lehajtja fejét, rosszkedvűen veszi köpenyét, miközben Jézus is fogja sajátját.

– Holnap reggel a Heródes-kapunál. A Templomba megyünk, és...

– Nem! – mondják egyöntetűen. Júdás hangja a legerősebb köztük.

– A Templomba fogunk menni. Nemde azt mondtad, hogy te meggyőzted őket, hagyjanak engem békén?

– Igaz.

– Akkor a Templomba megyünk. Jöjj! – és elindul, hogy kimenjen:

– És így fejeződik be az ünnep, amit előkészítettünk... – sóhajt fel Péter.

– Vége, mielőtt elkezdtük volna, azt kell mondanom – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

Jézus már a küszöbnél van. Megfordul, és megáldja őket. Utána eltűnik az éjszakában.

A konyhában mindnyájan némán állnak. Végül Máté megkérdezi Elizát:

– Elvégre is, mi történt?

– Nem tudom. Ott volt egy síró asszony. És Ő azt mondta, amit nektek is mondott. Ki volt, és honnan és miért jött, nem tudom...

– Rendben van. Menjünk!... – És Mátén és Bertalanon kívül, akik itt alszanak, mindnyájan elmennek.

(7-1767)

Jézus Jeruzsálemtől északra, egy hegyen imádkozik az olajfák alatt. Egyedül van.

Hajnalodik. Felveszi köpenyét, és egy ösvényen elindul lefelé. Júdás, mint egy örült, rohan utána, hogy elérje. Amikor hallótávolságban van, hívja Őt. Jézus megáll. Júdás eléri, lihegve:

– Mester... jó, hogy gondoltam arra, hogy keresésedre induljak! Így kimentél, nélkülem?

Tegnap este azt mondtad nekem, hogy várjalak a házban, mert biztosan eljössz. Ehelyett...

– Nemde azt mondtam mindenkinek, hogy hajnalban a Heródes-kapunál várlak titeket?

Hajnal van. És megyek a Heródes-kapuhoz.

– Igen, de... azt a többieknek mondtad. Mi ketten együtt voltunk.

– Együtt? – Jézus nagyon komoly.

– De, igen, Mester. Együtt jöttünk el. Te akartad. Utána azt mondtad, szívesebben imádkozol egyedül. De én kész voltam veled menni.

– Nóbéban világosan kimutattad, hogy nem szívesen töltöd az éjjelt imában Mesterreddel.

És én megkíméltelek attól, hogy kényszerből gyakorolj egy erényt. Semmit sem ért volna. A jó mindig önként kell tenni, hogy illatos és termékeny legyen. Ellenkező esetben csak színjáték, vagy még sokkal rosszabb annál.

– De én... Miért vagy ilyen szigorú hozzám egy ideje? Nem szeretsz többé?

– Még inkább kérdezhetnék én téged: Nem szeretsz többé? De nem kérdezek. Mert ez a kérdés is haszontalan dolog lenne, és én sose teszek haszontalan dolgot.

– Igen! Mert tudod jól, hogy szeretlek!

– Szeretném tudni, kerióti Júdás. És szeretném, ha azt mondhatnám neked: Tudom, hogy szeretsz. De amint sose teszek haszontalan dolgot, úgy sose mondok hazug szavakat. Azért nem mondom neked, hogy tudom, szeretsz engem.

– De hogyan, Mester! Én nem szeretlek? Én nem dolgozom érted? Kétkelkedhetsz ebben?

Ez elszomorít. Én, aki alighogy felfogom, valami fájdalmat okoz neked, többé nem teszem azt, és vigyázok, hogy más se tegye! Nézd: megértettem, hogy nem tetszik neked, hogy én...

kimegyek éjjel. Többet nem mentem ki. Megértettem, hogy mértéktelenül fárasztanak téged ellenfeleid vitatkozásai. Elmentem – nem kímélve magamat sértéseiktől – hogy megmondjam nekik, hagyják abba, és látod, hogy többé nem kellemetlenkedtek neked. És remélem, hogy nem teszik a Templomban sem. Nem vagy igazságos, Mester, a szegény Júdáshoz!

– Te vagy az első, követőim közül, akik igazságtalannak mond engem.

– Ó, bocsáss meg! De szavaid, szigorúságod, annyira elszomorítanak, hogy már nem tudok gondolkodni. Elveszi az eszemet, hidd el! Nosza, békém, kössünk békét egymással! Én veled akarok lenni, úgy, mintha egészen egy volnék veled. Mindörökre együtt...

– Egy időben úgy voltunk. De most? Mondd meg nekem, Júdás: Leszünk-e valaha is így?

– Még mindig az akkori éjszaka miatt? Vagy, mert nem mentem veled Betabarába? De te tudod, miért nem mentem. A te javadért... És az az éjszaka... Fiatalember vagyok, Uram! De eltekintve ezektől a pillanatoktól, amelyekben hibázhattam, sőt biztosan hibáztam, mindig a te közeledben vagyok.

– Nem a testi közelségről beszélek. Hanem a lelkiről, a gondolat és a szív közelségéről. Te távol állsz Júdás Üdvözítőtől, és mindjobban eltávolodsz!

– Íme! Minden feddés engem illet! Pedig látod, hogy alázatosan fogadom. Azt mondtam neked: „Küldj el engem!” És megtartottál... Mit akarsz hát tőlem?

– Mit akarok?!! Szeretném, ha érted nem hiába öltöttem volna testet. Ezt szeretném! De most már te egy más atyáé, egy más országé vagy, egy más nyelvet beszélsz... Ó! De mit tegyek, Atyám, hogy megtisztítsam ennek a fiadnak és testvéremnek megszentelt templomát? – Jézus sír, sápadtan, Atyjához beszélve.

Júdás is hamuszínűvé válik, és eltávolodik kissé, hallgatva. Jézus néhány lépéssel előtte megy, lehajtott fejjel, lefelé haladva a hegyről, fájdalomába zárkózva. És akkor Júdás egy megvető, fenyegető mozdulatot tesz, mintha durván káromkodna az Ártatlan mögött. Arca eddig, kétszínű módon a kedvesség és alázatosság álarcát hordozta. Most durvává, keménnyé, rondává, kegyetlenné válik. Igazán ördögivé. Teljes gyűlölet, de nem emberi gyűlölet, lángol fekete szemében, és a gyűlöletnek ez a tüze Jézus személyére irányul. Utána, vállát rántva és lábával dühösen dobbantva, Júdás pontot tesz benső gondolatmenetére. És összeszedve magát, tovább megy, mint valaki, aki most már visszavonhatatlanul elhatározta magát.

A város falai közel vannak. A nép gyülekezik a kapunál. Erdészek, kertészek, a szomszédos városok lakói. Köztük a tizenegy apostol, akik, amint meglátják a Mestert, eléje mennek.

– Mester, míg rád váraoztunk, idejött egy ember, téged keresve. Azt mondta, hogy Valéria kér, menj a felszabadított rómaiak zsinagógájához. Ő ott lesz.

– Rendben van. Odamegyünk. Előbb azonban elmegyünk a szefori Józsefhez, mert ruhám nem tiszta.

– Hol aludtál, Uram? – kérdezi Péter.

– Sehol, Simon. Imádkoztam a hegyen. A föld nedves volt, és sáros is. Látod.

– Miért imádkozol így, a szabadban, Uram? Megbetegedhetsz tőle...

– Az elemek nem ártnak az Emberfiának. Isten dolgai jók... Az emberek gyűlölik az Embert.

Péter felsóhajt... Elindulnak a galileai háza felé, és a többiek követik őket...

(7-1782)

Júdást bízzátok rám!

Az apostolok és tanítványok egy csoportja Jeruzsálem külvárosában, Ofelben megy az utcán. Meg-megállnak, mintha várnának valakit, körülnéznek, s közben egymással beszélgetnek. Péter, Júdás, Alfeus fia, Tamás és Jézus nincsenek köztük.

A Kerióti a csoport végén megy, és a tanítványok egy jóakarató csoportjához beszél. Többször néven szólítja őt valamelyik zsidó, aki követi a csoportot, de nem csatlakozik hozzá. Kétszer a Kerióti csak vállát rándítja a megszólításra, de meg se fordul. De a harmadik alkalommal egy zsidó elhagyja saját csoportját, erőszakkal utat tör a tanítványok között, megfogja Júdás ruhájának ujját, és megállásra kényszeríti, ezt mondva neki:

– Jöjj félre egy pillanatra, mert beszélünk kell veled!

– Nincs rá időm, és nem tehetem – válaszolja határozottan a Kerióti.

– Menj, menj! Megvárunk téged. Addig, míg Tamás meg nem érkezik, nem tudunk kimenni a városból – mondja neki András, aki a legközelebb van hozzá.

– Rendben van, menjetek előre, mert hamarosan jövök – mondja Júdás kelletlenül. – Amikor egyedül marad az alkalmatlankodóval, megkérdezi tőle: Nos, mit akarsz? Mit akartok? Még mindig nem hagyatok fel zaklatásommal?

– Ó, ó! Milyen beképzeltség! Bezzeg, amikor hívtunk, hogy pénzt adjunk neked, nem tartottad zaklatásnak! Kevély vagy, ember! De van, aki alázatossá tud tenni téged... Emlékezz rá!

– Szabad ember vagyok, és...

– Nem. Nem vagy szabad. Szabad az, akit semmi módon sem tudunk rabszolgánkká tenni. És te ismered a nevét. Te!... Te mindenkinek, mindenben a rabszolgája vagy, és elsősorban kevélységednek. Röviden: Jaj neked, ha nem jössz déli tizenkettő előtt Kaifás házába! – A „jaj” igazán fenyegetően hangzik.

– Rendben van! Eljövök. De jobban tennétek, ha hagynátok engem maradni, ha azt akarjátok...

– Mit? Szószegő, semmirekellő... – Júdás egy rántással kiszabadítja magát, és elsiet, azt mondva:

– Majd megmondom, ha ott leszek.

Csatlakozik a többiekhez. Gondolataiba mélyed, és kissé dühös. András udvariasan megkérdezi:

– Rossz hírek? Nem? Talán anyád...

Júdás először dühösen vissza akar vágni, de meggondolja magát, és azt mondja:

– Igen. Nem nagyon jó hírek... Tudod... az időjárás... Most... mert eszembe jutott a Mesternek egy parancsa. Ha az az ember nem állított volna meg, elfelejtettem volna azt is... Megmondta nekem, hol lakik, és ez eszembe juttatta megbízatásomat. Rendben van, amikor elmegyek ezért, elmegyek ahhoz az emberhez is, és jobban fogom tudni...

András, aki olyan egyszerű és becsületes, hogy távolról sem gyanakszik hazugságra, azt mondja udvariasan

– Menj csak, menj azonnal! Majd megmondom a többieknek. Menj, menj: Saját megnyugtatósodra...

– Nem, nem. Meg kell várnom Tamást, a pénz miatt. Valamivel később vagy előbb, nem számít... A többiek, akik várakozva megálltak, nézik őt, amint jön.

– Júdás szomorú híreket kapott – mondja András, udvariasan.

– Igen... néhány szóban. De később majd jobban megtudom, amikor elmegyek megtenni, amit kell...

– Mit? – kérdezi Bertalan.

– Íme, Tamás, futva jön – mondja ugyanakkor János. Ez megmenti Júdást a választól.

– Megvárakoztattalak titeket? Nagyon? Azért, mert jól akartam végezni... És jól sikerült. Nézzétek, milyen szép erszény. Jó a szegényeknek. A Mester megelégedett lesz.

– Ezt akarta. Nem volt egy fillérünk sem a koldusok számára – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Add ide nekem – mondja a Kerióti, kezét nyújtva az erszény felé, amit Tamás ide-oda dobál a kezében.

– De igazában... Jézus engem bízott meg az eladással, és az Ő kezébe kell adnom, amit érte kaptam.

– Neki átadod az elszámolást. Most add ide, mert sürgősen el kell mennem.

– Nem, ezt nem adom neked! Jézus azt mondta nekem, miközben mentünk: „Utána nekem adod az összeget.” És ezt teszem.

– Mitől félsz? Attól, hogy én elveszek belőle, vagy hogy elveszem tőled az eladás érdemét? Jerikóban én is eladtam, és pedig jól. Évek óta én vagyok megbízva a pénzzel. Az én jogom.

– Ó, ide hallgass! Ha ezen akarsz perlekedni, fogd! Én teljesítettem megbízatásomat, a többivel nem törődök. Fogd, fogd! Oly sok ennél szebb dolog van!... – és Tamás átadja az erszényt Júdásnak.

– Valójában, ha a Mester azt mondta... – mondja Fülöp.

– De ne legyünk szörszálhasogatók! Inkább menjünk, most, hogy mindnyájan együtt vagyunk! A Mester azt mondta, hogy legyünk Betániában déli tizenkettő előtt. Már alig van rá időnk – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Akkor én elhagylak titeket. Ti menjetek előre! Én hamarosan visszatérek hozzátok.

– Nem, nem! Ő nagyon világosan megmondta: „Maradjatok együtt!” – mondja Máté.

– Ti mindnyájan együtt. De nekem el kell mennem. Most, miután hallottam anyámról!...

– Így is lehet érteni a dolgot. Ha olyan parancsot adott neked, amiről mi nem tudunk... – mondja János.

A többiek, András és Tamást kivéve, kevésbé hajlanak arra, hogy engedjék Júdást elmenni. De végül azt mondják:

– Rendben van. Menj! De végezd gyorsan, és légy okos...

És Júdás elsiet egy utcában, míg a többiek folytatják útjukat.

– De ez nem helyes. Nem jól tettük. A Mester megmondta: „Maradjatok mindig együtt, és legyetek jók”. Engedetlenség voltunk a Mester iránt. Ez bánt engem – mondja kis idő múlva a zelóta Simon.

– Én is így gondoltam... – mondja Máté.

Az apostolok mind egy csoportban vannak, amikor megbeszélik, mit kell tenniük. a tanítványok ilyenkor tiszteletteljesen távol maradnak. Bertalan azt mondja

– Tegyük így: Bocsássuk el ezeket, akik követnek minket. Most, mielőtt még rátérünk a Betániába vezető útra. És utána két csoportra oszlunk. és várunk Júdásra. Egyik rész az alsó úton, a másik a felsőn. Akik gyorsabban járnak, az alsón, a többiek a felsőn. Így akkor is, ha a Mester elénk jön, együtt lát minket, mert Betánia előtt az egyik csoport megvárja a másikat.

Elfogadják a tervet. Elbúcsúznak a tanítványoktól. És utána együtt mennek addig a helyig, ahol a két út elágazik.

Júdás közben elfut, mintha üldöznék. Időnként hátranéz, hogy meggyőződjék, valóban nem követi-e valaki. Délen elhagyja Jeruzsálemet és Kaifás kinti házához megy. A legszebb ház a dombos környéken. Bekopogtat, és miután beengedik, biztosan halad a házon belül, mint aki jól ismeri a járást. Belép egy nagy terembe, ahol már többen várnak rá: Kaifás, Elchiás, Félix, Simon, (Elianna fia), Doras fia, akit szintén Dorasnak hívnak, Kornélius, Tomai, Szádok, Kananiás, Kollaszcebona, Natánael, Faba fia, egy másik Simon, József és Joachim. Kaifás mutatja be őket Júdásnak, és hozzáteszi: azért jöttek össze, hogy ítéletet mondjanak feletted.

Júdás arcán félelem, harag, erőszakosság tükröződik. De hallgat. Nem nagyképűsködik. A többiek megvetéssel körülveszik, és mindenki megmondja véleményét.

– Nos? Mit csináltál pénzünkkel? Mit mondasz nekünk, bölcs ember, aki mindent gyorsan és jól végez el? Hol a te munkád? Hazug vagy, semmirekellő fecsegő. Hol van a nő? Többé még őt sem birtokolod? És ahelyett, hogy minket szolgálnál, Őt szolgálod, mi? Így segítesz minket? – Gyűlölettel állják őt körül, kiabálva és toporzékolva fenyegetik, még sok egyebet is mondva.

Júdás hagyja, hogy jól kikiabálják magukat. Amikor belefáradtak, és kifogytak a lélegzetből, ő beszél:

– Megtettem, amit tudtam. Kinek a hibája, ha se én, se senki más se tudja Őt bűnbe vinni? Azt mondtátok, próbára akarjátok tenni erőnyeit. Én bebizonyítottam nektek, hogy Ő nem követ el bűnt. Azért szolgálatotokra voltam abban, amit akartatok. Talán nektek, mindnyájatoknak sikerült Őt olyan helyzetbe hoznotok, hogy vádolhatjátok? Nem. Minden kísérletek, amellyel bűnösnek akartátok Őt feltüntetni, amivel törbe akartátok csalni, csődöt mondott, és Ő nagyobbá vált általuk, mint előzőleg volt. És akkor, ha nem értetek el sikert gyűlöletetekkel, nekem kell sikert elérnem, aki nem gyűlölöm Őt, aki csak kiábrándultam belőle, mert egy szegény ártatlant követtem, aki túlságosan szent ahhoz, hogy királlyá legyen, egy olyan királlyá, aki elüzi ellenségeit? Mi rosszat tett nekem Ő, hogy én rosszat tegyek neki? Azért mondom ezt, mert arra gondolok, hogy ti annyira gyűlölitek, hogy halálát akarjátok. Nem tudom többé elhinni, hogy csak arról akarjátok meggyőzni a népet, hogy Ő egy bolond, és engem, minket, a mi javunkra, és Őt magát iránta érzett irgalomból akarjátok meggyőzni erről. Túlságosan nagylelkűek vagytok velem, és túlságosan tajtékozok a dühtől, amikor látjátok, hogy Ő felette áll minden rossznak, és ezért nem tudok hinni nektek. Azt kérdeztétek, mit csináltam pénzetekkel? Tudjátok, mire használtam fel azt. Arra, hogy meggyőzzem a nőt, és ez sokba került... Nem sikerült ez nekem az első alkalommal, amikor rá akartam beszélni...

– Ugyan, hallgass! Semmi sem igaz ebből. Ő bolondult utána, és biztosan azonnal elment. Te magad mondtad nekünk, hogy ő bevallotta ezt neked. Tolvaj vagy. Ki tudja, mire használtad fel pénzünket!

– Arra, hogy tönkregyem lelkemet, ti lélekgyilkosok! Arra, hogy álnokká tegyem magamat, akinek többé nincs békéje, aki érzi, hogy Ő és társai gyanakszanak rá. Mert, tudjátok meg, Ő rájött... Ó, ha elűzött volna! De nem űzött el. Nem. Nem űz el engem. Megvéd, oltalmaz, szeret!... A ti pénzetek! De miért is fogadtam el az első fillért?

– Azért, mert egy nyomorult vagy. Örültél a mi pénzünknek, és most sírsz azon, hogy örültél neki. Kétszínű alak! És közben semmi sem változott meg, és növekszik körülötte a tömeg, és mindinkább el vannak bűvölve tőle. A te hibádból közel áll a mi bukásunk!

– Az én hibámból? Miért nem mertétek akkor elfogni Őt, és arról vádolni, hogy királlyá akarja tenni magát? Mondtátok nekem, hogy megkíséreltétek ezt, annak ellenére, hogy előre megmondtam nektek, ez hasztalan, mert ő nem éhezi a hatalmat. Miért nem tudtátok rávenni Őt arra, hogy vétkezzen küldetése ellen, amikor ti olyan ügyesek vagytok?

– Azért, mert elmenekült kezeink közül. Egy ördög, aki eloszlik, mint a füst, amikor akar. Olyan, mint egy kígyó, elbűvöl, és ha nézik, semmit sem tudnak tenni.

– Akkor, amikor ellenségeire: rátok néz. Mert én látom, hogy ha azokra néz, akik nem gyűlölik Őt teljes erejükből, mint ti teszitek, akkor tekintete mozgásba hoz, cselekedetekre indít. Ó, az Ő tekintete! Mert így néz rám, és jobbá tesz engem, aki magamtól egy szörnyeteg vagyok, és miattatok, akik tízszer akkora szörnyeteggé tettetek!

– Mennyi beszéd! Te biztosítottál minket, hogy Izrael érdekében segítesz. De nem fogod fel, te nyomorult, hogy ez az ember, romlásunkat okozza?

– A mienkét? Kiét?

– Hát az egész népét! A rómaiak...

– Nem. Csak a ti romlásotokat. Ti magatokat féltitek. Ti tudjátok, hogy Róma nem csap le ránk ömiatta. Ti tudjátok ezt, amint én és a nép is tudja: De ti remegtek, mert tudjátok, féltetek attól, hogy Ő kidob titeket a Templomból, Izrael Országából. És jól tenné. Jól tenné, ha

megtisztítaná szérűjét töletek, tisztátalan hiénáktól, szennyes alakoktól, viperáktól!... –
Dühöng.

Rárontanak, megrázzák, dühöngve, szinte széttépik... Kaifás arcába kiáltja:

– Rendben van! Így van! De ha így van, jogunk van megvédeni magunkat. És látva, hogy kis dolgok nem elégségesek többé arra, hogy rávegyük Őt a menekülésre, és megtisztítsuk tőle a földet, saját kezünkbe vesszük a dolgot, és téged, haszontalan, fecsegő szolga, kihagyunk a játéktól. És utána majd elintézzük téged is, ebben ne kételkedjél...

Elchiás belevág Kaifás szavába, és jeges közömbösségével, mint egy mérges kígyó, azt mondja:

– Nem. Nem így. Te túlzol, Kaifás. Júdás megtette, amit tudott. Nem kell fenyegetned őt. Alapjában véve, nem ugyanaz az érdeke neki is, mint nekünk?

– De ostoba vagy, Elchiás? Nekem, és neki? Én azt akarom, hogy Őt elűzzék! Júdás pedig az Ő diadalát akarja, hogy vele együtt ő is diadalmaskodjék. És te azt mondd... – kiáltja Simon.

– Béke, béke! Mindig azt mondjátok, hogy én szigorú vagyok. De íme, ma egyedül én vagyok jó. Meg kell érteni Júdást, és részvételt kell lenni iránta! Ő segít minket, amennyire tud. Ő jó barátunk, de, természetesen, a Mester barátja is. Szíve aggódik... Szeretné megmenteni a Mestert, önmagát és Izraelt... Hogyan lehet összeegyeztetni bizonyos dolgokat, amelyek ennire ellenkeznek? Hagyjuk őt beszélni!

A felhördülés lecsillapodik. Júdás végre beszélhet. És azt mondja:

– Elchiásnak igaza van. Én... Mit akartok tőlem? Még nem tudom pontosan. Megtettem, amit tudtam. Nem tudok többet tenni. Ő sokkal nagyobb nálam. Olvas a szívemben... és sose bánik velem úgy, amint megérdemelném. Én egy bűnös vagyok, és Ő tudja azt, és feloldoz engem. Ha nem lennék olyan gyáva, meg kellene... Meg kellene ölnöm magamat, hogy lehetetlenné tegyem, hogy neki ártsak. – Júdás elcsüggedten leül. Arca kezei között, szemeit tágra nyitva, a semmibe bámul. Láthatóan szenved ellentétes ösztöneivel való küzdelmében...

– Mesebeszéd! Mit akarsz, hogy tudjon? Te teszel úgy, mert bánod, hogy oly messzire mentél! – kiált fel Kornéliusz.

– És ha úgy lenne? Óh, ha úgy lenne! Ha igazán bálnám, és képes lennék megmaradni ebben a bűnbánatban!

– Hát látjátok? Hát halljátok? Szegény dénárjaink! – károm Kananiás.

– Olyannal van dolgunk, aki nem tudja, mit csináljon. Egy gyengeelméjűnél is rosszabbat választottunk! – teszi hozzá Félix.

– Gyengeelméjű? Egy bábút, kell mondanod! Ha a Galileai húzza meg a drótot, a Galileaihoz megy. Ha mi húzzuk meg, hozzánk jön – kiabálja Szádok.

– Rendben van, ha annyira ügyesebbek vagytok nálam, csináljátok magatok! Engem mától fogva nem érdekel. Ne várjatok többé egy hírt, egy szót sem. Már nem is tudnék többé hírt adni nektek, mert Ő már gyanakszik rám és felügyelet alatt tart...

– De azt mondtad, hogy feloldoz téged?

– Igen. Feloldoz engem. De éppen azért, mert mindent tud. Mindent tud! Mindent tud! Óh! – Júdás kezeibe temeti arcát.

– Akkor távozz, te férfiruhába öltözött nő, te torzszülött! Menj el! Majd magunk elvégezzük... És vigyázz, vigyázz, mert ha erről beszélsz neki, fizetni fogsz érte!

– Megyek! Megyek! Bár sose jöttem volna ide! De emlékezzetek arra, amit már mondtam. Ő találkozott atyáddal, Simon, és a te rokonoddal, Elchiás. Nem hiszem, hogy Dániel beszélt. Jelen voltam, és sose láttam őt külön beszélni. De a te atyád! Nem beszélt, aszerint, amit tanítványtársaim mondanak, még a te nevedet sem árulta el. Csak arra szorítkozott, hogy fia elkergette őt, mert ő szerette a Mestert, és nem helyeselte a te viselkedésedet. De mondta, hogy mi látjuk egymást, és hogy én a te házába megyek... És mondhatta a többit is. Tekua nem a

világ végén van... Ne mondjátok azt, hogy én beszéltem, mert a ti felfogástokat már sokan ismerik.

– Atyám nem fog többé beszélni. Meghalt – mondja lassan Simon.

– Meghalt? Megölte? Rettenetes! Miért is mondtam meg, hogy hol volt...

– Én nem öltem meg senkit sem. Nem mozdultam ki Jeruzsálemből. Oly sok módja van a halálnak. Te csodálkozol azon, hogy egy öreget, és egy öreget, aki pénzbehajtással foglalkozik, meggyilkolnak? Ami a többit illeti... az az ő hibája. Ha nyugodt maradt volna, ha nem lettek volna szemei és fülei és nyelve, hogy lásson, halljon és korholjon, még házában lenne, tisztelve és kiszolgálva fia által... – mondja kínos lassúsággal Simon.

– Tehát... te gyilkoltattad meg? Apagyilkos!

– Bolond vagy! Az öreget megütötték, elesett, beverte a fejét, és meghalt. Egy szerencsétlenség. Egyszerűen egy szerencsétlenség. Az ő balszerencséje volt, hogy egy gazembertől kellett beszélnie a helypénzt...

– Ismerlek, Simon. És nem tudom elhinni... Te gyilkos vagy... – Júdás kővé mered.

A másik az arcába nevet, és megismétli:

– Rémekeket látsz. Büntényt látsz ott, ahol csak egy szerencsétlenség van. Én csak tegnapelőtt tudtam meg, hogy mi történt. Hogy bosszút álljak, és kifejezzem tiszteletemet. De ha tisztelni tudtam a holttestet, nem tudtam még elfogni a gyilkost. Biztosan egy rabló volt, aki lejött az Adominról, hogy a vásáron eladja a lopott holmit... Ki tudja elfogni?

– Nem hiszem... Nem hiszem... El! El! Hagyjatok elmenni!... Rosszabbak vagytok a sakálknál... El! El! – És fogja köpenyét, ami leesett, és kifelé indul.

De Kananiás megfogja őt ragadozó madáréhoz hasonló karmaival:

– És a nő? Hol van a nő? Mit mondott? Mit csinált? Tudod?

– Semmit sem tudok... Hagyjatok elmenni...

– Hazudsz! Te hazug vagy! – kiáltja Kananiás.

– Nem tudom. Esküszöm. Eljött. Ez biztos. De senki se látta őt. Nem én, akinek azonnal el kellett jönnöm a Rabbival. Nem a társaim. Őket ügyesen kikérdeztem... Láttam az összetört ékszereket, amelyeket Eliza a konyhába hozott... és többet nem tudok. Esküszöm az Oltárra és a Tabernákulumra!

– És ki képes hinni neked? Hitvány vagy. Amint elárulod a Mestert, úgy elárulhatsz minket is. De vigyázz magadra!

– Nem árulok el. Esküszöm Isten Templomára!

– Hamisan esküszöl. Arcodról látszik. Őt szolgálod, nem minket...

– Nem. Esküszöm Isten Nevére!

– Mondd ki, ha meg mered erősíteni vele esküdet!

– Esküszöm Jahvéra! – és hamuszürke lesz, amikor így mondja ki Isten nevét. Remeg, dadog, még csak arra sem képes, hogy úgy mondja ki, ahogyan szokták. Úgy tűnik, hogy a J-t há-nak mondja; a vé-t nagyon vontatva, a végét pedig, mintha belélegezne, úgy hangzik: Jeocvé. Egyszóval, nagyon furcsán.

Félelmetes csönd van a szobában. Visszahúzódnak Júdástól... De utána Dórá és egy másik azt mondja:

– Ismételd meg ugyanezt az esküt, és erősítsd meg, hogy csak minket szolgálsz!...

– Ah, nem! Átkozottak! Azt nem! Esküszöm, hogy nem árultalak el titeket, és hogy nem jelentelek fel titeket a Mesternél. És már ezzel is vétkezem. De jövőmet nem kötöm hozzátok! Hozzátok, akik holnap, eskü alatt bármit követelhetnek tőlem... még egy büntényt is. Nem! Jelentsetek fel engem, mint szentségtörőt a nagytanácsnak, jelentsetek fel engem, mint gyilkost a rómaiaknak. Nem fogok védekezni. Engedem, hogy meggyilkoljanak... És jó lesz számomra. De nem esküszöm többet... többet nem... – és kiszabadítja magát azoktól, akik erőszakkal visszatartják, és elmenekül, kiáltozva:

– De tudjátok meg, hogy Róma szemmel tart titeket, és Róma szereti a Mestert...

Erősen bevágja az ajtót, úgy hogy visszhangzik az egész házban. Ez jelzi, hogy Júdás elhagyta ezt a farkasbarlangot.

Egymásra néznek... A düh, és talán a félelem, kékké teszi őket... És nem tudják kitölteni haragjukat és félelmüket máson... Egymással vesznek össze. Mindenki igyekszik a másikra hárítani a felelősséget a törtétekért és a bekövetkező bajokért. Ki egyik, ki a másik értelemben korhol. Ki a múltért, ki a jövőért. Valaki azt kiáltja: „Te akartad elcsábítani Júdást!” Más valaki pedig: „Helytelenül tettétek, hogy rosszul bántatok velem. Lelepleztétek magatokat!” Valaki azt ajánlja: „Fussunk utána, pénzzel, bocsánatkéréssel...”

– Ah, ezt már nem! – kiáltja Elchiás, akit a leginkább korholnak. – Bízhatok rád, és azt kell majd mondanod, hogy bölcs vagyok. Júdás megszelídül, ha elfogy a pénze. Ó, olyan szelíd lesz, mint egy bárány! – és kigyó módjára nevet. – Kemény marad ma, holnap, talán egy hónapig... De azután... Túlságosan bűnös ahhoz, hogy abban a szegénységben tudjon élni, amit a Rabbi ad neki... és eljön majd hozzánk... Ha, ha! Hagyjátok, hogy én tegyem. Bízhatok rád! Én tudom...

– Igen. De közben... Hallottad? A rómaiak kémkednek utánunk! A rómaiak szeretik Őt! És ez igaz. Ma reggel is, és tegnap, és tegnapelőtt várták Őt a Pogányok udvarában. Az Antónia asszonyai mindig ott vannak... Elmennek egészen Cezáreáig, hogy Őt hallgassák...

– Női szeszélyek! Engem nem aggaszt. A férfi szép. És jól beszél. Ők bolondulnak a fecsegő demagógok és bölcselők után. Számukra a Galileai ezek egyike, és nem több. Arra szolgál, hogy elűzze unalmukat. Türelemre van szükségünk a sikerhez! Türelemre és ravaszságra. És bátorságra is. De ti nem rendelkeztek ezzel. Meg akarjátok tenni, de feltűnés nélkül. Én megmondtam nektek, mit tennék. De nem akarjátok...

– Én félek a néptől. Nagyon szereti Őt. Szeretet itt. Szeretet ott... Ki tudja megérinteni Őt? Ha elűzzük, elűznek minket... Szükséges... – mondja Kaifás.

– Szükség van arra, hogy több alkalmat ne szalasszunk el. Mennyit elszalasztottunk! Az első alkalommal, el kell távolítani közülünk a bizonytalanokat, és utána el kell intéznünk a rómaiakat is.

– Könnyű, mondani! De mikor, hol lesz alkalmunk ezt tenni? Ő nem vétkezik, nem vágyik hatalomra, nem...

– Ha nincs alkalom, teremteni kell... És most menjünk! Közben holnap szemmel tartjuk... A Templom a mienk. Kívülről Róma parancsol. Kívül megvédi Őt a nép. De a Templomban...

(7-1797)

Jézus Péterrel és Júdás Tádéval a Hinnon-völgyében élő leprásoknál jár, és meggyógyít közülük hetet. Utána rátérnek a Betánia felé vezető útra, meglátják a Keriótit, aki egyedül, gyorsan megy ugyanazon az úton.

– De ez Júdás! – kiált fel Taddeus, aki először látja meg őt.

– Miért itt? Egyedül? Hé! Júdás! – kiáltja Péter. Júdás hirtelen megáll. Sápadt, sőt kimondottan zöld. Péter azt mondja neki:

– Az ördögöt láttad, hogy olyan salátaszíned van?

– Mit keresel itt, Júdás? Miért hagytad el társaidat? – kérdi ugyanakkor Jézus.

Júdás már uralkodik magán. Azt mondja:

– Velük voltam. Találkoztam valakivel, aki üzenetet hozott anyámtól. Nézd!... – kutat övében. Homlokára üt, mondva: – Ott hagytam, annál az embernél! Oda akartam adni neked a levelet, hogy elolvasd... Ó, vagy elvesztettem az úton... Nem érzi magát nagyon jól. Sőt, rosszul van... De íme, ott vannak a társak... Megálltak. Megláttak téged... Mester, meg vagyok zavarodva...

– Látom.

– Mester... íme az erszények. Kettőbe osztottam el, hogy... hogy ne legyen szembeötlő... Egyedül voltam...

Az apostolok, Bertalan, Fülöp, Máté, Simon és Jakab, Zebedeus fia, egy kicsit zavarban vannak. Szeretettel közelednek Jézushoz, de úgy, mint akik hibát követettek el.

Jézus nézi őket, és azt mondja:

– Ne tegyétek többet! Sose jó, ha meg vagytok osztva. Ha én azt mondom nektek, hogy ne tegyétek azt, azért van, mert tudom, hogy a győzelemhez szükségetek van egymás támogatására. Nem vagytok olyan erősek, hogy magatok meg tudnátok tenni. Egyesülve az egyik megfélemezi vagy támogatja a másikat. Megosztva...

– Mester, én adtam a rossz tanácsot. Csak utána emlékeztünk vissza arra, hogy azt mondtad, ne szakadjunk szét, hanem együtt menjünk Betániába. Júdásnak jó oka volt, hogy elmenjen, és nem gondoltunk arra, hogy vele menjünk. Bocsáss meg, Uram! – mondja Bertalan alázatosan és őszintén.

– Igen, megbocsátok nektek. De ismétlem: Ne tegyétek többet! Gondoljatok arra, hogy az engedelmség mindig megment legalább egy bűntől: attól, hogy beképzelitek, képesek vagytok valamit magatok is megtenni. Ti nem tudjátok, hogy az ördög mennyire kering körülöttetek, hogy minden indítóokot felhozva bűnre vegyen rá titeket, és megtagadtassa veletek Mestereteket, akit már annyira üldöznek. Az idők mindig nehezebbekké válnak számomra és a szervezet számára, amelynek megalapítására jöttem. Úgy, hogy nagy gondosságra van szükség ahhoz, hogy az ne szennyeződjék be. Súlyosan megsebezni és megölni ugyanis nem lehet, egészen a világ végéig. Ellenfeleitek erősen figyelnek titeket. Sose tévesztenek szem elől, úgy, amint mérlegelik minden cselekedetemet és szavamat is. Azért, hogy anyaguk legyen befeketítemre. Ha látják, hogy ti veszekedtek, meg vagytok osztva, valamiben tökéletlenek vagytok, még ha csak kis dologban is, ők összegyűjtik és elferdítik azt, amit tettetek, és szennyként és vádként felhasználják ellenem és Egyházam ellen, amit most alakítok ki. Látjátok! Nem korholland titeket, hanem tanácsot adok nektek. A ti javatokra. Ó, barátaim, ti nem tudjátok, hogy ők a legjobb dolgokat is elferdítik, és úgy állítják be, hogy látszólag igazságosan vádolhassanak engem? Azért a jövőben legyetek engedelmesebbek és okosabbak!

Az apostolokat megindítja Jézus kedvessége. A Kerióti arcszíne állandóan változik. Lehangelten, kissé a többiek mögött megy, míg Péter meg nem kérdezi:

– Mit csinálsz ott? Nem vétettél jobban, mint a többiek. Jöjj azért előre, a többiekkel – és ő kénytelen engedelmeskedni.

Betánia előtt találkoznak a másik utat választó többi apostollal. Együtt mennek Lázár házáig. János tudtukra adja, hogy már várják őket, mert a szolgák észrevették érkezésüket. Mondták nekik, hogy Lázár nagyon rosszul van.

– Tudom. Ezért mondtam nektek, hogy Simon házában fogunk megszállni. De nem akarok elmenni anélkül, hogy még egyszer ne üdvözlőlném őt.

– De miért nem gyógyítod meg? Annyira igazságos lenne! Te engeded, hogy legjobb szolgálód mind meghaljon. Nem értem – mondja a Kerióti, aki mindig merész, a legjobb pillanataiban is.

– Nem szükséges, hogy te azt előre tudjad.

– Igaz. Nem szükséges. De tudod, mit mondanak ellenségeid? Hogy akkor gyógyítasz meg valakit, amikor megteheted, nem pedig, amikor meg akarod tenni, és hogy megvéded őket, amikor tudod... Nem tudod, hogy az a tekuai öreg már meghalt? Meggyilkolták.

– Meghalt? Ki? Elianna? Hogyan? – kérdezik mindnyájan, izgatottan. Csak Péter kérdezi meg:

– És te honnan tudod?

– Véletlenül tudtam meg abban a házban, ahol tartózkodtam, és Isten tudja, hogy nem hazudok. Úgy látszik, hogy egy kereskedőnek öltözött rabló ölte meg, ahelyett, hogy fizetett volna helyéért...

– Szegény öreg! Milyen szerencsétlen élet! Milyen szomorú halál! Nem szólsz hozzá semmit, Mester? – mondják sokan.

– Semmi mondanivalóm sincs azon kívül, hogy az öreg Krisztust szolgálta haláláig. Bárcsak mindnyájan ezt tennék!

– Mondd csak, Alfeus fia, nemde úgy lesz, amint te mondtad? – kérdezi Péter Tádét.

– Lehet. Egy fiú, aki gyűlöletből elúzi atyját, utána, mindenre képes, ilyen gyűlölettől vezetve. Unokatestvérem, ugyancsak igazak a te szavaid: „Testvér, testvér ellen lesz és az atya fiai ellen.”

– Igen. És aki ezt teszi, azt fogja hinni, hogy Istent szolgálja vele. Vak szemek, keménnyé vált szívek, sötétben lévő lelkek. Mégis nektek szeretnetek kell őket – mondja Jézus.

– De hogyan fogjuk szeretni azokat, akik így bánnak velünk? Már az is sok lesz, ha nem válaszolunk cselekedetükre, hanem megadással elviseljük azokat – kiált fel Fülöp.

– Én példát adok majd nektek, ami megtanít titeket erre. Annak idejében. És ha szerettek engem, úgy fogtok tenni, amint majd én teszek.

(7-1812)

Jézus a templomszentelés évfordulóján, egy hideg téli napon a Templomban beszélget, fel és alá járva, az apostolokkal. Hideg szél fúj. Péter megjegyzi, hogy nagyon furcsa: egy rabbi se látható. Tamás, vaskos köpenyébe burkolózva, azt mondja:

– Bezárkóztak valamelyik szobába, mert félnek, hogy elvesztik hangjukat! Hiányzanak neked? – és nevet.

– Nekem nem! Bár sose látnám őket! De nem szeretném, ha... – és Péter a Keriótira néz, aki nem beszél, de megérti Péter pillantását, és azt mondja:

– Igazában megígérték, hogy többet nem kellemetlenkednek, kivéve, ha a Mester... megbotránkoztatja őket. Biztos, hogy éberek, de ha valaki nem követ el bűnt, nem bántja meg őket, akkor ők távol maradnak.

– Jobb így! És Isten áldjon meg téged, gyerek, ha sikerült rávenned őket az ésszerű viselkedésre!

Egy asszony Jézushoz megy, beteg gyermekével. Jézus meggyógyítja őt. Az asszony alamizsnát helyez Jézus lábaihoz, s azt mondja:

– Ezt más szenvedő gyermekek számára. – A Kerióti magához veszi a pénzt.

Jön egy csoport, és kéri Jézust, menjen velük, ki a Templomból, és üzzön ki egy ördögöt egy kislányból. Jézus velük megy. Az ördög nagyon tiltakozik a kiűzés ellen, s többek közt ezt mondja:

– Ne üzzél ki engem! Miért üzöl ki minket, amikor az ördögök egy légióját tartod magad mellett egyetlen emberben? Nem tudod, hogy az egész pokol ott van abban az egyben? Igen, tudod... Engedd, hogy én itt maradjak... Vagy legalább engedd meg, hogy őbelé menjek! Ne küldj le engem a Mélységbe!

Mikor végül mégis távoznia kell az ördögnek, megígéri:

– De nem megyek messze... Haha, ha!

(7-1819)

Én mindent és mindenkit megértek

Lázár feltámasztása után az apostolok élvezik a pihenést Betániában. Mindenkit öröm tölt el. Az apostolok beszélnek egymással, s kifejezik meggyőződésüket, hogy most már biztosak Jézus győzelmében minden ellensége felett, és hogy küldetése most már minden akadály nélkül fog folytatódni, és még azok is elismerik Őt Messiásnak, akik eddig ezt a legmakacsabban tagadták. Egészen megifjodtak örömükben, és már sokat álmodoznak jövőjükéről, emberi módon.

De közöttük leginkább a kerióti Júdás örül, akit természete mindig a végletekbe hajt. Gratulál magának, hogy tudott várni, és hogy hitt a Mester győzelmében, és hogy megvetette a nagytanács fenyegetéseit... Annyira örvendezik, hogy végül még azt is elmondja, amit mindig titkolt, és ámulatba ejti vele társait:

– Igen. Meg akartak venni engem, el akartak csábítani hízeltételeimmel, és amikor látták, hogy ezekkel semmire sem mennek, fenyegetéseikkel. Ha tudnátok! De én! Én ugyanazzal a pénzzel fizettem vissza nekik! Tettettem nekik, hogy szeretem őket, amint ők tettették, hogy szeretnek engem. Becsaptam őket, amint ők becsaptak engem, és elárultam őket, amint ők el akartak árulni engem... Mert ez akarták. Elhítenni velem, hogy jó szándékkal teszik próbára a Mestert, hogy ünnepélyesen Isten Szentjének jelenthessék ki Őt. De én ismerem őket! Én ismerem őket. És minden dologban, amiről ők azt mondták, hogy tenni akarnak, én úgy ügyeskedtem, hogy Jézus szentsége valóban a felhőtlen déli napnál is ragyogóbban nyilvánult ki... Veszélyes volt számomra ez a játék! Ha rajtakaptak volna! De kész voltam mindenre, még a halálra is azért, hogy szolgáljam Istent Mesteremben. És így mindent tudtam... Eh! Néha bolondnak, gonosznak, civakodónak látszotam elöttetek. Ha tudtátok volna! Csak én ismerem az éjszakáimat, a gondot, amivel mindent jól kellett véghezvinnem anélkül, hogy valakinek is föltűntem volna. Mindnyájan gyanakodtatok egy kicsit rám. Tudom. De nem haragszom ezért rátok. Az én eljárásom... igen... helyet adhatott a gyanakvásnak. De céloim jó volt, és engem csak ez érdekelt. Jézus semmit sem tud. Vagy azt hiszi, hogy Ő is csak gyanakszik rám. De tudok hallgatni anélkül, hogy igényt tartanék a dicséretre. És hallgassatok ti is! Egy napon, az első időkben, amikor Ővele voltam – és te, zelóta Simon, és te János, Zebedeus fia, velem voltatok – ő megfeddett engem, mivel dicsekedtem gyakorlati érzékemmel. Attól fogva én... sose tettem számára szembeötlővé ezt a képességemet, de az Ő javára továbbra is használtam. Úgy tettem, mint ahogyan egy anya tesz gyakorlatlan gyermekével. Eltávolítja az akadályokat útjából, meghajlítja a tüske nélküli ágat és felemeli azt, amelyik megsebezheti őt, vagy előrelátó cselekedetekkel ráveszi őt, hogy megtegye azt, amiről tudja, hogy meg kell neki tennie, és hogy elkerülje azt, ami rossz, anélkül, hogy a gyermek azt észrevenné. Sőt, a gyermek azt hiszi, hogy magától jutott el arra, hogy gátlástalanul járni tud, és szép virágokat szed a mamának, önként. Én hasonlóképpen tettem a Mesterrel. Mert az életszentség nem elég az emberek és a Sátán világában. Szükség van arra is, hogy egyenlő fegyverekkel harcoljunk, legalábbis az emberekkel... és néha... egy kis pokoli ravaszsággal, nem rossz felhasználni más fegyvereket is. Ez az én elgondolásom. De Ő nem akar erről hallani... Ő túlságosan jó... Rendben van. Én megértek mindent és mindenkit, és megbocsátom a rossz gondolatokat, amelyeket rólam alkothattatok. Most tudjátok. Szeressük most egymást jó társak módjára, az Ő iránta való szeretetből és az Ő dicsőségére. – És Jézusra mutat, aki sokkal messzebb sétál egy napsugaras úton, a boldogan mosolygó Lázárral beszélgetve.

(8-96)

Arimateai József titokban figyelmezteti Jézust, hogy a nagytanács másnap el akarja fogni Őt a zsinagógában, és azt tanácsolja neki, hogy azonnal menjen el valami biztos helyre. Jézus

elhatározza, hogy a Szamaria határán lévő Efraimba megy. Lázár Jézus és az apostolok rendelkezésére bocsát néhány nagy, zárt kocsit, és azonnal elindulnak.

(8-107)

Maradok! Inkább, mint bárki!

A kocsikkal csak Nike Jerikó melletti birtokáig mennek. Ott megpihelve, másnap gyalog indulnak tovább. A Galileába vagy Szamariába vezető választóútnál Jézus megáll, egy kis csermely mellett, hogy étkezzenek. Csöndben, gondolataikba merülve esznek. Utána Jézus felrázza őket szavaival:

– Nem kérdezitek tőlem, hová megyünk? A tegnapi izgalom megbénította nyelveteket, vagy többé nem tűnök Mestereteknek?

A tizenkettő felemeli fejét. Lesújtott, vagy legalábbis megdöbben arcukat Jézus nyugodt arca felé fordítják, és a tizenkét szájából együttesen egy „Ó!” száll fel. Utána Péter válaszol mindnyájuk helyett:

– Mester, te tudod, hogy te mindig ugyanaz vagy számunkra. De tegnap óta olyanok vagyunk, mint akiket alaposan fejbe vágta. És minden álomnak tűnik. És te, látjuk, és tudjuk, hogy te vagy, de már olyan távolinak tűnsz számunkra. Egy kicsit az az érzés maradt bennünk, amit éreztünk, amikor Atyáddal beszéltél, mielőtt Lázárt hívtad, és pusztán hatalmad erejével oda vonzottad, kötelékeiben, és pusztán akaratod által életre keltetted őt. Mintegy megfélemlítesz minket. A magam nevében beszélek... de azt hiszem, így vagyunk mindnyájan... Most azután... Mi... Ez a távozás... oly hirtelenül és olyan titokzatosan!

– Kettős félelmetek van? Érzitek a fenyegető veszélyt? Nincs erőtök, érzitek, hogy nincs erőtök az utolsó megpróbáltatással szembeállni, és azt legyőzni? Mondjátok meg a legnagyobb szabadsággal! Még Júdeában vagyunk. Közel vagyunk a Galileába vezető alsó utakhoz. Mindenki elmehet, ha akar, és időben elmehet, hogy a nagytanács ne gyűljön...

Az apostolokat felizgatják ezek a szavak. Egyesek kinyújtózkodtak a fűvön a langyos napsütésben. Ezek felülnek. Aki pedig ült, felugrik. Jézus folytatja:

– Mert mától fogva a törvényesen Üldözött vagyok. Tudjátok meg. Ebben az órában hamarosan felolvassák Jeruzsálem és a városok több mint ötszáz zsinagógájában, akik kézhez kaphatták a tegnap délben kibocsátott rendeletet, hogy én nagy bűnös vagyok, és aki csak tudja, hol tartózkodom, köteles feljelenteni engem a nagytanácsnak, hogy az elfogjon...

Az apostolok felkiáltanak, mintha máris elfogva látnák Őt. János a nyakába borul, sóhajtozva:

– Ah! Mindig előre láttam! – és erősen zokog. Van, aki szidja a nagytanácsot, mások Isten igazságosságát hívják le, vagy sírnak, vagy szoborrá merevednek.

– Hallgassatok! Idefigyeljétek! Én sohasem vezettelek félre titeket. Mindig megmondtam nektek az igazságot. Ha tudtam, megvédtelek és oltalmaztalak titeket. A ti közelléteket olyan szeretetreméltó volt számomra, mint a gyermekeké. Azért nem tartottam titokban előttetek utolsó órámat... a rám váró veszélyeket... szenvedéseket. De ezek az enyéim voltak, kizárólag az enyéim. Most a ti számotokra fennálló veszélyről, a ti biztonságotokról, és családotokéről van szó, s ezt kell tekintetbe vennetek. Kérlek titeket, tegyétek meg! Teljesen szabadon. Ne befolyásoljon irántam érzett szeretetetek, vagy az, hogy én választottalak ki titeket. Feloldalak titeket minden kötelezettség alól Isten és az Ő Krisztusa iránt. Úgy fontoljátok meg, mintha most találkoznátok velem, az első alkalommal, és ti, miután meghallgattatok engem, mérjétek fel, hogy megfelelő-e vagy nem, számotokra, követni az Ismeretlent, akinek szavai megindítottak titeket. Vegyétek számításba, mintha először hallanátok és látnátok engem, amint azt mondom nektek: „Vigyázzatok, mert engem üldöznek és gyűlölnék, és aki engem szeret és követ, azt úgy üldözik és gyűlölik, mint engem, személyében, érdekeiben és érzelmeiben. Vigyázzatok, mert az üldözés halállal és a családi javak elkobzásával végződhet!” Fontoljátok meg, és döntsetek! És én ugyanúgy foglak szeretni titeket akkor is, ha azt mondjátok „Mester, nem tudok tovább veled maradni.” Szomorkodtok? Nem. Nem kell. Jó barátok vagyunk, akik békésen és szeretettel határozzák el, mit tegyenek, és kölcsönösen részvétellel vannak egymás

íránt. Én nem engedhetem, hogy megfontolás nélkül menjetek jövőtök felé. Nem becsüllek le titeket. Szeretlek mindnyájatokat. De én a Mester vagyok. A mester, nyilvánvaló, ismeri a tanítványokat. Én vagyok a Pásztor, és a pásztor nyilvánvalóan ismeri bárányait. Én tudom, hogy tanítványaim, ha kellő előkészítés nélkül éri megpróbáltatás őket, elbukhatnak, vagy legalábbis nem győznek, mint a többi atléta a porondon. Nemcsak a bölcsesség származik a Mestertől, ami azért jó és tökéletes, hanem nekik is szükségük van a megfontolásra ehhez a győzelemhez. Fel kell mérniük magukat és a dolgokat, mindig megfontolt mértékkel. A kis és a nagy dolgokban egyaránt. Nekem, a Pásztornak, azt kell mondanom bárányaimnak: „Íme, most farkasok és mészárosok közé megyek. Van erőtök, hogy közéjük menjetek?” Már azt is megmondhatnám nektek, kinek nem lesz ereje kiállni a próbát, amennyiben biztosítani tudlak titeket, hogy közületek senki sem fog a mészárosok kezébe kerülni, akik feláldozzák majd az Isten Bárányát. Az én elfogatásom oly értékes számukra, hogy azzal megelégszenek... Mégis azt mondom: „Fontoljátok meg!” Egyszer azt mondtam nektek: „Ne féljete azoktól, akik megölnék titeket!” Azt mondtam: „Az, aki az eke szarvára teszi a kezét, és visszafordul, azt szemlélve, amit elhagyott, és azt, amit elveszíthet, vagy megnyerhet, nem alkalmas az én küldetésemre.” De azok irányelvek voltak számotokra, azok felmérésére, akik tanítványok voltak, és a jövő számára, amikor többé nem leszek veletek, hanem híveim lesznek a mesterek. Lelki megerősítésül adtam azokat. De ez az erő, amit tagadhatatlanul elértetek, ahhoz viszonyítva, hogy milyen semmik voltatok, – lelketekről beszélek – még nagyon kevés a megpróbáltatás nagyságához viszonyítva. Ó, ne gondoljátok szívetekben: „A Mester megbotráncozik rajtunk!” Nem botráncozom meg. Sőt, mondom nektek, hogy még nektek sem kell, nem szabad megbotráncoznotok saját gyengeségetek miatt. A jövőben, minden időben lesznek Egyházam tagjai között mind pásztorok, mind bárányok, akik lemaradnak küldetésük nagyságához viszonyítva. Lesznek korszakok, amelyekben több hamis pásztor és hívő lesz, mint igazi. Korszakok, amelyekben elsötétül a világon a hit szelleme. De az elsötétülés nem jelenti a csillag halálát. Az csak pillanatnyi elsötétülés, többé, kevésbé teljes fokban. Utána szépsége ismét előtűnik, és még ragyogóbbnak látszik. Így lesz az én Aklomban is. Azt mondom nektek: „Fontoljátok meg!” Ezt mint Mester, Pásztor és Barát mondom. Teljes szabadságot adok nektek, hogy megvitassátok egymás között. Elmegyek oda, abba az erdőbe, imádkozni.

Egyenként jöjjetek majd hozzám, és mondjátok meg, mit gondoltok. És én megáldom becsületes őszinteségeteket, bármi legyen is az. És szeretni foglak titeket mindazért, amit már nekem adtatok. Isten veletek! – Jézus felkel, és elmegy.

Az apostolok meg vannak rémülve, zavarodva, indulva. Először nem tudnak még beszélni sem. Utána Péter azt mondja:

– Nyeljen el engem a pokol, ha el akarom hagyni Őt! Én biztos vagyok magamban. Még ha a pokol összes ördöge jönne ellenem, a Leviátánnal élükön, akkor sem hagynám el Őt félelemből!

– Én sem. Alatta maradhatnék leányaimnak? – mondja Fülöp.

– Én biztos vagyok abban, hogy semmit sem tesznek vele. A nagytanács fenyegetődzik, de csak azért, hogy saját magát meggyőzze arról, hogy még létezik. Tudja azt, mindenekelőtt, hogy semmit se tehet, ha Róma nem akarja. Az Ő elítélése! Róma joga az elítélés – mondja a Kerióti hetikén.

– De a vallásos dolgokban még a nagytanácsé – jegyzi meg András.

– Félsz talán, testvérem? Vigyázz, mert családunkban sose voltak gyávák! – figyelmezteti őt fenyegető hangon Péter, aki nagyon harciasnak érzi magát.

– Nem félek, és remélem, meg tudom majd mutatni. Csak Júdásnak mondom el gondolatomat.

– Igazad van. De a nagytanács tévedése az, hogy politikai fegyvereket akar használni, mivel nem akarja azt mondani vagy hallani, hogy ő emelt kezét Krisztusra. Ezt biztosan tudom.

Szerették volna, ha Krisztus bűnbe esett volna, és így a nép megvetésének tárgyává teheték volna. De megölni Őt! Ők! Eh, nem! Félnék! Jól tudják, hogy Ő a Messiás! Tudják ezt. Annyira tudják, hogy érzik, végük van, mert jön az új korszak. És ezt akarják megdönteni. De megdöntik őket? Nem. Azért keresnek politikai megokolásokat, hogy a Kormányzó, hogy Róma verje le azt. De Krisztus nem árt Rómának, és Róma nem árt neki, és a nagytanács hiába üvölt.

– Akkor te vele maradsz?

– Kétségtelenül! Jobban, mint bárki!

– Nekem nincs semmi veszíteni vagy nyerni valóm abból, ha maradok, vagy elmegyek.

Csak az a kötelességem, hogy szeressem Őt – mondja a Zelóta.

– Én elismerem Őt a Messiásnak, és azért követem – mondja Bertalan.

– Én is. Annak tartottam attól a pillanattól kezdve, hogy Keresztelő János így mutatott rá – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Mi unokatestvérei vagyunk. A hithez csatoljuk a vérrokon szeretetét. Nemde, Jakab? – mondja Tádé.

– Ő az én napom évek óta. Követem pályáját. Ha Ő beleesik az ellenségeitől ásott verembe, követem – válaszol Jakab, Alfeus fia.

– És én? Elfelejtetem-e, hogy megváltott engem? – kérdezi Máté.

– Atyám hétszerte hétszer átkozna el engem, ha elhagynám Őt. De ezen kívül már csak Mária szeretetéből sem válok el soha Jézustól – mondja Tamás.

János nem szól semmit. Lehajtott fejjel, összeroskadva áll. A többiek ezt gyengeség jelének tartják, és sokan megkérdézik tőle:

– És te? Csak egyedül te akarsz elmenni?

János felemeli tekintetét, amely olyan tiszta, arckifejezésében és szemében, és ránéz tiszta kék szemével azokra, akik kérdezik őt, és azt mondja:

– Én imádkoztam mindnyájatokért. Mert mi ezt akarjuk tenni és mondani, és bízunk magunkban, és nem fogjuk fel, hogy amikor ezt tesszük, kétségbe vonjuk a Mester szavait. Ha Ő azt mondja, hogy mi nem vagyunk felkészülve, az annak a jele, hogy ez így van. Ha három éven keresztül nem készültünk fel, nem fogjuk elérni ezt néhány hónap alatt...

– Mit mondasz? Néhány hónap alatt? Mit tudsz te? Talán próféta vagy? – támadnak rá, szinte szemrehányást téve neki.

– Senki se vagyok.

– És akkor? Mit mondasz? Talán Ő mondta neked? Te mindig ismered az Ő titkait... – mondja irigykedve a Kerióti.

– Ne gyűlölj engem, barátom, ha én meg tudom érteni, hogy vége a nyugodt időknek. Mikor lesz vége? Nem tudom. Tudom, hogy vége lesz. Ő mondja. Hányszor megmondta! Nem akarjuk elhinni. De mások gyűlölete megerősíti az Ő szavait... És akkor én imádkozom. Mert nincs más, amit tennünk kell. Kérni Istent, hogy tegyen minket erősekké. Nem emlékszel rá, Júdás, amikor Ő azt mondta, hogy Ő imádkozott az Atyához, erőért a kísértésben? Minden erő Istentől jön. Én utánzom Mesteremet, amint igazságos ezt tenni...

– De egyszóval, maradsz? – kérdezi Péter.

– És mit akarsz, hová menjek, ha nem maradok vele, aki az én életem és javam? De mivel egy szegény gyermek vagyok, a legnyomorultabb, mindenki között, mindent Istentől, Jézusnak Atyjától és a mi Atyánktól kérek.

– Rendben van! Tehát mindnyájan maradunk! Menjünk hozzá! Biztosan szomorú.

Hűségünk megalégedetté teszi – mondja Péter.

Jézus a földre borulva imádkozik. Arcával a fű között, biztosan Atyját kéri. De feláll a léptek zajára, és tizenkettőjére néz. Komolyan, és kissé szomorúan néz rájuk.

– Légy megalégedett, Mester! Közülünk senki se hagy el téged – mondja Péter.

– Túl gyorsan határozatok, és...

– Órák vagy évszázadok nem változtatják meg a mi gondolatainkat – mondja Péter.

– Se a fenyegetések a mi szeretetünket – mondja a Kerióti.

Jézus felhagy azzal, hogy együtt nézze mindnyájukat, és most egyenként néz rájuk, erősen, hosszú pillantással, amelyet mindenki félelem nélkül viszonz. Tekintete különösen hosszasan nyugszik a Keriótin, aki mindenkinél biztosabban néz rá. Kitarja karjait, megadó mozdulattal, és azt mondja:

– Menjünk! Ti, mindnyájan, megpecsételtétek sorsotokat. – Visszatér előző helyükre, felveszi zsákját. Rendelkezik: – Efraimba megyünk, a nekünk megmutatott ösvényen.

– Szamariába?!! – Hihetetlenül nagy a csodálkozás.

– Szamariába. Legalábbis annak határába. János is ezekre a helyekre ment, hogy ott éljen a megjelölt időig, Krisztust hirdetve.

– De ez nem mentette meg! – veti ellen Jakab, Zebedeus fia.

– Nem törekszem megmenteni magamat. Hanem másokat igyekszek megmenteni. És megmentek egészen a kijelölt óráig. A legboldogtalanabb bárányokhoz megy az üldözött Pásztor. Azért, hogy ők, az elhagyatottak, részesedjenek a bölcsességben és az új idők előkészítésében.

Gyorsan megy, a pihenés után, amely segített a felüdülésben, és azért, hogy tiszteletben tartsa a szombatot, és megérkezzék mielőtt az esti homály lehetlenné tenné az ösvények használatát.

Amikor elérkeznek az Efraimból jövő patakhöz, Jézus hívja Pétert és Bertalant, és nekik ad egy erszényt, e szavakkal:

– Menjetek előre! És keressétek meg Máriát, Jakab leányát. Emlékszem, hogy Malakiás azt mondta nekem, ő a legszegényebb a városban, annak ellenére, hogy nagy háza van, de most már nincsenek ott fiai és leányai. Nála fogunk tartózkodni. Adj neki jó sok pénzt, hogy azonnal befogadjon, sok beszéd nélkül. Ismeritek a házat. Az a nagy, négy gránátalmafától beárnyékolt ház, amelyik szinte a patak hídjánál van.

– Ismerjük, Mester. Úgy teszünk, amint mondod. – gyorsan elmennek, és Jézus lassan követi őket a többiekkel.

Egy lélek sincs az utcákon, amikor megérkeznek a holdfényben. Bekopogtatnak a kapun. Péter nyit ajtót:

– Minden rendben van, Uram. Az öregasszony sírt, amikor látta, hogy pénzt adunk neki. Nem volt már egy fillérje sem. Azt mondtam neki: „Ne sírj, asszony, ahol a názáreti Jézus van, ott nincs többé fájdalom” Azt válaszolta: „Tudom. Egész életemben szenvedtem, és már elértem a szenvedés határát. De az ég megnyílt felettem, az én estém felett, és elhozza nekem Jákob Csillagát, hogy békét adjon nekem.” Most ott van, hogy előkészítse a régóta lezárt szobákat. Nagyon szegény. De nagyon jó asszonynak látszik. Íme, itt van! Asszony! Itt van a Rabbi!

Előjön egy töpörödött öregasszony, akinek szelíd szemei nagyon szomorúak. Zavartan megáll, néhány léppel Jézus előtt. Fél.

– Béke veled, asszony! Nem fogok nagy kellemetlenséget okozni neked.

– Szeretném... szeretném, ha szívemen járhatnál, hogy kedvesebbé tegyem számodra a belépést szegény házamba. Lépj be, Uram, és Isten lép be veled!

Belépnek mind. Bezárják az ajtót. A ház nagy, mint egy vendégfogadó, és üres, mint egy elhagyott hely. Csak a konyhában ég vígan a tűz. Bertalan, aki éppen a tüzet élesztette, megfordul, és azt mondja:

– Vigasztald meg az asszonyt, Mester. Le van sújtva, mert nem tud megtisztelni téged.

– Nekem elég a te szíved, asszony. Ne aggódj semmiért sem! Holnap majd gondoskodunk mindenről. Én is szegény vagyok. A szegények szégyenkezés nélkül, és testvéri szeretettel osztják meg az ételt. Te anyám lehetnél. És ilyenként tisztellek...

Az asszony csendesen könnyezik, fátyolával törölgetve a szemét, és azt mormolja:

– Három fiam és hét leányom volt. Egy fiamat elragadta a hegyi patak, egyet pedig a láz. A harmadik elhagyott engem. A leányok közül öten atyjuk betegségébe estek és meghaltak, a hatodik szülés közben halt meg, és a hetedik... aki nem halt meg, vétkezik. Öregségemben nem tisztelnék gyermekeim. A város jó hozzám... a szegény asszonyhoz. Te jó vagy az anyához...

– Nekem is van anyám. És minden asszonyban, aki anya, az enyémet tisztellem. De ne sírj! Isten jó. Higgyél, és élő gyermekeid még visszatérhetnek hozzád. A többiek békében vannak...

– Én büntetésnek tartom, mert ezen a helyen vagyok...

– Higgyél! Isten igazságosabb, mint az emberek.

Visszatérnek az apostolok, akik Péterrel a szobákba mentek. Hozzák az ennivalót.

Megmelegítik a tűznél a Nike által megsütött bárányt. Az asztalhoz hozzák. Jézus felajánlja, és megáldja, és azt akarja, hogy az öregasszony velük maradjon, nem pedig a sarokban, ahol megakarta enni vacsorájának szegényes gyökereit.

Megkezdődött Jézus számkivetése Júdea határában.

(8-111)

11. füzet – Tolvaj!

Beteg a szíve

Az apostolok meglepődnek, amikor Jézus kijelenti, hogy Efraimban hosszabb időt akart tölteni, és csak a húsvéti ünnepekre tér vissza Jeruzsálembe. Azt gondolták, hogy Jézus Szamariát értette, amikor arról beszélt nekik, hogy farkasok és mészárosok közé megy.

– Rosszul értettétek. Nem ez a farkasok és mészárosok országa, jóllehet hegyein vannak igazi farkasok. De én nem az állatokról beszéltem...

– Ó! Ezt felfogtuk! – kiált fel a Kerióti, kissé gúnyosan. – Számodra, aki a Báránynak nevezed magadat, megértjük, hogy emberek a farkasok. Nem vagyunk egészen ostobák.

– Nem. Nem vagytok ostobák másban, csak abban, amit nem akartok megérteni. Azaz az én természetemet és küldetésemet illetőleg, és a fájdalmat illetőleg, amit azzal okoztok nekem, hogy nem dolgoztok állandóan azon, hogy felkészítsétek magatokat a jövőre. A ti javatok érdekében beszélek, és oktatlak titeket tettekkkel és szavakkal. De ti elvetitek azt, ami megzavarja emberi felfogástokat, a szenvedések előre megjövendölésével és a kéréssel, hogy vegyetek erőt magatokon.

Jézus két ötös csoportra osztja az apostolokat, s az egyik csoport vezetőjének Pétert, a másikénak Jakobot, Alfeus fiát teszi meg. Be kell járniuk a környékét, hirdetve, hogy már nagyon közel van az Úr napja. A Keriótit és Jánost Jézus maga mellett tartja. A szombat eltelte után indulnak majd útra. Egyelőre pihennek.

Péter és a Kerióti nem boldog ennek hallatára. Talán Péter szeretne Jézussal maradni, a Kerióti pedig a városba menni. Amikor a ház teraszáról Jézus a környék szépségében gyönyörködik, idézi Mózes áldását, amellyel halála előtt megáldotta Izrael fiait, Efraimról azt mondva: „Mint az elsőszülött bika, legyen tele méltósággal. Szarva erős, mint a bivaly.” (MTörv 33,17) Jézus hozzáteszi:

– Ezekre a szavakra alapítják gőgös makacsságukat, felsőbbrendűeknek képzelve magukat. Így van. Még Isten szavai és ajándékai is, ha kevély szívekbe hullanak, pusztulásukra szolgálnak. A kevélység megváltoztatja azok jóságát – mondja Jézus (a Keriótira is célozva.)

– Igen. Az igaz József gyermekei csak a bika dühét és a bivaly nyakát őrizték meg – mondja Júdás. – Nem szeretek itt lenni. Miért nem küldesz engem is a többiekkel?

– Nem szeretsz velem lenni? – kérdezi Jézus, abbagyva a vidék szemlélését, és Júdás felé fordulva, őt figyeli.

– Veled igen. De nem ezekkel az efraimbeliekkel!

– Milyen szép ok! És mi akkor, akik Szamariába vagy a Tízváros vidékére megyünk, talán szentek közé megyünk? – kérdezi Péter, szemrehányón, a Keriótit, aki nem válaszol.

– Mit számít neked, hogy ki van körülötted, ha rajtam keresztül tudod szeretni őket?

Szeress engem a felebarátban, és akkor minden hely egyforma lesz számodra – mondja Jézus.

Júdás neki sem válaszol.

– És arra gondolni, hogy nekem el kell mennem! Szívesen maradnék itt, én! Annyira... arra, amit meg tudok tenni! Tedd meg legalább Fülöpöt, vagy unokatestvéredet vezetőnek, Mester! Én jó vagyok addig, amíg azt kell mondani: tegyük ezt, menjünk arra helyre! De ha beszélnem kell!... Mindent tönkre teszek – mondja Péter.

- Az engedelmesség segít majd, hogy mindent jól tegyél. Nekem tetszeni fog, amit teszel.
- Akkor... ha neked tetszik, nekem is tetszik. Számomra elég, hogy megelégedetté teszelek téged!

(8-122)

Amikor a tíz porosan visszatér az első körútról, a Kerióti üdvözli őket:

- Béke veletek! Könnyű volt az utatok? – kérdezi, de nem jóindulattal, hanem inkább megvetéssel és elégedetlenül.
 - Igen. A Tízváros környékén kezdtük.
 - Attól félve, hogy megköveznek titeket, vagy hogy megfertőződtek? – kérdezi gúnyosan a Kerióti.
 - Se az egyik, se a másik okból. Hanem bölcsességből, ami a kezdéshez kell. És én ajánlottam nekik, aki az írások fölött őszültem meg – mondja Bertalan.
- Júdás nem vág vissza. Bemegy a konyhába, ahol a visszatértek valami táplálékot vesznek magukhoz.

Péter nézi a Keriótit, amint az elmegy, és fejét csóválja. De nem szól semmit. A Tádé azonban megragadja János egyik kabátujját, és megkérdezi:

- Hogyan viselkedett ezekben a napokban? Mindig ilyen nyugtalan? Légy őszinte...
- Őszinte mindig, Júdás. De biztosítlak téged, hogy nem okoz fájdalmat. A Mester szinte mindig egyedül van. Én az öreg anyával vagyok, aki oly jó, és meghallgatom azt, aki jön, hogy beszéljen a Mesterrel, és utána megmondom neki. Júdás viszont a városba megy. Már szerzett barátokat... Mit akartok! Ő ilyen... Nem tud nyugodtan maradni, mint mi...
- Miattam csinálhat, amit akar! Nekem elég, ha nem okoz fájdalmat.
- Nem. Ezt nem. Biztos, hogy unatkozik. De... Íme a Mester! Hallom a hangját. Beszélget valakivel.

Jézus két gyermekkel a karján tér vissza, és egy a ruháját fogva megy mellette, sírva. A történetet lásd részletesen Gy 5,178-195. Júdás többször szerepel a hosszú történetben szemtelen, vagy gúnyos megjegyzéseivel: 178., 180., 182., 183., 186., 189., 190., 191., 194. oldalon.

A gyermekek szenvedésével kapcsolatban Jézus egy példabeszédet mond Péternek. Előtte Júdás csipkelődik Péterrel: P 10, 406.

A Gy 5,184. oldalán nem szerepel Júdás vitatkozása Jézussal. Mivel nagyon tanulságos, itt közöljük:

Júdás szavaira: „Szeretném látni, hogy szétzúzod minden ellenségedet” – Jézus így válaszol:

- A te régi érzelmed és rendezetlen szereteted. Nem értettél ahhoz, hogy gyökeresen kiszakítsd szívedből a régi növényeket, és újakkal helyettesítsd azokat. És az öregek, megtermékenyítve a Világosságtól, amelyhez közelítettél, még erőteljesebbekké váltak. A te tévedésed azonos sokakéval, akik jelenleg és a jövőben élnek. Azokéval, akik annak ellenére, hogy segítségben részesültek Istentől, nem alakulnak át, mert nem válaszolnak hősies akarattal az isteni segítségre.
- Talán azok, akik, mint én, a te tanítványaid, kipurították a régi növényeket?
- Legalábbis nagyon megnyesték és beoltották. Te nem tetted ezt. Még csak nem is nézted meg figyelmesen, hogy érdemes-e beoltani vagy megnyesni azokat, vagy pedig el kell-e távolítani őket. Nem vagy előrelátó kertész, Júdás!
- De csak lelkemet illetőleg. Mert a kerthez értek.
- Értesz. Minden földi dologhoz értesz. Szeretném látni, hogy hasonlóképpen tehetséges vagy az ég dolgaiban is.

– De a te fényednek magától létre kellene hoznia minden csodát bennünk! Vagy talán nem jó? Ha megtermékenyíti a rosszat és megerősíti azt, akkor nem jó, és az ő hibája, ha mi nem leszünk jókká.

– Magadról beszélj, barátom! Én nem veszem észre, hogy a Mester megerősítette volna bennem a rossz hajlamokat – mondja Tamás.

– És én sem. – mondja egyszerre András és Jakab, Zebedeus fia.

– Engem pedig az Ő hatalma megszabadított a rossztól, és megújított. Miért beszélsz így? Nem fogod fel, hogy mit mondasz? – kérdezi Máté.

Péter ekkor hagyja ott őket, a gyermekeket magával viszi, és hívja Bertalant, Fülöpöt, Simont és Jánost is. Követik őt a többiek is. Jézus hátra marad, és tovább beszél Júdással.

– De még nem fejezte be az ott? – kérdezi Péter testvérétől.

– A Mester dolgozik a szíven – válaszolja András.

– Eh: Könnyebben találok én fűgékert ezen a fán, mint igazságot Júdás szívében.

– És értelmében – teszi hozzá Máté.

– Ostoba, mert az akar lenni, és abban, amiben az akar lenni – mondja a Tádé.

– Szenved, mert Jézus nem választotta ki őt a prédikálásra. Én tudom – magyarázza János.

– De, ami engem illet... Ha helyemben menni akar... Nem szívesen megyek körutakra – kiált fel Péter.

– Senki se, közülünk. De ő igen. Ehelyett azonban unokatestvérem nem akarja őt küldeni. Ma reggel beszéltem vele erről, mert megértettem Júdás rosszkedvének okát. De Jézus azt mondta: „Pontosan azért, mert annyira beteg a szíve, magam mellett tartom őt. A szenvedőknek és a gyengéknek van szükségük az orvosra és a támogatásra.

(8-135)

Egy éjszaka Péter felkeresi Jézust, aki szobájában imádkozik, és miután Jézus kioktatja őt jövődő feladatáról a lelkek vezetését illetőleg, ezt mondja Péternek:

– És most mondd meg nekem gondolatodat!

– Igen! Megmondom neked, mert látom, hogy te igazán ismered mindent, és felfogom, hogy nem helytelen azt mondani neked, hogy helyemben küldd Júdást a körútra, mert ő szenved amiatt, hogy nem megy. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy ő féltékeny rám, vagy hogy megbotráncoltat engem, hanem azért mondom ezt, hogy békéje legyen, és... te is békét élvezzel. Mert fárasztó lehet számodra, hogy mindig melletted van ez a szélvihar...

– Júdás panaszkodott megint?

– Igen! Azt mondta, hogy minden szavad megsebzti őt. Az is, amit a gyermekeknek mondtál. Azt mondja, valójában neki mondtad, hogy Éva a fához ment, mert tetszett neki az a fényes dolog, amely olyan volt, mint egy király ékszere. Őszintén szólva, én nem értettem meg a hasonlatot. De én tudatlan vagyok. Bertalan és a Zelóta azonban azt mondták, hogy Júdást ez nagyon „elevenen érintette”, mert ő vonzódik mindenhez, ami fénylik és hiúságra kísért. És igazuk van, mert ők bölcssek. Légy jó a te szegény apostolaidhoz, Mester! Tedd megelégedetté Júdást, és vele együtt engem is! Látod? Én értek ahhoz, hogy szórakoztassam a gyermekeket... és hogy gyermek legyek a te karjaid között. – És átöleli Jézust, akit igazán teljes erejéből szeret.

– Nem. Nem tudlak kielégíteni. Ne erőltess! Te, éppen azért, mert te vagy, mész a körútra. Ő, éppen azért, mert olyan, amilyen, itt marad. Unokatestvérem is beszélt nekem erről, és jóllehet nagyon szeretem őt, neki is „nem”-mel válaszoltam. Még ha Anyám kérne engem, akkor sem engednék. Ez nem büntetés számára, hanem orvosság. És Júdásnak be kell vennie! Ha nem segíti az ő lelkét, segíti az enyémet, mert nem tehetek magamnak szemrehányást azért, hogy elmulasztottam bármit is az ő szentté tételére. – Jézus komoly és parancsoló hangon mondja ezt.

Péter engedi, hogy karja leessen, lehajtja fejét, és sóhajt egyet.

– Ne szomorkodj ezért, Simon! Mi az örökkévalóságon keresztül együtt leszünk, és szeretjük egymást.

(8-151)

Az apostolok minden szombatira visszatértek körútjukról, hogy együtt pihenjenek. Egy hét múlt el ismét, és a rablóktól megmentett gyermekek még mindig ott vannak. Rokonaik még nem jöttek el értük. Júdás megemlíti ezt, és gúnyosan nevet.

Jézus nem válaszol neki. Simogatja a középső gyermeket. Júdás megkérdezi Pétert és Jakabot, Alfeus fiát:

– És ti azt mondjátok, hogy a két úton jártatok, ami Szichem felé vezet? (Ott laknak a gyermekek rokonai.)

– Igen. De ha jól megfontoljuk, haszontalan dolog volt. Biztos, hogy a rablók nem járnak a forgalmas utakon, főleg most, amikor a római szakaszok állandóan arra mennek – válaszolja Jakab.

– És akkor miért mentetek arra? – kérdezi a Kerióti.

– Számunkra mindegy, hogy merre megyünk. Akkor arra mentünk.

– És senki se tudott semmit se mondani nektek?

– Nem kérdezősködtünk semmiről sem.

– Akkor hogyan akartátok megtudni, hogy arra mentek-e vagy nem? Talán zászlókat visznek magukkal a rablók, vagy jeleket hagynak maguk után az úton? Nem hiszem. Legalább a gyermekek barátai eljöhettek volna. De mióta itt vagyunk, senki sem jött – és Júdás gúnyosan nevet.

– Nem tudjuk, miért nem jött senki sem. A Mester tudja. Mi nem. Nem tudjuk, hogy unokatestvérünk beszélt-e erről barátainak – mondja türelmesen Jakab.

– Ó, azt hiszitek, vagy akarjátok elhíttetni, hogy Ő nem beszélt legalább Lázárral és Nikével erről?

Jézus nem szól semmit. Kézen fogja az egyik gyermeket, és kimegy.

– Én nem akarok semmit sem hinni. De senki se tudja, hogy miért nem jöttek el a barátok...

– Könnyű megérteni ennek okát! Senki sem akar kikezdeni a nagytanáccsal, és legkevésbé a gazdagok és hatalmasok. Íme ez az egész! Csak mi értünk ahhoz, hogy veszélybe hozzuk magunkat.

– Légy igazságos, Júdás! A Mester senkit sem kényszerített közülünk, hogy vele maradjon. Miért maradtál, ha félsz a nagytanácstól? – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– És elmehetsz, amikor akarsz. Nem vagy leláncolva – vág közbe a másik Jakab, Zebedeus fia.

– Azt aztán nem! Egyáltalán nem! Aki itt van, itt marad! Mindenki. Aki akart, elmehetett volna előbb. Most nem. Ezt ellenzem én, ha a Mester nem ellenzi – mondja lassan de határozottan Péter, öklével az asztalra ütve.

– És miért? Ki vagy te, hogy a Mester helyett parancsolsz? – kérdezi hevesen a Kerióti.

– Egy férfi, aki ember módjára gondolkodik, nem Isten módjára, mint Ő.

– Gyanakodsz rám? Árulónak tartasz? – kérdezi izgatottan Júdás.

– Amint mondtad. Nem mintha azt gondolnám, szándékosan vagy az, de olyan... könnyelmű vagy, Júdás, és olyan változékony! És túl sok barátod van! És neked túlságosan tetszik, hogy nagyozolj, mindenben. Te, ó, te nem tudnál hallgatni! Vagy azért, hogy megcáfolj valami álnok alakot, vagy hogy megmutasd, te apostol vagy, beszélnél. Azért itt vagy, és itt maradsz! Így nem okozol bajt, és nem lesz lelkiismeret furdalásod.

– Isten nem korlátozza az ember szabadságát, és te azt akarod tenni?

– Azt akarom tenni. De mondd meg, elvégre is: Beázik feletted a tető? Nincs ennivalód? Árt neked ez a levegő? Bántanak az emberek? Semmi ezek közül. A ház jól meg van építve,

még ha nem gazdag is, a levegő jó, az enivaló sose hiányzott, a lakosság tisztel téged. Akkor miért vagy olyan nyugtalan, mintha egy gályán volnál?

– „Két népet nem tud elviselni lelkem, és a harmadikat gyűlölöm, és az nem is nép: azokat, akik a Seir-hegyen vannak, a filiszteusokat és a Szichemben lakó ostoba népet” – válaszolok neked a Bölcs szavaival. (Sirák 50, 25-26) És okom van arra, hogy így gondolkozzam. Figyeld meg, hogy ezek az emberek szeretnek-e minket!

– Hm! Igazában nem tűnik nekem úgy, hogy a többiek, a tieid és az enyéim sokkal jobbak. Megdobáltak minket kővel Júdeában és Galileában, és Júdeában még inkább, mint Galileában, és Júdea Templomában inkább, mint bármely más helyen. Én nem úgy találom, hogy a filiszteusok földjén, vagy itt, vagy másutt rosszul bántak volna velünk...

– Hol másutt? Nem megyünk máshová. De ha máshová mennék is, én nem mennék, és nem megyek a jövőben. Nem akarom még inkább beszennyezni magamat!

– Beszennyezni magadat? Nem ezzel törődsz te, Júdás, Simon fia. Nem akard, hogy a templombeliek ellenségeiddé váljanak. Ez fáj neked – mondja nyugodtan a zelóta Simon, aki a konyhában maradt Péterrel, Jakabbal, Alfeus fiával és Fülöppel. A többiek, egyik a másik után elment, a két gyermekkel, hogy csatlakozzanak a Mesterhez. Érdemszerző menekülés, hogy ne legyenek szeretetlenek.

– Nem. Nem ezért. Hanem azért, mert nem tetszik nekem, hogy elvesztegetem az időmet, és ostobáknak adom a bölcsességet. Figyeld csak meg! Mit ért, hogy magunkhoz vettük Hermaszteust? Elment, és többé nem tért vissza. József azt mondja, hogy elvált tőle, azzal, hogy visszatér Kapannéba. Láttad talán őt? Egy hitszegő...

– Én nem tudom, miért nem tért vissza, és nem ítélek. De megkérdezlek téged: talán egyedül ő hagyta el a Mestert, nemde voltak, akik még ellenségévé is váltak? Hát köztünk júdeaiak és galileaiak között nincsenek hitszegők? Állíthatod ezt?

– Nem. Ez igaz. De elvégre is itt kellemetlenül érzem magamat. Ha tudnák, hogy itt vagyunk! Ha tudnák, hogy a szamaritánusokkal érintkezünk, egészen addig, hogy szombatonként belépünk zsinagógájukba! És Ő ezt akarja tenni... Jaj, ha tudnák! Igazságosan vádolnának...

– És elítélnék a Mestert, akarod mondani. De már elítélték. Mielőtt még tudnák. És elítélték, miután feltámasztott egy júdeait Júdeában. És gyűlölték és vádolták, hogy szamaritánus, és a vámosok és kéjnök barátja. Az... öröktől fogva. És te mindenkinél jobban tudod, hogy Ő nem az!

– Mit akarsz mondani, Bertalan? Mit akarsz mondani? Mi közöm van nekem. ehhez? Mit tudok én jobban, mint ti? – kérdezi nagyon idegesen Júdás.

– Számomra úgy nézel ki, mint egy ellenségektől körülvelt egér, gyermekem! De nem vagy egér, se mi nem vagyunk felfegyverkezve botokkal, hogy elfogjunk, és megöljük téged. Miért izgulsz fel annyira? Ha lelkiismereted nyugodt, miért izgat fel téged az ártatlan beszéd? Mit mondott Bertalan, ami így felidegesített téged? Nem igaz-e talán, hogy közülünk, apostolai közül, akik az Ő közelében alszunk, és vele élünk, senki sem tud jobban tanúskodni arról, hogy Ő nem szereti a szamaritánust, vámost, bűnöst, kéjnököt, mint embert, hanem azok lelkét, és csak azzal törődik? És csak a Magasságbeli tudja, mennyire erőt kell vennie magán a Tisztának, hogy megközelítse azt, amit mi, emberek és bűnösök „szemétnek” nevezünk, amikor a szamaritánusokhoz, a vámosokhoz vagy a kéjnökhöz megy! Te nem érted meg és nem ismered még Jézust, fiam! Kevésbé ismered Őt, mint maguk a szamaritánusok, filiszteusok, föníciaiak és mások – mondja Péter, szomorúan ejtve ki az utolsó szavakat.

Júdás nem szól többé semmit sem, és a többiek is hallgatnak.

Belép az öregasszony, és azt mondja:

– Az utcán vannak a városbeliek. Azt mondják, hogy itt van az ima ideje, szombaton, és a Mester megígérte, hogy beszélni fog...

– Megyek, hogy megmondjam neki, asszony! És te mondd meg az efraimbelieknek, hogy azonnal megyünk – válaszolja Péter, és kimegy a kertbe, hogy értesítse Jézust.

– Te mit csinálsz? Jössz? Ha nem akarsz jönni, menj el, menj ki, mielőtt még fájdalmat okoznál neki visszautasításoddal! – mondja a Zelóta Júdásnak.

– Veletek megyek. Itt nem lehet beszélni! Úgy tűnik, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös. Minden szavamot rosszra magyarázzák.

Jézus belép a konyhába, és ez meggátol minden további társalgást.

Jézus beszédét a zsinagógában lásd: P 11,419-24.

(8-157)

Mi az Ő másai vagyunk!

Szamariában elterjed a hír, hogy Jézus Efraimban tartózkodik. Mindenfelől jönnek a betegek, a szomorúak és a kíváncsiak. A Kerióti azt mondja a Tízváros vidékéről érkező csoportnak:

– A Mester nincs itt. De itt vagyok én és János, és az ugyanaz. Mondjátok csak meg, mit akartok, és mi megtesszük.

– De ti sose tudtok úgy tanítani, mint Ő – veti ellen valaki.

– Mi az Ő másai vagyunk, ember. Sose felejtsd el! De ha igazán a Mestert akarod hallgatni, térj vissza szombat előtt, és menj el azután. A Mester most egy igazi mester. Nem beszél többé minden útfélen, az erdőkben vagy sziklán, mint egy kóborló, és minden órában, mint egy szolga. Beszél itt, szombatoként, amint hozzá illik. És jól teszi! Kimerítette Őt a fáradtság és a szeretet!

– De nem a mi hibánk, hogy a júdeaiak...

– Mindenki! Mindenki! Júdeaiak és nem júdeaiak! Mindnyájan egyformák vagytok és lesztek. Ő minden számotokra. Ti semmik vagytok az Ő számára. Ő ad. Ti nem adtok; még alamizsnát sem, amit az ember a koldusnak ad.

– De mi fel akarunk ajánlani valamit neki. Íme, itt van, ha nem hiszed.

János, aki eddig hallgatott, de látható volt rajta, hogy szenved, kérő és korholó szemekkel nézve Júdásra, vagy inkább figyelmeztetve őt, nem tud tovább hallgatni. És miközben Júdás már kinyújtja kezét, hogy elvegye a felajánlott adományt, ráteszi kezét Júdás karjára, hogy visszatartsa őt, és azt mondja

– Nem, Júdás! Ezt nem! Te ismered a Mester parancsát – és a csoporthoz fordulva, azt mondja: Júdás rosszul fejezte ki magát, és ti félreértettétek. Nem ezt akarta mondani társam. Csak őszinte hitet, hűséges szeretet kell nekünk, nekem, társaimnak, nektek, mindenkinek adni azért a sokért, amit a Mester nekünk ad. Amikor bejártuk Palesztinát, Ő elfogadta adományaitokat, mert szükségünk volt rá, utunkhoz, és mert sok koldussal találkoztunk, vagy sok rejtett nyomorúságot ismertünk meg. Most, itt nem szorulunk rá semmire sem – hála a Gondviselésnek – és nem találkozunk koldusokkal. Vegyétek vissza, vegyétek vissza adományotokat, és adjátok Jézus nevében a szerencsétleneknek! Ez a mi Urunknak és Mesterünknek a kívánsága, és parancsa azok számára, akik közülünk körbejárnak, prédikálva a különböző városokban. Ha vannak veletek betegek, vagy valakinek igazán beszélnie kell a Mesterrel, mondjátok meg. És én megkeresem Őt ott, ahová elvonult imádkozni, mert nagy vágyat érez lelke arra, hogy összeszedett legyen az Úrban.

Júdás dörmög valamit fogai között, de nyíltan nem mond ellen. Leül a tűzhely mellé, mint akit nem érdekelnek a dolgok.

– Igazában... nincs nagy szükségünk. De megtudtuk, hogy itt van, és átjöttünk a folyón, hogy lássuk Őt. De ha rosszul tettük...

– Nem, testvéreim. Nem rossz szeretni Őt! És keresni akkor is, ha kellemetlenségnek és fáradalmaknak teszitek ki magatokat. És jó akaratotok elnyeri jutalmát. Megyek, megmondom az Úrnak eljöveteleket, és Ő biztosan idejön. De ha nem akarna idejönni, elhozom nektek áldását. – És János kimegy a kertből, hogy megkeresse a Mestert.

– Hagyd! Elmegyek én – mondja Júdás, parancsoló hangon, és felkel, majd futva elindul.

János nézi, amint elmegy, és nem tesz ellenvetést. Visszatér a konyhába, ahol melegszenek a zarándokok...

Jézus egy barlangban imádkozik. Kint zuhog az eső. Jézus már megvacsorázott, és a tűz már alig pislákol, amikor bejön a barlangba egy bőrig átázott férfi. Nem veszi észre a sötétben ülő Jézust, és fennhangon magának beszél. Mikor rőzsét keres, hogy felszítsa a tüzet, megszólal Jézus, és átad neki egy rőzseköteget. Ad neki száraz ruhát, és odaadja a másnapra megőrzött ételmaradékot is. Beszélgetni kezdenek egymással. A vándor a nagytanács egyik rabbijának tanítványa, aki Jézussal egykorú, és Jézust személyesen nem ismeri, de gyűlöli, Izrael legnagyobb ellenségének és a Sátán cinkosának tartja, s azért jött, hogy tőrbe csalja Őt. Azt hiszi, hogy Jézus egy apostolával beszél. Jézus fokozatosan rávezeti őt tévedésére, s amikor végül felfedi kilétét, az írástudó tanítvány bocsánatáért esedezik, és kéri, hogy vegye fel tanítványai közé. Jézus azt mondja neki:

– Jöjj! De figyelmeztetek, hogy ott van a kerióti Júdás is, aki eladta magát a nagytanácsnak, és elárulja Krisztust.

– Irgalmas Isten! Ezt is tudod? – az írástudó ámulata a tetőpontra hág.

– Mindent tudok. Ő azt hiszi, hogy én nem tudom. De mindent tudok. És tudom azt is, hogy te annyira megtértél, hogy nem beszélsz majd Júdással, sem senki mással sem erről. De, fontold meg, ha Júdás el tudja árulni Mesterét, mit nem tenne meg, hogy neked kárt okozzon?

A férfi hosszasan elgondolkodik. Utána azt mondja:

– Nem számít! Ha te nem dobsz ki, veled maradok. Legalábbis egy ideig. Húsvétig. Addig, míg te ismét egyesülsz tanítványaiddal. Én akkor csatlakozom hozzájuk. Ó, ha igaz, hogy megbocsátottál nekem, akkor ne űzz el!

– Nem kergetlek el. Most térjünk pihenőre ott, a faleveleken. Reggel elmegyünk Efraimba. Azt mondjuk majd, hogy véletlenül találkoztunk, és hogy te közénk jöttél. Ez az igazság.

Másnap Júdás azonnal felismeri az új jövevényt:

– Te, Sámuel!

– Én. Isten Országá nyitva áll mindenki számára Izraelben. Beléptem – mondja a férfi, határozottan. Júdás, furcsán, kissé elneveti magát, de nem cáfolja meg.

Péter megkérdezi, ki az új jövevény.

– Egy új tanítvány. Véletlenül találkoztam vele. Azaz: Isten hozott össze minket, és úgy fogadtam, mint akit Atyám küldött nekem, és azt mondom, ti is ezt tegyétek... És saját ruhámba öltöztettem, mert az övé bepiszkolódott és elrongyolódott. – Jézus a Keriótira néz, aki megismétli furcsa nevetését, mert Jézus kijelenti, hogy nagy ünnep van, amikor valaki belép, hogy része legyen Isten Országában. Jézus utána gyorsan bemegy a házba, hogy átöltözzék.

Egy ördög vagy!

Jézus meggyógyít egy férfit, akit sebesülten talál az út szélén. Az említi, hogy Hermaszteusz térítette meg őt halála előtt. Az a Hermaszteusz, akit Júdás nemrég hitszegőnek bélyegzett. Jézus azért kéri a meggyógyultat, számoljon be Júdás előtt Hermaszteusz haláláról.

– Azonnal megteszem. Fáradhatatlan volt Krisztus hirdetésében, még az után is, hogy el akart válni társaitól azért, hogy nálunk maradjon. Azt mondta, nekünk mindenki másnál nagyobb szükségünk van a te megismerésedre, Rabbi, és ő meg akar ismertetni téged hazájával, és visszatér majd hozzád, amikor a legkisebb községekben is hirdette a te nevedet. Úgy élt, mint egy vezeklő. Ha valaki könyörületből kenyeret adott neki, megáldotta őt a te nevedben. Ha követ adtak neki, visszavonult, de ugyanúgy megáldotta őket, és vad gyümölcsökből és kagylókból élt, amelyeket a fővényen talált. Sokan „bolond”-nak mondták. De szíve mélyén senki se gyűlölte őt. Egy napon holtan találták az úton, annak a helynek a közelében, ahol én laktam, a Júdeába vezető úton, szinte Júdea határán. Sose derült ki, hogyan halt meg. De azt suttogták, hogy valaki megölte, mert nem akarta, hogy a Messiást hirdesse. Nagy seb volt a fején. Azt mondták, leesett a lóról. De nem hisszük. Mosolygott, a földön fekvve, Igen. Úgy látszott, mint aki rámosolygott a hajnalcsillagra. A kertészek találták meg, akik hajnalban a városba mentek zöldségeikkel, és rögtön szóltak nekem. Odafutottam, hogy lássam. Nagy béke sugárzott róla.

– Hallottad? – kérdezi Jézus Júdástól.

– Hallottam. De te nemde azt mondtad neki, hogy szolgálni fog téged, és hosszú élete lesz?

– Nem pontosan így mondtam. Az idő múltával elhomályosult emlékezeted. De talán nem szolgált engem, hirdetve engem küldetésének helyein, és nemde hosszú élete van? Melyik élet hosszabb annál, amit az nyer el, aki Isten szolgálatában hal meg? Hosszú, és dicsőséges.

Júdás megint röviden felnevet, azon a visszatetsző, furcsa módon, de nem vitatkozik.

Jézus megparancsolja Júdásnak:

– Kísérd el az embert a házba, és adjatok neki enni! Szombat után útra fog kelni.

Júdás engedelmeskedik, és Jézus egyedül marad. Lassan sétál, lehajolva a már kalászba sarjadó búza fölé. Az efraimi férfiak megkérdezik tőle:

– Szép ez a búza, nemde?

– Szép. De nem különbözik más vidékekétől.

– Természetesen, Mester. Mind búza. Egyformának kell lennie.

– Azt mondjátok? Akkor a búza jobb az embereknél? Most mondja el Jézus a búzáról és a földről szóló példabeszédet: P 11,431-432.

(8-225)

Jézus elmegy kedves imádkozó helyére a patak partján, és ott találja Sámuel, az új tanítványt, aki Jeruzsálem felé néz. Azt mondja neki:

– Te szomorú vagy, annak ellenére, hogy a cserének boldoggá kellene tennie téged.

Szomorú vagy. Szenvedsz. Elszigeteled magadat. Nézel az elhagyott hely felé. Rabmadárnak látszol, aki ketrecének rácsa mögül nézi, visszasírva, szeretett helyeit. Én nem mondom neked, hogy ezt tedd. Szabad vagy. Elmehetsz, és...

– Uram, Júdás talán rosszat mondott rólam, hogy így beszélsz?

– Nem. Júdás nem beszélt velem. Velem nem beszélt. De veled, igen. És ezért vagy szomorú. Ezért szigeteled el magadat, lehangoltan.

– Uram, ha te tudod ezeket a dolgokat anélkül, hogy valaki is megmondta volna neked, akkor azt is tudod, hogy nem azért vagyok szomorú, mintha el akarnálak hagyni téged, vagy bánnám megtérésemet, vagy visszasírnám a múltat... sem pedig mivel félnék az emberektől, az

ő büntetésüktől, amivel megfenyegetnének. Néztem Jeruzsálem felé. Ez igaz. De nem azért, mert vágyakoztam volna visszatérni oda. Azt értem ezalatt: visszatérnem ahhoz, ami előzőleg voltam. Mert nem hiszem, hogy te megfeddhetnél azért, ha vágyakozom, mint közülünk mindnyájan, belépni az Isten Házába, és imádni a Magasságbelit.

– Én, mindenekelőtt, kettős természetemben, vágyakozom az után az oltár után, és szeretném látni, hogy szentséggel volna körülveve, amint illene. Mint Isten Fia, minden dolog kedves számomra, ami megtiszteli Őt. Mint Emberfia, mint Izraelita, és azért a Törvény Fia, Izrael legszentebb helyének látom a Templomot és az oltárt, amelyben emberségünk megközelítheti az istenit, és illatossá válhat az Isten trónját körülvevő dicsfénytől. Én nem semmisítem meg a Törvényt, Sámuel. Számomra szent az, mert Atyám adta. Tökéletesítem azt, és új részeket helyezek el benne. Mint Isten Fia, megtehetem ezt. Ezért küldött engem az Atya. Eljövök, hogy megalapozzam Egyházamnak lelki Templomát, amely Templom ellen sem az emberek, sem az ördögök nem fognak diadalmaskodni. De a Törvény táblái megtisztelő helyet kapnak benne. Mert azok örökkévalók, tökéletesek, érinthetetlenek. A „ne tedd ezt és ezt a bűnt”, amelyet ezek a táblák tartalmaznak, tömören kifejezve, mi szükséges ahhoz, hogy az emberek szentek legyenek Isten szemében, nem lesznek eltörölve szavaim által. Sőt! Én is ezt a tízparancsolatot adom nektek. Csakhogy azt mondom, teljesítsétek azt tökéletesen, azaz nem Isten haragjától való félelemből, amit áthágói éreznek, hanem Istenetek iránti szeretetből, aki Atyátok. Én a ti gyermeki kezeteiket ennek az Atyának a kezébe teszem. Hány évszázada nem érintették egymást ezek a kezek! A büntetés választotta szét őket. És a Bűn tette ezt. Miután eljött a Megváltó, hogy a bűn megsemmisüljön, íme leomlanak a válaszfalak. Ismét Isten gyermekei vagytok.

– Igaz. Te jó vagy és megvigasztalsz. Mindig. És tudod. Azért nem mondom el neked szomorúságomat. De kérdelek: miért oly elfajultak, ostobák és buták az emberek? Hogyan, milyen módon képesek oly ördögi módon a rosszat sugallni nekünk? És mi hogyan lehetünk olyan vakok, hogy nem látjuk a valóságot, és hiszünk minden hazugságnak? És hogyan válhatunk annyira ördögökké? És kitartani ebben, amikor valaki a közeledben van? Én arrafelé néztem, és elgondolkoztam... Igen. Elgondolkoztam a sok mérgező patakon, amelyek kijönnek onnan, hogy megzavarják Izrael fiait. Gondolkoztam azon, hogyan képes a rabbik bölcsessége összeházasodni annyi gonoszsággal, amely megváltoztatja a dolgokat, hogy tévedésbe ejtsen. Főleg azon gondolkoztam, miért... – Sámuel, aki lendülettel beszélt, megáll, és lehajtja a fejét.

Jézus befejezi a mondatot:

–... miért olyan Júdás, az én apostolom, amilyen, és miért okoz szenvedést nekem és annak, aki körülöttem van, vagy hozzám jön, mint te is jöttél. Tudom. Júdás megkísérel eltávolítani téged innen, és célzásokat tesz, és kifejezi megvetését...

– És nemcsak engem. Igen. Megmérgezi örömet afelett, hogy igazzá lettem. De olyan ügyesen mérgez meg, hogy árulónak érzem magamat itt, aki elárulom önmagam, és elárulak téged. Magamat, mert azzal áltatom magamat, hogy jobb vagyok, miközben a te ügyednek romlását okozom. Valóban, még nem ismerem magamat... és ha találkozom a templombeliekkel, letehetnék elhatározásomról, hogy... Ó, megtehettem volna ezt akkor, s mentegethettem volna magamat azzal, hogy nem annak ismertelek, aki vagy, mert azt tudtam rólad, amit egy átkozott mondott nekem. De ha most tenném! Milyen átok sújtaná Isten Fiának árulóját! Én itt voltam... Gondolataimba merülve, igen. Azon gondolkoztam, hová meneküljek, hogy biztonságban legyek magamtól és tőlük. Azt gondoltam, hogy elmenekülök valami távoli helyre, csatlakozom azokhoz, akik a szétszórásban élnek... El, el, hogy meggátoljam az ördögöt abban, hogy bűnbe vigyen engem... Igaza van neki, a te apostolodnak, hogy bizalmatlan irántam. Ő ismer engem. Mert aki a vezetőket ismeri, az ismer mindnyájunkat... És jogosan kételkedik bennem. Amikor azt mondja: „De nem tudod, hogy Ő azt mondja nekünk, hogy gyengék leszünk? Fontold meg: mi, akik az apostolok vagyunk, és akik oly régóta veled vagyunk. És te, aki büzlesz a régi Izraeltől, aki épp, hogy idejöttél, és abban a pillanatban jöttél,

amelyben mi remegünk, azt hiszed, hogy neked van erőd ahhoz, hogy igaz maradj?” Igaza van. – A férfi csüggedten lehajtja fejét.

– Mennyi szomorúságot tudnak okozni maguknak az emberek fiai! Valóban, a Sátán ért hozzá, hogy felhasználja ezt a hajlamot, hogy megfélemlítse őket, és elválassza őket az örömtől, amivel találkoznak a megváltás által. Mert a lelki szomorúság, a holnaptól való félelem, az aggodalmak mindig fegyverek, amelyeket az ember ellenségének kezébe ad. Megijeszti őket ugyanazokkal a rémképekkel, amelyet az ember maga talál ki. És vannak más emberek, akik valóban szövetkeznek a Sátánnal, hogy segítsék megrémíteni testvéreiket. De fiam, nincs egy Atya az égben? Egy Atya, aki gondoskodik erről a fűszárlól, erről a sziklarepedésről, – erről a repedésről, ami megtelt földdel, amelyet a szikláról legördülő harmat nedvessé tesz, s amelyben a fűszál élni és virágozni tud, ezzel az apró virággal, amely nem kevésbé csodálatos a nagy nap szépségénél, ami ott fenn tündököl: az egyik épp úgy a Teremtő tökéletes műve, mint a másik – egy Atya, aki, amint gondoskodik a sziklán született fűszárlól, nem tudna gondoskodni egy fiáról, aki buzgón akarja szolgálni Őt? Ó! Igazán, Isten nem engedi csalatkozni az ember „jó” vágyait. Mert Ő maga gyújtja lángra azokat szívetekben. Ő, az előrelátó és bölcs, teremti meg a körülményeket, amelyek kedveznek fiai vágyának, és nemcsak ezt teszi, hanem felkelti és tökéletesíti a vágyat, hogy az jó úton haladjon. Te ezek közé tartoztál. Azt hitted, azt akartad, meg voltál győződve arról, hogy Istent tiszteled azzal, ha engem üldözöl. De az Atya látta, hogy szívedben nem az Isten gyűlölete élt, hanem a vágy, hogy megdicsőítsed Istent, eltávolítva a világból azt, akiről azt mondták neked, hogy Isten ellensége és a lelkek megrontója. És akkor megteremtette a körülményeket, hogy meghallgassa vágyadat, amellyel meg akartad dicsőíteni Uradat. És íme, te most köztünk vagy. Gondolhatod azt, hogy Isten elhagy téged most, hogy idehozott? Csak ha te elhagynád Őt, győzhetne le téged a rossz ereje.

– Én nem akarom ezt. Akaratom őszinte! – jelenti ki a férfi.

– És akkor miért aggódsz? Egy ember szavai miatt? Hagyd őt, hadd beszéljen! Ő saját gondolataival gondolkodik. Az ember gondolata mindig tökéletlen. De majd gondoskodom erről.

– Én nem akarom, hogy megkorhold őt. Nekem elég, hogy biztosítasz engem arról, hogy nem fogok vétkezni.

– Biztosítlak róla. Nem fog megéssni, mert te nem akarod, hogy ez történjék. Mert, látod, fiam, nem segítene rajtad, ha a szétszórásban élők közé mennél, vagy akár a világ végére, hogy megőrizd lelkedet a Krisztus ellen irányuló gyűlölettől és a büntetéstől, ami ezért a gyűlöletért jár. Izraelben sokan nem szennyezik majd be magukat külsőleg a Bünténnyel, de nem lesznek kevésbé vétkesek azoknál, akik engem halálra ítélnek, és végrehajjták az ítéletet. Veled beszélhetek ezekről a dolgokról. Mert te már tudod, mi mindent terveznek ezért. Ismered azok nevét és gondolatait, akik leginkább acsarkodnak ellenem. Azt mondtad: „Júdás mindnyájunkat ismer, mert ismeri az összes vezetőt.” De ha ő ismer titeket, ti is, akik kisebbek vagytok, mert mintegy kisebb csillagokként keringtek a nagyobb bolygók körül, éppúgy ismeritek azt, amin fáradoznak, és hogyan fáradoznak, és ki fáradozik, és milyen összeesküvést terveznek, és milyen eszközöket tanulmányoznak... Azért beszélhetek veled. Nem beszélhetnék a többiekkel... A többiek nem tudnák elviselni azt, amit én elviselek...

– Mester, de miután így ismered, hogyan tudsz így élni... Ki jön fel az ösvényen? – Sámuel feláll, hogy lássa. Felkiált:

– Júdás!

– Igen. Én vagyok. Azt mondták nekem, hogy idejött a Mester, és helyette téged talállok. Visszafordulok akkor, és gondolataidra hagylak téged – és nevet, azzal a kis nevetéssel, amely gyászosabb, mint egy bagoly huhogása, annyira nem őszinte.

– Itt vagyok én is. Engem keresnek a városban? – kérdezi Jézus, feltűnve Sámuel mögött.

– Ó, Te! Akkor jó társaságban vagy, Sámuel! És te is, Mester.

– Igen. Mindig jó annak a társasága, aki átöleli az igazságot. Magamban akartam lenni. És idejöttem. Van itt hely számodra és János számára is, ha veled van.

– Ő lenn van, fogadja a zarándokokat.

– Akkor oda kell mennem, ha itt vannak a zarándokok.

– Nem. Mind itt maradnak holnapig. János elrendezi számukra az ágyakat. Boldogan teszi. Már minden boldoggá teszi őt. Igazán hasonlítok egymáshoz! És nem tudom, hogy tesz titeket boldoggá a mindinkább kellemetlen dolog.

– Ugyanezt akartam kérdezni tőle én is, amikor te jöttél! – kiált fel Sámuel.

– Ah, igen! Akkor te sem érzed magadat boldognak, és csodálkozol a többiekén, akik még nehezebb körülmények között, mint a mieink, azok tudnak lenni.

– Én nem vagyok boldogtalan. Nem magamról beszélek. De arra gondolok, hogy milyen forrásokból ered a Mester nyugodtsága, aki ismeri jövőjét, és mégsem zavarja meg Őt semmi sem:

– Hát égi forrásokból! Ez természetes! Ő Isten. Talán kételkedsz ebben? Szenvedhet egy Isten? Ő felette áll a szenvedésnek. Az Atya szeretete az Ő számára olyan... olyan, mint egy részegítő bor. És részegítő bor számára a meggyőződés, hogy cselekedetei... a világ üdvösségét szolgálják. És azután... lehetnek benne testi hatások, mint bennünk, alázatos emberekben? Ez ellenkezik a józanésszel. Ha az ártatlan Ádám nem ismerte a szenvedésnek semmiféle fajtáját sem, és soha sem kellett volna megismernie, ha ártatlan maradt volna, Jézus... aki messze felülmúl mindenkit az ártatlanságban, a teremtmény... nem tudom, hogy azt mondjam: aki nem teremtmény, mert Isten; vagy teremtmény, mert vannak szülei... ó, mennyi megfejthetetlen „miért” a jövő számára, Mesterem! Ha Ádám mentes volt a szenvedéstől ártatlansága miatt, képzelhetjük talán, hogy Jézus tud szenvedni?

Jézus lehajtott fejjel ül a fűben. Haja miatt nem lehet látni az arcát.

Sámuel, Júdás előtt állva visszavág:

– De ha Megváltónak kell lennie, akkor valóban szenvednie kell. Nem emlékszel Dávidra és Izajásra?

– Emlékszem! Emlékszem! De ők, jóllehet látták a Megváltó alakját, nem látták a szellemi segítséget, amellyel a Megváltó majd rendelkezik, hogy... mondjuk csak, megkínózzák anélkül, hogy fájdalmat érezne.

– De milyent? Egy teremtmény szeretheti a szenvedést, vagy megadással elviselheti, tökéletessége és életszentsége szerint. De mindig érzi. Különben... ha nem érezné... nem lenne szenvedés.

– Jézus az Isten Fia.

– De nem egy szellem! Igazi Test! A test szenved, ha kínozzák. Igazi Ember! Az ember értelmese szenved, ha megbántják, és ha megvetés tárgyává teszik.

– Az Ő egysége Istennel kiküszöböli benne ezeket az emberi dolgokat.

Jézus felemeli fejét, és megszólal:

– Igazán mondom neked, Júdás, hogy én szenvedek, és szenvedni fogok, mint minden ember, és inkább, mint minden ember. De én ugyanakkor boldog tudok lenni, szent és lelki boldogsággal, amely azoké, akik elérték a szomorúságtól való megszabadulást a földön, mert ők átölelték Isten akaratát. Meg tudom ezt tenni, mert felülmúltam a boldogság emberi fogalmát, a boldogságban való nyugtalanságot, úgy, amint azt az emberek elképzelik. Én nem hajszolom azt, ami az emberek szerint a boldogságot képezi, hanem örömet éppen abba helyezem, ami ellenkezik azzal, amit az ember, mint olyat hajszol. Azok a dolgok, amelyekből az ember menekül, és amelyeket megvet, mert tehernek és szenvedésnek tart, számomra a legkedvesebb dolgokat jelentik. Én nem a jelenre tekintek. Azt nézem, amit a jelen az örökkévalóságban hoz létre, mint következményt. Az énvelem történő dolgok megszűnnek, de gyümölcsük megmarad. Az én szenvedésemnek van határa, de szenvedéseim értéke végtelen. És mit jelentene számomra egy órának úgynevezett „öröme” a földön, ha nem jöhetne ez az óra

velem az örökkévalóságba, mint öröm, amikor csak magamban kellene örülnöm anélkül, hogy részesíthetném ebben azokat, akiket szeretek?

– De ha te diadalmaskodsz, mi, a te követőid, részesülünk a te boldogságodban! – kiált fel Júdás.

– Ti? És kik vagytok ti, azok sokaságához mérve, akik éltek, élnek, és élni fognak, akiknek az én szenvedésem majd örömet ad? Én többet látok abban a földi boldogságnál. Én túlnézek azokon, a természetfölöttire szegezve tekintetemet. Látom, hogy szenvedésem örök örömmé változik a teremtmények sokasága számára. És átölelem a szenvedést, mint a legnagyobb erőt, hogy elérjem a tökéletes boldogságot, amely abban áll, hogy szeretjük a felebarátot egészen a szenvedésig, hogy örömben részesítsük. Egészen addig, hogy meghalunk értük.

– Nem értem meg ezt a boldogságot – jelenti ki Júdás.

– Még nem vagy bölcs. Különböztet megértenéd.

– És János az? Tudatlanabb nálam!

– Emberileg, igen. De birtokában van a szeretet tudományának.

– Rendben van. De nem hiszem, hogy a szeretet megakadályozza azt, hogy a botok, botok és a kövek, kövek legyenek, és hogy fájdalmat okozzanak a testnek, amelyet megütnek. Te mindig azt mondd, hogy neked kedves a szenvedés, mert számodra az a szeretet. De ha valóban elfognak és megkínóznak, ha az lehetséges, akkor nem fogod ezt gondolni. Fontold meg ezt addig, míg el tudsz menekülni a szenvedéstől! Rettenetes lesz, tudod? Ha az emberek el tudnak fogni téged... ő, nem lesznek rád tekintettel!

Jézus nézi őt. Nagyon sápadt. Szemei, tágra nyílván, mintha látnák Júdás arcán túl mindazt a kínzást, ami reá vár, jóllehet szomorúságukban is szelídek és kedvesek maradnak, és főleg nyugodtak: két tiszta szem, a békében lévő ártatlannak a szemei. Azt válaszolja:

– Tudom. Azt is tudom, amit te nem tudsz. De remélek Isten irgalmában. Ő, aki irgalmas a bűnösökhöz, irántam is irgalmas lesz. Nem kérem tőle, hogy ne szenvedjek, hanem hogy tudjak szenvedni. És most menjünk! Sámuel, menj előttünk kissé, és értesítsd Jánost, hogy hamarosan a városban leszek! – Sámuel meghajol, és gyorsan elmegy.

Jézus elkezdi a hegyről való lemenetelt. Az ösvény olyan keskeny, hogy egymás mögött kell menniük. Ez azonban nem gátolja Júdást abban, hogy beszéljen:

– Te túlságosan bízol ebben az emberben, Mester! Megmondtam neked, ki ő. Ő a legrajongóbb tanítványa Jonatánnak. Igen, most már későn van. Te az ő kezeibe adtad magadat. Ő egy kém a te oldaladnál. És te, nem egyszer, és a többiek még többször, azt gondoltátok, hogy én vagyok az. Én nem vagyok kém.

Jézus megáll, és megfordul. Fájdalom és fenség vegyül össze tekintetében, és szemeit az apostolra szögezi. Azt mondja:

– Nem. Nem vagy kém. Te egy ördög vagy! Elloptad a kígyótól az ő sajátos tulajdonságát, hogy csábítson és megcsaljon, hogy elszakítsa az embereket Istentől. A te viselkedésed se nem kő, se nem bot. De jobban megsebesít engem, mint a kő és a bot ütése. Ő, az én kegyetlen szenvedésemben nem lesz nagyobb dolog, mint a te viselkedésed, ami alkalmas arra, hogy gyötörje a Vértanút. – Jézus kezeibe temeti az arcát, hogy mintegy elrejtse a borzalmat, majd futva megy le az ösvényen.

Júdás utána kiált:

– Mester! Mester! Miért szomorítasz el engem? Az a hamis ember biztosan rágalmozott... Hallgass meg, Mester!

Jézus nem hallgat rá. Fut, repül lefelé. Nem áll meg a pásztoroknál vagy a favágóknál sem, akik üdvözlik Őt. Menet közben viszonozza üdvözlésüket.

Júdás is elhallgat...

Amikor Jézus leérkezik a hegyről, János fogadja, aki már eléje indult, karján egy kisfiúval, aki lépésmézet szopogat. A közelben dolgozó méhészek kérik Jézust, áldja meg új méhkasaikat, amit Ő megtesz.

Utána Jézus példabeszédet mond Jánosnak és Júdásnak a méhekről. (P 11,433-434)

Júdásnak eszébe jut valami tennivalója, és hirtelenül otthagyja őket. János idézi Jézusnak Sámuel szavait Júdásról, és megkérdezi Jézust, vajon Júdás üdvözülni fog-e. Jézus ezt feleli:

– Ó, ne tedd, hogy a számomra legkedvesebbek egyikének jövőjét szemléljem! A lelkek millióinak jövője áll előttem, akik számára hasztalan lesz az én szenvedésem!... Előttem van a világ minden gonoszága. Fojtogat az undor. Undor mindaz miatt, ami mint tisztátalan folyam fedi el, fortyogva, a földet. És a jövőben is el fogja fedni, különböző módon, de mindig rettenetesen a Tökéletesség számára, egészen az idők végéig. Ne tedd, hogy ezt nézzem! Engedd, hogy eloltsam szomjamat, és megerősödjem egy forrásból, amely nem ismer romlást, és hogy elfelejtsem sokak férges gennyét, egyedül téged nézve, az én békémet! – és ismét homlokon csókolja Jánost. (A teljes szöveget lásd P 11,435. oldalán.)

Utána belépnek a konyhába, ahol Sámuel segít az öregasszonynak a tűz meggyújtásában. Amikor Jézus egyedül marad a konyhában a tüzet fújó Sámuellel, vállára teszi a kezét, és azt mondja:

– Júdás félbeszakított minket ott fenn. Azt akarom mondani neked, hogy a szombat után apostolaimmal küldelek téged. Talán ezt jobban szereted...

– Köszönöm, Mester. Nem szívesen hagyom el társaságodat. De apostolaidban ismét megtalálalak téged. És, igen, szívesebben vagyok távol Júdástól. Nem mertem ezt kérni tőled...

– Rendben van. Ebben maradunk. És légy irgalmas iránta. Amint én teszem. És ne mondj Péternek semmit sem...

– Tudok hallgatni, Mester.

– Miután megjönnek a tanítványok, ott lesz Hermász és István és Izsák, két bölcs és egy igaz, és sokan mások. Jól fogod érezni magadat az igazi testvérek között.

– Igen, Mester. Te megértesz és segítesz. Valóban a jó Mester vagy! – és megcsókolja Jézus kezét.

Ma tolvaj, holnap gyilkos!

Megérkeznek a nőtanítványok is, Máriával Efraimba. (Lásd M 13,521-523) Nekiállnak a férfiak elnyűtt ruháinak kijavításához. Eliza megjegyzi:

– Látszik, hogy három hónapig nem volt egy tapasztalt asszony veletek! Egy ruha sincs rendben, kivéve a Mesterét, akinek viszont csak két ruhája van. Az egyik, amit visel, a másikat ma kimossuk.

– Mindenen túladdott. Úgy látszik, örült szenvedély vette birtokába, hogy többé semmije se legyen. Már jó ideje a vászonruhát hordja – mondja Júdás.

– Annál jobb, hogy Anyád gondolt arra, hogy hozzon neked újat. Azt, a bíborra festettet, ami igazán szép. Neked szánta ide, Jézus, jóllehet nagyon jól áll neked a vászonruha. Igazán liliomnak látszol! – mondja Mária, Alfeus felesége.

– Egy nagyon magas liliom, Mária! – gúnyolódik a Kerióti.

– De tiszta, ami te biztosan nem vagy, és még oly tiszta sem vagy, mint János. Te is vászonba öltöztél, de ugyancsak nem nézel ki liliomnak! – vág vissza őszintén Mária, Alfeus felesége.

– Nekem barna a hajam, és a testszínem. Ezért vagyok más.

– Nem. Nem ettől függ. Te külsőleg vagy fehérbe öltözve, Ő pedig belülről, és az sugárzik ki belőle tekintetén, mosolyán, szavain keresztül. Ez az! Ah, milyen jó itt lenni, az én Jézussal! – És a jó Mária ráteszi egyik, munkában megviselt kezét Jézus térdére, aki megsimogatja ezt a becsületes kezét.

A ruhák javítása közben Jézus egy példabeszédet mond, amelyben a lelket egy szövethozó hasonlítja. A példabeszéd főleg Júdásra vonatkozik, (P 11,436-7) ő azonban tettet, hogy nem értette meg.

– Pedig olyan áttetsző! Én, a szegény asszony, megértettem! – mondja Mária Szalóme.

– És én nem. Egyszer szebb példabeszédeket mondtál. Most... a méhek... a szövet... a nevüket változtató városok... lélekcsónakok... Annyira szegényes, és annyira zavaros dolgok, hogy többé nem tetszenek nekem, és nem értem meg őket... – mondja Júdás, és elmegy, hogy hozzon valamit.

Mária mind jobban lehajtottá fejét, munkája fölé, miközben Júdás beszélt. Johanna viszont felemelte fejét, és méltatlankodva nézett a szemtelenre. Eliza is felemelte fejét, de utána követte Máriát, és Nike is. Zsuzsanna, csodálattól tágra nyílt szemmel, Jézust nézte, mintegy kérdezve, hogy miért nem szól közbe. Azonban senki sem beszélt, sőt még egy mozdulattal sem fejezte ki gondolatát. De Mária Szalóme és Mária, Alfeus felesége, aki inkább az egyszerű néphez tartozik, csóválja a fejét, és amint Júdás kimegy, Szalóme azt mondja:

– Elherdálta az agyát.

– Igen. És azért nem ért meg semmit sem, és azt hiszem, még te sem tudod azt helyrehozni. Ha az én fiam lenne ilyen, beverném a fejét. Jobb, ha valakinek a feje van összetörve, mint a szíve! – mondja Mária, Alfeus felesége.

– Légy elnéző, Mária! Nem hasonlíthatod őt a te fiaidhoz, akik becsületes családban nőttek fel, egy olyan városban, mint Názáret – mondja Jézus.

– Az ő anyja jó. Atyja sem volt gazember, amint hallottam – vág vissza Mária, Alfeus felesége.

– Igen. De nem hiányzott szívéből a kevélység. Ezért túl korán eltávolította fiát anyjától, és ő is hozzájárult az erkölcsi örökség kifejlődéséhez, amikor Jeruzsálemba küldte fiát. És fájdalmas kijelenteni, de nem biztos, hogy a Templom az a hely, ahol az örökölt kevélység csökkenhet... – mondja Jézus.

– Egyik hely sem képes csökkenteni a kevélységet és semmi más hibát sem, Jeruzsálemban – sóhajt fel Johanna. És hozzáteszi: – És más tiszteletben álló hely sem, legyen az Jerikóban,

Fülöp Cezáreájában, Tibériásban vagy a másik Cezáreában... és gyorsan varr, még jobban munkája föl hajolva.

Az asszonyok tovább beszélgetnek, mikor lélekszakadva jön egy öregasszony, és hívja Jézust, hogy segítsen egy anyán, aki haldoklik, tizenegyedik szülése közben. Jézus elsiet Jánossal. Jézus megáll a ház ajtajában, s onnan műveli a csodát, megnyugtatva a síró gyermekeket, hogy anyjuk nem hal meg. Utána Jánossal egy kis utcán keresztül ahhoz a házhoz megy, ahol Júdást szállásolták el, miután megérkeztek a nőtanítványok, és már nem volt hely minden apostol számára a nagy házban. Belép a házba, és Júdást szólítja:

– Júdás! Júdás! – Senki sem válaszol.

– Elment már, Mester. Mi is visszatérhetünk a házba.

Visszatérnek a nagy házba, és a kerti bejáraton mennek be. A ház csendes és üres. A nőtanítványok is elmentek megnézni a csodát. János észrevesz egy vízzel teli korsót, és be akarja vinni egy szobába, ahol étkezni szoktak. Kinyitja annak ajtaját, és megrémülve felkiált:

– Ah! – Leejti a korsót, és elfedi szemét kezével, összegörnyedve, mint aki meg szeretne semmisülni. A szobából a földre hulló pénz csörgése hallatszik.

Jézus már az ajtónál van. Gyorsan kikerüli Jánost, aki nyög:

– El! Menj el! – Kinyitja a félig betett ajtót. Belép. Ebben a szobában van két vaspántokkal megerősített láda, és ezek egyike előtt, pontosan az ajtóval szemben ott áll Júdás, elkékülve a haragtól, és ugyanakkor megrémülve, egy erszénnyel a kezében... A láda nyitva van... és a földön pénzdarabok, amelyekhez továbbiak esnek, kicsúsztatva egy másik erszényből, ami nyitva, félig a láda szélén fekszik. Minden, kétség nélkül arról tanúskodik, hogy Júdás kinyitotta a ládát, és kirablása közben kapták rajta.

Senki sem beszél. Senki sem mozdul. De ez rosszabb, mintha mindnyájan kiabálnának vagy rávetnék magukat egymásra. Három szobor. Júdás az ördög, Jézus a Bíró, János, a megfélemlített, társának aljasságát látva.

Júdás keze fogja saját erszényét, és remeg, úgyhogy a beléje tett pénz fojtott hangon csörög.

János egész testében remeg, kezét száján tartva, fogai vacognak, míg ijedt szemmel nézi Jézust, inkább, mint Júdást.

Jézus nem remeg. Egyenesen és jéghidegen áll, amilyen jéghidegen, olyan mereven.

Végül egy lépést, egy mozdulatot tesz, és egy szót szól. Egy lépést Júdás felé, egy mozdulatot: János felé, jelezve, hogy vonuljon vissza, és egy szót Jánoshoz:

– Menj!

De János fél, és nyög:

– Ne! Ne! Ne küldj el! Hagyj engem itt! Nem fogok semmit sem szólni... hagyj, hagyj itt, veled!

– Menj el! Ne félj! Zárj be minden ajtót... és ha bárki jön... akárki legyen is... még ha Anyám is... ne engedd, hogy idejőjjön! Menj! Engedelmeskedj!

– Uram!... – Úgy tűnik, mintha a bűnös János volna, annyira könyörög, és össze van törve.

– Menj! Mondom. Nem fog semmi sem történni. Menj! – És Jézus mérsékli parancsát, kezét a Kedvelt fejére teszi, simogató mozdulattal. És látom, hogy remeg a keze. És János is érzi annak remegését, és megfogja, megcsókolja egy sokatmondó sóhajjal. Kimegy. Jézus bezárja az ajtót a retesszel. Megfordul, hogy ránézzen Júdásra, aki bizonyára meg van semmisülve, mert ő, aki oly merész, egy szót sem mer szólni, egy mozdulatot sem tesz.

Jézus egyenesen eléje megy, megkerülve a szoba közepén lévő asztalt. Félelmet gerjesztő a tekintete. Júdás is fél, hátrál a láda és az ablak közé, amelyen besüt a lenyugvó nap fénye, és éppen Jézusra esik.

Jézus szemei! Nem szól egy szót sem. De amikor látja, hogy Júdás övéből kiáll egy tolvajkulcs, félelmetesen ugrik. Ökölbe szorított kezét felemeli, mintha le akarna sújtani a tolvajra, és száján kicsúszik egy szónak a fele, ami lehet: „Átkozott!” vagy „Átok!” de uralkodik magán. Leengedi karját, és félbeszakítja a szót az első betűknél. De remeg egész

testében az erőlködéstől. Kitépi az erszényt Júdás kezéből, és a földre veti, s miközben rátapos és szétszórja annak tartalmát, rettenetes haraggal azt mondja:

– El, Sátán szemetete! Átkozott arany! Pokoli köpet! Kígyóméreg! El!

Júdás fojtott hangon felkiáltott, amikor meglátta Jézus arcát, de többet nem szólt. De a bezárt ajtó másik oldalán János felkiáltása hallatszik, amikor Jézus a földre dobja az erszényt. Ez felingerli a tolvajt. Visszaadja neki sátáni merészségét. Dühöng. Mintegy Jézusra veti magát, kiáltva:

– Kémkedtetél utánam, hogy megfossz becsületemtől! Kikémlelni, egy ostoba gyerek által, aki még hallgatni se tud, és aki meg fog szégyeníteni engem mindenki előtt! De hisz te ezt akartad! És egyébként... Igen! Én is ezt akartam! Akarom! Rá akarlak venni téged, hogy elűzz engem! Rávenni arra, hogy megátkozz engem! Megátkozz! Megátkozz engem! Mindent megkísérletem, azért hogy elűzzem! – Rekedt a haragtól, és ocsmány, mint egy ördög. Mintha valami fojtogatná.

Jézus halkán, de rettenetes hangon ismétli:

– Tolvaj! Tolvaj! Tolvaj! – ezzel fejezi be: – Ma tolvaj! Holnap gyilkos! Mint Barabás. Rosszabb nála! – Ezt arcába lehelve mondja, mert most nagyon közel vannak egymáshoz.

Júdás visszanyeri lélegzetét, és válaszol:

– Igen. Tolvaj. A te hibádból. Minden rosszban, amit művelek, te vagy a hibás, és te sose fáradsz bele tönkretételemben. Mindenkit megmentesz. Mindenkit részesítesz szeretetedben és tiszteletedben. Magadhoz fogadod a bűnösöket, nem undorodsz a kéjnéktől, barátaidként kezeled a tolvajokat, és az uzsorásokat, és Zakeus kerítőit, úgy fogadod a Templom kémjét, mintha Messiás lenne, te, ostoba! Tőlem sajnálok a fillért, nem hagysz nekem semmi pénzt, közeledben tartasz, mint ahogyan egy gályán a padhoz kötik az evezősöket, nem akarsz még azt sem, hogy mi, azt mondom: „mi”, de egyedül én, egyedül én nem fogadhatom el a zarándokok alamizsnáit. És azért én nem érintem meg a dénárt, mivel te megparancsoltad, hogy senkitől se fogadjunk el dénárt. Mert te gyűlölöd engem. Rendben van: én is gyűlöllek téged! Te nem tudtál megütni és elátkozni engem az imént. A te átkod elporlasztott volna engem. Miért nem mondtad ki? Szívesebben vetted, hogy téged ilyen képtelennek, erőtlennek, kimerültnek, legyőzöttnek lássalak...

– Hallgass!

– Nem! Félsz, hogy János meghallhat engem? Félsz, hogy végre megértheti, ki vagy, és akkor elhagy téged? Ah! Ettől félsz tehát, te aki mindig a hőst játszod! Igen, ez az! Félsz tőlem. Félsz! Ezért nem tudsz elátkozni. Ezért tetteted, hogy szeretsz engem, noha gyűlölöd! Hogy elvakítsál! Hogy csendben tartsál. Tudod, hogy én egy erő vagyok! Tudod, hogy én vagyok az erő! Az erő, amely gyűlöl és legyőz majd téged! Megígértem neked, hogy követlek mindhalálig és mindent felajánlok neked, és mindent felajánlottam neked, és a közeledben fogok maradni egészen a te órádig és az én órámig! Pompás király, aki nem képes elátkozni és elűzni! Kőd-király! Bálvány-király! Ostoba király! Hazug! Elárulója saját sorsodnak! Mindig megvetted engem, első találkozásunktól kezdve. Nem feleltél meg várakozásomnak. Bölcsnek gondoltalak. Gyengeelméjű vagy! Megtanítottalak téged a jó útra. De te... Ó! Te a tiszta vagy! Te a teremtmény vagy, aki ember, de aki Isten is, és megveted az Értelmes tanácsait. Tévedtél az első pillanattól kezdve, és most is tévedsz. Te... Te vagy... Ah!

A szavak áradata váratlanul megszűnik, és gyászos csend követi a nagy zajt, és gyászos mozdulatlanság a sok hadonászást. Mert előzőleg, miközben beszélt, Júdás lehajolt, és igazán egy veszett kutyához volt hasonló, amelyik csahol az áldozatára, és kész ráugrani. Mind közelebb ment Jézushoz, könyökeit testéhez szorítva, kezeit karmokként tartva, mintha rá akarná vetni magát.

Jézus a félelemnek legcsekélyebb jelét sem mutatta, sőt hátat fordított neki, hogy az ráugorhatott volna, és megragadhatta volna nyakánál. De nem ez történt. Jézus az ajtóhoz megy, és kinyitja, kinéz a folyosóra, hogy lássa, János valóban elment-e. A folyosó üres, és

félhomály uralkodik benne. János kiment e kerti ajtón és becsukta azt maga mögött. Jézus bezárja az ajtót a retesszel, és neki támaszkodva várja, mozdulat vagy szó nélkül, hogy megszűnjék az őrjöngés.

Nekem úgy tűnik, hogy maga a Sátán beszélt Júdás ajkával, aki már közel volt a Büntényhez és a saját akaratából okozott kárhozathoz. Amikor Júdás elhallgatott, megzavarodva, a jelenet nagyon hasonlított az ördögüzésekéhez, amelyeket Jézus a nyilvános működés három évében végzett.

Jézus, az ajtóhoz támaszkodva, teljesen fehérén a sötét színű fa előtt, a legcsekélyebb mozdulatot sem teszi. Csak fájdalmas és lángoló szemeivel, amelyek hatalmát sugározzák, nézi az apostolt. Azt lehetne mondani, imádkozik, miközben a szerencsétlent nézi. Mert nemcsak hatalma sugárzik szemeiből, hanem buzgó imája is. Miután Júdás befejezte szavait, Jézus kereszt alakban kitarja karjait. Ekkor ejti ki Júdás az „Ah” felkiáltást, amivel megszűnik beszélni.

Jézus továbbra is kereszt alakban kitért kezekkel nézi őt, fájdalmasan és imádkozva. És Júdás, mint valaki, akinek véget ér őrjöngése, végigsimítja izzadó homlokát kezével... gondolkodik, visszaemlékezik, és, visszaemlékezve mindenre, a földre rogyik, mintha erői elhagyták volna.

Jézus reá néz, leengedi kezét, és mély, de tiszta hangon azt mondja:

– Nos? Gyűlöllek téged? Beléd rúghatnék, kidobhatnám, „féreg”-nek nevezhetnék, megátkozhatnám, úgy, amint megszabadítottalak az erőtől, amely őrjöngésbe vitt téged. Te gyengeségnek hitted képtelenségemet, hogy megátkozzalak. Ó, nem gyengeség az! Azért nem átkoztalak meg, mert én az Üdvözítő vagyok. És az Üdvözítő nem tud megátkozni. Tud üdvözíteni. Akar üdvözíteni... Azt mondtad: „Én vagyok az erő. Az erő, amely gyűlöl és le fog győzni téged.” Én is az Erő vagyok, sőt: Én vagyok az egyetlen Erő. De az én erőm nem a gyűlöletben van. A szeretetben. És a szeretet nem gyűlöl, és nem átkoz el, soha sem. Az Erő meg tudná nyerni az egyes harcokat, mint ezt, köztem és közted, köztem és a Sátán között, aki benned van, és örökre meg tudna szabadítani téged uradtól, amint tettem most, átváltoztatva magamat a jellé, amely üdvözít, a kereszt jelévé, amelyet Lucifer nem képes nézni. Megnyerhetné ezeket az egyes csatákat, amint meg fogja nyerni azt a közelit, a hitetlen és gyilkos Izrael ellen, a világ ellen, és a Megváltás által legyőzött Sátán ellen. Megnyerhetné ezeket az egyes csatákat éppúgy, amint meg fogja nyerni a végsőt, a századok távlatában lévőt, ami közeli Annak számára, aki az örökkévalósággal méri az időt. De mit használna, ha megsérteném Atyám tökéletes szabályait? Igazságszolgáltatás lenne? Érdemszerző lenne? Nem. Se igazságszolgáltatás, se érdemszerző nem lenne. Nem lenne igazságos más bűnös emberek iránt, akik szabadon vétkeztek, és akik az utolsó napon, számon kérhetnék tőlem, és szemrehányást tehetnének nekem, hogy miért kárhoztak el őket, és miért csak veled tettem kivételt. Tíz és százezrével lesznek ezek, hetvenszer tíz és százezrével ezek, akik ugyanazt a bűnt követik el, amit te, és saját akaratukból szállja meg őket az ördög, és megbántják Istent, gyötrik anyjukat és atyjukat, gyilkosok, tolvajok, hazugok, házasságtörők, fajtalanok, szentségtörők, és végül istengyilkosok, megölve testileg a Krisztust egy közeli napon, megölve lelkileg a saját szívükben a jövő időkben. És mindnyájan azt mondhatnák nekem, amikor eljövök, hogy szétválasszam a bárányokat a mézsárosoktól, hogy megáldjam az elsőket, és megátkozzam, akkor igen, megátkozzam az utóbbiakat, megátkozzam, mert akkor többé nem lesz megváltás, csak dicsőség vagy elítélés. Újból megátkozni őket, miután már meg voltak átkozva egyenként halálukkor, előzőleg, az egyének elítélésekor.

Mert az ember – te tudod, mert hallottad, hogy mondtam százszor és ezerszer – mert az ember képes üdvözülni, amíg az élet tart, amíg már utolsó lélegzetét veszi. Elég egy pillanat, egy perc ezredrésze, hogy a lélek bocsánatot kérjen Istentől, és elnyerje a feloldozást.

Mindezek a kárhozottak azt mondhatnák nekem: „Miért nem kötöttél minket hozzá a Jóhoz, mint Júdással tetted?” És igazuk lenne. Mert minden ember ugyanazzal a természetes és

természetfeletti dolgokkal születik: testtel és lélekkel. És míg a test, mivel emberektől származik, többé-kevésbé erős és egészséges lehet, születésétől fogva, a lélek, amelyet Isten teremt, mindenki számára ugyanazokkal a tulajdonságokkal rendelkezik, Istennek ugyanazon ajándékaival. A Keresztelő János lelke és a tiéd között nem volt különbség, amikor egyesültek a testtel.

Mégis azt mondom neked, hogy ha a kegyelem nem szentelte volna meg előre őt, hogy Krisztus Hírnöke szeplőtelen legyen, amint az megfelelő lenne mindazok számára, akik engem hirdetnek, legalább személyes bűneiket illetőleg, az ő lelke akkor is mássá vált volna, mint a tied. Sőt, a tied vált volna mássá az övétől. Mert ő megőrizte lelkét a bűntelenek frissességében, így mindinkább fel lett díszítve az életszentséggel, teljesítve Isten akaratát, aki szenteknek kíván látni titeket, kifejlesztve az ingyen kapott ajándékokat mind hősiesebb tökéletességgel.

Te azonban... Te tönkretetted és szétszórtad a lelkedet és az adományokat, amelyeket Isten adott neked. Mit tettél szabad akaratoddal? Mit értelmeddel? Megőrizted lelked szabadságát, ami a tiéd volt? Értelmesen használtad eszedet? Nem. Te, aki nem akarsz engedelmeskedni nekem, nem mondom, mint Embernek, hanem még mint Istennek sem, te engedelmeskedtél a Sátánnak. Te arra használtad fel értelmedet és lelked szabadságát, hogy felfogjad a Sötétséget. Szándékosan. Előtted állt a Jó és a Rossz. Te a Rosszat választottad. Sőt: Teelőtted csak a Jó állt: én.

A te Örök Teremtőd, aki követte lelked fejlődését, aki ismerte ezt a fejlődést, mert az Örök Gondolat mindent ismer, ami történik attól kezdve, hogy az idő létezik, és Ő a Jót állította eléd, csak a Jót, mert tudja, hogy gyengébb vagy az árokban lévő moszatnál.

Te azt kiáltottad felém, hogy én gyűlöllek téged. Most, mivel egy vagyok az Atyával és a Szeretettel, – aki ha két természet van is bennem, és a Krisztus, az emberi természete által, addig, míg győzelme meg nem szabadítja az emberi korlátozottságoztól, Efraimban van, és ebben a pillanatban nem is lehet másutt; mint Isten: Isten Igéje, éppúgy vagyok az égben, mint a földön, mivel mindig mindenütt jelen vagyok, és mindenható vagyok Istenségemben, most egy vagyok az Atyával és a Szentlélekkel, azért amivel engem vádoltál, a Hármassal Egy Istent vádoltad. Azt az Atyaistent, aki szeretetből teremtett téged, azt a Fiúistent, aki megtestesült, szeretetből, hogy megváltson téged, azt a Szentlelket, aki oly sokszor beszélt hozzád, szeretetből, hogy jó vágyakat adjon neked.

Ez a Hármassal Egy Isten, aki téged annyira szeretett, hogy az én utamra hozott téged, vakká tett téged a világ felé, hogy időt adjon neked az én látásomra, süketévé tett a világ iránt, hogy alkalmat adjon neked az én szavam meghallására. És te!... És te!... Miután láttál és hallottál engem, miután szabadon jöttél a Jóhoz, érezve értelmeddel, hogy ez volt az igazi dicsőségre vezető egyetlen út, visszautasítottad a Jót, és szándékosan a Rossznak adtad át magadat!

De ha te, szabad akaratoddal akartad ezt, ha durván mindig visszalökted kezemet, amelyet felajánlottam neked, hogy kihúzzalak a szakadékból, ha te mind jobban eltávolodtál a kikötőtől, hogy elmerülj a szenvedélyek dühöngő tengerébe, a Rosszba, mondhatod-e nekem, annak, akitől származol, annak, aki emberré alakított, hogy megkíséreljem üdvözítésem, mondhatod-e, hogy gyűlöltelek téged?

Szememre vetted, hogy rosszat akarok neked... A beteg gyermek is szemrehányást tesz az orvosnak és anyjának a keserű orvosság miatt, amelyet megítatnak vele, és azért, mert megtagadják tőle a számára káros dolgokat, amelyeket pedig annyira kíván.

A Sátán annyira megvakított és bolonddá tett téged, hogy többé nem fogod fel igazi természetét a rólad való gondoskodásomnak? Azért jutottál el oda, hogy rossz szándéknak mondd, a te tönkretélednek tartod azt, ami a te Mestered, a te Üdvözítő, a te Barátod előrelátó gondoskodása, hogy meggyógyítson téged.

Magam mellett tartottalak téged... Elvettem kezedtől a pénzt. Meggátoltalak abban, hogy megérintsd azt az átkozott fémet, ami megbolondít téged... De nem tudod, nem érzed, hogy az olyan, mint azok a varázsitalok, amelyek olthatatlan szomjúságot keltenek, és a vért annyira

felhevítik, hogy halált okoznak? Látom gondolataidat, amelyekkel vádolsz engem: „Akkor miért engedted meg oly hosszú időn keresztül, hogy kezeljem a pénzt?” Miért? Azért, mert ha előbb akadályoztalak volna meg abban, hogy hozzányúlj a pénzhez, akkor előbb adtad volna magadat a lopásra. Mégis megtetted azt, mert keveset tudtál csak ellopni... De nekem kötelességem, hogy igyekezzek meggátolni téged ebben anélkül, hogy akaratom szabadságát elvenném. Az arany a bukásodat okozza. Az arany által fajtalaná és árulóvá váltál...

– Íme! Te elhiszed, amit Sámuel mond! Én nem vagyok...

Jézus, aki mind jobban belelendült a beszédbe, de anélkül, hogy bármikor is szenvedélyes vagy ostromozó hangnemet vett volna fel, most hirtelenül haragosan kiált fel. Villámló szemekkel néz Júdásra, és ráparancsol:

– Hallgass!

Júdás elhallgat.

Csend van, amelyben Jézus jól látható erőfeszítéssel úrrá lesz emberi természetén, folytatja beszédét, szokásos meleg, kedves hangján, amely akkor is, amikor szigorú, meggyőző és megnyerő... Csak az ördögök tudnak ellenállni ennek a hangnak.

– Nincs szükségem arra, hogy Sámuel, vagy bárki más beszéljen, ahhoz, hogy ismerjem cselekedeteidet. De, te szerencsétlen! Tudod, ki előtt vagy? Igaz! Azt mondom, hogy már nem érted meg példabeszédeimet. Nem érted meg többé szavaimat. Szegény szerencsétlen! Többé már magadat sem érted meg. Nem fogod fel többé még azt sem, mi jó és mi rossz. A Sátán, akinek többféleképpen is átadtad magadat, akit követtél minden kísértésének engedve, ostobává tett téged. De mégis, volt egy idő, amikor megértettél engem! Hitted, hogy az vagyok, aki vagyok! És ez az emlék nem hagyott el téged. Hiszed-e, hogy Isten Fiának, aki Isten, szüksége van egy ember szavaira ahhoz, hogy ismerje egy másik ember gondolatait és cselekedeteit? Még nem romlottál meg annyira, hogy ne hidd, hogy én Isten vagyok, és ez még nagyobbá teszi bűnödöt. Mert az, hogy te annak tartasz, világos haragomtól való félelmedből. Érzed, hogy nem egy emberrel harcolsz, hanem magával Istennel, és remegsz. Remegsz, mert Káinként nem tudsz mást látni és gondolni Istenben, mint a bosszúállót, aki megfizet az ellene és az ártatlanok ellen elkövetett bűnökért. Attól félsz, hogy bosszút áll rajtad, mint Kórén, Dátánon és Abironon és az ő követőin tette. Jóllehet tudod, ki vagyok, mégis harcolsz ellenem. Azt kellene mondanom neked: „Átkozott!” De akkor nem lennék többé az Üdvözítő... Te szeretnéd, ha én elűztelek volna téged. Mindent megteszel, kimondasz, hogy elérd ezt. Ez az okoskodás nem teszi helyessé cselekedeteidet. Mert nem szükséges vétkezni ahhoz, hogy valaki eltávozzék tőlem. Megteheted, mondom neked. Nőbe óta mondom neked, amikor egy tiszta reggel visszatértél hozzám, szennyesen a hazugságtól és a kicsapongástól, mintha a pokolból léptél volna ki, beleesve a disznók pocsolójába, vagy a fajtalan majmok almába, és nekem erő kellett vennem magamon, hogy ne rúgjak beléd, mint egy undorító rongyba. Le kellett győznöm undoromat, ami erőt vett rajtam, nemcsak lelkemben, hanem bensőmben is. Mindig mondtam neked, hogy elmehetsz. Még mielőtt elfogadtalak volna. Akkor is, mielőtt idejöttünk. Akkor, pont temiattad, egyedül miattad beszéltem erről. De te mindig maradni akartál. Saját vesztedre. Te! Az én legnagyobb fájdalmam! De te már azt gondolod, és mondom, te, a sok tévtanító feje, akik majd jönnek, hogy én nem érezhetek fájdalmat. Nem! Csak a bűn nem érinthet engem. A tudatlanság nem lehet bennem. A bűn azért, mert Isten vagyok. A tudatlanság azért, mert nem lehet tudatlanság a lélekben, amely mentes az eredeti büntől. Úgy beszélek, mint Ember, mint Ember, mint a Megváltó Ádám, aki eljött, hogy jóvátegye a bűnös Ádám Bűnét, és bemutassa, milyen lett volna az ember, ha olyan maradt volna, amilyennek Isten teremtette: ártatlan. Annak az Ádámnak Istentől kapott ajándékai között nem volt talán ott egy oly értelem, amely teljes volt, és egy ismeret, amely a legnagyobb volt, mert az Istennel való egyesülés elárasztotta a Mindenható Atya fényével az áldott fiút? Én, az új Ádám, felette állok a bűnnek, saját akaratom által... Egy napon, egy távoli időben, csodálkoztál azon, hogy én is kísértést szenvedtem, és kérdezted, hogy sose estem-e el. Emlékszel rá? És válaszoltam

neked. Igen. Amint válaszolhattam neked... Mert te, attól fogva ilyen voltál... egy elbukott ember, akinek szemeit hasztalan lett volna kinyitni Krisztus erényeinek értékes gyöngyeire. Nem értetted volna meg értéküket, és... elcserélted volna... kövekre, ha azok rendkívül nagyok voltak. A pusztában is válaszoltam neked, megismételve szavaimat, amelyeket azon az estén mondtam neked, amikor a Getszemáni felé mentünk. Ha János vagy a zelóta Simon ismételte volna meg nekem azt a kérdést, más módon válaszoltam volna nekik, mert János tiszta, és nem rosszindulattal tette volna, mint te, aki tele voltál rosszindulattal... és mert Simon egy bölcs öreg, és jóllehet ismeri az életet, amit János nem ismer annyira, és eljutott arra a bölcsességre, amellyel mindent szemlélni tud anélkül, hogy zavart keltene önmagában. De ők nem kérdezték meg tőlem, hogy engedtem-e valaha is a kísértésnek, a leggyakoribb kísértésnek, annak a kísértésnek. Mert az első feddhetetlen tisztaságában nincsenek fajtalan emlékek, és a második elmélkedő értelmében akkora a világosság, hogy ragyogni látja bennem a tisztaságot. Te megkérdezted... és én válaszoltam neked. Amint tudtam. Azzal a bölcsességgel, amelyet sose kell megkülönböztetni az őszinteségtől, mert az egyik éppoly szent Isten szemében, mint a másik. Ez a bölcsesség olyan, mint a hármasság függő, amelyet a Szentély és a nép közé vontak, hogy titokban tartsák a Király titkát. Ez a bölcsesség irányítja a szavakat a szerint, hogy ki hallgatja, annak értelmi tehetsége szerint, lelki tisztasága és életszentsége szerint. Mert bizonyos igazságok, ha szennyeseknek adják őket, nevetség tárgyává válnak számukra, nem pedig tiszteletet váltanak ki belőlük... Nem tudom, hogy emlékezel-e mindezekre a beszélgetésekre. Én emlékszem. És megismétlem neked, itt, ebben az órában, amelyben mindketten a Mélység küszöbén vagyunk. Mert... De nem szükséges megmondanom ezt. Én azt mondtam neked a pusztában, amikor első magyarázatom nem tetszett neked: „A Mester sose érezte magát az ember felett állónak azért, mert Ő »a Messiás« sőt, tudatában volt annak, hogy Ember, mindenben az akart lenni, a bűnt kivéve. Ahhoz, hogy valaki mester lehessen, előbb tanulónak kell lennie. Én mindent tudtam, mint Isten. Isteni értelmem képessé tehetett engem az ember sorsának megértésére is. De egy napon valamelyik szegény barátom azt mondhatta volna: Te nem tudod, mit jelent embernek lenni és érzékekkel és szenvedélyekkel rendelkezni! Ez igazságos ellenvetés lett volna. Azért ide jöttem, hogy felkészüljek, nemcsak küldetésemre, hanem a kísértésre is. A sátáni kísértésre. Mert embernek nem lett volna hatalma felettem. A Sátán eljött, amikor megszűnt magányos egyesülésem Istennel, és éreztem, hogy Ember vagyok, igazi testtel, amely alá van vetve a test gyengeségeinek: az éhségnek, fáradságnak, szomjúságnak, hidegnek. Éreztem az anyagot, kívánságaival, a szellemet, szenvedélyeivel. És ha akaratom elfojtotta minden rossz szenvedély megszületését, engedte viszont növekedni a szent szenvedélyeket.” Emlékszel ezekre a szavakra? Azt is mondtam még, először, neked, egyedül neked: „Az élet egy szent ajándék, és azért szentül kell szeretni. Az élet eszköz, amely a célt szolgálja, a cél pedig az örökkévalóság.” Azt mondtam: „Adjuk akkor meg az életnek azt, ami elősegíti fennmaradását, és ami segíti a lelket annak győzelmében: a test megtartóztatását vágyait illetőleg, az értelem megtartóztatását, kívánságait illetőleg, a szív megtartóztatását, minden szenvedélyét illetőleg, amelyek emberiek; és határtalan lendületét az égi szenvedélyeket illetőleg: az Isten és a felebarát szeretete, Isten és a felebarát szolgálata, engedelmség Isten szavának, hősiesség a jóban és az erényekben.” És te akkor azt mondtad nekem, hogy én meg tudom tenni ezt, mert szent vagyok, de te nem tudod megtenni, mert fiatal ember vagy, telve életerővel. Mintha az, hogy valaki fiatal és életerős, felhatalmazná a bűnre, mintha csak az öregek vagy a betegek, koruk vagy gyengeségük miatt képtelenek arra, amire te gondoltál, égve a bujaságtól, mint jelenleg is, lennének mentesek az érzéki kísértésektől! Sok mindenre válaszolhattam volna neked akkor. De nem voltál azon a fokon, hogy megérted. Most sem vagy, de legalább most nem tudsz nevetni a te hitetlen nevetésseddel, ha azt mondom neked, hogy az egészséges ember képes tiszta lenni, ha maga nem fogadja el az ördög és az érzékek csábításait. A tisztaság lelki érzélem, amely kihatással van a testre, és azt

egészen átjárja, felemeli, illatossá teszi és megőrzi. Annak, akit átítat a tisztaság, nincs helye más, rossz indítókokra. Nem lép be hozzá a romlottság. Nincs helye rá.

És aztán! A romlottság nem kívülről hatol be. Nem a külsőből befelé irányuló mozgás. Hanem a bensőből, a szívből ered, a gondolatból, onnan lép ki, hogy behatoljon és átjárja a burkolatát: a testet. Ezért mondtam: a szívből származik minden romlottság. Minden házasságtörés, minden bujaság, minden érzéki bűn nem kívülről származik. Hanem a gondolat tevékenységéből származik, amely romlott, ami mindent, amit lát, ingerlő jelleggel ruház fel. Minden embernek van szeme, hogy lásson. Hogyan történik akkor, hogy egy nő, aki közömbösen hagy tizedet, aki saját magához hasonló teremtménynek látja őt, a Teremtő egy szép művének, de anélkül, hogy ezáltal érezné felkelni magában a tisztátalan vágyakat és képzeteket, megzavarja a tizenegyediket, és méltatlan vágyakat gerjeszt benne? Azért, mert ez a tizenegyedik romlott a szívében és gondolataiban, és ahol a tíz nővérét látja, ő a nőt látja.

Mégis, akkor nem mondtam ezt neked, hanem azt mondtam, hogy én éppen az emberekért jöttem, nem az angyalokért. Azért jöttem, hogy visszaadjam az embereknek az Isten fiainak királyi lelkületét, arra tanítva őket, hogy istenek módjára éljenek. Istenben nincs bujaság, Júdás! De én meg akartam mutatni nektek, hogy az ember is létezhet bujaság nélkül. Meg akartam mutatni nektek, hogy lehet úgy élni, amint én tanítom. Ahhoz, hogy ez bemutathassam, igazi testet kellett öltennem, hogy elszenvedhessem az ember kísértéseit, és miután oktattam őt, azt mondhattam az embernek: „Tegyél úgy, mint én teszek!”

Válaszoltam neked, mert láttam, hogy nem voltál képes felfogni, hogy én kísértést állhattam ki anélkül, hogy elbuktam volna. Neked nem látszott megfelelőnek, hogy az Ige, kísértést szenvedhessen, és lehetetlennek tartottad, hogy az Ember ne vétkezzen. Azért azt válaszoltam neked, hogy mindenki kísértést szenvedhet, de csak azok vétkeznek, akik vétkezni akarnak. Csodálkozásod oly nagy volt, oly hitetlenkedő, hogy kitartottál kérdésedben: „Sose vétkeztél?” Akkor lehettél hitetlen. Nem nagyon ismertél engem. Palesztina tele van rabbikkal, akiknek élete ellenkezik azzal, amit tanítanak. De most tudod, hogy nekem nincs bűnöm, én nem vétkezem. Tudod, hogy a leghevesebb kísértés sem zavar meg engem annyira, hogy vétkeznék. Sőt, minden kísértés, bármilyen heves volt is, mert az ördög mind vadabbá tette azt, hogy legyőzzön engem, még nagyobb győzelemmel végződött. Nincs bűn ott, ahol nem egyezik bele valaki a kísértésbe, Júdás! És már bűn van ott, ahol anélkül, hogy végrehajtaná valaki a cselekedetet, beleegyezik a kísértésbe, és azt szemléli. Bocsánatos bűn lesz, de már út a halálos bűnhöz, amelyet előkészít bennetek. Mert helyet adni a kísértésnek, és megállni nála gondolatban, követve gondolatban a bűn szakaszait, elgyengíti azt, aki kísértést szenved. A Sátán tudja ezt, és azért ismételtén támad, mindig remélve, hogy egyik kísértése behatol, és belülről működik... Utána... könnyen eléri, hogy a megkísértett bűnössé változzék.

Te akkor nem értetted meg. Nem voltál képes megérteni. Most képes vagy rá. Most méltatlanabb vagy megértésére, mint akkor, mégis megismétlem neked azokat a szavakat, amelyeket neked, miattad mondtam, mert te vagy az, nem pedig én, akinél a visszavetett kísértés nem hoz békét... Nem hoz békét, mert nem utasítod azt el teljesen. Nem viszed végbe a cselekedetet, de melengeted annak gondolatát. Ma így van, és holnap... Holnap beleesel az igazi bűnbe. Azért tanítottalak akkor arra, hogy kérd az Atya segítségét a kísértés ellen. Tanítottalak arra, hogy kérd az Atyát, őrizzen meg a kísértésben. Én, az Isten Fia, én, aki már legyőztem a Sátánt, kértem az Atya segítségét, mert alázas vagyok. Te nem. Te nem kérted Istentől a megmentést, a megőrzést. Te kevély vagy. És ezért süllyedsz el... Emlékszel minderre? És meg tudod most érteni, mit jelent számomra, az igazi Ember számára, akire minden emberi módon van hatással; és az igaz Isten számára, aki mindent Istenként fog fel, mit jelent ilyennek látni téged: bujának, hazugnak, tolvajnak, árulónak, gyilkosnak? Tudod-e, milyen erőfeszítembe kerül, hogy eltűrjelek téged közelemben? Tudod-e, mennyire kifáraszt az önuralom, mint most is, hogy teljesítem az utolsó pillanatig küldetésemet irántad? Bármelyik más ember megragadott volna nyakadnál, ha tolvajként meglátott volna, hogy

feltöröd a zárat és elveszed a pénzt, tudva, hogy áruló vagy, több mint áruló!... Én beszéltem hozzád. Még irgalmasan. Nézd! Nincs nyár, és az ablakon bejön az esti friss szellő. Mégis én izzadok, mintha nagyon nehéz munkát végeztem volna. Nem veszed számításba, mibe kerülsz nekem? Azáltal, ami vagy. Azt akarod, hogy elűzzelek? Nem. Soha. Amikor valaki fuldoklik, gyilkos az, aki engedni elmerül. Te két erő között állsz, amelyek vonzanak téged. Én és a Sátán. De ha én elengedlek, csak ő fog vonzani. És hogyan üdvözülsz? Mégis, te el fogsz hagyni engem... Már elhagyta lelkileg... Nos, én mégis magam mellett tartom Júdás gubóját. A te testedet, ami meg van fosztva az akarattól, hogy szeressen engem, a te testedet, ami erőtlen a Jóra. Itt tartom azt, amíg nem követeled, hogy ez a semmiség is, amely a te levetett ruhád, egyesüljön lelkeddel, hogy teljes valóddal kövesd el a bűnt...

Júdás!... Júdás, nem szólsz hozzám?! Nincs egy szavad sem Mesteredhez? Nem kérsz tőlem még egy imát sem? Nem követelem, hogy azt mondjad: „Bocsánat!” Túl sokszor megbocsátottam neked, eredmény nélkül. Tudom, hogy ez a szó csak egy hang a te ajkadon. Nem bűnbánó lelkebből fakad. Én szeretném, ha szívedből jönne. Annyira halott vagy, hogy többé már egy vágy sem él benned? Beszélj! Félsz tőlem? Ó, ha félnél! Legalább ezt. De nem félsz tőlem. Ha félnél, azt mondanám neked, amit mondtam azon a távoli napon, amikor a kísértésekről és a bűnökről beszélgettünk: „Mondom neked, hogy még a bűnök Bűne után is, ha a bűnös Isten lábaihoz futna, igazi bűnbánattal, és sírva kérné a bocsánatot, felajánlva magát bizalommal, csüggedés nélkül az engesztelésre, Isten megbocsátana neki, és az engesztelés által a bűnös még megmentené lelkét.” Júdás! De ha te nem félsz tőlem, én még szeretlek téged. Végtelen szeretetemtől nincs semmi kérnivalód ebben az órában?

– Nincs. Vagy legalább: csak egy dolgot kérek. Parancsold meg Jánosnak, hogy ne beszéljen! Hogyan akarod, hogy jóvátehessek valamit, ha a gyalázatos leszek köztetek? – Ezt mondja, gőgösen.

És Jézus válaszol neki:

– És így mondd? János nem fog beszélni. De legalább te, ezt én kérem tőled, viselkedj olyan módon, hogy senki se tudja meg romlottságodat. Gyűjtsd össze azt a pénzt, és tedd vissza Johanna erszényébe... Én majd bezárom a ládát... azzal a vassal, amit te használtál kinyitására...

És míg Júdás, kedvetlenül, összeszedi a mindenféle szétgurult pénzt, Jézus, mintha fáradt lenne, nekitámaszkodik a nyitott ládának. A világosság csökken a szobában, de nem annyira, hogy ne látszana, hogy Jézus csendesen sír, nézve meghajlott apostolát, amint összeszedi a szétszóródott pénzt.

Júdás befejezte. A ládához megy. Fogja Johanna nagy, nehéz erszényét, és beleteszi a pénzt, bezárja, és azt mondja:

– Íme! – Félreáll.

Jézus kinyújtja karját, hogy elvegye tőle a Júdás által készített, kezdetleges tolvajkulcsot, és remegő kézzel bezárja a ládát. Utána a vasat V alakban meghajtja a térdén, s rátaposva befejezi meghajlítását, így használhatatlanná téve azt, és elrejteti mellében. Miközben ezt teszi, könnyei ruhájára hullanak.

Júdás végre egy mozdulatot tesz, jelét adva magába szállásának. Kezeibe rejti arcát, és sírásban tör ki, ezt mondva:

– Én, átkozott! A föld szégyene vagyok!

– Az örökké szerencsétlen vagy! És fontold meg, hogy ha akarnád, még boldog lehetnél!

– Esküdj meg nekem! Esküdj meg nekem arra, hogy senki sem fog megtudni semmit sem... és én esküszöm, hogy megszabadítom magamat! – kiáltja Júdás.

– Ne mondd: „megszabadítom magamat”. Te nem vagy képes arra. Csak én tudlak megszabadítani téged. Azt, aki előzőleg beszélt a te ajkaddal, csak én tudom legyőzni. Mondd nekem alázatosan: „Uram, szabadíts meg engem!” És megszabadítalak téged attól, aki uralkodik rajtad. Nem fogod fel, hogy én jobban várok erre a szavadra, mint Anyám csókjára?

Júdás sír, sír, de nem mondja ki ezeket a szavakat.

– Menj! Menj ki innen! Menj föl a teraszra! Menj, ahová akarsz, de ne rendezz hangos jeleneteket! Menj! Menj! Senki sem fog felfedezni téged, mert én ügyelek erre. Holnaptól fogva te fogod őrizni a pénzt. Ma minden hasztalan.

Júdás kimegy, szó nélkül. Jézus, miután egyedül marad, leül egy székre az asztal mellé, és fejét az asztalra tett kezére hajtva, szomorúan sír.

Néhány perc múlva, csendesesen belép János, és egy pillanatig a küszöbön marad. Halálsápadt. Utána Jézushoz fut, és átölelve Őt, kérleli:

– Ne sírj, Mester! Ne sírj! Én szeretlek téged, e helyett a szerencsétlen helyett is... – Felemeli Jézus fejét, és megcsókolja. Issza Istenének könnyeit, és most, a maga részéről, ő sír. Jézus átöleli őt, és most a két, egymás mellett lévő szőke fej, kölcsönösen sír és csókolja egymást.

De Jézus hamarosan uralkodik magán, és azt mondja:

– János, szeretetemért, felejtsd el mindezt! Akarom!

– Igen, Uram. Igyekszem ezt tenni. De te ne szenvedj tovább... Ah, milyen fájdalom! És bűnbe vitt engem, Uram. Hazudtam. Hazudnom kellett, mert visszatértek a nőtanítványok. Nem. Előbb annak az asszonynak a rokonai. Téged akartak látni, hogy áldjanak. Szerencsésen megszületett a fiú. Azt mondtam nekik, hogy visszatértél a hegyre... Utána jöttek az asszonyok, és megint hazudtam, azt mondva, hogy elmentél, és talán ott vagy, ahol megszületett a fiú... Nem tudtam mást kitalálni. Annyira meg voltam zavarodva! Anyád látta, hogy sírtam, és megkérdezte: „Mi bajod van, János?” Fel volt izgulva... Úgy látszott, hogy tudja. Hazudtam harmadszor, azt mondva: „Meg vagyok indulva, amiatt az asszony miatt...” Ennyi mindenbe vihet bele a bűnös közzellete! Hazugságba... Oldozz fel, Jézusom!

– Nyugodj meg! Töröld ki ennek az órának minden emlékét! Semmi. Semmi se történt... Egy álom.

– De a te szenvedésed! Mennyire megváltoztál, Mesterem! Mondd meg nekem: ezt, csak ezt: Júdás legalább megbánta?

– Ki tudja megérteni Júdást, fiam?

– Közülünk senki. De te, igen.

Jézus nem válaszol, csak ismét csendes könnyek jelennek meg fáradt arcán.

– Ah! Tehát nem bánta meg...! – János meg van rémülve.

– Hol van most? Láttad?

– Igen. Feltűnt a teraszon, körülnézett, hogy van-e ott valaki, és mikor egyedül engem látott, aki szomorúan ültem a fügefafa alatt, gyorsan leszállt, és kiment a kerti ajtón keresztül. És akkor eljöttem...

– Jól tetted. Tegyük helyükre itt az elmozdított székeket, és szedd össze a korsót, hogy ne maradjon semmi nyom sem...

– Viaskodott veled?

– Nem, János. Nem.

– Túlságosan meg vagy zavarva, Mester, ahhoz, hogy itt maradj. Anyád felfogná... és fájlalná.

– Igaz. Menjünk ki... Add oda a kulcsot a szomszéd asszonynak! Én előre megyek a patak mellett, a hegyre...

Jézus kimegy, és János ott marad, hogy mindent rendbe hozzon. Utána ő is kimegy. Odaadja a kulcsot egy asszonynak, aki a szomszédos házban lakik, és gyorsan bemegy az erdőbe, a patak mellett lévő bokrok között, hogy ne lássa meg senki.

Vagy száz méterre a háztól, Jézus egy sziklán ül. Megfordul, amikor apostolának lépteit hallja. Arca fehér az esti fényben. János leül melléje a földre, és fejét ölébe teszi, felemeli arcát, hogy nézze Őt. Látja, hogy Jézus arcán még ott vannak a könnyek.

– Ó, ne szenvedj többé! Ne szenvedj többé, Mester! Nem tudlak szenvedni látni téged!

– Hogy lehetne nem szenvedni e miatt? Ez az én legnagyobb fájdalmam! Jegyezd meg, János : ez lesz mindörökké az én legnagyobb fájdalmam! Te még nem tudsz mindent megérteni... Az én legnagyobb fájdalmam... – Jézus le van sújtva. János szorosan tartja őt, átölelve derekánál, szomorúan, hogy nem tudja megvigasztalni.

Jézus felemeli a fejét, kinyitja a szemét, amit behunyva tartott, hogy visszatartsa sírását, és azt mondja:

– Emlékezz arra, hogy hárman vagyunk, akik tudjuk: a bűnös, én és te. És senki másnak nem szabad megtudnia!

– Senki sem fogja megtudni az én ajkamról. De hogyan lehetett képes erre? Eddig a közös erszényből vette a pénzt... De ebből!... Azt hittem, megbolondulok, amikor láttam... Rettenetes!

– Mondtam neked, hogy felejtsd el...

– Kényszeríteni fogom magamat rá, Mester. De túlságosan rettenetes...

– Rettenetes. Igen. Ó! János! János! – És Jézus, átölelve a Kedveltet, akinek vállára hajtja fejét, kisírja teljes fájdalmát. Az árnyak, amelyek gyorsan szállnak le abban az erdőben, elrejtik, sötétségükkel, a két egymást ölelő embert.

(8-268)

Jézus körútra indul Szamariában. Júdás kissé lemaradva megy az apostolok mögött, önmagában, nagyon elgondolkozva, szinte lehangoltan, annyira, hogy Tamás észreveszi, és azt mondja a többieknek:

– Mi baja van Júdásnak, hogy ilyen? Úgy néz ki, mint aki a halálba megy!

– Dehogy! Attól fél, hogy visszatérünk Júdeába – mondja Máté.

– Én... Mit mondott a Mester a pénzről? – kérdezi a Zelóta.

– Semmi különöset. Azt mondta nekem: „Most visszatérünk az előző beosztáshoz. Júdás a pénztáros, és ti osztjátok szét az alamizsnát. A nőtanítványok akarnak gondoskodni kiadásainkról.” Nem akartam elhinni, hogy igaz. Annyit kezeltem a pénzt, hogy gyűlölöm.

(8-299)

Szikarban Jézus jó fogadtatásra talál, és utána apostolainak arról beszél, hogy beért a kalász, amit a Keresztelő vetett, szenvedésével és halálával. Ezzel fejezi be szavait:

– Ő megértette annak szépségét és szentségét, hogy meghaljon azért, hogy másokat igazakká tegyen. És én nem maradok le mögötte!

– De te, Mester, te Isten vagy! Ő egy ember volt.

– Én az Üdvözítő vagyok. Mint Istennek, tökéletesebbnek kell lennem az embernél. Ha János értett ahhoz, hogy csökkenjen azért, hogy hozzásegítse az igazi Napot a felkeléshez, akkor nekem nem szabad elhomályosítanom napom fényét a gyávaság ködével. Csillogóan tiszta emléket kell hagynom magamról. Hogy ti tovább menjetek. Hogy a világban növekedjék a keresztény Eszmény. Krisztus elmegy, visszatér oda, ahonnan jött, és onnan fentről szeretni fog titeket, követve munkátokat, előkészítve számotokra a helyet, ami a ti jutalmatok lesz. De a kereszténység itt marad. A kereszténység növekedni fog az én eltávozásom által... és mindazok eltávozása által, akik nem tapadva a világhoz és a földi élethez, tudni fognak, mint János, és mint Jézus, elmenni... meghalni azért, hogy éltsenek.

– Akkor te igazságosnak találod, hogy téged halálra adjanak?... – kérdezi a Kerióti, szinte szomorúan.

– Nem tartom igazságosnak, hogy engem halálra adjanak. Igazságosnak találom, hogy meghaljak azért, amit áldozatom fog hozni. A gyilkosság mindig gyilkosság annak számára, aki véghezviszi, akkor is, ha más az értéke és szempontja annak számára, akit megölnék.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt akarom mondani, hogy ha valakinek megparancsolják, hogy embert öljön, vagy kényszerítik erre, mint egy katonát a harcban vagy egy hóhért, akinek engedelmeskednie kell a bírónak, vagy ha valaki önvédelemből öl meg egy rablót, nem terheli lelkét a bűn. De ha valaki parancs és szükség nélkül öl meg egy ártatlant, vagy öngyilkosságot követ el, az Káin rettenetes arcával megy Isten elé.

– De nem tudunk másról beszélni? A Mester szenved miatta, te olyan szemeket meresztel, mint akit gyötörnek, számunkra haláltusának tűnik, ha az Anya meghallja, és sír. Már is sír fátyla mögött! Annyi minden másról lehet beszélni!... – mondja Péter.

(8-315)

Nem vagyok nagyon egészséges...

Jézus a Szikár felett lévő hegyen elmélkedik. Mikor a város reggel megélnkül, lemegy a hegyről, és bemegy a városba. Üdvözlí az embereket. Azt mondja a Szamaria városából jötteknek:

– És most itt hagyunk titeket. Térjetez haza! Ne felejtsetek el szavaimat! Növekedjetez az életszentségben! – Utána a Keriótihoz fordul:

– Adtál, amint mondtam, minden hely szegényeinek?

– Adtam. Kivéve az Efraimba valóknak, mert ők már kaptak.

– Akkor menjetez! Enyhítsetek minden szegény sorsán!

– Áldunk téged nevükben.

– Áldjátok a nőtanítványokat! Ők adták nekem a pénzt. Menjetez! Béke veletek!

Jézus az apostolokkal és a nőtanítványokkal marad. Azt mondja nekik:

– Én Enonba megyek. Üdvözölni akarom a Keresztelő helyét. Utána lemegyek a völgyben haladó útra. Az kényelmesebb az asszonyok számára.

– Nem lenne jobb, ehelyett a szamariai út? – kérdezi a Kerióti.

– Nekünk nem kell félnünk a rablóktól, akkor sem, ha az ő barlangjaikhoz közel lévő úton vagyunk. Aki velem akar jönni, jöjjön! Aki nem szívesen jön Enonba, pihenjen itt a szombat utáni napig! Azon a napon Terzába megyek, és aki itt marad, csatlakozzék hozzám ott.

– Igazában véve... szívesebben itt maradnék. Nem vagyok nagyon egészséges... fáradt vagyok... – mondja a Kerióti.

– Látszik rajtad. Olyan vagy, mint aki beteg. Sötét a tekinteted, a kedved és a bőröd. Nézlek már egy ideje... – mondja Péter.

– De senki sem kérdezi, hogy szenvedek-e...

– Tetszett volna neked? Én sose tudom, mi tetszik neked. De ha tetszik neked, most megkérdezek, és hajlandó vagyok veled maradni, hogy meggyógyítsalak... – mondja türelmesen Péter.

– Nem, nem! Csak fáradtság. Menj, menj! Én itt maradok, ahol vagyok.

– Én is itt maradok. Öreg vagyok. Pihenni fogok anyaként kezelve téged – mondja hirtelenül Eliza.

– Te itt maradsz? Azt mondtad... – vág közbe Szalóme.

– Ha mindnyájan mentek volna, én is mennék, hogy ne maradjak itt egyedül. De ha Júdás marad...

– De akkor megyek. Nem akarom, hogy áldozatot hozzál értem, asszony! Biztosan szívesen méisz, hogy lássad a Keresztelő menedékhelyét...

– Betlehemből való vagyok, és sose éreztem szükségét annak, hogy Betlehembe menjek, megnézni a barlangot, ahol a Mester született. Ezeket a dolgokat majd akkor teszem, ha többé nem lesz velünk a Mester. Te azt gondolod, hogy vágyakozom látni, hol volt János...

Szívesebben gyakorlom a szeretetet, biztosra véve, hogy az értékesebb, mint egy zarándoklat.

– Te megfedded a Mestert. Nem veszed észre?

– A magam nevében beszélek. Ő oda megy, és jól teszi. Ő a Mester. Én egy öregasszony vagyok, akiből a szenvedések eltávolítottak minden kíváncsiságot, és aki Krisztus iránti szeretetből lemondott minden más dolog után való vágyakozásról, amivel nem szolgálja Őt!

– Számodra akkor szolgálat, hogy utánam kémkedj!

– Feddést érdemlő dolgokat teszel? Azokat kell ellenőrizni, akik káros dolgokat tesznek. De én sose kémkedtem senkire sem, ember. Nem tartozom a kígyók családjához. És nem vagyok áruló.

– Én sem.

– Adja Isten, a te javadra! De nem sikerül megértenem, hogy miért olyan gyűlöletes számodra, ha itt maradok, pihenni...

Jézus, aki eddig némán hallgatta a szóváltást, a többiek csodálkozása közepette, felemeli fejét, amit kissé lehajtva tartott, és azt mondja:

– Elég! Ő is vágyakozhat arra, amire te vágyakozol, és még jogosabban, mert egy asszony, és ráadásul öreg. Ti maradjatok itt a szombat utáni reggelig. Utána csatlakoztok hozzám. Most pedig menj, és szerezd be mindazt, amire szükségünk lehet ezekben a napokban. Menj, és végezd munkádat odaadóan!

Júdás elmegy, kedvetlenül; hogy beszerezze az ennivalókat. András vele akar menni, de Jézus megfogja karját, és azt mondja

– Maradj! Egyedül is el tudja végezni. – Jézus nagyon szigorú.

Eliza ránéz, és utána közelébe megy, és azt mondja

– Bocsáss meg Mester, ha visszatetsző módon viselkedtem!

– Nincs semmi megbocsátanivalóm neked, asszony. Inkább te bocsáss meg annak az embernek. Mintha fiad lenne.

– Ezzel az érzellemmel maradok közelében... akkor is, ha ő az ellenkezőjét gondolja... Te megértesz...

– Igen. És megáldalak. És mondom neked, hogy helyesen beszéltél, azt mondva, hogy az én helyeimre való zarándoklások szükségesek lesznek, miután én többé nem leszek köztetek... egy szükséges vigasz lelketek számára. Most csak Jézusotok vágyait kell teljesítenetek. És te megértetted vágyamat, hogy feláldozd magadat egy oktalan lélek védelmére...

Az apostolok egymásra néznek... A nőtanítványok szintén. Csak Mária áll teljesen elfátyolozva, és nem emeli fel tekintetét, hogy bárkire is nézzen. És Mária Magdolna, kiegyenesedve, mint egy királynő, aki ítélkezik, sose emeli le szemét Júdásról, aki körüljár az árusok között. Neheztelés van szemében, és kis megvetés összeszorított szája szélén. Kifejezése többet mond, mintha beszélne.

Júdás visszatér. Odaadja társainak, amit vett. Ismét rendbe teszi köpenyét, amit a beszerzett dolgok szállítására használt fel, és olyan mozdulatot tesz, mintha Jézusnak akarná adni az erszényt.

Jézus visszautasítja, kezével:

– Nincs rá szükség. Az alamizsnákra itt van még Mária. Te jótékonykodj vele itt. Sok koldus jön ide minden helyről, ezekben a napokban, Jeruzsálem felé menve. Adj nekik fenntartás nélkül és szeretettel, emlékezve arra, hogy mindnyájan koldusok vagyunk Istennél, az Ő irgalmasságát és kenyerét kérve... Isten veled! Isten veled, Eliza! Béke veletek! – És gyorsan megfordul, útnak indulva anélkül, hogy időt adna Júdásnak üdvözlésére...

Mindnyájan csöndben követik.

12. füzet – Kígyó!

Féltem, hogy meghalok!

Jézus megkésve érkezik Terzába. Előre küld nyolc apostolt, hogy szállást keressenek az első házakban, mert az asszonyok már nagyon fáradtak. Keressék meg Júdást és Elizát is, akik már bizonyára megérkeztek.

Amint azonban közel érnek a városhoz, a nyolc apostol már várja őket a rossz hírral:

– El! El! Vissza a vidékre! Nem lehet belépni a városba! Kis híján megköveztek minket! Jöjjetek félre! Ott majd elmondjuk...

Egy lenföldön leülnek, mert így nem látják őket a városból.

– De mi történt? Júdás tett valamit?... – kérdezi Tádé.

Tamás félbeszakítja őt:

– Júdás biztosan megkapta. De sajnálom Elizát...

– Láttad Júdást?

– Én nem. De könnyű prófétának lenni! Apostolodat biztosan megverték. Mester, nem akarnak látni téged.

– Igen. Mindnyájan felláztak ellened.

– Igazi szamaritánusok.

Mind a nyolc apostol egyszerre beszél. Jézus csendet parancsol és azt mondja:

– Csak egy beszéljen! Te, zelóta Simon, mert te vagy a legnyugodtabb.

– Uram, gyorsan el lehet mondani. Beléptünk a városba, és senki se alkalmatlankodott, mert nem tudták, kik vagyunk. Átmenő zarándokoknak néztek minket. De amikor megkérdeztük, hogy egy fiatalember és egy öregasszony – kiknek leírtuk ismertető jeleit – megérkeztek-e a városba, és keresték-e a galileai Mestert és társait, akkor azonnal nyugtalanokká lettek... Talán nem kellett volna téged említenünk. Biztosan tévedtünk... De más helyeken mindig olyan jól fogadtak minket, hogy... Nem tudjuk, mi történt!... Viperáknak látszottak, akik három nappal azelőtt szolgálatkészek voltak irántad!...

Tamás félbeszakítja őt:

– A júdeaiak munkája...

– Nem hiszem. Nem hiszem, a szemrehányások miatt, amit nekünk tettek, és a fenyegetések miatt. Én azt hiszem... Sőt, biztos vagyok benne, hogy a szamaritánusok haragjának az oka az, hogy Jézus visszautasította felajánlott védelmüket. Azt kiáltották: „El! El! Ti és Mesteretek! A Mória-hegyére akar menni imádkozni. És menjen, és haljon meg Ő és minden híve! Nincs hely köztünk azok számára, akik nem tartanak minket barátaiknak, hanem csak szolgálóiknak. Nem akarunk több bosszúságot, ha nincs belőle hasznunk. Köveket, nem pedig kenyeret a Galileainak! Kutyákat kell rájuk uszítani, nem pedig szállást adni nekik!” Ilyeneket és még cifrabbakat kiáltottak. És mivel mi erőlködtünk, hogy legalább megtudjuk, mi van Júdással, kövek után nyúltak, hogy megdobáljanak minket, és valóban ránk uszították a kutyákat. És azt kiabálták egymásnak: „Menjünk el minden bejárathoz! Ha Ő eljön, bosszuljuk meg magunkat!” Mi elmenekültünk. Egy nő – mindig van jó a gonoszok között is – benyomott minket kertjébe, és onnan egy ösvényen elvezetett minket a kertek között a vizesárokhoz, amelyben nem volt víz, mert felhasználták azt öntözésre a szombat előtt. És ott elrejtett. És utána megígérte, hogy tudakozódik majd Júdásról. de többet nem jött el. Itt várjuk azonban őt, mert megígérte, hogy ha nem talál minket az árokban, idejön.

Sok megjegyzést fűznek ehhez. Egyesek továbbra is a júdeaiakat vádolják. Mások enyhe szemrehányást tesznek Jézusnak, azt mondva:

– Te túl világosan beszéltél Szikárban, és utána elmentél. Ebben a három napban ők elhatározták, hogy felesleges ámítani magukat, és kárt okozni maguknak valaki miatt, aki nem hallgat rájuk... és elűztek téged.

Jézus azt válaszolja:

– Nem bánom, hogy megmondtam az igazságot, és hogy megtettem kötelességemet. Most nem értenek meg. Rövidesen megértik majd eljárásom helyességét, és jobban fognak tisztelni engem, mint ha nem tettem volna meg ezt, és jobban fognak szeretni.

– Íme! Íme jön az asszony az úton. Mer mutatkozni... – mondja András.

– Nem fog elárulni minket? – kérdi gyanakodva Bertalan.

– Egyedül van!

– Követhetik őt az árokban rejtőzve...

Azonban az asszony, aki egy kosárral a fején jön, elmegy a lenföld mellett, ahol Jézus és az apostolok várakoznak, és utána egy ösvényre térve, eltűnik előlük... Ismét megjelenik azonban, váratlanul, mögöttük. Amikor meghallják, félve fordulnak feléje.

Az asszony beszél a nyolchoz, akiket ismer:

– Íme! Bocsászatok meg, ha nagyon megvárakoztattalak titeket... Nem akartam, hogy kövessenek. Azt mondtam, hogy anyámhoz megyek... Tudom... És itt hoztam ennivalót számotokra. A Mester... Melyik az? Szeretném megtisztelni.

– Ez a Mester!

Az asszony, aki letette kosarát, leborul, és azt mondja:

– Bocsásd meg polgártársaim bűnét! Ha nem izgatták volna fel őket... De sokan dolgoztak azon, hogy visszautasítsanak téged...

– Nem haragszom, asszony. Kelj fel, és beszélj! Tudsz apostolomról és az asszonyról, aki vele volt?

– Igen. Elűzték őket, mintha kutyák lettek volna. a városon kívül vannak, a másik oldalon, és az estére várnak. Vissza akartak térni, Enon felé, hogy megkeressenek titeket... Azt mondtam nekik, hogy ne tegyék. Hogy maradjanak nyugodtan, én majd elvezetlek titeket hozzájuk. És megteszem ezt, amint lenyugszik a nap. Szerencsére, férjem távol van, és szabadon elhagyhattam házamat. Elvezetlek titeket egy férjezett nővéremhez, aki a síkságon lakik. Ott fogtok aludni anélkül, hogy megmondanátok, kik vagytok. Nem Merod, hanem a férfiak miatt, akik vele vannak. Nem szamaritánusok: a Tízváros vidékéről valók, akik itt telepedtek le. De mindig jó...

– Isten fizesse meg! Megsebesült a két tanítvány?

– A férfi egy kicsit. Az asszony nem. És biztosan a Magasságbeli védelmezte meg, mert ő, vadul védelmezte fiát saját testével, amikor a polgártársak köveket emeltek rájuk. Ó, milyen erős asszony! Azt kiáltotta: „Így ütitek meg azt, aki nem bántott meg titeket? És nem vagytok tekintettel rám, aki megvédem őt, és aki anya vagyok? Nincs mindnyájatoknak anyátok, hogy nem tisztelitek azt, aki szült? Farkasoktól születtetek, vagy sárból és trágyából valók vagytok?” – és nézte a támadókat, kitérve köpenyét, a férfi védelmére, és közben hátrált, kifelé a városból... És most is azzal vigasztalja: „Adná a Magasságbeli, Júdásom, hogy ez a Mesterért ontott véred gyógyító írül szolgálja szívedre!” De nincs nagyon megsebesülve. Talán a férfi inkább megijedt, mint szenved. De most vegyétek, és egyetek! Van itt frissen fejt tej, az asszonyok számára, és kenyér, sajttal és gyümölcs. Nem tudtam húst sütni. Nagyon sok időbe telt volna. És van itt bor, a férfiaknak. Egyetek, miközben besötétedik. Utána elmegyünk biztos utakon a kettőhöz, és azután Merodhoz.

– Isten jutalmazza meg ismét – mondja Jézus és fölajánlja, majd szétosztja az ételt, félretéve egy részét a két távollévőnek.

– Nem. Nem. Rájuk gondoltam, és vittem nekik kenyeret és tojást a ruhám alatt, meg egy kis bort és olajat a sebekre. Ez a tiétek. Egyetek! Én öröködöm az úton...

Esznek, de a méltatlankodás emészti a férfiakat, és a lehangoltság kedvetlenné teszi a nőket. Mindenkit, Mária Magdolnán kívül, aki számára az, ami másokat megfélemlít, vagy gyávává tesz, mindig pezsdítő italként hat, és felbátorítja. Szemei villámokat szórnak az ellenséges város felé. Csak Jézus jelenléte, aki azt mondta, hogy nem haragszik, tartja vissza őt a csípős szavaktól. És mivel nem tud sem beszélni, sem cselekedni, bosszúját az ártatlan kenyéren tölti ki, amelyet olyan kifejező módon harapdál, hogy a Zelóta nem tudja visszatartani mosolyát és megjegyzését:

– Jó a terzabelieknek, hogy nem eshetnek kezeidbe! Olyannak látszol, mint egy leláncolt vadállat, Mária!

– Az vagyok. Jól látod. És Isten szemében értékesebb az, hogy visszatartom magamat, és nem lépek be oda, úgy, amint megérdemelnék...

– Jó Mária! Isten nagyobb bűnöket bocsátott meg neked, mint az övék.

– Ez igaz. Ők egyszer bántottak meg téged, Istenemet, és mások felbujtására. Én sokszor... és saját akaratomból... és nem lehetek könyörtelen és kevély... – Lesüti szemeit, és két könnycsepp hull kenyerére.

Márta ráteszi kezét, s csendesen azt mondja:

– Isten megbocsátott neked. Ne alacsonyítsd le magadat többé... Gondolj arra, amit kaptál: Lázárunkat...

– Nem lealacsonyítás. Visszaemlékezés. Érzelem. És annak megállapítása, hogy én még nélkülözöm azt az irgalmasságot, amelyben oly bőségesen részesültem... Bocsáss meg, jó Mester! – mondja, felemelve szép szemeit, amelyeket az alázatosság kedvessé tesz.

– A bocsánatot sose tagadom meg attól, aki alázatos szívű, Mária.

Leszáll az este, A madarak elhallgatnak. Felkel az első csillag.

– Mehetünk! Itt, a mezők között nem látnak meg minket. Jöjjetek bátran! Nem árulak el titeket. Nem fizetségért teszem. Csak az ég irgalmasságát kérem, amire mindnyájan rászorulunk – mondja az asszony, felsóhajtva.

Amikor elhaladnak a város mellett. János, és testvére, Jakab, felajánlják Jézusnak, hogy villámokat hívnak le az égből a városra. (Lásd ennek nyomait Márk evangéliumában: 3,17-ben, és részletes leírását a Jánosról szóló füzet 72-74. oldalán.)

Hirtelenül hallják:

– Mester! Mester! Itt vagyunk! Én és Eliza. Ó, Mester, milyen szomorúság számodra! És mennyire félttem, hogy meghalok... – mondja Júdás, aki felbukkan a szőlővenyigék mögül, és Jézushoz fut. Homloka be van kötve. Eliza nyugodtabban követi őt.

– Szenvedtél? Féltél a haláltól? Annyira kedves számodra az élet? – kérdezi Jézus, kiszabadítva magát Júdás karjaiból, aki átöleli Őt és sír.

– Nem az élet. Istentől félttem. Attól, hogy a te bocsánatod nélkül halok meg... Én mindig megbántalak téged. Mindenkit megbántok. Ezt az asszonyt is... És azzal válaszolt rá, hogy anyámmá tette magát. Bűnösnek éreztem magamat, és félttem a haláltól...

– Ó, üdvös félelem, amely szentté tehet téged! De én megbocsátok neked, mindig, tudod, csak legyen meg benned az akarat a bűnbánatra. És te, Eliza? Megbocsátottál neki?

– Egy nagy, megijedt gyerek. Részvétellel tudok lenni iránta.

– Erős voltál, Eliza. Tudom.

– Ha ő nem lett volna ott! Nem tudom, hogy viszont láttalak volna-e téged, Mester!

– Látod hát, hogy nem gyűlöletből, hanem szeretetből maradt melletted... Nem sebesültél meg, Eliza?

– Nem, Mester. A kövek körülöttem hulltak anélkül, hogy kárt tettek volna bennem. De szívemben nagyon aggódtam, rád gondolva...

– Mindennek vége van most. Kövessük az asszonyt, aki el akar vezetni minket egy biztonságos házhoz.

Folytatják útjukat a holdfénynél, egy keskeny úton, kelet felé.

Jézus megfogja Júdás karját, és elől megy vele. Kedvesen beszél hozzája. Igyekszik megdolgozni szívét, amely megrendült az Isten ítéletétől való félelem miatt:

– Látod, Júdás, milyen könnyen meg lehet halni! A halál mindig körülöttünk leselkedik. Látod, hogy ami elhanyagolható dolognak látszik, amikor el vagyunk telve életerővel, naggyá, félelmetesen naggyá válik, amikor a halál felüti fejét. De miért akarsz, hogy részed legyen ebben a félelemben, a halál pillanatában, amikor egy szent étellel megszüntetheted az Isten közeli ítéletétől való félelmedet? Nem gondolod, hogy érdemes szentül élni azért, hogy nyugodt halálodd legyen? Júdás, barátom! Isten atyai gondviselése megengedte ezt az eseményt, hogy újabb felszólítást intézzen szívedhez. Még e világon élsz, Júdás... Miért nem akarsz megadni Mesterednek, aki közel áll a halálhoz, a nagy, legnagyobb örömet, hogy tudja, te visszatértél a Jóhoz?

– De még meg akarsz bocsátani nekem, Jézus?

– Így beszélne hozzád, ha nem tudnám megtenni? Mily kevésbé ismered még engem! Én ismerlek téged. Tudom, hogy olyan vagy, mint akit egy óriáspolip megragadott. Fájdalmas lesz számodra megszabadulni a láncoktól, amelyek beléd vágnak és megmérgeznek. De utána nagy lesz az örömed, Júdás! Félsz, hogy nem lesz erőd ellenállni azoknak, akik rosszat sugallnak neked? Én előre fel tudlak menteni téged a húsvéti szertartás megtartásának kötelezettségétől... Te beteg vagy. A betegek számára nem kötelező a húsvét. Senki se beteg nálad. Olyan vagy, mint egy leprás. A leprások nem mennek fel Jeruzsálembe, amíg betegek. Hidd el, Júdás, hogy olyan tisztátalan lélekkel, mint a tied, megjelenni az Úr előtt, nem istentisztelet, hanem Isten megbántása. Szükséges először...

– Akkor miért nem tisztítasz és gyógyítasz meg engem? – kérdezi durva, civakodó hangon, Júdás.

– Nem gyógyítalak meg! Amikor valaki beteg, magától keresi a gyógyulást. Kivéve a kisdedek és a gyengeelméjűek, akik nem tudnak akarni...

– Bánj velem úgy, mint az ilyen egyénnel! Kezelj gyengeelméjűként és anélkül, hogy tudnék róla, gondoskodj meggyógyulásomról!

– Nem lenne igazságos, mert te tudsz akarni. Te tudod, mi jó és mi rossz számodra. És nem segítene rajtad, ha meggyógyítanálak anélkül, hogy te egészséges akarnál maradni.

– Add meg nekem ezt is!

– Megadni neked? Kényszerítsem rád akkor a jó akaratot? És a te akaratod szabadsága? Mi lenne akkor azzal? Mi lenne a te emberi éneddel, szabad teremtményi mivoltoddal?

– Amint a Sátán hatalma alatt állok, úgy lehetnék alávétve Istennek is?

– Mennyire megsebzelt engem, Júdás! Mennyire rátaposol szívemre! De megbocsátok neked azért, amit velem teszel... Azt mondtad: a Sátán hatalma alatt állasz. Én nem mondtam ezt a rettenetes dolgot.

– De erre gondoltál, mert igaz, és mert tudod, ha igaz, hogy te olvasol az emberek szívében. Ha így van, te tudod, hogy én többé nem vagyok szabad... Ő hatalmába kerített, és...

– Nem. Ő megközelített, kísértett, próbára tett téged, és te hallgattál rá. Nincs megszállás, ha a kezdetben valaki nem járul hozzá valamilyen sátáni kísértéshez. A kígyó bedugja a fejét a szívét védő sűrű rács közé, de nem lép be, ha az ember nem bővíti ki számára egy nyílást azáltal, hogy csodálja a csábítót, hallgat rá, és követi... Csak akkor kerül valaki hatalmába, akkor válik megszállottá, de csak azért, mert akarja. Isten is nyilakként küldi az égből atyai szeretetének kedves fényeit, és fénye belénk hatol. Helyesebben: Isten, akinek számára minden lehetséges, leszáll az emberek szívébe. Ehhez joga van. Akkor miért nem tudja az ember Isten szolgájává, sőt Isten fiává tenni magát, és miért űzi el Legszentebb Atyját, az az ember, aki ért ahhoz, hogy a Rettenetes rabszolgájává váljék, annak hatalmába kerüljön? Nem válaszolsz nekem? Nem mondd meg nekem, miért szeretted inkább, miért akartad a Sátánt, Isten helyett? De még van időd arra, hogy üdvözülj! Tudod, hogy én a halálba megyek. Senki sem tudja annyira, mint te... Nem utasítom el a halált... Megyek. Megyek meghalni, mert halálom az

Élet lesz sokak számára. Miért nem akarsz ezek közé tartozni? Csak számodra, barátom, szegény, beteg barátom számára lesz hasztalan a halálom?

– Hasztalan lesz sokak számára, ne ámítsd magadat! Jobban tennéd, ha elmenekülnél, és ettől a helytől messzire élnél, örülve az életnek, hirdetve tanításodat, mert az jó, de nem áldoznád fel magadat!

– Hirdetni tanításomat! De mit tudnék még igazán hirdetni, ha tanításommal ellenkező módon cselekednék? Milyen Mester lennék, ha hirdetném az engedelmességet Isten akaratának, de nem azt tenném; ha hirdetném a felebaráti szeretetet, de utána nem szeretném őket; ha hirdetném a lemondást a testről és a világról, és utána szeretném testemet és a világ megtiszteltetését; ha hirdetném, hogy nem szabad megbotránkoztatni, de utána megbotránkoztatnám nemcsak az embereket, hanem az angyalokat is, és így tovább? Ebben a pillanatban a Sátán beszél rajtad keresztül. Amint Efraimban is beszélt. Amint oly gyakran beszélt és tett, rajtad keresztül, hogy megzavarjon engem. Én mindezekben felismertem a Sátán tevékenységét, amelyet rajtad keresztül vitt végbe, és nem gyűlöltelek érte téged, nem fáradtam bele elviselésedbe, csak szenvedést, végtelen szenvedést éreztem. Mint egy anya érez, aki megfigyeli egy betegség előrehaladását, amely a halálba viszi fiát, úgy figyeltem én is a rossz előrehaladását benned. Mint egy atya, aki nem sajnál semmit sem, hogy orvosságot találjon beteg fiának, én sem sajnáltam semmit sem, a te megmentésedért, legyőztem az undort, méltatlankodást, keserőséget és kellemetlenségeket. Amint egy atya és egy anya, aki elcsüggedve kiábrándul minden földi segítségből, az ég felé fordul, hogy elnyerje az életet fia számára, úgy nyögtem és nyögök, csodát kérve, hogy téged megmentselek, megmentselek, megmentselek, amikor már a mélység szélén állasz, amely már omladozik lábad alatt. Júdás, nézz rám! Hamarosan ki lesz ontva vérem az emberek bűneiért. Nem marad nekem egy csepp sem belőle. Beissza azt a föld, a kövek, a fű, üldözőim ruhája és az enyém... a fa, a vas, a kötelek, a tövisek... isznak belőle a megváltásra várakozó lelkek... Csak te nem akarsz inni belőle? Én, pusztán érted odaadnám minden véretem. Te barátom vagy. Milyen szívesen meghalnak az emberek barátjukért! Hogy megmentselek őt! Azt mondják: „Én meghalok. De tovább élek barátomban, akiért életemet adtam.” Amint egy anya, amint egy apa tovább él gyermekében azután is, hogy a szülők meghaltak. Júdás, kérlek téged! Nem kérek mást, halálomnak ezen az előestéjén. A halálra ítéltnek a bírók, az ellenségek is teljesítik egy utolsó kívánságát, meghallgatják utolsó vágyukat. Én kérlek téged, ne kárhoztasd el magadat! Nem annyira az égtől kérem ezt, hanem inkább a te akaratodtól... Gondolj anyádra, Júdás! Mi lesz anyáddal utána? Mi lesz családod nevével? Hivatkozom büszkeségedre, amely jobban lángol, mint valaha, hogy megvédjelek téged saját magad megbecstelenítésétől. Ne becstelenítsd meg magadat, Júdás! Fontold meg! Évek és évszázadok fognak elmúlni, királyságok és birodalmak fognak elbukni, kialszanak a csillagok, megváltozik a föld felszíne, és te mindig Júdás leszel, amint Káin mindig Káin, ha kitarasz bűnödben. Bevégződnek a századok. És csak a mennyország és a pokol marad meg, és a mennyországban és a pokolban, a feltámadt emberek számára, akik össze lesznek gyűjtve lelkükkel és testükkel, örökre, ott, ahol igazságos, hogy legyenek, és te mindig Júdás, az átkozott leszel, a legnagyobb bűnös, ha nem térsz meg. Én leszálok majd a limbusba, hogy kiszabadítsam a lelkeket, kihozom a tisztítóhelyről a lelkek seregét, és téged... téged nem tudlak majd oda vinni, ahol én vagyok... Júdás. Én megyek meghalni, boldogan megyek, mert elérkezett az az óra, amelyre évezredek óta vártam: az óra, amelyben egyesítem az embereket Atyjukkal. Sokakat nem fogok egyesíteni. De az üdvözültek száma, amelyet szemlélni fogok halálomban, megvigasztal majd engem azért a szenvedésért, amit az okoz, hogy sokakért hiába halok meg. De, mondom neked, rettenetes lesz téged, apostolomat, barátomat ezek között látni. Ne okozd nekem ezt az embertelen fájdalmat!... Üdvözíteni akarlak téged, Júdás, üdvözíteni. Nézd! Lemegyünk a folyóhoz. Holnap, hajnalban, amikor még mindnyájan alszanak, mi ketten oda megyünk. Te elmész Bozrába, Arbelába, Aerába, ahová akarsz. Te ismered a tanítványok házáit. Bozrában megkeresed Joákimot és

Máriát, az általam meggyógyított leprás nőt. Adok neked egy írást számukra. Azt fogom mondani, hogy egészséged nyugalmat, levegőváltozást kíván. Ez igaz, sajnos, mert te beteg vagy lelkedben, és Jeruzsálem levegője halálos lesz számodra. De ők azt fogják hinni, hogy tested beteg. Ott maradsz addig, amíg én el nem jövök, hogy elhozzalak onnan. Társaidra majd gondolkodok... De ne gyere Jeruzsálembe! Látod? Nem akartam, hogy az asszonyok oda jöjjenek, kivéve a legerősebbeket köztük, és azokat, akiknek anyai jogon fiaik mellett kell lennünk.

– Az enyém is?

– Nem. Mária nem lesz Jeruzsálemben...

– Egy apostol anyja, és te is mindig tisztelted őt.

– Igen. És joga lenne, mint a többinek, hogy mellettem álljon, akit tökéletes szentséggel szeret. De éppen ezért nem lesz ott. Mert én mondtam neki, hogy ne legyen ott, és ő tud engedelmeskedni.

– Miért nem kell ott lennie? Mi különbség van közte és unokatestvéreid és Zebedeus fiainak anyja között?

– Te. És te tudod, miért mondom ezt. De ha te hallgatsz rám, ha elmész Bozrába, akkor én elküldök érte, és ő társad lesz, hogy ő, aki oly jó, segítsen meggyógyítani téged. Hidd el: csak mi szeretünk úgy, mértéktelenül. Hárman vannak, akik szeretnek téged az égben: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akik szemlélnék téged, és arra várnak, hogy akaratosd a megváltás gyöngyévé tegyen téged, a Mélységtől elszakított legnagyobb zsákmányává; és hárman vannak a földön: én, anyád és az én Anyám. Tégy minket boldogokká, Júdás! Minket az égben, minket a földön, akik téged igazi szeretettel szeretünk.

– Te azt mondod: csak hárman szeretnek engem. A többiek... nem.

– Nem úgy, mint mi. De nagyon szeretnek téged. Eliza megvédett téged. A többiek szomorkodtak miattad. Amikor te távol vagy, mindnyájan szívükben hordoznak téged, és nevedet ajkukon. Te nem ismered mindazt a szeretetet, amely körülvesz téged. A te elnyomód elrejt az előled. De higgyél szavamban!

– Hiszek neked. És törekszem majd arra, hogy megelégedetté tegyelek. De magamtól akarom tenni. Magamtól vétkeztem, magamnak kell meggyógyítani tudnom magamat a rosszból.

– Egyedül Isten tud magától tenni valamit. Ez a gondolatod kevély gondolat. A kevélységben még ott van a Sátán. Légy alázatos, Júdás: Fogadd el azt a kezdet, amelyet barátként nyújtanak feléd. Menekülj ebbe a szívbe, amely megnyílik számodra, hogy megvédjen! Itt, velem, nem tehet rosszat veled a Sátán.

– Megpróbáltam veled lenni... Mind lejjebb csúsztam... Hasztalan!

– Ne mondd ezt! Ne mondd ezt! Utasítsd vissza a csüggedést! Isten mindent meg tud tenni. Kösd magadat Istenhez. Júdás! Júdás!

– Hallgass! Hogy a többiek meg ne halljanak...

– Téged a többiek aggasztanak, és nem a te lelked? Nyomorúságos Júdás!...

Jézus nem beszél többet. De továbbra az apostol oldalán marad, míg az asszony, aki néhány méterrel előtte megy, be nem lép egy házba, amely feltűnik egy olajfa erdőben. Akkor Jézus azt mondja tanítványának:

– Én nem fogok aludni ezen az éjjelen. Imádkozom érted, és várlak téged... Isten beszél a szívedhez. És te hallgass rá... Itt maradok, ahol most vagyok, imádkozni. Hajnalig... Emlékezz rá!

Júdás nem válaszol. A többiek és az asszonyok elérik őket, és együtt várnak arra, hogy a szamariai asszony visszatérjen. Nemsokára visszatér. Egy másik asszony van vele, aki hasonlít hozzá, és aki üdvözli őket, ezt mondva:

– Nincsen sok szobám, mert már itt vannak az aratók, akik jelenleg a szőlőben dolgoznak. De van egy nagy csűröm, és sok szalma van benne. Az asszonyok számára van helyem. Jöjjetek!

– Menjetek! Én itt maradok, imádkozva. Béke mindnyájatokkal! – mondja Jézus. És miközben a többiek elmennek, visszatartja Anyját, és azt mondja neki:

– Itt maradok, hogy imádkozzam Júdásért, Anyám. Segíts nekem te is!

– Segíteni foglak, Fiam. Talán újjászületik benne az akarat?

– Nem, Mama. De nekünk meg kell tennünk, mintha... Az, ég mindent meg tud tenni, Mama!

– Igen. És én még tudom áltatni magamat. Te nem, Fiam. Te tudod. Szent Fiam! De én mindig utánozni foglak. Menj nyugodtan, szerelmem! Akkor is, amikor te majd nem tudsz többé beszélni hozzám, mert ő el fog menekülni, én megkeresem, és hozzád vezetem. És csak a Legszentebb Atya hallja fájdalmamat. Megengeded, hogy veled maradjak, Jézus? Együtt fogunk imádkozni... oly sok órája már annak, hogy egyedül voltam veled!

– Maradj, Mama! Itt megvárlak téged.

Mária gyorsan elmegy, és hamarosan visszatér. Leülnek az olajfák alatt, zsákjaikra. A levelek susogása kíséri csak imájukat, míg végül egy kakas a hajnal megérkezését hirdeti. De Júdás nem jött el...

Jézus Anyjára néz, aki fehér, mint egy lilium, a sötét háttér előtt. Azt mondja:

– Imádkoztunk, Anyám. Nagyon kifáradtál.

– Nagy a fájdalmam, a te fájdalmad miatt.

A ház ajtaját valaki óvatosan kinyitja... Jézus összerезzen. De csak az asszony jön ki, aki idevezette őket. Jézus felsóhajt:

– Reméltem, hogy tévedhettem!

Az asszony jön, üres kosarával. Meglátja Jézust. Üdvözli, és tovább megy. De Jézus odahívja őt. Azt mondja neki:

– Isten fizessen meg, mindenért. Én is szeretnék, de semmi pénz sincs nálam.

– Ne aggódj, Rabbi. Semmi fizetés! De egy dolgot szeretnék, jöllehet, pénzt nem akarok. És ezt meg tudod adni nekem!

– Mit, asszony?

– Hogy férjem szíve megváltozzék. És ezt te meg tudod tenni, mert te valóban Isten Szentje vagy.

– Menj békében! Úgy lesz, amint kéred. Isten veled!

Az asszony elmegy, háza felé, amely ugyancsak szomorú lehet. Mária megjegyzi:

– Egy másik szerencsétlen. De ez jó!...

Egymásután jönnek az apostolok és a nőtanítványok. Amikor az őket vendégül látó asszony még gőzölgő tejet hoz számukra, végre megjelenik a Kerióti. Már nincs bekötve a homloka. De látszik rajta a kék folt, és szeme még sötétebb, és karikás. Jézus nézi őt. Júdás nézi Jézust, és utána másfelé fordítja fejét.

Jézus azt mondja neki:

– Vegyél az asszonytól, amit adni tud nekünk! Mi előre megyünk. Csatlakozz hozzánk!

Jézus üdvözli az asszonyt, és elindul. Mindnyájan követik.

Jön a diadal!

Jézus útközben pásztorokkal találkozik, akik hálából felajánlanak neki egy pompás bárányt. Jézus nem akarja elfogadni.

– De csak fogadd el! – vág közbe Júdás. – Pénzt takaríthatunk meg vele. Vagy helyesebben: lesz mit ennünk, mert pazarlásod miatt nincs több pénzünk.

– Pazarlás? Hiszen Szikar óta egy fillért sem költöttünk! – mondja Máté.

– Még sincs semmi pénzünk. Az utolsót odaadtam Meródnak.

– Ember, idehallgass – mondja Jézus a pászturnak. – Én most nem megyek Jeruzsálembe, és nem tudom magammal vinni a bárányt. Különben elfogadnám, hogy kimutassam hálámat ajándékokért.

– De utána a városba mész majd. Megállsz ott az ünnepekre. Lesz szállásod. Mondd meg, hol, és én odaadom barátaidnak...

– Nincs semmiféle szállásom... De Nóbéban van egy öreg és szegény barátom. Jól figyelj ide: húsvét szombatja utáni napon menj Nóbéba, és mondd az öreg Jánosnak – mindenki megmutatja majd neked, hol lakik -: „Ezt a bárányt a názáreti Jézus küldi, a te barátod, hogy örömnapi lakomád legyen ezen a napon, mert a mainál nagyobb öröme nincs Krisztus igazi barátainak.” Megteszed?

– Ha így akarod, megteszem.

(8-354)

Később, útközben Jézushoz megy egy gazdag ifjú, és megkérdezi tőle, mit tegyen, hogy elnyerje az örök életet. A történetet lásd: E 7,270-273. oldalon, Júdás gúnyos megjegyzésével a hozzá is intézett szavakkal együtt.

(8-358)

Utána Jézus megint előre küldi tíz apostolát, hogy beszéljenek róla azoknak, akiknek szükségük van rá, de a Keriótit és a zelóta Simont maga mellett tartja.

(8-361)

Jézus kora hajnalban hagyja el Dokót. Amikor kiérnek a városból, a Kerióti megszólal:

– Felesleges út volt ez, és ki sem pihenhettük eléggé magunkat! Jobb lett volna nem jönni ide!

– Nem bántak velünk rosszul azok a kevesek, akiket itt találtunk! Azzal töltötték az éjszakát, hogy minket hallgattak, és hogy elmentek összeszedni a betegeket a vidékről. És jól tettük, hogy ide jöttünk. Mert azok, akik betegség vagy más ok miatt nem remélhették, hogy látni fogják az Urat Jeruzsálemben, látták Őt itt, és vigasztalást nyertek a gyógyulás és egyéb kegyelmek által. A többiek már a városba mentek... Megszokták, hogy mi odamegyünk, amikor csak tudunk, néhány nappal az ünnep előtt – mondja Jakab, Alfeus fia, kedvesen, mert ő mindig szelíd, és teljes ellentéte a Keriótinak, aki még jó óráiban is mindig heves és parancsolgató.

– Éppen azért, mert mi is Jeruzsálembe megyünk, felesleges volt idejöttünk. Hallhattak és láthattak volna minket ott...

– De nem az asszonyok és a betegek – vág közbe Bertalan, Jakabot segítve.

Júdás tettet, hogy nem hallja, és mintegy saját szavait folytatva mondja:

– Legalábbis hiszem, hogy Jeruzsálembé megyünk, jóllehet most már nem vagyok többé biztos benne, miután beszéltünk a pásztorokkal...

– És hová akarsz, hogy menjen, ha nem oda? – kérdezi Péter.

– Nem tudom. Olyan valószínűtlen, amit néhány hónapja teszünk, minden annyira ellenkezik azzal, amit előre lehetne látni és a józanésszel, és az igazságossággal is, hogy...

– Hé! Láttam, hogy Dokóban tejet ittal, mégis úgy beszélsz, mint egy részeg! Hol láttál te az igazságossággal ellenkező dolgokat? – kérdezi Jakab, Zebedeus fia, fenyegető tekintettel. És hozzátézi: – Elég legyen az Igazságos korholásából! Elég! Megértetted? Nincs jogod Őt korholni! Senkinek sincs ehhez joga, mert Ő tökéletes, és mi... Közülünk senki sem az, és te a legkevésbé.

– Igen! Ha beteg vagy, gyógyítsd meg magadat, de ne szomoríts el minket panaszaiddal! Ha holdkóros vagy, ott van a Mester. Gyógyítsd meg magadat, és hagyd fel ezzel! – mondja Tamás, elveszítve türelmét.

Jézus hátul megy, és segíti az asszonyokat a nehéz ösvényen. Úgy tesz, mintha semmit sem hallana. De a vitatkozás hangja odahallatszik, és ha nem is lehet kivenni, hogy mit mondanak, világos, hogy veszekszenek egymással. János és Júdás Tádé, akik az asszonyokkal vannak, összenéznek, de nem szólnak semmit. Jézus előremegy Júdás Tádéval, és csatlakozik az apostolokhoz. János is sietve csatlakozik hozzá, miután az asszonyok nem szorulnak rá többé segítségére, és hallja, amint Jézus mondja:

– Nyugodj meg, Júdás! Semmit sem fogunk tenni, amint semmit sem tettünk sohasem, ami valószínűtlen volt. És olyant se teszünk, amit nem lehet előre látni. Ez az az idő, amelyben előre lehet látni, hogy minden igaz izraelita, aki nincs akadályozva betegség vagy más súlyos ok által, felmegy a Templomba. És mi a Templomba megyünk.

– Azonban nem mindnyájan. Hallottam, hogy Marciam nem lesz ott. Beteg talán? Miért nem jön? Úgy tűnik neked, hogy helyettesítheted őt a szamaritánussal? – Júdás hangneme elviselhetetlen...

Péter mormog:

– Ó, Bölcsesség, láncold le nyelvemet, aki férfi vagyok! – és erősen összeszorítja ajkát, hogy ne mondjon többet. Szemein látszik, hogy mennyire erőlködik megfékezni magát, amikor méltatlankodik, és elszomorítja, hogy Júdás így beszél.

Jézus jelenléte mindenkit hallgatásra ösztönöz. Csak Ő beszél, igazán isteni nyugalommal:

– Jöjjetek előre egy kissé! Hogy az asszonyok ne hallják! Van valami mondanivalóm nektek, már néhány napja. Megígértem nektek Terza vidékén. De azt akartam, hogy mindnyájan halljátok. Ti mindnyájan. Nem az asszonyok. Hagyjuk meg őket alázatos nyugalomukban... Abból, amit mondok nektek, megértitek majd, miért nem lesz velünk Marciam, és a te anyád sem, kerióti Júdás, és a te lányaid sem, Fülöp, sem a galileai Betlehemben élő nőtanítványok, a leánnyal. Vannak dolgok, amiket nem mindenki tud elviselni. Még ti se lesztek erősek, hogy kiálljátok a megpróbáltatást. Kegyelem lenne, ha nem érne titeket. De nektek folytatnotok kell az én működésemet, és tudnotok kell, milyen gyengék vagytok, hogy utána irgalmasok legyetek a gyengékkel. Ezért nem lesztek ti kivéve ebből a rettenetes megpróbáltatásból, amelyből felmérhetitek majd, hogy kik vagytok, ti, akik megmaradtatok azokból, akik három éve követnek engem, és hogy mikké váltatok a három év alatt, amit velem töltöttetek. Tizenketten vagytok. Szinte egyidőben jöttetek hozzám. Az a néhány nap különbség, ami eltelt első és utolsó apostolom hozzám való csatlakozása között, nem befolyásolta lényegesen kiképzésüket. Mindnyájan nagyon, vagy teljesen képzetlenek voltatok tanításomat illetőleg, még te is, tudós Bertalan, és ti, unokatestvéreim. Jóllehet képzettségtek jobb volt, mint a többieké, a régi Izrael tanításában, az akadály volt számomra, kialakításokban. Senki közületek nem tett meg elégséges utat ahhoz, hogy mindnyájan elérkeztetek volna egy pontra. Egy elérte, mások közel vannak hozzá, mások távolabb, ismét mások nagyon lemaradtak, mások... igen, ezt is kell mondanom, ahelyett, hogy előre haladtak

volna, visszafelé mentek. Ne nézzetek egymásra! Ne keressétek, hogy közöttetek ki az első és ki az utolsó. Az, aki talán elsőnek hiszi magát, vagy akit mások gondolnak elsőnek, még vizsgálhatja saját magát. Az, aki utolsóknak gondolja magát, úgy ragyog, kiképzését illetően, mint egy csillag az égen. Azért még egyszer mondom: ne ítéljétek! A tények fognak ítélni, nyilvánvalóságukkal. Jelenleg nem vagytok képesek felfogni. De hamarosan, nagyon hamarosan visszaemlékeztek majd ezekre a szavaimra, és akkor megértitek.

– Mikor? Megígérted nekünk, hogy megmondod, megmagyarázod nekünk azt is, hogy a húsvéti tisztulás más lesz ebben az évben, és sose mondtad meg – panaszkodik András.

– Erről akarok nektek beszélni. Mert ezeknek azonos a gyökerük. Íme, most felmegyünk Jeruzsálembe, a húsvéti ünnepekre. És ott teljesednek mindazok a dolgok, amiket a próféták megmondtak, az Emberfiával kapcsolatban. Igazán, úgy, amint a próféták látták, amint már megmondták a rendelkezésben, amit a zsidók kaptak Egyiptomban; amint Mózes elrendelte a pusztában; Isten Bárányát hamarosan feláldozzák, és az Ő vére hamarosan megfesti a szívek ajtófélfáit, és Isten angyala átmegy anélkül, hogy lesújtana azokra, akiken azt látja. És Isten Bárányának a vére, a Bárányé, akit hamarosan felemelnek, mint a bronzkígyót a kereszten felemelték, hogy jel legyen a pokoli kígyó által megmártak számára, üdvösségére lesz azoknak, akik szeretettel néznek majd rá. Az Emberfiát, a ti Mestereteket, Jézust, hamarosan a papi fejedelmek, írástudók és öregek kezébe adják, akik Őt halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy megvetés tárgyává legyen. És arcul csapják, ütlegelik, leköpi, úgy vonszolják az utcákon, mint valami piszkos rongyot, és utána pogányok megostorozzák, és tövissel koronázzák, kereszthalálra ítélik, akár csak egy gonosztevőt; a Jeruzsálemben összegyűlt zsidó nép az Ő halálát akarja, egy rablóé helyett, és Őt így megölik. De, amint a jelképes jövendölések megmondták, három nap múlva feltámad. Ez a próbatétel vár rátok. Ez mutatja majd meg, mennyire alakultatok ki. Igazán mondom nektek, mindnyájatoknak, akik tökéleteseknek hiszitek magatokat, megvetve mindenkit, akik nem tartoznak Izraelhez, és megvetve sokakat még saját népükből is, igazán, mondom nektek, hogy ti, nyájam válogatott része, miután elfogják a Pásztort, félelem fog el titeket, és szétszóródtok, úgy menekülve, mintha a farkasok, amelyek minden oldalról belém harapnak, rátok támadtak volna. De mondom nektek: ne féljétek! Egy hajszálatok sem fog meggörbülni. Én elég leszek a vad farkasok kielégítésére...

Miközben Jézus beszél, az apostolok olyanoknak látszanak, mint akik fokozatosan letörnek egy közép alatt. Mind jobban meggörnyednek. És amikor Ő befejezi:

– És amit nektek mondom, már hamarosan bekövetkezik. Nem úgy van, mint más alkalmakkor, amikor az idő még előttünk volt. Most eljött az óra. Én megyek, hogy átadjanak ellenségeimnek, és feláldozzanak mindenki üdvösségéért. És ez a virágbimbó nem veszti még el virágszirmait, miután kivirágzott, amikor én már halott leszek – szavainak hallatára egyesek kezükbe rejtik arcukat, mások nyögnek, mintha megsebesítették volna őket. A Kerióti ólomszürke, szó szerint ólomszürke...

Elsőnek Tamás tér magához, és kijelenti:

– Ez nem fog megesni veled, mert mi megvédünk téged, vagy meghalunk veled együtt, és így megmutatjuk, hogy elértünk téged a tökéletességben, és hogy tökéletesen szerettünk téged. Jézus ránéz, szó nélkül.

Bertalan, hosszú, csendes elmélkedés után azt mondja:

– Azt mondtad, hogy átadnak... De ki, ki képes téged ellenségeid kezére adni? Erről nem beszélnek a jövendölések. Nem. Nem beszélnek. Túl rettenetes lenne, ha egy barátod, egy tanítványod, egy követőd, még ha az utolsó is mind között, téged átadna azoknak, akik gyűlölnék. Nem! Aki téged szeretettel hallgatott, ha csak egyszer is, nem képes elkövetni ezt a bűntényt! Emberek, nem vadállatok, nem ördögök... Nem, Uram! Még azok, akik gyűlölnék téged, sem tudnák megtenni... Félnének a néptől, és az egész nép körülvenne téged!

Jézus Bertalanra is néz, és nem szól semmit sem. Péter és a Zelóta többször mond valamit egymásnak. Jakab, Zebedeus fia, félremagyarázza testvérének szavait, mert nyugodtnak látja őt, és János válaszol neki:

– Azért, mert már három hónapja tudom ezt – és két könnycsepp gördül le az arcán.

Alfeus fiai Mátéval beszélnek, aki lehangoltan csóválja fejét.

András a Keriótihoz fordul:

– Te, akinek annyi barátod van a Templomban...

– János ugyanúgy ismeri Annást – vág vissza Júdás, és így fejezi be: – De mit akarsz tenni? Mit akarsz elérni egy ember szavával, ha ennyire meg van bélyegezve?

– Te igazán azt hiszed? – kérdezi egyszerre Tamás és András.

– Nem. Én nem hiszek semmit sem! Felesleges az aggodalom! Jól mondja Bertalan. Az egész nép Jézus körül lesz. Már látszik ez azokból, akikkel találkozunk. Diadal lesz!

Meglátjátok, hogy így lesz! – mondja a Kerióti.

– De akkor Ő miért... – mondja András, Jézusra mutatva, aki megállt, hogy bevárja az asszonyokat. – Miért mondja ezt?

– Mert meg van döbbenve... és mert próbára akar tenni minket. De semmi sem fog történni. Egyébként, én el fogok menni...

– Ó, igen! Menj, hogy meghalld! – kéri András.

Elhallgatnak, mert Jézus ismét követi őket, Anyja és Mária, Alfeus felesége között. Mária, Alfeus felesége felidézi régi emlékeit Máriával, Józseffel és a betlehemi gyermekmészárlással kapcsolatban. Lásd: M 13,529-531.

Az apostolok megállnak, hogy bevárják őket, és mindnyájan egyesülnek, Jakab és János is, aki mindenki mögött volt, anyjukkal. És míg pihennek, és egyesek esznek egy kis kenyeret, Jakab és János anyja Jézushoz megy. Kérését és Jézus válaszát lásd: E 7,278-279. oldalán, Júdás gúnyos megjegyzésével együtt.

(8-362)

A kígyó

Nike Jerikó melletti birtokán vannak az apostolok a nőtanítványokkal és más tanítványokkal együtt. A nőtanítványokra két nagy kocsis vár, hogy Betániába szállítsa őket. Beszállnak, és elindulnak.

A tanítványoknak egy csoportja is szeretne útnak indulni, hogy még az este beállta előtt túljussanak a rablók által veszélyeztetett Adomin hegységen. De előbb szeretnék még beszélni Jézussal.

- Rendben van. Megyek és megmondom neki, hogy el akartok menni – mondja a Kerióti.
- Megyek... Gondoltam... Igazuk van – mondja Jézus.
- Mindenkinek, engem kivéve... – morgolódik Júdás.

Jézus ránéz, de nem szól semmit. Együtt megy vele a tanítványok csoportjáig. Azok kéri, hogy külön beszélhessenek vele.

– Teljesítsd kívánságukat! Félnék tőlünk, vagy tőlem, tulajdonképpen leginkább tőlem – mondja Júdás kígyóként mosolyogva.

– Nem félünk senkitől. Ha akartuk volna, tudtuk volna, hogyan védjük meg nyugalunkat. De még nem mindenki hitvány Palesztinában... Hivatkoznak őseikre, és arra, hogy az utóbbi idők eseményei meggyőzték őket arról, hogy Jézus az Isten Fia.

– És azt gondoljátok, hogy szüksége van rátok? – vág közbe a Kerióti.

– Mint Isten Fiának, nem. De mint Embernek, igen. Ő azért jött, hogy az Ember legyen. És az Embernek mindig szüksége van ember testvéreire. De tulajdonképpen: miért félsz? Miért nem akarsz, hogy beszéljünk? Téged kérdezzük! – mondják Júdásnak.

– Engem? Beszéljete! Beszéljete! A bűnösök mindig inkább nyerne meg hallgatást, mint az igazak.

– Júdás! Azt hittem, hogy az ilyen szavak égetik ajkadat! Hogyan mersz ítélni ott, ahol Mestered nem ítélt? Írva van: „Ha bűneitek skarlátpirosak volnának is, fehérekké lesznek, mint a hó, és ha olyan vörösek is, mint a bíbor, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Iz 1,18)

– De nem tudod, hogy ezek között...

– Hallgass! Beszéljete ti!

– Urunk, mi tudjuk. Készen van ellened a vád. Vádolnak téged a Törvény és a szombat megszegésével, azzal, hogy Szamariát jobban szereted, mint minket, hogy megvéded a vámosokat és a kéjnéket, hogy a Belzebubhoz és más sötét erőkhöz, fekete varázslathoz fordulsz segítségért, gyűlölöd a Templomot, és lerombolását akarsz, hogy...

– Elég. Vádolni mindenki tud. Bizonyítani a vádat már nehezebb.

– De vannak köztük, akik fenntartják azt. Gondolod, hogy talán vannak köztük igazi vádak?

– Jób szavaival válaszolok nektek: „Távol legyen tőlem, hogy nektek helyeseljek, ártatlanságomat nem adom fel holtig. Igazamhoz ragaszkodom, nem mondok le róla. Egyetlen napomért sem szégyenkezik szívem.” (27,5-6) Íme, egész Izrael tanúskodhatik, mert nem önmagamot igazolom, szavakkal, amiket hazug ember is mondhat, egész Izrael tanúskodhat arról, hogy én mindig a Törvény tiszteletét tanítottam, sőt, mi több: tökéletesítettem a Törvénynek való engedelmisséget, és a szombatokat nem sértettem meg... Mit akarsz mondani? Beszélj! Egy mozdulatot tettél, és utána visszavonultál. Beszélj!

Egyik a kis titokzatos csoportból, amelynek tagjai elfedik arcukat, mondja:

– Uram, a nagytanács utolsó ülésén felolvastak egy feljelentést ellened. Szamariából jött, Efraimból, ahol voltál, és azt mondta, hogy ismételt többször megszegted a szombatot, és...

– Még mindig Jób szavaival válaszolok: „Mit remél a bűnös, amikor imádkozik, mikor fölemeli lelkét az Istenhez? Talán meghallgatja kiáltását Isten, amikor majd balsors szakad a nyakába?” (27,8-9) Ez a szerencsétlen, aki képmutató, és más van a szívében, és el akarja követni kapzsiságból az én javaimnak elrablását, már a pokol felé vezető úton jár, és hiábavaló

lesz a pénze, és reménye a megtiszteltetés után, és álmodozása, hogy oda fog feljutni, ahová én nem akarok, mert nem árurom el a szent Határozatot. De talán foglalkozunk vele, hacsak nem azért, hogy imádkozzunk érte?

- A nagytanács azonban kinevetett téged, azt mondva:
- Íme a szamaritánusok szeretete iránta! Vádolják Őt, hogy elnyerjék jóindulatunkat.
- És ti biztosak vagytok abban, hogy egy szamaritánus keze írta azokat a sorokat?
- Nem. De ezekben a napokban Szamaria durván bánt veled...
- Azért, mert a nagytanács küldöttjei felforgatták és felizgatták a népet hamis tanácsaikkal és ostoba reményeket keltettek benne, amit nekem derékba kellett törnöm.

Jézus folytatja a vádak megcáfolását, később pedig, egy csibéit védő kotlóstyúkot látva, példabeszédet mond Jeruzsálemről: P 11,452.

Másnap, kora reggel ismét felkeresi Jézust négy ember a tegnapi csoportból. Ezek rejtették el arcukat. Jézus egyedül elmélkedik a kertben, az apostolok még alszanak. A négy férfi felfedi arcát, és bemutatkozik.

- Már elbúcsúztam tőletek. Mit akartok tőlem?
- Azt mondani, hogy... nem előtted takartuk el arcunkat, hanem... – mondja Eliel.
- Rajta! Beszéljtek!
- De... Beszélj te, Joel! Mert te mindenkinél többet tudsz...
- Uram... Az, amit én tudok, olyan... rettenetes... Szeretném, ha még a barázdák se tudnák, se hallanák, amit mondani fogok...
- A barázdák valóban össze fognak rezzenni. Én nem. Mert én tudom, mit akarsz mondani. De azért beszélj csak!...

– Ha tudod... engedd, hogy ajkaim ne remegjenek, amikor elmondom ezt a rettenetes dolgot. Nem mintha azt gondolnám, hogy hazudsz, amikor azt mondom, hogy tudod, és hogy azt akarod, hogy én mondjam el, de éppen azért, mert...

– Igen. Mert olyan dolog, ami az Úrhoz kiált fel. De megmondom neked, hogy meggyőzzek mindenkit arról, hogy én ismerem az emberek szívét. Te, a nagytanács tagja, akit meggyőzött az Igazság, felfedeztél valamit, amit egyedül nem tudtál elviselni. Mert túl nagy dolog. És elmentél ezekhez az igaz zsidókhöz, akik jó lelkűek, és tanácsot kértél tőlük. Jól tetted, akkor is, ha senkit se segít, amit tettél. ... Jézus itt megismétli az ellene felhozott vádakat, és így folytatja: Az, aki ezeket és más vádakat szolgáltatja, és még a csodákból is vádakat kovácsol... egyik barátom. Ezt is megmondta a királyi próféta, akitől származom Anyámon keresztül: „aki együtt ette kenyéremet velem, az is ellenem emelte sarkát.” (Zs 41,10) Tudom. Kétszer is meghalnék, ha meg tudnám akadályozni, hogy elkövesse a bűntényt – most már... akarata a Halálra adta magát, és Isten nem vesz erőszakot az ember szabadságán – de ha legalább... ó, ha legalább a véghezvitt rettenetes tett lesújtana őt úgy, hogy bűnbánóan Isten lábai elé vetné magát... Ezért figyelmeztettem tegnap Mannaent, hogy hallgasson. Mert a kígyó (Júdás) jelen volt, és kárt tehetett volna a tanítványban is, azonfelül, hogy kárt tesz a Mesterben. Nem. Csak a Mesterre fognak lesújtani. Ne féljete! Nem miattam ér majd titeket a fájdalom és a szerencsétlenség. Hanem az egész nép bűne miatt következik majd be mindaz, amit megmondtak a próféták. Szegény, szegény hazám! Szegény föld, amely meg fogja ismerni Isten büntetését! Szegény lakók és gyermekek, akiket most megáldok, és szeretnék üdvözíteni, és akik, jóllehet ártatlanok, a felnőttek miatt megismerik a legnagyobb szerencsétlenség szenvedéseit. Nézzétek ezt a szép, virágzó és zöldellő földeteket, amely oly nagyszerű, mint egy csodálatos szőnyeg, termékeny, mint az Éden... Vessétek szívetekbe szépségét, és utána... amikor én visszatértem oda, ahonnan jöttem... meneküljete! Meneküljete, amíg meg tudjátok tenni, mielőtt pokoli ragadozóként elterjed itt a pusztulás, és lever, és lerombol, és terméketlenné tesz, feléget, jobban, mint Gomorrát, jobban, mint Szodomát... Igen. Rosszabb lesz annál, mert ott csak a gyors halál jött. Itt... Emlékeztek Szabeára? (Egy prófétanő, akit

Jézus igazolt) Ő utoljára jövendölte meg Isten népének jövőjét, azét a népét, amely nem akarja elismerni Isten Fiát.

A négy elnémul, a jövőtől való félelmében. Végül Eliel megszólal:

– Te azt tanácsolod nekünk?...

– Igen. Menjetek! Semmi sem lesz többé itt, ami megérné, hogy itt tartsa Ábrahám népének fiait. És más részről, főleg titeket, a nép előkelőit, nem fognak itt hagyni... A győztes diadalát díszítik a foglyul ejtett hatalmasok. Az új és halhatatlan Templom betölti a földet, és mindenki, aki engem keres, birtokolni fog, mert én mindenütt jelen leszek az engem szeretők szívében. Menjetek! Vigyétek el asszonyaitokat, gyermekeiteket, öregjeiteket... Ti felajánljátok nekem a megmenekülést és a segítséget. Én nektek tanácsolom a megmenekülést, és titeket segítelek ezzel a tanáccsal... Ne vessétek meg!

– De most már... mivel tud Róma többet ártani nekünk? Uralkodik rajtunk. És ha kemény is a törvénye, az is igaz, hogy Róma újjáépítette a házakat és a városokat...

– Igazán, tudjátok meg, valójában egy kő se marad épen Jeruzsálemben. Tűz, faltörő kosok, kőhajító gépek, hajítórudak lerombolnak, meggyilkolnak, felforgatnak minden házat, és barlanggá válik a szent Város, és nemcsak az... Barlanggá válik a hazánk. Vadszamarak és sakálok legelőjévé, amint a próféták mondják. És nem egy vagy több évig, vagy évszázadig, hanem mindörökké. Pusztasággá, felperzselt, terméketlen területté... Íme, ennek a földnek a sorsa! Viszálykodás helye, kínzókamra lesz. Az újjáépítés álma mindig megsemmisül egy kérlelhetetlen elítélés következtében, csírájában elfojtják feltámadási kísérleteit. Annak a földnek a sorsa, amely elvetette az Üdvözítőt! Tűz száll le harmatként a bűnösökre!

– Nem... nem lesz akkor soha többé, soha többé ország Izrael? Nem leszünk soha többé azok, akiknek álmodtuk magunkat? – kérdik az előkelő zsidók, szomorúan. Az írástudó Joel sír.

Ekkor mondja el nekik Jézus a beteg fa utolsó kizöldelléséről szóló példabeszédet (P 11,453), ami nagyon valószínűleg a mi időnkben visszaállított Izraelre vonatkozik, ami hamarosan végleg megszűnik. Utána Joel ezt mondja:

– Nem gyávaságból igyekszünk ismeretlenek maradni, Urunk. Hanem azért, hogy téged szolgáljunk. Hogy szolgálhassunk. Ha tudnák, hogy mi, és főleg, hogy én idejöttem, hozzád, kizárnának minket a tanácskozásokból.

– Megértem. De vigyázzatok, mert a kígyó ravasz! Főleg te légy óvatos, Joel...

– Ó, ha megölnének engem! Szívesebben venném, mint a te halálodat! És hogy ne lássam meg azokat a napokat, amelyekről beszélsz! Áldj meg engem, Uram, hogy megerősítsél...

– Megáldalak mindnyájatokat a Hármassal Egy Isten nevében és a testté lett Ige nevében, hogy üdvére legyetek a jó akaratú embereknek. És egyenként a lehajtott fejekre teszi kezét.

Fogoly vagyok!

– Ha kívántok, elmehettek, ahová akartok. Én ma itt pihenek Júdással és Jakabbal. A nőtanítványoknak ma kell jönniük – mondja Jézus, Betániában, a jeruzsálemi bevonulást megelőző pénteken. Az apostolok körülötte vannak, a ház oszlopcsarnokában, Simon volt házában, amit Lázár vett meg tőle. És hozzát teszi: – Jöjjetek azonban vissza napnyugta előtt. És legyetek okosak! Igyekeztek úgy járni, hogy ne vegyenek észre titeket, hogy elkerüljétek a megtorló intézkedéseket irányotokban!

– Ó, én itt maradok! Mit csináljak Jeruzsálemben? – mondja Péter.

– Én viszont megyek. Atyám biztosan vár rám. Fel akarja ajánlani a bort. Régi ígéret, de megtartja, mint mindig, mert atyám becsületes. Meglátjátok majd, milyen bor, a húsvéti lakomához! Atyám rámai szőlőjéből! Híres a vidéken! – mondja Tamás.

– Lázár borai is kitűnők! Emlékszem a Fény ünnepén szerzett benyomásaimra... – mondja akaratlanul, az ínycenc Máté.

– Akkor holnap, minden eddiginél jobban, felfrissítéd majd emlékedet, mert azt hiszem holnap Lázár nagy vacsorát rendez. Láttam bizonyos előkészületeket... – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Igen? Mások is jönnek? – kérdezi András.

– Nem. Megkérdeztem ezt Maximinusztól. Nemmel válaszolt.

– Ah! Mert akkor felvettem volna új ruhámat, amit feleségem küldött – mondja Fülöp.

– Én azt fogom tenni. Húsvétra akartam felvenni. De felveszem holnap! Biztosan nyugodtabbak leszünk itt, holnap, mint amilyenek néhány napja voltunk... – mondja Bertalan, és elgondolkozik.

– Én is. Felveszem a bíborral festett ruhát.

– Olyan leszel, mint egy király! – mondja elmélázva a Szeretett, aki gondolataiban már a pompás ruhában látja Jézust.

– De ha én nem gondoltam volna arra! Azt a bíbort én szereztem, évekkkel ezelőtt... – dicsekszik a Kerióti.

– Igazán? Ó, Ő nem gondolt rá... A Mester mindig olyan alázatos...

– Túlságosan. Most van itt a pillanat, hogy Király legyen! Elég volt a várakozásból! Ha nem lesz királyi trónusa, legalább ruhája méltó lesz hozzá. Én mindenre gondolok.

– Igazad van, Júdás. Te a világból való vagy. Mi... szegény halászok vagyunk... – mondják alázatosan a tavi emberek...

Jézus, aki a Zelótával és Alfeus fiaival beszélt, megfordul, és a Keriótira néz, és utána nézi ezeket a becsületes, annyira alázatos, megszegényített embereket, akik... annyira fogyatékosak, Júdással összehasonlítva... és fejét csóválja, de nem szól semmit. De, amikor látja, hogy a Kerióti felköti szandálját, és igazgatja köpenyét, mintha fel akarná öltetni, hogy elmenjen, megkérdezi tőle:

– Hová mégy?

– A városba.

– Azt mondtam, hogy téged itt tartalak, Jakabbal együtt...

– Ah! Azt hittem Júdásra, unokatestvéredre gondoltál... Akkor... én... olyan vagyok, mint egy fogoly... Ha! Ha! – és kedvetlenül nevet.

– Betániában nincsenek se láncok, se rácsok, úgy gondolom. Csak Mestered kívánsága. És én boldog lennék, ha az Ő foglya lennék – jegyzi meg a Zelóta.

– De, kétségtelenül! Tréfáltam... És... híreket szerettem volna kapni anyámról. Biztosan megérkeztek Jeruzsálemba a kerióti zarándokok, és...

– Nem. Két napon belül mindnyájan Jeruzsálemben leszünk. Most te pihenj itt! – mondja parancsoló hangon Jézus.

Júdás nem erőlteti. Leteszi köpenyét, megkérdezve:

– És akkor? Ki megy a városba? Jó lenne megtudni a híreket... Azt, hogy mit tesznek a tanítványok... El akartam menni barátaimhoz is, hogy meghalljam... Megígértem Péternek...

– Nem számít! Te itt maradsz! Semmi sem szükséges abból, amit mondasz. Nem okvetlenül szükséges...

– De ha Tamás megy...

– Mester, én is szeretnék bemenni. Mert én is megígértem. Vannak barátaim Annás házában, és...

– És oda mennél, fiam? És ha elfognak? – Kérdezi Szalóme, aki a közelébe ment.

– Ha engem elfognak? Mi rosszat tettem? Semmit. Nem kell tehát félnem az Úrtól. Azért, még ha elfognak is, nem fogok remegni.

– Ó! A szentelen kis oroslán! Nem fogsz félni?

– Hát nem tudod, mennyire gyűlölnék minket? Halált jelent, tudod, ha minket elfognak – ijesztgeti őt a Kerióti.

– És akkor te miért akarsz oda menni? Téged talán nem büntetnek meg? Mit tettél, hogy elérted ezt? Mondd meg nekem, és én is azt teszem.

Júdás egy mozdulatával elárulja félelmét és haragját, de János arca olyan ártatlan, hogy az áruló visszanyeri biztonságérzetét. Megérti, hogy sem cselvetést, sem gyanút nem fejeznek ki ezek a szavak, és azt mondja:

– Semmit sem tettem. De van néhány jó barátom a kormányzó közelében, és azért...

– Rendben van! Aki akar, jöjjön, mert már nem esik. Itt csak időnkét vesztegetjük, és talán délre visszatér az eső. Aki jönni akar, igyekezzék! – buzdítja őket Tamás.

– Menjek, Mester? – kérdezi János.

– Menj!

– Íme! Mindig így! Ő igen, a többiek nem. Én nem. Mindig nem!

– Én igyekszem megtudni valamit anyádról – mondja János, hogy megnyugtassa őt.

– És én is. Megyek veled, Tamás – mondja a Zelóta, és hozzáteszi:

– Az én korom megfőkezi majd a fiatalokat, Mester. Én jól ismerem a keriótbeliéket. Ha meglátok valakit, odamegyek hozzá. Hozok neked híreket anyádról, Júdás. Légy jó! Légy nyugodt! Húsvét van, Júdás! Mindnyájan érezzük a békét ezen az ünnepen, ennek az ünnepnek az örömét. Miért akarsz mindig csak te oly nyugtalan, lehangolt, elégedetlen lenni, akinek nincs békéje? A húsvét Isten átvonulása... A húsvét számunkra, zsidók számára, egy kemény igából való megszabadulás ünnepe. A Magasságbeli Isten szüntette meg azt számunkra. Most, mivel nem tudjuk megismételni a régi történetet, megmarad annak jelképe, az egyének számára... A húsvét: a szívek megszabadulása, megtisztulása, keresztsége, ha úgy akarod, a bárány vérével, hogy az ellenséges erők többé ne ártsanak annak, aki azzal van megjelölve. Oly szép megkezdeni az újévet a tisztulásnak, a megszabadulásnak, Üdvözítő Istenünk imáadásának ezzel az ünnepével... Ó, bocsáss meg, Mester! Beszéltem, amikor hallgatnom kellett volna, mert itt vagy te, hogy jó irányba térítsd szíveinket...

– Erre gondoltam én is, Simon. Pontosan erre, hogy most két mesterünk van egy helyett, és ez nekem túl soknak látszik – mondja haragosan a Kerióti.

Péter... ó, Péter ez alkalommal nem képes megfőkezni magát, és felugrik:

– És ha nem hagyod abba azonnal, lesz egy harmadikod is, és én leszek az! És megesküszöm neked, hogy a szavaknál meggyőzőbb lesz érvelésem.

– Felemelnéd kezedet egy társadra? Annyi erőlködés után, hogy a mélyben tartsad a régi galileait, a te igazi természeted újra a felszínre tör?

– Nem tör a felszínre. Mindig, világosan, a felszínen volt. Én nem alakoskodom. De a vadzamarak számára, mint te is vagy, csak egy eszköz szolgál, hogy megfőkezzék őket: a korbács. Szégyelld magadat, hogy visszaélsz az Ő jóságával és a mi türelmünkkel! Jöjj, Simon! Jöjj, János! Jöjj, Tamás! Isten veled, Mester! Én is elmegyek, mert ha maradok... nem, Istenre

mondom, hogy nem fékezem meg többé magamat! – És Péter fogja köpenyét, ami egy széken volt, és gyorsan felkapja, és dühében olyan nyugtalan, hogy nem veszi észre, fordítva akarja magára venni, tetejével lefelé. Jánosnak kell őt erre figyelmeztetnie, és segíti őt, hogy megfelelőképpen vegye fel. És hevesen elmegy, erősen csapkodva lábával a talajt, hogy így egy kissé levezesse haragját. Megvadult bikának látszik.

A többiek... olyanok, mint a nyitott könyv, amelyen el lehet olvasni az írást. Bertalan a még viharos ég felé emeli tekintetét, mintha a szelek járását tanulmányozná, hogy ne kelljen az arcokat tanulmányoznia: Krisztus nagyon szomorú arcát, és Júdás túlságosan alattomos arcát. Máté és Fülöp Tádét nézik, akinek szemei szikráznak a haragtól. Mindkettőjüknek azonos gondolata támad, közreveszik Tádét, és sürgetik, hogy menjen velük a ház felé vezető úton, azt mondva:

– Anyád akar minket ahhoz a munkához. Jöjj te is, Jakab, Zebedeus fia! – És őt is magukkal viszik. András Jakabot, Alfeus fiát nézi, az pedig őt. A két arc ugyanazt a szenvedést tükrözi vissza, és nem tudva, mit mondjanak, egymás kezét fogva, szomorúan elmennek, mintha két gyermek lennének. A nőtanítványok közül csak Szalóme van ott, és ő nem mer, sem mozdulni, sem beszélni, és még arra sem tudja elhatározni magát, hogy elmenjen, mintha jelenlétével akarná megakadályozni a méltatlan apostolt a további beszédben. Szerencsére nincs senki sem jelen Lázár családjából, és a Szűzanya is távol van.

Júdás látja, hogy egyedül van Jézussal és Szalóméval. Nem akar velük lenni, hátat fordít nekik, és a jázminlugas felé megy.

Jézus figyelni őt, amint elmegy. Szemmel tartja. Látja: miután tetteti, hogy leül ott, Júdás óvatosan oldalog a kert vége felé, és eltűnik a rózsa-, babér- és örökzöld sövény mögött, ami elválasztja az igazi kertet a fűszerek ágyaitól és a méhkasoktól. Onnan ki lehet menni egy hátsó kapun keresztül.

Jézus, lángoló szemekkel figyelni Júdást. Mária Szalóme sejti, mit tervez Júdás, és azt mormolja:

– Uram, irgalmazz!

Jézus hallja a sóhajtást, és egy pillanatra megfordul, és ránéz. Szalóme igyekszik megvigasztalni Jézust:

– Látod? Nem megy messze. Odadobta köpenyét, és nem vette ismét magához. Kimegy a mezőre, hogy kiszellőztesse rosszkedvét... Sose megy Júdás a városba anélkül, hogy tökéletes rendbe ne lenne ruhája...

– Még meztelenül is elmenne, ha azt akarja tenni. És valóban... Nézd! Jöjj ide!

– Ó! Próbálja kinyitni a kaput! De be van zárva. Hív egy szolgát a méhészetből!

Jézus erősen odakiált neki:

– Júdás! Várj rám! Beszélnem kell veled – és elindul.

– Isten szerelmére, Uram!! Megyek, hívom Lázárt... Anyádat... Ne menj egyedül!

Jézus, jóllehet gyorsan megy, kissé visszafordul, és azt mondja:

– Megparancsolom, hogy ne tedd! Sőt, hallgass! Mindenki előtt. Ha érdeklődnek utánam: kimentem Júdással egy rövid sétára. Ha megjönnek a nőtanítványok, várjanak! Hamarosan jövök.

Szalóme nem mozdul, a Kerióti sem. Nézik Jézust, az egyik, amint megy, a másik, amint jön.

– Nyisd ki a kaput, Jónás! Kimegyek egy kicsit tanítvánnyal. És ha itt maradsz, nem szükséges bezárnod mögöttünk. Hamarosan visszajövök.

A berozsdásodott zár csikorog, és a kertész kis példabeszédet mond Jézusnak a méhekről, s Jézus megdicséri érte. Utána pedig, amikor egyedül vannak, Júdásra alkalmazza (P 11,454-455), és ismét azt tanácsolja Júdásnak, hogy menjen el valahova pihenni, de nem menjen Jeruzsálembe.

– Nem. Sokszor mondtam neked, hogy dobj ki engem. Nem akartad megtenni. Most én vagyok az, aki nem akarom.

– Nem akarod? Nem akarsz üdvözülni? Nem vagy irgalmas önmagadhoz? Sem anyádhoz?

– Azt kellene mondanod: „Nem irgalmazol rajtam?” Őszintébb lennél.

– Júdás, szerencsétlen barátom, magamért nem kérek téged. Érted, érted kérek. Nézd. Egyedül vagyunk. Én és te, egyedül. Te tudod, ki vagyok. Én tudom, ki vagy. Ez a kegyelem utolsó pillanata, amiben részesülünk, hogy meggátoljam pusztulásodat... Ő, ne vihogj oly sátáni módon, barátom! Ne nevedd ki, mintha bolond lennék, mert azt mondom: „a te pusztulásodat” és nem az enyémet. Az enyém nem pusztulás. A tied igen... Egyedül vagyunk: Én és te, és felettünk van Isten... Isten még nem gyűlöli téged. Isten segít ebben a végső küzdelemben a Jó és a Rossz között, akik lelkedért viaskodnak. Fölöttünk van az ég, és minket figyel. Ez az ég hamarosan megtelik a szentekkel. Már ujjonganak, várakozási helyükön, mert érzik, hogy jön az öröm... Júdás, köztük van atyád...

– Egy bűnös volt. Nincs ott.

– Bűnös volt, de nem kárhozott el. Azért az ő számára is közeledik az öröm. Miért akarsz fájdalmat okozni neki örömeiben.

– Túljutott már a fájdalomon. Meghalt.

– Nem. Nem jutott túl a fájdalomon, látva, hogy te bűnös vagy, te... Ó! Ne húzd ki belőlem azt a szót!

– De igen! De igen! Mondd! Én már hónapok óta mondom magamnak! Én, a kárhozott. Tudom. Semmi sem tudja többé megváltoztatni.

– Minden! Júdás, én sírok. Azt akarod, hogy az Ember utolsó könnyei miatt nyögjél?...

Júdás, kérlek erre! Gondold meg, barátom: az én imámra igent mond az ég, és te, és te... Hagyod, hogy hiába imádkozzam? Fontold meg, ki imádkozik előtted: Izrael Messiása, az Atya Fia... Júdás, hallgass rám! Állj meg, amíg még megteheted!...

– Nem!

Jézus kezeibe temeti arcát, és, a fűre borulva, csendesen sír. De sokat. Vállainak mozgása jelzi heves zokogását...

Júdás nézi Őt, ott, lábainál, összetörve, sírva, az ő üdvösségére vágyakozva... és egy pillanatig részvétellel van iránta. Azt mondja, de most már nem az előbbi, kemény, ördögi hangon:

– Nem mehetek... Szavamat adtam...

Jézus felemeli szenvedő arcát, és félbeszakítja:

– Kinek? Kinek? Szegény embereknek! És te azért aggódsz, hogy előttük becstelennek látszol? És nem adtad nekem magadat három éve? És egy maréknyi gonosztevé megjegyzéseire gondolsz, Isten ítéletére azonban nem? O, Atyám, de mit kell tennem, hogy felébresszem benne az akaratot a bűn elkerülésére? – Ismét lehajtja vigasztalan, szenvedő fejét... Már a Getszemániban haláltusáját átélő, vezeklő Jézusra hasonlít.

Júdás megszanja Őt, és azt mondja:

– Maradok. Ne szenvedj így! Maradok... Segíts engem, hogy megmaradjak. Védj meg engem!

– Mindig! Mindig, csak te akard. Jöjj! Nincs az a bűn, ami iránt nem érzek részvétet, és amit nem bocsátok meg. Mondd: „Akarom” És én üdvözítelek...

Feláll, Júdás fejét kezei közé veszi. De ha Jézus könnyei Júdás fejére hullanak is, Júdás szája zárva marad. Nem mondja ki a kért szót. Még csak azt sem mondja: „Bocsánat!”, amikor Jézus azt suttogja neki:

– Érzed, hogy szeretlek! Meg kellene fednem téged? Megcsókollak. Jogom lenne azt mondani neked: „Kérj bocsánatot Istenedtől!” De csak azt kérem tőled, hogy akard a bocsánatot. Oly beteg vagy! Nem lehet sokat kérni egy nagybetegtől. Minden bűnöstől, aki

hozzám jött, teljes bűnbánatot kértem, hogy megbocsáthassak neki. Tőled, barátomtól, csak a bűnbánat akarását kérem, és utána... megteszem.

Júdás hallgat.

Jézus elengedi. Azt mondja neki:

– Maradj itt, legalább a szombat utáni napig:

– Maradok... Térjünk vissza a házba! Észreveszik távollétünket. Talán várnak rád az asszonyok. Ők jobbak nálam, és nem szabad elhanyagolnod őket, miattam!

– Nem emlékszel az eltévedt bárányról szóló példabeszédre? Te vagy az... Ők, a nőtanítványok, a jó bárányok, akik be vannak zárva a karámba. Nem éri őket veszély akkor sem, ha én egész napon át keresem a te lelkedet, hogy visszavigyem a karámba...

– Igen! Igen! Íme! Visszatérek a karámba! És bezárkózom Lázár könyvtárába, hogy olvassak. Nem akarom, hogy bármi is megzavarjon. Nem akarok senkit sem látni, semmit sem tudni. Így... nem fogsz mindig gyanakodni rám. És ha a nagytanács megtud valamit, a te kedveltjeid között kell keresned a kígyót. Isten veled! A főkapun lépek be. Ne félj! Nem menekülök el. Jöhetsz, és megbizonyosodhatsz róla, amikor akarod – és hátat fordítva, nagy léptekkel elmegy.

Jézus a tiszta ég felé emeli kezét, szomorú arcát és lelkét, Atyjához, sóhajtvá:

– Ó, Atyám! Vádolhatsz-e talán engem azzal, hogy elmulasztottam bármit is, ami alkalmas lett volna megváltására? Te tudod, hogy az ő lelkéért küzdök, nem pedig saját életemért, hogy meggátoljam az ő bűntényét... Atyám! Atyám! Kérlek téged! Siettesd a sötétség óráját, az Áldozat óráját, mert nagyon kegyetlen dolog számomra egy olyan lélek mellett élnem, aki nem akarja üdvösségét... A legnagyobb fájdalom! – És Jézus leül, fejét térdére hajtja, amelyet karjaival átfog, és sír.

Jézus hosszasan és csendesen sír. Utána abbahagyja a sírást. Felemeli fejét, és figyel... Kocsikerék és kolompok zaját hallja a főút felől. Utána megáll a kocsi. Jézus azt mondja:

– Menjünk! A nőtanítványok... Ők hűségesekek... Atyám, legyen, amint te akarod!

Felajánlom neked áldozatul vágyamat, hogy Üdvözítője és Barátja legyek. Meg van írva! Ő akarta azt. Igaz. Engedd meg azonban, Atyám, hogy folytassam munkámat érte addig, míg minden befejeződik! És mostantól fogva azt mondom: Atyám, amikor majd imádkozom a bűnösökért, már minden közvetlen cselekedetre tehetetlen áldozatként, akkor fogadd el szenvedésemet, és végy erőt vele Júdás lelkén. Tudom, hogy amit kérek, azt az Igazságosság nem engedheti meg. De tőled jött az Irgalmasság és a Szeretet, és te szereted azokat, akik tőled jöttek, és egyek veled, a Hármasság Istennel. Szent és Áldott! Én magamat fogom adni szeretteimnek ételül és italul. Atyám, az én véremnek és testemnek egyikük kárhózatára kell válnia? Atyám, segíts engem! A bűnbánatnak egy csíráját abba a szívbe!... Atyám, miért távolodsz el tőlem? Már eltávolodsz Igédőtől, aki imádkozik? Atyám, itt az óra. Tudom. Legyen meg a te áldott akaratod! De hagyd meg még bennem a reményt, hogy megváltom őt! Hagyd meg Fiadnak, Krisztusodnak, akiben a te kifürkészhetetlen határozatodból csökken ebben az órában a jövő biztos látása – nem mondom, hogy ez kegyetlenség, mert ez a te kegyességednek jele irántam – hagyd meg ezt a reményt! Ó, Atyám! Tudom. Tudtam attól fogva, hogy létezem. Tudtam attól fogva, amikor nemcsak mint az Ige, hanem mint Ember is, ide jöttem a földre. Tudtam, mióta találkoztam a Templom emberével... Mindig tudtam... De most... Ó, Szent Atyám, a te nagy irgalmasságodból mindez csak egy rettenetes álomnak tűnik nekem, amit viselkedése keltett föl bennem, de ami nem elkerülhetetlen... és hogy én tudjak még remélni, még, mindig, mert végtelen az én szenvedésem, és végtelen lesz az Áldozat, és lehet, még számára is, valami... Ah! Lázálmaim vannak! Az Ember az, aki ezt akarja remélni! Az Isten, aki az Emberben van, az Emberré lett Isten nem áltathatja magát! Eltűnik a könnyű köd, amely egy pillanatra elrejtette előlem a mélységet, a mélységet, amely már megnyílt, hogy befogadja azt, aki jobban szereti a Sötétséget, mint a Világosságot... Kegyesen elrejtetted azt előlem!

Most kegyesen megmutatod, hogy megerősíts engem. Igen, Atyám! Ezt is! Mindent! És az Irgalmasság leszek mindvégig, mert ez az én lényegem.

Némán imádkozik még, kereszt alakba kitárt karokkal, és szenvedő arccal, amely mindinkább megbékélt és magasztossá válik. Mintha egy belső öröm fénye világítaná meg, jóllehet bezárt ajka nem mosolyog. Az Atyával egyesült lelkének öröme ez, amely átszüremlik a test fátylán, és eltörli a fájdalom jeleit az arcán. Arca természetfeletti szépségben ragyog, amit egy művész sem képes visszaadni.

Jézus visszatér a házba. Júdás a könyvtárban olvas, és látszik rajta, hogy szenved.

(8-402)

A Júdással kapcsolatos következő eseményeket megtalálhatjuk a P 12,461-466, Gy 5,212-21, E 3,93-99 és L 84-95. oldalán, és érdemes ezeket ismét elolvasni, mert további fényt vetnek Júdás romlottságára és elvetemültségére.

A két mécsesről szóló példabeszédben a füstölgő mécses Júdást jelképezi, ő azonban vagy nem érti meg ezt, vagy tetteti, hogy nem érti, és durva szeretetlenséggel Mária Magdolnára és Jánosra próbálja alkalmazni, pedig őket a szelíden égő mécses jelképezi.

A meggyógyult gyermek története a Gy 5,212-ben kezdődik, a róla szóló példabeszéd ebbe illeszkedik bele. Itt Júdás megint kimutatja szívtelenségét és kiderül, hogy kikkel barátkozik.

Amikor a betániai vacsorán, Júdás durván rátámad Mária Magdolnára, Lázár kis híján leszúrja őt. Utána Júdás gúnyosan beszél Jézussal, és szemtelenül otthagyja és megy „barátaihoz”, akik vesztét okozzák.

Jézus Lázárnak világosan megmondja, tudja, mi vár rá, és mi lesz ebben Júdás szerepe. Lázárban ismét feltámad a bosszúvágy, s megígéri, hogy megöli Júdást. Jézusnak csak nehezen sikerül lecsillapítania őt.

(8-436-465)

(9-30-42)

Az áruló

Júdás éjjel érkezik meg Kaifásnak Jeruzsálem falain kívül levő házához. De a hold már fenn van, és megvilágítja számára az utat. Ugyancsak biztos lehet benne Júdás, hogy ott találja azokat, akiket keres. A sötétben még biztosabb abban, hogy nem követi őt senki sem. Az utak már elhagyatottak.

Bekopogtat a kapun. Három kopogtatás, egy, három, kettő... Jól ismeri a titkos jelet, mert a kapu azonnal kinyílik anélkül, hogy előbb a kémlelőlyukon kinéznének, ki kopog. Júdás gyorsan bemegy, és megkérdezi a portást:

- Összeültek már a gyűlésre?
- Igen, kerióti Júdás. Mindnyájan, mondhatnám.
- Vezess engem oda! Fontos dolgokról kell beszélmem. Gyorsan!

A férfi alaposan bereteszeli a kaput, és Júdás előtt megy a félhomályos folyosón, megáll egy nehéz ajtó előtt, és bekopog. A hangok zsongása elhallgat a bezárt szobában, és hallatszik, amint eltolják a reteszt, és megfordítják a kulcsot a zárban. A kissé kinyílt ajtón keresztül egy fénysugár vetődik a félhomályos folyosóra.

- Te? Lépj be! – mondja az, aki kinyitotta az ajtót.

Júdás belép, s aki beengedte, ismét bezárja a kulccsal az ajtót.

Egy pillanatig csodálkozás, vagy inkább izgalom vesz erőt a benn lévőkön, amikor meglátják Júdást. De kórusban üdvözlük:

- Béke veled, Júdás, Simon fia!
- Béke veletek, a szent nagytanács emberei!
- Jöjj előre! Mit akarsz? – kérdezik.

– Beszélni veletek... Beszélni veletek Krisztusról. Nem lehetséges többé, hogy így menjen tovább! Én többé nem tudlak segíteni titeket, ha ti nem határozzátok el magatokat a végsőkre. Az ember már gyanakszik.

- Te felfedted neki, te ostoba? – szakítják félbe.

– Nem. De ti vagytok ostobák, ti, akik egy ostoba sietéssel téves mozdulatokat tettetek. Jól tudtátok hogy én titeket szolgállok! Nem bíztatok bennem!

– Rossz az emlékezeted, Júdás, Simon fia! Nem emlékszel arra, hogyan hagytál el minket az utolsó alkalomkor? Ki gondolhatott arra, hogy te hűséges leszel hozzánk, amikor olyan módon jelentetted ki, hogy nem tudod elárulni Őt? – mondja Elchiás gúnyosan, mint egy kígyó, felülmúlva minden eddigi viselkedését.

– És azt hiszitek, hogy könnyen el lehet jutni arra, hogy valaki becsapja egy barátját, az Egyetlent, aki igazán szeret engem, az Ártatlant? Azt hiszitek, hogy könnyű bűntényre vetemedni? – Júdás izgatott.

Igyekeznek megnyugtatni. És elvakítani. És félrevezetik, vagy legalábbis megpróbálják azt, megláttatni vele, hogy cselekedete nem bűntény, hanem szent tevékenység a Haza iránt, amellyel ő elkerüli, hogy a rajtuk uralkodók megtorló intézkedéseket tegyenek, amiknek már jelét adják azzal, hogy türelmetlenek ez iránt a folytonos izgatás és széthúzás iránt a pártok és a tömeg között egy római provinciában, és az Emberiség iránt is, ha Ő igazán meg van győződve a Messiás isteni természetéről és az Ő lelki küldetéséről.

– Ha igaz az, amit Ő mond – távol legyen tőlünk, hogy annak higgyük – akkor te nemde közreműködsz a megváltásban? A te neved kapcsolatban fog állni azzal a századokon keresztül, és a Haza besorol téged kiváló emberei közé, és a legmagasabb tisztséggel tisztel meg téged. Egy szék készen áll köztünk számodra. Bele fogsz ülni, Júdás. Törvényeket fogsz adni Izraelnek. Ő, nem fogjuk elfelejteni azt, amit te tettél a szent Templom, a szent Papság javára, a legszentebb Törvény megvédésére, egész Nemzeted javára! Csak segíts minket, és utána, mi megesküszünk neked, én megesküszöm neked hatalmas atyám nevére és az efodot

hordozó Kaifásra, hogy te leszel Izrael legnagyobb embere. Nagyobb a negyedes uralkodóknál, nagyobb atyámnál, akit már letettek a főpapságról. Mint egy királyt, mint prófétát fognak szolgálni és hallgatni téged.

Ha pedig a názáreti Jézus nem lenne más, csak egy hamis Messiás, akkor is, ha valójában nem lehetne halálra ítélni, mert cselekedetei nem egy gazember, hanem egy bolond cselekedetei, akkor, íme, emlékeztetünk téged Kaifás főpap sugalmazott szavaira – te tudod, hogy aki az efodot és a melltáskát (a főpap ruházatának részei, amelyek a sorsolásnál játszottak szerepet. Lásd: Kiv 28,6-30) hordozza, isteni sugallatra beszél, és jól prófétál, és azt mondja, amit jó megtenni – emlékszel Kaifásra? Kaifás azt mondta: „Jó, hogy egy ember haljon meg a népért, és ne vesszen el az egész Nemzet.” Prófétai szavak voltak ezek.

– Valóban azok voltak. A Magasságbeli beszélt a Főpap szája által. Engedelmeskedni kell neki! – mondják kórusban, mintha színházban lennének. Júdásra nagy hatással vannak, félrevezették... de van még benne egy parányi józanság, ha nem is jóság, és az visszatartja őt a végzetes szavak kimondásától.

Tettetett szeretettel sürgetik:

– Nem hiszel nekünk? Nézd: mi vagyunk a huszonnégy papi család fejei, a nép öregjei, az írástudók, Izrael legnagyobb farizeusai, a bölcs rabbik, a Templom tisztségviselői. Izrael virága van itt, körülötted, készen arra, hogy ujjongva üdvözljön téged, és egy szóval mondjuk: „Tedd ezt, ami szent!”

– És Gamáiel hol van? És József és Nikodémus hol vannak? És hol van Eleázár, József barátja, és hol János, Gáász fia? Nem látom őket.

– Gamáiel nagy vezeklést végez, János felesége mellett van, aki terhes, és szenved ezen az estén, Eleázár... nem tudjuk, miért nem jött el. De egy hirtelen rosszullét mindenkit érhet, nemde? Józsefet és Nikodémust nem értesítettük erről a titkos gyülelésről, irántad érzett szeretetből, a te becsületedre vigyázva... Mert, ha, szerencsétlen esetben, nem sikerülne a dolog, a te nevedet nem mondhatják meg a Mesternek... Mi megvédjük a nevedet. Mi szeretünk téged, Júdás, a Haza új megváltó Makkabeusa!

– Makkabeus jó harcban vett részt. Én... árulást követek el.

– Ne a cselekedet egy részletét nézd, hanem az igazságos célt! Beszélj te, Szádok, aranyszájú írástudó! A te szádból értékes szavak erednek. Ha Gamáiel képzett, te bölcs vagy, mert a te ajkadon Isten bölcsessége van. Beszélj te ehhez, aki még habozik!

Szádok, ez a finom alak, előre jön, és vele a vén Kananiás: egy csontvázszerű róka, aki haldoklik, egy ravasz, erős és vad sakál oldalán.

– Idehallgass, Isten embere! – kezdi fellengzősen Szádok. Szónoki hangon és taglejtéssel mondja: – Én mondom neked! Isten magas jelenlétében mondom neked!

– Dicsőség Istennek! – visszhangozzák mindnyájan, meghajolva, és utána felállva, karjukat keresztbe téve mellükön.

– Én mondom neked: Meg van írva a mi történetünknek és sorsunknak lapjain! Meg van írva a századokon keresztül ránk hagyott jelekben és alakokban! Meg van írva a szertartásban, amely nem szűnik meg a végzetes egyiptomi éjjel óta! Meg van írva Izsák alakjában! Meg van írva Ábel alakjában! És ami meg van írva, az bekövetkezik.

– Dicsőség Istennek! – mondják a többiek halkán és gyászos hangon, meggyőzően, az előbbi mozdulatokat ismételve, fehér ruhájukban a kísértetek gyülekezetének benyomását keltve.

– Isten szava szállt a próféták ajkára, hogy jelezze ezt a határozatot. Neki meg kell halnia! Megmondták!

– Megmondták! Dicsőség az Istennek!

– Neki meg kell halnia, sorsa meg van pecsételve.

– Neki meg kell halnia. Dicsőség Istennek!

– A legkisebb részletekben meg van írva végzetes sorsa, és a végzeten nem lehet változtatni!

– Dicsőség Istennek!

– Meg van jelölve a jelképes ár, amit kifizetnek annak, aki Isten eszköze az ígéret teljesedésében.

– Meg van jelölve! Dicsőség Istennek!

– Mint Megváltónak, vagy mint hamis prófétának, Öneki meg kell hálnia!

– Meg kell hálnia! Dicsőség Istennek!

– Eljött az óra! Jahve akarja! Én hallom az Ő hangját! Ő kiáltja: „Teljesedjék!”

– A Magasságbeli szól! Teljesedjék! Teljesedjék! Dicsőség Istennek!

– Erősítsen meg téged az ég, amint megerősítette Jáelt és Juditot, akik asszonyok voltak, és tudtak hősök lenni; amint megerősítette Jeftét, aki, mint atya, fel tudta áldozni leányát a Hazáért; amint megerősítette Dávidot a Góliát ellen, és véghezvitte a cselekedetet, amely megörökíti Izraelt a népek emlékezetében.

– Erősítsen meg téged az ég! Dicsőség Istennek!

– Légy győztes!

– Légy győztes! Dicsőség Istennek!

A vén Kananiás felemeli tyúkhangját:

– Az, aki habozik végrehajtani a szent parancsot, becstelen és halálra van ítélve!

– El van ítélve. Dicsőség Istennek!

– Ha nem akarsz hallgatni Urad, Istened hangjára, és nem teljesíted parancsát, amit a mi szánk által ad neked, minden átok szálljon rád!

– Minden átok. Dicsőség Istennek!

– Sújtson le rád az Úr minden mózesi átokkal, és szórjon szét téged a nemzetek között!

– Sújtson le rád, és szórjon szét! Dicsőség Istennek!

Halálos csend követi ezt a meggyőző jelenetet... Mindenki mozdulatlaná válik, félelmetes mozdulatlansággal.

Végül Júdás felemeli szavát. Alig lehet ráismerni, annyira megváltozott:

– Igen, megteszem! Meg kell tennem! És megteszem! Már részem van a mózesi átok utolsó részében, és ki kell lépnem belőle, mert már sokáig késlekedtem. Megbolondított, hogy nem volt nyugalmam, és félt a szívem, égett a szemem, a szomorúság elemésztette lelkemet. Félttem, hogy Ő felfedezi az én kétszínű játékomat, és lesújt rám villámaival – mert én nem tudom, nem tudom, mennyire ismeri Ő gondolataimat – látom, hogy életem egy fonálon függ, és éjjel és nappal imádkozom, hogy befejeződjék ez az óra, a félelem által, ami elrettenti szívemet. A félelem attól, amit véghez kell vinnem. Ó, sietessétek ezt az órát! Húzzatok ki engem ebből a gyötrelmemből! Minden teljesüljön! Azonnal! Most! És én szabaduljak meg! Menjünk!

Júdás hangja megerősödött, amint beszélt. Taglejtései, amelyek a kezdetben egy alvajáróéhoz hasonlítottak, szabadakká, szándékosakká váltak. Kiegyenesedik, teljes magasságában, sátánian szép, és azt kiáltja:

– Hulljanak le az ostoba félelem kötelékei! Én szabad vagyok a félelmetes alárendeltségtől. Krisztus! Nem félek tőled többé, és átadlak téged ellenségeidnek! Menjünk! – A diadalmas sátán egy kiáltása, és valóban bátran az ajtó felé megy.

De megállítják őt:

– Lassan! Válaszolj nekünk: hol van a názáreti Jézus?

– Lázár házában. Betániában.

– Mi nem tudunk belépni abba a hűséges szolgák által jól védett házba. Róma egy kedveltjének a háza. Biztosan kellemetlenségünk lenne belőle.

– Reggel a városba jövünk. Helyezzetek el örököt a betfagei út mentén, keltsetek zavart, és fogjátok el!

– Honnan tudod, hogy azon az úton fog jönni? Más úton is jöhet...

– Nem. Azt mondta követőinek, hogy azon lép be a városba, az efraimi kapun keresztül, és várják Őt En Rogelnél. Ha ti előbb elfogjátok Őt...

– Nem tudjuk. Vele kellene belépnünk a városba, az örök között, és minden út, amely a kapukhoz vezet és minden városi út, tele van tömeggel hajnaltól éjszakáig. Zavargás lenne. És nem szabad annak történnie.

– Bemegy majd a Templomba. Hívjátok el Őt, kikérdezésre, egy terembe. Szólítsátok fel erre a főpap nevében. És el fog menni, mert többre becsül titeket, mint saját életét. Azután ha egyszer egyedül van veletek... nem fog hiányozni az alkalom, hogy biztos helyre vigyétek, és a megfelelő órában elítéljétek.

– Akkor ugyanúgy zavar keletkezne. Neked tudnod kell, hogy a tömeg rajong érte. És nemcsak a nép, hanem Izrael nagyjai és reményei is. Gamáriel elveszíti tanítványait, és ugyanúgy Jonatán, Uziel fia is, és mások közülünk, és mindnyájan elhagynak minket, félrevezetve általa. Még a pogányok is tisztelik, vagy félik, ami már tiszteletet kelt, és készek fellázadni, ha mi rosszul bánunk vele. Más részről pedig egyes rablók, akiket lefizettünk, hogy hamisan tanúskodjanak ellene, és hogy hamis tanítványoknak adva ki magukat szakadást okozzanak, le lettek tartóztatva, és beszéltek, remélve, hogy így a kormányzó megkegyelmez nekik, és ő tudja... Az egész világ követi Őt, míg mi semmit sem érünk el. Azért ravaszul kell eljárunk, hogy a tömeg ne vegye észre.

– Igen. Így kell eljárni! Annás is ezt ajánlja. Azt mondja: „Ne az ünnepek alatt történjék, és ne keletkezzék zavar a rajongó nép között!” Így parancsolta, és azt is megparancsolta, hogy a Templomban tisztelettel bánjanak vele, és másutt is, és ne zavarják, és ezzel ejtsék Őt tévedésbe.

– És akkor mit akartok tenni? Én nagyon kész voltam ezen az éjszakán, de ti haboztok... – mondja Júdás.

– Íme: olyankor kell minket hozzá vezetned, amikor egyedül van. Te ismered a szokásait. Azt írtad nekünk, hogy téged maga mellett tart, jobban, mint a többieket. Azért tudnod kell, mit akar tenni. Mi mindig készen fogunk állni. Amikor te megfelelőnek tartod az időt és helyet, jöjj, és mi elmegyünk.

– Rendben van. És mi lesz a bérem? – Júdás most már hidegen beszél, mintha egy közönséges ügyletet kötne.

– Az, amit a próféták megmondtak, hogy hűségesek maradjunk a sugalmazott szóhoz: harminc dénár...

– Harminc dénárt egy ember megöléséért, és ennek az Embernek a megöléséért? Ez egy közönséges bárány ára ezeken az ünnepeken! Bolondok vagytok! Nem, mintha szükségem lenne a pénzre. Van bőven pénzem. Ne gondoljátok azért, hogy pénzzel vesztek rá engem erre. De ez túl kevés fizetség fájdalomért, amit annak elárulása miatt érzek, aki mindig szeretett engem.

– De megmondtuk neked, mit fogunk tenni. Dicsőség, megtiszteltetés! Azt vártad tőle, és nem részesültél benne! De a bért a próféták leszögezték! Ó, egy formáság. Egy jelkép, és semmi más. A többi majd utána jön...

– És a pénz mikor?

– Abban a pillanatban, amikor majd azt mondom nekünk: „Jöjjetek!” Nem előbb. Senki sem fizet előre, hanem csak akkor, amikor már kezében van az árú. Nem tűnik ez igazságosnak számodra?

– Igazságos. De legalább háromszorozzátok meg az összeget...

– Nem. Így mondták a próféták. Így kell tenni! Ó, mi tudunk engedelmeskedni a prófétáknak! Nem hagyunk el egy betűt sem abból, amit ők megírtak róla. Ha, ha, ha! Mi hűségesek vagyunk a sugalmazott szóhoz! Ha, ha, ha! – és nevet a visszataszító csontváz: Kanania. És sokan kórusban nevetnek vele együtt, gyászosan, lealacsonyító módon, képmutató, ördögi vihogással.

– Mindent megmondtunk. Elmehetsz. Megvárjuk a hajnalt, hogy különböző utakon lépünk be a városba. Isten veled! Béke veled, elveszett bárány, aki visszatérsz Ábrahám nyájához. Béke veled! Béke veled! És az egész Izrael elismerése! Számíts ránk! Egy vágyad törvény számunkra. Isten legyen veled, amint volt minden még hűségesebb hívével! Minden áldás szálljon rád!

Elkísérik a bejárathoz, megölelve, és szeretetükről biztosítva őt... Nézik, amint eltávozik a félhomályos folyosón... Hallgatják, amint a reteszeket kinyitják a kapun, majd újra bezárják...

Örvendezve térnek vissza a terembe.

Csak két-három hang szólal meg. Azoké, akik nem annyira ördögiek:

– És most? Mit csinálunk Júdással, Simon fiával? Jól tudjuk, hogy nem teljesíthetjük neki tett ígéreteinket, kivéve a harminc dénárt!... Mit fog szólni, amikor majd látja, hogy mi becsaptuk? Nem okoztunk ezzel még nagyobb kárt? Nem fog elmenni a néphez, megmondani, mit tettünk? Tudjuk, hogy nem állhatatos gondolataiban.

– Ugyancsak tapasztalatlanok és ostobák vagytok, ha erre gondoltok, és ezért szomorkodtok! Már megállapítottuk, hogy mit fogunk tenni Júdással. Más alkalommal határoztuk el ezt. Nem emlékeztek rá? És mi nem fogjuk megváltoztatni gondolkozásunkat. Miután minden befejeződik Krisztussal, Júdás meg fog halni. Megmondtuk.

– De ha előbb beszélne?

– Kinek? A tanítványoknak és a népnek, hogy megkövezzék? Ő nem fog beszélni. Tettének rettenetessége lezárja száját...

– De megbánhatja tettét a jövőben, lelkiismeret furdalása támadhat, meg is bolondulhat... Mert a lelkiismeret furdalás, ha feltámad benne, megőrizheti őt...

– Nem lesz rá ideje. Gondoskodunk róla előbb. Minden dolgot a maga idejében. Először a Názáretit, és utána azt, aki elárulta őt – mondja rettenetes kimértséggel, Elchiás.

– Igen. És vigyázzatok! Egy szót sem a távollevőknek! Már túlságosan ismerik gondolatainkat. Nem bízom Józsefben és Nikodémusban. És keveset a többiekben.

– Kétekedsz Gamálielben?

– Ő távol tartja magát tőlünk már több hónapja. Egy főpapi parancs nélkül nem vesz részt gyűléseinken. Azt mondja, hogy fia segítségével művét írja. De Eleazárról és Jánosról beszélek.

– Ó, ők sose mondtak ellen nekünk – mondja gyorsan egy nagytanácsbeli tag, aki gyakran volt látható arimateai Józseffel.

– Sőt! Ők túlságosan ritkán mondtak ellen nekünk. Ha, ha, ha! Ügyelni kell rájuk! Sok kígyó rakott fészket a nagytanácsban, szerintem... Ha, ha, ha! De majd kiüzzük őket... Ha, ha, ha! – mondja Kananiás, miközben meghajolva és reszketve megy, botjára támaszkodva, és egy kényelmes helyet keres az egyik nagy, alacsony ülőhelyen, amelyet vastag kárpit borít, a falak mentén. Megelégedetten kinyújtózkodik rajta, és rögtön elalszik, nyitott szájjal, a ronda, gonosz vénember.

Nézik őt. És Dórás, a meghalt Dórás fia, azt mondja:

– Ő megelégedettséggel látta ezt a napot. Atyám álmodozott róla, de nem érte meg. De szívemben hordozom az ő lelkületét, hogy jelen legyen a Nazarénuson aratott bosszúállás napján, és örüljön neki.

– Ne feledjétek el, hogy felváltva, állandóan sokunknak kell a Templomban tartózkodnunk.

– Megtesszük.

– Ki kell adnunk a parancsot: Júdást, Simon fiát, bármely órában jön, vezessék be a főpaphoz.

– Megtesszük.

– És most készítsük föl szívünket a végső feladatra!

– Már készen áll! Már készen áll!

– Ravaszul.

– Ravaszul.

- Éles ésszel.
 - Éles ésszel.
 - Hogy megszüntessünk minden gyanakvást.
 - Hogy félrevezessünk minden szívet.
 - Bármit mond vagy tesz, semmi tiltakozás! Mindenért egyszerre fogunk bosszút állni.
 - Így teszünk. És vad lesz a bosszúállás.
 - Teljes!
 - Félelmetes!
- És leülnek, hogy pihenjenek hajnalig.

(9-43)

Még nem értük el a csúcst!

Jézus a betániai ház kertjében beszél a tizenkét apostolhoz:

– Előre küldtem az asszonyokat, mert egyedül hozzátok akarok beszélni. Az első időkben azt mondtam a velem levőknek: „Ne zavarjátok meg az Anyát a Fiú ellen elkövetett rossz cselekedetek elbeszélésével!” Akkor azok a cselekedetek olyan súlyosaknak látszottak... Most ti hárman: te, János, te, Simon, és te, kerióti Júdás, akik tanúi voltatok annak, ami a lánc kezdete volt, amellyel a halálba fogják vezetni az Emberfiát, jól láthatjátok, hogy azok az események homokszemek voltak csupán, összehasonlítva azokkal a sziklával, amelyek a mostani cselekedetek. De akkor ti, én és az Anya nem voltunk felkészülve még az emberi gonoszásra. A jóban és a rosszban egyaránt, az ember nem jut el hirtelenül a csúcra. Hanem lassan emelkedik fel, vagy süllyed le. És így van a szenvedéssel is. Most ti, akik jók vagytok, felfelé haladtok a jóban, és megállapíthatjátok, anélkül a botránkozás nélkül, amit akkor tapasztaltatok: milyen pontra tud eljutni az ember, aki átadja magát a Sátánnak. Ugyanígy én és Anyám el tudjuk viselni anélkül, hogy belehalnánk, mindazt a szenvedést, ami az embertől jön. Megerősödtünk lélekben. Mindnyájan. A jóban vagy a rosszban, vagy a fájdalomban. Pedig még nem értük el a csúcst. Még nem értük el a csúcst... Ó, ha tudnátok, milyen magas a jó, a rossz és a szenvedés csúcsa! De megismétlem akkori szavaimat: Ne mondjátok el az Anyának azt, amit az Emberfia fog most mondani nektek! Túlságosan szenvedne miatta. Azzal, akit halálra ítélnék, megítatják a kegyes keveréket, amely eltompítja képességét az odafigyelésre, hogy ne féljen minden pillanatban a kivégzés órájától. A ti hallgatástok lesz a kegyes ital az ő, a Megváltó Anyjának számára! Most én azt akarom, hogy semmi se maradjon homályban, és azért megnyitom számatokra a jövendölések értelmét. És kérlek titeket, hogy sokat, sokat legyetek velem! Napközben mindenkié leszek. Éjjel, kérlek, legyetek velem, mert én veletek akarok lenni. Szükségem van arra, hogy ne érezzem magamat egyedül...

Jézus nagyon szomorú. Az apostolok látják ezt, és aggódnak érte. Szorosan körülveszik. Júdás is ért ahhoz, hogy úgy hozzá húzódjon, mintha ő szeretné legjobban az apostolok közül.

Jézus megsimogatja őket, és folytatja:

– Ebben az órában, amelyben még részesülök, el akarom mélyíteni bennetek a Krisztus ismeretét. A kezdetben, Jánossal, Simonnal és Júdással megismertettem a születéssel kapcsolatos jövendölések igazságát. E jövendölések jobban leírtak engem, mint ahogy a legnagyobb festő képes lett volna rá, hajnalomtól napnyugtáig. Főleg életem hajnalát és estéjét világították meg. Most az égből leszállott Krisztus, az Igaz, aki harmatként jött le a felhőkből, a fenséges sarj, közel áll ahhoz, hogy megöljék. Olyan lesz, mint a villámsapástól kettétört cédrus. Beszéljünk azért haláláról. Ne sóhajtozzatok, ne csóváljátok fejeteket! Ne mormogjatok szívetekben, ne átkozzatok az embereket! Nem használ semmit. Felmegyünk Jeruzsálembe. Már közel van a húsvét.

Most Jézus felidézi a húsvétra vonatkozó előírásokat, és ezzel fejezi be:

– Titeket, tizenkét barátomat én magam választottalak ki, bennetek van Izrael tizenkét törzse és az egész emberiség. Mindenkit összegyűjtöttem bennetek... Mindenkit.

– De Káin is Ádámtól származott. Közülünk senki sem emelte kezét társára. Hol van akkor Ábel? – kérdi a Kerióti.

– Te mondtad. Káin is Ádámtól; származott. És én vagyok Ábel, a nyájak kedves pásztora, aki kedves volt Isten előtt, mert feláldozta elsőszülött bárányait, és azt, ami minden áldozata között hibátlan volt, saját magát. Szeretlek titeket, emberek! Akkor is, ha ti nem szerettek engem, én szeretlek titeket. A szeretet meggyorsítja és befejezi a feláldozó tevékenységét.

„A bárány legyen hibátlan, hím, egy éves.” Az Isten Báránya számára nem létezik az idő. Ő van. Az utolsó napon olyannak látszik, mint az első napon volt ezen a földön. Az, aki van, mint az Atya, nem öregszik meg isteni természetében. Személye csak egy megöregedést ismer, csak

egy fáradtságot: azt, amit a csalódása okoz, hogy túl sok emberért hiába jött. Amikor megtudjátok majd, hogyan ölte meg, mondjátok csak: „Nem ez ölte meg. Hanem az, hogy legkedvesebbjei sem ismerték meg, és az emberiség túl nagy része visszautasította Őt.”... Azok, akik megölnék engem a fegyverekkel, vagy akaratukkal, vagy árulásukkal, hiába szeretnék majd mentegezni magukat, azt mondva: „Ő bűnös volt”. Egy őszinte ember sem vádolhat engem bűnről. Ti tudnátok?

A halál előtt állunk. Én az előtt állok. Még mások is. Kik? Szeretnéd tudni, kik, Péter? Mindnyájan. A halál, lépésről lépésre közeledik, és megragadja azt, aki legkevésbé számít rá. Még azok is, akikben még nagy az életerő, minden órában a halál előtt állnak. A földi élet ideje villámsebességgel eltűnik, az örökkévalósághoz viszonyítva. És minden ízét elveszti az a gyümölcs, amely után bolondult valaki! A nő, a pénz, a hatalom, a tudomány: Mi marad? Semmi. Csak a lelkiismeret és Isten ítélete, amely elé megy a szegény lelkiismeret, amely meg van fosztva az emberi védelemtől, vagyontól és csak cselekedeteit viszi magával.

Jézus folytatja a húsvéti bárány feláldozására vonatkozó előírásokat, és magára alkalmazza:

Vegyétek véretem! Ne holt kövekre öntsétek, hanem a halott szívekre... Véremhez hozzá kell csatolnotok bűnbánatokat. A keserű és üdvös bűnbánat nélkül számotokra hiába fogok meghalni.

És most Zakariással azt mondom nektek, Jeruzsálem számára: „Íme, a Király, aki szelíden jön egy szamár hátán, szamárnak csikaján. Ő szegény.” (9, 9) De szétszórja majd a hatalmasokat, akik elnyomják az embereket. Ő szelíd, mégis áldásra emelt karja legyőzi majd a Sátánt és a halált... – És Jézus további részeket idéz a Szentírásból, amik reá vonatkoznak. Itt csak a Júdással is kapcsolatosakat közöljük.

A legravaszabb ördög egyesült a legromlottabb emberrel, és mint a vipera fogában a méreg, úgy van benne is a méreg, és megközelítheti az Asszonyt (a Szűzanyát), hogy orvul megmarja. Átkozott legyen a szörnyeteg, amely a Sátán és az ember keveréke! Megátkozom? Nem. A Megváltótól nem jön ez a szó. Azt mondom ennek a szörnyetegnek, amit Jeruzsálemnek, az Isten és a Sátán szörnyeteg városának mondtam: „Ó, ha ebben az órában, amelyben még részesülsz, Üdvözítődhöz tudnál jönni!” Nincs nagyobb szeretet az enyémnél! És nincs nagyobb hatalom. Az Atya is beleegyezik, ha azt mondom: „Akarom!” Én csak az irgalmasság szavait tudom mondani azoknak, akik elbuktak, és akik a mélységből felém tárják karjukat. A legnagyobb bűnös lelke: Üdvözítőd a halál küszöbéről a te mélységed fölé hajlik, és hív téged, fogd meg az Ő kezét! Az én halálom nem lesz megakadályozva... De te... de te... még üdvözülhetnél, te, akit még szeretek, és a te barátod lelke nem remegne a borzalomtól, arra gondolva, hogy egy barát cselekedete által ismeri meg a halál borzalmát, és ezét a halálét...

Jézus elhallgat... lesújtottan...

Az apostolok suttognak egymás között, és kérdezik egymástól:

– De kiről beszél? Ki az?

És Júdás szemtelenül hazudik:

– Biztosan a hamis farizeusok egyikéről... Én Józsefre vagy Nikodémusra gondolok, vagy Kúzára és Mannaenre... Ő túlságosan bízott bennük! Láttátok, hogy tegnap sem voltak jelen!? Nincs bátorságuk a szembeszállásra...

Jézus nem hallja. Előre ment, és csatlakozott az Anyához, aki Máriával, Mártával és Zsuzsannával van. Nem hiányzik Kúza felesége, Johanna sem, az asszonyok csoportjából.

13. füzet – Csókkal árulsz el?

Készek vagyunk meghalni érted!

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtt Jézus előreküldi Anyját. Az e felől érdeklődő apostoloknak azt mondja:

- Igen. Látják majd bevonulásomat egy házról.
- Melyik házról? – kérdezi a Kerióti.
- Eh, még sok baráti ház van! – mondja Fülöp.
- Nem Annalia házáról? – erőlteti a Kerióti.

Jézus nemmel válaszol, és elindul Betfage felé. Közben visszaérkezik a két apostol, akit a szamarakért küldött, és értesíti Jézust, hogy hol várnak rá a szamarak, amelyeket gazdájuk feldíszít erre az alkalomra. Közben Jézus egy kiugró domboldalhoz vezeti az apostolokat, ahonnan jól lehet látni Jeruzsálemet. Júdás tiltakozik:

– De eltávolodunk! Te hátat fordítottál Betfagénak!

– És ha azt akarom tenni, ki tilthatja meg nekem? Talán már fogoly vagyok, hogy nem szabad oda mennem, ahová akarok? És talán sietnek azzá tenni, és attól félnek, hogy elmenekülhetek kezükből? És ha helyesnek tartanám, hogy biztonságosabb helyekre menjek, van valaki, aki meg tudna abban akadályozni? – Jézus szúrós szemekkel néz az árulóra, aki többé nem nyitja ki a száját, hanem vállat von, mintha azt mondaná: „Csinálj, amit akarsz!”

Jézus a többiektől távolabb, a kiszögellés széléről nézi a várost, és sírni kezd. Péter és János odamennek, és átölelik, és Péter megkérdezi:

– Mi okoz neked fájdalmat, Jézus? Mondd meg minekünk, akik szeretünk téged!

Jézus is átöleli őket, de továbbra is csendesen sír. Erre János kérdezi meg:

– Miért sírsz, Mesterem? Talán valaki közülünk fájdalmat okoz neked?

Közben a többi apostol is odamegy, és szeretetteljesen körülvéve őket, várja Jézus válaszát.

– Nem. Nem ti. Ti barátaim vagytok, és a barátság, amikor őszinte, balzsam és mosoly, sose könny. Szeretném, ha mindörökre barátaim maradnátok. Most is, amikor belépünk a romlottságba, amely erjedésben van, és amely megrontja azt, akinek nem erős az akarata arra, hogy becsületes maradjon.

– Hová megyünk, Mester? Nem Jeruzsálembe? A tömeg már örömmel üdvözölt téged. Csalódást akarsz okozni neki? Talán Szamariába megyünk, valamilyen csodát tenni? Pont most, amikor már közel van a húsvét? – kérdezik többen, egyszerre.

Jézus, csendet parancsolva, felemeli kezét, és utána jobbjával a városra mutat, széles mozdulattal, mint egy magvetőé. És azt mondja:

– Ez a romlottság! Bemegyünk Jeruzsálembe. Oda megyünk. És csak a Magasságbeli tudja, mennyire szeretném megszentelni, odavinni az égből jövő Szentséget. Újraszentelni, ezt, amelynek a Szent Városnak kellene lennie. De semmit sem tudok tenni. Romlott, és romlott marad. És a szentség folyamai, amelyek az élő Templomból erednek, és amelyek még jobban fognak áradni azokig a napokig, amikor azt élettelenül hagyom, nem lesznek elégségesek megváltására. Szamaria és a pogány világ el fog jönni a Szenthez. A pogány szívek imádják majd Krisztust. De ez a nép, ez a város mindig ellensége marad, és gyűlölete beleviszi majd a legnagyobb bűnbe. Ennek el kell jönnie! De jaj azoknak, akik ennek a bünténynek eszközei lesznek! Jaj!...

Jézus erősen nézi Júdást, aki szinte előtte áll.

– Ez velünk sose fog előfordulni. Mi a te apostolaid vagyunk, és hiszünk benned, készek vagyunk meghalni érted! – hazudja Júdás szemérmetlenül, zavartalanul állva Jézus tekintetét.

A többiek csatlakoznak hozzá tiltakozásukkal. Jézus mindnyájuknak válaszol, elkerülve, hogy közvetlenül válaszoljon Júdásnak:

– Adná az ég, hogy ilyenek legyetek! De még sok gyengeség van bennetek, és a kísértés, hasonlóká tehet titeket azokhoz, akik gyűlölnék engem. Imádkozzatok sokat, és nagyon örködjétek magatok fölött! A Sátán tudja, hogy hamarosan csatát vesz, és meg akarja bosszulni magát azzal, hogy elszakít titeket tőlem. Mindnyájunkat körülvesz. Engem, hogy meggátoljon az Atya akaratának teljesítésében és küldetésem betöltésében. Titeket, hogy szolgálóivá tegyen. Örködjétek! Ezeken a falakon belül a Sátán meg fogja ragadni azokat, akik nem tudnak erősek lenni. Azt, akinek számára átokká válik kiválasztottsága, mert emberi cél szolgálatába állítja azt. Én az ég Országá számára választottalak ki titeket, nem pedig e világ számára. Ne feledjétek el!

És te, város, amely saját pusztulásodat akarod, és amely felett sírok, tudd meg, hogy Krisztusod imádkozik megmenekülésedért. Ó, ha legalább ebben az órában, ami még hátra van számodra, tudnál ahhoz jönni, aki békét adna neked! Legalább ebben az órában, amelyben a Szeretet benned jár, letennél a gyűlöletről, ami megvakít és elveszi eszedet, és kegyetlenné tesz önmagad és javad iránt! De eljön majd a nap, amikor visszaemlékezel erre az órára! Akkor túl késő lesz a sírásra és a bűnbánatra! A Szeretet elment, eltűnt utcáidról, és megmarad a gyűlölet, amit te előnyben részesítettél. A gyűlölet magad és fiaid iránt. Mert ha részed lesz abban, amit akartál, a gyűlölet gyűlölettel fizet. És akkor nem az erős gyűlölete lesz a tehetetlen iránt. Hanem gyűlölet a gyűlölet ellen, és azért háború és halál. Szétrombolnak, és gyermekeid elesnek a fegyverek és az éhínség által, és akik megmaradnak, azok fogságba mennek, és megvetik őket. Akkor kéred az irgalmasságot, de többé nem találsz, mert nem akartad megismerni Üdvösségedet.

Sírok, barátaim, mert emberi szívem van, és hazám pusztulása könnyeket csal szemembe. De igazságos, hogy bekövetkezzék ez, mivel a romlottság minden mértéket felülmúl ezek között a falak között, és levonja Isten büntetését. Jaj a polgároknak, akik okai hazájuk pusztulásának! Jaj a vezetőknak, akik elsősorban felelősek ezért! Jaj azoknak, akiknek szenteknek kellene lenniük, hogy másokat is becsületességre tanítsanak, de ehelyett megszenteltelenítik a Házat, szolgálatukat és önmagukat! Jöjjetek! Semmit se tudok tenni. De tegyék meg, hogy a Világosság még egyszer ragyogjon a Sötétségben!

Jézus gyorsan lemegy a dombról, és övéi követik. A jeruzsálemi bevonulást röviden megtaláljuk E 2,85-87. oldalán.

Utána Júdás megkérdezi:

– És ma este? Hol fogunk aludni? A városban? Melyik helyen? Ahol anyád van? Vagy ahol Johanna?

– Nem tudom. Biztosan nem a városban. Talán valamelyik galileai sátorban.

– De miért?

– Mert Galileai vagyok, és szeretem hazámat. Menjünk!

És elmennek a galileaiak táborába, amely az Olajfák hegyén van, Betánia felé.

Mindenkinél jobban szerettelek

Jézus a húsvét előtti hétfőn sietve a galileaiak táborába megy. Az olajfák között találkozik a Kerióttal, aki szintén sietve megy a tábor felé.

Júdás egy pillanatra szinte megrettenve megáll, amikor Jézus előtt találja magát. Jézus erősen ránéz, de egy szót sem szól hozzá.

– Ennivalót vittem a leprásoknak. De... csak kettőt találtam a Hinnonban, és ötöt a Siloánnál. A többiek meggyógyultak. Még ott voltak, de a meggyógyultak nagyon kértek, hogy értesítem a papot. A hajnal első sugaránál keltem fel, hogy utána szabad legyek. Híre ment a dolognak, hogy oly sok leprás gyógyult meg egyszerre, miután te mindenki szeme láttára megáldottad őket!

Jézus nem beszél. Engedi őt beszélni... Azt sem mondja: „Jól tettél”, se mást, Júdás cselekedetét és a csodát illetőleg, azonban hirtelen megáll, és erősen az apostolra nézve, megkérdezi:

– Nos? Mi változott meg, miután szabadságot adtam neked a pénz kezelésében?

– Mit akarsz mondani?

– Ezt kérdezek, hogy megszentelődött-e attól fogva, hogy szabadságot adtam neked a pénzt illetőleg. És te megértesz engem... Ah, Júdás! Emlékezz, mindig emlékezz vissza arra, hogy téged mindenkinél jobban szerettelek, és te mindenki másnál kevesebb szeretettel viszonzod ezt. Sőt, még inkább meggyűlöltél, mert barátodként kezelsz egy farizeust, aki a legvadabb gyűlölettel gyűlöl. És emlékezz még erre: én mégsem gyűlöllek téged, sőt, amennyiben az Emberfiát illeti, megbocsátok neked. Menj most! Nincs több mondanivalóm számodra. Minden el van már intézve...

Júdás szeretne még mondani valamit, de Jézus egy parancsoló mozdulattal int neki, hogy menjen előre... És Júdás, fejét lehajtva, mint akit legyőztek, előre megy...

A galileaiak táborának szélén az apostolok és Lázár két szolgálója már készen állnak.

– Hol voltál, Mester? És te, Júdás? Együtt voltatok?

Jézus megelőzi Júdás válaszát:

– Nekem mondanom kellett valamit a szíveknek, Júdás a leprásokhoz ment... De meggyógyultak, hét kivételével.

(9-94)

Hétfőn este Simon azt ajánlja Jézusnak, hogy menjen Betániába, ott nem lesz bántódása.

– Simon jól mondja. Kérlek, Uram, tedd meg! – kiált fel a Kerióti, Jézus lábai elé vetve magát. János, Jézus unokatestvérei, Jakab és András sírnak.

– Te „Úrnak” hiszel engem? Nézz rám! – mondja Jézus, kutató szemmel nézve a Kerióti aggódó arcára. Mert valóban aggódik, nem tettet. Talán ez az utolsó küzdelme a Sátánnal, de nem tudja legyőzni. Jézus tanulmányozza őt, és követi a küzdelmet, mint egy orvos nézné a válságos pillanathoz érkező betegét. Utána hirtelen feláll, és oly hevesen, hogy Júdás, aki Jézus térdéhez támaszkodott, hátra esik, és ülve a földön marad. Jézus hátralép, és feldúlt arccal azt mondja: – Azért, hogy Lázárt is letartóztassák? Kettős zsákmány, és azért kettős öröm. Nem! Lázár megőrzi magát a jövőbeli Krisztus, a diadalmas Krisztus számára. Csak egy, egy veszti el életét, és nem fog visszatérni. Én visszatérek. De ő nem tér vissza. De Lázár ott marad. Te, aki annyi mindent tudsz, tudod ezt is. De azok, akik kettős nyereséget remélnek azáltal, hogy elfogják a sas és a sasfiókot is, a fészekben, és fáradság nélkül, biztosak lehetnek abban, hogy a sas figyel mindenre, és kicsinyének szeretete miatt messze megy a fészektől, hogy egyedül őt fogják el, de megmentse a másikat. Gyűlöletből megölnek, de tovább is szeretek. Menjetek! Én

itt maradok, imádkozni. Még soha sem volt ily szükségem életemben arra, hogy az éghez emeljem lelkemet...

Júdás megkérdezi Pétert:

– Mit fogsz csinálni holnap?

– Mit csinálók? Csak magammal beszélek. Ez az árulás ideje. Még a levegőnek sem mondom el gondolataimat. És te, aki oly gyakran mondtad, milyen befolyásos vagy, miért nem igyekszel védelmet keresni Jézus számára?

– Azt fogom tenni, Péter. Azt fogom tenni. Ne csodálkozzatok, ha néhányszor távol leszek! Érte fáradozom. Azonban ne mondjátok meg neki!

– Légy nyugodt! És légy áldott! Néha nem bíztam benned, de ezért bocsánatot kérek tőled. Látom, hogy a kellő időben jobb vagy, mint mi. Te cselekszel... Én nem tudok mást tenni, csak beszélni a levegőbe – mondja Péter, alázatosan és őszintén.

És Júdás nevet, mintha a dicsőretnek örülne. Elhagyják a Getszemánit, és a Jeruzsálembé vezető útra térnek.

(9-106)

Jézus megátkoz egy terméketlen fügefát és az elszárad. Az apostolok csodálkoznak ezen, Júdás azonban szentelenül kioktatja Jézust, bölcsőbbnek tartva magát nála. Lásd a történetet P 12,469-471. oldalán.

(9-110)

Júdás gúnyolódik Jánossal, aki sír, mert arra gondol, hogy Jézusnak meg kell halnia. János ördögnek nevezi Júdást, aki tiltakozik ez ellen, de Jézus elhallgattatja őt. Lásd részletesen: J 74-75.

Jézus ezzel búcsúzik el este az apostoloktól:

– János, ne hagyj el engem... Ti, menjetek. Az Úr békéje legyen ott, ahol nem a Sátán a vendég! Isten veletek!

(9-117)

Nagyszerdán délelőtt Jézus a Templomban beszél, és utána, Mannaen ajánlatára, a jeruzsálemi királyi kertbe vonul vissza apostolaival pihenni. Ott elalszik egy asztalra hajtva fejét. Mária mellette ül, és virraszt Fiának utolsó álma fölött.

Mária szívébe markol, amikor hallja, hogy Jézus sír álmában, és Júdás nevét mormolja. (M 13,541)

(9-140)

Később, ugyanitt, Jézus Jánossal beszélget, és ismét szóba kerül Júdás, aki színleli, hogy ő nem fondorkodik, viszont Pétert és Simont ezzel vádolja. Jézus eltereli János gyanúját Júdásról:

– Ne törődj vele! Valóban, Júdásnak nem volt szüksége arra, hogy elmenjen, míg ti pihentetek. Ő tudja mikor és hova menjen, hogy megtegye mindazt, amit meg kell tennie.

Amikor János említi, hogy Júdás tudni akarta, a Getszemániban töltik-e az éjszakát, mert már belefáradt abba, hogy a harmatban álljon, és keveset és kényelmetlenül pihenjen, Jézus ezt mondja:

– Hamarosan vége lesz. De nem mondom meg Júdásnak szándékaimat... (J 75-77)

(9-145)

Estefelé, útban a Getszemáni felé, Jézus példabeszédet mond az új templomról és az új Egyházzal. Júdás okoskodva megint félbeszakítja Jézust:

– De nemde azt mondtad, hogy Simon, Jónás fia annak a Feje, a Szikla, amelyre építetd Egyházadat? És nem adtad értésünkre, hogy te vagy annak szegletköve? Ki hát akkor annak a feje? Van, vagy nincs ez az Egyház?

Jézus megválaszol neki. (P 12,472-477.)

(9-149)

Este Jézus elmondja az utolsó ítéletről szóló példabeszédet (P 12,478-480), és utána kijelenti:

– Ezek a jövőre vonatkoznak... Most menjetek! És ne váljatok el egymástól! Én megyek Jánossal, és veletek leszek este nyolc óra tájban, akkor megvacsorázunk, és utána elmegyünk, hogy oktassalak titeket.

– Ma este is? Minden este ezt tesszük? Én egészen meggémberedtem már a harmattól. Nem lenne jobb, belépni már valamelyik vendéglátó házba? Mindig a sátrak alatt! Mindig virrasztani, és ezeken az éjszakákon, amelyek hidegek és nedvesek... – panaszkodik a Kerióti.

– Ez az utolsó éjszaka. Holnap... más lesz.

– Ah, azt hittem, hogy minden éjszaka a Getszemániba akarsz menni. De ha ez az utolsó...

– Nem azt mondtam, Júdás. Azt mondtam, hogy ez az utolsó éjszaka, amelyet a galileaiak táborában, mindnyájan egyesülve töltünk. Holnap előkészítjük a húsvétot, elfogyasztjuk a bárányt, és utána én megyek, hogy egyedül imádkozzam a Getszemániban. És ti azt tehetitek, amit akartok.

– De mi veled fogunk jönni, Urunk! Mikor akartunk elhagyni téged? – mondja Péter.

– Te hallgass, te, aki a bűnös vagy! Te és a Zelóta mást sem tesztel, mint csak ide-oda röpdöstök, amint a Mester nem lát titeket. Én szemmel tartalak titeket. A Templomban... napközben... ott fenn, a sátraknál... – mondja a Kerióti, boldogan, hogy árulkodhat rájuk.

– Elég legyen! Ha ők ezt teszik, jól teszik. De kérlek, hogy ne hagyjatok egyedül... Ezt kérem tőletek...

(9-161)

Miután Jézus, János társaságában, imádkozott, beszél az apostolokhoz. A beszéd teljes szövegét lásd J 77-84. oldalán. Itt csak a Júdásra vonatkozó részeket ismétljük meg.

Mikor Jézus kijelenti:

– Tudom, hogy elárasztottátok kérdéseitekkel Jánost, hogy megtudjátok, mit mondtam neki, amikor egyedül maradtam vele. És nem hittétek el, hogy ott nem beszélünk. Pedig így van. Nekem elég volt, hogy ő a közelemben tartózkodott...

– Miért ő, és nem egy másik? – kérdezi a kerióti. És ezt méltatlankodó göggel teszi. Jézus válaszol neki:

– Szerettél volna te lenni? Igényt tarthatsz rá? – Majd részletesen leírja a szenvedéséről szóló jövendöléseket.

– Óh, hallgass! Hallgass! – zokog János.

– Ne beszélj tovább! Nem bírjuk ezt elviselni – könyörögnek unokatestvérei.

András nem beszél, hanem fejét térdei közé hajtva, hangtalanul sír. Simon ólomszürke. Péter és Jakab, Zebedeus fia kínpadra feszítettekhez hasonlóak. Fülöp, Tamás és Bertalan három kővé meredt szobornak, a kín megtestesítőinek látszanak.

A kerióti Júdás hátborzongató, ördögi látvány. Egy elkárhozotthoz hasonlít, aki végre felfogja, hogy mit tett. Szája kinyitva, mintha kiáltani akarna, de beléje fullad a hang. Szemei

tágra nyílván, örült félelmet tükröznek. Arca hamuszínű, haja borzas, mert izzadt, hideg kezével időnként összekuszálja. Úgy néz ki, mintha közel lenne az ájuláshoz.

Máté szomorú arccal felfelé néz, segítséget kérve kínjában. Meglátja őt, és megkérdezi:

– Júdás! Rosszul vagy?... Mester, Júdás szenved!

– Én is – mondja Krisztus. – De békében szenvedek. Válgatok lelkekké, hogy el tudjátok viselni ezt az órát. Az, aki „test”, nem tudja elviselni azt anélkül, hogy meg ne örülne...

Jézus folytatja szenvedésének leírását, majd megjegyzi:

– Ő, az Élő, hamarosan elhagyja majd a halált. De, mint ahogy az őszi szél ismételt rohamai leszakítják a leveleket, és lefektetik a föld barázdáiba, ugyanúgy az Ő gyilkosai hamarosan a gyalázatos sírba kerülnek, amelyet Neki, szántak. Isten megbosszulja azt, akit bűn nélkül vádoltak...

Utána elimádkozza velük együtt a Miatyánkot, kibővítve annak kéréseit. A vége felé így imádkozik:

– Megbocsátok a jelenlevőknek, a távollévő tanítványoknak, a süketszívűeknek, az ellenségeknek, a gúnyolódóknak, az árulóknak, a gyilkosoknak, az istengyilkosoknak... Nem akarom, hogy kárhozatokra váljon a bűn, amit a megtestesült Szeretet ellen elkövettek. Nem? Te nemet mondasz nekem? Ez az én fájdalom. Ez a „nem” szívembe önti a kegyetlen kehely első kortyát. De, Atyám, akinek mindig engedelmeskedtem, azt mondom: „Legyen, amint te akarsz!”

Utána egyenként megcsókolja őket, a Keriótit is, és kimennek a Getszemániba.

(9-163)

Nagycsütörtökön az apostolok megkérdezik Jézust, hogy hol fogják elfogyasztani a pászkát.

– Adj nekem parancsokat, és megyek! – ajánlkozik a Kerióti.

Jézus azonban Pétert és Jánost bízza meg a hely előkészítésével.

(9-173)

Jézus bemegy Jeruzsálembe, ahol nagy rend és nyugalom uralkodik. Útközben találkozik egy csoport farizeussal és írástudóval. Köztük van Annás fia, és Elchiás, Dórással és Szádokkal, s ezek üdvözlik Jézust, Ő pedig viszonzza üdvözlésüket. De amint Jézus elhalad mellettük, kiegyenesednek, és látszik a veszett hiénához hasonlító arcuk.

A Kerióti, aki áruló arcával mindig körülnézett, lehajol, mintha szandálját akarná újra megkötni. Az út széléről int azoknak, akik őt várják... Hagyja, hogy Jézus és a tanítványok csoportja megelőzze őt, még mindig szandálját babrálva. Utána gyorsan elhalad a farizeusok mellett, és odasúgja nekik: „A Szépnél. Dél tájban. Egyikőtök.” Utána nyílsebesen csatlakozik társaihoz.

Bemennek a Templomba. Még csak kevés zsidó van ott, de sok pogány. Jézus megy, imádni az Urat. Utána visszatér, és megparancsolja Simonnak és Bertalannak, hogy vegyék meg a bárányt, a Keriótitól kérve rá pénzt.

– De én is megtehettem volna! – mondja az.

– Neked más tennivalód lesz. Tudod. Ott van az az özvegy, akihez elviszed Máriának, Lázár nővérének adományát, és megmondod neki, hogy az ünnep után menjen Betániába, Lázárhoz. Tudod, hol lakik? Jól megértetted?

– Igen, tudom! Zakariás, aki jól ismeri, megmutatta nekem a helyet. – És hozzáteszi: – Nagyon meg vagyok elégedve, hogy hozzá menjek. Jobban, mintha a bárányért mentem volna. Mikor megyek?

– Később. Nem tartózkodunk sokáig itt. Ma pihenek, mert erős akarok lenni ezen az estén és éjjeli imámon.

– Rendben van.

A távolról jött zarándokok látni akarják Jézust, és a közelébe furakodnak. Ajándékot is adnak neki, a szegények számára, és ezt Jézus átadja Júdásnak. Utána beszél a köréje gyűlteknek. Beszédében sokat idéz a prófétáktól, szenvedésére vonatkozólag. A nép bizonykodik, hogy ők megvédik Jézust, semmi baja sem lesz.

A pogányok egy csoportja is Jézushoz megy, s Ő nekik is szenvedéséről beszél, aminek egy részét az arra menő Gamálieel is hallja. Lásd ezt az E 2,76-80. oldalán.

Utána Jézus odaszól a Keriótinak:

– Menj, ahová menned kell! – és a többieknek: Mindenki szabadon mehet, ahová mennie kell, vagy ahová menni akar. A pásztor tanítványok velem maradnak.

– Ó, végy magadhoz engem is, Uram! – mondja István.

– Gyere!...

Elválnak. A Kerióti a Szép-kapuhoz megy, de nem találja ott azokat, akiket várt. Dühösen toppant lábával, és szokott szemtelenségével odahív egy templomszolgát:

– Menj Eleázárhoz, Annás fiához! Hogy jöjjön azonnal a Széphez. Ott várja őt Júdás, Simon fia, fontos dologban.

Egy oszlophoz támaszkodva várakozik. Hamarosan Eleázár, Annás fia, Elchiás, Simon, Dórás, Kornéliusz, Szádok, Náhum és mások odasietnek, ruhájuk nagy lobogása közepette.

Júdás halkán, de izgatottan beszél:

– Ezen az estén! A vacsora után. A Getszemániban. Jöjjetek oda, és fogjátok el Őt! Adjátok ide nekem a pénzt!

– Nem. Odaadjuk majd neked, amikor eljössz, hogy magadhoz vegyél minket ma este. Nem bízunk benned! Azt akarjuk, hogy velünk legyél. Sose lehet tudni! – vihog Elchiás. A többiek kórusban helyeselnek neki.

Júdást, előnti a méltatlankodás a gyanakodásra. Megesküszik:

– Esküszöm Jahvéra, hogy amit mondok, igaz!

Szádok, válaszol neki:

– Rendben van. De jobb így tenni. Amikor itt az idő, te eljössz, fogod azokat, akiket kijelöltek elfogatására, és velük mégy, nehogy az ostoba örök tévedésből Lázárt tartóztassák le, és bajt okozzanak. Te megmutatod nekik, egy jellel, az embert... Meg kell értened! Éjjel van... kevés világosság lesz... az örök fáradtak, álmosak lesznek... De ha te vezeted őket!... Íme! Mit mondotok? – és a hitvány Szádok a társaihoz fordul, és azt mondja: „Én jelként egy csókot ajánlok. Egy csókot! A legjobb jel az elárult barát megjelölésére. Ha, ha!”

Mindnyájan nevetnek. A vihogó ördögök egy serege.

Júdás dühöng. De nem hátrál. Többé nem hátrál meg. Szenved a megvetés miatt, amiben részesítik, de nem szenved azért, amit tenni fog. Annyira, hogy azt mondja:

– De ne felejtsetek el, hogy akarom a pénzt, beleszámolva az erszénybe, mielőtt kimegyek oda az őrséggel!

– Megkapod! Megkapod! Még az erszényt is neked adjuk, hogy megőrizhessed ezt a pénzt, mint a te szereteted ereklyéjét. Ha, ha, ha! Isten veled, kígyó!

Júdás ólomszürke. Már ólomszürke. Többé nem veszi el e színét és a reménytelen borzalom kifejezését. Sőt, ez mindinkább erősödik majd rajta, egészen addig, míg elviselhetetlenné válik látványa, amint a fán függ majd... Elmenekül...

Egyiktek elárul engem!

Az utolsó vacsoráról szóló füzetben részletesen megtalálhatók a Júdásra vonatkozó események a 7-11, 14-16, 18-21, 23-24 és 34-35. oldalon. Itt csak röviden elevenítjük fel azokat:

Júdás Tádé úgy pofon vágja a Keriótit, amikor az bolondnak nevezi az éppen Anyjától búcsúzó Jézust, hogy Júdás elesik, és arca feldagad.

Amikor Júdás megint szemtelenkedni kezd, ezúttal Simonnal, Jézus ránéz, és megkérdezi:

– Fáj a fogad? Jobb arcod dagadt és vörös.

Júdás nem sokkal később Bertalant szakítja félbe, hamis nevetéssel. Jézus lecsillapítja a felháborodott Simont.

Az asztalnál Jézus magával szemben helyezi el a Keriótit, aki szemtelenül megkérdezi:

– Annyira szeretsz engem? Jobban Simonnál, hogy azt akarod, mindig előtted legyek?

– Annyira. Jól mondad.

– Miért, Mester?

– Mert te vagy az, aki mindenkinél többet tettél ezért az óráért.

Júdás vegyes érzelmekkel néz a Mesterre és társaira. Az elsöre gúnyos részvétellel, a többire diadalmasan.

Amikor Simon megmutatja a két borotvaéles kardot, amit atyja hagyatékából hozott, Júdás tükön ül. A lábmosás közben Júdás véletlenül megüti szandáljával Jézus száját.

– Megsértettelek? Nem akartam... Bocsáss meg!

– Nem, barátom. Ezt rosszindulat nélkül tetted, és nem sértettél meg vele.

Az igazak halálát említő zsoltár közben Júdás olyan hamisan énekel, hogy Tamás kétszer is visszasegíti őt a helyes dallamra, erőteljes bariton hangjával, és mereven nézi. A többiek is ránéznek, mert Júdás általában mindig jól, és a többiekkel együtt énekel. De ezen az estén!... Egyes kifejezések zavarba ejtik olyannyira, hogy hamis hangot fog.

Júdás szentségtörő áldozása után Jézus nagyon szomorú. Elhagyja Őt minden mosoly, a fénynek minden nyoma, arcszíne. Arcán már haláltusája tükröződik vissza.

Miután Jézus megáldoztatta Anyját, figyelmezteti apostolait, hogy mire kell ügyelniük. Többek között ezeket mondja:

– És legyetek tiszták! Azért, hogy méltók legyetek az égből leszállott élő Kenyérből enni, és általa erősekké legyetek arra, hogy tanítványaim legyetek az ellenséges világban, amely gyűlöl titeket az én nevem miatt. De közületek egy nem tiszta. Egyiktek elárul engem. Ezért érzek erős zavart lelkemben... Annak a keze, aki elárul engem, velem van ezen az asztalon, és sem szeretetem, sem Testem, sem Vérem, sem szavaim nem térítik meg, hogy bűnbánatot tartson. Én megbocsátanék neki, amikor érte is meghalok.

Mindenki a Keriótira gyanakszik, ő azonban Mátét nézi, mintha őrá gyanakodna. János kérésére Jézus megjelöli az árulót, de kéri Jánost, hogy ezt ne árulja el Péternek.

Miután Júdás eltávozott az utolsó vacsora terméből, megint szóba kerül az áruló. Péter először attól fél, hogy ő fogja elárulni Jézust, de mikor az megnyugtatja, felkiált:

– Akkor ki?

– Hát a kerióti Júdás! Még mindig nem érted? – kiáltja Tádé, aki többé nem tudja visszatartani magát.

Péter megragadja az egyik kardot, és utána akar menni, hogy megölje. De Jézus visszatartja, megfenyegetve, hogy kidobja és elátkozza őt, ha nem tesz le gyilkos szándékáról.

Csókkal árulsz el?

Haláltusája közben, a Getszemáni kertben azért izzadott Jézus vért, mert előre látta Júdás árulását, és mert szeme előtt voltak azok, akikért hiába fog meghalni. Ennél nagyobb fájdalma csak akkor volt, amikor a kereszt alatt látta állni Anyját.

(1944-182)

Júdás árulását lásd részletesen Jsz 31-32. oldalán. Júdásra vonatkozó részlete:

Júdás közeledik, és nem hajtja le fejét, Jézus villámló szeme előtt. Sőt, odamegy hozzá, hiéna mosollyal, és megcsókolja jobb arcán.

– Barátom, mi végre jöttél? Csókkal árulsz el?

Júdás egy pillanatra lehajtja fejét, de utána ismét felemeli. Meghalt már a feddésnek éppúgy, mint minden, bűnbánatra való, felhívásnak.

Amikor Jézus szavára a katonák a földre esnek, az apostolok visszanyerik lélegzetüket, és fenyegetve, Júdához közelednek. Ő egy ugrással épp hogy el tud menekülni Simon kardsapása elől. Hiába követi őt kőzár a fegyvertelen apostoloktól, elmenekül a Cedronon túlra, és eltűnik egy sikátor sötétjében.

(9-254)

Júdás, akaratlanul, többször találkozik Jézussal, amikor Őt Jeruzsálem utcáin vezetik. Először a vásártér közelében, utána, amikor Jézust Heródeshez viszik, majd amikor onnan visszafelé hozzák.

(9-274)

Áruló akart lenni!

A szenvedéstörténettel kapcsolatban Jézus megjegyzi:

– Tekintetem olvasott a Kerióti szívében. Senki se gondolja, hogy az Isten Bölcsessége nem volt képes megérteni azt a szívet. De, amint Anyámnak mondtam, ő áruló akart lenni. Jaj annak, aki áruló! De ő azt akarta. Kétszínű, ravasz, fösvény, buja, tolvaj, és értelmes, és műveltebb, mint a tömeg, értett ahhoz, hogy mindenkire ráerőszakolja magát. Merészen kémkedett utánam akkor is, ha az nehéz volt. Mindennél inkább tetszett neki, hogy bizalmi állást foglalt el mellettem. Nem szeretetből igyekezett szolgálni az embereket. Hanem egyedül azért, mert azok egyike volt, akiket ti „minden lében kanál”-nak neveztek. Ez lehetővé tette számára, hogy kezelje a pénzt, és megközelítse a nőket. Két dolog, amit féktelenül szeretett, a harmadikkal a megtisztelő állással együtt.

A Tiszta, az Alázatos, a földi gazdagságtól Elszakadt csak undorodni tudott ettől a kígyótól. Én is undorodtam tőle. És csak én, és az Atya és a Szentlélek tudjuk, mily önuralomba került nekem, hogy eltűrjem őt közelemben. Ezt majd egy másik alkalommal fogom elmagyarázni.

(9-13)

Nagycsütörtök estéjén csak én tudtam, mily nagy szükségem volt az Atyára! Lélekben már haldokoltam, az erőfeszítés miatt, hogy felülmúljam a két legnagyobb emberi fájdalmat: az elbúcsúzást nagyon szeretett Anyámtól, és a hűtlen barát közellétét. Két sebként égette ez szívemet. Egyik sírásával, a másik gyűlöletével.

Együtt kellett étkeznem Káinommal! Barátságosan kellett beszélnem hozzá, hogy ne vádolják őt a többiek, és hogy meggátoljak egy bűntényt, amely egyébként is hasztalan lett volna, mert minden meg volt már írva az élet nagy könyvében: mind az én szent halálom, mind pedig Júdás öngyilkossága. Isten helytelenített minden más halált. Az enyémen kívül senki más vérenek nem kellett kiomlania, és nem is omlott ki. A felakasztáshoz használt kötél megfojtotta az életet, bezárva tisztátalan vérét az áruló testének zsákjába, miután eladta vérét a Sátánnak, azt a vért, amelynek nem volt szabad összekeverednie, a földre hullva, az Ártatlan tiszta vérével.

Ez a két seb elégséges lehetett volna ahhoz, hogy haláltusát okozzon nekem. De én voltam a Kiengesztelő, az Aldozat, a Bárány. Mielőtt feláldozzák a bárányt, ütlegelik, megfosztják, eladják a mészárosnak. Csak utoljára ismeri meg a hideg kést, amely behatol nyakába, kiengedi vérét, és megöli. Ez előtt el kell hagynia mindent: a legelőt, ahol felnőtt, az anyát, amelynek emlője táplálta és melegítette, társait, akikkel élt. Mindent. Én, az Isten Báránya, megismertem mindezt.

Mert eljött a Sátán, miközben az Atya visszavonult az égbe. A Sátán már eljött küldetésem elején, hogy megkísértsen engem, és eltérítsen attól. Most visszatért. Ez volt az ő órája. A sátáni zűrzavar órája.

Azon az éjjelen az ördögök seregestül jöttek a földre, hogy befejezzék a szívek félrevezetését, és felkészítsék őket arra, hogy holnap Krisztus megölését akarják. A nagytanács minden tagja mellett ott volt egy ördög, és Heródes, Pilátus, és minden egyes zsidó mellett is, aki kihívta magára véretem. Még az apostolok mellett is ott volt kísértőjük, aki elálmosította őket, miközben én szenvedtem, és aki előkészítette őket a gyávaságra. Figyeld meg a tisztaság hatalmát! János, a tiszta, szabadította meg mindnyájuk közül elsőnek magát a sátáni szorításból, és tért vissza azonnal Jézusához, és felfogta annak ki nem fejezett kívánságát, és hozzám vezette Máriát.

De Júdás mellett Lucifer volt, és mellettem is. Neki a szívében, az én esetemben mellettem. Mi ketten voltunk a sátáni tragédia főszereplői, és a Sátán személyesen foglalkozott velünk. Miután elvezette Júdást arra a pontra, ahonnan többé nem tudott visszatérni, felém fordult.

Tökéletes ravaszságával megmutatta nekem a testi szenvedéseket, felülmúlhatatlan valódiságukban. A pusztában is a testtel kezdte. Legyőztem őt, imádkozva. A lélek uralkodott a test félelme fölött.

Akkor megmutatta nekem halálom hasztalanságát, és annak hasznosságát, hogy csak magamnak éljek, és ne foglalkozzam a hálátlan emberekkel.

(9-23)

Júdás az árulás után

Látom Júdást. Egyedül van. Világossárga ruháját piros zsinór övezi a derekán. Jézust nemrég fogták el, és utána Júdás azonnal elmenekült. Most ellentétes gondolatok gyötrik. Olyan, mint egy dühöngő vadállat, amelyet egy szelindekfalka üldöz. A szél minden zizegése a levelek között, minden sustorgó zaj az úton, egy kis forrás csörgedezése összerazzi, és gyanakodva megfordítja, rettegve, mintha egy hóhér megérkezését hallaná. Megfordítja lehajtott fejét, forgatja szemeit, mint aki látni akar, de fél attól, amit lát, és ha a holdvilág játéka emberi árnyékot vet valahová, hátraugrik, és még ólomszínűbbé válik az arca. Megáll egy pillanatra, és utána menekül, visszafelé, ahonnan jött, amíg a hold egy újabb játéka megint meg nem állítja, és menekülni nem készíti egy másik irányba.

Így megy, megbolondulva, a város belseje felé. De a nép zajongásából észreveszi, hogy Kaifás háza mellett van, és akkor, kezeit fejére téve, és meghajolva, mintha máris köveznék, menekül, menekül. Menekülésében betér abba az utcába, amely ahhoz a házhoz vezet, ahol a vacsora volt. Észreveszi, amikor a csobogó forrás elé ér. A víz sírása, amint a kis vízmedencébe csörgedezik, és a szél gyenge suhogása olyan, mint egy visszafojtott siránkozás, ami hasonlít az Elárult sírásához és az Elítelt panaszához. Befogja füleit, hogy ne hallja, és elfödi szemeit, hogy ne lássa a kaput, amelyen néhány órával ezelőtt kijött a Mester, és amelyen ő is kijött, hogy menjen, és magához vegye a felfegyverzett embereket, az Ő elfogására.

Így elvakultan futva, beleütközik egy kóbor kutyába, egy nagy, szürke és bozontos kutyába, amely dühös morgással kitér előle, készen arra, hogy ráugorjon arra, aki megzavarta. Júdás kinyitja szemeit, és két foszforeszkáló pupillával találja szemben magát, amely mereven nézi őt, és mintha ördögi módon nevetne. Félelmében felkiált. A kutya ráugrik, és mind a ketten a porban forognak: Júdás alul, megbénulva a félelemtől, és a kutya fölül. Amikor a bestia otthagyja zsákmányát, amelyet talán méltatlannak ítél egy küzdelemre, Júdás vérzik, két, három harapástól, és köpenye szét van hasadozva.

Az egyik harapás az arcát érte, pontosan ott, ahol megcsókolta Jézust. Arca vérzik, és beszennyezi sárga ruháját a nyakánál. Mintegy gallérként veszi körül a nyakánál lévő piros zsinórt, beleivódva, és még vörösebbé téve azt. Júdás arcához emeli kezét, és nézi a távozó kutyát, egy kapualjból, és gyanakodva azt mormolja: „Belzebub!” Újra felkiált, és menekül, követve egy ideig a kutyától. Egészen a kis hídig fut, amely Getszemáni közelében van. Itt a kutya megfordul, és morogva visszatér. Júdás, aki beleugrott a patakba, hogy köveket ragadjon annak medréből, és a kutyára dobja, amikor látja, hogy az megfordult, körülnéz, a vízben állva, amely lábikrájának közepéig ér. Nem törődve ruhájával, ami mind vizesebb lesz, lehajol, és iszik a vízből, mintha láz égetné, és megmossa arcát, ami fájhat. A hajnal első sugaránál kijön a patakból, de annak másik partján, mintha még mindig félne a kutyától, és nem mer a város felé fordulni.

Néhány métert haladva, az Olajfák-hegyének kerti bejáratánál találja magát. Felkiált: „Nem! Nem!”, amikor felismeri a helyet. De utána valami ellenállhatatlan erő vonzza őt erre a helyre. Keresi a helyet, ahol az elfogatás történt. Az ösvény földjén sok lábnyom látszik, a fű le van taposva, és vér van a földön, talán Malkusé. Ez jelzi, hogy itt mutatta meg az Ártatlant a hóhéroknak.

Nézi, nézi... és utána, egy rekedt felkiáltással, hátra ugrik. Kiáltja: „Az a vér, az a vér!...”, és rámutat... kié? A növekvő fényben még rettenetesebb látványt nyújt az arca. Eszét vesztettnek látszik. Tágra nyitott szemei csillognak, mint egy megtévelyodotté, haja összekuszálódott a futástól és a borzalomtól, olyan, mintha tüskék állnának fején. Arca kezd feldagadni, és eltorzítja száját, mintha vihogna. Ruhája szakadozott, véres, vizes, piszkos, mert a por sárrá vált rajta. Koldus ruhájához hasonlít. Köpenye is szakadozott és szennyes, és úgy függ le egyik válláról, mint egy rongy, és beleakad, mikor folytonosan kiáltozza: „Az a vér, az

a vér!” Hátrál, mintha az tengerré vált volna, amely emelkedik, és elmeríti őt. Hátraesik, és felsebzi a fejét, egy kőbe ütve tarkóját. Felnyög fájdalmában és félelmében. „Ki az?” – kiáltja. Bizonyára arra gondol, hogy valaki azért rántotta őt a földre, hogy fejbe verje. Félve megfordul. Senki! Fölkel. Most nyakából is csöpög a vér. Ruháján megnövekszik a piros kör. Nem hull vére a földre, mert nem erős a vérzése. Ruhája felissza. Már olyannak látszik, mintha nyakán lenne a piros kötél, amin a fáról függött.

Elindul. Megtalálja a Péter által gyújtott tűz maradványát egy olajfa alatt. De nem tudja, hogy Péter rakta azt, és azt gondolja, hogy Jézus volt ott. Felkiált: „El! El!”, és mindkét kezét maga elé tárja, mintha egy őt gyötrő kísértetet akarna távol tartani. Menekül. És a Haláltusa sziklájához érkezik.

Már kihajnalodott, és jól lehet látni. Júdás észreveszi Jézus összehajtott köpenyét a sziklán. Felismeri. Meg akarja érinteni. Fél. Kinyújtja, majd visszavonja kezét. Akar. Nem akar. De a köpeny elbűvöli. Nyög: „Nem. Nem.” Utána azt mondja: „Igen, a Sátánért! Igen. Meg akarom érinteni! Nem félek! Nem félek!” Azt mondja, nem fél, de fogai vacognak a félelemtől. A szél megmozgatja feje fölött az olajfa egyik ágát, ami nekiütközik egy másik ágak. Júdás ismét felkiált. De mégis kényszeríti magát, és felemeli a köpenyt. És nevet. Egy örült, egy ördög kacajával. Hisztériás, szakadozott, gyászos nevetéssel, amit nem tud abbahagyni, mert legyőzte félelmét. És azt mondja: „Nem ijesztesz meg, Krisztus! Nem félek többé! Annyira féltem tőled, mert Istennek, erősnek hittelek. Most többé nem félek, mert nem vagy Isten. Egy szegény, gyenge bolond vagy! Nem tudtad megvédeni magadat. Nem égettél porrá engem, amint nem olvastad szívemben az árulást. Az én félelmeim!... Milyen ostobák! Amikor beszéltél, még tegnap este is, azt hittem, hogy te tudod. Semmit sem tudtál. Az én félelmem színezte a jövődölést, amit a te közönséges szavaid idéztek. Egy semmi vagy! Hagytad, hogy eladjanak, megmutassanak, elfogjanak, mint egy egeret a lyukjában. A te hatalmad! A te származásod! Ha, ha, ha! Pojácá! A Sátán az erős! Erősebb nálad! Legyőzött téged! Ha, ha, ha! A Próféta! A Messiás! Izrael Királya! És engem három évig alattvalódként kezeltél! Mindig félelemmel a szívemben. És ravaszul hazudnom kellett neked, amikor élvezni akartam az életet! De, jóllehet loptam és paráználkodtam, te nem tettél velem semmit sem! Gyenge! Bolond! Gyáva! Nesze! Nesze! Nesze! Tévedtem, amikor nem azt tettem veled, amit most köpenyeddal teszek, hogy megbosszuljam magamat azért az időért, amelyben megfélemlítve, rabszolgaként tartottál engem. Félttem, mint egy nyúl... Nesze! Nesze! Nesze!

Minden „Nesze!” kiáltásra Júdás beleharap a köpenybe, és igyekszik azt széthasítani. Összegyűri kezében. De, amikor ezt teszi, széthajtja, és megjelennek a foltok, amelyek átáztatták. Júdás megáll dühöngésén. Rámered azokra a foltokra. Megérinti őket. Megszagolja. Vértoltok... Szétnyitja az egész köpenyt. Jól látható rajta a két véres kéz nyoma, amikor Jézus arcához nyomta azt.

– Ah!... Vér! Vér! Az Övé... Nem! – Júdás elengedi a köpenyt, és körülnéz. A sziklán is, amelynek Jézus nekitámaszkodott, amikor az angyal megerősítette Őt, egy sötét, megszáradt vérfolt van. „Ott!... Ott!... Vér! Vér!...” Lesüti szemét, hogy ne lássa, és észreveszi, hogy a fű egészen vörös, a rácsepegett vértől. Ezt a harmat folyékonyá tette, és úgy látszik, mintha most csepegett volna. Piros, és csillog az első napsugárban. „Nem! Nem! Nem! Nem akarom látni! Nem bírom nézni ezt a vért! Segítség!”, és kezét torkához emeli, és hadonászik, mintha fuldokolna egy vértengerben. „Hátra! Hátra! Engedj el engem! Engedj el engem! Átkozott! De ez a vér egy tenger! Befödi a földet! A földet! A földet! És a földön nincs hely számomra, mert nem vagyok képes nézni ezt a vért, ami elborítja. Én az Ártatlan Káinja vagyok!”

Júdás arca félelmet kelt. Leugrik a kis dombról, és kimenekül az Olajfák-kertjéből, de nem azon az úton, amelyen jött. Olyannak tűnik, mint akit vadállatok üldöznek. Visszatér a városba. Beburkolózik köpenyébe, amennyire képes erre, és igyekszik elfedni a sebet az arcán. A Templom felé megy. De miközben megy, egy útkereszteződésnél szembetalálja magát a gazemberekkel, akik Pilátushoz vonszolják Jézust. Nem tud visszakozni, mert nyomja őt

hátról a tömeg, amely odafutott, hogy lássa. És mivel magas, egy erő kényszeríti, hogy lásson. Tekintete találkozik Krisztuséval.

A két tekintet egy pillanatra összekapcsolódik. Utána Krisztus tovább megy, megkötte, ütlegelve. És Júdás hanyatt esik, mint aki elájult. A tömeg rátapos, kíméletlenül, és ő nem mozdul. Szívesebben veszi, hogy az egész világ rátaposson, mint hogy találkozzék azzal a tekintettel.

Amikor az istengyilkos felhördülés eltávolodik a Vértanúval, és az utca kiürül, felkel, és a Templomba fut. Beleütközik az udvar kapujába állított örbe, és majdnem feldönti őt. Más örök odafutnak, hogy megakadályozzák az örjögő belépését. De ő, mint egy dühös bika, szétszórja mindnyájukat. Egyiküket, aki megragadja őt, hogy meggátolja belépését a nagytanács termébe, ahol még mindnyájan össze vannak gyűlve a megbeszélésre, torkon ragadja, fojtogatja, és leveti a három lépcsőről. Ha nem halt meg, bizonyára haldoklik.

– A ti pénzetek, átkozottak, nem akarom! – kiáltja a terem közepén, azon a helyen, ahol előzőleg Jézus állt. A pokolból szabadult ördögnek látszik. Véres, borzas, lángol az örülségtől, tajtékzik a szája, és rekedt hangon üvölti: „A ti pénzetek, átkozottak, nem akarom! Elveszítettetek engem! Rávettedek a legnagyobb bűntény elkövetésére! Mint ti, mint ti, én is átkozott vagyok! Elárultam az igaz Vért! Hulljon vissza rátok ez a vér és az én halálom! Rátok!... Nem! Ah!”- Júdás látja a vértől ázott padlót. „Itt is, itt is vér van? Mindenkiért! Mindenkiért az Ő vére! De mennyi vére van az Isten Bárányának, hogy így elborítja vele a földet anélkül, hogy belehalna? És én ontottam, ki azt! A ti ösztönzéseitek! Átkozottak! Átkozottak! Örökre átkozottak! Átkozottak ezek a falak! Átok szálljon erre a megszenteltetlenített Templomra! Átok az istengyilkos főpapra! Átok a méltatlan papokra, a hamis tanítókra, a kétszínű farizeusokra, a kegyetlen zsidókra, az ármánykodó írástudókra! Átok rám! Átok rám! Rám! Tartsátok meg pénzeteket, és fojtsa meg lelketeket nyakatokban, mint engem a kötél, amelyre felakasztom magamat!” – és Kaifás arcába vágja az erszényt, és elmegy egy felkiáltással, miközben a pénz csörögve a földre hull, miután vér buggyan ki Kaifás ajkából.

Senki sem meri visszatartani őt. Kimegy. Fut az utcákon. És még kétszer találkozik Jézussal, amint az Heródeshez megy, és tőle jön. Ott hagyja a város közepét, és a leghitványabb házak között vezető nyomorúságos sikátorokon át fut, míg a vacsora háza előtt nem találja magát. Teljesen be van zárva. Mintha elhagyták volna.

Megáll. Nézi. „Az Anya! „, mormolja. „Az Anya!” Habozva megáll... „Nekem is van anyám! És megöltem egy anyának a fiát!... Mégis... Be akarok menni... Hogy újra lássam azt a szobát. Ott nincs vér...” Bekopog a kapun. Ismét... Ismét... A ház asszonya jön, és kissé kinyitja a kaput. A résen keresztül egy feldúlt, felismerhetetlen férfit lát. Felkiált, és megpróbálja becsukni. De Júdás vállával belöki azt, felborítva a megrémült asszonyt, és bemegegy.

Fut a vacsora termének kis ajtaja felé. Kinyitja. Belép. A nyitott ablakokon besüt a napfény. Júdás fellelegzik. Tovább megy. Itt minden nyugodt és csendes. Az üléshelyek még úgy vannak, ahogy elhagyták azokat. Megérti, hogy jelenleg senki sem használja.

Júdás megy az asztal felé. Megnézi, hogy van-e bor a kancsóban. Van. Mohón iszik, magából a kancsóból, két kézzel tartva azt. Utána leül, és fejét az asztalra tett kezeibe támasztja. Nem veszi észre, hogy éppen Jézus helyén ül, és hogy előtte van az Eukarisztiához használt kehely. Így marad egy ideig. Addig, amíg a nagy futástól származó lihegése lecsillapodik. Utána felemeli a fejét. És meglátja a kelyhet. És felfogja, hová ült.

Hirtelenül feláll. De a kehely elbűvöli. Egy kis vörös bor van még az alján, és a nap sugara, amely a kehelyre vetődik, lángra gyújtja azt a folyadékot. „Vér! Vér! Itt is vér! Az Ő vére! Az Ő vére!...” „Tegyétek ezt, az én emlékezetemre!... Vegyétek, és igyatok belőle! Ez az én vérem... Az Újszövetség vére, ami értetek lesz kiontva...” Ah! Átkozott vagyok! Értem többé

nem omolhat, az én vétkem bocsánataért. El, el! Nincs többé egy hely, ahol Isten Káinjá nyugalmat találhatna! A halálba! A halálba!

Kimegy. Mária előtt találja magát, aki az előtt a szoba előtt áll, ahol Jézus hagyta őt. Hallotta a zajt, és kijött, remélve, hogy talán Jánost látja, aki már oly sok órája távol van. Sápadt, mint aki elvesztette véré. A fájdalom szemét még hasonlóbba teszi Fiáéhoz. Júdás szeme találkozik tekintetével, amely ugyanúgy néz rá, mint ahogy Jézus nézett rá az úton. Egy megrettent „De!” kiáltással a falhoz támaszkodik.

– Júdás! – mondja Mária – Júdás, miért jöttél? Ugyanazok a szavak, mint Jézuséi. Fájdalmas szeretettel mondva. Júdás visszaemlékezik erre, és felüvölt.

– Júdás – ismételi Mária – mit tettél? Árulással válaszoltál a sok szeretetre? – Mária szava simogatja a remegőt.

Júdás elmenekül. Mária hívja őt, oly hangon, hogy annak még egy ördögöt is meg kellene térítenie:

– Júdás! Júdás! Állj meg! Ide hallgass! Az Ő nevében mondom neked, bánd meg bűnödöt, Júdás! Ő megbocsát...

Júdás elmenekült. Mária hangja, tekintete a kegyelem felajánlása volt, amelyet ő nem használt fel, mert ellenállt neki.

Megy a szakadékhoz. Találkozik Jánossal, aki a ház felé szalad, hogy magához vegye Máriát. Az ítéletet kimondták. Jézus hamarosan megy a Kálváriára. Itt az ideje, hogy az Anyát Fiához vezesse. János felismeri Júdást, jöllehet ugyancsak kevés maradt a szép Júdásból.

– Te itt? – kérdezi János, látható undorral. – Te itt? Átok rád, Isten Fiának gyilkosára! A Mestert halálra ítélték. Örvendj, ha tudsz! De tűnj el az útról! Megyek az Anyáért. Hogy ő, a te másik Áldozatod, ne találkozzék veled, kígyó!

Júdás menekül. Fejét beburkolja köpenyébe, úgy hogy csak kis rést hagy szemeinek. A kevés nép, amely nem ment az ítékezés helyére, elkerüli, amint látja, hogy bolond. Annak tűnik.

Bolyong a városon kívül. A szél időnként feléje viszi a nép zaját, amint követik az emberek Jézust, szidalmakat szórva rá. Valahányszor Júdás meghallja ezt, felordít, mint egy sakál.

Valóban megbolondult, mert fejét ismételten a kőfalhoz veri. Amint valamilyen folyadékot lát, legyen az víz, vagy tej vagy olaj egy tömlőben, felordít:

– Vér! Vér! Az Ő vére!

Szeretne inni a patakból vagy a forrásnál. De nem tud, mert a víz vérnek tűnik előtte, és azt mondja:

– Vér! Vér! Fojt engem! Éget engem! Égek! Vére, amit tegnap nekem adott, tűzzé vált bennem! Átok rám és rád!

Fel- és lemegy a dombokon, amelyek körülveszik Jeruzsálemet. És szeme, ellenállhatatlanul a Golgotára irányul. Kétszer látja a távolból, amint a menet megy felfelé. Nézi és felkiált.

Íme, Jézus felérkezett a csúcsra. Júdás is egy kis, olajfákkal borított domb tetején van. Bement oda, kinyitva egy falusi ajtót, mintha ő lenne a hely ura, vagy legalább, mint aki nagyon jártas ott. Egy olajfa alatt áll, a Golgota felé néz. Látja a keresztek felállítását, és felfogja, hogy Jézust keresztre feszítették. Nem láthatja, se nem hallhatja. Hanem egy önkívület vagy ördögi gonosztett láttatja azt vele, és úgy hallja, mintha a Kálvária tetején lenne.

Nézi, nézi, mint aki érzéki csalódásban szenved. Vergődik:

– Ne! Ne! Ne nézz engem! Ne beszélj hozzám! Nem tudom elviselni. Halj meg, halj meg, átkozott! Zárja le a halál azokat a szemeket, amelyek félelemmel töltenek el engem, azt a szájat, amely elátkoz engem! De én is elátkozlak téged! Mert nem üdvözítettél engem.

Arca annyira feldúlt, hogy nem tud tovább nézni. Kiabáló szájából kétoldalról ömlik a tajték. Arca sebes és ólomszürke. Fel van dagadva, eltorzult. Haja össze van tapadva, szakálla, amely nagyon sötét, gyászosan veszi körül arcát. És a szemei!... Forognak, foszforeszkálnak.

Akárcsak egy ördögé. Letépi vörös, vaskos gyapjúövét, amely háromszor veszi körül derekát. Kipróbálja erősségét, körültekerve egy olajfán, és teljes erejéből húzza. Ellenáll. Erős. Kiválaszt egy alkalmas olajfát. Íme. Ez kinyúlik a föld kiszögellése elé. Felmászik rá. Erősen rákötí övét egy ágra, amely kinyúlik a mélység fölé. Már elkészítette a hurkot. Még egy utolsó pillantást vet a Golgotára. Utána beleteszi fejét a hurokba. Kiül a mélység fölé. Majd hirtelenül lecsúszik az ürbe.

A hurok megfeszül. Küszködik néhány percig. Elfeketedik a fulladástól, kitérja száját, nyakán feldagadnak és elfeketednek az erek. Négyet, ötöt rúg a levegőbe, ezek az utolsó görcsök. Utána kiölti fekete és tajtékzó nyelvét, szemei kidüllednek; véresek. Meghalt. Az erős szél, amely hirtelenül keletkezik, lóbálja, majd forgatja, mint egy rettenetes pókot, amely áldozatát befonja pókhálóval.

Így fejeződik be a látomás. Igyekszem minél gyorsabban elfelejteni, mert rettenetes.

(9-292)

Ha Júdás akarta volna...

Jézus az előző látomás végén tett megjegyzésére azt válaszolja Valtorta Máriának:

– Rettenetes, de nem hasztalan.

Túl sokan azt hiszik, hogy Júdás bűne csekély volt. Egyesek még azt is állítják, hogy érdemeket szerzett vele, mert nélküle nem lett volna megváltás, és azért ő megigazult Isten színe előtt.

Igazán mondom nektek: ha a pokol még nem létezett volna, és nem lettek volna tökéletesek gyötrelmei, akkor Júdásért lett volna megteremtve, még rettenetesebben és örökké tartóan, mert minden bűnös és kárhozott között ő érdemelte ki legjobban a kárhozatot, és ő a legnagyobb bűnös, és büntetése nem fog csökkenni az örökkévalóságon keresztül.

Lelkiismeret furdalása megmenthette volna, ha az bűnbánatból fakadt volna. De ő nem akarta megbánni bűnét. Ő az árulás első bűnéhez csatolta káromlásait, ellenállt a kegyelem hívásainak, amelyekben részesült emlékein keresztül, borzalmai révén, vérem által, köpenyem, tekintetem, az Oltáriszentség nyomai, Anyám szavai által. Ellenállt mindnek. Ellen akart állni. Amint el akart árulni. Amint meg akart átkozni. Amint öngyilkosságot akart elkövetni. Az akarat az, ami számít a dolgokban. Akár jók azok, akár rosszak.

Amikor valaki akaratlanul bukik el, megbocsátok neki. Nézd Pétert: Megtagadott. Miért? Ő maga sem tudta pontosan. Gyáva volt Péter? Nem. Az én Péterem nem volt gyáva. A katonák és templomőrök ellenére meg merte sebesíteni Malkuszt, hogy megvédjen engem, és kockáztatta, hogy megölik ezért. Utána elmenekült. Akaratlanul tette. Utána megtagadott. Akaratlanul tette. Értett ahhoz, hogy utána megmaradjon és járjon a Kereszt véres útján, az én utamon, míg eljutott a kereszthalálig. Nagyon jól értett ahhoz, hogy tanúságot tegyen rólam, egészen addig, míg meg nem ölték rettenthetetlen hitéért. Én megvédem Péteremet. Az ő eltévelyedése az utolsó volt földi életében. De abban a pillanatban nem volt jelen a lelki akarat. Elnyomva az emberi mivolt súlyától, elaludt. Amikor feléledt benne, nem akart megmaradni a bűnben, hanem tökéletes akart lenni. Én azonnal megbocsátottam neki.

Júdás nem akart. Te azt mondtad, hogy örültnek látszott. Az a sátáni őrjöngés volt. Azért rettent meg a kutyának látásától, mert a Sátánnak tulajdonította azt. A kutya ritkaságszámba ment, főleg Jeruzsálemben. Viszont emberemlékezet óta ebben az alakban jelent meg a Sátán az embereknek. A varázslók könyveiben az áll, hogy a Sátán a legszívesebben egy titokzatos kutya, vagy macska, vagy kecske alakjában jelenik meg. Júdás már meg volt rettenve bűne miatt, meg volt győződve arról, hogy bűne által a Sátáné, és a Sátánt látta abban a kóbor kutyában.

A bűnös mindenben félelmetes árnyékot lát. Lelkiismerete teremti ezeket. Utána a Sátán fölcsigázza ezeket az árnyakat, amelyek még bűnbánatra indíthatnák a szívet, és rettenetes kísérteteket alakít ki belőlük, amelyek a kétségbeesésbe visznek. És a kétségbeesés elvisz az utolsó bűnhöz: az öngyilkossághoz. Mit használ az árulás árának eldobása, amikor csak haragjának következménye, hogy megfosztja magát tőle, de nem járul hozzá a bűnbánat akarása? Ha megvan ez a helyes akarat, akkor érdemszerző, hogy valaki megfosztja magát a bűn gyümölcsétől. De ahogyan ő tette, az nem volt érdemszerző. Hasztalan áldozat.

Anyám a Kegyelem volt, aki beszélt hozzá, és Kincstárnokom, aki nevében felajánlotta a bocsánatot, amikor azt mondta neki: „Bánd meg bűnödöt, Júdás! Ő megbocsát...” Ő, ha meg kellett volna bocsátanom neki! Ha Anyám lábához vetette volna magát, azt mondván: „Irgalom!” Ő, az Irgalmas, felkarolta volna, mint egy sebesültet, és sátáni sebeire ontotta volna könnyeit, amelyek gyógyítanak, és elhozta volna őt a kereszt lábához, kezénél fogva, hogy a Sátán ne tudja őt elragadni, és a tanítványok ne tudják őt megütni. Oda hozta volna, hogy vérem legelőször őreá hulljon, a legnagyobb bűnösre. És ő a csodálatos Papnővé vált volna

oltáránál, a Tisztaság és a Bűn között, mert ő a szüzek és a szentek Anyja, de a bűnösök Anyja is.

De ő nem akarta. Elmélkedjétek az akarat hatalmáról, aminek ti vagytok a legfőbb bírái. Az által lehet részetek az égben vagy a pokolban. Elmélkedjétek arról, mit jelent kitartani a bűnben!

A Keresztrefeszített, kitárt és odaszegezett karokkal áll, hogy megmondja nektek: szeret titeket. Ő nem akar, nem tud lesújtani rátok, mert szeret titeket. Szívesebben megtagadja magától, hogy átölelhessen titeket – ez egyetlen fájdalma amiatt, hogy a keresztre van szögezve – jóllehet megvan szabadsága ahhoz, hogy megbüntessen titeket. A Keresztrefeszített az isteni remény tárgya azok számára, akik bűnbánatot tartanak, és akik el akarják hagyni a bűnt. A megátalkodottak számára azonban olyan rettegés tárgyává válik, hogy azok káromlásban törnek ki, és erőszakot követnek el önmaguk ellen. A bűnben való megátalkodottságuk megöli lelküket és testüket. És a Szelídnek a látványa, aki engedte, hogy feláldozzák, remélve, hogy ezzel megváltja őket, rettenetes látvánnyá válik számukra.

(9-301)

Keresd meg Júdást!

Amikor Mária visszatér a Kálváriáról az utolsó vacsora házához, mielőtt belépne abba, azt mondja:

– Menjünk be! Mert be kell lépünk. De nem vigasztaló. Növeli a fájdalmat. Ezen az ajtón lépett be Fiam, utolsó étkezésére. Ezen ment ki, hogy a halálba menjen. És oda kellett tennie lábát, ahová árulója tette, kimenve, hogy hívja az Ártatlan elfogóit. Ezen az ajtón keresztül láttam Júdást... Láttam Júdást! És nem átkoztam el. Hanem beszélt hozzá a gyötrött Anya. Aki szenvedett jó Fia miatt és gonosz fia miatt... Láttam Júdást! A Démont láttam benne! Én, aki mindig sarkam alatt tartottam Lucifert, és csak Istenre tekintettem, soha nem néztem le a Sátánra, felismertem őt az Áruló arcára nézve. A Démonnal beszéltem. És ő elmenekült, mert nem bírta elviselni hangomat. Elhagyta őt most? Úgy, hogy beszélhetek vele arról a halotról, én, a Szülője, hogy egy Isten Vérével ismét újra megfogjam, és megszüljem a kegyelemre? János: esküdj meg nekem, hogy meg fogod keresni, és nem leszel kegyetlen vele! Nem én vagyok az, akinek erre joga lenne... (M 14,583)

(9-395)

Mária annyira várja Júdást, hogy amikor kopog valaki a ház kapuján, rögtön megkérdezi:

– Ki kopogott? Péter? Júdás? József?
– Nem. Valéria. (M 14,603)

(9-419)

Ismét kopogtatnak az ajtón. Az asszonyok odasietnek. Mária fáradt hangján mondja:

– Ha a tanítványok, főleg Simon Péter és Júdás, jöjjenek azonnal hozzám!
De a pásztor, Izsák jött. (M 14,607)

(9-424)

János, nagyszombaton déltájban, visszatér, egyedül.

– Anya, nem találtam senkit, kivéve... a kerióti Júdást.
– Hol van?
– Ó, Anya! Rettenetes! Egy olajfán függ, felduzzadva és feketén, mintha már egy hete halott lenne. Rothad. Borzasztó... felette keselyűk, hollók, kegyetlenül rikácsolva... Az ő rikácsolásuk hívta fel rá figyelmemet. Az Olajfák-hegyére vezető úton jártam, amikor egy dombon fekete madarakat láttam körözve, körözve. Odamentem... Miért? Nem tudom. És láttam. Milyen rettenetes!...

– Milyen rettenetes! Jól mondd. De a Jóság fölött volt az Igazságosság. Valójában a Jóság most távol van... {M 14,611)

(9-428)

Nagyszombat éjjelén kopognak az ajtón. Alfeus felesége kimegy. Beszélnek a folyosón, és utána János bedugja fejét.

– János! Visszatértél? Még mindig semmi?
– De igen. Simon Péter... és Jézus köpenye... a Getszemáni kertben. A köpeny... – János térdre ereszkedik, és azt mondja:

– Íme... De egészen véres és szakadozott. A kéz nyomai Jézuséi. Csak neki voltak ilyen hosszú és finom kezei. Ellenben a szakadások fogaktól származnak. Világosan látható, hogy egy ember fogsorának a nyomai. Gyanítom, hogy... a kerióti Júdásé, mert annak a helynek a közelében, ahol Simon Péter megtalálta a köpenyt, volt egy foszlány Júdás sárga ruhájából. Visszatért oda... később, mielőtt megölte magát. Nézd, Anya!

Mária eddig csak simogatta és csókolgatta Fiának nehéz, piros köpenyét, de János sürgetésére széthajtja, és nézi a sötét vérfoltokat és a fogak által okozott szakadásokat. Remeg, és azt suttogja: „Mennyi vér!” Úgy látszik, csak ezt látja. (M 14,618)

(9-435)

A Jézus feltámadása utáni héten, az utolsó vacsora házának kertjében beszélget egymással a tíz apostol. A zelóta Simon azt mondja:

– Igazán elszomorít Tamás eltűnése. Nem tudom, hol keressem.

– És én sem – teszi hozzá János.

– Nincs a szüleinél. És senki sem látta. Talán elfogták?

– Ha így lenne, a Mester nem mondotta volna: „A többit majd akkor mondom el, ha a távollévő itt lesz.”

– Igaz. Én pedig még Betániába akarok elmenni. Talán a hegyekben bolyong, mert nem mer mutatkozni.

– Menj, menj, Simon! Te mindnyájunkat egyesítettél, és... megmentettél velem, mert Lázárhoz vittél minket. Hallottad, mit mondott róla az Úr? Azt mondta: „Az első, aki az én nevemben megbocsátott, és irányított.” Miért nem teszi őt a Kerióti helyébe? – kérdi Máté.

– Mert nem akarja az áruló helyét adni a tökéletes barátnak – válaszolja Fülöp.

– Hallottam az imént, amikor a kereskedők között jártam, és beszéltem a halárusokkal... ha bízhatok bennük, hogy a templombeliek nem tudják, mit tegyenek Júdás holttestével. Nem tudom, ki volt... de ma reggel hajnalban a templomőrök a szent udvarban találták rothadó testét, még nyakán a kötéllel. Azt gondolom, a pogányok levágták, és oda vetették, ki tudja, hogyan – mondja Péter.

– Nekem pedig azt mondták tegnap este a kútnál, hogy tegnap este az áruló beleit Annás házára dobták. Biztosan a pogányok, Mert egy zsidó sem érintené meg azt a holttestet öt nap után. Ki tudja, mennyire elrothadt már! – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Ó, rettenetes szombat óta! – János elsápad emlékére.

– De hogyan fejezte be azon a helyen? Az övé volt?

– Ki tudott valaha is valami határozottat a kerióti Júdásról? Emlékeztek rá, milyen zárkózott, bonyolult volt...

– Mondhatod: hazug, Bertalan. Sose volt őszinte. Három éven keresztül volt velünk, és mi, akiknek mindenünk közös volt, úgy álltunk előtte, mint egy erődítmény fala előtt.

– Erődítmény? Ó, Simon! Útvesztő előtt! – kiált fel Júdás Tádé.

– Ó, ide hallgassatok! Ne beszéljünk róla! Úgy tűnik nekem, hogy megidézzük, és ha eljönne, megzavarna minket. Szeretném eltörölni emlékét szívemből és minden szívből. Legyen az zsidó vagy pogány. Ha zsidó, hogy ne piruljon azért, mert ilyen szörny született fajunkból. Ha pogány, azért, hogy ne mondhassa közülük valaki egy napon: „Izraelből származott árulója.” Én gyermek vagyok. És nem lenne szabad elsőnek beszélnem előttetek. Az utolsó vagyok, és te, Péter, vagy az első. És itt van a Zelóta és Bertalan, akik iskoláztak, és itt vannak az Úr unokatestvérei. De íme, én szeretnék hamar valakit a tizenkettedik helyre, egy szentet, mert amíg látom csoportunkban azt az üres helyet, látom a pokol torkát, és érzem bűzét köztünk. És félek, hogy az letérít minket a helyes útról.

– Attól ne félj, János! Nagy benyomást tett rád vétkének durvasága és felakasztott teste...

- Nem, nem. Az Anya is azt mondta: „A Sátánt láttam, amikor a kerióti Júdást láttam.” Ó, keressünk gyorsan egy szentet, akit erre a helyre tehetünk!
- Idehallgass! Én nem választok senkit. Ha Ő, aki Isten volt, egy keriótit választott, kit fog akkor a szegény Péter választani?
- Mégis, jó lenne...
- Nem, kedvesem! Én nem választok senkit! Majd megkérdezem az Urat. Péter már elég bünt követett el! (F 34-35)

(10-94)

Egy ördög anyja vagyok!

Júdás anyja Annának, Johanna anyjának házában van, abban a vidéki házban, amelybe Júdás anyja elkíserte Jézust, és ahol csodásan meggyógyította Annát. Júdás anyja betegen fekszik egy szobában, a halálos aggodástól a felismerhetetlenségig elváltozott arccal. Lesoványodott. Láz emészti. Szemei körül fekete karikák vannak. Szeme kivörösödött a sírástól, szemhéja feldagadt. Ott, ahol nem a láz pirossága látszik, sárga a bőre, mint azé, aki sárgaságban szenved. Lesoványodott karja a takarón nyugszik. Szaporán lélegzik.

A beteg Mária mellett ott van Johanna anyja, Anna. Letörli könnyeit és izzadságát, legyezi őt egy pálmalegyezővel, illatosított vízzel mosogatja homlokát és torkát, simogatja a beteg kezét, rendbehozza haját, amely rövid idő alatt majdnem egészen megőszült. És Anna is sír, vigasztaló szavakat mondva:

– Nem úgy van, Mária! Nem úgy! Elég! Ő... ő vétkezett. De te, te tudod, milyen az Úr Jézus...

– Hallgass! Azt a nevet... ha én mondom ki... ha én mondom ki... megszenteltelenítem... Én Káin anyja vagyok... Isten gyilkosáé! – A csendes sírás kimerült, szívtépő sóhajássá változik. Fulladozik, és barátnőjének nyakába kapaszkodik, aki segíti őt, miközben épét hány.

– Csillapodj le! Csillapodj le, Mária! Nem úgy van! Ó, mit mondjak neked, hogy meggyőzzek: az Úr szeret téged? Ismétlem! Megesküszöm neked a számomra legszentebb személyekre: Üdvözítőmre és gyermekemre. Ő mondta nekem, amikor te hozzám hoztad Őt. Ő végtelen szeretettel előre gondoskodott rólad. Te ártatlan vagy. Ő szeret téged. Biztos vagyok abban, hogy odaadná magát még egyszer azért, hogy békét adjon neked, szegény szenvedő!

– Isten Káinjának anyja! Hallod? Az a szél, ott, kint... Azt mondja... Az egész világnak mondja... a szél hangja, és azt mondja: „Mária, Simon felesége, Júdás anyja, azé, aki elárulta a Mestert, és átadta Őt keresztre feszítőinek.” Hallod? Minden ezt mondja... A folyó, ott kinn... a galambok... a bárányok... Az egész föld azt kiáltja, hogy én vagyok... Nem, nem akarok meggyógyulni... Meg akarok halni!... Isten igazságos, és nem fog lesújtani rám a másvilágon. De itt, nem. A világ nem bocsát meg, nem tesz különbséget... Megbolondulok, mert a világ azt kiáltja...: „Júdás anyja vagy!” Kimerülten visszaesik párnáira. Anna rendbehozza, és kimegy a beszennyezett ruhákkal...

Mária, behunyt szemekkel, kimerülve a megerőltetéstől, nyög:

– Júdás anyja! Júdásé! Júdásé! – Liheg, majd folytatja: – De micsoda Júdás? Mit szültem? Micsoda Júdás? Mit...

Jézus a szobában van, amelyet kissé már megvilágít a hajnal első sugara. Kedvesen megszólítja:

– Mária! Mária, Simon felesége!

Az asszony, szinte őrjöngve, nem figyel fel a szóra. Magánkívül van, elmerülve fájdalmának örvényébe, és ismétli agyának rögeszméjét egyhangúan, mint egy inga tik-tak-ja: „Júdás anyja! Mit szültem? A világ kiáltja: Júdás anyja...”

Jézus kedves szemében két könnycsepp jelenik meg. Nagyon csodálkozom rajta. Nem gondoltam, hogy Jézus még feltámadása után is tud sírni... Lehajol. Az ágy olyan alacsony számára, aki olyan magas! Kezét a lázas homlokra teszi, félretolva az ecetes rongyot, és azt mondja:

– Egy szerencsétlen. Ez, és nem más. Ha a világ kiáltozik, Isten elnyomja a világ kiáltását, azt mondva neked: „Nyugodj meg, mert én szeretlek téged!” Nézz rám, szegény mama! Szedd össze eltévedt lelkedet, és tedd az én kezembe. Jézus vagyok...

Mária, Simon felesége, felnyitja szemeit, mintha egy rémes álomból ébredne fel, és meglátja az Urat, érzi kezét homlokán. Remegő kezeit arcára teszi, és felnyög:

– Ne átkozz el engem! Ha tudtam volna, mit szülök, kiteptem volna méhemet, hogy meggátoljam megszületését.

– És vétkeztél volna. Mária! Ó, Mária! Ne veszítsd el igaz voltodat másvalakinek bűne miatt! Az anyák, akik megtették kötelességüket, nem felelősek fiaik bűnéért. Te megtetted kötelességedet, Mária. Add ide szegény kezeidet! Nyugodj meg, szegény mama!

– Júdás anyja vagyok. Tisztátalan, mint mindaz, amit az az ördög megérintett. Egy ördög anyja! Ne érints meg! – Igyekeznek eltolni Jézus kezeit, aki meg akarja fogni őt. Jézus két könnycseppje a láztól égő, meggyötört arcra esik.

– Én megtisztítottalak téged, Mária. Az én irgalmas könnyeim rajtad vannak. Senki felett sem sírtam, mióta befejeztem szenvedésemet. De fölötted sírok, teljes, szeretetteljes irgalmammal. – És sikerül ismét megfognia kezeit, és odaül, igen, odaül a kis ágy szélére, saját kezeiben tartja azokat a remegő kezeket.

Ragyogó szemeinek szeretetteljes irgalma simogatja, kötözgeti, orvosolja a boldogtalant, aki megnyugszik, csendesen sírva, és azt mormolva:

– Nem haragszol rám?

– Szeretlek. Azért jöttem. Nyugodj meg!

– Te megbocsátasz! De a világ! Anyád! Gyűlölni fog engem.

– Ő úgy gondol rád, mint nővérére. A világ kegyetlen. Az igaz. De Anyám a Szeretet Anyja, és jó. Te nem tudsz a világban járni, de ő majd eljön hozzád, amikor minden lecsillapodik. Idővel lecsillapodik...

– Tedd, hogy meghaljak, ha szeretsz engem...

– Még egy kissé. A fiad semmit sem tudott adni nekem. Te add nekem egy ideig szenvedésedet. Rövid lesz.

– Az én fiam túl sokat adott neked... A végtelen borzalmat adta neked.

– És te a végtelen fájdalmat. A borzalom elmúlt. Semmit sem árt többé. A te fájdalomad segít. Egyesül ezekkel a sebeimmel, és a te könnyeid, az én véremmel együtt, megmossák a világot. Minden szenvedés egyesül a világ lemosásához. A te könnyeid elvegyülnek véremmel és anyám könnyeivel, és körülöttünk mindazzal a szenvedéssel, amit a szentek Krisztusért és az emberekért elviselnek, irántam és az emberek iránt való szeretetből. Szegény Mária! – Kedvesen lefekteti őt, összekulcsolja kezeit, és nézi, hogy megnyugtassa...

Belép Anna, és csodálkozva megáll a küszöbön. Jézus, aki felállt, ránéz, és azt mondja:

– Teljesítetted kívánságomat. Béke az engedelmeseknek. Lelked megértett engem. Éljk békében! – Ismét Máriára, Simon feleségére néz, aki nyugodtabban sír, könnyei közt nézve rá, és már mosolyog. Jézus azt mondja neki:

– Helyezd minden bizalmadat az Úrba! Ő teljesen megvigasztal téged. – Megáldja, és távozni készül. Mária, Simon felesége szenvedélyesen felkiált:

– Azt mondják, hogy fiam egy csókkal árult el téged! Igaz ez, Uram? Ha igaz, engedd, hogy lemossam azt, megcsókolva kezedet. Nem tudok többet tenni. Nem tudok mást tenni, hogy eltöröljem... hogy eltöröljem... – És a fájdalom még erősebben tér vissza.

Jézus, ó! Jézus nem kezeit adja oda neki csókra, azokat a kezeket, amelyen fehér ruhájának bő ujjá kezének közepéig ér, elrejtve a sebeket, hanem két keze közé fogja Mária fejét, és isteni ajkaival megcsókolja a minden asszony között legszerencsétlenebbnek a homlokát, amely. még forró a láztól, és azt mondja neki, miközben feláll:

– Az én könnyeim és az én csókom! Senki se kapott ennyit tőlem. Nyugodj meg azért, mert köztünk csak szeretet van. – Megáldja, és gyorsan keresztülmegy a szobán, és kimegy Anna mögött, aki nem mert előre jönni, se beszélni, csak megindulva sír.

Amikor azonban a folyosón vannak, amely a ház kapujához vezet, Anna mer beszélni, és megkérdezi azt, ami szívéen fekszik:

– Johannám?

– Tizenöt napja örvend az égben. Nem mondtam ott, mert túl nagy az ellentét leányod és az ő fia között.

– Igaz! Nagy szenvedés! Azt hiszem, belehal.

– Nem. Nem azonnal.

– Most több békéje lesz. Te megvigasztaltad. Te! Te, aki mindenkinél inkább...

– Én, aki mindenkinél inkább együtt sírok vele. Én vagyok az Isteni Részvét. Én vagyok a Szeretet. Én mondom neked, asszony: ha Júdás egy bűnbánó pillantást vetett volna felém, én elnyertem volna számára Isten bocsánatát...

Milyen szomorú Jézus arca! Az asszonyt ez lesújtja. Ajkán küzdenek a szavak a hallgatással, de asszony, és kíváncsisága győz. Megkérdezi:

– De... egy... Igen, azt akarom mondani: az a szerencsétlen megfontolatlanul vétkezett, vagy...

– Hónapok óta vétkezett, és sem szavaim, sem cselekedeteim nem voltak képesek megállítani őt, oly erős volt akarata, hogy elkövesse a bűnt. De ne mondd meg ezt neki...

– Nem fogom megmondani!... Uram! Amikor Ananiás elmenekült Jeruzsálemből anélkül, hogy befejezte volna a húsvétot, még péntek éjjel, belépett ide, azt kiáltva: „Fiad elárulta a Mestert, és átadta Őt ellenségeinek! Egy csókkal árulta el Őt! És én láttam a Mestert, miután megütötték, leköpték, megostorozták, tövissel koronázták, vitte a keresztet, keresztre feszítették, és meghalt, a te fiad cselekedete következtében. És a mi nevünket a Mester ellenségei szennyes szavakkal illették, diadalmukban, és elmondták fiadnak tetteit, aki kevesebbért, mint amibe egy bárány kerül, eladta a Messiást, és elárulta Őt egy csókkal, megjelölve Őt az öröknek!” Mária hirtelenül a földre esett, és az orvos azt mondta, hogy megrepedt epéje, és elpusztult a mája, és emiatt megromlott egész vére. És... a világ gonosz. Neki igaza van... Ide kellett hoznom őt, mert kerióti háza közelébe jöttek, és azt kiáltozták: „A te fiad istengyilkos és öngyilkos! Felakasztotta magát! Belzebub elvitte lelkét, és még testét is magával vitte a Sátán”. Igaz ez a rettenetes csoda?

– Nem asszony. Halva találták őt, egy olajfán függve...

– Ah! És azt kiáltozták: „Krisztus feltámadt, és Isten! A te fiad elárulta Istent. Te Isten áruelőjének anyja vagy! Te Júdás anyja vagy!” Éjjel, Ananiás és egy hűséges szolga, az egyetlen, aki megmaradt nálam, mert senki sem akart közelében tartózkodni, ide hozta őt. De Mária hallja azokat a kiáltásokat a szélben, a földi zajokban, mindenben.

– Szegény anya! Igen, ez rettenetes.

– És az az ördög nem gondolt erre, Uram?

– Ez volt egyike azoknak az érveknek, amelyekkel vissza akartam tartani őt. De nem ért semmit sem. Júdás érkezett oda, hogy gyűlölte Istent. Sose szerette igazi szeretettel atyját és anyját, és senki más sem, felebarátai közül.

– Ez igaz!

– Isten veled, asszony! Áldásom erősítsen meg téged arra, hogy el tudj viselni a világ megvetését azért, mert irgalmas vagy Máriához. Csókold meg kezemet! Neked megmutathatom. Az ő számára túl fájdalmas lett volna ezt meglátni. – Jézus hátraveti ruhájának ujját, és megmutatja átszúrt csuklóját.

Anna felnyög, miközben ajkával megérinti ujjainak hegyét.

Hallatszik, hogy valaki kinyitja a kaput, és fojtott hangon felkiált:

– Az Úr! – Egy öregember leborul, és úgy marad.

– Ananiás, jó az Úr. Eljött, hogy megvigasztalja rokonodat, és engem is – mondja Anna, hogy megvigasztalja az öreget is, aki túlságosan megindult.

De a férfi nem mer megmozdulni. Sírva mondja:

– Rettenetes vérből származunk! Nem nézhetek az Úrra!

Jézus odamegy hozzá. Megérinti fejét, és ugyanazt mondja neki is, mint Máriának, Simon feleségének:

– A rokonok, akik teljesítették kötelességüket, nem felelősek rokonuk bűnéért. Bízzál, ember! Isten igazságos. Béke veled, és ezzel a házzal! Én eljöttem, és te elmész oda, ahová küldelek. A póthúsvétra a tanítványok Betániában lesznek. Menj el hozzájuk, és mondd meg nekik, hogy feltámadása után a tizenkettedik napon láttad az Urat Keriotban, élve, igazán, testben és lélekben és istenségében. Hinni fognak neked, mert már sokat voltam velük. De ez megerősíti őket isteni természetembe vetett hitükben, látva, hogy ugyanazon a napon mindenütt jelen voltam. És még előbb, ma menj el Keriotba a zsinagógafőnökhöz, és kérd meg őt, hogy gyűjtse össze a népet, és mondja meg mindenkinek: én eljöttem ide, és hogy emlékezzenek vissza a búcsúzásakor mondott szavaimra. Biztosan azt fogják mondani neked: „Miért nem jött el hozzánk?” Válaszold nekik: „Az Úr meghagyta nekem, mondjam meg nektek: ha azt tettétek volna, amit Ő kívánt, hogy tegyetek az anya iránt, aki nem bűnös, Ő mutatkozott volna előttem. Szeretetlenek voltatok, és ezért nem láttátok az Urat.” Megteszed?

– Nehéz dolog ez, Uram! Nehéz megtenni! Mindnyájunkat leprás-szívűeknek tartanak... Nem fog meghallgatni engem a zsinagógafőnök, és nem engedi meg, hogy beszéljek a néphez. Talán meg is ver... Mégis, megteszem, amint akarod. – Az öreg nem emeli fel fejét. Mélyen meghajolva beszél.

– Nézz rám, Ananiás!

A férfi a tisztelettől remegve felemeli arcát. Jézus ragyog, és szép, mint a Táboron... A fény elfödi arcát és mosolyát... És eltűnik a folyosóról anélkül, hogy kinyitott volna egyetlen ajtót is.

A kettő még imádja Őt, amint az kijár istenségének.

(10-145)

Péter és Júdás

Jézus az állhatatlan barátokról beszélve Valtorta Máriának, ezt mondja:

Ki az első, nem időrendben, hanem bűnének súlyosságában? Péter. Az apostolok feje, a Szikla, amire Egyházamat építettem. Oly készségesen jött hozzám, oly bátran védett meg engem, és vallotta meg az igazságot felőlem! És utána? És utána, íme, gyáva, hazug, elárulja, lélekben, Jézusát: „Én nem ismerem ezt az Embert! Nem vagyok tanítványa!”

Igazán mondom nektek, abban a pillanatban Péter hitványabb volt Júdásnál. Mert Júdás vakmerő volt vétkében, és, jóllehet tudta, hogy felfedi minden borzalmát, és örökre megbélyegzi magát, a világ végéig magára vonva a világ megvetését, nem törődve mindezzel, eljött, egy népség jelenlétében, nem tudva, hogy azok miként fogadják, hogy megjelöljön engem a hóhérok számára. Tanítványomnak vallotta magát azzal a cselekedetével, nem tagadta, hogy az, áruló és istengyilkos volt, és azt akarta, hogy ilyenek ismerjék.

Péternek viszont nem volt bátorsága azt mondani: „Tanítványa vagyok, ismerem Őt.” Hozzá kellett volna tennie: „És megvallom, hogy Ő az Igaz, amint ez az elnevezés megilleti az igaz Isten igaz Fiát.” Nem tett volna mást, csak tisztelettel adózott volna az igazságnak, annak az igazságnak, amelyben mindig hitt, egészen addig, míg nem volt veszélyes hinni benne. Annak az igazságnak, amely az ő számára is dicsőséges volt, mert megtisztelő követni és szeretni az igazakat, és a legnagyobb megtiszteltetés az, hogy valaki Isten tanítványa. De ő tagadta ezt...

Akkor Mesterét a nagytanács elé vonszolták, mint gonosztevőt, szentségtörőt, ördögöt, és veszélyes volt szembeszállni a nagytanáccsal, és szintén veszélyes volt ellenszegülni egy népnek, amely fellázadt az ellen, akit tegnap még magasztalt. Hősiesség lett volna megvédeni egy kegyvesztettet. És a hősiesség a szeretet által erőteljesen táplált belső életből fakad, azaz az Istennel való egység fönntartásából, és a Barátba vetett szeretetteljes és biztos hitből ered.

Péter nem szilárdult meg a szeretetben és a kegyelemben. Péter még „az ember” volt, és az ember önző és gyáva, állhatatlan a hitben, ingadozik a barátságban. Arra gondol, hogy megvédje magát a lehetséges veszélyektől, és nem arra, hogy legalább szavával megvédje Barátját. Engedi, hogy róla csak ellenségei és a lefizetett tanúk beszéljenek. Azok hazugsága ellen nem emeli fel saját őszinte és igazságos szavát. És így Péter is, aki csak néhány órával ezelőtt tálamba mártotta kenyerét, velem táplálkozott, és kijelentette, hogy szeretetemért életét is kész feláldozni, most sarkát emeli ellenem, megtagadva engem, és azt mondja: „Nem ismerem Őt!”

Miért követte el Péter ezt a bűnt? Ő, akit már kijelöltem annak az Egyháznak Főpapjává, amely Egyház megalapítása már közel volt? Azért, mert még „testi ember” volt, akit a megpróbáltatás és a bűnbánat még nem változtatott át „belső emberré”. Miért engedte meg Isten Krisztus Egyháza első Főpapjának ezt a bűnét? Azért, hogy „megtérve, megerősítse testvéreit”, és, visszaemlékezve saját gyengeségére, ő, akit három éven keresztül az én szeretetem és bölcsességem táplált, értsen ahhoz, hogy igazságosan ítélje meg bárányainak vétkeit, akik mindig kevésbé bűnösök nála, mert nem táplálkoztak közvetlenül az én Szavamból. Így letegyen a régi izraelita könnyörtelenségéről, és ne legyen meg benne a pap gyengesége. És azért is megengedte ezt az Isten, hogy minden Főpap, mint Péter, bíró és atya legyen, könnyörtelenség és gyengeség nélkül, jó Pásztor, az én másom, hogy nyájam el ne veszítse, lábbal ne tapossa tanításomat. Ezt szolgálta Péter példája, aki vétkezett, de bocsánatot nyert, és utána megalázva és megtérve, „belső emberré és szent pappá” vált, Isten fiainak és nyájam bárányainak igazi Atyjává és Pásztorává.

Kövessetek engem!

Jézus szavai Valtorta Máriához:

– Tudni akarod, ki volt az az apostol, aki mindenki másnál jobban szeretett engem? János. Valóban, János. A Szenvedés előtt és után. Pünkösöd előtt és után. Én és ő: a szeretet két óceánja, amelyek közül a második éppen hogy egy kicsit kisebb az elsőnél, amelybe visszatér és beleömlik.

És ki volt az az apostol, akit én a legjobban szerettem? A kerióti Júdás. Ne nyissátok tágra szemeteket, ne ugorjatok fel! Így van. A kerióti Júdást mindenki másnál jobban szerettem. És most elmagyarázom neked, és megérted.

János volt számomra a legkedvesebb. Ő tudta. És ez igaz volt. Ő jó volt, tiszta és hűséges. Nyilvánvaló, hogy magára vonta Isten szeretetét és az Ember szeretetét, azaz Jézusnak, az Istenembernek a szeretetét.

De mondd meg nekem: mi fáradtságosabb? Egy cselekedet, amely állandó erőfeszítést kíván, és amelyről tudjuk előre, hogy hasztalan, vagy egy másik cselekedet, amely nem kíván erőfeszítést, sőt öröm és pihentető az elvégzése? Az első, nemde? És melyik érdemszerzőbb? Az első, vagy a második? Az első, amelyet, anélkül visz végbe valaki, hogy reménye lehetne az ellenszolgáltatásra, pusztán kötelességteljesítésből teljesítve azt, vagy a második, amely percről percre bőségesen kárpótol azért, amit teszünk? Az első érdemszerzőbb.

És még: tudod-e, milyen szeretete van annak, aki pusztán az Isten és a felebarát iránti hősiesség szeretetből folytonosan gondoskodik arról, hogy segítse a rossz testvért, hogy jóvá tegye őt, és megdicsőítse az Urat? Tökéletes szeretete van az ilyennek. Az a szeretet, amely mindent megtesz, és mindent megbocsát, mindent elvisel, amelyet az a tökéletes cél vezet, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjék. Nem jár sikerrel? Tudja, hogy nem jár sikerrel? Tudja, hogy Isten tudja, nem jár sikerrel? Nem számít. Akkor is ugyanúgy megteszi. Ez a tökéletes kötelességteljesítés hősi foka. És megmutatja az érzelmek tökéletességét is. Mert ha valaki nem Istenben szeretné azt, akiről tudja, hogy bűnös, áruló, javíthatatlan, elfajult érzelmeiben, akkor nem tudná szeretni ezt a bűnöst. De szereti őt a magasztos szeretettel, amellyel eltelt a szívem a kereszten, amikor nem az igazakért imádkoztam, hanem Atyám bocsánatát kértem azokra, akik gyilkosaim voltak.

Ez az a szeretet, amelyet benned látni akarok, mindazok iránt, akik gyűlölnék téged... Ha tudnád, milyen csodákat művel ez a szeretet, amelyben azokat részesítjük, akik kérelhetetlen ellenségeink, akiket nem lehet megtéríteni! Az általam irányított szeretet, mint István szeretete volt Saul iránt, az a szeretet, amely elnyerte, hogy Saul találkozzék velem a damaszkuszi úton. Vagy az a szeretet, amely kerülő úton éri el ezt.

A szeretet nem vész kárba. Még annak legcsekélyebb része sem vész kárba, hanem gyümölcsöt hoz ez a pénz, ez a kovász, ez a balszam, ami a szeretet. Az angyalok összegyűjtik, Isten észreveszi, felszáll kincsként az égbe, és ott arra szolgál – Isten csodálatos működéséeként – hogy elnyerje, növelje, gyógyítsa a lelkeket, akik a Sátán rabszolgái, a lelkeket, akik megrekedtek az alighogy kibontakozott megigazulásukban, a megsebesült és beteg lelkeket. Azt a szeretetet, amelyet keresztre feszítőink megtéréseért ajánlunk fel, de amely az ő gonosz akaratuk miatt nem hozza meg gyümölcsét, más lelkek kapják meg, akiknél a kegyelem termékeny talajra talál. Ezeket a lelkeket a földön nem ismerik meg, csak az ég számára ismeretesek.

Figyelj még ide: Térjünk vissza Júdásra! Azt mondtam: „Az, aki nagyon szeret, sok bűnére nyer bocsánatot.” Ez igaz és igazságos. Minél inkább szeret valaki, annál inkább kiérdemli a megbántott egyén bocsánatát. De az is igaz, hogy az, aki többet bocsát meg, kimutatja, hogy nagyon szeret. És az, aki mindig mindent megbocsát, egészen addig, míg el nem jön az ítélet órája, az nemcsak nagyon szeret, hanem teljesen szeret. Így szerettem a kerióti Júdást. Teljesen.

A többieket is így szerettem, főleg Jánost. De igazságos volt őket így szeretni. Jók voltak, hibáik ellenére, és teljes erejükből szerettek engem. Kicsinyek, tökéletlenek voltak? Ilyenek voltak, mindvégig, addig, míg a Szentlélek meg nem újította őket? Nem számít! Teljes erejükből tették. De Júdás! De Júdás? Júdást szeretni: Teljesen szeretni Júdást, akinek ismertem sötét szívét, annak minden rekeszében! Szeretni őt, mert megmondatott: „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”!

Látod, sokan ismétlik ezt a parancsot, a szószékekről, a katedrákról, az oltároktól, a gyóntatószékekben... és azt hiszik, teljesen ismerik azt, mert mondják: „A második parancs: szeretni a felebarátot, mint önmagunkat.” De kevesen fontolják meg – kevés lelkipásztor a sok lelkiileg tudatlan iránt – a szeretet parancsának egy lényeges pontját. Ez pedig ez: azt mondták: „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”, anélkül, hogy megjelölték volna: a jó felebarátot, a rossz felebarátot, az engedelmes vagy engedetlen felebarátot, a szeretetteljes vagy gyűlölködő felebarátot. Nem. Azt mondták: „szeresd felebarátodat!” Mindet. Akár jó, akár rossz. Örvendetes vagy fájdalmas szeretettel. De mindig minden felebarátodat.

Ez a minden felebarátra kiterjedő szeretet megköveteli az irgalmasság, a szelídség, alázatosság jól kialakult lelkületét. Mert nehéz, igen, nehéz szeretni bizonyos felebarátainkat! Nagyon, nagyon, nagyon jól alapot kell vetni a szeretetben, hogy azt megtehessük! De ebben sem hiányzik számotokra a példakép. A ti Mesteretek: íme, én, Jézus! Kövessetek engem, és tökéletesek lesztek, amint én akarom azt, a ti örök boldogságtokért.

Nem volt céltalan oly bőségesen felfedni ebben a Műben Júdás rettenetes, sötét alakját! Biztosan nem volt élvezetes számomra megvilágítani ezt a zagyva pokoli kígyót! Felfedtem azt számotokra, mert, amikor felfedtem, ugyanakkor felfedtem azt is, hogyan kell a lelkipásztoroknak, sőt minden kereszténynek viseltetnie a sok Júdással szemben, akik benépesítik a földet, mert nincs olyan ember, aki földi élete folytán ne találkozna velük...

A lelkipásztoroknak és mindenkinek azt mondom: „Kövessetek engem ebben a tökéletes szeretetben, és szeretetetek hasonlónak lesz Jézus, a ti Mesteretek szeretetéhez.

(1947-454)